ULICK VARANGE: IMPÉRIUM 1/5

ULICK VARANGE (Francis Parker Yockey)
IMPÉRIUM (A TÖRTÉNELEM ÉS A POLITIKA FILOZÓFIÁJA)

A fordító elõszava
BEVEZETÉS
ELÕSZÓ
PERSPEKTÍVA
A TÖRTÉNELEM KÉT NÉZÕPONTJA
A TÖRTÉNELEM RELATIVITÁSA
A TÉNYEK JELENTÉSE
A TÖRTÉNELEM EGYENES VONALÚ SZEMLÉLETÉNEK HALÁLA
A TÖRTÉNELEM STRUKTÚRÁJA
PESSZIMIZMUS
A CIVILIZÁCIÓS VÁLSÁG
A DARWINIZMUS
A MARXIZMUS
A FREUDIZMUS
A TERMÉSZETTUDOMÁNYOS - TECHNIKAI VILÁGKÉP
KORUNK PARANCSSZAVA
A HUSZADIK SZÁZAD POLITIKAI SZEMLÉLETE

BEVEZETÉS 2
A POLITIKA TERMÉSZETE
HÁBORÚ ÉS A POLITIKA SZIMBIÓZISA
A TOTALITÁS ÉS A SZUVERENITÁS TÖRVÉNYEI
A PLURALISZTIKUS ÁLLAM
AZ ORGANIZMUSOK KÖZTI HATALOM ÁLLANDÓSÁGÁNAK TÖRVÉNYE
A POLITIKAI TÖBBELEMÛSÉG
A NÉPSZÖVETSÉG
A SZUVERENITÁS TÖRVÉNYÉNEK BELSÕ VONATKOZÁSA
A POLITIKAI TELJESSÉG TÖRVÉNYE
A VÉDELEM ÉS ENGEDELMESSÉG TÖRVÉNYE
INTERNACIONÁLÉ
A KÉT POLITIKAI ANTROPOLÓGIA
A LIBERALIZMUS
A DEMOKRÁCIA
A KOMMUNIZMUS
A GONDOLKODÁS ÉS CSELEKVÉS FORMÁINAK TÁRSULÁSA ÉS SZÉTVÁLÁSA
A KULTÚRA ÉLETEREJE
A./ A KULTÚRA EGÉSZSÉGE
EGY KULTÚRA TAGOLÓDÁSA
HAGYOMÁNY ÉS LÁNGELME
A LÁNGÉSZ
A LÁNGÉSZ ÉS AZ ABSZOLÚT POLITIKA KORA
FAJ, NÉP, NEMZET, ÁLLAM
A FAJ SZUBJEKTÍV JELENTÉSE
A HORIZONTÁLIS FAJ A VERTIKÁLIS FAJJAL SZEMBEN
FAJ ÉS POLITIKA
A NÉP
A NEMZET
A NEMZET ÉS A TÖRTÉNELEM
A NEMZET ÉS A RACIONALIZMUS
A NEMZET A HUSZADIK SZÁZADBAN
AZ ÁLLAM
A KULTÚRA PATOLÓGIÁJA
A KULTURÁLIS PARAZITIZMUS
A KULTÚRATORZÍTÁS
A PARAZITA TEVÉKENYSÉGBÕL KULTÚRATORZÍTÁS ERED
AMERIKA
BEVEZETÉS 3
AMERIKA KEZDETE
AZ AMERIKAI IDEOLÓGIA
A POLGÁRHÁBORÚ /1861-1865/
A KORMÁNYZÁS AMERIKAI GYAKORLATA
AZ AMERIKAI IMPERIALIZMUS TÖRTÉNETE
A VILÁGSZEMLÉLET
A KULTÚRAKÉSLELTETÉS AMERIKÁBAN
PROPAGANDA
AZ AMERIKAI KÜLÜGYEK IRÁNYÍTÁSA 1933-TÓL
AMERIKA JÖVÕJE
A VILÁGHELYZET

A POLITIKAI VILÁG
AZ ELSÕ VILÁGHÁBORÚ
A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ
OROSZORSZÁG
JAPÁN
AMERIKA 2
A TERROR
A MÉLYSÉG
BIRODALOM
Francis Parker Yockey

A fordító elõszava

Már eddig is sokat beszéltek errõl az egyedülálló és megrázó erejû könyvrõl, de annyi biztos: ezerszer többet lehet még róla mondani.

Az Impérium egyenes folytatása annak, amit az irodalmi világ Spengler "A Nyugat alkonya" címû monumentális alkotásaként ismer.

Az Impérium szerzõjének tette még Spengler kísérletén is túlmutat - definiálja és megalkotja a kultúra patológiáját, annak valamennyi égetõen fontos vonatkozásában, a kulturális vitalizmus tanát is beleértve.

Az Impérium elveti a tizenkilencedik századot: annak sivár gondolati kövületeit - Marxot, Freudot és a természettudományos-technikai világképet; annak kimerített politikai csodaszereit -, a pluralisztius államot, liberalizmust, demokráciát, kommunizmust, internacionalizmust, amik közül egyik sem tesz eleget a politika életszerû, organikus realitásainak.

Az Impérium valószínûleg az elsõ könyv, amely szót emel Európa nem-materialista jellegû egyesítése mellett, és amely mintegy dogmatikusan megjósolja azt.
Az Impérium az elsõ átfogó és mélységesen építõ jellegû alternatívája a minket körülvevõ marxista-liberális elfajulásnak.

Az Impérium egy olyan férfi alkotása, aki hitt a Rendeltetésében és ebben a könyvben - olyan mélységesen, hogy annak vértanújává lett.

Az Impérium olyan drámai stílusban, oly kifejezõkészséggel íródott, amellyel még a regényekben is ritkán találkozunk.

Mégis minden más fölé emelkedik az az egyszerû tény, hogy az Imperiumban egy alkotó zseni a világnak valami újat adott: az értelem "negyedik dimenzióját" és a szellemiség új felfogását. Az Impérium s Hit új napja hajnalának hírnöke.

Ezért az Imperiumnak az összes könyvek között különleges helyzete van. A világon senki sem fog egyetérteni mindennel, amit tartalmaz, de mindenki úgy találja majd, hogy tágult a személyes látóköre elolvasásával.

BEVEZETÉS

a hatodik U.S.A. kiadáshoz

A világot megújítani akaró kiáltványok és történelmi-politikai összefoglalók közül, amik a második világháború utóhatásaként megjelentek, Francis Parker Yockey "Impérium" címû könyve az egyetlen, ami ötven évvel késõbb is érdekes és fontos. A legyõzött Tengelyrõl rokonszenvvel, és a gyõztes "Szövetségesekrõl" kritikusan író Yockey lángelméje képes volt meglátni Hitler és Mussolini hibái és tévedései, valamint Churchill, Sztálin és Roosevelt fellengzõs ígéretei mögött annak a fajnak a világválságát, amelyhez mindezek tartoztak.

Az "Imperium"-nak misztikus hatása volt a forradalmi jobboldalra Európában és Amerikában, jóformán 1948-as közzététele óta. Szerzõjének önkéntes vértanúsága tizenkét évvel késõbb a könyvet és az embert jelentõs üggyé tette. Az "Impérium" még ma is alkalmas arra, hogy a Nyugat védelmének, túlélésének és gyõzelmének elkötelezett férfiakat és nõket tájékoztassa és lelkesítse.

Francis Parker Yockey rács mögött halt meg a demokratikus Amerikában, és ebben szolgálatát látta annak a nagy eszmének, ami az "Imperium"-ot sugallta. Az eszme lényegre törõnek tûnik: az a nyugati ember kötelessége és rendeltetése, hogy küzdjön - és ha szükséges, meghaljon -, hogy az ingadozó árja népekbõl egy fehér birodalmat, helyesebben mondva: Imperiumot kovácsoljon. Mégis, Yockey életében és írásaiban kevés dolog olyan egyszerû, mint amilyennek tûnik. Ma elsõ látásra az "Impérium" esetleg túlhaladottnak látszik. A mai olvasót próbára teheti a hosszúsága és utalásainak, sõt jelentésének esetenkénti homályossága. Yockey mestermûve gyémántkeménysége és történelmi-politikai magabiztossága miatt ingerlõleg hathat látszólagos relativizmusával és dühítõ kitéréseivel a biológia, evolúció és genetika kemény realitásaira - és arra, amit ezek a realitások jelentenek a Nyugat és a nyugati ember túlélése szempontjából. Most, amikor a Nyugat és a Nyugatot alkotó népek (Yockey nagy mentorának, Oswald Spenglernek metaforájával élve) nem oly látványosan közelednek alkonyuk felé, Yockey forrása, az "Impérium" nagy eszméje és annak a jelen számára való jelentése magyarázatra szorul.

Francis Parker Yockey 1917-ben született Chicago-ban egy közép-nyugati családban, amely eléggé tehetõs volt ahhoz, hogy engedje kibontakoztatni jelentõs irodalmi és mûvészeti adottságait. Képzett zongorista lett és vándorló akadémikus pályafutásba kezdett, miközben jó néhány amerikai egyetem hallgatója volt. Noha a Michigen-i egyetemen 1934-ben fiatal marxistaként kezdte tanulmányait, amikor 1941-ben a Notre Dame-jogi egyetemen diplomát szerzett, már a jobboldal elkötelezett, nézeteit világosan megfogalmazó, radikális hívévé vált. Pálfordulásának ösztönzõje a német történelem-filozófusnak, Oswald Spenglernek a mûveivel való találkozása volt.
Noha napjainkban is sokan nagyra értékelik Oswald Spenglert mint "A Nyugat alkonya" címû hatalmas mû szerzõjét, kevesen értették meg azt a nagyszabású gondolati rendszert, ami a mû mélyén rejlik. Valójában "A Nyugat alkonya", amely eredetileg 1918-ban jelent meg Münchenben, csupán mellékesen jósolja meg a nyugati civilizáció végét. A mû fõ célja az egész emberi történelemnek és így - történelmi távlatból - minden jelentõs emberi gondolatnak és cselekedetnek átfogó bemutatása. Nemcsak a "fausti" vagy nyugati kultúra, ami a középkor óta virágzott az európai népek és tengerentúli leszármazottaik körében, hanem nyolc további, egész világon ismert kultúra - az egyiptomi, babylóniai, indiai, kínai, klasszikus (görög-római), mágikus (iszlámi), mexikói és inka kultúra - is mind elvonul elõttünk a fenséges szemle keretében.

Mindazonáltal Spenglernek "A Nyugat alkonya" címû mûve jóval többet tartalmaz, mint pánhistóriai teljes fegyverzetet. Spengler a történelmet ciklikusnak és nem elõrehaladónak látta: minden egyes kultúrának - egy élõ organizmushoz hasonlóan - van születése, növekedése, érettsége, hanyatlása és halála. A nagy világtörténelmi kultúrák mindegyikének izolált léte van, ami független nemcsak a többi kultúrától, hanem mindenfajta anyagi (földrajzi, éghajlati vagy faji) oksági hatástól is. Noha az ezen állítás mélyén fekvõ filozófiának megvannak a maga hiányosságai, amiket alább fogunk megvizsgálni, Spengler látomásának íve és sasszemû élessége mégis lélegzetelállító lehet a jobboldali olvasó számára. Spengler, az iskolamester, a bölcs, a filozófus, a mûvész, a múlt és jelen civilizáció költõje többet nyújt nekünk, mint idõrendi sorrendbe szedett csatákat és császárokat: feltárja az egyes kultúrák eszméit, mûvészeteit, tudományait és technológiáit, egyiket a másikkal - Napóleont Nagy Sándorral, Confuciust Szókratésszel, Polygnotust, a görög szobrászt Bach-hal - párhuzamba állítva, káprázatos elrendezésben. "A Nyugat alkonya" lélegzetelállító lehet: ahogy Orfeuszról feltételezték, hogy a fákat és a sziklákat dallá változtatta, ugyanúgy Spengler a múltból elbûvölõ, valóságos mennyei zenét varázsol.
Spengler írásai (közéjük nemcsak "A Nyugat alkonya" tartozik, hanem az alkalmibb jellegû "Porosz szellem és szocializmus" és "A döntés órája" címû könyvei is) arisztokratikusak és kemények; kristálytiszta betekintést nyújtanak az emberbe, konfliktusaiba és rendeltetésébe. Spengler, aki tudósként le tudta írni: "az ember ragadozó állat", elvetette a liberalizmust, a baloldaliságot és a marxizmust - a kötelességetika, a hierarchia és a nyugati hagyományok védelme kedvéért. Nem nevezhetõ keresztténynek, de elõre látta a vallásos érzés újbóli virágzását a Nyugati Birodalomnak, a Nyugat elkerülhetetlen formájának eljöttével. A kemény, tekintélyelvû, az állami erõ és a kultúra kölcsönös viszonyának felfogásában modern szemléletû Spenglernek mélyenszántó szeme volt annak meglátására, hogy a Nyugat ellenségei behatolnak a mûvészetbe, kultúrába, oktatásba, vallásba és a politikába. Visszautasította a jobb- és baloldal hagyományos megkülönböztetését; Adolf Hitlertõl való különbözõségei ellenére Hitlerhez hasonlóan Németország számára olyan szocializmusnak volt a szószólója, ami nemzeti, és olyan nacionalizmusnak, ami szociális.

Amikor Yockey az egyetemi évei alatt "A Nyugat alkonyá"-val találkozott, úgy rezonált Spengler látomására, mint egy hangvilla. Spengler halála idején, 1936-ban buzgón olvasta az õ megjelent írásait, és büszkén vallja magát követõjének az "Imperium"-ban, ahol Spenglert "a huszadik század filozófusának" nevezi. Elmélyedve Spenglerben és más olyan tekintélyelvû gondolkodókban, mint az elméleti jogász Kari Schmitt és a geopolitikus Kari Haushofer, a fiatal egyetemi hallgató aktívan ellenezni kezdte Franklin Roosevelt elnök New Deal-belpolitikáját és intervenciós külpolitikáját. A kommunistaellenes és "izolácionista" csoportok elõtt gyakorlott népszónokká vált. Az íróként még tehetségesebb Yockey elsõ, saját névvel jegyzett cikkét 1939-ben tette közzé Charles Coughlin atya "Social Justice" (="Társadalmi igazságosság") címû magazinjában.

Néhány hónappal azután, hogy megszerezte diplomáját a Notre Dame-on, a Pearl Harbor-i japán támadás, amelyet titokban Roosevelt elnök provokált ki, lehetõvé tette, hogy az USA belépjen a második világháborúba. Amerika mint "a demokrácia arzenálja" már felfegyverezte a szovjet, angol és francia birodalmakat; katonai és ipari ereje most elbillenthette az egyensúlyt Sztálin és kommunista elvtársai, valamint az európai imperialista demokraták javára. Két és fél évig tartó blokád és hatalmas méretû bombázás után (ami Németország és más európai országok számára épp olyan kemény csapás volt, mint bármely holocaust), az USA és Nagy-Britannia partraszállt Észak-Franciaországban. A Vörös Hadsereggel együtt, amely 1941 óta a legtöbb harcost adta, újabb egy évi kemény

harcok után voltak képesek legyõzni Németországot és szövetségeseit.
Yockey-t leverte az a tudat, hogy hazája csatlakozott a "kereszteshadjárathoz" a kommunistákkal együtt Európa szíve ellen. Mondanunk sem kell, a vietnami háború idején megnyilvánuló "háborúellenességet" a második világháború alatt nem tûrték el a hazai fronton Amerikában - a legártatlanabb tiltakozást nemcsak lehurrogták, hanem az ilyen személyeket börtönbe zárták, mint "lázadókat".

Magának Yockey-nak a katonai pályafutása rövid volt. Nem tüntették ki, és tisztességesen leszerelt. Nem sok örömmel járó két jogi állása után 1946-ban Németországba utazott, hogy az USA háborús bûnösök felett ítélkezõ bíróságán dolgozzon, nyilvánvaló segítõkészséggel a legyõzött németek iránt. Megundorodva attól, aminek tanúja volt, otthagyta állását, rövid idõre visszatért Amerikába, majd Írországba utazott. Itt 1947 szeptemberében az ír-tengeren lévõ elhagyott Brittas Bay közelében letelepedett, hogy megírja a nagy mûvét.

Az olyan olvasó, aki csak Tom Brokaw- és Steven Spielberg-stílusú ferdítésben ismeri Amerika szerepét a második világháborúban és annak utóhatását, nem fogja megérteni azt a megvetést, haragot és sürgetést, ami végigvonul az "Imperiumon" és ösztönzi azt. Ahogy Yockey a saját szemével látta Németországban, Roosevelt, Truman, Churchill és alárendeltjeik kegyetlen háborút folytattak a polgári lakosság és a katonák ellen, számtalan embert meggyilkoltak és számos német építészeti és kulturális kincset rombadöntöttek. De a "feltétel nélküli megadás" amerikai politikája, ami szükségtelenül meghosszabbította a mészárlást, és a szõnyegbombázás meg a gyújtóbombák alkalmazása, ami lángra lobbantotta az épületeket egészen a fegyverszünetig, csak a kezdet volt. Közvetlenül a háború után az amerikai, szovjet, angol és francia "Négy Nagy", ahogy kinyilvánították a humanitárius eszmények helyreállítását Európában, ugyanúgy megtervezték több, mint 10 millió német kiûzését õsi otthonukból (akik közül 3 millió a Vörös Hadsereg elõli menekülés során vagy a háború utáni sokkal nagyobb exodusban pusztult el). Németország jelentõs részeit leválasztották és odaajándékozták a kapzsi szomszédoknak - e terület nagy része szinte elhagyatott még ma is. A német hadifoglyok rabszolgamunkát végeztek, éheztek és meghaltak "felszabadítóik" miatt - nem számítva a több ezer német katonát és tisztet, akiket "emberiség ellen elkövetett bûnök" miatt végeztek ki a szabálytalan perek után, amelyeket Hirosima és Drezda elpusztítói és Katyn sírásói rendeztek. A gyõzõk mindent elvittek, amit el tudtak szállítani, az értékes szabadalmaktól kezdve a teljes gyárakig, majd benyújtották igényüket a maradékra mint "jóvátételre". Miközben a németeket "átnevelték" a demokrácia (vagy a szovjet népi demokrácia) örömeire, több, mint egy millió németet automatikusan õrizetbe vettek; a többiek nem írhatták le, nem mondhatták ki és semmilyen módon nem gyûjthettek össze azt, ami nem tetszett az uraiknak. A háború végnapjaiban a német asszonyok tízezreit erõszakolták meg a szovjet katonák; az amerikai megszállási övezetben nagyon általános volt a túléléshez okvetlenül szükséges kellékekért nyújtott szexuális szolgáltatás. Ami a Németország határain kívüli fasisztákat és "kollaboránsokat" illeti, közülük sok ezret egyszerûen kézbõl lõttek le.

Yockey reakciója Európa nagy részének a gyõztesek által okozott rombadöntésére és kifosztására színezi az "Imperium"-ot és megmagyarázza lesújtó hangnemét. Saját országa, az USA is szenved mindattól, ami megvetésének tárgya: amíg potenciálisan értékes tulajdonságokat lát a fehér Amerikában, visszaretten gyökértelenségétõl, nyers materializmusától, abnormis vallásosságától és a kultúra általános hiányától - mindezt a megszállt Németországban erõszakosan közvetítette egy kétes csodaszerrel kereskedõ õrült mániákus bírója. Yockey hevenyészettebb a Szovjetunió elutasításában, amelynek vezetõségére mint "a Kremlben lévõ mongolokra" hivatkozik. Képtelen volt a hivatalos

szovjet ideológiát komolyan venni, és néhány éven belül az amerikai és zsidó befolyás Európából való eltávolításának eszközét fogja látni benne. Az "Imperium"-ban sokkal ellenségesebb a zsidókkal szemben, mint amilyen a mentora, Spengler valaha is volt. A zsidók szerepe a megszállt Németországban, a Szovjet soraiban és az újdonsült szovjet bábállamokban Kelet-Közép-Európában, a palesztinai zsidó nemzetiség létrehozásában, noha azt hangoztatják, hogy vallási (ámbár nagyrészt ateista) kisebbséget alkotnak a "demokráciákban": ezek a tények, valamint a zsidóknak a Nyugattól való elhidegülése és idegenkedése bizonyosan befolyásolták Yockeyt, amikor õket mint "kultúra-torzítókat" értékelte.

1948-ban kis példányszámban közzétette az "Imperium"-ot "Ulick Varange" néven, amely - ahogy a néhai Revilo Olivér rámutatott - mivel az 'Ulysses' névnek egy bizonyos alakjából és a Bizáncban szolgálatot teljesítõ norvég császári gárda nevébõl származik, idegen személyt jelöl egy különös országban. Yockey az "Impérium" elõszavában úgy jellemzi mûvét, hogy az "csupán formailag könyv. Valójában az akció életének egy része." E formulához híven és személyes eltökéltséggel (amiben más deterministákhoz, pl. Kálvinhoz és Marxhoz hasonló) nekifogott az Európai Impérium megszervezéséhez. Politikai mozgalmat szervezni nem sikerült neki, sem Németországban és Angliában, ahol összeurópai kozmopolitizmusa miatt idegen személy volt különleges országokban, sem az USA-ban, ahol még egzotikusabbnak találták. Csak néhány jobboldali radikális, antikommunista, fasiszta és ezekhez hasonló személy fogta fel a társaságából az eszméit - noha titokban írt néhány beszédet Joseph McCarthy szenátor számára is. A legtöbb beszámoló szerint nehezen lehetett vele együtt dolgozni: bizonyosan ingerlékeny volt, ha éppen nem arrogáns. Ám abban az idõben, amikor a jólét visszatért Európába és Amerikába, és a szovjet kolosszus fenyegetésére mindig hivatkozni lehetett az antikommunista csónak bármely megingásával szemben, bármilyenek is voltak az õ személyes csípõs megjegyzései, az arra irányuló erõfeszítéseit, hogy felidézze a Nyugat spengleriánus szellemiségû Birodalmának gondolatát, könnyen el lehetett utasítani, mint fellengzõs eszméket. (Annál kevésbé lehetett szó ilyen Birodalom létrehozásáról.) (Kevin Coogan-nek "Deamer of the Day" = "A nap megálmodója" címû, kimerítõ Yockey-életrajza [New York: Autonomedia, 1999] taglalja Yockey politikai tevékenységeinek - nem mindig biztosan hiteles - részleteit.)

Amikor Yockey nyilvános erõfeszítései kudarcot vallottak, a titkos eszközök felé fordult. Leplezve, titokban tevékenykedni és utazgatni kezdett különbözõ háború utáni fasiszta és nemzetiszocialista csoportok érdekében. Amikor a Szovjetunió az 1952-es csehszlovákiai Slansky-perrel megkezdte a "cionistákkal" kapcsolatos tisztogatást, Yockey úgy üdvözölte, amit látott, mint a Szovjetunió szláv elemeinek újra felszínre kerülését. Ettõl kezdve azt hirdette, hogy hajlandó együttmûködni ilyen elemekkel, olyan elvi megfontolás alapján, hogy az újjászületõ Európa könnyebben megszabadulhat a primitív orosz medvétõl, mint a megtévesztõ Uncle Sam-tõl, annak minden anyagi csábításával együtt. A háború utáni Hitler-lovagok (pl. Ottó Ernst Remer és Francois Genoud) mintájára Yockey is felkeresett a harmadik világ vezetõi közül olyanokat, mint Abdul Gamal Nasser és Fidel Castro.
Francis Parker Yockey tevékenységeit hosszú idõn át figyelemmel kísérte az FBI. 1960. június 6-án egy poggyásszal kapcsolatos csetepaté után letartóztatták a kaliforniai Oakland-ben, a Fort Worth-repülõtéren. Amikor a bõröndjét kinyitották, abban különbözõ útleveleket találtak; mindegyikben az õ fényképe volt, de különbözõ nevekre kiállítva. 50 000 dollár óvadék mellett lettek volna hajlandók szabadon bocsátani, ami tízszerese az átlagos útlevélcsalások esetén megállapított óvadéknak. Június 17-én ciánmérgezés következtében holtan találták a San Francisco-i megyei börtönben lévõ zárkájában. Amint

Hermann Göring esetében, itt sem ismert, hogyan került a méreg Yockey-hoz, de a legkézzelfoghatóbb az, hogy dacból vagy elkeseredésében öngyilkos lett.
Yockey halálos tevékenységének vége nem vetett véget a Yockey-mondának. Ez még inkább öregbítette a körülötte és az "Impérium" körüli mítosz és misztérium auráját. A sors iróniája talán, hogy az "Impérium" fõ hazára éppen Amerikában talált. Itt elõször a Truth Seeker Press adta ki reprint-kiadásban, majd a Noontide Press, és ezeket a köteteket a kicsiny, érzékeny kisebbség vásárolta meg, amely az antikommunizmus, a szabad vállalkozás és az ódivatú vallás idegcsillapító frázisait nem találta eléggé vigasztalónak azzal az egyre növekvõ fenyegetéssel szemben, amelyet abban az idõben még mindig - Wilmot Robertson szóhasználatával élve - az Amerikai Többség jelentett.

A nagyarányú hirtelen változás, ami az amerikai kultúrában, értékekben és az erkölcsökben az 1960-as években végbement, párosulva a feketék amerikai társadalomba való integrálásának igényével és a harsány, Vietkong-barát "háborúellenes" mozgalommal, rövid életû erõfeszítést eredményezett, amely az "Imperium"-ot akarta megtenni egy forradalmi ellen-mozgalom ihletõjének. A 1968-as "Ifjúság a Wallace-akcióért" nevû szervezetbõl 1969-ben alakult Nemzeti Ifjúsági Szövetség Yockey könyvét tette meg bibliájává. Ám a Nemzeti Ifjúsági Szövetségnek nem sikerült hathatós erõvé válni az amerikai fõiskolákon és egyetemeken, noha olyan kiváló jobboldaliak támogatták, mint a kitûnõ klasszika professzor, Revilo Olivér, és a nyugalmazott John Crommelin tengernagy. Nem sokkal késõbb a harsány hatvanas évek utat adtak a higgadtabb hetvenes éveknek, a Nemzeti Ifjúsági Szövetség szélesebb körbõl toborozta tagjait és a nevét Nemzeti Szövetséggé változtatta. Dr. William Pierce hosszas elnöksége alatt a Nemzeti Szövetség már régóta nem tekinti Yockey "Imperium"-át filozófiai útmutatónak vagy toborzási eszköznek.

Több, mint 40 év telt el Yockey halála óta, és több, mint fél évszázad azóta, hogy Adolf Hitler, "a második világháború hõse", akinek Yockey az "Imperium"-ot dedikálta, öngyilkos lett a berlini bunkerében. Az olyan fejlemények, mint az Európai Unió, a Szovjetunió összeomlása és a kommunizmus kimúlása a Szovjetunióból kiváló és az egykori kelet-európai csatlós országokban, látszólag az "Impérium" mondanivalóját nagyon elavulttá teszik. A biológiai tudomány és technológia 1950 utáni robbanása, amely rámutatott minden fajta emberi magatartás genetikai alapjaira és az egyének és csoportok közötti született különbségekre, még beszédesebben tette tarthatatlanná azt, hogy Yockey (és Spengler) oly könnyedén utasította el a faj, a genetika és a biológia szerepét a civilizációban. Miért van akkor, hogy Yockey könyve nemcsak jelentõs, hanem fontos is napjainkban?

Az "Impérium" több, mint szerzõjének haragos és aggódó válasza Európa háború utáni agóniájára. Yockey elemzése, amit a nyugati kultúra valódi helyzetérõl, valódi válságáról adott - és így annak a fajnak a válságáról is, amely létrehozta és fenntartja azt -, éles és profetikus. Zsenialitása meglátta, hogy a náci-demokrata, kapitalista-kommunista ellentét hosszú távon nem jelentõs. Ami számít, az európai, nyugati, fehér civilizációt érintõ fenyegetés. Francis Parker Yockey már 1948-ban képes volt az egykori "Szövetségesek" nyilatkozatai és tiltakozásai mögé nézni, és a "szabad világ" meg a "munkás-paradicsom" közötti látszólagos "hidegháború" utáni, messze távoli jövõbe látni. Õ elõre látta már akkor, amikor Franciaország, Hollandia és Anglia bizakodva tengerre szállt, hogy visszakövetelje, illetve visszaszerezze gyarmatbirodalmát, hogy a Nyugat kívülrõl-belülrõl ostrom alatt áll.

Azok közül, akik az USA, Nagy-Britannia és a többi németellenes fehér nemzet oldalán fegyvert fogtak, nagyon kevesen tudták elképzelni, hogy a Szövetségesek gyõzelme hosszú lépés a saját fajuk bukása és megszûnése felé. Ugyanez mondható el a vezetõikrõl. Noha az angol történész, Dávid Irving csípõsen megjegyezte: "ha az angol katonák Normandia tengerpartján 1944-ben elõre látják a század végét, és azt, hogy Anglia mivé válik, nem tettek volna semmi erõfeszítést annak érdekében, hogy további 40 jardot haladjanak elõre a tengerparton", de éppen olyan valószínû, hogy ha valaki megmondja nekik a jövõt, gúnyosan nevettek volna.

Ma senki sem tagadja azt, amit Yockey elõre megmondott egy fél évszázaddal korábban. A fehér faj válságban van. Csökkenünk számban és erõben; hagyományainkat és értékeinket mindenütt támadják; vezetõink pontosan ismerik a közelgõ hanyatlást, és dühödten támadnak minden erõfeszítést, ami a faji önvédelemre irányul. Napjainkban - azt mondhatjuk - nagyon kevés fehér ember ad okot vezetõinek rosszallására. Úgy tûnik, hogy a soha nem látott bõség és technikai haladás közepett a fehér faj kileheli a lelkét, értelmének, érzelmeinek, intelligenciájának és akaratának megmagyarázhatatlan szegénysége miatt.

Az "Impérium" több, mint rendkívüli profetikus mû. Nos, Yockey szenvedélye (még inkább, mint látomása), hogy az "Imperium"-ot azoknak a fehéreknek, nyugatiaknak, árjáknak, európaiaknak (akárhogy nevezhetjük magunkat) ajánlja, akik magukban hordják annak az elhatározásnak magját, hogy nemcsak a fajuk biológiai túléléséért, hanem annak rendkívüli küldetéséért, belsõ rendeltetéséért is dolgoznak, építenek, harcolnak, ha kell, meghalnak, de mindenekelõtt ezért élnek. Az ilyen fehérek számára az "Impérium" felülmúlhatatlan költõisége, ami mágikus tûzzel árasztja el a történelemrõl, politikáról, a háborúról és a kultúráról szóló fejezeteket, a mûbõl semmi máshoz nem hasonlítható hõskölteményt varázsol.

Ezek az olvasók, fiatalok és öregek, férfiak és nõk, Amerikában és az ellenkezõ féltekén, "Gibraltártól az Északi-fokig, Galway sziklás hegyfokaitól az Uraiig" Spengler és Yockey filozófiai idealizmusát, lelkesített kultúráikat mint metaforát fogják érteni. Az "Impérium" költészetére rezonálni fognak anélkül, hogy azt az egész költészetet igazságnak vennék. Az ilyen olvasók számára a felemelkedésnek és hanyatlásnak az "Impérium" által elõadott ciklikus elméletei nem annyira egy elõrerendelt harcra felszólító buzdítások esti szürkületben, mint inkább emlékeztetõk, hogy a fajta-lanított "emberiség" haladásának illúziója hazugság. Õk - Yockey-hoz hasonlóan - egy vállrándítással intézik majd el a csillagdíszes patriotizmust, ami a Haitibõl nemrég bevándorolt személyt egyenértékûvé teszi George Washingtonnal, a török vendégmunkásból potenciális Bismarckot farag, vagy egy Sierra Leone-bõi menedéket kérõt ugyanolyan jó írnek tekint, mint Padraic Pearse, vagy éppen olyan jó angolnak, mint Geoffrey Chaucer. Az ilyen olvasók anélkül, hogy megtagadnák saját gyökereiket, nemzeteken túli, faji rokonságot éreznek majd egymás iránt.

Ötvenkét évvel elsõ megjelenése után az "Impérium" esetleg nem birtokolja azt a bûvös vonzerõt, amit egykor gyakorolt sok olvasóra. Az idõ megváltoztatta közvetlen hatását, ha nem is a sürgetõ szükségességét. Számos tökéletlensége van. Az "Impérium" egyike ama sok könyvnek, amiket el kell olvasni, hogy megértsük helyzetünk eredetét, terjedelmét és lehetséges gyógymódját. Mindazonáltal mint a mi harcunkat az arcvonalainkon messze túl harcoló, magányos harcostól származó, elkeseredett, de mégis dallamos trombitaszó, az "Impérium" egyedülálló.

Theodore J.O Keefe 2000. szeptember.

ELÕSZÓ

Ez a könyv különbözik más könyvektõl. Mindenekelõtt azért, mert kizárólag formailag könyv. A valóságban a cselekvés életének egy része. Fordulópont az-európai történelemben, kései, de valódi fordulópont. Ennek a könyvnek a tartalmában nincs semmi eredeti, csupán maga a könyv eredeti. Az eredetiség divatja a hanyatlás megnyilvánulása, és Európa hanyatlása a barbárság felemelkedése.
Ez a könyv elsõ a mûvek bizonyos kategóriájában. Európa elsõ politikai irodalmi alkotása. Ezidáig az élet parancsszavával foglalkozó minden politikai mûvet csupán egy európai nemzethez címeztek. Ez a könyv egyebek között a racionalizmus végét jelzi. Nem vet véget ténylegesen annak (nem a könyvek, hanem csupán a történelmi fejlõdés valósíthat meg ilyenfajta dolgokat), csupán meghúzza a racionalizmus lélekharangját. Így az élet parancsszava visszatérít õsi forrásához, a hatalom akarásához. Ettõl kezdve nem lehet többé a cselekvést absztrakt gondolati szinten megvitatni.

Ez a könyv egész Európához szól, de különösen Európa kultúrahordozó rétegéhez. Kétszáz évig tartó világtörténelmi küzdelemre hívja fel Európát. Európa vagy részt vesz ebben a küzdelemben, vagy kívülrõl szemléli azt és így zsákmánya lesz a fosztogató külsõ erõknek. Ha cselekedni akar, és nem pusztán szenvedõ áldozat lenni ezekben a sorozatos gigászi küzdelmekben, egyesülnie kell, és csak egy módon történhet ez. A nyugati kultúra betegségben szenved, és ennek a betegségnek a fennmaradása a kínai körülmények tartósítását jelenti Európában.

Az 'Európa' szó jelentése megváltozik. Mostantól fogva a nyugati civilizációt jelenti, azt a szerves egységet, amely egyes életfázisaiként megteremtette Spanyolország, Olaszország, Franciaország, Anglia és Németország nemzeteszményeit. Ezek az egykori nemzetek halottak, a politikai nacionalizmus kora lejárt. Ez nem logikai szükségszerûséggel történt, hanem a Nyugat történelmének organikus fejlõdése hozta magával. Ez az organikus szükségszerûség a mi parancsoló szükségességünknek és Európa integrációjának forrása. Az organikus szükségszerûség azt jelenti, hogy csak két alternatíva van: vagy megcselekedni a szükségeset, vagy megbetegedni és meghalni.

A jelenlegi 1948-as káosz közvetlenül visszavezethetõ arra, hogy igyekeznek megakadályozni az európai integrációt. Ennek következtében van Európa ingoványban: nem-európai erõk a korábbi európai nemzetek felett úgy rendelkeznek, mintha gyarmataik lennének.

Ez a könyv megmutatja a nyugati lelkiség pontos, organikus alapjait, különösen azt, hogy mi a kor parancsszava Európa számára. Európa vagy teljes egészében egyesül, vagy teljesen eltûnik a történelembõl. Népei szétszóródnak, erõfeszítései és agyvelõi mindörökre Európán kívüli erõk rendelkezésére állnak. Ezt itt nem absztrakt formulák és kiagyalt elméletek segítségével, hanem organikusan és történelmileg mutatjuk ki. Ezért a következtetések nem önkényesek, nem lehet választani elfogadásuk és elvetésük között, hanem abszolút kényszerítõek azok számára, akik részt akarnak venni a küzdelemben. Az igazi szerzõ a Korszellem, amelynek a parancsszava nem engedi meg a vitát. Büntetése a történelem megsemmisítõ ereje, amely vereséget, megaláztatást, halált és káoszt mér azokra, akik nem hallják meg parancsszavát.

Már itt elvetem a maradi lelkek nyomorúságos terveit, amelyek Európát, mint gazdasági területet akarják "egyesíteni", azzal a céllal, hogy az Európán kívüli erõk imperializmusa kizsákmányolhassa és védekezésre használja. Az európai integráció nem tervezés, hanem kinyilvánítás kérdése. Nincs szükség egyébre, mint elismerésre. A tizenkilencedik század gazdasági gondolkodása itt teljesen tehetetlen. Nem a kereskedelem és a bankvilág, nem az import és az export, hanem egyedül a hõsiesség szabadíthatja fel azt az integrált Európa-lelket, amit a halogatók pénzügyi bûvészmutatványai, a pártpolitikusok kicsinyes kijelentései és az Európán kívüli megszálló erõk maguk alá temettek.
Európa parancsolóan szükséges integrációjának népi, faji, nemzeti, állami, társadalmi, akarati- és természetesen gazdasági egységnek is kell lennie. Európa szellemileg egységes: ennek az egységes szellemnek a felszabadulása automatikusan magával hozza a teljes virágzását az organikus egység többi fázisának is, amik mind a szellemi egységbõl következnek.

Így hát ez a könyv egy hadüzenet megújítása. Azt kérdezi Európa árulóitól, a szánalmas pártpolitikusoktól, akiknek a felszínen maradása attól függ, hogy továbbra is kiszolgálják-e az Európán kívüli erõket: "Azt hittétek, hogy vége van? Azt hiszitek, hogy nyomorúságotok és szégyenetek mindörökre háborítatlan marad a világ színpadán, ahol már igazi hõsöket is láttunk? A háborúban, amelyet ti szabadítottatok a világra, megtanítottátok a férfiakat, hogyan kell meghalniuk, és ezáltal kiszabadítottatok a palackból egy szellemet, amely el fog nyelni benneteket: a hõsiesség és a fegyelem szellemét. Nincs olyan pénz, amelyen ez a szellem megvásárolható lenne, de ez a szellem legyõzhet minden pénzt."

Végül, ez a könyv önmagában az elsõ csapás az Európa felszabadításáért folyó gigantikus háborúban. Európán belül fõ ellenség az áruló, amely egymagában lehetõvé tette, hogy Európát külsõ hatalmak koplaltassák és fosztogassák. Ez az áruló a káosz és halál szimbóluma. Közte és a huszadik század szelleme között szüntelen háború folyik.

Brittas Bay, 1948. január 30.
Ulick Varange

"Így hát, mivel egyáltalán nem csináljuk, hanem csupán eljátsszuk a történelmet, nem annyira mondjuk, mint inkább felmondjuk azt: sõt, mi több, ebben a legtágabb értelemben egész szellemi életünk erre épül. Szigorúan vizsgálva ugyanis mi más egész tudásunk is, mint rögzített tapasztalat és a történelem terméke, amelynek az okoskodás és a hit éppen úgy lényeges eleme, mint az aktivitás és passzivitás?"
Carlyle

"Az egyén élete senki másnak nem jelentõs, csupán önmagának. A kérdés csupán annyi, hogy menekülni akar-e a történelembõl, vagy feláldozza magát érte. A történelemnek semmi köze az emberi logikához."
Spengler

PERSPEKTÍVA

Messze kint a külsõ sötétségben, ahol nem mozdul semmi, nem látni semmi fényt, nem hallani semmi hangot, egy pillantást vethetünk forgó gömbünk, a Föld felé. A csillagok világában a szellem világít, ezért minden sötét, de ez a bizonyos csillag és annak is csupán

egyik része fényárban úszik. Ilyen távolságból teljesen zavartalanul látható, ami a Földön végbemegy. Egy kicsit közelebbrõl a földrészek láthatóvá válnak, még közelebbrõl az emberáradatok is. Van egy fókuszpont, ahonnét a fény szétárad minden irányban. Ez a fókuszpont Európa görbe félszigete. Földgolyóbisunk nagy szárazföld tömegének ezen kicsiny csillárján látható a legerõteljesebb mozgás. Innen, Földön kívülrõl látható a szellem és mindaz, ami a szellembõl kisugárzik, így aztán Európában az eszmék, energiák, becsvágyak, szándékok, feszülések és alkotni akarás koncentráltan tárulnak a szemlélõ elé. Európa fölött lebegve egy tisztán szellemi organizmus jelenlétét észlelhetjük, ami soha korábban nem volt ilyen tisztán látható. Közelebbrõl nyilvánvalóvá válik, hogy a fény nem felfelé sugárzik a Föld felszínérõl az éji égbolt felé, hanem a mindezidáig láthatatlan organizmusból árad lefelé. Ez mélységes és forradalmi jelentõségû felfedezés, amelyet egyedül az tesz lehetõvé számunkra, hogy a földi eseményektõl teljesen elszakadva a Földre a világûrbõl vetünk pillantást, ahol mind a szellem, mind az anyag a szellem fénye miatt válik láthatóvá.

További felfedezések következnek: a másik oldalon van két sziget, amelyek a Föld egész szárazföldi tömegéhez képest kicsinyek. Azonnal látható, hogy a két sziget egyes részei fölött szétáradó fény a másik oldal felõl tükrözõdik.

Mi ez a Föld feletti jelenség? Miért lebeg különösképpen Európa fölött? Mi a viszony közte és az alatta lévõ emberek között? Az európai emberek bonyolult alakzatú piramis-struktúrákba szervezõdnek. Különbözõ rangsorok vannak. A mozgások bonyolult labirintusok csatornáin át történnek. Az emberi személyek meghatározott parancsolási és engedelmességi viszonyban állnak egymással. Ezen a kicsiny félszigeten kívül az emberi események horizontálisak, örvénylõk, kavargók, mint az áramló víz, mint az óceán áramlatai, mint a nyájak a nagy síkságokon. Így tehát a szellemi organizmus alakítja a félsziget népességét bonyolult organikus formákba.

Mivel hasonlíthatnánk össze ezt a lényt, amit nem láthatunk, amikor földközelben vagyunk? Nincs ma hozzá hasonló.

De itt kinn a világûrben, térben és idõben szabadok vagyunk. Száz generációt éppen úgy áttekinthetünk, mint itt a Földön egy muslica életét. Ahhoz, hogy a szellemi organizmushoz valami hasonlót találjunk, kétszáz generációval vissza kell mennünk az idõben. A földgolyóbis ugyanaz, csak most majdnem teljes a sötétség. Az egyes lények szinte megkülönböztethetetlenek, az anyag nincs áthatva szellemiséggel és nem érzékelhetõ. Az idõben visszafelé pillantva a sötét ûr folytatódik. Ha viszont néhány generációval elõbbre megyünk egy pillanatra, a szellem éreztetni kezdi jelenlétét. Gyenge, de ígéretes fény jelenik meg Afrika északkeleti részén. Majd egy másik fénysugár, ezer mérföldnyire innét északkeletre, Mezopotámiában. E két hely kapja az 'Egyiptom', illetve 'Babilónia' nevet. Az idõpont: Krisztus elõtt mintegy 3000. Egyiptom és Babilónia ereje egyre nõ, és mindkét ország esetében elõször az lesz látható, hogy hadseregeik a külsõ népek ellen harcban állnak, akiket barbároknak éreznek. Ezek a szellemi organizmusok nem keverednek - felsõbb határaik élesen, világosan kivehetõk, mindkettõnek sajátos árnyalata van, ami csak rá jellemzõ. Mindkét organizmus a táján élõ embereket összefogja és szolgálatába állítja. Elõször közös világeszményt ad nekik, majd nemzetekké finomítja õket. Mindkét nemzetben a magasabb organizmus különálló eszménye ölt testet. Nemesség és papság jön létre, az eszmény különbözõ vonatkozásai megtestesülésére. A népek rétegzõdnek és sajátossá álnak. Az emberek életüket és rendeltetésüket a magasabb organizmusnak teljesen alárendelten élik meg. A magasabb organizmus ezeket az emberi lényeket eszményekkel ösztönzi. Mindkét népnek csupán kicsiny szellemi rétege fogja fel

ezt a fajta késztetést, de azok, akik felfogják, mindig megmaradnak annak szolgálatában, aminek ízét egyszer megtapasztalták. Ezért akarnak élni-halni, és késõbb õk határozzák meg azoknak a népeknek a sorsát, ahonnét származnak.

Ezek az eszmények (amelyek nem csupán absztrakt fogalomláncolatok, hanem a lét és gondolkodás eleven, lüktetõ, nem szavak által kifejezõdõ késztetései) azok a technikák, amik által ezek a magasabb rendû lények felhasználják az embereket a maguk céljaira. A nagyon bonyolult érzés- és gondolatvilágú vallások, a vallás szellemében fogant és a vallás szolgálatába állított építészeti formák, a lírai költészet, a festészet, a szobrászat, a zene, a nemesi és a papi rendek, a stilizált lakhelyek, divatok és öltözetek, az ifjúság szigorú nevelése arra, hogy mindörökre fejlessze ezeket, a filozófiai, matematikai, természettudományos rendszerek, a "csodatevõ" praktikák, az óriási küzdelmek, a nagy hadseregek, a hosszan tartó háborúk, az energiagazdálkodás ennek az egész, sokfelé ágazó struktúrának a fenntartására, a bonyolultan szervezett kormányok a nemzetek rendjének biztosítására, (amelyeket a különbözõ típusú embereken mûködõ, magasabb rendû lény hozott létre) - mindezek e két területen megjelenõ formák virágzásának bizonyos megnyilvánulásai. Minden egyiptomi forma különbözik a megfelelõ babilóniai formától. Ha egy eszményt az egyik kultúra átvesz a másiktól, azt csak látszólag fogadja el, valójában az nem egyéb, mint félreértett, megreformált, és a saját szellemisége szerint átalakított eszmény.

De a magasabb rendû lény válsághoz közeledik. Kiadta energiáját ebben a Földet átalakító folyamatban. Remeg, reszket, láthatóan gyengül - káosz és anarchia fenyegeti mindazt, ami a Földön megvalósult -, gyülekeznek a külsõ erõk, hogy elpusztítsák, eltöröljék a föld színérõl a nagy alkotásait. De a magasabb rendû lény felemelkedik, és a legnagyobb erõfeszítését fejti ki - immár nem belsõ dolgok (képzõmûvészetek, filozófia és az életrõl szóló elméletek) területén, hanem kizárólag külsõ hatalmi apparátus létrehozásával. Létrejönnek a szigorú kormányzási formák, az óriási hadseregek, ezek támogatására az ipar, a hadihajóhadak és a hódításokat szervezõ és rendben tartó jogrendszerek. Ez a jogrendszer kiterjed olyan területekre is, amiket korábban sohasem vizsgáltak, sõt nem is ismertek, összes népeit közös néven eggyé forrasztja, és az utolsó nagy terjeszkedésre indítja õket.

Ugyanez a nagy ritmus figyelhetõ meg mindegyik kultúrában. Amint megállapítható, a két fényforrás a ragyogó tündöklésbõl egyre sápadtabb földi fénnyé változik. Lassan halványulnak el, emlékük és legendájuk megmarad az emberek lelkében, és a kitágult tájban ott áll utolsó nagy alkotásuk - az Impérium.

E két területen kívül a Föld többi része változatlan maradt. Az embercsoportokat a legelõ nyájaktól csak egy primitív kultúra és bonyolultabb gazdaság különbözteti meg. Egyébként a létezési formáik jelentéktelenek. A primitív kultúrák csak annyiban emelkednek a gazdasági szint fölé, hogy szimbolikus jelentést tulajdonítanak a természeti jelenségeknek és az emberi viselkedésnek. De ezekben a változásokban semmi sem hasonlít a Nagy Kultúrákhoz, amelyek teljesen átalakították Egyiptom és Babilónia tájait az alatt a csaknem negyven generáció alatt, amely e kultúrák megjelenésétõl pusztulásig élt.
A fizikai idõ tovább halad és évszázadok telnek el sötétségben. Majd pontosan úgy, mint Egyiptomban és Babilóniában (de megint más árnyalattal és más "zeneszóra"), fény gyullad ki a Pandzsáb fölött. A fény ragyogóvá és állandóvá válik. Ugyanaz a formagazdagság és jelentõs eseménysorozat bontakozik ki, mint a két korábbi organizmusban. Alkotásaik legmagasabb fokban egyéniek: éppen úgy különböznek

elõdeik alkotásaitól, mint egymás mûveitõl, de ugyanazt a nagy ritmust követik. A nemeseknek és papoknak, a templomoknak és iskoláknak, a nemzeteknek és a városoknak, a képzõmûvészeteknek és a filozófiáknak, a hadseregeknek és természettudományoknak, az írásoknak és háborúknak ugyanaz a sokszínû gazdagsága vonul el a szemünk elõtt.

II.

Mielõtt ez a magasabb rendû kultúra kezdetét vette, egy másik kultúra indult útra a Huang-Hó völgyében, Kínában. Majd néhány évszázaddal késõbb, a mi számításmódunk szerint Krisztus elõtt 1100 körül megszületik a klasszikus kultúra az Égei-tenger partján. Mindkét kultúrának egyéni jellege van, sajátos módon színezik és befolyásolják földi alkotásaikat, de mindkettõ ugyanannak a morfológiának van alávetve, mint a többi megfigyelt kultúra.

Amikor Krisztus születése körüli idõben ez a klasszikus kultúra a végéhez közeledik, egy másik kultúra jelenik meg egy olyan helyszínen, amelyet a klasszikus kultúra az utolsó hódító szakaszában leigázott: az arab kultúra. Ennek megjelenése éppen ezen a helyen az események menetét szokatlanná változtatta. Az arab kultúrformák bensõleg éppen olyan tiszták voltak, mint az összes többi kultúráké, bensõ lényegüket tekintve semmivel sem kölcsönöztek többet más kultúráktól, mint amazok - de elkerülhetetlen volt, hogy a területek anyagi érintkezése, a közvetlen idõbeli egymásutániság és a régebbi organizmus civilizált népeivel való érintkezés következtében az új szellemiség átvegye a klasszikus alkotások gazdagságát. Ám a klasszikus kultúra csak felszíni módon érvényesült, mivel az arab kultúra ezekbe a régi tömlõkbe új bort töltött. Az arab kultúra az idegen formák ellenére válogatással, újraértelmezéssel vagy figyelmen kívül hagyással saját szellemiségét nyilvánította ki. Késõbbi, hódító szakaszában ez a kultúra kiterjedt a Nyugati Kalifátus formájában az európai Spanyolországra is. Élettartama, végsõ formája, utolsó nagy válsága - mindez ugyanazt az organikus törvényszerûséget követte, mint a többieké.

Mintegy ötszáz évvel késõbb egy másik nagy kultúrának (most már ismerõs) megnyilvánulásai kezdõdnek el Mexikó és Peru távoli vidékein. Ennek volt a legtragikusabb sorsa valamennyi közül, amelyeket eddig láttunk. Ezalatt Krisztus után 1000 körül kialakul az európai kultúra, és már születésekor különbözik az összes többiektõl az önkifejezés rendkívüli erejében, amelyet minden távolságra mind szellemi, mind fizikai téren gyakorolt. Már eredeti területe is sokszorosa volt elõdjeiének, és errõl az alapról lépett élete derekán a Felfedezés Korába, felfedezi magának a Föld igazi határait, és a világot politikájának tárgyává teszi. Spanyol képviselõi Cortez és Pizarro seregében fedezték fel Mexikó és Peru civilizációját, éppen akkor, amikor ez a civilizáció az anyagi lét utolsó, legkifinomultabb szakaszát élte. Mexikó és Peru két nagy birodalma társadalmi formáival, gazdasági-politikai szervezettségével, közlekedési rendszerével, távközlésével és városi életével mindent (csaknem a lehetõségek végsõ határáig) kialakított magának, amihez képest a behatoló spanyolok csak naiv barbároknak tûnhettek. De ezeknek a birodalmaknak a technikai érdektelensége védtelenné tette lakóit: nem tudtak védekezni a hódítók kisszámú ágyúival és lovaival szemben. Ennek a kultúrdrámának utolsó felvonása a néhány éves vérengzés a másik világból jött támadók részérõl. Ez a végzet tanulságos, mert megmutatja, hogy a Világszellem milyen figyelmet fordít az emberi értékekre és érzésekre. Melyik jós merészelte volna azt jövendölni az utolsó azték császárnak, akit világhatalomnak látszó, világtörténelmi jelentõségû pompa vett körül és világhatalmi tényezõ volt, hogy rövid idõn belül a dzsungel visszahódítja városait és palotáit, és hadserege, meg világcsászárságának hatalmi rendszere meg fog semmisülni néhány száz barbár támadása következtében?

Minden kultúra szellemiségét az egyediség jellemzi: az egyes kultúrák a többiektõl semmit sem vesznek át, és nem is adnak át azoknak semmit sem. Akár primitív, akár kultúrnép jelenik meg a határaikon, ellenségnek tekintik. Azok valamennyien a saját kultúrájukhoz képest barbárok, pogányok, egyik iránt sincsenek megértéssel. Tapasztaltuk, hogy a nyugati népek az európai kultúra életképességét a magas fokban civilizált szaracénok, mórok és törökök elleni keresztesháborúkkal bizonyították. Láttuk, hogy a keleti germán népek és déli vizigót testvéreik az évszázadok során a barbár szlávokat és a civilizált mórokat egyaránt folyamatosan szorongatták. Láttuk, hogy a nyugati hajók és hadseregek az egész világot a Nyugat zsákmányszerzésének célpontjaivá tették. Így viszonyult a Nyugat a kívülállókhoz.

A nyugati kultúrán belül születik meg a gótika kereszténysége, a pápaság és császárság transzcendens szimbólumai, a gótikus katedrálisok, a lélek és a természet titkainak feltárása a kolostorok celláiban. A kultúrszellem formálta meg a maga kifejezésére a Nyugat nemzeteit. Mindegyik népet egyénivé formált, és végül mindegyik nép önálló kultúrát alakított ki, nem volt csupán a kultúra eszköze. A gótika korának faluiból városok nõttek ki, és a városokból nõtt ki az értelem. Az ész és hit viszonyának õsi problémája, a korai skolasztika központi kérdése láthatóan ezekben a városokban dõlt el, fokozatosan az ész elsõbbségének javára. A gótikus idõk nemessége, a Föld urai, akiknek csak az volt a feljebbvalója, akit önként annak ismertek el, egy eszmény alattvalóivá váltak. Ez az állam eszménye volt. Az élet lassan külsõ életté válik: politikai problémák nyomulnak a középpontba, új gazdasági forrásokat alakítanak ki a politikai küzdelmek támogatására, a régi, mezõgazdaságon alapuló gazdaság ipari gazdasági rendszerré alakul át. Ennek az útnak a végén egy kísérteties és ijesztõ eszmény áll: a Pénz.

Más kultúrák is látták ugyanezt a jelenséget ugyanezen a fokon megjelenni, és hasonló mértékben megnövekedni. Ennek jelentõsége az észnek a hittel szembeni fokozatos elõtérbe kerülésével párhuzamosan lassan növekszik. Csúcspontját a nacionalizmus korszakában éri el, amikor a kultúra részei egymást darabokra tépik, még akkor is, ha külsõ veszélyek fenyegetnek. Ennek a folyamatnak csúcspontján a Pénz a racionalizmussal szövetkezve harcol a kultúra élete feletti uralomért az állam és a hagyomány, a társadalom és a vallás erõivel. A csillagok közötti térben tett rövid látogatásunk során a Földtõl eltávolodva olyan helyzetre tettünk szert, ahonnét láthattuk, hogy ez a nagy életdráma hétszer játszódott le, hét nagy kultúrában, és mint a hét kultúrát kétszáz évig tartó utolsó nagy válság döntötte meg. A mexikói-perui kultúra úrrá lett a belsõ válságon, és csak a kék tengerbõl felbukkanó martalócok tudták legyõzni.

A Nyugat nagy válsága erõszakos módon a francia forradalommal és az azt követõ jelenségekkel kezdõdött. A kultúra civilizációvá való átalakulásának Napóleon volt a szimbóluma. A Civilizáció, vagyis az anyag, a külsõ világ, a hatalom, az óriási gazdaságok, a hadseregek és a flották, a nagy számok és kolosszális technikák élete kerekedett a Kultúra, a vallás, a filozófia, a képzõmûvészetek belsõ élete fölé. A politika és a gazdaság külsõ élete kezdett uralkodni a szigorú forma és a szimbolizmus, az emberben lévõ vadállat szigorú féken tartása és a kulturális egység érzése fölött. Ez a racionalizmus, a pénz és a nagy város gyõzelme volt a vallási hagyományok és a tekintély fölött, az értelem gyõzelme az ösztön fölött.

Mindezt már megtapasztaltuk az elõzõ magas szintû kultúrák esetében, amikor megközelítették végsõ életfázisukat. Mindegyik esetben a válság úgy oldódott meg, hogy a vallás és tekintély régi erõi fellázadtak, gyõzelmet arattak a Racionalizmus és a Pénz felett, és a nemzeteket végül egy Birodalomban egyesítették. A két évszázadig tartó válság

a nagy organizmus életében óriási háborúkban és forradalmakban nyilvánult meg. Mindaz a kulturális energia, ami korábban a gondolatok, a vallás, a filozófia, a természettudomány, a képzõmûvészeti formák és a nagy irodalom belsõ megteremtésére fordítódott, most a gazdasági élet, a háború, a technika és a politika külsõ életében nyilatkozik meg. A hatalom szimbolizmusa sikeresen foglalja el a legmagasabb helyet ebben az utolsó szakaszban.

De ezen a ponton hirtelen visszatérünk a Föld felszínére. A Földtõl többé nem eltávolodva, részt kell vennünk a nagy kultúr-drámában, akár akarjuk, akár nem. Csak annyi választási lehetõségünk van: úgy veszünk részt, mint alanyok, vagy úgy, mint tárgyak. A magasabb rendû kultúra organikus természetének felismerésébõl származó bölcsesség megadja a kulcsot a szemünk elõtt zajló események megértéséhez. Ezt alkalmazni tudjuk, és ezáltal cselekedeteink jelentõssé válhatnak, mások lehetnek, mint a megalkuvók és a régi vágású ostobák politikája, ami vissza próbálja fordítani a nyugati civilizáció fejlõdési irányát, mivel ostoba fejük képtelen alkalmazkodni az új uralkodó eszmékhez.

III.

A magasabb rendû kultúra organikus természetének felismerése által páratlan módon meg tudunk szabadulni a materializmus salakjától, ami mindezidáig megakadályozta, hogy behatolhassunk a történelem rejtélyeibe. Ez a felismerés egyszerû, de mély, ezért csupán néhány kivételes személy tudta belsõ értékelésének vezérfonalává tenni. Az eljövendõ idõk szükségszerû történelmi szemléletének összes következményei ebbõl folynak. Mivel a kultúra organikus, egyedisége és lelke van. Így a maga mélységében semmifajta külsõ erõ nem befolyásolhatja. Mint minden organizmusnak, rendeltetése, valamint kihordási idõszaka, születési ideje, növekedése, érése, beteljesülése, hanyatlása és halála van. Lelke miatt minden megnyilvánulása azonos szellemi jellegû (mint ahogy minden egyes ember élete is saját egyediségének a terméke). Mivel lelke van, az a különleges kultúra, ami egyszer elmúlt, soha többé nem térhet vissza. Az életfázisaik kifejezésére általa teremtett nemzetekhez hasonlóan csak egyszer létezik. Sohasem lesz még egy indián kultúra, azték-maja kultúra, klasszikus kultúra vagy nyugati kultúra, mint ahogy nem lesz még egy spártai nemzet, római nemzet, francia nemzet, angol nemzet sem. Minthogy a kultúra organikus, bizonyos élettartama van. A megfigyelések szerint ez - körülbelül - teljes fejlettségében harmincöt generáció (vagy mintegy negyvenöt generáció, ha a kultúra elsõ jeleinek jelentkezésétõl a végleges eltûnéséig számítjuk az idõtartamot). Az organizmusok életéhez hasonlóan ez nem merev szabály. (Az ember élete általában hetven év, de ez sem mereven értendõ.)

A magasabb rendû kultúrák a növény - állat - ember organikus hierarchia csúcsához tartoznak. A többi organizmustól annyiban különböznek, hogy láthatatlanok, vagy más szavakkal kifejezve: nincs fényminõségük. Ebben hasonlítanak az emberi lélekhez. A magasabb rendû kultúra teste a "tájképében" áramló népekbõl áll. Õk szolgáltatják az anyagot, amelyen keresztül a kultúra ténylegesíti a lehetõségeit. A szellem, ami ezeket a népeket életerõvel tölti el, a kultúra életfázisát mutatja: azt, hogy fiatal-e, érett-e, avagy beteljesülésének végsõ fázisában van. Minden emberhez hasonlóan minden kultúrának korszakai vannak, amelyek ritmikus kérlelhetetlenséggel következnek egymás után. Ezeket minden kultúra számára saját organikus törvénye határozza meg, mint ahogy az ember öregkora is be van "programozva" már a fogamzásakor. Ezt az irányítási minõséget nevezzük rendeltetésnek. A Rendeltetés minden élõlény fémjele. A Rendeltetés-gondolkodás az a gondolkodási típus, amely megérti az élõlényt, és ezen kívül semmi egyebet nem tesz. Az emberi gondolkodás másik módszere az oksági gondolkodás.

Ez a módszer lényegénél fogva akkor szükséges, amikor technikai, mechanikai, mérnöki és szisztematikus természetbölcseleti nem-organikus problémákkal foglalkozunk. Ám ugyanez a módszer korlátokba ütközik, és groteszkké válik, amikor az életre alkalmazzuk. Ez a módszer azt sugallná nekünk, hogy az ifjúság az érettség oka, az érettség pedig az öreg koré, vagy hogy a rügy a teljes pompájú virágzás oka, és a hernyó oka a pillangónak.*

/Az okság elve univerzális, mind az élõkre, mind az élettelen lényekre érvényes, de nem azt jelenti, hogy ami idõben elsõdleges, feltétlenül oka a másodlagosnak. Oknak azt a pozitív, reális lételvet nevezzük, ami reálisan belefolyik okozatának létébe (a fordító megjegyzése)./

A Rendeltetés-eszme az organikus gondolkodás központi motívuma. Ha valaki azt gondolja, hogy ez nem más, mint láthatatlan okság, nem érti meg azt. Az oksági eszme a nem-organikus, illetve szisztematikus gondolkodás központi motívuma. Az utóbbi a természettudományos gondolkodás. Ennek célja az, hogy a dolgokat alávesse a megértésnek. Ez a gondolkodás minden dolgot meg akar nevezni, pontosan körvonalazni, majd a jelenségeket az osztályozás és az oksági láncolat segítségével összekapcsolni. Kant a csúcspontja ennek a gondolkodási típusnak, és a nyugati filozófiának ehhez az oldalához tartozik Hume, Bacon, Schopenhauer, Hamilton, Spencer, Mill, Bentham, Locke, Holbach, Descartes is. Az organikus oldalt képviseli Machiavelli, Vico, Montaigne, Leibnitz, Lichtenberg, Pascal, Hobbes, Goethe, Hegel, Carlyle, Nietzsche és Spengler, a huszadik és a huszonegyedik század filozófusa.

A természettudományos gondolkodás az anyag területén képes a legtöbbre, amelynek van terjedelme, de nincs iránya. Az anyagi történések irányíthatók, visszafordíthatok, azonos feltételek mellett azonos eredményre vezetnek, visszatérõk, osztályozhatók, természettudományos szempontból eredményesen felfoghatók úgy, mintha a priori, mechanikus szükségszerûségnek, vagyis az okságnak lennének alávetve.

A természettudományos gondolkodás tehetetlen az Élet területén, mivel az élet történései irányíthatatlanok, megfordíthatatlanok, soha vissza nem térõk, egyszeriek, nem osztályozhatók, racionálisan kezelhetetlenek és nincsenek alávetve külsõ, mechanikus szükségszerûségnek. Minden organizmus vadonatúj valami, mulandó, soha vissza nem térõ, belsõ szükségszerûségnek alávetett. Minden organizmus egy bizonyos kereten belül egy sereg lehetõséget rejt magában, és élete nem egyéb, mint ezen lehetõségek ténylegesülésének a folyamata. A Rendeltetés-gondolkodás technikája egyszerûen a más organizmusokba való beleélést jelenti, aminek a célja az organizmusok életfeltételeinek és belsõ szükségszerûségeinek megértése. Ezt követõen lehet csak felfogni, minek kell történnie.

A "Végzet" nem-organikus szó. Az életet a külsõ szükségszerûségnek alávetni akaró törekvésbõl származik. Vallási eredetû, a vallás pedig az oksági típusú gondolkodás terméke. Nincs természettudomány õt megelõzõ vallás nélkül. A természettudomány csupán a vallás megszentelt oksági gondolkodását profán, mechanikus szükségszerûséggé teszi.

A Végzet nem szinonimája a Rendeltetésnek, hanem ellentéte. A Végzet egy élet esetleges eseményeinek tulajdonít szükségszerûséget, ám a Rendeltetés az organizmus belsõ szükségszerûsége. Egy esetleges esemény elpusztíthat egy életet, és így véget vethet a rendeltetésének, de ez az esemény az organizmuson kívüli okból származik és így

független annak rendeltetésétõl.

Minden egyes tény elõre nem látható és számba nem vehetõ esetleges esemény, de egy élet belsõ folyamatának rendeltetése van. Ez a belsõ folyamat a tényeken keresztül valósítja meg önmagát, a tények segítik vagy akadályozzák: vagy fölébe kerekedik a belsõ folyamat a tényeknek, vagy alul marad azokkal szemben. Minden gyermek rendeltetése, hogy születésétõl kezdve fokozatosan megöregedjen. Bizonyos esetleges események megakadályozhatják ezt betegség vagy baleset formájában, és így a rendeltetés meghiúsulhat. Ezek a külsõ esetleges események (amelyek magasba emelhetnek egy embert melléfogásai ellenére is, vagy vereséget mérhetnek rá, még akkor is, ha tehetséges és kora eszméinek mestere) nem jelentõsek a Rendeltetés-gondolkodás számára.
A Rendeltetés az organizmus belsõ sajátsága, amely arra készteti, hogy valósítsa meg lehetõségeit. Az esetleges esemény az organizmuson kívül van, vak és a szükségszerûség által uniformizált. Mindazonáltal nagy szerepet játszhat az organizmus ténylegesítésében: megkönnyíti érvényesülésének útját, vagy leküzdhetetlen akadályokat állít elébe. Az, amit Szerencsének, Végzetnek, Gondviselésnek neveznek, az emberek kudarcélményét és félelmét fejezi ki, ennek a mindörökre megismerhetetlen titoknak a jelenlétében. Mindazonáltal a Rendeltetés-gondolkodás és az oksági gondolkodás kölcsönös vonatkozásban állnak egymással, mivel közös az eredetük: mindkettõ az Élet terméke.

Még a leginkább nem-organikusan gondolkodó természettudós, a legnyersebb materialista és a legmechanikusabb világszemlélet híve is alá van vetve a saját Rendeltetésének, saját lelkének, saját jellemének, saját élettartamának, és Rendeltetésének eme keretén kívül oksági fantáziájának szabad, kötetlen szárnyalása nem viheti. A Rendeltetés élet, de az oksági gondolkodás csupán gondolkodási módszer, amely által az életnek egy bizonyos formája, nevezetesen a kultúrember megkísérli a körülötte lévõ összes dolgokat alávetni a megértésének. Ezért rangsor van közöttük: a Rendeltetés-gondolkodás feltétlenül elsõdlegesebb, mivel minden élõre vonatkozik, míg az oksági gondolkodás csupán az életlehetõségek egy részének kifejezési formája.

A kettõ közötti különbségek így fejezhetõk ki: az oksági gondolkodás azért képes érteni, mert a nem-élõ anyag nem fejt ki ellenállást vele szemben, hanem aláveti magát bármilyen rárótt feltételnek, minthogy nincs saját belsõ késztetése. Amikor azonban az oksági gondolkodás az életet akarja szellemileg meghódítani, maga az anyag is aktív, öntörvényû változásokat fejt ki, nem függeszti fel a változásokat az osztályozás és rendszerezés idejére. A Rendeltetés-gondolkodás azért képes az életet megérteni, mert mindegyikünket a saját Rendeltetése változtatja: mindegyikünknek belsõ késztetése van arra, hogy önmaga legyen, és így vagyunk képesek a bensõleg megtapasztalt érzéseink áthelyezésével beleélni magunkat az élet más formáiba, más egyedekbe. A Rendeltetés-gondolkodás az általa vizsgált anyaggal együtt változik, az oksági gondolkodás áll, és csak akkor tud az általa vizsgált anyaggal kapcsolatban kielégítõ következtetéseket levonni, ha az is áll.

Még a legmagasabb fokban képzett rendszerezõk is alá vannak vetve a Rendeltetésnek, ezért - teljesen akaratlanul - a Rendeltetés-gondolkodást alkalmazzák mindennapi életükben és a többi emberekkel való viszonyaikban. A legfanatikusabb reflexológus is öntudatlanul Galiani abbé vagy Rochefoucauld pszichológiai bölcsességét alkalmazza, még ha soha nem is hallott a léleknek ezen látnokairól.

A TÖRTÉNELEM KÉT NÉZÕPONTJA

A Rendeltetés és az Okság által képviselt két emberi gondolkodási módszer közötti teljes különbözõségre azért tettünk éles hangsúlyt, mivel a történelem megértésére csak az egyikük alkalmazható. A történelem a beteljesült rendeltetések jegyzéke - kultúrák, nemzetek, vallások, filozófiák, természettudományok, matematikai elméletek, képzõmûvészeti formák, nagy emberek beteljesült rendeltetését tartalmazza. Egyedül az empátia-érzés képes megérteni a ránk maradt csupasz feljegyzésekbõl ezeket az egyszer élt lelkeket. Az oksági gondolkodás itt tehetetlen, mivel minden percben új tény hull az élet tavába, és az ütközési pontból egyre nagyobb sugarú körök gyûrûznek. A titkos tényeket sohasem írták le, de minden egyes tény megváltoztatja a tények történelmének menetét. Akár egy magasabb rendû kultúrának, akár egy nemzetnek, akár egy embernek az igazi megértése azt jelenti, hogy az élõ organizmus tényei mögé és alá kell nézni, meg kell látni a szellemiséget, amely kifejezésre jut a külsõ történések által, vagy - gyakran - azok ellenére. Csak így lehet elkülöníteni a lényegest a lényegtelentõl.

Így belátható, hogy jelentõs az, aminek Rendeltetés-minõsége van, az esetleges pedig a Rendeltetéssel vonatkozásban nem álló eseményeket jelenti. Napóleon számára Rendeltetés, hogy Carnot volt a hadügyminisztere, mivel egy másik ember valószínûleg nem látta volna át tervét, hogy Itáliát a Liguri-dombokon át akarja elözönleni. Ha más a hadügyminiszter, a terv el lett volna temetve a Minisztérium irattárában. Franciaország számára Rendeltetés, hogy e terv szerzõje éppen annyira a tett embere is volt, mint elméleti ember. Így nyilvánvaló, hogy annak az érzésnek, hogy mi Rendeltetés, és mi esetleges esemény, nagyon szubjektív tartalma van, és a mélyebb meglátás észreveheti a Rendeltetést abban, amiben a felszínesebb ember csupán esetleges eseményt lát.

Tehát az embereket az is megkülönbözteti egymástól, hogy mennyire képesek megérteni a Történelmet. Létezik egy bizonyos történelmi érzék, ami a történelem felszíne mögött meg tudja látni a szellemet, ami ennek a történelemnek a meghatározója. A történelemnek így egy ember történelmi érzékén keresztül szemlélve szubjektív nézõpontja van. Ez a történelem elsõ nézõpontja.

A történelem másik, objektív nézõpontja is képtelen merev megállapításokra, még ha elsõ pillantásra képesnek is látszik. A tisztán objektív történelemírás az úgynevezett beszámolásnak, illetve elbeszélésnek, a bemutató történelemtudományi módszernek a célja. Mindazonáltal ez a történetírás is elkerülhetetlenül válogatja és rendezi a tényeket, és ebben a folyamatban a költõi intuíció, a történelmi érzék és a szerzõ "szimata" is szerepet játszik. Ha ezeket teljesen kizárnánk, a létrejött alkotás nem történetírás, hanem dátumok könyve lenne, és így ismét nem volna mentes a válogatástól.

De ez sem történelem. A történelemírás genetikus módszere megkísérli teljesen pártatlanul elénk állítani a fejleményeket. Ez a beszámoló módszer egyfajta oksági, evolúciós vagy organikus filozófiával párosulva törekszik nyomon követni a késõbbinek a korábbiból való kialakulását. Ez sem lehet teljesen objektív, mivel a fennmaradt tényanyag vagy túl kevés, vagy túl sok, így mesterségesen kell kiegészíteni vagy megszûrni a tényanyagot. A pártatlanság is lehetetlen. A történelmi érzék dönti el a múlt fejlõdési folyamatainak, a múlt eszméinek, a múlt emberi nagyságainak a jelentõségét.

Évszázadokon át Brutust és Pompeiust nagyobbnak tartották, mint Caesart. Vulpiust 1800 körül jelentõsebb költõnek vélték Goethénél. A ma már elfelejtett Mengst a maga idejében a világ egyik legnagyobb festõjeként emlegették. Shakespearet halála után több, mint száz évig kisebb drámaírónak tartották, mint egyik kortársát. El Grecot 75 évvel ezelõtt meg sem említették. Az elsõ világháború végéig Cicerót és Catot nagy embereknek és nem a

kultúra fejlõdését lassító puhányoknak tartották. Jean d' Arc-t nem említette meg a Chastellain-lista, amelyet VII. Károly halálakor állítottak össze, s amely az Anglia ellen harcoló összes hadvezéreket tartalmazta. Végül, a 2050 körüli olvasók kedvéért közölhetem, hogy az 1900-1950 közötti idõszak Hõse és Filozófusa kortársaik számára nem voltak láthatók olyan történelmi távlatban, ahogy most Önök látják õket.
A klasszikus kultúrát másként látták Winckelmann és másként Nietzsche korában, de megint máshogyan a XX. és a XXI. században. Hasonlóképpen, Erzsébet királynõ Angliája elégedett volt Plutarchos Caesarjának Shakespeare-dramatizációjával, míg a múlt század végi Anglia arra tartott igényt, hogy Shaw Mommsen Ceaser-portréjából, Teli Vilmosról, Stuart Máriáról, Angliai Erzsébetrõl, Götz von Berlichingenrõl és Flórian Geyerrõl készítsen drámát. Valamennyit ma másképpen írnák meg, mivel ma ezeket a történelmi korszakokat más szempontból látjuk.

Mi tehát a történelem? A történelem a Múlt és a Jelen közötti vonatkozás. Mivel a Jelen állandóan változik, állandóan változik a történelem is. Minden kornak megvan a maga történelme, amelyet a korszellem teremt meg, hogy eleget tegyen a maga szellemiségének. Amikor az illetõ kor soha vissza nem térõen elmúlik, ez a sajátos történelmi kép is a múlté. Ebbõl a szempontból bármely törekvés, amely arra irányul, hogy úgy adja elõ az eseményeket, "ahogyan azok valójában megtörténtek", történelmi éretlenségrõl tanúskodik. A történelem bemutatásának objektív mércéjébe vetett hit önbecsapás, mivel minden történelemkönyv a korszellem megnyilatkozása lesz. A kortársak közmegegyezése egy bizonyos történelemszemléletben nem teszi azt a szemléletet objektívvé, csupán azt a rangot biztosítja a számára (a lehetõ legmagasabb rangot, amit csak birtokolhat), hogy pontosan kifejezi a korszellemet, ami igaz abban az idõben és annak a szellemiségnek a számára. Az igazság magasabb foka nem érhetõ el, erre csak Isten képes. Annak, aki azzal dicsekszik, hogy "modern", nem szabad elfeledkeznie arról, hogy éppen olyan modernnek érezte volna magát V Károly Európájában is, és éppen olyan "ódivatú" lenne a 2050-ben élõ emberek számára, mint amilyennek az 1850-ben élõ emberek õelõtte tûnnek. Aki a történelmet az újságíró szemével nézi, annak garantáltan hiányzik a történelmi érzéke. Ezért az ilyen embernek hallgatnia kellene a történelmi témákról, akár a múltról, akár a jelen folyamatairól van szó.

A TÖRTÉNELEM RELATIVITÁSA

A történelem sohasem nélkülözheti a szubjektív és az objektív nézõpontot, de a meghatározó sem az egyik, sem a másik, hanem egyszerûen a kettõ közötti vonatkozás. A két nézõpont bármelyike önkényes lehet, de a kettõ közötti vonatkozás nem önkényes, hanem a Korszellem megnyilatkozása, ezért - történelmileg szólva - igaz.
Az elõttünk létezõ és elpusztult, számunkra tündöklõ fényességû nyolc kultúra mindegyikének megvolt a maga vonatkozása általában a történelemhez, és ez a vonatkozás egy bizonyos irányban fejlõdött a kultúra élettartama folyamán. Ebben az összefüggésben elég megemlítenünk a klasszikus kultúrát. A rómaiak Tacitust, Plutarchost, Liviust, Suetoniust történelmi gondolkodóknak tekintették. Számunkra õk egyszerûen történetmondók, akikbõl teljesen hiányzik a történelmi érzék. Ez nem lehet rájuk vonatkozó értékítélet, hanem ezáltal csupán önmagunknak mondunk valamit - önmagunkról. A mi történelemszemléletünk éppen olyan erõteljes, heves, kutató és kiterjedt, mint amilyen általában egész nyugati lelkiségünk. Ha a történelemnek tíz millenniuma lenne az öt helyett, szükségesnek látnánk, hogy mind a tíz felé tájékozódjunk a jelenlegi öt helyett.

Nemcsak az egyes kultúrák különböznek egymástól történelmi értelemben, hanem az egyes kultúrákon belül a különbözõ korszakok is megkülönböztethetõk ilyen módon. Noha minden korban mindegyik tendencia létezik, mégis helyénvaló azt mondanunk, hogy minden egyes korszakot egy bizonyos élet-tendencia ural. Így minden kultúrában a vallásos érzés a legfontosabb az elsõ nagy életfázisban, amely mintegy ötszáz évig tart. Ezt követi a kritikai lelkület kora, amely valamivel rövidebb életû. Ezt a történelmi szemlélet kora váltja fel, amely fokozatosan belemerül a vallás végsõ újjászületésének korszakába. A három élet-tendencia egymás után: a szent, a profán és a kételkedõ.

Ezekkel párhuzamosak a politikai fázisai. A feudalizmus a vallás megfelelõje. Az abszolút állam és a demokrácia a korai és késõi kritikai filozófiának, a tekintélyuralom és a császárság újjáéledése a kételkedés és a vallás újjászületése korszakának felel meg.
A természettudomány, illetve a természetfilozófia eszméjének a kultúrán belüli alakulása a teológiából indul, majd ennek folytatása a fizikai tudományok és a biológia létrejötte a tiszta, nem elméleti természetmanipuláció megteremtésére, ami a kételkedés és az újjáéledõ tekintély tudományos megfelelõje.

A demokráciát követõ kor elõdjeit kizárólag történelmi szempontból tudja szemlélni. Úgy érzi, egyedül ilyen módon érezheti magát kapcsolatban azokkal. Mindazonáltal, amint alább kitûnik, ennek is megvan a parancsolóan szükségszerû oldala. A kultúrember mindig egységet jelent, és a puszta tény, hogy egy élettendencia a legfontosabb, nem tudja lerombolni ezt az organikus egységet.

Minden korban az egyes egyedeket a történelmi érzék fejlõdésének különbözõ foka különbözteti meg egymástól. Gondoljunk például II. Frigyesnek és egyik szicíliai udvaroncának, Cesare Borgiának és egyik kapitányának, Napóleonnak és Nelsonnak, Mussolininek és gyilkosának különbözõ történelmi horizontjára! Egy politikai egységnek vérével kell fizetnie, ha olyan ember õrizetére van bízva, akinek nincs politikai horizontja, hanem opportunista.

Pontosan azért, mert a nyugati kultúrában a legerõsebb a történelmi szellemiség, a nyugati kultúra fejleszti ki a legnagyobb történelmi érzékkel megáldott embereket. Ez olyan kultúra, amely számára mindig tudatos volt a saját történelme. Minden történelmi fordulópont alkalmával sokan voltak, akik felismerték a pillanat jelentõségét. Bármelyik nyugati viszály esetén mindkét oldal úgy érezte, hogy a jövõvel áll szoros kapcsolatban, és õ a jövõ meghatározója.

Ezért a nyugati emberek számára szükséges, hogy legyen történelemképük, amelyben gondolkodnak és cselekednek. Az, hogy a kultúra folyamatosan változik, azt jelenti, hogy a történelem is folyamatosan változik: a történelem a Múlt folyamatos újraértékelése. A történelem tehát folyamatosan "igaz", mivel minden korban az uralkodó történelemszemlélet és történelmi értékek a korszellem megnyilatkozásai. A történelem számára nem az igaz vagy a hamis, hanem a hatékony és a nem-hatékony az alternatíva. A vallási-filozófiai-matematikai értelemben vett igazság, az idõtlen, örök érvényû, életkörülményektõl elvonatkoztatott jelentés nem tartozik a történelemhez. Az a történelem igaz, amely a jelentõs emberek értelmében hatni tud.

A nagymértékben kifinomult történelmi érzék két embercsoportra jellemzõ: a történetírókra és a történelmet csinálókra. E két csoport között is rangsor állítható fel. A történetíróra hárul az a feladat, hogy a saját kortársai elé állítsa a szükséges Múlt-képet. Ez a világos és kellõen részletezett kép aztán a kor fõ történelem-csinálóinak gondolataiban és

tetteiben válik hatni tudóvá.

Ennek a kornak - a többi korhoz hasonlóan - megvan a saját, magának megfelelõ történelemképe, nem teheti meg, hogy több kép közül válasszon egyet. Történelemszemléletünkben meghatározó a mi korunk szelleme. Korunk kifelé élõ, tényszerû, kételkedõ, történelmi kor. Nem mozgatják nagy vallási, illetve kritikai érzések. Az, ami kulturális elõdeink számára öröm, fájdalom, szenvedély, szükséglet tárgya volt, számunkra tisztelet és ismeret tárgya. Korunkban a gravitációs központ a politikában van. A tiszta történelmi gondolkodás a politikai gondolkodás közeli rokona. A történelmi gondolkodás mindig azt akarja tudni, hogy mi volt, és nem akar bizonyítani valamit. A politikai gondolkodás elsõ feladata a tények és lehetõségek megállapítása, majd azok megváltoztatása a cselekvés által. Mindkét gondolkodás realista. Egyik sem kezdi egy olyan programmal, amit kipróbálni óhajt.

A nyugati történelemben a miénk az elsõ olyan kor, amelyben a tények elõtti abszolút meghajlás minden más szellemi magatartás felett diadalmaskodott. Ez egy olyan történelmi korszaknak a természetes következménye, amelyben a kritikai módszerek kimerítették a lehetõségeiket. A gondolkodás területén a történelmi gondolkodás diadalmaskodik, a cselekvés területén a politika áll a középpontban. A tények után megyünk, nem számít, hová vezetnek, még akkor is követjük a tényeket, ha emiatt fel kell adnunk szeretett rendszereinket, ideológiáinkat, szellemi elképzeléseinket, elõítéleteinket. A nyugati történelem korábbi korszakaiban a történelmet az európai népek a saját szellemiségükhöz formálták. Mi ugyanezt tesszük, de a szemléletünk nem rendelkezik korábbi korból ránk maradt etikai, illetve kritikai felszereltséggel. Ellenkezõleg: etikai normáink a történelemszemléletünkbõl származnak, és nem fordítva.

Történelemszemléletünk nem önkényesebb, mint amilyen a Nyugat bármelyik korszakának történelemszemlélete volt. Ez a történelemszemlélet számunkra kényszerítõ erejû: minden ember ezt a történelemszemléletet akarja birtokolni, és személyes fontossági foka attól függ, hogy ilyen témában milyen szellemi fókuszpontra tud szert tenni, és mennyire tudja azt megtartani. Amennyiben egy ember hathatós képviselõje korunknak, ez a sajátos történelemszemlélete, és nem más. Az a kérdés fel sem merül, hogy kell-e neki ilyen történelemszemlélettel rendelkeznie. Ezt gondolni korunk emberének teljes félreértése lenne. Õ akarja, hogy ilyen szemlélete legyen, így érezzen, és az eseményeket tudatalatti módon így értékelje: õ akarja ezt még akkor is, ha ez nem is fejezõdik ki megformált szavaiban, eszmevilágában.

A TÉNYEK JELENTÉSE

Az, hogy egy ember a történelemszemléletét ugyanolyan fokban értelmileg megfogalmazza-e, mint amennyire az hatékony a tudatalatti cselekvésében, gondolkodásában és értékelésében, egyedül általános személyiségétõl függ. Egyes embereknek nagyobb belsõ igényük van az absztrakt gondolkodásra, mint másoknak. Nem szabad feltételeznünk, hogy a tények iránti érzék, a történelmi érzék felmentést ad az alkotó gondolkodás alól. A tények iránti érzék kialakulása elsõdlegesen azt jelenti, hogy valaki képes etikai vagy kritikai elõítéletek nélkül meglátni azt, ami van (vagyis< anélkül, hogy elõzetesen ítéletet mondana arról, hogy minek kellene, vagy nem kellene lennie, mi lehetne vagy nem lehetne).

Az élet tényei történelmi adatok. Élettény az a valami, ami megtörtént. A tényszerûségen mit sem változtat, hogy esetleg senki sem ismeri, vagy az, ha nyomtalanul eltûnik. Nyilvánvaló, hogy az alkotó gondolkodásnak szerepe van a történelem értelmezésében, és pillanatok alatt az is belátható, hogy a történelmi adatok értékelésének a folyamata is alkotó tevékenység.

A fizikai tények, mint az ellenállás, a savanyúság, a vörösség mindenki számára hozzáférhetõk. Az életttények nem hozzáférhetõk annak az embernek a számára, akinek merev történelemszemlélete van, és aki úgy tudja, hogy minden korábbi esemény azt célozza, hogy korunkat lehetõvé tegye, aki úgy tudja, hogy a történelemnek egyedüli értelme a "haladás". A szociális etika, az elõítélettel terhelt történelmi fogalmak és hasznossági dogmák maradványai mind megakadályozzák, hogy áldozataik bensõleg részt vegyenek a XX. és XXI. század életében.

Ennek a századnak a számára most új távlat nyílik: össze lehet gyûjteni a megelõzõ korokban és kultúrákban elveszett tényeket. Nem kisjelentõségû esetleges adatokat, hanem a szükségszerû organikus fejlõdés nagy körvonalait, aminek le kellett játszódnia. Az elpusztult kultúrák és struktúráik ismeretében ki tudjuk egészíteni a hiányzó fejlõdési láncszemeket - bizonyos kultúrák esetében - azokból az adatokból, amik más kultúrákból fennmaradtak. Számunkra, akik most élünk, az a legfontosabb, hogy pótolhatjuk, ami hátravan a saját kultúránk kiteljesedéséhez. Ezt úgy tehetjük meg, ahogy a paleontológus rekonstruálhat nagy vonásokban egy teljes organizmust egyetlen koponyamaradvány alapján. Ez az eljárás mindkét esetben jogos és hiteltérdemlõ, mivel az élet bizonyos minták szerint ténylegesíti az egyedeket. Egy ránk maradt anonim irodalmi mûbõl egy alkotó gondolkodású személy rekonstruálhatja az ismeretlen szerzõ általános képét. Nem rajzolhatjuk-e meg teljes pontossággal szellemi portréját a "Das Büchlein vom volkommenen Leben" ("A tökéletes élet könyvecskéje") címû könyv szerzõjének? Ugyanígy rekonstruálható egy kultúra "kereszteshadjárat" - szakasza is, ha ismerjük a "reformációs", illetve a "felvilágosodási" szakaszt.

A gondolkodás területén az elmúlt kultúrák hiányzó rétegei, valamint saját kultúránk jövõje is fontosak, de a cselekvés területén a múlt csak annyiban érdekes, amennyiben az eredményes cselekvés kulcsa. Ezek szerint a történetírás és a történelmi gondolkodás magasabb jelentõsége az, hogy a hatékony cselekvést szolgálja.

A tények iránti érzék csak akkor bír gyakorlati jelentõséggel, ha a dogmákat, a szociális etika eszméit és a kritikai csapdákat félretesszük. A tényérzék szempontjából az a fontos, hogy egy bizonyos területen az emberek százmilliói hisznek Konfucius tanításának igazságában. A tényérzék szempontjából viszont jelentéktelen, hogy ezek a tanok igazak-e, még ha a vallás, a haladás-ideológiák és az újságírás szempontjából a konfucianizmus igazsága vagy hamissága fontos kérdés.

Egy huszonegyedik századi történetíró számára korunk sejtjeivel, éterhullámaival, bacilusaival, elektronjaival és kozmikus sugaraival kapcsolatban az lesz a legfontosabb, hogy mi hittünk azokban. Mindezek a fogalmak, amiket korunk tényeknek tekint, a XXI. század számára el fog tûnni abban az egy tényben, hogy egyszer az idõk folyamán a kultúremberek bizonyos típusának ez volt a világképe. Mi is így tekintünk a klasszikus kultúrán belül Arisztarkhosz és Démokritosz természet-elméleteire.
És ilyen értelemben a tényeknek szubjektív és objektív tartalmuk, van. Megint az ember és a jelenségek közötti vonatkozás határozza' meg a tények formáját. Minden kultúrának megvannak ilyen módom a maga tényei, amelyek a saját problémáiból keletkeznek. Az,

hogy mi a tény, attól függ, hogy milyen az ember, aki a jelenségeket tapasztalja: magasabb rendû kultúrához tartozik-e, milyen az a kultúra, amihez tartozik, milyen korban él, milyen nemzetnek a fia, annak is melyik rétegéhez tartozik szellemi és társadalmi szempontból.

A második világháború tényei most 1948 nyarán egészen máshogy néznek ki Európa kultúrahordozó rétegének agyában, mint az újságolvasó embercsorda szemében. 2000-ben a jelenlegi kultúrahordozó réteg szemléleti módját már sokan fogják osztani, és abban az idõben a függetlenül gondolkodók több tényt fognak ismerni ugyanerrõl a háborúról, mint amit most a kevesek ismernek. Az élettények egyik jellemzõje, hogy a távolság - különösen az idõbeli távolság - világosabban mutatja meg vonalaikat. A Római Birodalom történetébõl többet tudunk, mint amennyit Tacitus tudott, Napóleon koráról többet tudunk, mint amennyit Napóleon tudott, sokkal többet tudunk az elsõ világháborúról, mint amennyit annak létrehozói és az abban résztvevõk tudtak, és a nyugati ember 2050-ben úgy fogja ismerni korunkat, ahogyan mi sohasem vagyunk képesek ismerni.

Brutus számára mitológiai õse tény volt, de számunkra fontosabb, hogy õ hitt ebben.
így a tények iránti érzék, a huszadik század történelmi szemléletének elõfeltétele az életrõl szóló költészet egyfajta formájának tûnik. Éppen ellentéte a materialista szemlélet prózai, makacs törekvésének, amely úgy véli, hogy a tényeket alá kell rendelnie egy "haladó" ideológiának, hogy azok a megismerés számára szignifikánsak legyenek. Ez a szemlélet abszolút értelemben kizárta áldozatait abból, hogy betekinthessenek a történelmi tények szépségébe és hatalmába és megértsék azok jelentõségét. A XXI. század, amelynek emberei olyan korban születnek, amelyben ez a történelmi szemlélet magától értõdõ - fantasztikusnak fogja találni (ha ugyan valaha is), hogy egy korábbi korban az emberek azt hitték, az egész addigi történelem az õ koruk felé irányul. És mégis: ez volt a XIX. század szemlélete: egész kultúrák (amelyek keletkezése és szellemisége mindenben felért a miénkkel), csak azért éltek és haltak meg, hogy a "haladás"-ideológiákban hívõ polgárok felírhassák krétával a falra a "teljesítményeiket", ami mindössze néhány fogalmat, illetve technikai eszközt jelentett.

A TÖRTÉNELEM EGYENES VONALÚ SZEMLÉLETÉNEK HALÁLA

Az élet folytonos küzdelem a fiatal és az öreg, a régi és az új, az újítás és a hagyomány között. Kérdezzük csak meg Galileit, Brunot, Szervétet, Kopernikuszt, Gausst! Valamennyien a jövõt képviselték, mégis életükben ilyen vagy olyan módon valamennyien alulmaradtak a trónra emelt múlttal szemben. Kopernikusz nem merte életében közzétenni meglátásait: nem akarta, hogy eretnekként megégessék. Gauss sem merte életében nyilvánosságra hozni felszabadító felfedezését a nem-euklideszi geometriával kapcsolatosan, mivel félt az ostoba személyek lármájától. Ezért nem meglepõ, hogy a materialisták átkozódva, agyonhallgatva, a nyilvánosságtól elzárva, öngyilkosságba kergetve (lásd Haushofer esetét!) üldözik azokat, akik XX. századi fogalmakban gondolkodnak és határozottan elvetik a XIX. századi materializmus következtetéseit és módszerét.

A XX. század történelemszemléletének az egyenes vonalú gondolkodási rendszernek a romjain kell felépülnie, amely ahhoz ragaszkodott, hogy a történelem az "Ókorból" kiindulva a "Középkoron" át a "modern kor" felé tart. "Romokról" beszélek, mivel ez a gondolkodási rendszer már évtizedekkel ezelõtt összeomlott, de a materialisták nagy

erõkkel védik a romokat. A materialisták e romok közé rejtõztek, s mellettük ott rejtõznek a XIX. század posztumusz lakói, a "haladás" filiszterei, a szociális etika hívei, a kritikai filozófia kiérdemesült, odaadó rajongói, a különbözõ címkéjû ideológusok. Közös vonásuk a racionalizmus. Mintegy dogmaként kezelik azt, hogy a történelem ésszerû, õk maguk értelemmel bíró lények, tehát a történelem olyan volt és olyan lesz, amilyennek õk gondolják, hogy lennie kell.

A történelem háromfázisos szemlélete Joachim a Sancto Flore szerzetestõl származik (aki a gótika korában élt). Õ a három fázist misztikus folyamatként értelmezte. A lélek nélküli értelem fokozódó durvaságára maradt az a feladat, hogy a haladást materialista-utilitárius folyamattá tegye. Kétszáz év óta minden egyes generáció önmagát tekinti minden korábbi fejlõdés csúcsának. Ez mutatja, hogy a materializmus is egyfajta hit, a korábbi vallásosság torz karikatúrája. A materializmus napjainkban egyre jobban kiszorul a szellemi életbõl, nem azért, mert téves (a hit sohasem sérül meg, és nem szûnik meg a cáfolatok hatására), hanem azért, mert a korszellem mentes a materializmustól.

Az egyenes vonalú szemlélet többé-kevésbé kielégítette a nyugati embert, amíg semmit sem ismert a történelembõl a Biblián, a klasszikus szerzõkön és a nyugati krónikások beszámolóin kívül. Még ilyen körülmények között sem lett volna az egyenes vonalú szemlélet ily sokáig fenntartható, ha a történelemfilozófia nem lett volna elhanyagolt terület. Valamivel több, mint 100 évvel ezelõtt azonban megkezdõdtek az archeológiai kutatások, s ezek során kiásták és megfejtették az eredeti egyiptomi, babilóniai, görög, krétai, kínai és indiai feliratok tucatját. Ez a kutatás ma is folytatódik és kiterjed a mexikói és perui ásatásokra is. Ennek a kutatásnak az eredményei megmutatták a történelmi szellemiségû nyugati kultúrának, hogy kulturális nagysága egyáltalán nem egyedülálló, hanem a magasabb rendû kultúrák csoportjának egyik tagját alkotja. Ezek a kultúrák hasonló szerkezetûek, ugyanolyan kidolgozottak és ragyogók, mint a mi kultúránk. A nyugati kultúra - mind az erõteljes történelmi érdeklõdése folytán, mind a földrajzi helyzete miatt - elsõként tudott tudományos szintû archeológiát kifejleszteni, amelynek hatáskörébe tartozik jelenleg a történelem egész világa, éppen úgy, mint ahogy a nyugati politika egy idõben felölelte a Föld egész felszínét.

Ennek az egyre jobban elmélyülõ archeológiai tudománynak a eredményei megtörték a történelem szemléletének régimódi, egyenes vonalú sémáját, ami teljesen alkalmatlanná vált az újonnan fel tárt gazdag tényanyag értelmezésére. Mivel volt bizonyos földrajzi (még ha nem is történelmi) közösség az egyiptomi, babilóniai, klasszikus és nyugati kultúra között, ezek valamiképpen beleerõltethetõk voltak egy képbe, mely meggyõzte azokat, akik már addig is hittek benne. De amikor egyre többet tudtunk meg az indiai, kínai arab, mexikói és perui kultúráról, ez a szemlélet már azokat se gyõzte meg, akik korábban hívei voltak.

Továbbá, az a materialista szellemiség, amely feltételezte, hogy korábbi kultúrák "befolyásolták" az utánuk következõket, idõközben elhalálozott, és az új szemlélet, az élet pszichológiai szemlélet" elismerte a szellem elsõbbségét, a szellem belsõ tisztaságát és a külsõ tényezõket kölcsönvevõ eljárás felszínességét.

Az új történelemszemlélet tényleg egyidejûleg keletkezett az archeológiai kutatás robbanásszerû terjedésével, ami megtörte a régi egyenes vonalú sémát. Az új történelemszemlélet ugyanakkor lett nyugati civilizáció lelki szükséglete, mint a történelemkeresõ tevékenység, még ha ez az új történelemszemlélet az elsõ világháborúig csak félig-meddig is lett világosan megfogalmazva. A múlt utáni kutatás intenzív elõtérbe

kerülése annak a személyfeletti érzésnek a megnyilvánulása volt, hogy a történelem rejtélye a régi egyenes vonalú kutatási módszerrel nem fejthetõ meg, a rejtélyeket ki kell bogozni, és a tények összességét felül kell vizsgálni. Ahogy gyûltek a tények, a rangos történészek szélesebb látókörrel rendelkeztek, mint korábban, de a XIX. század második feléig egy történész, illetve filozófus sem akadt, aki a kultúrákat párhuzamosan létezõi, egymástól független és szellemi értékben egyenlõ, különálló organizmusnak tekintette volna. Maga a "kultúrtörténet" eszméje elõfutára volt ennek a szemléletnek, és elõfeltétele a XX. századi történelemszemlélet kialakulásának. Ez a kor elvetette azt a felfogást, hogy a történelemírás nem egyéb, mint az uralkodók és ütközetek, szerzõdések és dátumok feljegyzése. Egyre jobban terjedt az az érzés, hogy olyan "egyetemes történelem" kívánatos, amely egy így szintézisben egyesíti a politika, jog, vallás, divat, társadalom, kereskedelem, képzõmûvészet, filozófia, hadviselés, erotika és irodalom történetét. Schiller volt az elsõk egyike, aki ezt az igényt világosan megfogalmazta, noha Voltaire és Winckelmann ilyen módszerrel írt meg egyes történeteket.

Hegel szellemi alapon, Comte és Buckle materialista alapon fejlesztette tovább a totális történelem, vagyis a kultúrtörténelem eszméjét. Burckhardt az itáliai reneszánszról szóló könyvében nemcsak tökéletes példáját adta a kultúrtörténetnek, hanem olyan történetírási filozófiát is kialakított, amely a XX. századi történelemszemléletet tûzte ki célul. Taine, Lamprecht, Breysig, Nietzsche, Meray - valamennyien egy-egy mérföldkövet jelentenek annak a fejlõdésnek az útján, amely a történelem egyenes vonalú felfogásától való eltávolodást jelenti. A maga korában egyedül Nietzsche (és kisebb mértékben Burckhardt és Bachofen) értette meg a kultúra egységének XX. századi eszményét. De két generációval késõbb a magasabb rendû kultúra egységének eszménye általános Európa legmagasabb szellemi rétegeiben, és elõfeltételévé vált mind a történelmi, mind a politikai gondolkodásnak.

Miben állt a történelem egyenes vonalú szemlélete? Vagy a történelmi anyag önkényes széttördelését jelentette gyakorlati kezelés és hivatkozás céljából (anélkül, hogy igényt támasztott volna a filozófiai értelem megragadására), vagy egy bizonyos történelem-filozófiára való törekvést. Ez utóbbi esetben nem nagyon tartották szem elõtt azt a tényt, hogy a különbözõ generációk számára a "modern" kor kezdõpontja évszázadról évszázadra - a legnagyobb önkényességgel - eltávolodott. Minden szerzõ másképpen jelölte meg a három történelmi korszak kezdetének és végének idõpontját és jelentõségét, és a különféle megfogalmazások kölcsönösen kizárták egymást. De ha nincsenek azonos véleményen, miért használják ugyanazt a terminológiát?

Így ez nem történelemfilozófia volt, hanem csupán egy három névbõl álló sorozat, amihez azért ragaszkodtak, mert valami mágikusat tételeztek fel benne. A történelmi tényeknek a hivatkozás céljából történõ, széttördelésére sem volt megfelelõ ez a mód szer, mivel nem maradt hely Kína és India vizsgálata számára, és babilóniai és az egyiptomi kultúrát úgy tárgyalták (amik történelmileg mindenképpen egyértékûek voltak a klasszikus kultúrával és mi nyugati kultúránkkal), mintha pusztán epizódok lettek volna, együttesen mintegy elõjátékai a klasszikus kultúrának. Eme groteszk történelemszemlélet számára egy egyiptomi évezred egy lábjegyzet volt, míg a saját évszázadunkban egy évtizeddel egy kötet foglalkozott.

II.

Az egyenes vonalú szemlélet alapja a kulturális egocentrikusság volt, másképpen kifejezve: az a tudatalatti feltételezés, hogy a nyugati kultúra az emberi történelem teljes jelentõségének a fókusza. E szemlélet szerint a megelõzõ kultúráknak csak annyiban van

jelentõségük, amennyiben valamivel "hozzájárultak" a miénkhez, de önmagukban semmi fontosságuk nincsen. Emiatt a Nyugat-Európától távoli területeken kialakult kultúrákat alig említették. Ezek a sokat emlegetett "hozzájárulások" néhány babilóniai és egyiptomi technikai eszközt jelentették, de "a kultúra" általában a klasszikus kultúra maradt. Az arabokat - földrajzi okok miatt - csaknem teljesen figyelmen kívül hagyták. És mégis: a nyugati építészet, vallás, filozófia, természettudomány, zene, líra, divat, erotika, politika, pénzvilág, gazdaság teljesen független a megfelelõ klasszikus formáktól. A nyugati lélek archeológiai rétege, intenzív történelmi érdeklõdése az a tényezõ, ami a Nyugatot arra készteti, hogy tisztelje azt, ami csupán földrajzilag jelezheti szellemi õseit.

És mégis, ki hiszi azt - vagy ki hitte valóban valaha is azt -, hogy Hildebrand, VI. Sándor, V Károly vagy Mussolini Rómája kulturális folytonosságban állt Flaminius, Sulla vagy Caesar Rómájával? Ez az egész nyugati klasszicista epekedés, amelynek csúcspontja az itáliai reneszánsz és mindenek elõtt Winckelmann mozgalma ténylegesen semmi több, mint irodalmi-romantikus póz. Ha kevesebbet tudtunk volna Rómáról és többet Mekkáról, Napóleon íme nem "elsõ konzul", hanem "kalifa" lett volna, de bensõleg emmi sem változott volna. A szavak és nevek mágikus tartalommal telítése teljesen szükségszerû és helyénvaló a vallásban, filozófiában természettudományban és a kritikában, de nem helyénvaló a történelemben.

Még az itáliai reneszánsz korában Francesco Pico írta a klasszikusok iránti mánia ellen: "Ki félne szembeállítani Platónt Augusztinusszal, vagy Arisztotelészt Tamással, Alberttel és Scotus-szal?" Savonarola mozgalmának éppen úgy megvolt a maga kulturális, mint vallási jelentõsége: máglyára mentek a klasszikus alkotások. Az itáliai reneszánsz egész klasszicista tendenciája túlságosan lassan fogalmazódott meg: ez irodalmi, akadémikus tendencia volt, kis körök birtoka, és ezek nem indítottak senkit sem gondolkodásra vagy cselekvésre.

És mégis, ezt a mozgalmat úgy állították be, mintha összekötõ "kapocs" lett volna e két kultúra között, amiknek semmi közük sem volt egymáshoz, és tették ezt azért, hogy egyenes vonalúan ábrázolják a történelmet, ahelyett, hogy a magasabb rendû kultúrák szellemileg párhuzamos, tiszta, egymástól független fejlõdésének mutatták volna be azt. A vallási szemlélet, a filozófia, a kriticizmus, a "haladás-polgárság" és a szociális etika számára a tények csupán bizonyítékok, és semmilyen más szempontból nincs jelentõségük. A történelmi szemlélet számára a tények a legfontosabbak, amiket kutatni kell, és ez a szemlélet még a tanításokat, dogmákat és igazságokat is egyszerûen tényeknek tekinti. A korábbi nyugati korok így megelégedtek az egyenes vonalú szemlélettel, annak ellenére, hogy ennek a szemléletnek semmi köze sem volt a történelmi tényekhez. Ám a huszadik század számára (amelynek a politika áll érdeklõdési központjában) a történelem nem egyszerûen egy dogma vagy a szociális etika "haladás"-elméletének bizonyítéka vagy illusztrációs eszköze, hanem hatni tudó világszemléletünk forrása.

Így - burkoltan a korszellemnek engedelmeskedve - a huszadik század szellemi vezéregyéniségei elutasítják a régimódi, ténye kel ellenkezõ, egyenes vonalú történelemszemléletet. Ehelyett korszellem megmutatta az emberi történelem valódi struktúráját, nyolc magasabb rendû kultúra történetét, amelyek mindegyike organizmus, saját egyediséggel és rendeltetéssel. A filozófia és a történelem régi típusa a tényeket bizonyos vallási, etikai vagy kritika elméletek bizonyítására kényszerítette; a huszadik század szemléié te a történelemfilozófiáját a tényekbõl meríti.

A huszadik század szemlélete mindazonáltal szubjektív, mivel tényekbõl indul ki: amikor ekképpen látja a történelmet, nem te mást, mint engedelmeskedik saját történelmi szellemisége belsõ parancsszavának. Szemléletünk mindazonáltal különösen a miénk, mert elsõbbséget ad a tényeknek. A nyugati kultúrán kívül (vágyj alatt) élõ emberek sohasem lesznek képesek megérteni ezt, nem; képesek semmi többre, mint megérteni a nyugati matematikát, a nyugati technikát, fizikát vagy kémiát, a gótikus építészetet vagy a fúga mûvészetét. Ez a történelemszemlélet abszolút kényszerít erejû a nyugati civilizációban a cselekvés gondolata vezetõ személyiségeinek, de nem kényszerítõ erõ azon tömegek számára, akik a nyugati fõvárosok utcáin csúfolódnak. A történelmi relativitás (a fizikai relativitáshoz hasonlóan) csupán kevés élenjáró elmének a tulajdona. A történelem nem az utcákon tapasztalható és nem is ott készül, hanem a csúcsokon. A nyugati civilizációban mindössze néhány ezren vannak tudatában a második világháború igazi értelmének. A nyugati filozófia Anzelm óta mindig ezoterikus. Nem kevésbé van ez így a huszadik század szemléletével is, ennek megfelelõen kicsiny azoknak a száma, akiknek ez a szemlélet lelki szükséglet. De azoknak a száma, akik életére döntõ hatással vannak azok az elhatározások, amiket ezek a kevesek hoznak, nem százakban, hanem százmilliókban adható meg.

A huszadik század szemében az a szemlélet, hogy minden megelõzõ emberi esemény csupán bevezetõje és elõkészítõje a nyugati történelemnek, egyszerûen mérhetetlen naivitásnak hat. E naiv szemléletben a többi kultúra fejlõdése (amikhez épp olyan hosszú idõ kellett, mint a mienkben az ezer éves fejlõdés), tisztán esetleges események sorozatává zsugorodik. A kultúrákat úgy tekinti, mintha gyermekek lettek volna, akik ködös igyekezettel törekedtek eljutni néhány, sajátosan nyugati eszményünk magaslatára. A valóságban viszont ezen kultúrák mindegyike elérte azt a fokot (sõt meg is haladta azt), amit mi a XIX. és XX. században elértünk: a szabad természettudományt, szociális etikát, demokráciát, materializmust, ateizmust, racionalizmust, osztályharcot, a pénz uralmát, a nacionalizmust és a megsemmisítõ háborúkat. A magas fokban mesterséges életkörülmények, a nagyvárosi kifinomultság, a szociális széttagolódás, a válás, a régi képzõmûvészetek tiszta formátlansággá való degenerálódása - õk szolgáltatják mindezeket a jól ismert tüneteket.

Az az óriási mennyiségû történelmi ismeret, amelyet a XX. századnak számba kell vennie (ezt az ismeretanyagot a kriticizmus idõszakát követõ korszak hozta napvilágra) nem engedheti egy mágikus háromfázisos, elõre gyártott sémába belekényszeríteni a történelmi tényeket. Ennek a mágikus három fázisnak az egyenes vonalú szemlélet értelmében háromnak kellett maradnia, még akkor is, ha senki sem értett egyet abban, hogy az a három korszak mikor kezdõdött és mikor végzõdött, és közülük a harmadikat határozatlan idõvel meghosszabbították, mióta a leydeni Horn professzor 1667-ben bejelentette, hogy felfedezte a "középkort".

A huszadik századi történelemszemléletet elõször csak az elsõ világháború után fogalmazták meg. Korábban egyedül Breysig szakított határozottan az egyenes vonalú sémával, de korai mûve az emberi történelemnek csupán egyik részét ölelte fel. Spenglerre, a kor filozófusára maradt a történelem struktúrájának teljes körvonalazása- Õ maga volt az elsõ, aki felismerte mûvének személyfölötti természetét, amikor azt mondta, hogy valamely történelmileg lényeges eszme csupán korlátozott értelemben a sajátja annak, akinek a sors azt a szerepet szánta, hogy felfogja és megfogalmazza azt. Neki az volt a feladata, hogy világosan megfogalmazza, amit mindenki tapogatózva keresett. Mások látásmódját az egyik-másik szakterület látóhatára korlátozta, ezért elgondolásaik nem teljesek, egyoldalúak, nehézkesek. Mint minden zseniális alkotás, Spengler mûve

tökéletesen világos a késõbbi korok embere számára. Mûve azokhoz szó és nem a kortársakhoz. A zseni természeténél fogva mindig a jövõ felé vesz irányt. A lángelme összes mûvei szokásos sorsának az magyarázata, (legyenek azok akár politikai, akár gazdasági, akár mûvészeti, akár filozófiai alkotások), hogy azokat a maguk nagyszerûségében és egyszerûségében csak az utókor érti meg.

A TÖRTÉNELEM STRUKTÚRÁJA

Az egyenes vonalú történelemszemlélet nem-tudatosított elõfeltevéseinek egyike a civilizáció egyetlenségének eszméje volt. A "civilizáció" fogalmát abban az értelemben használta ez a történelemszemlélet, mintha minden magasabb rendû élet bárhol és bármikor történõ megnyilatkozása valójában ugyanannak a dolognak, a "civilizációnak" a megnyilvánulása lenne. A Nyugaton kívüli "civilizációt" tökéletlennek tekintette, amely arra törekszik, hogy nyugativá váljon, jelenleg viszont csak dadog és keresgél. Ezt a "civilizációt" a korábbi korszakok ostoba módon elillanni hagyták, de valahogyan mindig újra felfedezték, majd elrejtették egy könyvben, és "átadták" a következõ kornak.
Ez a szemlélet racionalista is volt: feltételezte, hogy az ember maga alkotja a maga történelmét, ezért bármilyen esemény emberi kiválóságra vagy emberi tévedésekre vezethetõ vissza.
De térjünk rá a történelmi látásmód és a tettekben megmutatkozó, öntudatos nagy történelmi alkotókészség korszakára, a huszadik századra! A történelem a nyolc magasabb rendû kultúra, a nyolc egyediséggel, sajátos életformával rendelkezõ organizmus életérõl készült feljegyzések összessége. A magasabb rendû kultúra-típus az életnek egyik formája az organikus hierarchia csúcsán, amelynek a növények, állatok és emberek az alacsonyabb tagjai. Minden egyes kultúra, amelyet ismerünk, ennek a magasabb genusnak az egyik tagja, mint egyed. Az egy genushoz tartozó lényeknek közös jellemzõik vannak általános viselkedésükben, életszükségleteikben, önkifejezési technikájukban, a tájhoz és a népesség-atyámhoz való viszonyukban és élettartamukban.

A kultúrák közötti különbségek a szellemiségükben, egyediségükben gyökereznek, és így - hasonló struktúrájuk ellenére - általuk létrehozott alkotások legnagyobb fokban különböznek egy mástól. Az organikus hierarchiában az egyediség lételve a koncentrációs szint növekedésében mutatkozik meg a növényektõl kezdve az állatokon keresztül az emberig. A kultúrák még magasabb fokban egyediek, mint az emberek, és - ennek megfelelõen - alkotásaik kevésbé alkalmasak arra, hogy bármely más kultúra bensõié asszimilálja azokat.

A materializmus korának elmúltával a Nyugat újra tudja, hogy egy organizmus fejlõdése a szellem megnyilvánulását jelenti. / anyag csupán burok, a szellem kifejezõdésének eszköze. Ez az õ általános bölcsesség az elsõdleges forrása annak, hogy történelem szemléletünk megszabaduljon a mechanizmus sötétségébõl és el nyomásából. Az emberi élet eseményei az emberi lélek megnyilvánulásai különbözõ fázisokban. Ugyanaz a külsõ esemény az egy emberi lények számára különbözõ tapasztalatot jelent. A tapasztalat a lélek és egy külsõ esemény közötti vonatkozás. Így nincs két ember akiknek azonos lehetne a tapasztalata, mivel ugyanaz az esemény teljesen különbözõ a különbözõ lelkek számára.
Hasonlóképpen az egyes kultúra-szellemiségek reakciói az õk körülvevõ vidékre, az abban nyüzsgõ emberáradatra, a területen kívüli eseményekre és változásokra minden egyes kultúra esetébe egyediek. Minden egyes kultúra vallási tapasztalata is teljesen egyedi:

minden kultúra a maga (másnak át nem adható) módján tapasztalja meg és ábrázolja az istenséget, és ez a vallási stílus végighúzód' a kultúra egész életén, és teljesen meghatározza a filozófiát, természettudományt és a kultúra vallásellenes jelenségeit is. Minden kultúrának megvan a maga ateizmusa, amely éppen olyan egyedi, mi az illetõ kultúra vallása. Egy kultúra filozófiája és természettudománya sohasem független a kultúra vallási stílusától. Még a materializmus is csak profán karikatúrája a kultúra alapvetõ vallási érzéseinek.

A képzõmûvészeti formák megválasztása és azok tartalma minden egyes kultúra esetében egyedi. Így a nyugati kultúrában van elõször olajfestmény. A nyugati kultúra ad elõször elsõbbséget a zenének. A kultúra számérzéke alakítja ki az egyes kultúrák saját matematikáját, amely a saját számvilágát írja le. Ennek belsõ lényege szintén nem adható át más kultúráknak, noha külsõ származékait más kultúrák részben átvehetik, majd késõbb bensõleg átalakítják. Az állam-eszme, a nemzet-eszme és a végsõ Birodalom stílusa (a kultúra utolsó politikai terméke) hasonlóképpen egyedi jellegû.
Minden kultúrának megvan a maga technikai stílusa (a mexikói és klasszikus kultúra esetében gyenge és nyers, a nyugati kultúrában kolosszális és földet remegtetõ), a maga harci stílusa, a sajátos vonatkozása a gazdasági élethez, a maga történelmi stílusa, illetve organikus üteme.

Minden egyes kultúrának megvan a maga (másoktól különbözõ) alaperkölcse, amely befolyásolja társadalmi struktúráját, érzéseit, divatját, belsõ erkölcsi parancsszavának erejét, és így a nagy embereinek erkölcsi stílusát. Ez az alaperkölcs határozza meg a közélet stílusát a kultúra életének utolsó nagy fázisa, a civilizációs fázis idején.
Nemcsak az egyes kultúrák különböznek egymástól (az egyediségük lételvének magas fejlettségû megjelenítése alapján), hanem minden kultúra minden egyes korszakának is megvan a maga sajátos jellege, amely megkülönbözteti mind a megelõzõ, mind az utána következõ koroktól. Az egy kultúrán belüli egyes korszakok közötti különbségek nagyobbnak tûnnek, mint amik az egyes kultúrák között vannak. Ez optikai csalódás: az idõbeli közelség nagyít. Számunkra az 1850 és 1950 közötti különbség nagyon nagynak tûnik - a 2150 körüli történelem számára ez a különbség sokkal kisebbnek fog látszani. Mielõtt a történelmet tanulmányozni kezdenénk, az az érzésünk, hogy 1300 és 1400 szellemileg ugyanaz, de a valóságban, ebben az évszázadban a szellemi fejlõdés nagyobb horderejû volt, mint 1850 és 1950 között.

Itt ismét az egyenes vonalú séma torzította el teljesen a történetem értelmezését. Amikor ugyanis azt mondták: "régi", úgy gondoltak, hogy e szó egy dolgot, egy általános szellemiséget jelöl. De Egyiptomnak is, Mezopotámiának is megvoltak a maguk párhuzamos jelenségei a mi keresztes-háborúinkkal, gótikus vallásosságunkkal, a szent Római Birodalommal, a pápasággal, a feudalizmussal, a skolasztikával, a reformációval, az abszolút állammal, a felvilágosodással, a demokráciával, a materializmussal, az osztályharccal, a nacionalizmussal és a megsemmisítõ háborúkkal. Ugyanígy megvoltak a velünk párhuzamos jelenségeik a többieknek, a kínai, indiai, arab, klasszikus és mexikói kultúrának is. A különbözõ kultúrák esetében a számunkra hozzáférhetõ információ terjedelme nagyon különbözõ, de ahhoz elegendõ, hogy megmutassa a történelem struktúráját. Az egyiptomi történelem egyik korszaka és a rá következõ másik kor között van akkora különbség, mint 1700 (a spanyol örökösödési háborúk kora) és 1800 (a napóleoni háborúk kora) között. Ennek a távolsággal kapcsolatos illúziónak van egy analógiája a térbeli világban: egy távoli hegylánc simának látszik, egy közelebbi sziklásnak.

Az a gondolat, hogy a "civilizáció" egy bizonyos dolog, és nem egy kultúra organikus életfázisa, a "haladás"-ideológiának egy része. Ez a profán vallás, az ész és a hit sajátos keveréke, eleget tett a XIX. század egy bizonyos belsõ igényének.. A további kutatás valószínûleg más kultúrákban is fel fogja fedezni azt. Úgy tûnik, a racionalizmusnak organikusan szüksége van arra az érzésre, hogy "a dolgok egyre jobban mennek". Így a "haladás" az "emberiség" folytonos erkölcsi tökéletesedése, változás az egyre nagyobb és jobb "civilizáció" irányában. Az egyes materialisták ezt az ideológiát egymástól némileg eltérõ módon fogalmazták meg, de nem lehetett közöttük vita tárgya, hogy "haladás" történt. Aki ezt vitatta, azt "pesszimistának" minõsítették. Az eszmény, amely felé a materialisták szerint a folytonos "haladás" irányul, szükségképpen elérhetetlen, mivel ha elérhetõ lenne, a "haladás" megszûnne, és ez elképzelhetetlen.

Ez a kép illett a kriticizmus korához, de egy történelemcentrikus korban ez a kép még érdekesebbé válik, mivel ez egy bizonyos kultúra egy bizonyos életfázisának kifejezõdése. Ez párhuzamba állítható a XIV század közepének fenyegetõ katasztrófa-világképével, a XVI. század boszorkány-megszállottságával és a XVIII. század észkultuszával. Mindezeknek a szemléleteknek ma már csupán történelmi jelentõségük van. Számunkra csak az érdekes, hogy egyszer mindezekben hittek. De nevetséges törekvés lenne a huszadik században erõltetni az elavult "haladás" ideológiát. Bárki megpróbálná ezt, anakronisztikusán középszerûnek bélyegezné önmagát.

II.

A 'történelem' szót minden emberi eseményre alkalmazzák: azokra is, amelyek egy kultúra fejlõdését nyilvánítják ki, és azokra is, amelyek nem tartoznak semmifajta kultúrához. De eme események két osztálya között semmi közös nincsen. Az ember mint faj egy bizonyos életforma, a kultúrember egy másik. Ezért a 'történelem' szó a két esetben egymástól különbözõ dolgokról beszél.

Miben különbözik az ember mint faj az élet többi formáitól, az állatoktól és a növényektõl? Egyszerûen abban, hogy emberi lelke van. Ez a lélek az ember számára az élet többi formájától különbözõ világot alakít ki. Az ember világa a szimbólumok világa. Azok a dolgok, amik az állatok számára nem tartalmaznak semmi jelentést és titkot, az ember számára szimbolikus jelentõségûek. A magasabb rendû kultúrákon kívül ez a szimbolizáló szükséglet a primitív kultúra kialakításában mutatkozik meg. Az ilyen kultúrákban animisztikus vallás van, a tabu és a totem erkölcse, és a szociálpolitikai formák azonos szinten vannak. Az ilyen kultúrák nem alkotnak egységet, vagyis nem egyetlen fõ szimbólum ténylegesül a kultúra minden formájában. Ezek a kultúrák csupán összegzõdések, motívumok és tendenciák gyûjteményei.

Sehol sincs primitív ember egy bizonyos ilyen típusú primitív kultúra nélkül. Ember mint tisztán állat nem létezik. Minden állatnak kizárólag gazdasági-szaporodási léte van: egész egyedi élete abban áll, hogy táplálkozik és szaporítja fajtáját. Életének nincs szellemi felsõbb struktúrája, amely e biológiai szint fölött állna.

Mindazonáltal a primitív ember és a magasabb rendû kultúrában élõ ember élete két összemérhetetlen dolog. E kettõ között oly nagy a különbség, hogy külön fajt képez, nem pusztán fokozati a különbség. A kultúrember történelmével szembesítve a primitív! ember pusztán állatnak tûnik. Az a történelem, amit Stanley fedezett fel afrikai feltárásai során, az egyik fajt képviselte, és maga Stanley a másikat. Ugyanígy zoológiai jellegû a svájci tólakók, a mai kínaiak, az arabok, busmanok, indiaiak, amerikai indiánok, lappok,

mongolok és a számtalan többi törzs, faj és nép történelme, akik a nyugati civilizáción kívül élnek.

Az állat csak gazdasági érdeklõdésû, a primitív ember már látja a világ rejtett értelmét, de a kultúrember a magasabb rendû szimbólumait tekinti élete tartalmának. Egy magasabb rendû kultúra teljesen újraformálja az uralma alá tartozó nép gazdasági gyakorlatát: a gazdasági tevékenységet az életpiramis aljára helyezi. Egy magasabb rendû kultúra számára a gazdasági tevékenységeknek csak az a jelentõségük, mint a táplálkozásnak valamely egyed életében. A magasabb rendû kultúra valamennyi életmegnyilvánulása a gazdaság felett áll: az építészet, a vallás, a filozófia, a képzõmûvészet, a természettudomány, a nevelés, a politika, az erotika, a városépítés, az imperializmus és a társadalom. Az egyed jelentõsége a kultúra szimbólumaival való személyes kapcsolatának visszatükrözõdésében áll. Magát ezt az önértékelést is a kultúra alkotta meg - a kultúraellenes szemlélet szerint, amilyen a "történelem materialista értelmezésének" furcsa elmélete, bármely proletár értékesebb, mint Calderon, mivel Calderon nem végzett fizikai munkát, ezért egy olyan világban semmit sem teljesített, amiben kizárólag a gazdaságnak van jelentõsége.

Az ember mint faj és a magasabb rendû kultúra szolgálatában álló ember történelme közötti különbség abban áll, hogy az elõbbinek nincs nagy jelentõsége, csupán az utóbbi a felsõbb rendû fontosság hordozója. A magasabb rendû kultúrák történetében az ember mindent kockára tesz és meghal egy eszményért, a primitív világban viszont nincsenek ilyen erejû személyfeletti eszmények, hanem csak személyes késztetések vannak: nyers vágy a zsákmány vagy a szabályozatlan hatalom után. Következésképpen tévedés lenne ezt csupán mennyiségi különbségnek látni. Dzsingisz Kán példája ezt mutatja: tettei méretekben igen jelentõsek voltak, de kulturális értelemben egyáltalán nem volt jelentõségük. E kalandor követõinek eme hatalmas nemzedékében nem volt semmilyen eszme. Hódításai százezrek számára végzetes csapást jelentettek, az általa létrehozott birodalom több generációval túlélte õt, de egyszerûen csak volt, nem szolgált semmi célt, egyedül önmagát képviselte. Ezzel szemben Napóleon birodalma rövid ideig létezett, de szimbolikus jelentésben bõvelkedett, ezért még mindig létezik a nyugati emberek lelkében, és - amint látni fogjuk - a Nyugat jövõjét hordja magában. A magasabb rendû kultúrák hozzák létre a legnagyobb háborúkat, de ezek jelentõsége nem merül ki a vérfürdõkben, hanem azok, akik az ilyen háborúkban elesnek, az eszmények csatájában áldozzák életüket.

Miután egy magasabb rendû kultúra ideje lejár, korábbi területének népessége primitív állapotba tér vissza, amint India, Kína, az Iszlám és Egyiptom példája mutatja. A világvárosok kiüresednek, a kívülrõl jövõ barbárok kifosztják azokat, és az ott maradt emberek újra klánok, törzsek, nomádok. Amikor a külsõ események nem semmisítenek meg a korábbiakból mindent, az utolsó fázis kasztrendszere határozatlan ideig fennmarad, mint Indiában és Kínában, de ez a korábbi kultúrának csupán a csontváza, amely - minden élõlényhez hasonlóan - soha vissza nem térõen elmúlt. A kultúra emléke fennmarad, de a megmaradó nép magatartása a korábbi kultúra alkotásaival szemben újra teljesen primitív, nem fejlõdõ, tisztán személyes szinten marad.

Az elhagyatott világvárosok újra ugyanazt a tájképet mutatják, mint egykoron, létrejöttük elõtt. Az olyan világvárosok, amik egykor olyan büszkék voltak, mint most Berlin, London és New York, eltûntek a dzsungel növényei alatt, vagy a sivatag homokja fedte be azokat. Ez volt a sorsa Luxornak, Thébának, Babilonnak, Pataliputrának, Szamarrának, Uxmalnak, Tezcuconak, Tenochtitlannak. Az utóbbiak esetében a nagy városoknak még a

neve is elfelejtõdött, a közelükbe esõ falvak után nevezzük meg azokat. De az már lényegtelen részletkérdés, hogy a város holtan fekszik-e a föl felszínén, csupán néhány klán lakja, akik a nyílt területen szántanak-vetnek, az utcákon egymással harcolnak, és az elhagyatott romok közé rejtõznek, vagy a sivatag pora lepi be a porladozó romokat.

PESSZIMIZMUS

Jellemzõen érdekes jelenség volt, hogy amikor a huszadik század elején az organikus szempontból szükségszerû történelmi szemlélet váltotta fel a korábbi nyugati korszak kritikai-filozófiai szemléletét, az akkori maradi gondolkodók "pesszimizmus" felkiáltással üdvözölték. Nyilván azt gondolták, hogy ezzel a szóval elvarázsolhatják az eljövendõ kor szellemét, és új életre kelthetik egy elmúlt kor halott szellemét. A nem-organikus, absztrakt gondolkodás számára ez a trükk nem mutatkozott jelentõsnek, mivel úgy tekintette a történelmet, mint olyan területet, ahol bárki kénye-kedve szerint úgy intézheti, hogy a Múlt úgy táncoljon, ahogy õ fütyül.

A 'pesszimizmus' szó polemizáló megjelölés. Olyan magatartást ír le, amelyet az általános elkeseredés jellemez, amely feltehetõleg színezi a véleményeket és a tények értékeléseit. Az, aki ezt a szót komolyan használja, ezzel azt árulja el, hogy hajlandó a világtörténelem filozófiáját úgy tekinteni, mintha az valamiféle választási korteshadjárat volna. s Nyilvánvaló, hogy ha valaki tényeket állít, az állítást a tényeket állító személy magatartásától teljesen függetlenül kell megvizsgálni. Ezért az egész "pesszimizmus" -lárma "argumentum ad hominem", s mint ilyen, az igazság szempontjából értéktelen. A tények nem pesszimisták vagy optimisták, épelméjûek vagy elmebetegek, állíthat tényt optimista is, bolond is, pesszimista is. Ha jellemezzük az embert, aki a tényt kimondja, ezzel még teljesen nyitva hagyjuk a kérdést, hogy helyesen vagy helytelenül állapította-e meg a tényt. Az "argumentum ad hominem" -jelleg a fõ gyengesége annak a nézetnek, amely a huszadik század történelemszemléletét a 'pesszimizmus' szóval jellemzi.

A 'pesszimizmus' szó egy magatartást ír le, nem a tényeket jellemzi, ezért teljesen szubjektív. Annak az élet-beállítottságnak kép viselõi, amelyet Nietzsche állandóan ostorozott, mint "pesszimizmust", Nietzschét nevezték pesszimistának. Mindkét megállapít' helyénvaló. Ha egy másik ember azt hiszi, hogy kudarcot fogna vallani a terveim, a magam szempontjából azt gondolom, hogy õ pesszimista. Hasonlóképpen, ha azt hiszem, hogy az õ törekvései lesznek sikertelenek, õ fog pesszimistának vélni engem. Mindketten helyesen vélekedünk.

Természetesen a "haladás" ideológusai a maguk szellemi fegyverzetében, nyugodtan, önelégülten, a valóságtól elszigetelten rendkívül sérelmesnek érzik, ha azt mondja valaki, hogy az õ sajátságos hitüknek is meg vannak számlálva a napjai, és az összes korábbi világképekhez hasonlóan a "haladás" ideológiája sem más, mint egy kor sajátos szellemiségének leírása, és mint ilyen, pusztulásra van ítélve. Azt állítani, hogy a "haladás"-vallás véget ér, mihelyt elmúlik a kor, melynek belsõ igényeit kielégítette, e vallás igazságának tagadását jelenti, mivel ez a vallás arra tartott igényt,, hogy az egész emberi történelem egyetemes leírását megadja. A "haladásban" való hit számára még rosszabb, hogy a huszadik század történelemszemléletét oly szorosan tényszerû módon fogalmazták meg, hogy kényszerítõ erejû a század lelkisége számára. Ez azt jelentette, hogy jelszavakat kellett alkalmazniuk vele szemben, mivel más vitamód nem ígérkezhetett célszerûnek. Azt remélték, hogy azzal az egyetlen szóval: "pesszimizmus" halomra döntik

a huszadik század történelemszemléletét.

Tévedés lenne ezt a "haladás"-vallás rosszmájúságának tulajdonítani. Egy kor sem adja meg magát egykönnyen a következõ kor szellemiségének.

Azok a vallásos emberek, akik hittek a boszorkányok létezésében, bizonyára nem értettek egyet az elsõ materialistákkal, akik tagadták a boszorkányok valóságos létezését. A Létezõ és az Eljövendõ közötti küzdelem állandóan folyik, és mindig az Eljövendõ gyõz. Ez nem azért van így, mivel az Eljövendõ igaz és a Létezõ téves, hanem mivel mindketten egy organizmusnak, a kultúrának egymást követõ életszakaszai. Az igazságnak és a tévedésnek éppen olyan kevés köze van ehhez a folyamathoz, mint ahhoz, hogy egy fiú ifjúvá majd felnõtt férfivá válik, és végül megöregszik. Az unoka nem igazabb, mint a nagyapa, mégis õ diadalmaskodik, mivel organikus szempontból neki van elõnye. Hasonlóképpen, a huszadik század történelemszemlélete kiszorítja a tizenkilencedik század materializmus-vallását. A materializmus, racionalizmus és a "haladás" ideológiája mind kifulladtak, ám a huszadik század történelemmel kapcsolatos beállítottsága erejének teljében van, reményekkel teli, ég a vágytól, hogy hozzálásson a század tényleges nagy feladataihoz, nagy tettei létrehozásához. Egyedül ez az organikus szükségszerûsége adja kényszerítõ jellegét. Ebben az gigászi korban, amikor bizonyos nemzetek az egyik évtizedben még világhatalmak és a következõben már gyarmatok, senki sem képes tudatosan még önmagát sem olyan sekélyes gyermeteg nézettel áltatni, hogy mindezen, világot rengetõ katasztrófák mélyén ott rejtõzik az "emberiség állandó erkölcsi tökéletesedésének" értelme.

Bizonyos emberek rövid idõre ésszerûen viselkedtek - mindössze ennyi az ész jelentkezése a történelemben. De sohasem ezek az emberek csinálták a történelmet, mivel a történelem ésszerûtlen. Az a látszat, hogy az ész a történelem értelme, maga is ésszerûtlen, mivel a történelem terméke volt.

Amikor a forradalmi Franciaországban az ész tiszteletébõl vallást - hitet - csináltak, egy örömlányt tettek meg az ész istennõjévé. Még a racionalizmus is magán viseli az élet pecsétjét - vagyis ésszerûtlen.

A 'pesszimizmus' szó értelmének a továbbiak során a maga meztelen valóságában kell a szemünk elõtt állnia. Amint láttuk, a szó szubjektív jelentésû, és mint ilyen, mindazt az embert jelölheti, akinek meggyõzõdése, hogy valaminek a napjai meg vannak számlálva. Tegyük fel: azt mondom, hogy a császári Róma bensõleg dekadenssé vált, és a római eszmény néhány évszázadon belül teljesen halott volt. Pesszimizmus ez? A nagyapám meghalt - pesszimista vagyok, hogy ezt kimondom? Valamikor én is meghalok - ez is pesszimizmus? Minden élõnek meg kell halnia - ez pesszimizmus lenne? Az élethez hozzátartozik a halál - ez megint pesszimizmus? Van-e olyan egyedre példa, amely teljesen függetleníteni tudná magát saját életformájának organikus következményeitõl? Amely olyan hosszú idõn át marad változatlanul egy és ugyanazon életszakaszban, hogy igazolná azt a következtetést, hogy a halál nélküli élet példájául szolgálhat? Egy olyan ember lenne a megfelelõ példa, aki nem 100 évig él (mivel mindannyian meg vagyunk gyõzõdve, hogy az ilyen ember végül is meghal), hanem 200-300 évig, és folyamatosan ugyanabban az életszakaszban, mondjuk 65 évesen.

Nem ismerünk ilyen embert, nem ismerünk ilyen életformát. Semmi kétség, a "pesszimizmust" kiáltók ezt pesszimizmusnak fogják nevezni. Nekünk, egyedi élõlényeknek valamennyiünknek azzal kellene magunkat áltatnunk, hogy nem fogunk

sohasem meghalni, mivel a halandóság elfogadása pesszimizmus.

A történelem hét, minket megelõzõ magasabb rendû kultúrát tár elénk. Morfológiailag mindegyiknek azonos volt a "kihordási" idõszaka, azonosak voltak a "szülési fájdalmaik", elsõ élettevékenységeik, azonos volt a növekedésük, érett koruk, azonosak voltak nagy civilizációs válságaik, végsõ életformáik, azonos volt fokozatos elernyedésük, és mindegyikük számára eljött az idõ, amikor - figyelembe véve azt a küzdõteret, ahol a hatalmas lény kiteljesült - azt kellett mondani: nincs tovább, az a kultúra meghalt. Ennek tudomásulvétele nagy fájdalmat okoz azoknak, akik a "pesszimizmus" miatt siránkoznak, és nem ismernek orvosságot erre a fájdalomra. Ez a hét kultúra halott - az lenne a furcsa, ha mindörökre folytatódnának.

II.

De a mi civilizációnk maga is az egyik magasabb rendû kultúrának, a Nyugat kultúrájának egy fázisa. A történelem ezer éve mutatja, hogy civilizációnk egyedi organizmus, amely a Magasabb Rendû Kultúra életformájához tartozik. A tények szerint gondolkodók kérkedhetnek-e azzal, hogy civilizációnk az életformához tartozik, de nincs élettartama? A kérdés tehát így fogalmazható meg: milyen jogon lehetne - szabatos szóhasználattal - "pesszimizmusnak" nevezni azt a következtetést, hogy mivel hét magasabb rendû kultúra véget ért, a nyolcadiknak is ez lesz a sorsa? Ha ez "pesszimizmus", akkor mindaz, aki elfogadja a saját halandóságát, elkerülhetetlenül "pesszimista". A pesszimizmus alternatívája így õrültséggé válik.

Mindazonáltal a pesszimizmus egyfajta magatartás, és aki azt mondja, hogy az élet halállal való befejezõdésének elfogadása pesszimizmus, önmagával kapcsolatban árul el valamit. Megmutatja gyáva halálfélelmét, azt, hogy teljesen hiányzik belõle a hõsiesség, a létezõ és eljövendõ titkai iránti tisztelet, és megmutatja sekélyes materializmusát. Sohasem szabad elfelejteni, hogy ezek ugyanazok az emberek, akik könyveikben és magazinjaikban olyan irodalmat írnak és olvasnak, amely határtalanul meghosszabbítja az emberiség élettartamát. Ez ismét velük kapcsolatban mutat meg valamit. Mennyire gyönyörködnek õk a szemfényvesztõ biztosítási statisztikákban, mégpedig oly módon, hogy ez azt a hitet alakítja ki bennük, hogy tovább fognak élni! Ez az õ életértékelésük: a leghosszabb élet a legjobb élet. Az ilyen lelkület számára a rövid és hõsi élet szomorú, nem lelkesítõ. Így a hõsiesség, mint olyan nem egyéb, mint ostobaság, mivel a határtalanul meghosszabbított élet a "haladás" célja. A lélek halhatatlansága eszméjének nyugati formája a gótika vallásos idõszakában formálódott meg és fejlõdött ki. A materializmus korában ez az eszme önmaga karikatúrájává, a test halhatatlanságának hitévé változott. Az orvosdoktor vált az új vallás papjává, és az egész irodalom, mint végsõ embertípust dicsõítette az orvost, mivel életmentõ. És mégis, a halál továbbra is az élet kísérõje, bármennyire sokkolja is ez ezeket az embereket. A huszadik századi háborúk több emberáldozatot követelnek, mint a tizenkilencedik századiak. Az egymást követõ generációk továbbra is a sír felé menetelnek, és még a leggyávább materialisták is, akik sohasem képesek elfogadni, hogy bármely élõ valaha is elpusztul, a másik nyolc kultúrában' élõ materialisták útját járják.

Az olyan emberek számára, akik a személyes haláltól leírhatatlanul rettegnek, természetesen egy személyfeletti szellemiség elmúlásának az eszméje is borzalmas és félelmetes. A materialisták sohasem tisztelték a tényeket: mindaz, amit vonalzóikkal nem tudtak megmérni, nem létezett a számukra. A történelmi tények természetüknél fogva érdektelenek egy olyan racionalista szemléletnek, amely: egy kritikai elvbõl és nem

tényekbõl indul ki, és aligha remélhetõ, hogy egy történelemszemlélet, amely nem egy filozófiai közhelyre, hanem a történelem ötezer évére támaszkodik, magával ragadná. Különös, hogy a pesszimizmus miatt siránkozók, akik tagadták, hogy a kultúra valaha is elpusztulhat, tagadták organikus termesze- - tét is. Más szóval: azt is tagadták, hogy a kultúra él. Utóbbira a materializmusuk, elõbbire a gyávaságuk kényszerítette õket. Magatartásukból legfontosabb, hogy nem értették meg a huszadik század történelemszemléletének központi eszméjét. A kötetek százai, amiket ez ellen írtak (mind a 'pesszimizmus' varázsszót visszhangozzák), lehangoló világossággal tanúsítják ezt. E könyvek minden lapján a nagy tétel alapvetõ félreértésével találkozunk. Megértésük hiánya az organikus történelemszemlélet újabb bizonyítéka, mivel egy kor szemléletmódja egyedül annak a kornak a szellemiségét tükrözi, és a huszadik századi történelemszemlélet sehogy sem illik az õ tizenkilencedik századi látásmódjukhoz.

Egy nagy történelmi ténynek vigasztalónak kellene lennie számukra: ennek a kultúrának az elmúlása, amely szerintük nem is él és sohasem halhat meg, nem jelenthet sokat, különösen az õ számukra. Elõször is, a kultúra nem néhány év alatt jön létre, és nem is néhány év alatt pusztul el. Ezek a folyamatok generációkban és évszázadokban mérhetõk. Így senki sem lehet szemtanúja a kultúra megjelenésének, és a materialistáknak sohasem kell fájóan megtapasztalniuk a kultúra halálát. Még fontosabb, hogy az átlagember életét az élet mindennapi szintjén nem nagyon érinti a kultúra, illetve a civilizáció jelenléte. Ezek pusztulása alatt és után az átlagember élete - a maga erõs alapjaiban - egyszerûen az élet. A nagy ritmikus változások eltûnnek, mivel azoknak csak az volt a céljuk, hogy véghezvigyék a civilizáció utolsó nagy életfeladatait, a mesterséges életfeltételek, a nagy háborúk, a nagy igények, a nagy tettek kora lejárt. Egy kultúra végállapota a pacifizmus (mégpedig az organikus pacifizmus, nem az ideológiai, amely háborús viszályok szülõje). Nos hát, mivel a materialisták kizárólag átlagemberek között találhatók, mi közük lehet olyan nagy dolgokhoz, mint a hõsiesség, a nagy háborúk és az imperializmus? Ezért a kultúra végét üdvözölniük kellene. Mindazonáltal a rettegésük valójában illúzión alapul.

Éppen olyan bolondság lenne bárki számára a Krisztus utáni 2300. év eseményei miatt aggódni, mint amilyen bolondság lett volna Nagy Frigyes számára, hogy az 1900. év problémáin törje a fejét. Nem lett volna képes elképzelni pontosan az 1900-as év körülményeit, ezért nem tudott volna tervezni azokkal kapcsolatban, tehát botorság lett volna aggódnia azok miatt. A jövõ eseményei másokat terhelnek. Amint Goethe mondja, mindenkinek a nap parancsszava szabja meg a közvetlen kötelességét. Nekünk, akik ma Európában élünk, olyan a feladatunk, amit a helyzetünk, a korunk és lelkünk belsõ parancsszava bízott ránk. A legtöbb, amit a távoli jövõ alakításáért tehetünk, annyi, hogy minden erõnkkel megadjuk ennek a kornak azt az erõs és férfias arculatát, amit igényel. Az utánunk következõ generációnak is meg lesz a maga feladta, és mi csak úgy tudjuk magunkat hasznossá tenni a számukra, hogy úgy viselkedünk, hogy tetteink és példánk akkor is éljenek, ha mi már meghaltunk.

Egy materialista számára ez pesszimizmus.

III.

Számos értelmiségi létezik, aki megáll egy történelmi korszak fõ mûvei címeinél. Az ilyen értelmiségiek a huszadik század történelemszemléletét a maga teljességében elsõként körvonalazó "A Nyugat alkonya" címébõl merítették e történelemszemlélet elleni pesszimizmus vádjának az alapját. Ezen urak számára az 'alkony' szó határozottan pesszimista kicsengésû, vádaskodásukhoz nincs is más szükségük. "Pesszimizmus?" címû

korai esszéjében (1921) Spengler megemlítette, hogy bizonyos emberek egy kultúra elsüllyedését összetévesztik egy gõzhajó elsüllyedésével, noha az 'elsüllyedés' szóba nincs benne a katasztrófa, amennyiben ezt a szót egy kultúrára alkalmazzuk. A továbbiakban azt is kifejti, hogy könyvének ezt a címe 1911-ben adta, amikor - az õ szavaival élve - "a darwinisztikus kor sekélyes optimizmusa uralta a nyugat-európai és amerikai világot". Könyvében azt a tételt mondotta ki, hogy a közeljövõ, a beköszöntõ kor a megsemmisítõ háborúk kora lesz, és a címet azért választotta, hogy ellentmondjon az akkor uralkodó optimizmusnak. Hozzátette, hogy 1921-ben olyan címet választott volna, amely az akkor uralkodó ugyanolyan sekélyes pesszimizmusnak mondott volna ellent.

Ha a pesszimizmust úgy határozzuk meg, mint azt a szemléletet, hogy nem lehet már semmit sem csinálni, akkor nincs semmi köze egy olyan filozófiához, amely egymás után állapítja meg a nyugati civilizáció hátralévõ feladatait. Ha eltekintünk a könyv fõ tárgyát képezõ politikai és gazdasági szempontoktól, a nyugati fizika, kémia, technika, archeológia és történelemfilozófia elõtt komoly feladatok állnak. Szükség van egy olyan jogi rendszer megfogalmazására is, amely mentes a filológiától és a túlzott fogalmiságtól. A nemzetgazdaságot teljesen a huszadik század szellemében kell megközelíteni és megszervezni, és mindenekelõtt az eljövendõ generációk tudatos nevelésének feladatát égetõen fontosnak tartva, jövõnk történelmi szükségszerûségének teljes fényében, a civilizáció nagy életfeladataira egy új nevelési rendszert kell megteremteni.

A "pesszimizmus" kiáltás elhalkul. A XX. századi történelemszemlélet a maga történelmi hegycsúcsáról és a saját különleges, nagy, történelmi horizontjában szemléli a nyolc magasabb rendû kultúra megvalósult teljesítményeit, és bátran, magabízón tekint a maga kultúrájának még megvalósulásra váró jövõje elé. Az 1950-es olvasók elfelejtették, és a 2050. év olvasóinak valószínûleg eszükbe sem jut majd, hogy mielõtt a XX. századi történelemszemlélet megjelent, a meg nem valósult történelmet egy tiszta táblának tekintették amelyre az ember bármit felírhat, amit csak akar. Ez természetesen nem a tett embereinek ösztönös magatartása volt (nekik alaposabb ismeretekre volt szükségük, hogy ki tudják dolgozni a legapróbb részleteket is), de még nekik is fenn kellett tartaniuk azt a látszatot, hogy a jövõ "tiszta lap".

A XX. század második felében senki sem gondolkodik így; a racionalisták locsogása és a materialisták nyafogása egyre bátortalanabbá válik. Ebben a korban még õk is - a régi közhelyeik helyett történelemrõl beszélnek. Még az õ sajtójuk is az olvasók csordáját történelmi szemlélettel látja el. A történelem 1870-ben kezdõdik és a következõ háború után ér véget; minden háborút úgy ábrázolnak, mint utolsót. Ez a történelem-kép több, mint egy generáción át tartotta magát, és már maga az a tény is, hogy a materialista újságírásban ez a kép egyáltalán jelen volt, a kor egyre növekvõ történelmi beállítottságának a jele. Az elsõ világháború után létrehozták a Népszövetséget a "világbéke" biztosítására, és a nyugati civilizációban számos ember komolyan vette azt. Egy generáció rövid ideje alatt, a második világháború után egy második "szövetséget" is megalapítottak, de a Nyugaton idõközben gyõzött a XX. század történelemszemlélete, és ennek következtében az Egyesült Nemzetek Szövetségét már senki sem tekintette másnak, mint a még létezõ két hatalom diplomáciai háborús elõkészülete színhelyének. Hosszú utat tettünk meg a régi "haladás" napjától idáig.

A "pesszimizmus" - jajongás önmaga ellen forduló fegyverré vált. A jajongok valójában nem mások, mint egy olyan kor szellemiségének a képviselõi, amely mindörökre a múlté. Ezért õk ebben a korban anakronisztikus figurák, és amilyen mértékben megkísérlik, hogy beleavatkozzanak a kor életébe, harcolniuk kell annak minden megnyilatkozási

tendenciája ellen. Reménytelen igyekezettel újjá akarják éleszteni a múltat, de ennek érdekében nem tudnak mást tenni, mint tagadni a jövõt. Nem teszi-e ez õket pesszimistákká?

Határozott véleményt tudunk alkotni mind a pesszimizmussal, mind az optimizmussal kapcsolatban, mivel e két fogalom egymástól elválaszthatatlan. Ha a pesszimizmus reménytelenséget jelenti akkor az optimizmus gyávaságot és ostobaságot. Szükség van-e arra, hogy valamelyiküket is válasszuk? Nem mások ezek, mint két iker lelkibetegség. Közöttük áll a realizmus, amely meg akarja állapítani, hogy mi van, mit kell megtenni, és hogyan lehet azt megtenni. A realizmus történelmi gondolkodás, és politikai gondolkodás is. A realizmus nem egy elõre elgondolt elvvel közelíti meg a világot, amelyhez a dolgoknak alkalmazkodniuk kellene - ez a fõ ostobaság, amely kiváltója mind a pesszimizmusnak, mind az optimizmusnak. Ha úgy tûnik, hogy a dolgok nem alkalmazkodnak az elõre elgondolt elvekhez, akkor ennek kijelentése pesszimizmus. Az optimizmus a történelem teljesen más irányvonala ellenére továbbra is azzal dicsekszik, hogy a dolgok olyanok, amilyennek elõre elgondolták. A két betegség közül az optimizmus veszélyesebb a lélek számára, mert nagyobb fokú vakságot jelent. A pesszimizmus nem fél elfogadni a kellemetlent, ezért legalábbis képes a tisztánlátásra és esetleg enged a fellobbanó egészséges ösztönöknek.

Minden vezetõnek fel kell készülnie mind a gyõzelemre, mind a vereségre, és taktikai szempontból tervének utóbbi része fontosabb. Nincs olyan vezér, aki vonakodna attól, hogy óvintézkedéseket tegyen (amiket vereség esetén alkalmazni kell), mivel valaki azt mondta neki, hogy ez pesszimizmus. Menjünk tovább! 1836-ban Alamoban a száz fõbõl álló amerikai védõket bekerítette a több ezer fõbõl álló mexikói hadsereg. Pesszimizmus volt számukra annak tudatosítása, hogy a helyzetük reménytelen? De itt történt valami, amit a materialisták - az igazi pesszimisták - sohasem képesek megérteni. A kicsiny helyõrség tagjai nem engedték, hogy a helyzet reménytelensége befolyásolja személyes viselkedésüket: mindegyikük azt választotta, hogy inkább tovább harcol, mint hogy megadja magát. Inkább azt tartották szem elõtt, amit meg kell tenniük, mint a végsõ megsemmisülésüket.

Ez volt a magatartása azoknak a kamikaze-pilótáknak is, akik a | robbanóanyaggal teli repülõgépüket nekikormányozták az ellenséges hadihajóknak. Ez a magatartás nemcsak kívül esik az ostoba optimizmus - pesszimizmus sémán, hanem ez magának a hõsiességnek a lényege is. A halálfélelem nem akadályozhatja meg a hõst abban, hogy megtegye azt, amit meg kell tennie. A huszadik század újra rendelkezik ezzel a hõsies magatartással. Feladatára gondol, és nem arra, hogy minden élet a halállal ér véget. Legkevésbé sem fél annyira a személyes haláltól és annak a civilizációnak a pusztulásától (amiben a lehetõségeinket meg kell valósítanunk), hogy bármilyen módon is megkísérelné tagadni a halált. Az életet akarja élni, és nem akar meghajolni szolgai módon a halál elõtt. Az optimizmus és a pesszimizmus a gyáva, gyenge, ostoba személyeknek való, akik nem képesek értékelni az élet titkát, hatalmát és szépségét. Visszariadnak az akadályoktól és a lemondástól, és a tények brutalitása elõl a test halhatatlanságának álomvilágába és a XIX. századi történelemszemlélet állandósításába menekülnek.

Amikor ezt írom - 1948-ban -, ezek a gyáva pesszimisták uralkodnak a mélyre süllyedt nyugati civilizáció fölött, és ezeket Európán kívüli erõk támogatják. Azt színlelik, hogy most, amikor Európa külsõ hatalmak zsákmánya, amikor India és Kína szintjére süllyedt, minden rendben van. Mindazonáltal a huszadik század szelleme, amit gyûlölnek, mert fiatal és élettel teli, egy szép napon hirtelen a történelem szemétdombjára söpri õket, oda,

ahová már régóta valók. Az õ magatartásuk a semmittevés. És mégis olyan arcátlanok, hogy a pozitív teljesítmény-beállítottságú XX. századi szellem képviselõit "pesszimistáknak" nevezik. A materialisták és a liberálisok a jobb körülményekhez való "visszatérésrõl" beszélnek. Mindig csak visszatérésrõl. Az új szellemiség parancsa: elõre a legnagyobb korszakunk felé!

Ez a kor és ennek szellemisége nem fog visszariadni a Nyugat Birodalmának építésétõl, mint feladattól, még akkor sem, ha azt mondják mások, hogy a külsõ erõk túl erõsek, és ez az építés sohasem fog sikerülni. Ez a szellemiség nagyobb értéknek tartja állva meghalni, mint térden csúszva élni, ahogy a materialisták és más gyávák élnek, akik most önmagukat teszik meg a külsõ erõk szolgáivá, akiknek az a nagyszabású feladatuk, hogy kifosszák és megsemmisítsék a nyugati civilizációt.

Ennek a kornak a nagy etikai parancsszava az önmagunkhoz való személyes hûség, hûség a civilizációhoz és annak vezetõ személyeihez. Eme parancsszó értelmében semmilyen balsors sem kényszeríthet minket, hogy külsõ igényekhez alkalmazkodjunk, pusztán azért, hogy a rabszolgák békéjében éljünk. Személyes gyõzelemre elszántan akármilyen kedvezõtlen eséllyel is szembeszállunk. Annak van esélye a sikerre, aki elhatározza, hogy inkább büszkén hal meg, ha már nem tud többé büszkén élni.

A CIVILIZÁCIÓS VÁLSÁG

Minden kultúra eljutott fejlõdése során addig a pontig, amikor kulturális lehetõségei - szûkebb értelemben - beteljesedtek. A vallás, a filozófia és a formamûvészetek életirányai teljes kifejezést és határozott formát nyertek. Az ellenreformáció a nyugati vallási alkotóképesség végsõ teremtõ idõszaka volt. Ezt követõen a vallás védekezõ helyzetbe került a profán tendenciákkal szemben, amelyek fokozatosan gyarapodtak, és végül a XIX. század fordulóján diadalmaskodtak. Kant a nyugati lehetõségek csúcspontja a nem organikus filozófiában, miként kortársa, Goethe az organikus filozófiában. Mozart a zene csúcspontja, annak a mûvészetnek a tetõpontja, amelyet a nyugati kultúra a maga szellemisége számára a legtökéletesebbnek talált.

Természetesen a kultúrának mindig megvolt a maga belsõ és külsõ élete. A politika és a háború folyamatosan jelen volt, mivel ezek a kultúrember életétõl elválaszthatatlanok. De a kultúra elsõ századaiban - körülbelül 1400-ig - a vallás uralta az egész kulturális életet. A gótikus építészet, szobrászat, üvegfestészet és a freskók - mindezek a vallási kifejezést szolgálták, és ezek a századok a vallás korszakának nevezhetõk. Ez az idõszak az új, kevésbé bensõséges tendenciáknak is teret engedett, ami a kereskedelem és a gazdasági termelés nagyobb méretû fejlõdésében tükrözõdött. Az új tendenciák városiasabb jellegûek, nagyobb alkalmazkodást jelentenek a külsõ világhoz, de még mindig elsõsorban belsõ tendenciák. A mûvészetek a "Nagy Mesterek" felügyelete alá kerülnek, és függetlenednek a vallástól. A kultúra érettsége a kor legnagyobb és legkifinomultabb mûvészete kialakításában mutatkozik meg. Nyugaton ez a zene, a klasszikus kultúrában a szobrászat volt.

Mind a reformáció, mind az ellenreformáció a vallás korszakát való eltávolodás lépcsõfokainak tekinthetõk. A filozófia független-* né válik a teológiától, és a természettudományok kétségbe vonják a hit dogmáit. Az alapbeállítottság a világot még mindig szentnek tekinti, de a megvilágított elõtér egyre szélesebb. Ez az idõszak a mii

kultúránkban a barokk, mely 1500-tól 1800-ig tart, a klasszikus kultúrában a jón kor. Ezek alatt az évszázadok alatt a politika a kultúra szigorú formák! szerint alakító fokát tükrözte. A politikai hatalomért folytatott küzdelem szigorúan a kulturális szellemiség által megszabott határok között folyt. Csupán kicsiny, hivatásos katonákból álló hadseregek voltak, csak a nemes emberek lehettek katonák; a békeszerzõdésekhez tárgyalásokon és kompromisszumokon át jutottak el. Minden politikai és háborús döntésben jelen volt a becsületesség.

A késõi barokk adja a "felvilágosodás" korát. Az ész ekkor mindenhatónak érezte magát, és mindenhatóságának tagadása éppen olyan elképzelhetetlen volt, mint a gótika idejében Isten létének tagadása. E kor szellemének õrzõi Locke, valamint az utána következõ angol filozófusok, valamint a francia enciklopédisták, akik az angol filozófusok eszméit alkalmazták.

A kifelé irányulás tendenciája 1800-tól kezdve diadalmaskodott a szigorú formákat követõ kultúra régi bensõségessége fölött. A "Természet" és az "Ész" az új istenek, a külsõ világot elsõdlegesnek tekintik. A kultúrember, miután megvizsgálta saját szellemiségét, és alkotó készségeit maximálisan kifejezésre juttatta a vallás, filozófiai és a mûvészet belsõ világában, lelke parancsszavára célul tûzte ki, hogy meghódítja a külsõ világot a maga számára.

Ennek az átmenetnek a nagy szimbóluma a mi kultúránkban Napóleon, a klasszikus kultúrában Nagy Sándor. Õk képviselték a civilizáció gyõzelmét a kultúra felett.

A civilizáció bizonyos szempontból a kultúra tagadása, más szempontból a következménye. Organikus szükségszerûség, minden kultúra átmegy ezen a fejlõdési fokozaton. Ez a könyv a civilizáció problémáival általában, és az 1950-2000-ig tartó idõszak problémáival különösképpen foglalkozik. Ezért ehelyütt elég körvonalazni a civilizációs fejlõdési szakasz organizmusának jelentõségét.

Az ész gyõzelme a kultúrnépekre rendkívül nagy felszabadító hatást gyakorol. Az érzéseknek, amiket korábban a mûvészetben, a háborúban, a kabinetpolitikában és a filozófiában csak szigorúan megszabott formák között fejeztek ki, most a kulturális kötöttségektõl egyre függetlenebbül szabad folyást engedtek. Rousseau például a minden kultúrától való eltávolodást és a kultúrembernek az ön- és fajfenntartás pusztán állati szintjére való alászállását javasolta. A mûvészet egyre inkább eltávolodik a szigorú formáktól, Beethoventõl kezdve napjainkig. A szépségeszmény végül megadja magát a rút eszméje elõtt. A filozófia kizárólag szociális etikává, illetve durva, nyers materialista metafizikává válik. A gazdasági élet, amely korábban csupán a nagy struktúra alapja volt, most óriási energiák fókusza lesz. A gazdasági élet túlságosan az ész uralma alá kerül, és ezen a területen az ész az értékeket mennyiségileg, a Pénzzel méri.

Az ész a politikára alkalmazva létrehozta a demokráciát, a háborúra alkalmazva a hivatásos hadsereg helyett nagy tömegû hadseregeket hozott létre, és a szerzõdéseket diktátumokkal helyettesítette. Az új élettendenciák az abszolút állam tekintélyét és méltóságát zsarnokságnak érezték, és a Pénz, a gazdasági élet és a demokrácia erõi súlyos harcok árán diadalmaskodtak az állam felett. A felelõs és nyilvános vezetést névtelen csoportok, osztályok és egyének felelõtlen, láthatatlan uralma váltotta fel, akiknek az érdekét a Parlament szolgálta. A monarchia pszichológiáját a tömegpszichológia váltotta fel, az ambiciózus emberek hatalmának új alapja.

A termelés, a technika, a kereskedelem, a közhatalom és - mindenekelõtt - a népesség száma fantasztikus méretekben növekedett. Ezeket a számokat a kultúra óriási végsõ életfeladata, az ismert világnak a kultúra uralma alá hajtása hozta létre. Olyan területen, ahol korábban 80 millió volt a lakosok száma, most 260 millióan éltek.
A civilizációs eszmék nagy közös nevezõje a mobilizáció. A kultúrnépek tömegei, az általuk meghódított tömegek, maga a Föld és az értelmi eszmények hatalma - mind mobilizálódtak.

II.
Az organizmus egész élete szempontjából ez a fejlõdési fokozat válságot jelent, mivel magát az egész kultúreszményt érte támadás és a kultúra õrzõinek több, mint két évszázados osztályharcot kell vívniuk a belsõ támadások ellen. Lenn, a kultúra mélyén az értelmiségiek lelkében az az eszme alakul ki, hogy ennek a kultúrának el kell tûnnie, az ember nem más, mint állat, amelyet szellemi fejlõdése rontott meg. Megjelennek azok a filozófiák, amelyek tagadják az anyagtól független lények létét, az életet fizikai-kémiai folyamatként határozzák meg, amelynek két alapszükséglete van: az ön-és a fajfenntartás, mindaz, ami e szint fölött van, bûnös. Mind a gazdasági vezetõk, mind az osztályharc prófétái azzal a tannal állnak elõ, hogy az egész élet semmi más, mint gazdaság. Az önjelölt "pszichológusok" pedig azt hirdetik, hogy az élet semmi más, mint fajfenntartás. De az organizmus ereje erõsebb annál, még a válság idején is, hogy néhány értelmiségi és a mögöttük álló tömegek megsemmisítsék, így hát az organizmus a maga útját járja. A nyugati civilizációban a terjeszkedési tendencia 1900-ban odáig jut, hogy a Föld felszínének kilenc tizedét politikailag a nyugati fõvárosokból ellenõrzik. Ez a fejlemény csak növeli a válság súlyosságát, mivel a Nyugat hatalmi szándéka fokozatosan politikai tevékenységre serkenti a Nyugaton kívüli világ tömegeit is.

Mielõtt a belsõ osztályharcot felszámolták volna, kezdetét vette a különbözõ fajok közötti külsõ háború. A megsemmisítõ háborúk és a világháborúk, az engesztelhetetlen osztályharc formájában megnyilatkozó állandó belsõ feszültség, amely a külsõ háborút csupán egyre növekvõ követelései eszközének tekinti, a színes népek lázadása a nyugati civilizáció ellen - ilyen formákban nyilatkozott meg ez a borzalmas válság a huszadik században.

Ez a hosszúra nyúló válság most tetõzõdik, az 1950-2000 közötti években, és valószínûleg éppen ezekben az években dõl el, hogy a Nyugat utolsó életszakasza véget ér-e. A büszke civilizáció, amely 1900-ban a Föld kilenc tizedének ura volt, 1945-ben, amikor az öngyilkos második világháború véget ért, odáig jutott, hogy a Föld egyik része fölött sem volt már hatalma. Minden nagy világhatalmi kérdésben két külsõ fõvárosban, Washingtonban és Moszkvában döntöttek. A helyi közigazgatás kisebb súlyú kérdéseit a gyarmati sorsra került nyugati népekre bízták, de a hatalmi kérdésekben az Oroszországban és Amerikában székelõ rezsimek döntöttek el mindent. Ahol hivatalosan európai maradt az irányítás, mint például Palesztinában, a tényleges irányítást ott is Washington tartotta kézben. Az élelmiszer-fejadagokat, a szakszervezeti politikát, a vezetõk személyét és a korábbi nyugati nemzetek feladatait Európán kívül döntötték el. 1900-ban az európai államok rendszere egységesen reagált, amikor az ázsiai gondolat negatív akarata a bokszerlázadás által kiûzte a nyugati imperializmust Kínából. A vezetõ nyugati államok hadseregei megindultak és leverték a lázadást. Nem egészen fél évszázaddal késõbb Európán kívüli, négereket, mongolokat, turkesztániaiakat, kirgizeket, amerikaiakat, örményeket, gyarmati népeket és mindenfajta ázsiai népeket tartalmazó hadseregeket mozgósítottak Európa ellen. Hogyan történhetett meg ez?

Magától értetõdõ, ezt a Nyugat belsõ megosztottsága tette lehetõvé. Ez a megosztottság nem anyagi megosztottság volt - anyagi tényezõk nem oszthatják meg az embereket, ha lelkileg egyetértenek. Nem, a szellemi megosztottság okozta Európa megaláztatását. Európa egyik fele teljesen másképpen szemlélte és értékelte az életet, mint a másik fele. A két beállítottság megfelel a XIX. századi és a XX. századi szemléletnek. A megosztottság folytatódik, és az, hogy a nyugati civilizációban egy ember mennyit ehet, Moszkvában, illetve Washingtonban lévõ egyesek elhatározásától függ. Amikor Európa szellemi megosztottsága véget ér, az Európán kívüli hatalmak képtelenek lesznek leigázva tartani Európa erõs akaratú népeit.

Az elsõ lépés tehát a tettek síkján Európa szellemi megosztottságának felszámolása. Csak egyetlen alapon valósítható meg ez, csak egy jövõ van, az organikus jövõ. Egy kultúrában csakis olyan változások eszközölhetõk, amik az adott életszakasz szükségletei. A XI század szemlélete szinonim jelentésû a Nyugat jövõjével, a XII század szemléletének állandósítása viszont a kultúratorzítók és bar bárok Nyugat feletti uralmának folytatódását jelenti. Ennek könyvnek az a célja, hogy bemutassa a huszadik századi szemléié összes alapjait, amelyek a megértési és alapos cselekvési kerethez szükségesek. Elsõdleges az eszme - nem olyan eszme, ami egy jelszóban összegezhetõ, vagy olyan, ami egy idegen számára megmagyarázható, hanem élõ, a lélekben érezhetõ, kimondatlan érzés, amely már most is létezik minden nyugati emberben, tagolt, részletezett módon csak kevesekben, de kezdeményszerûen a legtöbbjükben. Ezt az eszmét a maga kimondatlan nagyságában, a lélek ellenállhatatlan parancsszavában érezni kell, és így csak a nyugati emberek képesek azonosulni azzal. Az idegen éppen olyan kevéssé fogja megérteni ezt, mint ahogy sohasem értette meg a Nyugat alkotásait és a nyugati szimbólumokat. A moszkvai 1945-ös gyõzelmi; parádé alkalmával, a barbárok bemutatták a nyugati hadifogoly rabszolgáikat a városaik gúnyolódó tömegeinek, és kényszerítették a foglyokat, hogy maguk után vonszolják a porban a nemzeti zászlójukat. Ha akad olyan nyugati ember, aki azt gondolja, hogy a barbárok helyénvaló megkülönböztetést tettek a korábbi nyugati nemzetek között, akkor képtelen megérteni a magasabb rendû kultúrán kívüli népek érzéseit az iránt a kultúra iránt. Holnap éppen úgy Párizsból, Londonból és Madridból is vonszolhatnak el Moszkva megsemmisítõ ösztöneinek felkínált rabszolgákat, mint Berlinbõl. A Nyugat szellemi megosztottságának a fennmaradása ezt nemcsak lehetségessé, hanem abszolút elkerülhetetlenné is teszi. Mindkét külsõ erõ a Nyugat megosztottságának fennmaradásán fáradozik, belülrõl Európa legértéktelenebb elemei a fõ segítõtársaik. Ez azonban kizárólag a nyugati emberek számára szóló fontos üzenet, akik képesek megérezni a jövõ bennük dolgozó parancsszavát.

Szükséges, hogy a világszemléletük az alapkérdésekben azonos legyen. Ebben a történelmi korszakban tudjuk, hogy egy kor uralkodó szellemisége a kor lelkének funkciója, és viszonylag kevés hely áll rendelkezésünkre annak megfogalmazására. Ezért ez a könyv nem érveket tartalmaz, hanem a kor szellemiségének parancsait- Ezek a gondolatok és értékek számunkra szükségesek. Ezek nem személyesek, hanem személyfelettiek azok számára, akik tenni akarnak valamit az életükkel.

Cselekvési feladatunkat számunkra az a tény írja elõ, hogy civilizációnk földjét külsõ erõk foglalták el. Lelkünk parancsszavát és életszemléletünket a kor határozta meg. Bármely kor szemlélete részben egyszerûen a megelõzõ kor szemléletének a tagadása. Minden kor kötelessége, hogy új szellemiségét a megelõzõvel szemben képviselje, amely még haldokló állapotban is folytatódni fog, hogy uralkodhasson a kultúra szellemi tájképén. Önmeghatározása során az új szellemnek tagadnia kell a vele szembenálló régi szellemiséget. Ezért huszadik századi szemléletünk - lényeges részében - a XIX. századi

materializmus tagadás. Ennek a materializmusnak nyirkos romjai felett építi ki a huszadik század a maga megfelelõ világ- és életszemléletét.

Mivel ez a könyv azok számára íródott, akiknek a világszemléletét egészen az alapjaiig újra vizsgáljuk, az elõzetes, negatív szempontoknak is alaposaknak kell lenniük. Milliók világszemléletének kialakítása az újságírás feladata, de azoknak, akik független módon gondolkodnak, belsõ igényük van egy átfogó képre. A régi szemlélet nagy alapja a racionalizmus és a materializmus volt. Ezeket teljes körû vizsgálatnak vetjük alá ebben a könyvben, de itt csupán három gondolatrendszert szándékozunk tárgyalni: a darwinizmust, a marxizmust és a freudizmust, a materialista gondolkodás termékeit. Valamennyi a XIX. század nagy szellemi energiáinak a fókuszában állt és a XX. század elején továbbra is divatos irányzatnak számít. Mindhárom nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy Európa a jelenlegi szakadékba zuhant.

A DARWINIZMUS

A huszadik század egyik leggyümölcsözõbb felfedezése a nemzetek metafizikája. A történelem rejtélyének megfejtése megmutatta, hogy a nemzetek a magasabb rendû kultúrák szellemiségének különbözõ megnyilvánulásai. Csak kultúrákban léteznek, élettartamuk politikai célokat szolgál és - a kultúra többi nemzeteivel szemben - saját egyediségük van. Mindegyik nagy nemzetnek eszméje, élet-küldetése van, és a nemzet története ennek az eszmének a megvalósulása. Ezt az eszmét megint csak érezni kell; nem lehet közvetlenül meghatározni. Minden egyes eszme, amelynek megvalósítására a kultúra egy adott nemzetet kiválasztott, maga is a kultúrának egy-egy fejlõdési foka. Így a nyugati kultúrának a legutóbbi idõszakában van egy spanyol, egy francia és egy angol szakasza. Ezek megfelelõje a barokk, a rokokó és a korai civilizáció. Ezek a nemzetek akkori szellemi és politikai felsõbbrendûségüket egyedül annak a ténynek köszönhették, hogy a kor szellemiségének õrzõi voltak. Amint a kor véget ért, a kor szellemiségének õrzõi elvesztették uralkodó helyzetüket a kultúrában.

A korai civilizáció a Nyugat angol idõszaka volt, és az egész civilizáció minden gondolata és tevékenysége angol modell szerint ment végbe. Minden nép angol típusú gazdasági imperializmust kezdeményezett. Minden gondolkodó értelmileg anglicizálóvá vált. Angol gondolkodási rendszerek uralták a Nyugatot, olyan rendszerek, amelyek angol szellemiséget, angol életkörülményeket és angol anyagi feltételeket tükröztek. E rendszerek legfontosabbika a darwinizmus volt, amely népszerûvé, és így politikailag hatékonnyá vált.

Maga Darwin Malthus követõje volt, és rendszere a malthuziánizmust, mint saját megalapozását burkoltan tartalmazza.

Malthus úgy gondolta, hogy az emberiség gyorsabb ütemben gyarapodik, mint a megélhetésükhöz szükséges élelem. Ez gazdasági szempontból veszélyt jelent, és egyedül a népesedésnövekedés szabályozása" mentheti meg pusztulásától a nemzeteket. Ezt a szabályozást" a járványok és a háborúk, az egészségtelen életkörülmények és a szegénység biztosíthatják. A malthuziánizmus kifejezetten hibának tekinti a szegényekrõl, öregekrõl és árvákról való gondoskodást.

Errõl a furcsa filozófiáról röviden a következõket mondhatjuk: mindenekelõtt nem felel

meg a tényeknek, ezért a XX. században nem érvényes. Statisztikailag megalapozatlan, szellemtörténeti szempontból a Rendeltetés, az ember és a történelem alaptényeinek teljes meg nem értését mutatja. Ez a filozófia ugyanis nem érti azt, hogy a szellem az elsõdleges, és az anyagot szellemi tényezõk irányítják. Minden egyes ember saját történetét alakítja, és minden egyes nemzet a saját történelmét. A növekvõ népesség egy életfeladat jelenlétét mutatja, a népesség csökkenése a jelentéktelenség jele. Ez a filozófia helybenhagyná, hogy egy ember életének létjogosultsága attól függ, hogy kellõ élelemmel rendelkezõ területen születik-e, vagy sem. Ez a felfogás az illetõ ember tehetségét, életfeladatát, rendeltetését és lelkét semmibe veszi. Ez az elmélet egy példája a materializmus nagy filozófiai tendenciájának: a kultúrember elállatiasításának.

A malthuziánizmus azt tanította, hogy az élelem - népesség arány állandó létért folytatott harcot idéz elõ az emberek között. Ez a "harc a létért" lett a darwinizmus egyik vezéreszméje. A darwinizmus többi vezéreszméje Schopenhauernél, Erasmus Darwinnál, Henry Batesnél és Herbert Spencernél található. Schopenhauer 1835-ben olyan természetképet vázolt fel, amelyben harc folyik az önfenntartásért. Az emberi értelem a harc egyik fegyvere. A szexualitás a faj érdekének megfelelõ nem tudatos kiválogatódást eredményez. A XVIII. században Erasmus Darwin feltételezte, hogy az evolúció lételvei a következõk: alkalmazkodás, átöröklés, harc és önvédelem. Bates Darwin elõtt megfogalmazta a mimikri elméletét, Spencer pedig a leszármazási elméletet, valamint a hatásos (önmagát feltételezõ) jelmondatot: "a legalkalmasabb fennmarad" (ezzel jellemezte a "harc" eredményét).

Mindez azonban csak az elõtér, mivel teljesen világos, hogy Darwintól Kálvinig vezet vissza az út. A kálvinizmus a "legalkalmasabb fennmarad" eszmének vallási értelmezése. Kálvin az alkalmas lényt; "kiválasztottnak" nevezi. A darwinizmus ezt a teológiai-vallási kiválogatódási folyamatot mechanikus-profán folyamattá alakítja át: Isten, helyett a Természet végzi a kiválasztást. A folyamat tiszta angol marad, mivel Anglia nemzeti vallása a kálvinizmus egyik alkalmazása.

A darwinizmus alapgondolata - az evolúció - éppen oly kevéssé újdonság, mint a gondolatrendszer egyes elgondolásai. Az evolúció a XIX. század filozófiájának nagy központi gondolata. Minden jelentõsebb gondolkodó és gondolatrendszer az evolúció eszméjének hatása alatt áll. Ezzel kapcsolatban elég Schopenhauer, Proudhon, Marx, Wagner, Nietzsche, Mill, Ibsen, Shaw nevét megemlítenünk. Ezek a gondolkodók csak az evolúció céljának és technikájának magyarázatában különböznek egymástól, de egyikük sem kérdõjelezi meg magát az evolúció központi eszméjét. Közülük néhány organikus, legtöbbjük pedig tisztán mechanikus evolúcióról beszél.

Darwin rendszerének két vonatkozása van. Ezek közül itt csak az egyikrõl tárgyalunk, mivel csak ennek volt széleskörû hatása. Ez a darwinizmus, mint népszerû filozófia. Mint tudományos rendszer jelentõs módosulásokon ment keresztül, és ezekre a módosulásokra senki sem fordított figyelmet, amikor újságírói világképpé alakította át. Mint újságírói világkép mindent elsöprõ divattá vált és a kor világképe részeként nagy hatást gyakorolt. A rendszer a célszerûség feltételezésével azt mutatja, hogy a kriticizmus korának a terméke. Az evolúciónak célja van: az ember, a civilizált ember, az angol ember, végelemzésben a darwinisták létrejötte. Ez az evolúció antropomorfisztikus - az "evolúció célja" nem a bacilus, hanem az emberiség létrehozása. Ez az evolúció szabadkereskedelmi kapitalizmus, amelyben ez a harc gazdasági téren zajlik: minden egyes ember önmagáért küzd, és a versengés dönti el, melyik a legjobb életforma. Ez az evolúció fokozatos és parlamenti versengés, amely kizárja a forradalmakat és a katasztrófákat; ezt a folyamatos

"haladás" és alkalmazkodás jellemzi és hasznossági elvet követ: egy fajon belül minden változás olyan, aminek anyagi haszna van. Maga az emberi lélek - amelyet a XIX. században, mint "agyat" ismertek - csak eszköz, amelynek segítségével egy bizonyos majomtípus (majomtársait megelõzve) emberré alakította magát. Ismét a célszerûség: az ember emberré lett annak érdekében, hogy ember lehessen. Ez törvényszerûen van így: a természetes kiválogatódás az angol farmokon folytatott mesterséges állattenyésztés gyakorlatának szabályai szerint megy végbe.

II.

Mint világszemléleti mód, természetesen a darwinizmus nem cáfolható, mivel a hit erõsebb, mindig erõsebb volt és mindig erõsebb lesz, mint a tények. Nem is fontos, hogy mint világkép cáfolható legyen, mivel így csupán a tegnapelõtti gondolkodókra gyakorol befolyást. Mindazonáltal mint a tények képe az elsõ feltételezéstõl az utolsó következtetésig groteszknek tûnik.

Mindenekelõtt a természetben nincs "harc az életért". A régi malthuziánus eszme nem tett egyebet, mint a kapitalizmust kivetítette az állatok világára. Ilyen létért való harc az állatvilágban kivételképpen fordul elõ, a természetben a bõség a szabály. A növényevõ állatok számára bõségesen van elfogyasztható növény, és a húsevõ állatok számára bõségesen van elfogyasztásra váró növényevõ állat. A húsevõ és a növényevõ állat között aligha lehet "harcról" beszélni, mivel csakis a húsevõ van felkészülve küzdelemre. A zebrát elfogyasztó oroszlán nem jelenít meg harcot két faj között, ha nem határozta el valaki, hogy ezt harcnak fogja tekinteni. Még az ilyen embernek is el kell azonban ismernie, hogy a húsevõk számára nem fizikai, mechanikus szükségszerûség, hogy megöljenek más állatokat. Éppen úgy növényeket is fogyaszthatnának, de állati lelkük parancsszava az, hogy hússal étkezzenek. Ha valaki ezt harcnak nevezné, annak a harcnak a kényszere nem a "természettõl", hanem az állati lélektõl származna. Így ebbõl nem lesz "harc az életért", hanem egy élõlény lelki szükséglete, hogy önmaga legyen.

A meggazdagodásért versengõ kapitalista lelkiség - egésze természetesen - úgy ábrázolta az állatvilágot is, hogy vad gazdasági küzdelem folyik egyes tagjai között. Így a malthuziánizmus is, darwinizmus is kapitalista szemléletmód, amennyiben gazdaságot helyezik az élet középpontjába, és azt tekintik az élet értelmének.

Természetes kiválogatódásnak nevezték el azt a folyamatot melynek során az "alkalmatlan" elpusztul, hogy helyet adjon a "alkalmas" számára. Alkalmazkodásnak hívják azt a folyamatot, amely által egy faj fokozatosan megváltozik, hogy alkalmasabbá váljék a küzdelemre. Az átöröklés az eszköz, ami megõrzi az alkalmazkodás eredményét a faj számára.

Mint a tények képét, az alkalmazkodást és a természetes kiválogatódást könnyebb cáfolni, mint bizonyítani. A tényekhez ragaszkodó biológiai gondolkodók ezeket az elméleteket megjelenésük pillanatától kezdve elvetették (akár mechanisták voltak, akár vitalisták), mint például Louis Agassiz, De Bois-Reymond, Reinke és Driesch. A legkönnyebb cáfolat paleontológiái jellegû. Az õskori leleteknek (amiket a Föld különbözõ részein találnak) általánosan kell képviselniük a lehetõségeket. Ennek ellenére csupán állandó jellegû faji formák kerülnek felszínre, nem találnak átmeneti típusokat, amik azt mutatnák, hogy az egyik faj egy másikba alakul át. Majd az újabb leletekben az újabb fajok is határozott formában jelennek meg és állandók maradnak. A fajok, amiket ma (és évszázadok óta) ismerünk, stabilisak. Egyetlen esetben sem figyelték meg, hogy egy "alkalmazkodó" fajnak megváltozott volna az anatómiája vagy a fiziológiája, amely "alkalmazkodás" aztán

nagyobb "alkalmasságot" eredményezett volna a "létért való harcra", és ez átadódott volna az utódoknak átöröklés által, új fajt eredményezve.

A darwinisták nem tehetik túl magukat a tényeken azáltal, hogy nagy idõközökre hivatkoznak, mivel a paleontológia sohasem tárt fel közbeesõ típusokat, hanem mindig egymástól jól elkülönülõ fajok kerülnek felszínre. A kipusztult állatokat tartalmazó leletek sem tárnak elénk egyszerûbb formákat, mint amilyenek a jelen formák, noha az evolúció menete az egyszerûbõl az összetett formába való fejlõdést tételezi fel. A darwinizmus elmélete nyers antropomorfizmus: az ember összetett, az állatok egyszerûek, az állatoknak az ember felé kell irányulniuk, mivel az ember biológiailag "magasabb rendû".
Ha a kultúrembert "magasabb rendû" állatnak nevezik, ettõl még mindig állatnak tartják. A kultúrember az összes állatoktól szellemileg különbözõ világot jelent, és a kultúrember nem érthetõ meg, ha bármilyen mesterséges materialista sémába kényszerítjük.

Ha a darwinista tényábrázolás megfelelõ lenne, a fajoknak a jelenben is "cseppfolyós" állapotban kellene létezniük. Egymásba kellene átmenniük. Ez természetesen nincs így. A fajoknak valójában nem is fajoknak kellene lenniük, hanem egyedek hullámzó tömegének, amelyek azért tömörülnek egy fajba, hogy végül emberré váljanak. De a "harc" megint teljesen következetlen feltételezés. Az "alacsonyabb rendû" formák, az egyszerûbbek - kevésbé alkalmasak? - nem pusztultak ki, nem adták meg magukat a darwinista evolúció lételvének. Megmaradtak ugyanabban a formában, amiben - ahogy a darwinistáknak kell mondaniuk - évmilliók óta éltek. Miért nem "fejlõdnek" valamilyen "magasabb rendû" formába?

A mesterséges és a természetes kiválogatódás közötti darwinista analógia is ellentmond a tényeknek. A mesterséges kiválogatódás termékei (a házi szárnyasok, a versenyzõ kutyák, a versenylovak, a díszmacskák és az énekes kanárik) bizonyára hátrányos helyzetben lennének a természetes változatokhoz képest. Ezek szerint a mesterséges kiválogatódás csupán kevésbé alkalmas élõlény-formákat tud létrehozni.

A darwinista szexuális kiválogatódás sincs összhangban a tényekkel. A nõ, illetve nõstény egyáltalán nem a legszebb, illetve legerõsebb egyedet választja mindig párjának, sem az emberi fajban, sem bármely más faj esetén.
Az evolúció képének hasznossági vonatkozása is teljesen szubjektív (vagyis angol, kapitalista és parlamenti jellegû), mivel egy szerv hasznossága viszonylagos, attól függ, mire kell használni a Egy fajnak, amelynek nincs keze, nincs szüksége kézre. A lassan alakuló kéz kimondott hátrányt jelentene ama "évmilliók alatt, amik szükségesek a kéz tökéletesedéséhez. Továbbá, hogyan kezdõdött el ez a folyamat? Egy szerv csak akkor hasznos, ha készen van kialakulása közben haszontalan. De ha haszontalan, nem illik bele a darwinista elméletbe, mivel a darwinizmus az evolúciót hasznos sági elvet követõnek mondja.

A darwinizmus valamennyi eljárása valójában önmagát elõzetesen feltételezõ következtetés. Ilyen például az, hogy egy fajon belül azok az egyedek, amelyeknek elõzetesen arra van hajlamuk, hogy; alkalmazkodjanak, alkalmazkodnak. Az alkalmazkodás elõzetese feltételezi az alkalmazkodást.

A kiválogatódás folyamata azokkal a meghatározott képességek kel rendelkezõ fajtákat érinti, amelyek értékessé teszi azokat a kiválogatódásra. Más szóval: azokat a fajtákat, amik már kiválogatódtak. A kiválogatódás elõzetesen feltételezi a kiválogatódást. ,; A darwini elmélet a leszármazás problémáját a faj kölcsönös viszonyainak megtalálásával

azonosítja. Miután ez az elmélet eleve feltételezi a kölcsönös viszonyt, megállapítja és így bizonyítja a kölcsönös viszonyt. A leszármazás elõzetesen feltételezi a leszármazást: Egy szervnek a hasznossága más szóval azt jelenti, hogy az a; szerv ennek a fajnak az érdekében mûködik. Ezért a hasznosság éppen annak a fajnak a létezését tételezi fel elõzetesen, amelynek megvannak a szervei, csak éppen ez a szerve hiányzik. Ámde a tények sohasem mutattak még olyan fajt, amely megszerzett magának egy bizonyos hiányzó szervet, ami szükségesnek tûnt. Egy bizonyos formájú élõlénynek azért volt szükséges egy bizonyos szerv, mert szükséges volt. A szerv azért hasznos, mert hasznos. A hasznosság naiv, önmagát elõzetesen feltételezõ tana sohasem tette fel azt a kérdést, hogy mire hasznos valami? Az, ami hasznos abból a szempontból, hogy valami tartós legyen, lehet, hogy nem célszerû abból a szempontból, hogy erõs legyen. A hasznosság nem egyszerû dolog, hanem hasznossága teljesen viszonylagos egy olyan valamihez képest, ami már létezik. Ezért egy bizonyos létformájú élõlény belsõ igényei határozzák meg azt, hogy mit szeretne birtokolni, mi lenne hasznos a számára. Az oroszlán lelke és ereje összefüggésben állnak egymással. Az ember keze és agya összefüggésben állnak egymással.

Senki sem mondhatja, hogy az oroszlán ereje okozza tényleges életmódját, és azt sem, hogy az ember keze okozza a technikai teljesítményeit. Minden esetben a lélek az elsõdleges. A hasznossággal kapcsolatos tanításában a darwinista materializmus a szellem elsõbbségét az ellenkezõjére fordítja. Egy hiány hasznos is lehet. Az egyik érzékszerv hiánya kifejleszti a többit, a fizikai gyengeség kifejleszti az értelmességet. Az emberben és ugyanígy az állatokban egy szerv hiánya a többi szervet kompenzáló tevékenységekre serkenti - ezt különösen az endokrinológiában gyakran megfigyelték.

III.

A darwinizmusnak és általában az egész XIX. századi materializmusnak egész groteszksége egy alapeszmének a terméke - egy olyan eszmének a szülötte, amelyet történetesen ebben a században már nem tekintenek ténynek, jóllehet száz évvel korábban alap-ténynek számított. Ez az alapeszme az volt, hogy az élet kívülrõl alakul. Ez az alapeszme hívta életbe a "környezetnek", mint az emberi lélek meghatározójának a szociológiáját. Késõbb az emberi lelket meghatározó "átöröklés" tana is megszületett. De meg kell kérdeznünk: tisztán tényszerû értelemben mi az élet? Az élet a lehetõség megvalósulása. A lehetõség külsõ tények közepette valósul meg, amik csupán azt az utat érintik, amin át a lehetõség megvalósul, de semmi közük ahhoz a belsõ erõhöz, amely a külsõ tényeken keresztül, és ha szükséges, azok ellenére megnyilvánul.
Sem az "átöröklés", sem a "környezet" nem határozza meg ezeket a belsõ lehetõségeket. Ezek csupán a keretet érintik, amelyen belül valami teljesen új, egyedi, egyszeri lélek megnyilvánulhat.

Az 'evolúció' szó a huszadik században egy organizmusnak, illetve egy fajnak a beérését és beteljesülését jelenti. Ez a folyamat egyáltalán nem a mechanikus - hasznossági "okok" mûködését mutatja plasztikus, formátlan, protoplazmaszerû anyagon, tisztán esetleges következményekkel. A növényekkel kapcsolatos munkája indította de Vriest a fajok eredetével kapcsolatos mutációs elméletnek kialakítására, és a paleontológia tényei a mutációs elmélet annyiban meg is erõsítették, hogy az új fajok hirtelen megjelenésérõl tanúskodtak. A huszadik század teljesen fölöslegesnek találj hogy akár a kozmogóniában, akár a biológiában mitológiákat fogalmazzon. A kezdet mindörökre rejtve van elõlünk; a történelmi nézõpont nem azirránt érdeklõdik, hogy mi volt a folyamat titokzatos kezdete, hanem aziránt, hogy milyen a folyamat fejlõdése. Ennek kezdetnek, ahogy azt a tudományos vagy a vallási mitológia leírj korunk számára csak történelmi jelentõsége van.

Amire figyelmi annyi, hogy egykor ezek a világképek valóságosak és élõk voltak. Mi tehát az élet valóságos története, ahogy korunk látja azt? Különbözõ élõ fajok léteznek, és ezek rangsorba állíthatók az egyre növekvõ szellemi tartalom szerint a növényektõl és az állatoktól kezdve az emberen át a kultúremberig és a magasabb rendû kultúrákig. A változatok némelyike - miként a leletek mutatják - a korábbi földtörténeti korokban a mai formájában létezett, míg más fajok megjelentek és eltûntek.

Egy faj hirtelen jelenik meg a leletekben is, a kísérleti laboratóriumban is. A mutáció a folyamat megfelelõ leírása, ha a mutáció eszméje mentes mindenfajta mechanikus-hasznossági októl, mivel ez utóbbiak csupán elképzelések, míg a mutációk tények. Minden fajnak rendeltetése és - hogy úgy mondjam - adott életenergiája van. Bizonyos fajok stabilisak és erõsek, más fajok gyengék, hajlamosak arra, hogy számos különféle változatra oszoljanak és elveszítsék egységüket. Ezek csupán egy adott korban éltek, hiszen számos faj eltûnt. Ez az egész folyamat egyáltalán nem független a geológiai koroktól és a csillagászati jelenségektõl. Mindazonáltal bizonyos fajok élete átnyúlik egyik földtörténeti korból a másikba, éppen úgy, mint ahogy bizonyos XIX. századi gondolkodók élete átnyúlt a huszadik századba.

A darwinisták az evolúciójuk számára egyfajta metafizikai magyarázatot is felkínáltak. Például Roux álláspontja az, hogy "a célra alkalmas" marad fenn, ugyanakkor "a célra nem alkalmas" elpusztul- A folyamat azonban tisztán mechanikus, és így a célért való alkalmasság cél nélküli alkalmasság. Nageli azt tanította, hogy egy organizmus azért tökéletesíti önmagát, mert magában hordja a "tökéletesség lételvét", ahogy Moliere orvosa azt a magyarázatot adta, hogy az altató ital azért hat, mivel altató erõvel rendelkezik. Weismann tagadta a szerzett tulajdonságok átörökítését, de ahelyett, hogy ezt a darwinizmus cáfolatára használná fel (pedig ebbõl nyilvánvalóan ez következik, mert ha minden egyed "tiszta lappal" indul, miként "fejlõdik" a faj?), a darwinista elméletet azzal támasztja alá, hogy azt állítja: a csíraplazma rejtett tendenciákat tartalmaz a hasznos tulajdonságok kialakulása irányában. De ez már nem darwinizmus, mivel a faj nem fejlõdik, ha csak azt teszi, amire tendenciája van, hogy tegye.

Ezek az önismétlõ magyarázatok csak azért gyõzték meg az embereket, mivel már eleve hittek ezekben. A kor telítve volt az evolúció gondolatával és a materializmussal. A darwinizmus egyesítette ezt a két sajátosságot, és egy biológiai vallást csinált belõle, amely kielégítette a kor kapitalista parancsszavát. Minden tapasztalat, minden új tény csakis a darwinizmust bizonyította, a kor nem tette lehetõvé, hogy mást bizonyítsanak.
A XX. század az életet nem véletlennek, nem külsõ okok játékterének látja. Tapasztalja a tényt, hogy az élet különbözõ formái hirtelen kezdõdnek el, és azt is tudja, hogy a késõbbi fejlemények, illetve az evolúció csakis annak megvalósulása, ami már kezdetben lehetséges. Bármilyen élet egy lélek megnyilvánulása, egy külön egyediség. Bármilyen magyarázatot ad is arról valaki, hogy miként kezdõdött el az élet, egyedül saját lelkének struktúráját nyilvánítja ki. Egy materialista magyarázat materialistáról árulkodik.

Ugyanígy, ha bármilyen "célt" tulajdonítunk az életnek mint egésznek, túllépünk az ismereten és a hit területére lépünk. Mindazonáltal az életnek mint egésznek, minden egyes nagy élõformának, minden egyes fajnak, minden egyes változatnak megvan a maga rendeltet se, belsõ irányultsága, kimondatlan parancsszava. Ez a rendeltet a történelem elsõdleges ténye. A történelem a beteljesült (vagy meghiúsult) rendeltetéseknek rögzítése. Bármely próbálkozás, amely az emberbõl állatot és az állatból automatát akar csinálni, tiszta materializmus, és így egy bizony lelkiségnek, egy bizonyos kornak a terméke. A XX. század ne ilyen kor. Az emberi lélek belsõ realitását az emberi történelem

meghatározójának, és a magasabb rendû kultúra lelkének belsõ realitását azon kultúra története meghatározójának tartja. A lélek kiaknázza a külsõ körülményeket - azok nem határozzák meg õt.

És a huszadik század, nem lévén kapitalista, nem lát semmifajta létért való küzdelmet a világban, sem az emberek, sem az állatok között. Lát harcot a hatalomért, olyan harcot, ami nem függ össze kicsinyes gazdasági indítékokkal. Ez a harc, amelyet a huszadik és, huszonegyedik század lát, a világuralomért folyik. Ennek a harcnak nem az a kiváltója, hogy kevés az élelem az emberek számára, hiszen bõségesen van élelem. A hatalom a kérdés, és ennek a kérdésnek az eldöntésében az élelem, az emberi életek, az anyag és minden egyéb, csak annyiban játszanak szerepet, mint fegyverek és nem,, mint tétek. Ez a kérdés nem is lesz sohasem eldöntve olyan értelemben, ahogy a bíróságon egy kereset eldönthetõ. Az olvasók 2050-ben mosolyogni fognak, amikor azt mondják majd nekik, hogy volt egyszer egy nagyon elterjedt hit a nyugati civilizációban, hogy az elsõ világháború volt az "utolsó háború". A második világháborút is "utolsónak" tekintették, mialatt készültek a harmadik világháborúra. Ez volt a vágygondolkodás esete, minthogy a pacifista idealizmus erõsebb a tényéknél.

A darwinizmus a kultúrembert a biológia eszközével akarta állatnak tekinteni. Az emberi lelket csupán a többi állatokkal vívott küzdelem magasabb rendû technikájaként értelmezte. Így érkeztünk el a marxizmusig, az embernek a gazdaság által történõ állattá tételéig, addig a szemléletig, hogy az emberi lélek nem egyéb, mint az élelem, ruha és lakás puszta tükrözõdése.

A MARXIZMUS

Noha az angol volt az a nemzet, amely az 1750-1900 közötti idõszakban a Nyugat korai civilizációs szakaszának eszméit, vagyis a racionalizmust, a materializmust és kapitalizmust életre hívta, ezek az eszmék másképpen akkor is életre keltek volna, ha Anglia valami külsõ katasztrófa következtében elpusztul. Mindazonáltal Anglia számára ezek az eszmék ösztönszerû adottságok voltak. Szó nélkül megfogalmazottak, túl minden meghatározáson magától értõdõk. Európa többi népe csupán alkalmazkodott ezekhez az eszmékhez.

A kapitalizmus nem gazdasági rendszer, hanem világnézet, vagy inkább része egy világszemléletnek. Egy bizonyos gondolkodásmód, érzésmód és életmód, és nem csupán a gazdaság tervezésének technikája, amit bárki képes megérteni. Elsõsorban etikai és társadalmi, és csak másodlagosan gazdasági jellegû. Egy nemzet gazdasági élete a nemzeti lélek tükrözõdése, éppen úgy, mint ahogy az a mód, ahogy valaki éli az életét, személyiségének alárendelt megnyilvánulás.

A kapitalizmus az individualizmusnak, mint életelvnek a tükrözõdése, annak az eszmének, hogy minden ember önmagáért él. Tudatában kell lennünk, hogy ez az érzés nem egyetemes emberi sajátosság, hanem csupán egy bizonyos kultúra egy bizonyos korszakának életérzése, azé a koré, amely minden lényeges sajátosságával együtt az 1914-1919-es elsõ világháborúval múlttá vált.

A szocializmus is társadalmi-etikai elv, és nem valamiféle gazdasági program. A kapitalizmust létrehozó individualizmus antitézise. Magától értõdõ, ösztönös eszme:

minden ember mindenkiért él.

Az individualizmus mint életelv számára nyilvánvaló, hogy minden ember, aki a saját érdekéért dolgozik, közvetve mindenki javáért munkálkodik. A szocializmus mint életelv számára ugyanígy nyilvánvaló, hogy az az ember, aki egyedül a saját javáért cselek szik, automatikusan árt a közösség érdekeinek.

A XIX. század az individualizmus kora volt, a XX. és a XXI. század a szocializmusé. Ezt nem lehet úgy megérteni, ha ezt ideológia konfliktusnak tartjuk. Maga az ideológia a cselekvés világának értelmi megfogalmazását jelenti. Ez a nyugati civilizáció korai fázisának volt a fõ gondja 1750-1900 között, de a késõbbi idõszakban már nem kötötte le az ambiciózus emberek komoly érdeklõdését. A programok csupán eszmények, nem-organikusak, értelmileg megfogalmazottak, bárki megértheti azokat. Mindazonáltal ez a kor, a hatalomért vívott harc kora. Mindaz, aki ebben a harcban részt vesz, azért akarja a hatalmat, hogy megvalósítsa önmagát, belsõ eszméjét, lelkiségét. 1900. nem érthette meg azt, amit Goethe gondolt,: amikor ezt mondta: "Az életben maga az Élet a fontos, nem az élet' eredménye." Az az idõ elmúlt, amikor az emberek meg tudtak halni a világ "megjavításának" absztrakt programjáért. De az emberek mindig hajlandók meghalni azért, hogy önmaguk legyenek. Ez a különbség egy eszmény és egy eszme között.
A marxizmus egyfajta eszmény. Nem veszi számba az élõ eszméket, hanem úgy tekinti a világot, mint olyan dolgot, ami papíron megtervezhetõ, majd a terv a valóságba is átültethetõ. Marx sem a szocializmust, sem a kapitalizmust nem tekintette etikai világszemléletnek. Mindkettõt tisztán gazdasági elgondolásnak értette, ezért mindkettõt félreértette.

A történelem értelmének marxista magyarázata nevetségesen egyszerû, és éppen ebben az egyszerûségben rejlik vonzereje és erõssége. Az egész világtörténelem az osztályharcok története. A vallás, a filozófia, a természettudomány, a technika, a zene, a festészet, a költészet, a nemesség, a papság, a Német-Római Birodalom és a Pápai Állam, a háború és a politika - mindez egyszerûen a gazdasági élet tükrözõdése. Nem a gazdasági életnek általában, hanem az "osztályok" "harcának". Ezzel az ideológiai világképpel kapcsolatban az a legmegdöbbentõbb, hogy ezt valaha is komolyan adták elõ, illetve komolyan vették.

A huszadik század szükségtelennek tartja, hogy ellentmondjon ennek a történelemképnek mint világszemléletnek. A marxista szemlélet helyébe Rousseau nézete lépett. A marxizmus alapjait ennek ellenére meg kell vizsgálnunk, mivel korunk a marxizmust létrehozó egész tendenciát tagadni kényszerül, saját léte elõfeltételeként.
A nyugati filozófiától lelkileg idegen Marx nem volt képes azonosulni korának vezetõ filozófusával, Hegellel, de Hegel módszerét kölcsönvette saját világképének megfogalmazásához. Ezt a módszert a kapitalizmusra, mint a gazdasági élet egyik formájára alkalmazta, annak érdekében, hogy olyan jövõképet vázolhasson, ami a saját érzéseinek és ösztöneinek megfelel. Ezek az ösztönök negatívak voltak az egész nyugati civilizációval szemben. Az osztályharcosok közé tartozott, akik minden kultúra megfelelõ korában színre lépnek, mint az adott kultúra ellen tiltakozók. Az osztályharc hajtóereje a kultúra megsemmisítésére törõ akarat.

A marxizmus etikai és társadalmi alapjai kapitalisztikusak. Megint jelen van a régi malthusiánus "harc". Míg Hegel számára az állam egyfajta eszme, organizmus, amelynek részei között harmónia van, addig Malthus és Marx számára állam nem létezik, hanem csupán az önérdekû egyedek, csoportok és osztályok tömege. A kapitalista szemléletnek megfelelõen minden a gazdaság. Az önérdek gazdasági érdeket jelent. Marx ebben a

gondolati sémában semmilyen szempontból nem különbözött a kapitalizmus nem-osztályharcos ideológusaitól, Milltõl, Ricardotól, Paleytõl, Spencertõl és Smithtõl. Mindannyiuk számára az élet gazdasági élet, nem a kultúra élete. Mindannyiuk számára az élet csoportok harca csoportok ellen, osztályok harca osztályok ellen, egyedek harca egyedek ellen, akár kimondták ezt kifejezetten, akár nem. Mindannyian a szabad kereskedelem hívei és nem óhajtják, hogy az állam "beleavatkozzék" gazdasági ügyekbe. Egyikük sem tekinti organizmusnak a társadalmat, illetve az államot. A kapitalista gondolkodók nem találtak etikai vétséget abban, hogy bizonyos csoportok és egyedek megsemmisítsenek más csoportokat vagy egyedeket, mindaddig, amíg nem szegik meg a büntetõjog jogszabályait. Ezt a szemléletet magasabb szinten a közösség javát szolgálónak tekintették. Ebbe vonatkozásban a marxizmus is kapitalista. Ehhez a marxista még hozzáteszi a mózesi törvény bosszúját és azt az eszmét, hogy a vetélytárs erkölcsileg rossz és gazdasági szempontból ártalmas.

A "munkásosztály" vetélytársa a "burzsoázia", és minthogy "munkásosztály gyõzelme" az egész világtörténelem egyetlen célja a marxizmus - mivel természetesen a "haladás" ideológiája -' "jó" munkások érdekeit képviseli a "rossz" burzsoákkal szembe Az a gondolat, hogy a dolgok szükségképpen egyre jobbá válnak ez minden materializmus szellemi kísérõjelensége - elválaszthatatlan a marxizmustól, mint ahogy elválaszthatatlan volt a darwinizmustól és általában a XIX. századi polgári gondolkodóktól is. Fourier, Cabet, Saint-Simon, Comte, Proudhon, Owen valamennyien a marxizmushoz hasonló utópiát vázoltak fel, de utópiájuk megvalósulását nem nyilvánították elkerülhetetlennek, és nem gyûlöletet tették meg rendszerük központjának. Az észt tekintetté" fõ értéknek, de a marxizmus bizonyíték rá, hogy a gyûlölet hatékonyabb. Még így is eljátszhatta volna valaki a marxi szerepet a régebbi utópisták közül (az utópisták közül idõben a legkésõbb Európában Marx élt, õt már csak az amerikai Edward Bellamy követte, de ezek alacsonyabb ipari teljesítõképességgel rendelkezõ országokból származtak, és így Marxnak "kapitalista" fensõbbség volt felettük.

II.

A marxizmus gondolatrendszere szerint a történelem a nyugati kultúra elõtt egyáltalán nem jelentkezett, és a történelem menetét; éppen a marxizmus megjelenése mérhetetlenül felgyorsította. Az 5000 éves osztályharcnak végérvényesen véget kell vetni, és a történelemnek be kell fejezõdnie. A "proletariátus gyõzelme", az osztályok eltörlését jelenti, de ezt is diktatúrával kell megvalósítani. A proletariátus diktatúrája magában foglalja, hogy egyeseknek el kell adniuk ezt a diktatúrát, de ez a marxizmus titkainak egyike, a izmus követõi óvakodnak errõl eszmecserét folytatni.

A marxista elmélet szerint a marxizmus megjelenése idején már csupán két osztály létezett: a proletariátus és a burzsoázia. Ezek természetesen mindhalálig harcolnak egymással, mivel a burzsoázia a gazdasági rendszernek szinte egyedüli haszonélvezõje, pedig semmihez sincs joga. Ezzel szemben éppen a proletariátus az, amely nem részesül semmiben, pedig mindenhez joga lenne. Az osztályoknak e két osztályra való csökkenése elkerülhetetlen volt - az egész történelem csak arra irányult, hogy ennek a két osztálynak az ellentétét létrehozza, amelyet a proletárdiktatúra véglegesen fel fog számolni. Kapitalizmus nevet kapta az a gazdasági rendszer, amelyben a rosszak mindent megkaptak és a jóknak semmit sem hagytak. A kapitalizmus mechanikus szükségszerûséggel termelte ki a proletariátust, és a proletariátusnak ugyanilyen végzetszerûséggel kell elsöpörnie létrehozóját. A marxizmus nem tartalmazta, hogy milyen lesz a jövõ formája. A két jelmondat: "a kisajátítók kisajátítása" és a "proletárdiktatúra" tartalmazta feltehetõen azt. Ez természetesen még elméletileg sem volt a jövõ megtervezése, hanem egyszerûen és

kizárólagosan elméleti megalapozása volt az osztályharcnak, történelmileg, etikailag és gazdaságpolitikailag értelmessé téve azt. Ezt mutatja, hogy a Kommunista Kiáltvány második orosz kiadásának elõszavában Marx és Engels azt az elméletet terjesztette elõ, hogy az orosz parasztság a burzsoázia uralmának hosszú közbeesõ idõszaka nélkül is eljuthat a proletárdiktatúrába és így a kommunizmusba, holott a burzsoázia uralma abszolút értelemben szükséges Európában.

A marxizmus lényeges része az aktív, állandó, gyakorlati osztályharc igénye. Nyilvánvaló okok folytán a gyári munkások vannak kiválasztva arra, hogy megvívják ezt a harcot: nagy tömegekben koncentráltan vannak, rosszul bánnak velük, ezért mozgósíthatók és olyan forradalmi mozgalomba szervezhetõk, amely arra van hivatva, hogy megvalósítsa Marx klikkjének teljesen negatív céljait.

Ezen gyakorlati oknál fogva kerül bele a gyûlölet a történelem az élet ábrázolásába, és ugyanezen oknál fogva van felruházva rosszindulattal és gonoszsággal a "burzsoázia", amely pedig Marx szerint egyszerûen a mechanikus evolúciónak mechanikus része. A gyûlölet hasznos gerjesztõje az osztályharcnak, amely - úgy látszik - automatikusan nem lángolna fel a gyûlölet növelése érdekében. Marx üdvözli a sikertelen sztrájkokat, amelyek nagyobb gyûlölete keltenek, mint a sikeresek.

Marx kizárólag ezen gyakorlati célzattal terjesztette elõ abszurd elgondolásait a munkával és annak értékével kapcsolatban. Marx ér tette az újságírás mesterségét, és semmi fajta aggály nem akadályoz ta meg abban, hogy kijelentse: egyedül a fizikai munkás dolgoz' egyedül õ termeli meg a gazdasági értéket. Ezen elmélet szerint felfedezõ, a feltaláló és a munka irányítói mind gazdasági paraziták. A tény természetesen az, hogy a fizikai munka az értékteremtésnek csupán egyik funkciója, amely elõfeltételezi a szervezõ, vállalkozó irányító, feltaláló munkáját. Nagy elméleti jelentõséget tulajdonítottak annak a ténynek, hogy egy sztrájk megállíthat egy vállalatot. Erre azonban egy birka is képes, ha beleesik a gépezetbe, ahogy ezt filozófus mondja. A marxizmus - az egyszerûség kedvéért - az alkotók munkájának még a másodlagos értékét is tagadja. Ennek nincs értéke - kizárólag a fizikai munkának van értéke. Marx jóval korábban értett a propagandához, mint ahogy arról Lord Northcliffe hallhatott volna. A hatékony tömegpropaganda nem lehet eléggé egyszerû, és ennek a szabálynak alkalmazása során Marxot valami díjjal kellett volna kitüntetni: az egész történelem osztályharc, az egész élet osztályharc, övék a vagyon, vegyék el.

A marxizmus a felsõbb rétegeknek kapitalista, az alsóbb rétegeknek szocialista ösztönöket tulajdonított. Ez teljesen ingyenes félté telezés volt, minthogy a marxizmus ugyanakkor az alacsonyabb rétegek kapitalista ösztönét akarta megnyergelni: a felsõbb rétegeket úgy tekintette, mint vetélytársakat, akik kezében összpontosul a egész gazdagság. Az alsóbb rétegeket arra ösztönözte, hogy vegye' el azt a felsõbb rétegektõl. Ez bizony kapitalizmus.

A szakszervezetek teljesen kapitalista intézmények, amelyek a munkaadóktól csak abban különböznek, hogy más áruval kereskednek. Egy konkrét árucikk helyett az emberi munka a kereskedésük tárgya. A szakszervezeti mozgalom egyszerûen a kapitalista gazdasági rendszer fejleménye, de semmi köze a szocializmushoz, mivel teljesen önérdekû. A fizikai dolgozók érdekeit képviseli a munkaadók és munkairányítók gazdasági érdekeivel szemben. Ez egyszerûen malthuziánizmus új társaságban. Ez még mindig a régi "harc az életért", amit az ember vív ember ellen, csoport csoport ellen, osztály osztály ellen, mindenki az állam ellen.

Mindazonáltal a szocializmus ösztöne teljesen kizár minden harcot az organizmus összetevõ részei között. Ugyanúgy ellene van annak, hogy a munkaadók rosszul bánjanak a fizikai dolgozókkal, mint ahogy azt is ellenzi, hogy az osztályharc hirdetõi a társadalmat szabotázsra uszítsák. A kapitalizmus meggyõzte magát, hogy "a harc a létért" organikusan szükségszerû. A szocializmus tudja, hogy bármilyen ilyen jellegû "harc" szükségtelen és patologikus jelenség.

A kapitalizmus és a szocializmus között nem az igaz és a hamis viszonya áll fenn. Mindkettõ ösztönbõl fakad, mindkettõnek ugyanazon történelmi rangja van, de az egyik a múlthoz tartozik, a másik a jövõhöz. A kapitalizmus a racionalizmus és a materializmus terméke, és a XIX. század uralkodó erõtényezõje volt. A szocializmus a politikai imperializmus, a tekintélyelvûség, a történelemfilozófia, a személyfeletti politikai parancsszó korának formája.

A szocializmus egyáltalán nem terminológiai vagy eszmei kérdés, hanem érzések és ösztönök kérdése. Abban a pillanatban, amikor azon kezdünk gondolkodni, hogy az egyik "osztálynak" felelõssége van egy másik osztály iránt, szocialista módon kezdünk gondolkodni, bárminek is nevezzük gondolkodásunkat. A történelem felõl akár buddhizmusnak is nevezhetnénk azt, de mi így akarunk gondolkodni. Ha a kapitalizmus terminológiáját és a szocializmus gyakorlatát követjük, ezzel nem ártunk senkinek, mivel az életben a gyakorlat, és a cselekvés fontosak, nem a szavak vagy az elnevezések. A szocializmus típusai közötti különbség csupán annyi, hogy hatékony vagy nem hatékony, gyenge vagy erõs, félénk vagy bátor szocializmusról van-e szó. Egy erõs, bátor és eredményes szocializmus azonban aligha olyan terminológiát használ, amely a gondolkodás antitézises típusából származik, mivel az erõs, felfelé ívelõ, teljes életben a szó és a tett összhangban áll egymással.

III.

A marxizmus "osztály"-eszméje, munkával szembeni beállítottsága, gazdasági megszállottsága kapitalista eredetrõl tanúskodik. Marx zsidó volt és így kora ifjúságától kezdve annak az ószövetségi eszmének a követõje, hogy a munka átok, amely a bûn következtében sújtja az embert. A szabad kapitalizmus ugyanígy értékelte a ; munkát, vagyis olyan valaminek tartotta, amitõl meg kell szabadulni, hogy élvezhessük az életet. Angliában, a kapitalizmus klasszikus hazájában a munka és a gazdagság a társadalmi értékelés központi eszméi voltak. A gazdagnak nem kellett dolgoznia, a "középosztályhoz" tartozónak dolgoznia kellett, de nem volt szegény; a szegénynek dolgoznia kellett, hogy egyik hétrõl a másikra megélhessen. Thorsten Veblen a "Theory of the Leisure Class" "A vagyonos osztály elmélete" címû könyvében széles keretben megmutatta, hogy a XIX. század nemzeteinek életét a munka iránt ez a beállítottság jellemezte.

A marxi utópia egész atmoszférája az, hogy a proletariátus munkakényszere meg fog szûnni a "gyõzelmével". A "kisajátítás" után a proletariátus nyugalomba vonulhat, sõt a korábbi munkaadói a szolgái lesznek.

A munka iránti ilyen beállítottság nem általános emberi sajátosság, hanem az angol kapitalizmus létéhez van kötve. A nyugati kultúrában korábban sohasem uralkodott olyan érzés, hogy a munkát meg kell vetni. A reformációt követõen a vezetõ teológusok valamennyien ténylegesen nagyra - ha nem a legnagyobbra - értékelték a munkát. Ebbõl a korból származik az az eszme, hogy dolgozni annyi, mint imádkozni. Ez a szellem újra megerõsödik, és a szocialista ösztön a munkát nem az embert sújtó átoknak tekinti, nem valami gyûlöletes dolognak, amelytõl a pénz szabadíthatja meg az embert, hanem élete

tartalmának, világra szóló küldetése földi oldalának. A marxizmus a szocializmussal ellentétesen értékeli a munkát.

Hasonlóképpen, az "osztály" marxista fogalmának semmi köze a szocializmushoz. A társadalom a nyugati kultúrákban elõször birtokokra tagolódott. A birtokok elsõsorban szellemiséget hordozók voltak. Ahogy Freidank mondja a gótika korában:

Három élõlényt formált Isten:
A parasztot, a lovagot és a papot.

Ezek nem osztályok, hanem organikus rangsort képeznek. A francia forradalom utáni idõbõl származik az a gondolat, hogy a társadalom tagozódása a birtokolt pénzkészletbõl származó helyzet tükrözõdése. Ettõl kezdve az "osztály" szót a társadalom gazdasági rétegeire alkalmazták. Ez célszerû szónak mutatkozott Marx számára, mivel az õ szemében az élet egyszerûen a gazdasági élet volt, hozzá hasonlóan a kapitalista világszemlélettel telítve.

De a szocializmus számára a pénz birtoklása éppen úgy nem határozza meg a társadalmi rangot, mint ahogyan a hadseregben sem. A szocializmusban nem a pénz a társadalmi rang meghatározója, hanem a tekintély. Ezért a szocializmus a marxi-kapitalista értelemben nem ismer "osztályokat". Az; élet középpontját a politikában látja, ezért határozottan katonai szellemisége van. A gazdagságot tükrözõ "osztályok" helyett rangról, a tekintély kísérõjelenségérõl beszél.

A marxizmus ugyanolyan megszállottja a gazdasági életnek, mint a születésével egyidõs angol környezet. A gazdasági élettel kezdõdik és végzõdik, tekintetét a kicsiny európai félszigetre összpontosítja, figyelmen kívül hagyva a világ többi részének múltját és jelenét. A marxizmus azt tûzte ki célul, hogy egyszerûen meghiúsítja a nyugati történelem további fejlõdését, és ennek eszközéül választotta az osztályharcot.

Volt tényleg osztályharc a Marx elõtti idõkben is, de a marxizmus "filozófiája" azt mondta ki, hogy a világon semmi egyéb nem létezik. Volt féltékenység az alsóbb rétegekben a marxizmus elõtt is, de a marxizmus ennek a féltékenységnek etikai alapot adott, amely azt tette egyedüli jóvá, ezenkívül pedig mindent gonosszá. A gazdagságot a marxizmus erkölcstelennek és bûnösnek bélyegezte, és a gazdagság birtokosát fõbûnösnek. Az osztályharc vetélkedés, sõt valamivel több is ennél: a jó harca a gonosz ellen, és mint ilyen brutálisabb és korlátlanabb, mint az egyszerû háború. Az olyan nyugati gondolkodók, mint például Sorel nem tudták elfogadni, hogy az osztályharc a tisztesség és lelkiismeret korlátaitól függetlenül folyhasson. Sorel úgy fogta fel az osztályharcot, hogy annak hasonló szabályai vannak, mint a nemzetek közötti háborúnak: a nem-harcolókat kímélni kell, a hadviselésnek szabályai vannak, a foglyokkal tisztességesen kell bánni. A marxizmus viszont úgy tekinti az ellenfelet, mint osztályharcos háborús bûnösöket. Az ellenfél nem illeszkedhet bele az új rendszerbe, hanem ki kell végezni, rabszolgává kell tenni, éheztetni, üldözni kell.

A marxista osztályharc-fogalom így messze túllép a politika területén. A politika egyszerûen hatalmi tevékenység, nem bosszúállás, féltékenység, gyûlölködés, avagy "igazságszolgáltatás". A szocializmushoz sincs köze, amely keresztül-kasul politika, és a legyõzött ellenfelet az új nagyobb organizmus tagjának tekinti, ugyanazokkal a jogokkal és kedvezményekkel, amikkel a már birtokon belül lévõk rendelkeznek.
Ez egy további összefüggés a marxizmus és a kapitalizmus között, mivel a kapitalizmus

hajlamos volt a politikába erkölcsi szempontokat vinni, az ellenfelet bûnös személlyé tenni.

Végül, a marxizmus különbözik a szocializmustól, mivel vallás, míg a szocializmus ösztönös szervezési-politikai elv. A marxizmusnak megvan a maga Bibliája, vannak szentjei, apostolai, eretnektörvényszékei, ortodoxiája és heterodoxiája, dogmái, bibliamagyarázata, megszentelt iratai és szakadásai. A szocializmus felment mindezek alól; abban érdekelt, hogy biztosítsa az azonos ösztönnel rendelkezõ embereknek az együttmûködését. Az ideológia már most is csekély jelentõségû a szocializmus számára, és az ideológia jelentõsége évtizedek múlva még kisebb lesz.

Mivel a szocializmus teremti meg a jövõ formáját, a marxizmus a materializmus többi maradványaival együtt a múltba húzódik vissza. A nyugati ember küldetése nem az, hogy az osztályharc által váljék gazdaggá, hanem az, hogy valóra váltsa a maga belsõ etikai-politikai-kulturális parancsszavát.

A FREUDIZMUS

A darwinizmushoz és a marxizmushoz hasonlóan a freudizmusnak < sincs kulturális, hanem csupán kultúraellenes jelentõsége. Mindhárom a civilizációs válság negatív oldalának terméke. Ennek a válságnak ez az oldala hozta õket létre, amely lerombolja a régi szellemi, társadalmi, etikai és filozófiai értékeket és azok helyett nyers materializmust hirdet. A kriticizmus elve az új isten, aki számára a nyugati kultúra régi értékeit fel kell áldozni. A XIX. század szelleme ': egyfajta képrombolási szellem volt. Majdnem minden kiemelkedõ gondolkodónak a nihilizmus oldalán volt a szellemi súlypontja: Schopenhauer, Hebbel, Proudhon, Engels, Marx, Wagner, Darwin, Dühring, Strauss, Ibsen, Nietzsche, Strindberg, Shaw alkotja ezt a sort. Közülük néhányan lényük másik felével a jövõnek, a huszadik század szellemének hírnökei is voltak. Az uralkodó tendencia azonban materialista, biológiai, gazdasági, természettudományos - a kultúrember szellemiségével és életének mindeddig elismert értelmével szemben.

Nem azonos a felsoroltak gondolatrendszerével, de az õ hagyományuk alapján áll a freudizmus rendszere. A kultúrember szellemiségét nem a gazdasági élet vagy a biológia kerülõ útján, hanem szemtõl-szembe támadja. A pszichológia "tudományát" választotta eszközül a lélek összes magasabb rendû késztetéseinek tagadására. A pszichoanalízis létrehozójának részérõl ez tudatos támadás volt. Kopernikuszt, Darwint és önmagát úgy emlegette, mint az emberiség három nagy támadó szellemû alakját. Tanítása azzal is össze- , függ, hogy zsidó volt. A "The Resistance to Psychoanalysis" címû esszéjében kijelentette: nem véletlen, hogy zsidó alkotta meg az õ rendszerét. A zsidók készek lesznek "megtérni" ahhoz, mivel érzik, hogy ellenkezõ esetben elszigetelõdnek. A nyugati kultúrával szemben Freud szellemileg elszigetelõdött és nem volt más menedéke, mint a szembeszegülés.

A freudizmus a racionalizmus újabb terméke. Racionalista módszerrel az emberi lelket vizsgálja, és kizárólag mechanikus természetûnek találja. Ez könnyen értelmezhetõ, és valamennyi szellemi jelenség a szexuális ösztön megnyilvánulása. Ez újabb példája azoknak a bámulatos és nagystílû leegyszerûsítéseknek, amik a tömeges újságírás korában valamely tanítás népszerûségét biztosítják. A darwinizmus az a népszerû szemlélet, mely szerint a világ életének az az értelme, hogy az embertõl különbözõ minden más

emberállattá törekszik válni, és az embernek az a tendenciája, hogy darwinistává legyen. A marxizmus szerint az egész emberi életnek az az értelme, hogy a legalacsonyabbnak kell a legmagasabb rendûvé válnia. A freudizmus szerint az emberi élet értelme a cselekvésben, vágyban, törekvésben vagy másképpen megnyilvánuló szexualitás. Mindhárom nihilista gondolatrendszer. Szellemi ellenségüknek a kultúrembert tekintik. A kultúrembert állattá, biológiai lénnyé, gazdasági lénnyé, szexuális lénnyé, ördögi lénnyé kell tenni, és így kell kiküszöbölni.

A darwinizmus szerint egy gótikus katedrális a mechanikus evolúció terméke; Marx szerint a burzsoázia szemfényvesztése a proletariátus megtévesztésére; Freud szerint a befagyasztott szexualitásnak egy darabja.

A freudizmust szükségtelen és lehetetlen megcáfolni. Ha minden szexuális gyökerû, a freudizmus cáfolatának is szexuális jelentõsége lenne. A huszadik század a történelem során kialakult jelenségeket nem úgy közelíti meg, hogy megkérdezné, vajon igazak vagy hamisak azok. A történelmi gondolkodásmód szerint egy gótikus katedrális a mélyen vallásos, újonnan ébredõ, fiatal nyugati kultúra megnyilvánulása, amely elõrevetíti ennek a népnek küzdõ természetét. Ennek az új szemléletmódnak azonban az önkifejezés iránti szükséglet folytán el kell utasítania a régebbi, õt közvetlenül megelõzõ szemléletmód materialisztikus zsarnokságát. Meg kell szabadulnia a freudizmustól is.

Ez az utolsó nagy próbálkozás az ember állattá tételére kritikairacionalista módszereket is igénybevesz. A lélek mechanikusan mûködik, egyetlen egyszerû ösztön, a szexuális ösztön alkotja a lényegét. A lélek egész élete ezen ösztön mellékutakra terelõdésének, el-ferdülésének, önmaga ellen fordulásának a folyamata. Freud "tudománya" számára ugyanis alapvetõ, hogy ez az ösztön nem érvényesülhet megfelelõ módon. A lélek mechanikus funkcióinak leírása nem egyéb, mint betegségek leírása. A különbözõ folyamatok a következõk: neurózis, inverzió, komplexusok, elfojtás, szublimálás, áthelyezés, perverzitások. Ezek mind abnormis, beteges, tévútra terelt, természetellenes folyamatok. A freudi rendszer egyik alaptétele, hogy mindenki neurotikus, és minden neurotikus személy perverz vagy inverz lélek. Ez nemcsak a kultúremberre, hanem a primitív emberre is vonatkozik.

Ezen a ponton Freud túlmegy Rousseau-n, aki azt tanította a nyugati civilizáció kezdeti szakaszának elején, hogy a vadember tiszta egyszerû, lelkileg egészséges volt, ellentétben a kultúrember bûnösségével és perverzitásaival. Freud kiszélesíti a támadást: az egész emberiség az ellensége. Ha minden más jelenségbõl nem tudnánk, hogy a materializmus és racionalizmus korai civilizációs kora > lezárult, egyedül Freud rendszerébõl megtudnánk, mivel ez a teljes nihilizmus már nem fokozható, ez a kultúraellenes érzéseknek lehetõ legnagyobb megnyilvánulása.

Mint pszichológiát pathopszichológiának kell neveznünk, mivel egész terminológiája kizárólag a szexuális ösztön elferdülésének jellemzésére alkalmas. Az egészség fogalma teljesen különválik a lélek életétõl. A freudizmus a nyugati tudomány "feketemiséje".
E rendszer struktúrájának egyik része az álmok értelmezése. A "tudat" tisztán mechanikus mûködését (lélek ugyanis Freud szerint nincs) az álmok mutatják. De nem világosan mutatják, mivel kizárólag egy részletesen kidolgozott rítus útján lehet megfejteni igazi értelmüket. "Tudati cenzúra" (ez az új elnevezés arra, amit Kant "morális értelemnek" nevezett), "szimbolizmus", "ismétlés-kényszer" - ezekhez és számos más kabalisztikus istenséget kell megidézni. Eredetileg azt tanította, hogy minden álom vágyat fejez ki.

Ha valaki azt álmodja, hogy egy szeretett személy meghal, ezt a pszichoanalízis a szülõ iránti rejtett gyûlöletként magyarázza, a szinte egyetemes Oedipus-komplexus tünetének tekinti. A dogma merev: ha valaki kedvenc kutyájának vagy macskájának kimúlásával álmodik, az állat az Oedipus-komplexusának a fókusza. Ha a színész azt álmodja, hogy nem tudja a szerepét, ez azt mutatja, hogy valamikor ilyen módon óhajtana megszégyenülni. A tan vonzerejének növelése érdekében (azért, hogy a hitetlenkedõk is a freudizmushoz "térjenek"), az eredeti tanítást némileg megváltoztatták, és egyéb álomértelmezéseket fogadtak el, például az "ismétlés-kényszert", amikor ugyanaz a félelem-álom rendszeresen ismétlõdik.

Az álomvilág természetesen a lélek egyetemes szexualitását tükrözi. Az álomban minden felfogható tárgy szexuális szimbólum lehet. Az "elnyomott" szexuális ösztön megnyilvánul az álmokban, a szimbolizálásban, az áthelyezésben, a szublimálásban, az inverzióban (és még lehetne folytatni a mechanikus terminológia egész skáláját.).
Érett korában mindenki neurotikus, és nem véletlenül az, hanem gyermekkorában vált neurotikussá. A csecsemõkori tapasztalatok határozzák meg - persze teljesen mechanikusan, hiszen az egész folyamat nem-szellemi természetû -, hogy milyen különleges neurózisok fogják kísérni az illetõt egész életén át. Ezzel kapcsolatban az egyetlen lehetséges teendõ az, hogy egy freudiánus szakértõ gondozására bízza magát. Az egyik ilyen szakértõ kijelentette, hogy az összes emberek 98 %-ának pszichiátriai kezelés alatt kellene állnia. Ez azonban a freudiánizmus fejlõdésének egy késõbbi szakaszában hangzott el, kezdetben 100 %-os lett volna az arány, ám késõbb hasznossági okokból a freudiánizmus hirdetõi kompromisszumot kötöttek az elõdeikkel a tanítás eredeti tisztaságának kárára, a mormonokhoz hasonlóan.

A freudista szakember szemében az átlagember, aki teszi a dolgát, nagy illúziónak tûnik - úgy látszik, mintha azt tenné, amit tesz. A freudizmus azonban bizonyítja, hogy csak látszólag teszi azt, mivel a valóságban állandóan szexuális témákról gondolkodik, és ?-- amit mi látunk, az csak az illetõ szexuális fantáziájának eredménye átszûrve tudati cenzúrájának, a szublimációnak, az áthelyezésnek és más hasonlóknak mechanikus szûrõjén. Ha Önök remélnek, félnek, óhajtanak, álmodnak, absztrakt módon gondolkodnak, kutatnak, ihletett érzéseik vannak, ambícióik vannak, rettegnek, ellenállnak, tiszteletet éreznek - csupán szexuális ösztöneiket nyilvánítják ki. Nyilvánvaló, hogy a mûvészet, a vallás, a gazdasági élet, az absztrakt gondolkodás, a technika, a háború, az állam és a politika mind nem egyéb, mint szexualitás.

II.
így érdemelte ki Freud szellemi unokatestvérével, Marx-szal együtt az Egyszerûség Rendjelét. Ez a tömegek korának sóvárgott éke volt. A kriticizmus korának letûntével félretették, mert az új szemlélet nem abban volt érdekelt, hogy az ismeretek, tapasztalatok és az intuíció összes adatait belegyömöszölje egy elõregyártott j sablonba, hanem abban, hogy azt vizsgálja, ami volt, ami van, és aminek lennie kell. Az új szemlélet kapuja fölött Leibnitz aforizmája áll: "A jelen a múlttal terhelt és a jövõt hordozza magában." A gyermek atya a felnõtt ember számára - ez régi bölcsesség, és a gyermeknek érett emberré való kibontakozását írja le. Az emberi organizmus minden életszakasza vonatkozásban áll a megelõzõkkel és az õt követõkkel, mivel egy és ugyanazon lélek nyilatkozik meg minden pillanatban. A freudizmus ezt a mély, organikus látomást karikírozza mechanikus eszközzel, amikor azt tanítja, hogy a gyermekkor határozza meg az érett kor formáját, és belekényszeríti az egész organikus kibontakozást egyetlen oksági folyamatba - és ami még ördögibb, egy beteges folyamatba.

A freudizmus, amennyiben egyáltalán nyugatinak lehet nevezni, alá van vetve a Nyugat uralkodó szellemiségének. Mechanizmusa és materializmusa a XIX. századi szemléletmódot tükrözi. Tudattalanról, ösztönrõl, késztetésrõl és más hasonlókról beszél, és ezzel azt a tényt tükrözi, hogy a freudizmus a nyugati civilizáció átmeneti korában lépett színre, amikor a racionalizmus kora véget ért, és az irracionalizmus, mint ilyen ismét jelentkezett. Azt, hogy a freudizmus elõrejelzi az új szellemiséget, egyáltalán nem a terminológiája mutatja, nem is az a mód, ahogy a freudizmus az új, irracionális elemekkel foglalkozik, hanem egyszerûen és kizárólag az a tény, hogy irracionális elemek jelennek meg benne. Ez a struktúra csak ebben az egyben elõvételezõje a jövõnek, minden más szempontból a malthuziánus-darwinista-marxista múlthoz tartozik. Nem más, mint bizonyos ideológia, a kultúrember elleni általános racionalista-materialista támadás egy része.

A freudizmus által felismert irracionális elemek szigorúan alá vannak vetve a szakértõ magasabb rendû racionalizmusának, aki képes kibogozni azokat, és a szenvedõ neurotikust a sötétségbõl ki tudja vezetni a napfényre. Ezek az elemek - ha lehet - még betegebbek, mint a komplexusokban található többi elem. Talán irracionálisak, de racionális magyarázatot, kezelést és kúrát kaptak.

A freudizmus tehát az utolsóként színre lépõ materialista vallásnak tûnik. A pszichoanalízis a marxizmushoz hasonlóan nem egyéb, mint egyfajta szekta. Van benne fülbegyónás, vannak dogmái, szimbólumai, ezoterikus és exoterikus változatai, megtérõi és aposztatái, papjai és papnövendékei, teljes "ördögûzési" szertartása és liturgiája. Késõbb a freudizmuson belül szakadások jelentkeznek, ezek új szektákat eredményeznek, amelyek mindegyike arra tart igényt, hogy õ az igazi tanítás hordozója. Álomértelmezései, amiket a szex-kultusz tesz démonivá, a freudizmus-vallásnak okkult és pogány jelleget kölcsönöznek. Világképe a nyugati civilizáció kényszerzubbonyát viselõ neurotikus, elferdült emberek világképe. Az ilyen állapotban lévõ emberek felé a pszichoanalízis új papsága kinyújtja a kezét, és a nyugatellenes freudi evangélium segítségével menti meg a neurózistól.

Az a gyûlölet, amely a marxizmus szülõanyja volt, ebben az újabb vallásban is jelen van. Mindkét esetben a kívülálló gyûlöletérõl van szó a számára teljesen idegen környezet ellen, amit megváltoztatni képtelen, ezért el akarja pusztítani.

A huszadik századnak a freudizmus témáival kapcsolatos beállítottsága a kor lelkiségének velejárója. A kor szellemiségének középpontjában a cselekvés áll - a külsõ feladatok szólítják a nyugati lelkiséget. A kor legjobbjai meghallják a kor szavát és hagyják, hogy akiknek lelke nincs, azzal foglalkozzanak, hogy maguk számára ilyen lélek-képeket rajzolgassanak.

A tudományos pszichológia mindig ilyen volt - sohasem volt vonzó az egyes kultúrák legjobb gondolkodói számára. Az egész ilyen próbálkozás azon a feltevésen alapul, hogy a gondolkodás segítségével meg lehet állapítani a gondolkodás formáját. Ez azonban szerfölött kétséges feltevés. Ha lehetséges volna racionális kategóriák segítségével jellemezni a lelket (ami pedig a tudományos pszichológia elõfeltétele), nem volna igény ilyen tudomány iránt. Az értelem a lélek része, vagy - helyesebben szólva - a léleknek egyik részleges funkciója. Minden lélekkép csak annak a lelkét jellemzi, aki megrajzolja, és a hozzá hasonlókat. Egy ördögtõl megszállott lélek a dolgokat Freud szemével látja, de nem képes megérteni azokat, akik a dolgokat másképpen látják. Ez magyarázza meg a silányságát azoknak a freudista próbálkozásoknak, amik a Nyugat minden nagy emberét

ördögnek, illetve kizárólag szexuális lénynek akarják beállítani, illetve elpusztítani. A freudisták a nagyságot nem képesek megérteni, mert bensõleg nem tapasztalták meg azt.
A lélekrõl nem adható meghatározás - a lélek az elemek eleme. Minden lélekkép, minden pszichológiai rendszer csupán a lélek terméke és nem tud többet tenni, mint önarcképet festeni. Milyen jól értjük most, hogy az Élet fontosabb, mint az élet okozatai.
A pszichológiai rendszerek minden civilizációban a fizika és a mechanika anyaggal foglalkozó tudományának nyelvezetét alkalmazzák. Ezért a természettudományok szellemiségét tükrözik, és már emiatt is a kor termékei közé tartoznak. A lélek-rendszerezés magasabb rangjára nem jutottak el. Alig, hogy a freudizmus új pszichoanalitikus egyházként kikristályosodott, a nyugati civilizáció további fejlõdése már elavulttá tette.

A huszadik század pszichológiájának a cselekvés életéhez kell alkalmazkodnia. E kor szelleme szerint a pszichológiának gyakorlatinak kell lennie, vagy értéktelenné válik. A tömegpszichológia, a hadsereg-pszichológia, a lojalitás, a vezetés és az engedelmesség pszichológiája - ezek az értékek korunk számára. Ezek az értékek nem közelíthetõk meg "pszichometrikus" módszerekkel és nehezen érthetõ terminológiával. Ezek egyedül az emberi tapasztalat által (a saját vagy mások tapasztalatával) ragadhatok meg. A huszadik század pszichológusnak tekinti Montaigne-t, de Freudot csupán a nyugati kultúra korábbi (szintén leplezett szex-kultuszt jelentõ) boszorkány-megszállottsága XIX. századi lelkiségû képviselõjének tartja.

Az ember pszichológiája csakis az életben és a cselekvésben ismerhetõ meg, nem pedig a reakcióidõk megmérésével vagy a kutyák és egerek megfigyelésével. A tettek emberének, a kockázatokat vállaló férfiaknak, a felfedezõknek, katonáknak, államférfiaknak emlékirataiban található az olyan típusú pszichológia, ami korunkat érdekli - leírva, vagy a sorok között találva meg az említett emberek lelkivilágát. Minden újság a tömegpropaganda tömény iskolája, sokkal inkább, mint bármilyen értekezés, amit errõl a témáról írtak. Megvan a maga pszichológiája a nemzeteknek, a különbözõ foglalkozásoknak, a kultúráknak, egy kultúra egymást követõ korszakainak (a kultúra ifjúságától kezdve egészen öregkoráig). A pszichológia a lehetséges mûvészetének egyik vonatkozása, és mint ilyen, korunk egyik kedvenc tudománya.

A pszichológia legnagyobb tárháza a történelem. Nem modelleket tartalmaz a számunkra, hiszen az élet soha vissza nem térõ, egyszeri esemény, hanem példákon mutatja meg, hogyan valósíthatjuk meg lehetõségeinket úgy, hogy hûek maradunk önmagunkhoz és sohasem alkudunk meg azzal, ami számunkra teljesen idegen.

Ha a pszichológiát így szemléljük, semmifajta materializmus nem lehet számunkra pszichológia. Ebbõl a szempontból találkozik egymással Rousseau, Darwin, Marx és Freud. Lehet, hogy egyéb dolgokat megértettek, de az emberi lelket, különösen a kultúrember lelkét nem értették meg. Az ilyen rendszerek, amilyen az övék, a huszadik század szemlélete számára csak történelmi furcsaságok, de arra nem tarthatnak igényt, hogy a realitás megfelelõ jellemzését nyújtják. Mindaz, aki "hisz ezekben" az elavult fantazmagóriákban, nevetséges, idejétmúlt, nem-hatékony és felesleges emberként bélyegzi meg önmagát. A következõ évtizedek vezetõ emberei nem lesznek darwinisták, marxisták vagy freudisták.

A TERMÉSZETTUDOMÁNYOS - TECHNIKAI VILÁGKÉP

A természettudomány a jelenségek pontos ismerete utáni kutatás. Ha a természettudomány felfedezte a jelenségek közötti kölcsönös összefüggéseket, vagyis a megjelenéseik feltételeit megfigyelte, úgy érzi, megmagyarázta azokat. Ez a mentalitás a magasabb rendû kultúrákban az alkotó vallási gondolkodás lezárulása után és a külsõ dolgok felé fordulás kezdete elõtt jelentkezik. A mi kultúránkban ez a gondolkodástípus csupán a XVII. század közepén érezte biztosnak magát. Ugyanez a klasszikus kultúrában a Krisztus elõtt V században következett be. A korai természettudományos gondolkodás fõ jellemzõje történelmi szempontból az, hogy nélkülözni tudja a filozófiai és teológiai felkészültséget, mivel a filozófiát és teológiát csupán a számára érdektelen háttér betöltésére használja, így ez - lényegét tekintve - materialista gondolkodás, amennyiben csak a jelenségekre fordít figyelmet és nem a végsõ realitásokra. Egy vallásos kor számára a jelenségek érdektelenek a nagy szellemi igazságokhoz viszonyítva. Egy természettudományos kor számára viszont az ellenkezõje igaz.

A technika a makrokozmosz hasznosítása. Ez a természettudomány virágkorának mindig kísérõ jelensége, de ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy minden természettudományt technikai aktivitás kísér, mivel a klasszikus korban és a mexikói kultúrában egyáltalán nem találkozunk semmi olyannal, amit technikai hasznosságúnak nevezhetnénk. A korai civilizációs szakaszban a természettudománynak uralkodó szerepe van, és feltétlenül megelõzi a technikai próbálkozásokat, de a huszadik század elejétõl fogva a technikai gondolkodás függetlenedni kezd ettõl az alárendeltségtõl, és napjainkban természettudomány áll a technika szolgálatában, és nem fordítva.

A materializmus korában, vagyis egy metafizikaellenes korban szinte természetes volt, hogy egy metafizikaellenes gondolkodás - a természettudományhoz hasonlóan - népszerû vallássá válhatott. A vallás a kultúrember számára létszükséglet, ezért a gazdasági életen, a biológián vagy a természeten építi fel a vallását, ha a korszellem az igazi vallást kizárja. A természettudomány a XVIII. és a XIX. század uralkodó vallása. Szabad volt kételkedni a keresztény '. hitigazságokban, de senki sem vonhatta kétségbe Newton, Leibnitz vagy Descartes tanítását. Amikor a nagy Goethe kétségbe vonta a ; newtoni fényelméletet, bolondnak és eretneknek tartották.

A természettudomány a XIX. század legfõbb vallása, és minden más vallás (miként a darwinizmus és a marxizmus is) a század nagy alapdogmáira hivatkozott, mint saját igazsága alapjára. "Tudománytalan" - ezzel a szóval ítélték el azt, amit nem fogadtak el. Félénk kezdet után a természettudomány végre komoly lépéseket tett annak érdekében, hogy komoly eredményeket mutasson fel, nemcsak a rendszerezés és osztályozás vonalán, hanem a természet és az élet valódi magyarázata terén is. Ezzel a lépéssel a természettudomány világszemléletté vált, vagyis átfogó filozófiává (méta- ? fizikával, logikával és etikával) a benne hívõk számára.

Minden természettudomány a korábbi vallásos kor dogmáinak profán módon való kifejtése. Ugyanaz a kulturális szellemiség, amely a nagy vallásokat kialakította, alakítja újjá a következõ kor világát, és ez a folytonosság így feltétlenül elkerülhetetlen. A nyugati természettudomány mint világszemlélet kizárólag nyugati, profán, nem szent, természetes, nem természetfeletti, emberek által felfedezhetõ, nem kinyilatkoztatott vallás.

A nyugati valláshoz hasonlóan a természettudomány is határozottan papi jellegû. Itt a pap a bölcs, a laikus testvér az oktató, és kanonizált szentek a nagy rendszerezõk, mint Newton és Plank. Minden nyugati gondolkodásforma ezoterikus, tudományos tanításai nem számítanak kivételnek ebbõl a szempontból. A köznép a "tudomány haladásával" olyan

népszerûsítõ könyveken keresztül tart kapcsolatot amelyeken a természettudomány fõpapjai csak mosolyognak.

A XIX. században a természettudomány összeforrott a "haladás" eszméjével és rányomta sajátos bélyegét. A "haladás" tartalma most már a technikai haladást jelentette. A "haladás" most a gyorsabb mozgás, a messzebbrõl is hallható hang, az anyagi világ szélesebb körû kizsákmányolása a végtelenségig. Ez máris megmutatta a technika eljövendõ uralmát a természettudomány felett. A "haladás" most már elsõdlegesen nem több tudást, hanem több technikai eredményt jelentett. Minden nyugati világszemlélet az egyetemességre törekszik. Ezért nyilvánították ki, hogy a szociális problémák megoldása nem a politikában és a közgazdaságban, hanem a természettudományokban található. Ez utóbbiak olyan felfedezéseket ígértek, amik a háborút olyan félelmetessé teszik, hogy megszûnnek a jövõben a háborúskodások. Ez a naivitás természetes volt abban a korban, amely erõs volt a természettudományokban, de gyenge a pszichológiában. A szegénység problémájának a megoldását a gépesítéstõl, mégpedig a nagyobb fokú gépesítéstõl remélték. A gépesített civilizációból eredõ borzalmas életkörülményeket a nagyobb fokú gépesítésnek kellett volna könnyítenie. Az öregkor problémáján a "fiatalításnak" kellett volna úrrá lennie. Az ígérte e természettudomány, hogy a halál csak a patológia terméke lesz, nem az öregség következménye. Ha minden betegségtõl mentes lesz valaki, nem lesz mitõl meghalnia.

Az "eugénika" a faji problémákat megoldja. Az egyes emberek születését nem bízzák többé a végzetre. A tudomány papjai döntenek olyan kérdésekben, mint a származás vagy a születés. Az új teokrácia nem fogad el külsõ eseményeket, semmi sem marad irányítatlanul. Az idõjárást az "ember szolgálatába kell állítani": minden természeti erõt abszolút irányítás alá kell vonni. A háborúk lehetetlenné válnak, mindenki tudós akar majd lenni, nem tör hatalomra. A nemzetközi problémák megszûnnek, mivel a világ egyetlen hatalmas tudományos egységgé válik.

A kép teljesnek, és a materialista XIX. század számára tiszteletet parancsolónak tûnt. Az abszolút rendbe szedett élet, halál, természet teljesen a természettudomány papságának ellenõrzése alá; került. Minden úgy fog menni bolygónkon, mint a csillagászok által; a maguk számára felvázolt csillagképekben. Zavartalan törvényszerûség fog uralkodni, de ez a rend pusztán mechanikus, teljesen cél nélküli rend lesz. Az embernek azért kell természettudóssá lennie, hogy természettudós legyen.

I

Mindazonáltal történt valami, ami megzavarta a képet és azt is megmutatta, hogy az is az élet fémjelét viselte. Már az elsõ világháború elõtt megindult a nagy struktúra pszichikai alapjainak széttagolódása. Az elsõ világháború a természettudomány területén, és a nyugati élet minden más szférájában határvonalat jelentett. Abból a háborúból új világ született: elõállt a huszadik század szelleme, mint a világegyetem egész mechanikus szemléletének és annak a koncepciónak az örököse, amely az élet értelmét a vagyonszerzésben látta.

A mechanisztikus szemlélet igazán megdöbbentõ gyorsasággal halványult el (figyelembe véve hatalmának és uralmának évtizedeit). Az élenjáró gondolkodók - még a materialisták közül is - eltávolodtak a materialista hit régi, korábban nyilvánvalónak tekintett cikkelyeitõl.

A történelmi mozgalmaknál szokásos esemény, hogy egy személyfeletti szellemiség megnyilvánulása, a legnagyobb hatalomnak, a legnagyobb gyõzelmeknek az idõpontja egyben a gyors hanyatlás kezdete is. A felületes személyek mindig összetévesztik egy mozgalom végét abszolút uralmának kezdetével. Így például Wagnert sokan ; egy új zenei irányzat kezdetének tekintették, jóllehet a következõ generáció úgy tudta, hogy õ volt az utolsó nyugati muzsikus. A kultúra bármely megnyilvánulásának elmúlása fokozatos folyamat - mindazonáltal vannak fordulópontok, és a természettudomány mint világszemlélet gyors hanyatlása az elsõ világháborúval vette kezdetét.

A természettudomány mint elméleti tudomány hanyatlása jóval megelõzte az elsõ világháborút. Az entrópia tanával (1850) és a visszafordíthatatlanság eszméjének a természettudományos világképbe való bevezetésével a természettudomány arra az útra lépett, amelynek csúcspontja a fizikai relativitás és a fizikai fogalmak szubjektivitásának nyílt beismerése volt. Az entrópiából származott a statisztikai módszer bevezetése a természettudomány rendszerébe, a szellemi visszavonulás kezdete. Statisztikai módszerrel írták le az élõt és az életet. A nyugati természettudomány szigorú hagyománya ragaszkodott a valóság matematikai leírásában a pontossághoz, és mindeddig lenézte mindazt, ami nem volt pontosan jellemezhetõ, mint például a biológia tárgya. A korábban pontos természettudományba a valószínûség belépése annak a jele, hogy a megfigyelõ elkezdte tanulmányozni önmagát, saját mivoltát, mint a jelenségek rendezésének és jellemezhetõségének elõfeltételét.

A következõ lépés a radioaktivitás elmélete volt, ami ismét erõs szubjektív elemeket tartalmaz és megköveteli a valószínûségszámítást ahhoz, hogy eredményeit leírhassuk. A természettudományos világkép egyre kifinomultabbá és szubjektívebbé vált. A korábban elkülönülõ tudományágak lassanként közelebb kerültek egymáshoz: a matematika, a kémia, a fizika, az ismeretelmélet és a logika. A természettudományban polgárjogot nyert organikus eszmék újra azt mutatták, hogy a megfigyelõ eljutott addig a pontig, ahol már saját értelme formáját tanulmányozza. Ma már a természettudomány arról beszél, hogy egy kémiai elemnek élettartama van, és életének eseményeit pontosan nem lehet elõre megmondani: ezek az események nem meghatározottak.

A huszadik században éppen a fizikai történések egysége, az "atom" vált csupán fogalommá (pedig a XIX. században még mindig hittek a valóságos létében). Ma az atom fogalma olyan valaminek a leírása, aminek a tulajdonságai állandóan változtak, hogy eleget tegyen a technikai fejlõdésnek és alátámassza azt. Korábban minden kísérlet egyszerûen az uralkodó elmélet "igazságát" mutatta. Ez abban az idõben volt így, amikor a természettudomány uralkodott fogadott gyermeke, a technika felett. Ám a huszadik század derekához közeledve minden új kísérlet az "atomstruktúra" újabb és újabb hipotézisét eredményezi. A folyamatban nem a késõbb felépítendõ hipotetikus kártyavár, hanem a korábbi kísérlet a fontos.

A természettudósok nem éreztek lelkiismeretfurdalást, hogy az "atomok" "struktúrájának" jellemzésére, vagy a fény természetére két, egymással összebékíthetetlen elmélet van. Az összes, egymástól elkülönült tudományok tárgya már nem írható körül matematikai világossággal. Az olyan régi fogalmak, mint a tömeg, energia, elektromosság, hõ és sugárzás egymásba olvadtak, és egyre világosabbá vált, hogy a természettudományok valójában az emberi értelmet tanulmányozzák a maga ismeretelméleti vonatkozásában, valamint a nyugati szellemiséget a maga természettudományos vonatkozásában.
A természettudományos elméletek eljutottak arra a pontra, ahol nem kevesebbet jeleznek, mint a tudománynak, mint elméleti ismeretrendszernek a teljes összeomlását. Láthatták a

Tejút képét, ami több, mint egy millió álló csillagból áll, amelyek közül soknak az átmérõje több, mint 93 millió mérföld. Ez megint csak nem állandó jellegû kozmikus középpont, hanem maga is több, mint 600 kilométeres másodpercenkénti sebességgel rohan a semmibe. A világegyetem véges, de határtalan, határtalan, de korlátolt. Ez az igazhívõktõl újra a régi gótikus hitet követeli meg: "hiszek, mert képtelenség".*

* A "credo, quia absurdum est!" ("hiszek, mert képtelenség") elv egyáltalán nem "gótikus", hanem az ókori Tertullianustól származik. Ezt az elvet a katolikus teológia sohasem tette magáévá, és Aquinói Szent Tamás (1225-1274) igazolta, hogy a hit és ész sohasem mondhat ellent egymásnak (legfeljebb csak látszólagosan), mert mindkettõ végsõ forrása Isten (a fordító megjegyzése).

Ám a mechanikus célnélküliség nem hozhatja létre ezt a hitet, és a természettudomány fõpapjai aposztaták lettek. A másik irányban az "atomnak" ugyanilyen fantasztikus méretei vannak: az átmérõje a milliméternek tízmilliomod része, és egy hidrogénatom tömege úgy viszonyul egy gramm vízhez, mint egy postai levelezõlap tömege a Föld tömegéhez. De az az atom "elektronokból" áll, az egész atom egyfajta "Naprendszert" alkot, amelyben a "bolygóknak" egymástól való távolsága igen nagy a tömegükhöz viszonyítva, akárcsak a mi Naprendszerünkben. Az elektron átmérõje a milliméter hárombilliomod része. De az atomot minél közelebbrõl tanulmányozzuk, annál szellemibbé válik, mivel az atommag csak elektromos töltés, és gyakorlatilag nincs semmi súlya, sem térfogata, sem tehetetlensége, sem más klasszikus anyag-tulajdonsága.
Utolsó nagy "regényükben" a természettudományok szertefoszlatták a saját fizikai alapjaikat, és az érzékelhetõ világon kívül átléptek a szellem világába. Az abszolút idõ szertefoszlott, az idõ a helyzet egyik funkciójává vált. A tömeg energiává szellemesült. Az egyidejûség eszméjét elvetették, a mozgás relatívvá vált, a párhuzamosok metszik egymást, nem mondhatjuk többé abszolút értelemben két távolságról, hogy egyenlõk egymással. Mindaz, amit egykor a 'realitás' szóval jellemeztünk (vagy ami önmagát ezzel a szóval jellemezte), szertefoszlott a természettudomány mint értelmi ismeretrendszer drámájának utolsó felvonásában.

A természettudománynak mint értelmi ismeretrendszernek õrei egymás után adták fel régi materialista állásaikat. Az utolsó felvonás során eljutottak arra a szemléletre, hogy egy adott kultúra természettudományának egyetlen reális tárgya van: azon kultúra világának tudományos fogalmakkal való jellemzése, egy olyan világé, amely ama kultúra szellemiségének kivetítése. Magának az anyagnak a mélyebb megismerése tudatosította, hogy az anyag csupán a szellem borítója. Az anyag jellemzése önmagunk jellemzése, még akkor is, ha a matematikai egyenletek a folyamatnak látszólagos objektivitást kölcsönöznek. Maga a matematika mint a realitás leírása összeomlott, büszke egyenletei csupán önmagukat feltételezõ ítéletek. Egy egyenlet nem más, mint azonosság, ismétlés, és az egyenlet "igazsága" nem egyéb, mint az azonosság elve papír-logikájának tükrözõdése. De ez csupán gondolkodásformánk.

A XIX. századi materializmusból a huszadik századi új szellemiségébe való átmenet nem harc, hanem elkerülhetetlen fejlõdési folyamat volt. Ez a metszõ, jéghideg értelmi ismeretrendszer önmaga ellen fordította a kést, mégpedig egy belsõ parancsszó miatt, amely, új, materialista-ellenes gondolkodást ír elõ. Az anyagot nem lehet materialista módon megmagyarázni. Egész jelentõsége a lélekbõl, származik.

III.

A materializmus ebbõl a szempontból nagy negatívumnak tûnik. Nagy szellemi erõfeszítés volt a szellem tagadása végett, és a szellemnek ez a tagadása önmagában is a szellemben zajló válságnak a megnyilatkozása. Ez volt a civilizációs válság, a kultúrának a kultúra általi tagadása.

Az állatok számára az, ami láthatóan megjelenik - az anyag - realitás. Az érzékelés világa a világ. De a primitív ember számára és még inkább a kultúrember számára a világ látszatra és realitásra válik ketté. Az ember minden látható és tapintható dolgot valami magasabb rendû és láthatatlan szimbólumának érez. Ez a szimbolizáló tevékenység különbözteti meg az emberi lelket a kevésbé bonyolult élõlényektõl. Az embernek metafizikai érzéke van, és ez adja sajátos létmivoltát. De éppen ez az a magasabb rendû realitás, a szimbólumok, jelentések és célok világa, amit a materializmus a maga ? egészében tagad. Mi más lett volna tehát a materializmus, mint nagy igyekezet az ember állattá tételére (az anyagnak a realitással való azonosításával és az embernek az anyagban való feloldásával)? 5 A materializmus nem azért szenvedett vereséget, mert téves volt, hanem egyszerûen öreg kora miatt halt meg. A materializmus még most sem téves,*

A materializmus nemcsak elavult, hanem téves is, mert filozófiailag igazolható, hogy ' anyagon kívül léteznek tértõl-idõtõl független, tehát nem-anyagi lények, illetve létmozzanatok is (a fordító megjegyzése).

hanem egyszerûen süket fülekre talál. Elavult, és a régi atyafiak világnézetévé vált.
A nyugati természettudomány mint értelmi ismeretrendszer a saját realitásának összeomlásával bevégezte küldetését. Mellékterméke, a természettudomány mint világszemlélet a tegnaphoz tartozik De a második világháború egyik következményeként megjelent egy új ostobaság: a technika imádata mint életfilozófia és világról alkotott filozófia.

A technikának - lényegét tekintve - semmi köze a tudományhoz mint értelmi ismeretrendszerhez. Egy célja van: fizikai energiát nyerni a külsõ világból. Ez - hogy úgy mondjam - természetpolitika, s mint ilyen, különbözik az emberi politikától. Az a tény, hogy a technika ma egy bizonyos hipotézisbõl indul ki, és holnap egy másikból, azt mutatja, hogy nem ismeretrendszer kialakítása a feladata, hanem az, hogy a külsõ világot alávesse a nyugati ember akaratának. A hipotézisek, amikbõl a technika kiindul, nem állnak valóságos összefüggésben eredményeivel, hanem csupán ugrópontot jelentenek a képzelet számára: Hozzásegítik a technika tervezõit, hogy új szempontok szerint újabb kísérleteket gondoljanak ki, abból a célból, hogy a külsõ világból minél több erõt nyerjenek. Bizonyos hipotézisek természetesen szükségszerûek; hogy pontosan mik azok, másodlagos.
Tehát a technika még a természettudománynál is kevésbé alkalmas arra, hogy eleget tegyen korunk világszemléleti igényének. Mire való a fizikai erõ?

Maga a kor adja meg a választ: a fizikai erõ politikai célok szolgálatában áll. A természettudománynak az lett a szerepe, hogy terminológiát és ötleteket adjon a technika számára. A technika viszont a politika szolgája. Az "atomenergia" eszméje 1911 óta állandóan a levegõben volt, de a háború szelleme konkrét formát adott ennek az elméletnek: 1945-ben egy ismeretlen nyugati ember felfedezett egy új, nagy hatású robbanóeszközt, aminek a hatása az "atomok" bomlékonyságán alapul.
A technika gyakorlati, a politika kifinomultan gyakorlati jellegû. A politika számára teljesen közömbös, hogy az új robbanóeszköz "atomokkal", "elektronokkal", "kozmikus sugarakkal", vagy éppen szentekkel és ördögökkel áll-e kapcsolatban. A történelmi

gondolkodás (ami szerint az igazi államférfi tájékozódik) nem veheti túl komolyan a mai terminológiát, amikor emlékezik arra, hogy milyen könnyen ejtették a tegnapi terminológiát. Mindazonáltal egy terv, aminek alapján egy másodperc alatt elpusztítható egy 200 000-es város, realitás és a politikai lehetõségek szféráját érinti.

A politika szelleme határozza meg a háború formáját, és a háború formája befolyásolja ezután a politika magatartását. A kor politikai parancsszava határozta meg a fegyvereket, a taktikát, a stratégiát és a gyõzelem kiaknázását. Minden kor minden megnyilvánulását önmaga számára alakítja. Így a formagazdag XVIII. század számára a hadviselés is szigorú formájú, a helyzet és fejlõdés egymást követõ mozzanatai. A XVIII. századi zeneszerzõ is egy témára írt variációkat alkotott.

Furcsa eltévelyedés ment végbe a nyugati világban az új, nagy hatású robbanóeszköz 1945-ös elsõ bevetése után. Ez az eltévelyedés - lényegét tekintve - a materialista gondolkodás maradványaira \ vezethetõ vissza, de örökéletû mitológiai eszmék is szerepet játszottak benne. Megszületett az a gondolat, hogy ez az új robbanóeszköz megsemmisítheti egész bolygónkat. A XIX. század közepén, amikor vasutakat terveztek, az orvosok azt mondták, hogy a gyors mozgás agyi zavarokat okozhat, sõt még a tovarobogó vonat látványa is hasonló következményekkel járhat, ezen kívül az alagútban a légnyomás gyors változása is negatív hatást idézhet elõ.

Bolygónk elpusztulásának gondolata egy másik formája a régi eszmének, ami számos nyugati és nem-nyugati mitológiában megtalálható, mint világ vége, Ragnarök, istenek alkonya, kataklizma. A természettudomány is felkapta ezt a gondolatot és beleburkolta a termodinamika második törvényébe. A technika-imádók sokat fantáziáltak az új robbanóanyaggal kapcsolatban. Nem ébredtek < tudatára, hogy ez nem vége egy folyamatnak, hanem a kezdete.

Az abszolút politika korának kezdetén állunk, és annak természetesen elsõ számú igénye a hathatós fegyver. Ezért a technika \ mûvelõi azt az utasítást kapták, hogy abszolút fegyver után kutassanak. Ez a cél azonban sohasem érhetõ el, és az elérhetõségébe vetett hit materializmus, ami a huszadik században - azt lehet mondani - maradi, primitív beállítottság.

A technika imádata egyáltalán nem illik Európa lelkiségéhez. Az emberi élet alkotó lendülete éppoly kevéssé származik az anyagból, mint azelõtt. Ellenkezõleg: az anyag megtapasztalása és hasznosításának módja az emberi lélek megnyilvánulása. A technika imádóinak az a naiv hite, hogy egy robbanóeszköz alapjaiban meg fogja semmisíteni a nyugati civilizációt, a materializmus utolsó, halálos lihegése. A civilizáció hozta létre ezt a robbanóeszközt, és ez fog létrehozni még másokat is - nem a robbanóeszköz hozta létre a civilizációt, és ilyen eszközök sohasem fogják sem gyarapítani, sem megsemmisíteni civilizációnkat. Miként nem az anyag hozta létre a nyugati kultúrát, éppen úgy nem is fogja az anyag elpusztítani azt.

Összetéveszteni egy civilizációt gyárakkal, lakásokkal és a felszerelések összefüggésével még mindig materializmust jelent. A civilizáció magasabb rendû realitás, amely emberek által és embercsoportokon belül nyilvánul meg, az emberek olyan lelki rétegén keresztül, amely a legnagyobb hatóerõvel testesíti meg a kultúra élõ eszméjét. Ez a kultúra vallásokat, építészeti formákat, mûvészeteket, államokat, nemzeteket, fajokat, népeket, hadseregeket, háborúkat, költeményeket, filozófiákat, természettudományokat, fegyvereket és belsõ parancsszavakat hoz létre. Mindezek nem egyebek, mint egy

magasabb rendû realitás megnyilvánulásai, egyikük sem képes ezt a magasabb rendû realitást megsemmisíteni.

A XX. század beállítottsága a természettudománnyal és technikával szemben világos. Nem kéri tõlük, hogy világszemléletet nyújtsanak (ez máshonnét származik) és határozottan elutasít minden olyan próbálkozást, amely vallást, avagy filozófiát akar gyártani a materializmusból vagy az atomimádatból. Mindazonáltal a természettudományt, és a technikát felhasználhatja korlátlan hatalmi céljainak szolgálatában. Az Eszme az elsõdleges, és az Eszme megvalósítására a fegyverkezési fölény nélkülözhetetlen, mert csak az képes ellensúlyozni a Nyugat ellenségeinek mérhetetlen számbeli fölényét.

KORUNK PARANCSSZAVA

A nyugati ember a világ összes korábbi eseményeit áttekintve érti meg önmagát, létének huszadik századi korszakában. Látja, hol áll, és azt is látja, miért kényszerült arra, hogy történelmi szempontból tájékozódjék. Történelmi ösztöne megakadályozta, hogy a történelmet materialista módon azáltal torzítsa, hogy aláveti azt egy bizonyos fajta ideológiának. Látja a megelõzõ kultúráknak azokat a korszakait, amelyek a jelen korszakával párhuzamba állíthatók: "a viszálykodó államok korát" Kínában, a császárságra való áttérést a Római Birodalomban, a "Hikszoszok" korát Egyiptomban. Egyik sem a mûvészet, vagy a filozófia virágzásának a kora, mindegyikben a politika és a cselekvés területén van a súlypont. Ezek a nagy ívû ; gondolkodásnak, a legnagyobb tetteknek, a lehetõ legnagyobb külsõ alkotókészségnek a korszakai. A filozófusok és ideológusok, a világmegváltók és a mûvészettel kereskedõk az utca szintjére szorulnak ezekben a korokban, amikor a kor parancsszava a cselekvést és nem az absztrakt gondolkodást írta elõ.

Valamely civilizációban a második korszak kezdetén a civilizáció lelkének - a történelmi helyzete miatt - egy bizonyos organikus beállítottsága van. Azok, akik ezen idõszak Eszméjének õrzõi szükségképpen gondolkodnak és éreznek így és nem másképpen. Pontosan megállapítható, hogy ez milyen viszonyban áll az emberi és kulturális gondolkodás és cselekvés különbözõ formáival.

A vallásra ez a kor még egyszer igent mond, ami a materializmus negatív ateizmusának éppen ellentéte. Mindenki, aki a tett embere, állandóan kapcsolatban áll az elõre nem láthatóval, a megfoghatatlannal, az élet misztériumával, és ez részérõl kizárja a laboratóriumi beállítottságot. A cselekvés kora a halál szomszédságában él, és az életet a halál iránti beállítottságán keresztül értékeli. A régi gótikus vallási eszme még mindig velünk van: az ember élete utolsó pillanatában mutatja meg a maga tisztaságában azt, ami benne van. Még ha úgy is élt, mint semmirekellõ, úgy halhat meg, mint hõs, és életének ez az utolsó aktusa marad fenn halála után az utódok lelkében. Nem értékelhetjük az életet a hosszúsága szerint, ahogy ezt a materializmus és mindazok teszik, akik a test halhatatlanságában hisznek.

Az ember földi feladata és Istenhez való viszonya között nincs konfliktus a nyugati ember számára. A csata elõtt a katonák imádkozni szoktak. A csata az elõtér, az imádkozó a transzcendens, vagyis Isten felé fordul. Metafizikai parancsszavunkat bizonyos életkereten belül kell teljesítenünk. Egy bizonyos kultúrába születtünk bele, e kultúra organikus fejlõdésének bizonyos szakaszában, bizonyos adottságokkal rendelkezünk. Ezek a

körülmények szabják meg földi feladatunkat, amit el kell végeznünk. A metafizikai feladat minden földi körülményen túl fekszik, mivel az minden korban, mindenütt ugyanaz lenne. A földi feladat csupán a magasabb rendû feladat formája, organikus eszköze.
A filozófiával szemben korunknak megvan a maga beállítottsága, ami az összes megelõzõ századokétól különbözik. Korunk nagy rendszerezõ elve a rendszerek és események morfológiai jelentõsége. Ez a beállítottság nem támaszkodik kritikai módszerre, mert minden kritikai módszer a megelõzõ szellemiséget tükrözi. Korunk szellemisége túlnõtt a kriticizmuson. Gondolkodási középpontja a történelem. A történelem által tájékozódunk, általa látjuk kultúránk megelõzõ századainak jelentõségét, értjük meg (minden rendszeren és ideológián túl) annak természetét, amit tennünk kell: általa látjuk meg legbensõbb érzéseinknek és lelkünk parancsszavának értelmét.

A világmegváltó rendszerekbõl, az elavult típusú gondolkodás termékeibõl korunk nem kér. Korunkat az érdekli, hogy mit kell, és mit lehet tenni, és egyáltalán nem érdekli, hogy mit kellene tenni. A cselekvés világának megvan a maga organikus ritmusa, és az ideológiák a gondolkodás világához tartoznak. Az élõ eszmék érdekelnek minket, a halva született eszmények nem.

A mûvészet irányában korunknak csak egyfajta beállítottsága lehet. A mai mûvészi feladatok legjobb esetben másodlagosak, legrosszabb esetben a mûvészet iszonyattá és káosszá változik. A tömeges zörej nem zene, a kísérteties festmények még a mûszaki rajzoló színvonalát sem ütik meg, nem is beszélve a festészet mûvészetérõl. Az ocsmányság és a mocsok nem irodalom, a materialista propaganda nem dráma, összefüggéstelen szavak megformálatlanul papírra vetve - nem lírai költészet. A kor bármely mûvészi feladatát csak olyan személyek által valósíthatják meg, akik a régi nyugati hagyományok szellemében tevékenykednek, és nem újságírói szintû mûvészeti elméletekkel akarják magukat reklámoztatni.

A cselekvés és szervezés korában a jogi gondolkodás új fejlõdésnek indul. A nyugati jog nem függetlenítheti magát a politika korától és az azt kísérõ történelmi és pszichológiai gondolatformáktól. Ezen eszmék hatására teljesen meg kell újulnia és a közjogban, kereskedelmi jogban és különösen a büntetõjogban megnyilvánuló régi materializmusát szemétkosárba kell hajítania.

A technika és szolgálólánya, a természettudomány ebben a szakaszban nagy jelentõségûek a nyugati civilizáció számára. A technikának kell felszerelnie erõs ököllel a nyugati politikát az eljövendõ küzdelmekre.
A nyugati civilizáció szociális struktúrájában a gazdagság elvét a tekintély elvével kell helyettesíteni. Ez a szemlélet a magántulajdonnal és a magánkezdeményezéssel szemben egyáltalán nem ellenséges, az ilyen ellenséges beállítottság az osztályharcról árulkodó gyûlölet és féltékenység negatív érzelmeihez tartozik. A huszadik század uralkodó eszméje kiküszöböli az osztályharcot, épp úgy, mint azt az elképzelést, ami a gazdasági élet eszméjét tartja életünk meghatározójának.

A gazdasági élet az új "építményben" a megalapozás szerepét tölti be, és ez által az új "építmény" szellemi jelentõsége is jelezve van.

A megalapozás egy struktúrában nem a legfontosabb, hanem szigorúan másodlagos funkció. De a tettek korában a politikai egységek számára a gazdasági erõ elengedhetetlen. A gazdaság a politikai erõ egyik forrása lehet, olykor fegyverül is szolgálhat a hatalmi küzdelemben. Ezen okok miatt a huszadik század nem hanyagolhatja el a gazdasági élet

fejlesztését, hanem a jelenleg meghatározó politikai eszmébõl származó új lendületet ad neki. Ahelyett, hogy a gazdasági élet olyan terület lenne, ahol az egyes emberek magánzsákmányukért küzdenek egymással, a gazdaság most erõs és fontos része lett annak a politikai organizmusnak, amely minden ember rendeltetése felett õrködik.
A XX. század szemlélete a gondolkodás és a cselekvés különbözõ irányzatai iránt többé nem olyan öntörvényû, mint a megelõzõ koré. A XIX. század legtöbb kiváló gondolkodója tendenciájában nihilista, szenzualista, racionalista, materialista volt - mivel az a kor a kultúráiét egyik válságának kora, és ezek az eszmék a kor szellemét tükrözték. Hasonlóképpen, a politikai nacionalizmus annak a kornak a számára magától értõdõ, de a nagy válság terméke is volt, ezért egyfajta (éppen annyira romboló hatású, mint amennyire szükséges) betegségnek tekinthetõ.

Az organikus történések minden fordulópontja egy választási lehetõséget és annak alternatíváját jelenti. A választási lehetõség: megtenni azt, ami szükség, az alternatíva a káosz. Ennek semmi köze a tankönyvek logikájához, ez utóbbi logika csupán az élet számtalan termékeinek egyike. Az élet mindig annyi logikát talál ki, amennyire szüksége van, de mindig egy logikának engedelmeskedik, az organikus logikának. Ezt egy rendszer sem képes leírni, de a Rendeltetés-gondolkodás (vagyis a cselekvést szolgálni kész gondolkodás egyetlen formája) segítségével megérthetõ. Az élet elõre megy, vagy semerre sem megy. A semmi akarása viszont ellenkezik a kor szellemével.
Az elmélet területén ennek a kornak annyi alternatívája van, ahány ideológusa, aki képes kigondolni azokat. A tények területén csupán egy választási lehetõségünk van - és ez az, amit a civilizáció azon életszakasza és azok a külsõ körülmények körvonalazni számunkra, amikben pillanatnyilag élünk.

Tudjuk, hogy az egyik kor átmenete a következõbe fokozatos, é ' azt is tudjuk, hogy még akkor is, amikor bizonyos irányba kiteljesült, azt gondolja magáról, hogy más irányban éppen akkor kezdõdik. Így, mialatt a múlt századi természettudomány mint értelmi ismeretrendszer a múlté, a múlt századi természettudomány mint? népszerû világszemlélet az ostoba, nem-alkotó elmék számára továbbra is létezik. A materializmus nem tarthat többé igényt arra, hogy bármely kiváló gondolkodó világnézete legyen, de pillanatnyilag nem a kiváló szellemek vannak hatalmon. A Nyugatot Európán kívüli erõk tartják uralmuk alatt, barbár, történelemtorzító erõk. Ezek azt tapasztalják, hogy Európa legértéktelenebb gondolkodói szolgálnak nekik legkészségesebben. A materializmus Európa elpusztításának nagyszabású ügyét szolgálja, ezért erõltetik Európára ezt Európán kívüli erõk.

Két út van, amelyen érzékelhetjük nagy feladatunkat, etikai parancsszavunkat, amely életünkre tart igényt. Az elsõ érzéseinkbõl , származik, amik arra késztetnek minket, hogy a dolgokat így lássuk \ és ne másképpen. A második a minket megelõzõ hét magasabb rendû kultúra történetének ismeretén alapul. E kultúrák mindegyike végigment ugyanezen a válságon és mindegyik pontosan úgy oldotta meg a maga hosszantartó civilizációs válságát, ahogy ösztöneink sugallatára nekünk is meg kell oldanunk.

II.

Pillanatnyilag harcban állunk, és ez a harc esetleg csak több háború után tisztázódik, avagy egy hirtelen katasztrófa által, amit jelen pillanatban egyáltalán nem láthatunk elõre. A történelem felszínén az történik, ami elõre nem látható. A legtöbb ember annyit tehet meg, hogy bensõleg felkészül. Ösztönünkkel, érzéseinkkel és eszméinkkel teljes ellentmondásban a XIX. század meredt szemmel ül Európa trónján, halotti lepelben,

Európán kívüli erõktõl támogatva. Ez azt jelenti, hogy korunkat mély és alapvetõ konfliktus alakítja. A Múlt régi eszméi sohasem éledhetnek újjá - jelenlegi uralmuk csupán az Új Európa fiatal, életerõs tendenciáinak fojtogatását jelenti. A régi eszmék uralma egyszerûen abban áll, hogy lakatot tesznek az új eszmék szájára. Ezek az erõszakos erõk nem érintik a cselekvés-gondolkodást, a korszak organikus ritmusát, ezek az erõk csupán eszközök Európa akaratának gúzsbakötéséhez, úgy, hogy Európát kiszolgáltatják legértéktelenebb elemeinek, amiket Európán kívüli hatalmak szuronyai tartanak hatalmon.

A konfliktus széleskörû, az élet minden területét érinti. Két eszme áll egymással szemben - nem fogalmak, nem absztrakciók ezek, hanem olyan eszmék, amik ott rejtõztek az emberek vérében már akkor is, amikor még nem fogalmazta meg õket az emberi értelem. Az újonnan életre kelõ tekintély áll szemben a pénz uralmával, a rend a szociális káosszal, a hierarchia az egyenlõséggel, a társadalmi-politikai-gazdasági stabilitás az állandó változással, a kötelességek örömteli vállalása a jogokért való siránkozással, a szocializmus a kapitalizmussal (mégpedig etikailag, gazdaságilag, politikailag), a vallási újjászületés a materializmussal, a termékenység a terméketlenséggel, a hõsiesség szelleme az árulás lelkületével, a felelõsség elve a parlamentarizmussal, az ember férfi-nõ polaritásának eszméje a feminizmussal, az egyéni feladat eszméje a "boldogság" eszméjével, a fegyelem a propagandakényszerrel, a család, társadalom és állam magasabb rendû egysége a társadalom atomizálódásával, a házasság a szabadszerelem kommunista eszméjével, az önellátó gazdasági élet az érzéketlen, öncélú kereskedelemmel, a belsõ parancsszó a racionalizmussal.

De a legnagyobb ellentétet, azt a konfliktust, amely az összes többieket magába olvasztani képes, még nem neveztük néven. Ez a nyugati egység eszméjének harca a XIX. század nacionalizmusa ellen. Ez a Birodalom és a kicsinyes állameszme, a széles látókörû gondolkodás és a politikai provincializmus szembenállása. Itt a tegnapi hazafiak szánalmas gyülekezete áll szemben a Jövõ õreivel. A tegnapi nacionalisták nem egyebek, mint bábjai az Európán kívüli hatalmaknak, akik Európa megosztásával akarnak uralkodni fölötte. Európa ellenségei nem tûrik, hogy Európa régi államai közeledjenek egymáshoz, megértsék egymást és alkalmasak legyenek a huszadik század szellemének megfelelõ politika megvalósítására.

A minket megelõzõ hét magasabb rendû kultúrában a nacionalizmus betegségének korszakát az egész civilizáció felett szétáradó érzés számolta fel. Ezt a folyamatot háborúk kísérték, mivel a Múlt mindig harcolt és mindig is harcolni fog a Jövõ ellen. Az élet háború, és az alkotásvágy kiváltja a nagy nemet-mondók szembenállását, akiknek léte a Múlthoz kötõdik, belesüppedt a Múltba. A civilizáció megosztottsága minden esetben a civilizáció újraegyesítésével, régi, eredeti kizárólagosságának és egységének újra érvényesítésével oldódott meg. Mindegyik esetben a kisállam-eszmét felváltotta a Birodalom eszméje. Ez oly erõs volt, hogy semmifajta belsõ erõ nem szállhatott vele szembe a siker reményében.

Korunk kezdetén, az elsõ világháború után maga a nacionalizmus alakult át Európában az új Birodalom eszméjévé. Minden nyugati országban a "nacionalisták" voltak azok, akik ellenezték egy újabb európai háborút és általános politikai egyetértést óhajtottak Európában, hogy elejét vegyék annak, hogy Európa olyan mélyre süllyedjen, ahol most vergõdik. Ilyen értelemben egyáltalán nem nacionalisták, hanem nyugati imperialisták voltak. Ugyanígy azok, akik önmagukat "internacionalistáknak" nevezték, azt akarták, hogy a tegnapi európai nemzetek háborúzzanak egymással, hogy így szabotálják a Nyugat Birodalmának megteremtését. Ezek az "internacionalisták" gyûlölték a megszületendõ

Birodalmat, mert - ilyen vagy olyan okból - idegen volt a számukra, egyesek azért éreztek iránta gyûlöletet, mert teljesen kívül álltak a nyugati kultúrán, mások pedig azért, mivel gyógyíthatatlanul megszállottjai voltak valamilyen ideológiának, ami gyûlölte az új, életerõs, férfias jövõképet, elõnyben részesítette a pénzszerzõ-pénzköltõ régi életkoncepciót, az erõs, felfelé törõ élet gyûlöletét és a gyengeség, terméketlenség és ostobaság szeretetét.

Ezért az Európán kívüli erõknek Európa belsõ, áruló erõivel szövetkezve sikerült kirobbantaniuk a második világháborút, amely a felszínen megakadályozta a Nyugat Birodalmának eredményes megalakulását. De a Nyugat veresége csak a külsõ látszat szerint volt és lehetett kudarc, mivel a döntõ lendület - ahogy ezt századunk újra megtanulta - mindig belülrõl, a Belsõ Parancsszóból, a lélekbõl származik. Valamely történelmileg lényeges Eszmének külsõ megvalósítását megakadályozni annyit jelent, mint megerõsíteni azt. Az Eszme energiái, amelyek az önkifejezõdés során kifelé áradtak volna, befelé fordulnak, és a lelki felszabadítás elsõdleges feladatára összpontosulnak. A materializmus nem tudja, hogy ami nem tör össze, megerõsít, ámde ez az eszme nem törhetõ meg. Az Eszme felhasználja az embereket, de az emberek nem használhatják fel, nem érinthetik, nem károsíthatják azt.

Ez az egész könyv semmi más, mint ennek a kereszmének a körvonalazása, alapjának, egyetemességének és mindazon szellemi gyökereinek a bemutatása, amik eredetére és szükségszerûségére visszavezethetõk. Ezen a helyen azonban azt is meg kell említenünk, hogy egy egyetemes Európának, egy nyugati Birodalomnak az eszméje nem újkeletû, hanem elsõdleges formája a mi kultúránknak, éppen úgy, mint minden más kultúrának. Kultúránk elsõ öt évszázadában egyetemes nyugati nép létezett, amelyen belül a helyi különbségeknek nem volt nagy jelentõsége. Volt egy egyetemes király-császár, akivel sokszor dacoltak, de meg nem tagadtak. Egyetemes stílus uralkodott, a gótika, ami a bútorok készítõitõl kezdve a gótikus dómok építõiig minden mestert és mûvészt ihletett és vezérelt. A viselkedést egyetemes illemkódex írta elõ: a lovagi kor illemkódexe, amely minden helyzetben a becsületet és tiszteletet követelte meg követendõ normaként. Egyetemes volt a vallás és egyetemes az Egyház. Egyetemes volt a nyelv, a latin, és egyetemes volt a jog, a római jog.

--- 2. rész ---

ULICK VARANGE: IMPÉRIUM 2/5

Ennek az egységes birodalomnak a széttagolódása 1250-tõl kezdve fokozatosan ment végbe, de még politikai célból sem vált teljessé az 1750-ben kezdõdõ korszakig, a politikai nacionalizmus koráig, amikor nyugati emberek elsõ ízben engedték meg maguknak, hogy barbárokat használjanak fel más nyugati népekkel szemben.

Most, amikor a civilizáció kései fázisa a küszöbön áll, egy egyetemes Európának, a Nyugati Birodalomnak az eszméje huszadik századi stílusban újra megjelenik, mint korunk egyedülálló, nagy alakító eszméje. A feladat politikai formában jelentkezik. Az erõviszonyok kérdése, hogy ez a Birodalom megalapítható-e, mivel Európán kívüli erõs hatalmak állnak vele szemben, és ezek a hatalmak felosztották kultúránk szülõföldjét maguk között.

III.

A Nyugati Birodalom olyan fejlõdési törvényszerûség, amely ellen egyetlen belsõ európai erõ sem volna képes jelképesnél nagyobb ellenállást kifejteni, de megalakulását most megakadályozza a külsõ erõk döntõ beavatkozása a Nyugat életébe. A küzdelem ezért szellemi-politikai síkon folyik, és mozgató ereje a nyugati egység eszméjébõl származik. E pillanatban a Nyugatnak az önfejlesztéshez szükséges szabadságban való létezése a világhatalmi erõk megoszlásának a funkciója.

Korunk más értelemben politikai, mint amilyen a Nyugat korábbi korszaka volt. Korunk az abszolút politika kora, mivel egész életformánk jelenleg a hatalom funkciója. Ahhoz, hogy a cselekvés eredményes legyen, egy bizonyos szellemi kereten belül kell maradnia. Amint Goethe mondta: "Bármiféle korlátlan tevékenység csõdöt eredményez." Cselekedeteinknek nem szabad vak cselekedeteknek lenniük. Eszmei felszereltségünknek olyannak kell lennie, ami képes mindent a saját hasznára fordítani. Ezért az ilyen eszmeiség mentes mindenfajta gazdasági, biológiai, erkölcsi ideológiától. Közvetlenül abból a tényérzékelésbõl indul ki, amelyet korunk szellemi ugrópontnak tekint.

Az egyetemeken és a legtöbb könyvben még mindig az elavult politikai szemléletmódokat mutatják be. Még mindig azt tanítják, hogy különbözõ "kormányzási formák" vannak, amik az egyik országból a másikba átvihetõk. Van köztársaság, van demokrácia, van monarchia, stb. E formák közül egyeseket "jónak" tartanak, másokat "rossznak". Jobb, ha Európát barbárok tartják megszállva uralmuk alatt, mint ha lenne egy Nyugati Birodalom "rossz kormányzati forma" alatt. Jobb a Moszkva és Washington által megszabott élelmiszer-fejadagokat fogyasztani, mint hogy egy büszke és szabad Európa létezzék "rossz" kormányzási formával.

Ez az ostobaság tetõfoka. Az ostobaság ilyen fokára csak lélek és értelem nélküli ideológusok juthatnak el.

Az ilyen vélekedés egyfajta könyv-politika. Arra a tényre vezethetõ vissza, hogy a 'politika' szónak kettõs jelentése van: jelentheti az ember hatalmi tevékenységét, de vonatkozhat a filozófia egyik ágának szótári jelentésére is. Nos, ha a filozófia egyik ágát értik a politikán, minden rendben van: az ilyen értelemben vett politika olyan irányba fordul, amilyenbe akar. A filozófia világában a tiszta lap az uralkodó. De a 'politika' szónak valódi értelme a hatalmi tevékenység: ebben az értelemben az élettevékenység már

maga is politika. Ebben az értelemben a politikát a tények uralják, és a politika feladata tények létrehozása. Ez a 'politika' szó egyetlen lehetséges jelentése a huszadik század számára, és kulturális életünknek ez a legkomolyabb pillanata a politikailag aktív emberek értelmének lehetõ legnagyobb fokú világosságát követeli meg, annak érdekében, hogy teljesen szabadok lehessenek minden ideológiai maradványtól, származzék az akár a logikából, kár a filozófiából, akár az erkölcstanból.

Így állunk az olyan politikai szemlélet kapujában, amely megfelel az Abszolút Politika Kora belsõ igényeinek.

A HUSZADIK SZÁZAD POLITIKAI SZEMLÉLETE

"Az emberek belefáradtak a pénzgazdálkodástól való undorba. Valahonnan eredõ megváltásban, a becsület, a lovagiasság, a lelki nemesség, az önzetlenség és kötelesség reális értékeiben reménykednek."
Spengler

"A kicsinyes politika ideje lejárt; a következõ század terméke a világhatalomért folytatott küzdelem lesz. Ez a nagy politikára fogja majd kényszeríteni a világot."
Nietzsche, 1885.

BEVEZETÉS 2

Az elsõ két világháborúban az erõk megoszlása groteszk volt - ennek módját máshelyütt alkalmas megvizsgálni. Következésképpen ennek a két háborúnak groteszk eredményei születtek. Mindkét világháborúban látszólag a XIX. század szemlélete gyõzött. Valójában ez csupán látszólagos gyõzelem volt, mivel ténylegesen ilyen dolog lehetetlen. A kultúra és az azt létrehozó nemzetek organikus természete miatt a Múlt nem gyõzhet a Jövõ felett - az organikus életben mindig csak két alternatíva van: vagy a fejlõdés útja elõre, vagy a betegség és a pusztulás.

A nyugati civilizációt ez a két félelmetes konfliktus nem pusztította el, jóllehet politikailag a létezés mélypontjára került.

Az elsõ világháború új világot teremtett. A világháború a történelem, politika, háború, nemzet, gazdasági élet, társadalom, kultúra, mûvészet, nevelés, etika régi eszméit elsöpörte. De mindezekrõl új fogalma csupán Európa legjobb gondolkodóinak van, egy kicsiny kultúrahordozó rétegnek. Sajnos, Európa politikai vezetõi - egy kivétellel - közvetlenül az elsõ világháború után nem tartoztak ehhez a réteghez.

A második világháború oka az a tény volt, hogy egész Európa nem került még hatása alá az új eszmének, a huszadik század világszemléletének. Európa fele továbbra is a kicsinyes állameszme régimódi, végzetes játszmáját játszotta. A vezetõk felelõsek annak megjelenítéséért, amire Goethe gondolt, amikor ezt mondta: "A legborzasztóbb dolog a világon a cselekvés közben a tudatlanság." Európa még nem fizette meg a teljes árat ezeknek a vezetõknek rosszindulatáért és ostobaságáért. Nietzsche Oroszország fenyegetõ magatartásának erõsödésében olyan pozitívumot szeretett volna látni, hogy Európát ez rá fogja kényszeríteni az egyesülésre, a politikai nacionalizmus, a kicsinyes állameszme

szánalmas játszmájának feladására. Oroszország nemcsak politikailag, hanem kulturálisan is eltávolodott Európától és visszatért Ázsiához, ahonnét Nagy Péter egykor nagy nehézségek árán kiemelte. De Európa továbbra is a határok és a vámok, kis terek, kis projektek, kis titkok fényûzõ, visszataszító játszmáját játszotta, szinte semmi terve és semmi titka nem volt - még azután sem, hogy szemtanúja lett a bolsevik forradalomnak. Nietzsche feltételezte, hogy Európát bölcs emberek fogják irányítani - elfelejtette, hogy õ csupán óhajtja ezt.

A 2000. év olvasói nehezen tudják majd elhinni, hogy 1947-ben egy hatalomra pályázó francia politikus amellett a program mellett kötelezte el magát, hogy Franciaország biztonságát megõrzi Németországtól, és - ugyancsak 1947-ben - Anglia és Franciaország Dunkerque-ben szövetségi szerzõdést írt alá Németországgal szemben. Mind Amerika, mind Oroszország megengedte ennek a két letûnt politikai hatalomnak, hogy aláírják ezt az ártalmatlan szerzõdést, ami semmiképpen sem kerülhetett konfliktusba a moszkvai és washingtoni, Európán kívüli hatalmakkal, mivel ez a szerzõdés nem a jövõre vonatkozott, sõt még csak nem is a jelenre, hanem kizárólag a múltra. Lehetséges volna, hogy azok az emberek, akik elõkészítették és aláírták ezeket a szerzõdéseket, egy kollektív hallucináció hatása alatt azt hitték, hogy 1750-et vagy 1850-et írnak, és valahol egy másik országban történik mindez? Amikor a politikusok megzavarodnak, országaiknak kell ezt megszenvedniük.

Ezek a dolgok nem történtek volna meg - Európa nem süllyedt volna ennyire a mélypontra -, ha az új politikai, organikusan szükségszerû szemlélet világosan jelen lett volna minden európai ország uralkodó rétegében. Ezt az új világszemléletet - amely automatikusan mindenkinek a nézetévé válik, mihelyt megérti azt - elsõ ízben itt fogalmazzuk meg a maga teljességében.

Magát a 'politika' szót is a közelmúlt folyamán - mondjuk: 1850-tõl kezdve - mélységesen félreértették. Ezért két dolog a felelõs: elõször civilizációnk nemzeteinek gazdasági megszállottsága a XIX. század folyamán, másodszor Amerikának történelemtorzító befolyása Európa bizonyos területein. A gazdasági megszállottság fokozatosan olyan szemléletet alakított ki, hogy a politika idejétmúlt valami, csupán a korábbi gazdasági realitásokat tükrözi, és végsõ soron el is fog tûnni. Így a háború bekövetkezését anakronizmusnak tekintették.

Amerikában - az ott uralkodó, a nyugati történelemben páratlan körülmények következtében - a 'politika' szó egy csoporthoz, vagy eszméhez fondorlatos okból való ragaszkodást kezdett jelenteni. Az amerikai politikusok állandóan azt a vádat hangoztatták egymás ellen, hogy az illetõ belebonyolódott a "politikába". Ez azt jelenti, hogy a politikát szükségtelen, tisztességtelen valaminek tekintették, valami olyannak, amit maguktól távol lehet, és távol is kell tartani. Valójában ezt értették ezen a szón.
Európában a politika természetének ez a mélységes félreértése azért terjedt el, mivel rendkívül hosszú idõn át (1871-1914 között) az európai nemzetek között béke volt. Ez azt látszott bizonyítani, hogy a háború és a politika már a múlté. Ez az eszme olyan mély gyökereket vert, hogy 1914 kivételnek tûnt, ami erõsíti a szabályt. Az is lelki szükségszerûség volt, hogy Európa és Amerika gyenge koponyái az 1914-es háborút az utolsó háborúnak tekintették. Ezt a hiedelmet 1939 sem változtatta meg. Megint ez lett az utolsó háború. Az ilyen szemléletû emberek nem szégyelltek minden háborút az utolsó háborúnak tekinteni. Egy ideológus számára a saját elmélete a norma - a tények azok, amik eltérnek a normától.

Elérkezett az idõ, amikor ehhez az értelmi bûvészmutatványhoz való makacs ragaszkodásnak meg kell szûnnie. A politika nem engedelmes alanya a logikai mûveleteknek, hanem a kor szellemében való cselekvés színtere.

A POLITIKA TERMÉSZETE

Elõször is: mi a politika? Vagyis: mi a politika mint tény? A politika a hatalommal kapcsolatos tevékenység.

A politika sajátos terület - a hatalom területe. Nem erkölcstan, nem az esztétikának, nem a közgazdaságtannak a területe. A politika egyfajta gondolkodásmód, mint ahogy a többiek is azok. Mindezek a gondolkodási formák elkülönítik a világ teljességének egyik részét, és arra igényt tartanak, mint sajátjukra. Az erkölcstan különbséget tesz a jó és a rossz között, az esztétika a szép és a rút között, a közgazdaságtan a hasznos és a haszontalan között (ez utóbbiak a késõbbi, tisztán kereskedelmi korban ez a hasznot hozó és hasznot nem hozó közötti megkülönböztetéssel azonos). A politika barátra és ellenségre osztja fel a világot. Számára ezek egyfelõl a kapcsolat, másfelõl az eltávolodás lehetõ legmagasabb fokát fejezik ki.

A politikai gondolkodás éppen úgy különbözik a gondolkodás többi formáitól, mint azok egymástól. A politika létezhet nélkülük, és azok is létezhetnek nélküle. Az ellenség lehet jó, szép, gazdaságilag hasznos, a vele való üzlet hasznot hozó - de ha hatalmi tevékenysége összeütközik az enyémmel, akkor az ellenségem. Vele lehet egyedül egzisztenciális konfliktusom. Az esztétika, közgazdaságtan, erkölcstan nem foglalkoznak az egzisztenciával, hanem csupán a cselekvés és gondolkodás normáival egy biztonságban lévõ egzisztencia keretein belül.

Noha pszichológiai tény, hogy az ellenséget könnyû elképzelni csúnyának, kártékonynak és gonosznak, mindazonáltal ez a politika számára másodlagos és nem rontja le a politikai gondolkodás és cselekvés függetlenségét. Mivel a politikai szétválasztás az egzisztenciával kapcsolatos, ez a legmélyebb szétválasztás valamennyi között. Ezért a politikus természetes tendenciája, hogy keresse a meggyõzés, kényszerítés és önigazolás minden eszközét, hogy cselekvését minél sikeresebbé tegye. Az, hogy ez milyen mértékben történik, közvetlen összefüggésben áll a vezetõk politikai gondolkodásának tisztaságával. Minél több elemet tartalmaz a szemléletük az erkölcsi, közgazdasági vagy egyéb gondolkodásból, annál több ilyen elemet tartalmaz a propagandájuk a távolabbi politikai céljaik érdekében. Még az is megtörténhet, hogy az illetõk nincsenek tudatában, hogy politikai céljaik vannak. Minden jel arra mutat, hogy Cromwell vallási és nem politikai vezérnek tekintette önmagát. Egy másik változattal az a francia újság szolgál, amely azzal akarta éleszteni 1870-ben olvasóiban a harci szellemet, hogy a francia bakák szõke nõkkel teli harci jármûvekkel fognak visszatérni Poroszországból.

Másfelõl a japán propaganda a második világháború alatt a hátország felé majdnem kizárólagosan a küzdelem teljesen egzisztenciális, vagyis tisztán politikai természetét hangsúlyozta. Lehet olyan eset, hogy egy másik ember rút, gonosz és kárt okozó, de nem az ellenségem. Ugyanakkor lehet jó, szép és hasznos ember, de az ellenségem.
A barát és az ellenség konkrét valóságok. Nem jelképek. Nem keverednek erkölcsi, esztétikai vagy közgazdasági elemekkel. Barát és ellenség mint magánemberek nem ellenszenveznek feltétlenül egymással. Az ellenszenv, a barát és az ellenség politikai

szétválasztásának nem szükségszerû tartozéka. A gyûlölet a magánszférához tartozó jelenség. Ha a politikusok gyûlölettel oltják be népüket az ellenséggel szemben, ezt csak azért teszik, hogy személyileg érdekeltté tegyék õket a közös küzdelemben, és ez a személyes érdekeltség máskülönben nem lenne meg. A személyfeletti organizmusok között nincs gyûlölet, jóllehet egzisztenciális küzdelem lehet közöttük. A szeretet-gyûlölet szétválasztás nem politikai szempontot fejez ki, és ez semmiképpen nem vág egybe a barát-ellenség szétválasztással. A szövetségkötés nem jelent szeretetet, mint ahogy a háború sem jelent gyûlöletet. A politika területén a világos gondolkodás elõfeltétele, hogy már a kezdetben határozottan meg-különböztessük a fogalmakat egymástól.

A liberalizmus világszemlélete (amely itt is, mint mindig, a valóságtól elrugaszkodott) azt állította, hogy az ellenség fogalma vagy a gazdasági vetélytársat jellemzi vagy az eszmei ellenfelet. De a gazdasági életben nincsenek ellenségek, csak vetélytársak, és egy erkölcsi szempontokkal teljesen átitatott világban (vagyis egy olyan világban, amelyben csak erkölcsi ellentétek léteznek) nem létezhetnének ellenségek, hanem csak eszmei ellenfelek. Az egyedülállóan hosszú (1871-tõl 1914-ig tartó) békekorszak által megerõsödött liberalizmus a háborút elavultnak, és a barát-ellenség csoportosítást, maradinak nyilvánította. Ez természetesen olyan állásfoglalás, amely a politikához mint a filozófia egyik ágához tartozik. Ezen a területen téves állítás nem lehetséges. A tények tömege sem bizonyíthatja be, hogy egy elmélet rossz, mivel ezek az elméletek minden fölött állnak, a történelem a politikai szemlélethez tartozó ügyekben nem bíró, az értelem dönt el mindent, és ki-ki maga dönti el magának, mi az ésszerû. A valóságos politikát azonban csak a tények érdeklik. Itt csak egy ellenvetés tehetõ: ez vagy az a nézet végelemzésben nem felel meg a tényeknek.

Az ellenség tehát nem vetélytársat jelent. Nem jelenti általában az ellenfelet sem. Legkevésbé jelent olyan személyt, akit valaki személyes ellenszenvbõl fakadó érzelemmel gyûlöl. A latin nyelvben a 'hostis' szó a köz ellenségét, az 'inimicus' szó a privát ellenséget jelöli. Sajnos, a nyugat-európai nyelvek nem teszik meg ezt a fontos megkülönböztetést. A görög nyelv azonban megteszi ezt: a görögök mélységes különbséget láttak a háború két típusa között, amiket más görögök ellen folytattak, és amiket a kultúrán kívüli barbárok ellen vívtak. Az elõbbi háborúk voltak az "agon"-ok, és csak az utóbbiak voltak az igazi háborúk. Az "ágon" eredetileg a nyilvános vetélkedõ volt a kitûzött jutalomért. Az ellenfele volt: az "antagoniszt". Ez a megkülönböztetés azért értékes a számunkra, mert korunk háborúival ellentétben a megelõzõ 800 év háborúit európai népek folytatták egymás ellen, azok tehát agonális háborúk voltak. Mihelyt a nacionalista politika uralkodóvá vált a klasszikus kultúrán belül, a peloponézoszi háborúval a megkülönböztetés eltûnt a görög nyelvhasználatból. Nyugat-Európában a XVII. és XVIII. századi háborúk "jutalomért" folyó vetélkedések voltak: a "jutalom" egy területsáv, egy trón, egy cím volt. A résztvevõk a dinasztiák voltak, nem a népek. A szembenálló dinasztia elpusztításának eszméje nem volt jelen; ilyesmi csak kivételes esetben volt lehetséges. Az ellenség politikai értelemben a köz ellenségét jelenti. Ez korlátlan értelmû, s mint ilyen, a privát ellenségtõl különbözik. A közellenség - privát ellenség megkülönböztetés csak akkor jöhet létre, amikor személyfeletti egységek vannak jelen. Ilyen esetben a személyfeletti egység határozza meg, ki a barát, és ki az ellenség. Magánszemélyek nem tehetnek ilyen megkülönböztetést. A magánszemély gyûlölheti azokat, akik szembeállnak vele, ellenszenvesek a számra vagy vetélkednek vele, de nem tekintheti õket ellenségnek korlátlan értelemben.

A köz ellensége és a privát ellenség megkülönböztetésére szolgáló két szó hiánya is hozzájárult a közismert bibliai szakasz "szeressétek ellenségeiteket" (Mt. 5,44; Lk. 6,27)

értelmezési zavaraihoz. A görög és latin szövegben a privát ellenségre vonatkozó szó található. És valójában is ez az, amire a szakasz vonatkozik. A szakasz nyilvánvalóan a gyûlölet és rosszindulat félretevésére szólít fel, de ez a felszólítás szükségtelen, amikor a köz ellenségeirõl van szó. A gyûlölet a politikai gondolkodástól idegen fogalom. A köz ellenségei ellen irányuló bármilyen gyûlölet nem politikai indítású és mindig a belsõ politikai helyzet bizonyos gyengeségét mutatja. Ez a bibliai szakasz nem szólít fel senki sem arra, hogy szeresse a köz ellenségét, és a szaracénok és a törökök elleni háborúban sem a Pápa, sem a szentek, sem a filozófusok nem értelmezték így. Bizonyos, hogy ez a szakasz nem javasol a köz ellensége iránti szeretet alapján árulást.

II.

Minden nem-politikai jellegû (például jogi, társadalmi, vallási, gazdasági vagy egyéb) csoportosulás végül politikai jellegûvé válik, ha olyan mély ellentétet hoz létre, hogy a különbözõ emberek ellenségnek tekintik egymást. Az állam mint politikai egység természeténél fogva kizárja az ilyen fajta szembenállást. Ha ennek ellenére egy államhoz tartozó népességen belül olyan mély és erõs a széthúzás, hogy barátokra és ellenségekre oszlanak, ez azt mutatja, hogy a szóban forgó állam - legalábbis idõlegesen - ténylegesen nem létezik. Többé nem politikai egység, mivel nem minden politikai döntést õ hoz. Minden állam ragaszkodik a politikai döntés monopóliumához. Ez más szóval a belsõ béke fenntartását jelenti. Ha bizonyos csoport vagy eszme oly erõssé válik, hogy barát-ellenség osztályozást hozhat létre, az már politikai egységgé vált. Ha a létrejött erõket az állam nem képes békés eszközökkel kézben tartani, legalábbis egy idõre megszûnt létezni. Ha az államnak erõalkalmazáshoz kell folyamodnia, ez már önmagában mutatja, hogy immár két politikai egység. Más szóval: két állam létezik az eredeti egy állam helyén.

Ez felveti a belpolitika jelentõségének kérdését. Egy és ugyanazon államon belül beszélünk szociálpolitikáról, ítélkezési politikáról, valláspolitikáról, pártpolitikáról és más hasonlókról. A felsoroltak más értelmét tükrözik a szónak, mivel a barát-ellenség szétválasztást nem tartalmazzák. Békés politikai egységen belül mennek végbe. Csupán "másodlagosnak" nevezhetõk. Az állam lényege a maga területén belül kizárja a barát-ellenség osztályozás lehetõségét. Ezért az egy államon belüli konfliktusok természetüknél fogva korlátozottak, míg az igazi politikai konfliktus korlátlan. Természetesen ezeknek a belsõ korlátozott küzdelmeknek bármelyike igazi politikai ellentét fókuszává válhat, ha az állammal szembenálló eszme elég erõs, és az állam vezetõi elveszítik a biztonságukat. Ha ez bekövetkezik, az állam egységének megint csak vége. Egy organizmus vagy követi a saját törvényét, vagy megbetegszik. Ez az organikus logika, és ez irányít minden organizmust: a növényeket, állatokat, embereket és a magasabb rendû kultúrákat. A felsoroltak vagy önmaguk maradnak vagy megbetegednek és elpusztulnak. Számukra nem ésszerû és nem logikus az a nézet, amely azt mondja, hogy ha valami erõltetve leírható egy adott rendszeren belül, az egy organizmusba is belekényszeríthetõ. A racionális gondolkodás az organikus élet számos képzõdményének csupán egyike, és minthogy magához az organikus élethez képest másodlagos, nem foglalhatja bele az egész organikus életet a szemlélõdésbe. Az emberi értelem korlátozott, csak egy bizonyos módon mûködhet, és csak olyan tárgykörben, amely alkalmas értelmi vizsgálatra. Az organizmus azonban az organikus élet egészét jelenti. Nem engedi át titkait egy olyan módszernek, amelyet õ maga fejlesztett ki a saját alkalmazkodó képességébõl, annak érdekében, hogy megbirkózzék olyan nem-organikus problémákkal, amik fölött az élõ organizmusnak diadalmaskodnia kell.

A másodlagos politika gyakran eltorzíthatja az elsõdleges politikát. Például a kicsinyes féltékenykedésnek és személyes gyûlölködésnek az a nõies politikája, amely XV Lajos udvarában uralkodó volt, nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy sok francia politikai energiát kötött le a Frigyes elleni kevésbé fontos harc, és kevés energia maradt a Kanadában, Indiában és a tengereken vívott küzdelmekre Anglia etilen. Madame Pompadour nem kedvelte Nagy Frigyest, és Franciaországnak egy birodalmat kellett áldoznia annak érdekében, hogy Nagy Frigyest megbüntesse. Amikor a privát ellenségeskedés ilyen hatást gyakorol egy köz javával kapcsolatos döntésre, a politika torzulásáról kell beszélnünk, az ilyen politika torz politika. Amikor egy organizmus egy saját fejlõdési törvényén kívüli erõtõl kér tanácsot, vagy annak szorításában van, az élete eltorzul. A privát ellenségeskedés és az általa eltorzítható országos politika közötti viszony ugyanaz, mint az európai kicsinyes állameszme és a nyugati civilizáció közötti viszony. A nacionalista politika kollektív öngyilkosságban vétkes játszmája torzította el Nyugat egész rendeltetését 1900 után az Európán kívüli erõk elõnyére.

III.

A politika konkrét természetét a minden nyugati nyelvben jelentkezõ bizonyos nyelvi tények tükrözik. Valamely politikai csoport fogalmai, eszméi és szótára egyformán polémikus, propagandisztikus 'király', 'társadalom' jellegûek. Ez az egész világtörténelemre érvényes. Az 'állam', 'osztály', 'király, 'társadalom' szavak valamennyien polemizáló tartalmak hordozói és teljesen mást jelentenek a hívek, mint az ellenfelek számára. A 'diktatúra', 'törvényes kormány', 'proletariátus', 'burzsoázia' szavaknak is kizárólag polemikus értelmük van, és csak az tudja, hogy ezekkel a szavakkal mit akarnak kifejezni, aki tudja, hogy kik és kik ellen használják azokat. A második világháború alatt például a 'szabadság' és a 'demokrácia' szavakkal mindazokat jelölték, akik az Európa-ellenes koalíció tagjai \ voltak, tekintet nélkül teljesen a szó eredeti jelentésére. A 'diktatúra' szót az Európán kívüli koalíció nemcsak Európa jelölésére alkalmazta, hanem ezzel a szóval minõsítettek minden országot, amely nem volt hajlandó csatlakozni a koalícióhoz.

Ugyanígy a 'fasiszta' szót is kizárólag szitokszóként használták, mivel a szó az alkalmazott értelemben nem írt le semmit annak tulajdonságaiból, akire, vagy amire alkalmazták. A 'demokrácia' szó is csak a dicséret kifejezése volt, nem tulajdonságok leírása. Például az amerikai sajtó mind az elsõ, mind a második világháborúban Oroszországot mindig, mint "demokráciát" jellemezte. A Romanov-ház és a bolsevista rezsim egyaránt demokratikus volt. A sajtó kénytelen volt az olvasók számára ezekrõl a háborúkról homogén képet festeni, és ezt mindvégig fenntartani: ezek a háborúk a demokráciák háborúja a diktatúra ellen, ámde Európa azonos a diktatúrával, tehát minden ország, amely Európa ellen harcol, demokrácia. Machiavelli hasonló módon minden országot, amely nem volt monarchia, köztársaságnak nevezett, és ez a polemikus definíció mind a mai napig fennmaradt. Jack Cade számára a 'nemesség' szó elítélõ terminus; azok számára, akik leverték a felkelését, mindenestõl jót jelentett. Az osztályharcos [és zsidó, késõbbi osztrák kancellár- szerk] Kari Renner jogi tanulmányában a bérlõ által a földesúrnak fizetett bérleti díjat "adónak" nevezi. Ugyanígy Ortega y Gasset a tekintélyi államnak, a rend eszméjének, a hierarchiának és fegyelemnek az újjáéledését a tömegek lázadásának hívja. És egy igazi osztályharcos számára bármely kubikus társadalmilag értékes személy, de egy tiszt "parazita".

Abban az idõszakban, amikor a liberalizmus uralta a nyugati civilizációt, és az állam szerepe - elméletileg - egy "éjjeli õr" szerepére korlátozódott, magának a 'politika' szónak is alapvetõen megváltozott a jelentése. Azelõtt az állam hatalmi tevékenységét jelentette,

most a magánszemélyek és szervezeteik olyan erõfeszítéseit, amik által helyet akartak biztosítani maguknak a kormányban, mint életben maradásuk eszközében. Más szóval: a 'politika' szó a pártpolitikát kezdte jelenteni. Azok, akik 2050 körül olvassák majd ezeket a sorokat, nehezen fogják megérteni ezeket a vonatkozásokat, mivel akkorra a pártpolitikát éppen úgy elfelejtik, mint ahogy mára az ópiumháború feledésbe merült.

Minden állami organizmus eltorzult, megbetegedett, válságban volt, és ez a befelé fordulás volt a válság egyik nagy tünete. Azt tételezték fel, hogy a belpolitika az elsõdleges.

Ha a belpolitika tényleg elsõdleges lett volna, ennek azt kellett volna jelentenie, hogy valamely belpolitikai kérdéssel kapcsolatban barát-ellenség osztályozás állhatott volna elõ. Ha ez megtörténik, szélsõséges esetben polgárháború lehetett volna a következmény. Ha azonban nem következett be polgárháború, a belpolitika valójában még mindig másodlagos, korlátozott, nem közérdekû, hanem magánérdekeket szolgáló volt. Valójában az az állítás, hogy a belpolitika elsõdleges, polemikus állítás, ami azt jelenti, hogy a belpolitikának elsõdlegesnek kell lennie. A liberálisok és osztályharcosok - mint ahogy most is teszik - vágyaikról és reményeikrõl úgy beszéltek, mint tényekrõl, majdnem tényekrõl, potenciális tényekrõl. Az energia belsõ problémákra való összpontosításának egyetlen következménye az volt, hogy az állam a többi államokkal kapcsolatos ügyeiben meggyengült. Minden organizmus csupán két alternatívát enged: az organizmusnak hûnek kell maradnia önmagához, mert különben sorsa a betegség és a halál. Az állam természete, lényege a belsõ béke és a külsõ harc. Ha a belsõ békét megzavarják vagy megszüntetik, a külsõ harc szenved kárt.

Az organikus és nem-organikus gondolkodásmód nem egyezik egymással: az iskolás logika, a kézikönyvek filozófiájának logikája szerint nincs magyarázat arra, hogy miért kell még mindig léteznie államnak, politikának és háborúnak. Nincs logikai magyarázat arra, hogy miért ne szervezõdhetne az egész emberiség egy társadalommá vagy pusztán egy gazdasági vállalkozássá, avagy egy óriási könyvklubbá. Azonban az államok magasabb rendû organizmusai és a legmagasabb rendû organizmusok, a magasabb rendû kultúrák nem kérik ki a logika mûvelõinek az engedélyét, hogy létezhessenek - maga az, hogy ilyen racionalista, valóságtól elrugaszkodott ember létezik, csupán a magasabb rendû kultúra válságtünete, s amint a válság elmúlik, vele együtt eltûnnek a racionalisták is. Azt, hogy a racionalisták nincsenek kapcsolatban a történelem láthatatlan, organikus erõivel, az a mód mutatja, ahogy a jövõ eseményeirõl nyilatkoznak. 1914 elõtt általános véleményük volt, hogy egész Európára kiterjedõ háború lehetetlen. A racionalisták két típusa erre két, egymástól különbözõ magyarázatot adott. Az Internacionálé osztályharcosai azt hangoztatták, hogy a nemzetközi osztályharcot hirdetõ szocializmus lehetetlenné teszi, hogy az egyik ország "munkásait" a másik ország "munkásai" ellen mozgósítsák. A racionalisták másik típusa - akiknek a gondolkodásában a gazdasági élet állt a középpontban, mivel a racionalizmus a materializmussal elválaszthatatlanul összefonódik - az állította, hogy általános háború azért lehetetlen, mivel a mozgósítás következtében egyes országok gazdasági élete annyira kizökkenne a kerékvágásából, hogy az összeomlás néhány hét alatt bekövetkezne.

HÁBORÚ ÉS A POLITIKA SZIMBIÓZISA

Gondolatmenetünk során eljutottunk odáig, hogy a háborúnak a politikához való viszonyával kell foglalkoznunk. Nem szándékszunk tárgyalni a háború metafizikáját,

hanem a háború lehetõségeirõl és szükségszerûségeirõl akarunk gyakorlati szemléletet kialakítani, hogy az a cselekvés alapjául szolgáljon.

Mindenekelõtt a háborút így határozhatjuk meg: a háború nem más, mint szervezett politikai egységek közötti fegyveres küzdelem. Itt nem a harc módjáról van szó, hiszen a fegyverek csupán a pusztítás módját határozzák meg. Nem is a katonai szervezetrõl - ezeknek a dolgoknak semmi közük a háború belsõ természetéhez. A háború a barát-ellenség szétválasztás lehetõ legnagyobb megnyilvánulása. Ez adja meg gyakorlati jelentését az 'ellenség' szónak. Ellenség az, aki ellen valaki háborút készít elõ, illetve folytat. Ha nincs szó háborúról, az illetõ nem ellenség, hanem vagy pusztán ellenfél egy díjért folytatott küzdelemben, vagy csupán pogány, aki kizárólag ideológiai ellenfél, vagy vetélytárs, illetve ellenszenves, gyûlöletes személy. Amelyik pillanatban ellenséggé válik, a fegyveres küzdelem, a háború lehetõsége vagy ténylegessége beköszönt. Egy "ágon" nem háború, ezért a XVIII. század közepéig a nyugati kultúrállamok közötti fegyveres küzdelmek nem voltak háborúk (a szó huszadik századi értelmében). A korábbi háborúk célja és terjedelme korlátozott volt, a szembenálló országok nem voltak egzisztenciális ellenfelek. Ezek a küzdelmek nem politikai harcok voltak (a szó huszadik századi értelmében) - ezeket nem ellenségek ellen vívták, ahogy mi értjük ezt a szót. Sajnos, nyugati nyelveinkben nincs meg az a pontosság, ami ebbõl a szempontból megvolt a görög nyelvben: a görögök megkülönböztették a hellének között folyó küzdelmeket, az agonokat (amiket "antagonisták" vívtak egy. más ellen), a nem kultúrnépek ellen folytatott háborútól, amelyben a hellénekkel szembenálló nép (például a perzsa) ellenség volt. Így a keresztesháborúk a szó teljes, korlátlan értelmében háborúk voltak: a végsõ szellemi cél a kultúra és az igaz hit felsõbbrendûségének érvényesítése volt a pogányokkal szemben. Az ellenfelet (a lovagi tisztesség belsõ parancsszavára természetesen az ellenfél katonáira is kiterjesztett személyes nagylelkûség ellenére) ellenségnek tekintették, amelyet nem szabad engedni továbbra is, a maga politikai egységében élni, ha ez az egység megsemmisíthetõ. A becsület a keresztesháborúk során tiltotta a személyes aljasságot, de nem zárta ki az ellenségnek mint szervezett egységnek teljes megsemmisítését. Az európai népek közötti küzdelmek etikája azonban megtiltotta, hogy túl kemény szerzõdést kényszerítsenek rá a legyõzött ellenfélre, és senkinek sem jutott eszébe, hogy tagadja az ellenfélnek azt a jogát, hogy mint szervezett egység létezzék.

Kultúránk történelme folyamán VII. Gergelytõl kezdve Napóleonig a kultúránkhoz tartozó nemzetek közötti küzdelem mindig korlátozott volt, de a pogányok, illetve a kultúránkhoz nem tartozó népek ellen korlátlan, igazi háborút vívtak.
A kultúra elõtti, utáni és kívüli háborúk korlátlanok. Inkább az emberben lévõ barbárság megnyilvánulásai, amennyiben nem hordoznak magasabb rendû szimbólumokat. Ennek ellenére ezek a háborúk is szellemiek, mivel minden, ami emberi, szellemi. Az ember számára a szellem az elsõdleges, az anyag a szellemi fejlõdés hordozója. Az ember látja a szimbolikus jelentését az õt körülvevõ világnak - ezeknek a szimbólumoknak a megtapasztalása, az ember cselekedetei és szervezõ tevékenysége összhangban állnak azzal, ami õt emberré teszi, még akkor is, ha állati ösztönöket is hord magában. Természetesen az emberi lélek a maga átalakító szimbolizmusával teljesen megváltoztatja ezeknek az ösztönöknek a megnyilvánulását. Ezek beleolvadnak a lélek és annak szimbolizmusának szolgálatába.

Az ember nem élelemért gyilkol, mint a tigris - lelki szükségbõl öl, amikor elvesz egy emberi életet. Még a magasabb rendû kultúrán teljesen kívüli háborúk sem kizárólag állatiasak, azok sincsenek teljesen híjával a szimbolikus tartalomnak. Ember esetében ez lehetetlen lenne - csak szellemi valóság képes tömegeket felsorakoztatni a csatatéren. De a

magasabb rendû kultúra szimbolizmusa nagyszabású szimbolizmus - összekapcsolja a múltat, jelent, jövõt és a dolgok teljességét, összeolvasztva azokat egy nagyszabású ábrázolásával annak, amirõl késõbb kiderül, hogy maga is szimbólum. A kultúrán kívüli emberi jelenségek csak ezekkel az átfogó értelmû jelenségekkel, ezzel a nagy személyfeletti rendeltetéssel összehasonlítva tûnnek csupán állatiasnak. Így szegényesebb szimbolikus tartalmú és kisebb szellemi energiájuk miatt ezek a háborúk sohasem képesek megközelíteni a magasabb rendû kultúrákkal összefüggõ háborúk hevességét, terjedelmét, és idõtartamát. Az elõbbiekben a vereséget sokkal könnyebben ismerik el, mert az csak azoknak a lelkét érinti, akik a háború aktív résztvevõi. De a kulturális háborúkban a kultúra lelke mûködésben van és a szolgálatában állókat a maga láthatatlan, de legyõzhetetlen erejében részesíti. Az ilyen háborúkban a küzdelem évekig folytatódhat ijesztõ esélyek ellen is. Néhány vereség után Dzsingisz Kánnak vége lett volna. Nem így volt ez Nagy Frigyes vagy George Washington esetében, mivel ezek úgy érezték, hogy egy Eszmének, a Jövõnek a hordozói.

Nem mondható, hogy ellenségeskedés áll fenn, amikor nincs lehetõség háborúra. A lehetõségnek ténylegesnek és nem csupán elképzelhetõnek kell lennie. De ahhoz, hogy ellenségrõl beszélhessünk, a háborúnak nem kell mindennapi és fenyegetõ lehetõségnek lennie. Ahhoz, hogy a háború lehetséges legyen, és igazi ellenségeskedésrõl beszélhessünk, az sem szükséges, hogy bezáruljanak az ajtók a tárgyalások elõtt.

Még a harcias államok között sincs naponta vérontás. A háború a politika lehetõ legnagyobb felerõsödése, de kell lenniük kevésbé intenzív szakaszoknak is: ilyen az újjáépítés, a tárgyalás, a kormányzás és az elõkészület idõszaka. Ha nem lenne béke, nem lenne szavunk a háborúra, és - amire a pacifisták sohasem gondolnak - háború nélkül nem lehetne olyan boldog, álomszerû, édeskés békénk, amilyen értelemben õk használják ezt a szót. Mindaz a tüzes energia, amit a háború a személyfeletti küzdelmekre fordít, ilyen vagy olyan belpolitikai viszályokban nyerne levezetést, és a veszteséglista aligha lenne rövidebb.

A háborúnak a politikához való viszonya világos. Clausewitz (az általában helytelen értelemben idézett mondásában) a háborút "a politikai érintkezés más eszközökkel történõ folytatásának" nevezte. Helytelen értelemben szokták idézni ezt a mondást, mert ez nem azt jelenti, hogy a katonai küzdelem a politika folytatása, hiszen nem az. A katonai küzdelemnek megvan a maga stratégiai és taktikai nyelvezete. Megvannak a maga organikus szabályai és követelményei. Mindazonáltal a háborúnak nincs saját motivációja. Ezt pótolja a politika. Amilyen intenzív a politikai harc, vagyis az ellenségeskedés, olyan a háború.

A háború és a politika kölcsönös viszonyába némi bepillantást nyújt egy angol diplomata mondása: egy politikusnak nagyobb gyakorlata van a harcban, mint a katonának, mert a politikus állandóan harcol, míg a katona csupán alkalmilag. Az is megfigyelhetõ, hogy egy hivatásos katona hamarabb változtat át egy háborút agonná, mint egy politikus katona. A 'politikus katona' kifejezés csak egyedi megjelölés: azt a személyt jelöli, aki inkább meggyõzõdésbõl, mint hivatásos mivoltától indíttatva harcol.

Clausewitz ugyanebben a fejezetben a politikus és a háború közötti viszonyt úgy jellemezte, hogy az ebben a században is érvényes: "Mivel a háború a politikához tartozik, átveszi annak formáját. Amikor a politika naggyá és hatalmassá válik, a háború is ilyen ' lesz. Odáig fokozódhat, hogy abszolút formát nyer."

A háború éppen úgy feltételezi a politikát, mint ahogy a politika is feltételezi a háborút. A politika határozza meg, ki az ellenség, és azt is, hogy mikor kezdõdjék a háború. Ezek nem problémák a katona számára. A hadseregeknek felkészülteknek kell lenniük arra, hogy bármely politikai egység ellen harcoljanak.

A háború és a politika esetében nem határozható meg, hogy melyik célja a másiknak. Organikus értelemben nem mondhatjuk, hogy a háború a politika célja, vagy a politika a háborúnak. Egyik állítás sem igaz. Mindegyikük feltételezi a másikat: egyik sem létezhet a másik nélkül. Természetesen egy adott politika célul tûzhet ki egy bizonyos háborút, de a háború nem lehet általában a politika célja.
A háború eshetõsége adja a politika gondolkodás sajátos jellegét. Ez különbözteti meg például a gazdasági, erkölcsi, természettudományos vagy esztétikai gondolkodástól.

II.
A politikai gondolkodás és cselekvés lényegét alkotó barát-ellenség szétválasztás azt jelenti, hogy nincs közöttük harmadik lehetõség? Nem, hiszen ténylegesen van semlegesség is. Sajátos szabályai és létfeltételei vannak. A nyugati kultúra a maga nemzetközi jogának egyik részeként kialakította a semlegességet szabályozó jogot is. Maga az a tény, hogy jogszabályokat fogalmaztak meg a semlegesek számára, azt mutatja, hogy döntõ dolog a konfliktus, a barát-ellenség szétválasztás. A semleges számára a probléma az, hogy miképpen maradjon a konfliktuson kívül; a szokásos esetben nem a többiek problémája, hogy a semleges a konfliktuson kívül maradjon. Az egész semlegességi joggyakorlat azon áll vagy bukik, hogy kik a hadviselõ felek. Ha nagyhatalmak háborúznak egymással, a semleges államoknak a gyakorlatban nem sok joguk van. Ha kis hatalmak közt folyik a harc, és a nagyhatalmak semlegesek, a semlegeseknek számos jogát tiszteletben tartják.

Ám a lényeges az, hogy a semlegességet mint politikát a háború és az aktív politika gyakorlati lehetõsége háttérbe szorítja. Elõfordulhat, hogy egy ország mint politikai egység megszûnik létezni, ha semlegessé válik. Gazdaságilag, társadalmilag, kulturálisan esetleg továbbra is létezhet, de politikailag nem létezhet tovább, ha semleges lesz. A háborúról való lemondás azt jelentheti, hogy egy ország a jogairól lemond az ellenség javára. Ameddig egy hatalom egy adott eshetõségben elkötelezett a háború mellett, nem fogadta el a teljes semlegességet. Így például Belgium semlegessége a XIX. század folyamán csupán egy szó volt, nem tény, mivel hadsereget és külföldi képviseletet tartott fenn és katonai szövetségre lépett Angliával és Franciaországgal, Németország ellen. Amíg egy ország hadsereget tart fenn, nem mondhatjuk, hogy nemzeti politikájának alapját a semlegesség képezi. A hadsereg a politika eszköze, még ha csupán az önvédelmi politikáé is. A politika és a semlegesség kizárják egymást, akárcsak a semlegesség és a további létezés is. Itt megint egy példáját láthatjuk minden politikai nyelvezet polemikus természetének. A semlegességet bizonyos kis európai államok polemikus szóvá változtatták. A valóságban a puszta létükkel Európa egyik felének politikai céljait szolgálták Európa másik fele ellen. Ezt a helyzetet, amelyben a puszta létükkel a harcban állók egyik csoportja mellett kötelezték el magukat, nevezték õk "semlegességnek". Tudják, hogy politikájuk be fogja õket vonni a háborúba, és amikor a háború eljött, azt kiáltozták, hogy megsértették a "semlegességüket".

Lemondani a politikáról - a teljes semlegesség ezt jelenti - annyi, mint lemondani az önálló állami létezésrõl. Számos esetben a bölcsesség követelménye és a kultúra parancsa egy másik hatalommal ötvözõdni és lemondani egy kiüresedett önálló létrõl, egy olyan létezésrõl, amelynek nincs jelentése, illetve jövõje.

A háború alatti tényszerûen bizonytalan semlegesség és a polémikus csalást jelentõ semlegesség mellett van olyan semlegesség is, amely létét annak köszönheti, hogy nincs remény arra, hogy egy háború sikeresen megvívható lenne. Ez közelebb áll az igazi semlegességhez, mivel ez azt jelenti, hogy az ilyen állam korlátozott háborús erejével nem számolnak a többi hatalmak, kivéve természetesen, ha a kérdéses ország számukra vonzó mint zsákmány vagy mint hadszíntér. Ebben az esetben a semleges országnak el kell döntenie, hogy a még harcban álló hatalmak közül melyik javára adja fel a függetlenségét. Ha ezt a döntést nem hozza meg, külsõ hatalom fogja eldönteni helyette. Az a hatalom, amely gazdasági gyengesége, kicsiny területe vagy elöregedése miatt képtelen a hadviselésre, valójában lemondott a háborúról és semlegessé vált. Az, hogy lehetséges-e számára a "posztumusz" élet, egyedül attól függ, mennyire vonzó a területe. A magas politikai célok számára nem politikai, hanem semleges tényezõ.

A haditechnika óriási fejlõdése miatt kevés ország képes védekezõ, illetve támadó háborúra. Ez indította a racionalistákat és a liberálisokat (akik mindig egy új, vágyaiktól sugallt "ragyogó" ötlettel állnak elõ) arra a kijelentésre, hogy a világ a háborútól mentessé vált. Nem lesz több háború és politika - az õ Szóhasználatuk szerint "hatalmi politika", ami éppen olyan szószaporítás, mint amikor valaki szép-esztétikáról, haszon-közgazdaságról, jó erkölcsrõl, istenfélõ vallásosságról vagy törvényes jogról beszél -, a világ semlegessé válik, a háborús alkalmak megszûnnek, a politikai hatalmaknak nem lesz módjuk háborút folytatni stb. Pedig nem a háború, avagy a politika tûnik el, hanem az egymással háborút folytató országok száma lett kevesebb.

Háborútól mentes az a világ lenne, amiben nincs politika. Ez olyan világ lenne, amiben nem állhat elõ az emberek között olyan nézeteltérés, ami az embereket ellenséggé tenné egymás iránt. Egy pusztán gazdasági világban az emberek csupán mint vetélytársak állnak szemben egymással. Ha erkölcsiség is létezne, a különbözõ nézetek hirdetõi szembenállhatnának egymással, de csak a vita során. A vallásos emberek szembenállhatnának egymással, de csak a saját hitük terjesztése esetén. Olyan világ lenne az, amelyben senki sem ölne, vagy jobban mondva, olyan erõtlen, színtelen, unalmas világ, amit senki sem vehetne valószínûleg olyan komolyan, hogy öljön vagy kockáztassa az életét miatta.

Csak azt a következtetést vonhatjuk le, hogy egy olyan racionalista, liberális vagy pacifista, aki azt hiszi, hogy a háború eltûnhet az emberiség életébõl, egyszerûen nem érti, mit jelent a 'háború' szó, nem érti a háború kölcsönös viszonyát a politikával, illetve nem érti a politika természetét, azt tudniillik, hogy a politika ellenségként állítja az embereket egymással szembe. Más szóval (és a lehetõ legfinomabban kifejezve): ezek az emberek nem tudják, mirõl beszélnek. Politikával, sõt háborúval akarják eltörölni a Föld színérõl a háborút. Ha a háború eltûnt, és a politika maradt, háborúval kellene megsemmisíteniük a politikát vagy esetleg politikával. Összekeverik a szavakkal való virtuóz játékot a politikai gondolkodással, a logikát a lélek szükségszerûségeivel, a véletlent a történelemmel. A személyfeletti erõkrõl azt gondolják, hogy nem léteznek, mivel nem láthatók, súly- és hosszmértékekkel nem mérhetõk.

III.

Mivel a háború és a politika szimbiózisa sajátos gondolkodási kategóriát alkot, amely független a gondolkodás többi módjaitól, az következik, hogy kizárólag nem-politikai motívumból nem lehet lefolytatni egy háborút. Ha valamely vallási nézeteltérés, gazdasági ellentét vagy ideológiai eltávolodás az érzések olyan fokát érné el, amelyen az emberek ellenségként fordulnának szembe egymással, az ellentétek ezáltal politikaivá válnának, az

ilyen módon formálódó egységei pedig politikai egységgé, amelyeket a manõverezés, gondolkodás és értékelés politikai módja, és nem vallási, gazdasági vagy egyéb gondolkodásmód irányít. Pusztán gazdasági rendszerek nem folytathatnak háborút egymással, mivel a háború gazdasági szempontból nem kifizetõdõ. Egy kizárólag vallási vagy ideológiai rendszer sem viselhet háborút, mivel a háború nem képes terjeszteni a vallást, nem képes megtéríteni senkit sem, egyedüli eredménye a hatalom növekedése vagy csökkenése. A pusztán politikai motívumoktól különbözõ egyéb motívumok valóban képesek kirobbantani egy háborút, de a háború ezeket a motívumokat magába olvasztja, és azok eltûnnek benne. A nyugati kereszténység motivált olyan háborúkat, mint a keresztesháborúk, de ezek nem kölcsönöztek olyan erõt a kereszténységnek, amire pozitív értéket építhetett volna. Gazdasági célok is motiváltak háborúkat, de a háború közvetlen eredménye sohasem az anyagi gyarapodás volt.

Ezért a liberálisok és a racionalisták 1914 elõtt abba a kényelmes meggyõzõdésbe ringatták magukat, hogy nem lesz többé háború, mivel nem jár anyagi haszonszerzéssel. Ezek a maguk elvont világukban mozogtak, ahol mindig a gazdasági élet az egyedüli motívuma az emberi cselekvésnek, és ahol láthatatlan személyfeletti erõk nem léteznek. 1914 nem változtatta meg azt az álláspontjukat, hogy ahol a tények összeütköznek az elmélettel, ott a tényeket kell kiigazítani. 1914 azt okozta, hogy újra megvalósulva látták elméletüket: az elsõ világháború további bizonyítéka volt álláspontjuknak, mivel megmutatta, hogy gazdaságilag szükségszerû, hogy a háború eltûnjön. Ezek az emberek nem tudták, hogy a személyfeletti erõk sohasem veszik számításba az emberek gazdasági szükségleteit. Nem láthatták volna-e meg az események kulcsát az 1914. júliusi tárgyalások lázas izgalmában az egyik legközvetlenebb résztvevõ megállapításából, aki azt mondta, hogy minden érintett államférfi csupán sodródik a háború felé? A tényekhez szigorúan ragaszkodó szemlélet azt mutatja, hogy a személyfeletti organizmusoknak - a szó általunk használt értelmében - nincs gazdasági életük, mivel tisztán szellemi lények. Amikor a kultúrnépek önmagukat táplálják - ebben áll a gazdasági élet - a magasabb rendû organizmusukat táplálják, mivel a népek annak a sejtjei. Sejtjei a személyfeletti szellemnek, mint ahogy az emberi test sejtjei az emberi lélek szolgálatában állnak.

Egy tisztán vallási, gazdasági vagy egyéb motívumból folytatott háború értelmetlen lenne, nem csak lehetetlen. Vallási ellentétekbõl hívõk és nem-hívõk kategóriái keletkeznek, gazdasági ellentétekbõl munkatársaké és vetélytársaké, ideológiai ellentétekbõl egyetértõké és nem egyetértõké. Csupán politikai ellentétekbõl ered barát-ellenség kettéválása, és kizárólag ellenségeskedés eredményezhet háborút. Az ellenségeskedés kezdõdhet máshol - az egyik államférfi szeretõjének személyes ellenszenve ellenséges csoportosulást idézett elõ a nyugati államok között -, de amikor ténylegesen ellenségeskedéssé válik, politikai természetû lesz. Noha az ellenségeskedés kiindulópontja lehet vallási ellentét, amikor a háború kirobban, elõfordulhat, hogy hívõk ellen harcolnak, vagy nemhívõk segítségét használja fel. Ebben az összefüggésben elég megemlítenünk a harminc éves háborút. Még olyankor is, amikor az ellenségeskedés gazdasági ellentétekkel kezdõdik, amikor intenzívvé válik, a gazdasági következményekre való tekintet nélkül, egyedül a politikai következmények figyelembevételével folyik a harc.

Más gondolkodási kategóriák igényt tartanak arra, hogy övék legyenek a gondolkodás monopóliuma, és a politikai kategória nekik legyen alávetve. A huszadik század politikai szemlélete csupán megállapítja, hogy ez nem áll fenn. A háború és a politika esztétikai szempontból lehet csúnya, gazdasági szempontból ráfizetéses, erkölcsi szempontból rossz, vallási szempontból bûnös. Ezek a szempontok azonban politikailag közömbösek: a politika elõször megállapítja, másodszor megváltoztatni igyekszik a tényeket, de sohasem

törekszik azokat valamely nem-politikai értékrend szerint értékelni. Igaz, vannak politikusok, akik ezt teszik. Különösen a Cromwell utáni angol politikusok éreznek belsõ kényszert arra, hogy minden egyes háborújukat úgy állítsák be, mint ami valamiképpen keresztény üggyel kapcsolatost. Így szerintük még az a háború is, amely a Sarló és Kalapács uralmát hozta be Európa szívébe, a kereszténységért vívott háború volt. Ez azonban nem érinti azt, amit itt mondok, mivel az ilyesmi csak a szóhasználatot érinti, a tényeket vagy a cselekedeteket nem. Egy nem-politikai propagandisztikus terminológia használatával nem szüntethetõ meg a politika politikai jellege, mint ahogy a pacifista terminológia sem szüntetheti meg a háború háborús jellegét.

Általában a politikusok nem tisztábbak a gondolkodásukban, mint a többi ember. Még egy szent is követ el bûnöket, még a természettudósnak is megvannak a maga privát babonái, még egy papnál is becsúszhatnak kis hibák a mechanizmusba, még egy liberálisban is maradhat némi nyoma az állati ösztönnek, amely szabadjára engedve egy vad háború okozója lehet, aminek befejezése után a liberális államfõ megkísérelheti kiirtani az embereket, a korábbi ellenség lakosságát.

Mivel egy háború - lényegesen - nem lehet tisztán gazdasági, vallási vagy erkölcsi indíttatású, ebbõl következik, hogy egy háborút nem szükséges más kategória szempontjából minõsíteni, hogy politikai szempontból igazolható legyen. A skolasztikus filozófusok felsorolják egy igazságos háború erkölcsi-vallási elõfeltételeit. Aquinói Szent Tamás ezeket az etikai-vallási gondolkodás számára végérvényesen megfogalmazta. Politikai szempontból azonban egészen más az igazolás kritériuma. Természetesen világos, hogy az 'igazolás' szó nem megfelelõ, mivel eredetileg az erkölcsi és nem a politikai gondolkodáshoz tartozik. Ezért nem úgy kell értelmezni, mint behatolást az erkölcs területére, ha az 'igazolás' szót ebben az összefüggésben használják, mivel itt alkalmasságot, kívánatosságot, elõnyös mivoltot jelent, és ezek valójában benne is vannak az 'igazolás' szó másodlagos jelentésében. Ebben a gyakorlati, politikai értelemben tehát milyen háborúk igazoltak? A politika a hatalom megszerzésére vagy megtartására irányuló tevékenységet jelenti. A politikával foglalkozó állami egységek megszerezhetik vagy elveszthetik a hatalmat. Az ösztön és az értelem a hatalom növelésének keresésére indítja õket. A háború a hatalom növelésére irányuló próbálkozásnak legintenzívebb módszere. Így egy olyan háború, amely elõreláthatólag gyakorlatilag nem képes növelni a hatalmat, politikailag nem igazolható. Politikailag igazolható az a háború, amelyik a hatalom növelését ígéri. A 'siker' szó ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy a háború következménye nagyobb hatalom. Ha a háború következménye a hatalom csökkenése, a háború sikertelen volt.

IV.

A 'vereség' és a 'gyõzelem' szavaknak tehát két, egymástól élesen különbözõ jelentésük van: katonai és politikai jelentésük. Elõfordulhat olyan eset, hogy a hadsereg gyõztesen hagyja el a csatateret, de az állam, amihez állítólag tartozik, kisebb hatalommal kerül ki a háborúból, mint amivel abba! belépett. Az 'állítólag tartozik' szavakat használtam, mivel abban az esetben, ha egy politikai egység olyan helyzetben van, hogy még a katonai gyõzelem is politikai vereséget jelent, a politikai realitás szerint már nem független egység. Ezért, ha csak két hatalom lenne a világon, az, amelyik katonai gyõzelmet arat egy háborúban, szükségképpen politikai gyõztes is lenne. Nincs más lehetõség. De ha kettõnél több hatalom vesz részt egy háborúban, és a háború katonai gyõzelemmel ér véget, egy vagy több hatalomnak politikai gyõztesnek kell lennie, vagyis hatalmának gyarapodnia kell. Így, ha valamely hatalom, annak ellenére, hogy katonai értelemben a gyõztesek oldalán harcolt, kisebb hatalommal rendelkezik a háború után, ténylegesen egy másik

hatalom politikai gyõzelméért harcolt. Más szóval: valójában nem volt független egység, hanem egy másik egység szolgálatában állt.

Általánosságok helyett konkretizálva: noha az elsõ világháborúban Anglia katonai értelemben a gyõztesek oldalán harcolt, az elsõ világháború után kisebb hatalommal rendelkezett politikailag, mint a világháború elõtt. A spanyol örökösödési háború után Franciaország gyengébb lett, mint amilyen e háború elõtt volt, jóllehet katonai gyõzelmet aratott.

De a 'gyõzelem' és a 'vereség' szavaknak kétféle jelentése között rangsor van: e szavak politikai jelentése az elsõdleges, mivel maga a háború alá van rendelve a politikának. Lehet olyan politikus, aki kívánatosabbnak tarthatja a politikai gyõzelemmel párosuló katonai vereséget, mint az ellenkezõjét. Annak ellenére, hogy Franciaország a napóleoni háborúban katonai vereséget szenvedett, Talleyrand a tárgyalások során politikai gyõzelmet ért el Franciaország számára a Bécsi Kongresszuson. Ha azt mondjuk, hogy valamely állami egység katonai gyõzelmet aratott és ugyanakkor politikai vereséget szenvedett, más szavakkal azt mondjuk, hogy a katonai ellenfele nem volt a valóságban ellensége. Az a valóságos ellenség, akit katonailag legyõzve egy ország növelni képes a saját hatalmát.

A politikusnak kell eldöntenie, hogy ki ellen harcol, és ha olyan országot választ ellenségnek, amelynek kárára nem gyarapodhat a saját országának a politikai hatalma, még katonailag sikeresen megvívott háború esetén sem, politikailag képtelen döntést hozott. Ilyen esetben a politikus vagy egyszerûen ostoba, vagy egyéni parazita-politikát kíván folytatni: honfitársai élete árán akarja személyes ellenszenvét kiélni, ahogy például Brühl gróf tette ezt a hét éves háborúban, vagy pedig szándékosan ártó személyiség, aki valamely külsõ hatalmat képvisel, amely nem tartozik a saját nemzetéhez, sõt esetleg a saját kultúrájához sem.

Az ilyen politikus esetleg áruló is, aki privát anyagi megfontolásai alapján bocsátja áruba önmagát, mint azok a lengyelek, akik eltûntek a második világháború 1939-es kitörése után, és soha többé nem hallottunk róluk.

De tekintet nélkül arra, hogy miért választ egy politikus olyan állami egységet ellenségnek, amely valójában nem ellensége, tény, hogy ezzel a cselekedetével lemond saját állama szuverenitásáról, és hazáját egy másik állam szolgálójává teszi.
Ennek klasszikus példája a legújabb kori történelemben természetesen Anglia részvétele a második világháborúban. Anglia katonai értelemben a gyõztesek oldalán harcolt, de politikai értelemben totális vereséget szenvedett. Már a világháború alatt akadt egy képviselõ, aki az Angol Parlamentben képes volt jelenteni, hogy Anglia szemmel láthatóan Amerika szolgálatában áll. Ennek a világháborúnak a befejezõdése után Anglia hatalma és presztízse olyan mélypontra süllyedt, hogy kénytelen volt feladni a Birodalmát. A gyõztesek Európán kívüli hatalmak voltak. Angliát a második világháborúban legyõzték: vért áldozott és helyzetét feláldozta más hatalmak politikai gyõzelme érdekében. Nem ez volt az elsõ eset a történelemben, nem is ez lesz az utolsó, de a nagy jelentõsége miatt mindig ez marad a klasszikus példa.

Annak ellenére, hogy 242 000 km2-nyi kicsiny sziget, Anglia 1900-ban a Föld felszínének 85%-át uralma alatt tartotta. Ebben a területben benne voltak az összes tengerek is, amelyek fölött Anglia volt az úr, abban az értelemben, hogy megtagadhatta azok használatát az összes többi országok számára. Még 25 év sem telt el, és Angliának az elsõ

világháborút követõen azt kellett tapasztalnia, hogy ez a tengerek feletti hatalma éppen úgy a múlté, mint a kereskedelmi fölénye. Ugyanígy megszûnt az a helyzete is, melynek révén, mint Európa döntõbírája meg tudta akadályozni, hogy bármely más hatalom az elsõ helyre kerüljön. Nem telt el a századforduló óta még 50 év sem, és az 1939-1945 közötti második világháború után minden elveszett: Anglia elveszítette Világbirodalmát és függetlenségét. Természetesen ennek az a tanulsága, hogy egy struktúra, amely évszázadokon keresztül épült fel háborúkkal, véráldozattal és a magas politikának azzal a hagyományával, hogy mindig azt az országot kell ellenségnek választani, amelynek a veresége Anglia Birodalmát növelni képes, egy-két háború által összeomolhat, amelyet egy olyan hatalom ellen folytatnak, amely nem valóságos ellenség.

Már 1939-ben is minden politikai gondolkodónak látnia kellett, hogy Angliának nem lehet egy hatalom sem ellensége Európában, mivel az Európán kívüli hatalmak, Japán, Oroszország és Amerika váltak döntõ világpolitikai tényezõvé. De 1946-ban már a világon mindenkinek tudnia kellett ezt, akár képes volt politikailag gondolkodni, akár nem, természetesen a liberálisok kivételével, akik - mint mindig - csak az elméleteket veszik figyelembe, nem a tényeket. Még a végzetes második világháború után is Angliában a liberálisok, a torz szemléletûek és az ostobák valójában folyamatosan Anglia "gyõzelmével" dicsekednek. Politikai szempontból az volt a legreménykeltõbb esemény Anglia jövõje szempontjából a háború utáni idõszakban, hogy a nem-európai megszálló erõk kivonultak Angliából.

Ismét szemtanúi lehettünk az organikus alternatívák egzisztenciális természetének: egy ország vagy a valóságos ellensége ellen harcol, vagy bukásra van ítélve. Továbbá: az az ország, amely nem a valóságos ellensége ellen harcol, ezt egy idegen hatalomnak szolgálatában teszi - közbülsõ eset nem lehetséges. Ha egy ország nem önmagáért küzd, önmaga ellen harcol. Ezt az alapelvet a legtágabb értelemben így fogalmazhatjuk meg: minden organizmusnak hûnek kell lennie létezése belsõ törvényéhez, mert ha nem ezt teszi, megbetegszik és elpusztul. Minden politikai organizmus belsõ törvénye, hogy növelnie kell a hatalmát: a hatalommal szemben csak így szabad viselkednie. Ha megkísérli egy másik organizmusnak átadnia a hatalmát, önmagát károsítja. Ha csupán arra törekszik, hogy egy másik organizmust megakadályozzon abban, hogy a hatalom birtokába kerüljön, önmagát károsítja. Ha feladja teljes létét, hogy egy másik organizmust akadályozzon, önmagát elpusztítja, teljesen függetlenül attól, hogy negatív célját eléri-e, vagy sem.

Franciaország 1871-tõl kezdve ez utóbbinak a példája. Franciaország mint állam egész léteszméje arra irányult, hogy akadályozza és meghiúsítsa a vele szomszédos állam minden életmegnyilvánulását. Ennek az eszmének a lelkesítõ jelszava a revans volt. Ezt az eszmét követték évtizedeken át, és ennek folytán Franciaország elpusztult. Egy egészséges organizmusban természetesen nem alakulhatott volna ki ez a politika.

A TOTALITÁS ÉS A SZUVERENITÁS TÖRVÉNYEI

A szuverenitás és a totalitás organikus törvényei mindenfajta politikai egységre érvényesek. Eredetétõl függetlenül minden olyan politikai egységre vonatkoznak, melynek a megnyilvánulása erõsségében eléri azt a fokot, amelyen a barát-ellenség szétválasztás tényezõjévé válik. A totalitás az organizmuson belüli kérdésekre és személyekre egyaránt vonatkozik. Az organizmuson belül minden kérdés politikai döntésnek van alávetve, mivel

minden kérdés lehetõség szerint politikai jellegû. Az organizmusban minden személy egzisztenciális szempontból az organizmus szerves része. Az organizmussal kapcsolatban lévõ minden fontos kérdésben a szuverenitás hozza a döntést. Mindkét törvény egzisztenciális jelentõségû: vagy tiszteletben tartja ezeket az organizmus, vagy betegség és halál az osztályrésze. Mindkét törvényt az alábbiakban bõvebben kifejtjük.
Elõször is a totalitás törvénye: az organizmuson belüli csoportok között bármely ellentét, szembenállás vagy ellenségeskedés politikai jellegûvé válhat, ha eléri azt a fokot, amelyen valamely egység egy másik csoportot, osztályt vagy réteget valódi ellenségének érez. Az ilyen egység számára fennáll az organizmuson belüli polgárháború, illetve súlyos válság lehetõsége, amely az organizmust belülrõl károsíthatja, illetve megsemmisítheti. Ezért minden organizmusnak - magából a létezésébõl következõleg - az a sajátossága, hogy hatalma van minden kérdés eldöntésére. Ez nem azt jelenti, hogy az organizmus tervezi meg a nép teljes gazdasági, társadalmi, vallási, jogi, mûszaki életét és üdülését. Csupán azt jelenti, hogy mindezek politikai döntésnek vannak alávetve. Ezek közül számos dolog bizonyos államok számára közömbös, más államok számára viszont fontos. Ám minden organizmus beavatkozik, ha egy belsõ csoportosulás a barát-ellenség szétválasztás gyújtópontjává válhat. Ez minden politikai egységre érvényes, teljesen függetlenül attól, hogy van-e valamely írott alkotmányuk, és ha van, milyen az.

A totalitás törvénye annyiban érinti az egyes embereket, hogy egzisztenciális szempontból az organizmus életének szerves részévé teszi õket. A politika a politikai egységen belül minden ember életét mérlegre teszi. Magából a létezésébõl következõleg parancsolólag megköveteli, hogy minden egyén kész legyen az organizmus szolgálatában az életét is kockára tenni. Más csoportok megkövetelhetnek tagjaiktól kötelezettségeket, a gyûléseiken való idõszakos jelenlétet és azt, hogy idejük egy részét a csoport céljaira fordítsák. Ha azonban - a totalitás ezen organikus törvényének alapvetõ fontosságára hivatkozva - azt követelik, hogy tagjaik életüket áldozzák a csoportért, ezzel politikai jellegûvé válnak. Haurion, a francia származású közjog-professzor valamely politikai egység létezése elõfeltételének jelölte meg azt, hogy azok az egyes embert teljes mértékben részüknek tekintsék, míg a nem-politikai csoportok az egyes embert csupán részlegesen tekintik részüknek.

Ez más szavakkal megfogalmazva nem más, mint a totalitás törvénye. Ezért valamely csoport jellegének kritériuma az, hogy tagjaitól megkövetel-e egzisztenciális esküt.
Ha valamely csoport a tagjaitól ilyen esküt vesz ki, politikai csoporttal állunk szemben. Aligha szükséges hozzátennünk, hogy a totalitásnak ezen törvénye egyáltalán nem a katonai sorozásból származik. A katonai sorozás valamely magasabb rendû kultúrán belül csupán néhány évszázadon át létezik, míg a totalitás törvénye magát a politikai organizmussá alakult kultúrát jellemzi, és a kultúrállamokban a politika összpontosulásának idõszakában minden egyes államot jellemez. Mint minden organikus törvény, a totalitás törvénye is egzisztenciális jellegû: ha ennek valamely belsõ erõ ellenszegülhet, az organizmus beteg, ha az ellenszegülés sikeres, az organizmus súlyos válságban van és megsemmisülhet. Mindenesetre az egysége idõlegesen szünetel, és fennáll annak a lehetõsége, hogy külsõ hatalmak részekre osztják.

A szuverenitás törvénye az organikus lét belsõ szükségszerûsége, mely az organizmusra ruházza a döntést, minden fontos kérdésben dönt és nem engedi meg valamely belsõ csoportnak, hogy ilyen döntést hozzon. Organizmussal kapcsolatos fontos körülmény mindaz, ami az organizmust mint egészt, a világban való irányítását, szövetségeseinek és ellenségeinek megválasztását, a háború és béke kérdésében való döntést, az organizmus belsõ békéjét és az ellentétek eldöntéséhez való, támadhatatlan belsõ jogát érinti. Ha ezek

bármelyikében a szuverenitást kétségbe vonhatják, ez annak a jele, hogy az organizmus beteg. Egészséges organizmusban ez a szuverenitás abszolút értelemben kétségbevonhatatlan és évszázadokon át megmaradhat. De elõállhat egy új korszak a maga új érdekeltségeivel, ellentétek keletkezhetnek, amiket az uralkodók nem fognak fel, hibákat követhetnek el a vezetésben és megtapasztalhatják, hogy egy polgárháborúban védekezõ helyzetbe szorulnak. Az organizmus szuverenitásának kétségbevonása a válság elsõ tünete. Ha az organizmus túléli a válságot, ugyanazon organizmus új urai ugyanazon szuverenitás fókuszpontjai lesznek.

Ezzel egy fontos tényt érintettünk: ennek a törvénynek értelmében nem az uralkodók szuverének. Hatalmuk ténylegesen szimbolikus képviseleti helyzetükbõl származik. Ha valamely réteg a kor szellemét képviseli és a kor szellemében cselekszik, az ellene irányuló forradalom lehetetlen. Egy önmagához hû organizmus nem lehet beteg és nem lehet válságban.

A szuverenitás törvénye nem jelenti azt, hogy az organizmuson belül a társas élet minden vonatkozását minden idõben a politikai szempont uralja, minden meg van szervezve, illetve nem jelenti azt, hogy egy központosított kormányzási rendszer szükségképpen mindenfajta belsõ szervezkedés után nyúl és szétrombolja azt. Az itt kialakult szemlélet csupán tényekhez igazodó, és a szuverenitás törvénye minden politikai organizmusra jellemzõ, egy politikai organizmus lényeges jellegzetességének szavakban való megfogalmazását jelenti.

A szervezettség totalitása - a "totális állam" - bizonyos idõkben és bizonyos körülmények között a politikai szervezõdésnek egy bizonyos fázisát jelenti. Bizonyos államok vallási kérdésben semlegesek, mások egy hivatalos vallást tesznek nyilvánosan magukévá. A tizenkilencedik század folyamán bizonyos államok gazdasági téren többé-kevésbé semlegesek voltak, más államok beavatkoztak a gazdasági életbe. A XX. században minden állam beavatkozik a gazdasági ügyekbe. A különbözõ államokban más és más terminológia használatos ennek a beavatkozások a leírására, és a beavatkozás foka az organizmus szükségleteitõl függ. Így egy organizmus, amely gazdasági forrásokban viszonylag bõvelkedik, kisebb fokban fog beavatkozni a gazdasági életbe, mint egy olyan organizmus, amely a munka és az anyag minden részletét számon tartani kényszerül. De ez nem változtat azon a tényen, hogy a XX. században minden állam beavatkozik a gazdasági életbe.

A szuverenitás törvénye független attól a ténytõl, hogy egy adott organizmusban bizonyos belsõ erõk (például a vallási vagy a gazdasági tényezõk) erõsebbek lehetnek, mint a kormány. Ilyesmi elõfordulhat és gyakran elõ is fordul. Ha ezek a belsõ erõk még nem elég erõsek ahhoz, hogy megakadályozzák a kormány munkáját, még nem politikai erõk; ha csak annyira erõsek, hogy a kormányzásban patthelyzetet idéznek elõ, de annyira még nem erõsek, hogy polgárháborút robbanthatnának ki, nem képviselnek politikai egységet. Ha egyetlen tényezõ sem idézhet elõ ellenségeskedést, illetve háborút, nincs politika. Ez azt jelenti, hogy más egységek, amelyek megõrzik a politikai jellegüket, számításaikban figyelmen kívül hagyhatják a beteg egységet, illetve jelentõs kezdeti elõnnyel képesek támadást intézni ellene.

A szuverenitás törvénye ilyen szempontból is egzisztenciális jelentõségû. Ez a törvény az egészséges, kiteljesedés felé útban lévõ organizmust jellemzi. Ahol ez a törvény nem érvényesül, ott - az azonos természetû más organizmusokkal ellentétben - az organizmus élete fel van függesztve, és ha ez az állapot tartós, a politika! organizmus el fog tûnni. A

legjobb példa, ami a szuverenitás törvényének egzisztenciális jellegét mutatja, a XVIII. századi, anarchia? állapotában lévõ Lengyelország példája. Az organizmus gyengesége és betegsége vezetett Lengyelország ismételt felosztásához.

A PLURALISZTIKUS ÁLLAM

A XIX. században a nyugati civilizáció, a különbözõ államok viszonylagos semlegessége, ennél fogva nyilvánvaló gyengeségük a belsõ gazdasági egységeikkel és azok taktikáival, például a szakszervezetekkel és a sztrájkokkal szemben a liberálisokat és az értelmiségieket (amint kitûnt, némileg idõ elõtt) arra a kijelentésre indították, hogy az állam halott.

"Ez az óriás halott" - hangoztatták a francia és olasz szindikalisták. Más racionalistáknál is meghallgatásra találtak, és Ottó von Gierke elõállt a "minden emberi csoport lényegi egyenlõségének" tanával. Ez természetesen az állam elsõdlegessége tagadásának egyik formája, ezért polémikus, nem tényszerû állítás. Az értelmiségiek óhajtották az állam halálát, ezért tényként jelentették ki azt. Ez az elmélet, mint a "pluralisztikus állam" tanítása vált ismertté. Filozófiai megalapozását és politikai teológiáját a pragmatizmusból, az Amerikában kialakult szellemiség materializálódásának filozófiájából merítette. A pragmatizmus valamely végsõ egység keresését minden területen, még a természet tanulmányozásában is babonának, a skolasztika maradványának bélyegezte, így nincs többé kozmosz, és természetesen állam sem. Ez a szemlélet különösen megfelelõ volt a II. Internacionálé tagjai számára, akik törekvéseikben liberálisok voltak. Ezen irányzat számára a gondolkodás két sarkpontja az egyén és az emberiség. Ez a gondolkodás úgy látta, hogy az "egyén" mint "társadalmi" lény számos szervezetnek a tagja. Egy gazdasági vállalkozásnak, egy otthonnak, egy egyháznak, egy tornászegyesületnek, egy szakszervezetnek, egy nemzetnek, egy államnak, de ezen szervezetek egyikének sincs szuverenitása a többi felett, és ezek a szervezetek politikailag mind semlegesek. Egy ilyen pluralisztikus államban a kommunisták harcos proletariátusa is politikailag semleges szakszervezetté, illetve párttá vált. Az összes szervezeteknek igényt kell tartaniuk az egyénre, akinek "sokféle elkötelezettsége és sokirányú hûségvállalása" lenne. A szervezetek kölcsönös viszonyban állnának egymással és kölcsönös érdekeltségeik lennének, de nem lennének alávetve az államnak, amely csupán egy szervezet lenne a szervezetek között, még csak nem is elsõ az egyenlõk között.

Természetesen egy ilyen pluralisztikus állam nem politikai organizmus. Ha egy ilyen államot külsõ veszély fenyegetné, az az állam azonnal összeomlana, vagy felvenné a küzdelmet, amely esetben azonnal politikai szervezetté válna és a "pluralizmus" megszûnne. Az ilyen pluralisztikus ügyintézés politikailag nem járható út. Mindig fennáll a lehetõsége egy külsõ veszélynek, egy belsõ természeti katasztrófának, olyannak, mint a szárazság, éhínség vagy földrengés, ami kierõszakolná a központosítást, illetve létrehozna egy csoportot politikai ösztönökkel, amely csoport teljes hatalomra törekszik a többi fölött, és nem eléggé intelligens ahhoz, hogy megértse a "pluralisztikus" állam kifinomult elméletét. Amerika 1914 elõtt többé-kevésbé ilyen pluralisztikus volt, és 1921-1933 között visszatért ehhez a pluralizmushoz. Ez a "pluralisztikus állam" megszûnt 1933-ban, amikor létrejött egy olyan csoport, amely magához ragadta a hatalom teljességét.

Az olyan politikai elméleteknek, mint "pluralisztikus állam", "proletárdiktatúra", "jogállam", "ellenõrzés és egyensúly", mindnek politikai jelentõségük van, feltéve, hogy

bizonyos mértékig divattá válnak. Ez a jelentõség kettõs: elõször, mindezek az elméletek parancsoló és polémikus jellegûek, és azáltal, hogy az állam belsõ formájában igényelnek változást, már a puszta létükkel is legalább annyit mutatnak, hogy az állam, amely ellen panaszkodnak, beteg. Másodszor, ezek az állam további gyengítését célzó technikák: igazi ellentéteket munkálnak ki és végül a barát-ellenség szétválasztás erõsségi szintjére emelvén azokat, polgárháborút robbantanak ki.

A XIX. század volt az elméletek politikai technikaként való felhasználásának csúcspontja. A XXI. század számára éppen olyan nehéz lesz megérteni a "proletárdiktatúra" fogalmát, mint számunkra megérteni, hogy Rousseau eszméi hogyan lehettek fókusza oly sok politikai szenvedélynek. A félelmetes válság, ami minden nagy kultúrában végbemegy, amikor azok utolsó nagy fázisukhoz, a civilizációhoz érkeznek el, nem egyéb, mint a kultúra lelkének külsõvé válása, és ez egyben a racionalizmus születési ideje is. Ahogy Napóleon mondotta: "Az értelem az utcán szaladgál Franciaországban." Az értelem, a léleknek külsõlegessé vált, elemzõ, boncolgató képessége a politikára is alkalmazza önmagát. Az eredmény: az elméletek özöne, minden állam belsõ tekintélyének csökkenése és minden államban a belsõ tekintély kétségbevonása.

AZ ORGANIZMUSOK KÖZTI HATALOM ÁLLANDÓSÁGÁNAK TÖRVÉNYE

Láttuk, hogy bizonyos elméletek az állam gyengítésének technikájává válnak azzal, hogy megkísérlik kialakítani a barát-ellenség szétválasztást elméleti alapon. Ez a technika nemcsak a belsõ csoportok számára hozzáférhetõ, amelyek igazi politikai jelentõség megszerzésére tartanak igényt, hanem más államok számára is. A másik államnak még arra sincs szüksége, hogy beavatkozást hajtson végre, anélkül is élvezni tudja elõnyeit annak, hogy bizonyos elméletek hívévé tesz egyes csoportokat egy tõle különbözõ államban.

Láttuk, hogy az az állam, amely olyan hatalom ellen harcol, amely valójában nem az ellensége, küzdelmével egy harmadik hatalom érdekeit szolgálja. Ez csupán egy példa egy egyetemesebb törvényre, amelynek az organikus egységek közötti hatalom állandóságának törvénye a neve.

Ez a törvény így fogalmazható meg: Egy államrendszeren belül bármely korban a hatalom mennyisége állandó, és ha az egyik organikus egység hatalma csökken, egy másik egység vagy más egységek hatalma ugyanolyan mennyiséggel növekszik.
Ha egy államférfi, akire egy állam sorsa van bízva, a hatalma biztos ismeretében cselekszik (amely biztos ismeretet az organikus törvények iránti érzék kölcsönzi neki), sohasem választhat saját állama ellenségének olyan hatalmat, amelyet nem képes legyõzni, mivel az ilyen hatalom nem lenne reális ellensége. Az ilyen államférfi tudná, még ha csupán öntudatlanul is, hogy az a hatalom, amelyet a saját állama elvesztene egy olyan háborúban, amelyet nem képes megnyerni, csupán átszállna egy másik hatalomra: vagy egy ellenségnek rosszul választott hatalomra vagy egy harmadikra. Az organikus egységek közötti hatalom állandóságának törvényét példázó számos jelenség egyike egy adott állam, amelyet belsõleg tönkretettek azok a csoportok, amelyek az elméleteket belsõ ellentétek szítására használták fel. Ebben a folyamatban el fog jönni az a mozzanat (a polgárháború esetétõl eltekintve, amely természetesen az organizmust felbomlasztja, legalábbis idõlegesen), amikor az organizmus külsõ hatalma csökken. Az elvesztett hatalom más

államra vagy államokra megy át.

Az egész helyzetbõl adódó körülmények határozzák meg, hogy melyek lesznek azok a más hatalmak, amelyek hasznot húznak a hatalomnak ilyen megnövekedésébõl. Gyakran még az agitáló csoportok által alkalmazott elméletnek is van ebben bizonyos szerepe, mivel bizonyos hatalmak bizonyos elméleteket tesznek magukévá. Franciaország 1789-tõl 1815-ig a "demokrácia" és az "egyenlõség" elméletét, Anglia a XIX. század közepétõl az elsõ világháborúig a "liberalizmus" elméletét több formában, Oroszország 1917-ben a "proletárdiktatúra" elméletét vette át.

II.

A valóságban nincs "politikai egyesület" vagy "politikai társaság" - egyedül politikai egység, politikai organizmus létezhet. Ha egy csoportnak igazi politikai jelentõsége van, ahogy ez megmutatkozik azáltal, hogy képes megállapítani, hogy ki az igazi ellensége a háború lehetõségével vagy ténylegességével együtt, a politikai egység döntõ jelentõségûvé válik, és még abban az esetben is, ha szabad értelmiségi társaságként indult, politikai egységgé vált és teljesen elveszítette "szociális" vagy "egyesületi" jellegét, amely esetleg korábban a sajátja volt. Ez nem kizárólag szóbeli kategória. Politikában létezni nem jelenti ugyanazt, mint társaságban létezni, mivel a társaság nem foglalja magában az élet kockáztatását. Egy társaság nem válhat politikai jellegûvé azáltal, hogy annak nevezi önmagát. A politikai organizmus jelenléte által okozott igazi politikai gondolkodásnak csakis akkor van helye abban, ha valódi politikai egységre tesz szert, és ennek szükségszerû elõfeltétele az, hogy ellenséges szembenállás fókuszává váljék, a háború lehetõségével együtt. Az a tény, hogy egy csoport egy "választáson" egységesen szavaz, nem kölcsönöz a csoportnak politikai jelentõséget, rendszerint magának a "választásnak" sincs politikai jelentõsége.

A "választások" vonatkozásában (amik majdnem kétszáz éve divatban vannak a nyugati civilizációban, mind Európában, mind pedig más nyugati civilizációs területeken) a politikai organizmusoknak egyik fontos törvénye figyelhetõ meg.

"Demokratikus" feltételek között fordulnak elõ azok a belpolitikai jelenségek, amik "választások" néven ismeretesek a ("demokrácia" eredetét és történelmi jelentõségét máshol már láttuk). Az 1750 körül keletkezõ "demokrácia" elmélete az volt, hogy a helyi feltételektõl függõ monarchiának, illetve arisztokráciának "abszolút" hatalmát meg kell törni, és ez a hatalom átszáll a "népre". A 'nép' szónak ez a használata ismét minden politikai értelemben használt szónak szükségképpen polémikus természetét mutatja. A "nép" itt csupán tagadást jelentett: tagadni akarta, hogy a dinasztia vagy az arisztokrácia "a néphez" tartozik. A monarchia, illetve az arisztokrácia politikai létének tagadására irányult a törekvés, más szóval ez a szó õket burkoltan ellenségként határozta meg, valódi politikai értelemben. A Nyugat történelme során ez volt az elsõ eset, hogy egy értelmiségiek által kidolgozott elmélet a politikai események fókuszává vált. A monarchia, illetve az arisztokrácia mindenütt, ahol ostoba, tehetségtelen volt, ahol a múltba tekintett, ahelyett, hogy alkalmazkodott volna az új századhoz, eltûnt a süllyesztõben. Mindenütt, ahol maga is átvette az elméleteket és hivatalosan értelmezte azokat, megtartotta a hatalmát és uralkodó szerepét.

A szavazások, illetve "választások" az "abszolút" hatalom "népre" való átszállásának technikáját voltak hivatva szolgálni. Az ' elméleti cél az volt, hogy az emberek millióit hatalomhoz juttatják: minden ember megkapja a ténylegesen létezõ hatalomnak a milliomod részét. Ez természetesen lehetetlen volt, úgyannyira, hogy ezt még a

nacionalisták is láthatták, ezért a kompromisszumot a "választások" szolgáltatták, melyek által az organizmusban létezõ minden egyes ember "képviselõt" "választhat" maga helyett. Ha a képviselõ a fiktív szerepének eleget téve valamit csinált, ezt egyezményesen úgy értelmezték, hogy minden egyes "képviselt" kis ember maga csinálta. Azoknak az embereknek a számára, akik akár személyileg, akár eszmeileg a hatalomban érdekeltek voltak, rövid idõ alatt nyilvánvalóvá vált, hogy ha valaki egy ilyen "választás" elõtt eredményesen befolyásolja a szavazó népesség véleményét, szükségképpen meg fogják "választani". Minél hathatósabb eszközök állnak rendelkezésre a szavazó tömegek meggyõzésére, annál biztosabb a "megválasztása". A meggyõzés eszköze bármi lehetett, ami rendelkezésre állt: a szónoklatok, a pénz és a sajtó. Mivel a választások nagy jelentõségû események, amelyeken nagy hatalomról született döntés, csak azok voltak képesek a választásokat irányítani, akiknek a meggyõzés ennek megfelelõ eszközei rendelkezésük- > re álltak. A szónoklatoknak megvolt a maguk szerepe, a sajtó úgy lépett fel, mint egy földbirtokos, és mindenek fölött ott tornyosult a pénz hatalma. Egy uralkodó nem volt megvásárolható, milyen megvesztegetés lehetett volna vonzó a számára? Nem gyakorolhatott rá nyomást az uzsorás - nem volt perelhetõ. De a pártpolitikusok, akik olyan idõben éltek, amikor az értékek egyre inkább pénzértékekké váltak, megvásárolhatók voltak. Így a demokrácia ezt a képet mutatja: a nép a választások kényszerének hatása alatt áll, a képviselõk a pénz kényszerítõ hatása alatt állnak, és a monarchia trónját a pénz foglalja el.

Így az abszolút hatalom megmaradt - amint meg kell maradnia minden organizmusban, mivel minden organizmus egzisztenciális ? törvénye: Egy organizmuson belül a hatalom állandó, és ha az organizmuson belül egyes személyek csoportok vagy eszmék hatalma csök-len bizonyos más személyek, csoportok vagy eszmék hatalma ugyanolyan mértékben növekszik. Az organikus egységen belüli hatalom állandóságának ez a törvénye egzisztenciális törvény, mivel abban az esetben, ha a hatalom csökkenése az egyik helyen nem eredményezi az organizmuson belül egy másik helyen a hatalom növekedését, az organizmus beteg, gyenge, és fennáll a veszélye, hogy politikailag megszûnik létezni, mint önálló egység. Dél-Amerika történelme 1900-1950 között bõvelkedik gyõztes forradalmakban, amelyek megfosztották hatalmától a fennálló rendszert. Ez a hatalom azután az Észak-Amerikai Egyesült Államokra szállt át, és mindaddig, amíg ezek a körülmények fennálltak, az az ország, amelyben ilyen forradalom elõfordult, a jenki imperializmus gyarmata volt.

A POLITIKAI TÖBBELEMÛSÉG

Láttuk, hogy mi a "pluralisztikus állam". Mindazonáltal van a pluralizmusnak egy másik típusa is, tényleges, nem elméleti. Ténylegesen létezik egy bizonyos többelemûség, ami több egy filozófia bizonyítására és egy másik filozófia kigúnyolására tett kísérletnél. A politika világa többelemû. Noha a politikát úgy határoztuk meg, mint a hatalommal kapcsolatos tevékenységet, és kifejtettük belsõ természetét, elõfeltételeit és változhatatlan jellemzõit, mindazonáltal magának a hatalomnak a természete még további megvilágításra szorul. A hatalom két hasonló organizmus közötti irányítás viszonya. Az irányítás fokát a két, kölcsönösen egymásra ható organizmus természete határozza meg. A hatalom a maga homályos csírájában az állatvilágban jelenik meg, ahol a ragadozó állatok valami hasonló hatalomra törekednek leendõ áldozataik fölött. Mindazonáltal ez állandósulva és kialakítva az emberrel veszi kezdetét.

Az állatok a nem materialista gondolkodó által két nagy csoportba sorolhatók: a ragadozók és a növényevõ állatok csoportjába (bármely más osztályozásban, mint például a Linné-féle materialisztikus osztályozásban ez nem felosztási szempont). Ha a materialisztikus gondolkodók valaha is figyelemre méltatták volna ezt a szempontot, az embert bizonyosan a ragadozó állatok közé sorolták volna, és ez az ember állati részére vonatkozóan helyénvaló is lett volna. Ez az állati rész állandó feszültségben áll a szellemi résszel, a sajátosan emberi lélekkel, amely meglátja a dolgokban lévõ szimbolizmust és a szimbólumnak elsõbbséget ad a puszta jelenségekkel szemben. Valójában erre vonatkozik minden kor minden filozófiájának legmélyebb alapja. Miért merül fel mindig elsõ helyen a "látszat" és a "valóság" közötti konfliktus problémája? A magasabb rendû kultúrákban minden nagy filozófia (és a magasabb rendû kultúrákon kívül egyetlen nagy filozófia sem létezik) telítve van a látszat és a valóság közötti igazi viszony eszméjével, és ez engedelmeskedik az ember lényegét megtestesítõ ösztönnek. Az emberi lélek azt mondja az embernek, hogy minden múlandó dolog csupán hasonlat.

A ragadozó állatok hatalomra törése korlátozott és gyakorlati jellegû, ez a törekvés vad, de nem-szellemi hajlam. Az ember önmagában ugyanilyen hatalomra törést hordoz, de a lelke tiszta szellemi erõsségûre fokozza azt. Ez a szellemi erõ az ember hatalmi igényeit és teljesítményeit a ragadozó állatok szintje fölé emeli, összehasonlíthatatlan magasságra. A ragadozó állatok számára a hatalomra törés kizárólag az ölésben nyilatkozik meg. Az ember azonban nem ölni, hanem irányítani törekszik. Irányítás végett alkalmilag ölni is akar, de ahogy Clausewitz helyesen jegyzi meg, a hódítók elsõsorban a legyõzöttek alávetettségét és a békét óhajtják, az áldozat az, aki háborút kezdeményez. Az az ember, aki erõs akarattal tör a hatalomra, az irányítást óhajtja, nem önmagában a háborút mint célt.

De egy ember hatalmi akaratának megnyilvánulása máshelyütt vele szembenállást vált ki. Éppen úgy, mint a személyfeletti organizmusok, a hatalomra törõ emberek nem léteznek és nem létezhetnek egyedül, mivel politikai szempontból szembenálláson alapuló egységek. Mindegyikük úgy létezik, mint ellenség választására és az azzal való küzdelemre képes egység. A barát-ellenség szétválasztás létrehozására irányuló képesség a politika képességének lényege.

De az a képesség szükségképpen feltételez hasonló jellegû ellenfelet is. Ennélfogva teljes politikai ostobaság olyan világról beszélni, amelyben csupán egy állam, egy Parlament, egy kormány létezik vagy bárminek is nevezzük azt. Megbocsáthatunk Tennysonnak, de csak azt mondhatjuk, hogy ha egy politikus olyan világról beszél, amelyben "egy állam" "egy Parlament", illetve "egy kormány" van, úgy ez a politikus tökéletes típusa egy értelmiségi szamárnak, és legyen bármilyen beosztásban, csak olyanban ne legyen, amelyben egy ország végzete lehet és nyomorúságot okozhat a benne élõk' számára. Az ilyen politikus még akkor is szamár, ha nagyobb tudású, mivel abszolúte nem szükséges egy politikus számára, hogy kizárólag hazugságokat mondjon, mint ahogy ezt a liberális iskola' képviselõi, az osztályharcosok és a kultúratorzítók hiszik, és ez magától értetõdõnek fog hangzani 1980 után. Azoknak az embereknek, akik a jövõ ellen küzdenek, talán jó okuk van arra, hogy állandóan becsapjanak másokat, ködös elméletekkel takarják cselekedeteiket, békérõl beszéljenek, amikor háborút akarnak, és háborúról, amikor béke a szándékuk, és ragaszkodjanak olyan jól kidolgozott kategóriákhoz, mint "titkos", "bizalmas" és más hasonlók.

Az egyedüli titkot, ami a politikában szükségképpen létezik, az egyes emberek részérõl a megértés korlátai hozzák létre, és ezzel a fajta titokkal kapcsolatban abszolúte semmit sem

lehet tenni. Például mindaz, amit ebben a könyvben leírtunk a politika és a hatalom természetérõl, mindörökre titok marad az intellektuelek és a racionalisták számára, még akkor is, ha olvassák e sorokat.

És egyéb hazugságokhoz hasonlóan: azoknak az államférfiak számára, akikben a korszellem megtestesül, teljesen nyilvánvaló, hogy nincs szükség alapvetõ hazugságokra. Az ilyen államférfi nem félhet az igazságtól, mivel cselekedetei organikus szükségszerûségbõl fakadnak, amelyek ellen az illetõ organizmuson belül nem lehet erõ alkalmazásával diadalmaskodni. Ugyanilyen nyilvánvaló, hogy azok, akik eltökélték, hogy megfojtják a jövõt, mint Metternich és a Fejedelmek Szövetsége, illetve a liberálisok, demokraták, a mindenfajta természetû pártvezérek és az 1900-1975 közötti idõszak kultúratorzítói és intellektueljei, hazugságokra kényszerülnek, egyre nagyobb és nagyobb hazugságokra. Õk szeretik ezt macchiavellizmusnak nevezni és ezzel vádolnak másokat is. De Macchiavelli biztosan nem volt "macchiavelliánus", különben nem írta volna > meg a maga tényszerû, igazságokkal teli könyvét. Helyette arról írt volna könyvet, hogy milyen jó az emberi természet általában, és különösen milyen jó a fejedelmek természete. Ahol Macchiavelli a becsapásról ír, ott az ellenség becsapására gondol - a liberálisok és a kultúratorzítók viszont a becsapást tartják normális viselkedésnek azzal a néppel szemben, amelynek sorsa a kezükben van, és amelynek élete hatalmi rendelkezésüktõl függ.

Ezen a területen örök érvényû klasszikus példa az 1940 õszi amerikai "választás". Két jelölt volt, mindkettõ azonos érdeket képviselt, és a lakosságnak közülük kellett választania. A lakosság ezzel a választással amellett akart "dönteni", hogy Amerika belépjen-e, vagy sem a második világháborúba. Mindkét jelölt a nyilvánosság elõtt teljesen egyértelmû nyelvezettel kijelentette, hogy nem akarják, hogy Amerika belekeveredjék a háborúba. Mégis mindketten olyan érdekek mellett voltak elkötelezve, hogy Amerika lépjen be a háborúba olyan gyorsan, ahogy csak lehetséges. Természetesen mindkét jelölt sikeres volt, mivel a modern demokratikus körülmények között a pártok trösztökké váltak, és többé már nem vetélkedtek, hiszen a vetélkedés mindkét jelöltnek ártott volna. A "választás" után a két sikeres jelölt megvalósította azt, ami mellett valójában el voltak kötelezve: belevitték Amerikát a háborúba és halálba küldték azokat az embereket, akik életének megmentésére esküt tettek, mégpedig abba a második világháborúba vitték bele Amerikát, amelynek semmi köze sem volt az amerikai érdekekhez. A jelöltek egyike a "választás" után kifejtette, hogy a be nem avatkozásra vonatkozó ígérete a nép felé kizárólag "kampányszónoklat" volt.

Ebben az esetben Macchiavelli kétségtelenül azt tanácsolta volna az amerikai vezetõknek, hogy mindkét jelölt jelentse ki, hogy a háborúba való beavatkozás pártján áll. De a pártpolitikusok belsõ kényszerbõl hazudnak, mivel már maga a tevékenységük is organikus hazugság.

A NÉPSZÖVETSÉG

Azt, hogy az "egy államból" álló, illetve "egy kormány" által igazgatott világ lehetetlen, jól szemléltette azoknak a két kísérlete, akiknek összefogását a világállam felállítását célzó, huszadik századi Szent Szövetségnek nevezhetjük. Mindkét világháború után az Európán kívüli Szent Szövetség Európa ellen létrehozta a "Népszövetséget".

Mindazonáltal a politikai organizmusok organikus jellegûek maradtak, és mint ilyenek alá

voltak vetve a szuverenitás törvényének. Ha egy politikai egység létezik, szuverén; ennek a két "Népszövetségnek" az egységei, a tagok továbbra is léteztek politikailag és így szuverének voltak. Mellesleg a szuverenitás organikus törvénye nem § azonos Grotius és Pfendorff "népszuverenitás elvével": ez utóbbi jogi fogalom, és mint ilyen, alá van vetve a jogászi csûrés-csavarásnak, míg a szuverenitás organikus törvénye minden kor minden politikai egységére jellemzõ, mivel azok valódi létéhez tartozik.

Így a dilemma az volt, hogy a "Népszövetségnek" nem volt szuverenitása, és így ez a két szervezet nem volt politikai egység (ismét tényleges, organikus és nem jogi szuverenitásról beszélek). Nincs politikai egység organikus szuverenitás nélkül, nincs organikus szuverenitás politikai egység nélkül.

Mi volt hát ez a két "Népszövetség"? Két vonatkozásuk volt: etikai és gyakorlati-politikai vonatkozásuk.

Gyakorlati-politikai szempontból polémikus realitások voltak.. Bármilyen hatalom irányítja is õket, mondhatták, hogy õk az összes nemzetek nevében beszélnek, és így mindaz a hatalom, amely szembeáll velük, a törvényen kívül állóvá, a nemzetek közösségén kívülivé válik, sõt még emberi mivoltából is kivetkõzik, mivel a Népszövetség azonos az emberiséggel. Természetesen mondani sem kell, a Népszövetség hamarosan átadta az irányítást bizonyos tagállamoknak a szuverenitás törvényének megfelelõen (ahol nincs szuverenitás, nincs független politikai egység, ezért a szuverenitás székhelyének máshol kellett lennie). És tényleg: az elsõ világháború után alakult Népszövetség Anglia irányítása alá került. A második Népszövetség, amely a második világháború után alakult, a politika abszolutizálásával az Egyesül Államok irányítása alá került.

Ez már abból a ténybõl is elõrelátható volt, hogy Oroszország beleegyezett, hogy a második Népszövetség Amerikában alakuljon meg. Ezt nemcsak azért tette, hogy távoltartsa a saját területétõl az ideológiák, paraziták és turisták nemkívánatos tömegét, az olyan jelenségeket, amelyet szükségszerû velejárói mindenfajta "Népszövetségnek", és nem is csak azért, hogy mentesüljön a kémektõl, akik ilyen körülmények között nyüzsögni szoktak, hanem ez a beleegyezés az ügy iránt ténylegesen korlátozott és másodlagos érdeklõdést mutatta.

A múltban bizonyos hatalmak bizonyos elméleteket tettek magukévá. Fordítva is állt: sohasem létezett jelentõs elmélet, aminek ne lett volna gyakorlati, politikai kisajátítója. Egy olyan elmélet, amelyet egy politikai egység sem használ fel gyakorlati cél érdekében, nem bír jelentõséggel. Ha egy elmélet fõ propagandistáinak elegendõ szenvedélyük és nem-elméleti jellegû politikai ügyességük van ahhoz, hogy intenzív érzéseket keltsenek az elméletükkel, lehetséges, hogy hatalomra jutnak ezzel a fegyverrel. Ha eljutnak egy pontig, de nem kerülnek még hatalomra, valamely már létezõ politikai egység ki fogja sajátítani az elméletet gyakorlati célok érdekében. Például: a bolsevista Oroszország 1918-ban átvette a marxizmust az Európa elleni politikai céljai érdekében, mialatt a marxizmus politikai propagandistái Németországban politikai halottnak látszottak.

A "Népszövetség" elmélete ténylegesen Amerika sajátja volt. Bárki is terjesztette ezt az eszmét - még Anglia is, amely az elsõ "Népszövetséget" magához ragadta -, Amerika hatalmát növeltei akár tudta ezt, akár nem.

Az olyan ideológiamentes politikusoknak, mint amilyenek Kremlben székelõ mongolok, ezt feltétlenül látniuk kellett. Mivel értették az elméletek felhasználásának módját, nem

engedhették, hogy akárcsak egy politikai egység is lehetetlenné tegye õket a Népszövetség elméletével. Így ment tönkre a második és utolsó "Népszövetség".

Ezeknek a Népszövetségeknek etikai vonatkozásuk is volt. Egy újabb példát szolgáltattak arra a csalásra, amelyet egyesek még a huszadik század elsõ felében is a politikai magatartás szükséges kellékének tartottak. E Népszövetségek nem voltak egyebek, mint polémikus próbálkozások Európa tagadására. Európa mint politikai egység a kor szellemében alakult. Mindaz, aki bármely más cél érdekében agitált, csupán tagadni tudta ezt az eszmét. Ez magyarázza meg azt a tényt, hogy noha a két "Népszövetség" semmi más politikai tettet nem hajtott végre, mégis megakadályozta Európának, mint politikai egységnek a létrejöttét. Ez teljesen független attól a kérdéstõl, hogy minden résztvevõ nép tudatában volt-e ennek. Mindazonáltal a politikus organikus feladata, hogy tudatában legyen a politikai realitásnak, megértse és helyesen értékelje az idõk lehetõségeit. Természetesen ma már tudjuk, hogy sok személy, aki részt vett ezekben a világcsalásokban, teljesen tudatában volt a realitásoknak.

Abból, amit a politikai organizmusok természetérõl mondottunk, nyilvánvaló az államférfiaknak a saját politikai organizmusaikhoz való viszonya is. Ha az államférfi arra szólítja fel a népét, ; hogy vállalja a halált, nem menekülhet az alól a kötelezettség alól, hogy ha szükséges, a saját életét is feláldozza. Az államférfi a saját politikai egységére tartozik fordítani fizikai energiáit, szellemi értékeit és értelmi képességét. Ha gondatlan egy helyzet megvizsgálásában és - mindenekelõtt - ha olyat tesz, amirõl tudja, hogy ellentétben áll az organizmus életének folytonosságával, elveszti jogát az élethez. Valóban szerencsésnek tekintheti magát, ha ezek után lehetõsége van arra, hogy szívrohamban, agysérülésben, trombózisban vagy egyszerûen az öregkor következtében haljon meg.

Amikor az Európán kívüli erõk fokozatosan olyan mértékû hatalomra tettek szert, hogy a Nyugat független létezése problematikussá vált (ez már 1920-tól kezdve nyilvánvaló volt és 1933-tól kezdve teljesen áttetszõvé vált), a nyugati államok és a nyugati civilizáció iránt minden államférfinak azt volt a kollektív kötelessége, hogy igyekezzen megmenteni a nyugati államokat az Európán kívüli erõk megsemmisítõ csapásától. Ezért mindazok az európai államférfiak, akik szabotálták azt, hogy a nyugat európai államok megértsék egymást és véglegesen megegyezzenek egymással (amire a nyugati civilizáció szellemiségének õrzõi törekedtek), saját országaik és a nyugati civilizáció sorsának megrontói voltak.

Az ily módon megfogalmazott etika tényetika. Hisz tényszerû, organikus, politikai etika, semmi más.

Ennek az etikának egyedüli parancsszava organikus-politikai parancs. Ez a valláserkölcstõl annyiban különbözik, hogy nincs teológiai szankciója. Az összes etikai rendszerektõl is különbözik annyiban, hogy csak egyetlen vonatkozást vesz figyelembe: az egyén viszonyát a politikai egységhez. Nincsen semmifajta szankciója büntetõjogi értelemben. A politikai egység és az államférfi közötti organikus vonatkozás maga állítja fel az etikai parancsot. Ha az államférfi megsérti ezt az organikus vonatkozást azáltal, hogy olyan tesz, ami az organizmus életét károsítja, ahelyett, hogy elõrevinné, a szankciót a sors, az organizmus belsõ ereje szolgáltatja. Az az államférfi, aki ilyen bûnt elkövet, elveszti jogát az élethez, de gyakran van olyan szerencsés, hogy élve el tud menekülni. Az egyedek életének ama egzisztenciális szorítása, amelyrõl kimutattuk, hogy minden politikai egység lényeges jellemzõje, nem tesz kivételt a politikusok javára. Ez az organikus parancs (a maga legnagyobb feszültségében) alapozza meg azt a kötelezettséget,

hogy egy államférfi a saját élete árán is harcoljon eszméi gyõzelméért, az organizmus érdekében. Bismarck és Nagy Frigyes is eltökélték, hogy kudarc esetén lemondanak az életrõl.

A SZUVERENITÁS TÖRVÉNYÉNEK BELSÕ VONATKOZÁSA

A szuverenitás törvénye minden kor minden politikai egysége jellemzõ sajátosságait írja le. A szuverenitás dönt minden olyan ügyben, amelynek az organizmussal kapcsolatban politikai jelentõsége van. A körülményektõl függõen egy vagy több belsõ probléma politikailag fontossá válhat, vagyis elkezdheti felvenni a politikai egység formáját és meghatározója lehet a barát-ellenség szétválasztásnak. Az organizmus kormánya ezen a ponton mindig beavatkozik, ha értelme és akarata sértetlen. I. Károly angol király elmulasztotta ezen a kritikus ponton a beavatkozást, amikor megengedte elsõ Parlamentjének, hogy Montague-t börtönbe zárassa azért, hogy a királyok isteni jogát hirdette. Ettõl kezdve gyorsan romlott a helyzet, és ennek megfelelõen egyre nagyobb erõ lett volna szükséges a változó események irányának megváltoztatásához. A küzdelem tényleges jelentõségét a kortárs politikai gondolkodó, Thomas Hobbes kezdettõl fogva látta, aki a Parlament álláspontjának államromboló természetét ostorozó gondolatait le is írta. A tényleges helyzetet eléggé érzékenyen felismerte: tudta, hogy az események elértek egy olyan fokot, amelyen a személyes biztonság már nincs biztosítva, és 1640-ben elhagyta Angliát. A belsõ ellenségeskedés ezen évei alatt Anglia mint politikai egység nem létezett, az európai hatalmi kombinációkban figyelmen kívül hagyták és csak az összeurópai helyzetnek köszönhetõen nem osztották fel.

A Parlament önmagát tekintette kormánynak, a monarchisták is önmagukat tekintették kormánynak. A politikai szemlélet természetesen nem foglalkozik a "jogosság" kérdésével. Ennek a kérdésnek nincs politikai jelentõsége. Csak jogi jelentése van, és a jog a politika tükrözõdése. A politikus értékeli a tényeket és hat azokra, a jog ezt követõen lép a színre és az a funkciója, hogy megszilárdítson egy adott politikai tény-komplexumot. A jog a törvényest a törvénytelentõl a politika követelményei szerint választja el. Ha nincs politikai egység, amely elõírja a jogot, nincs jog. Így polgárháború idején nincs jog - illetve két jog létezik. Ha a háború eredményeképpen a korábbi népességi és területi helyzetet állítják vissza, minden esetben kimutatják, hogy a gyõztes volt az, aki mindig jogosan cselekedett, és a vesztes volt jogilag bûnös. Ez a megváltoztathatatlan tény mutatja a jog természetét.

Mindazonáltal a király és a Parlament szemben állt egymással, mindegyikük magát tartva Angliának. Politikai értelemben mind a király, mind a Parlament tévesét állított, mert Anglia nem volt. A politikai nyelvezetben a két Anglia nem egyenlõ Angliával. Mindkét csoport politikai egység volt és azáltal váltak ilyenné, hogy meghatározták, hogy ki az ellenségük. Mindkét csoport úgy viselkedett, mint kormány és mindkét csoport hasznot húzott az organikus politikai jogból: erre hivatkozva határozták meg, hogy ki a belsõ ellenség, de késõbb erre tételes törvényt is hoztak. Minden kor minden politikai egységének organikus jellemzõje a szuverenitás törvényének az a záradéka, melynek alapján õk maguk határozzák meg, hogy ki a belsõ ellenség, amikor ezt szükségesnek érzik. Így a Parlament területén lévõ Gavallérok a kormány ellenségei voltak, és a kormány szemében az õ létezésük törvényen kívüli volt. Hasonlóképpen tekintettek a Parlament hívei a király területén lévõkre. A példát ugyan egy polgárháborúból vettük, de nem szabad azt hinnünk, hogy a belsõ ellenség effajta meghatározása csak

polgárháborúban fordulhat elõ. Ellenkezõleg: ha I. Károly a kezdet kezdetén ellenfeleit belsõ ellenségnek nyilvánítja, és ilyenként bánik velük, nem lett volna polgárháború. Mindazonáltal ennek megtételére hiányzott nála az erõ és a szükséges értelem. Hobbes-szal kellett volna tanácskoznia, aki jól értette ezeket a dolgokat. De I. Károly nem sokat olvasott, nem ismerte Hobbes értekezéseit, amelyek az "Emberi természet" és politikai testületrõl" címû könyveiben találhatók.

A történelem során minden hatalom gyakorolta szükséghelyzetben (és némelykor szükséghelyzeten kívül is) azt az organikus jogi hogy meghatározza a belsõ ellenségét. Ha ezt késlekedés nélkül mindenre kiterjedõen teszi meg, a veszélyt elháríthatja. Ha a meghatározással késlekedik és félrendszabályokat alkalmaz, megszûnj politikai egység lenni.

Ha ezt a hatalmat egy politikai egység szükségtelenül gyakorolja/ saját népét üldözi, és elveti a gyûlölet magvait, amik egy szép napon megdöbbentõ gyümölcsöt teremnek. Az államférfi és politikai egységének kapcsolatában az organikus etika erre a típusú viselkedésére is alkalmazandó. Az államférfinak nincs organikus joga könnyelmûen rendelkezni népe életével. Bûnös, nem-politikai magatartás az alattvalókat halálba küldeni egy olyan háborúban, amely olyan hatalom ellen folyik, amely nem igazi ellenség, egy olyan háborúban, amelynek természeténél fogva sikertelennek kell lennie, avagy kikiáltani egy olyan csoportot belsõ ellenségnek, amelynek az adott körülmények között nincs reális lehetõsége arra, hogy igazi politikai egységgé váljon. Az ilyen kiteszi magát azoknak az organikus szankcióknak, amiket a sors gyakran kiszab ilyen esetekben.
A belsõ ellenség meghatározásának ezt az organikus jogát nem mindig gyakorolták azonos módon. Ez a meghatározás történhet nyíltan: letartóztatással, hirtelen rohammal, az ellenségnek otthonában történõ megsemmisítésével és utcai mészárlással. Történhet rejtett módon: általános büntetõ jogszabályok kimondásával, melyeket azonban ténylegesen csak egy csoportra alkalmaznak. Történhet formák nélkül, de mégis reálisan: az uralkodó szóbelileg megtámadhatja a kérdéses személyt vagy csoportot. Ez a szóbeli ellenséggé nyilvánítás szolgálhatja csupán a megfélemlítést, vagy lehet orgyilkosságra való felhívás is. A belsõ ellenséggé nyilvánítás gazdasági nyomás formájában történhet - az ilyen taktika természetesen a liberálisok kedvence. Egy "feketelista" vagy bojkott sújthat egyént és csoportot egyaránt.

Mondanunk sem kell, hogy ennek a jognak a gyakorlása soha sincs összefüggésben egyfajta írott "alkotmánnyal", amely szóbelileg szabályozza a közhatalom megosztását valamely politikai egységben. Lehet, hogy valamely írott "alkotmány" megtiltja a belsõ ellenséggé nyilvánítást, de a politikai egységek sohasem haboznak szükséghelyzetben, amikor meg kell jelölni a belsõ ellenséget az ilyen alkotmányos tilalom ellenére is, és gyakran fordulnak ilyen eljáráshoz szükséghelyzettõl függetlenül is. Így például a második világháborúban az Európa-ellenes koalíciónak az Atlanti-óceánon túli része a szükséghelyzettõl teljesen függetlenül is így járt el, mivel ugyan ténylegesen belsõ ellensége nem volt, mégis széleskörû belsõ üldözést indított saját népességének bizonyos csoportjai ellen. Ennek a tevékenységnek politikai természetét nem érinti, hogy kultúratorzító elemek hajtották végre, mivel az itt kifejtett organikus törvények minden kor minden politikai egységét jellemzik, még akkor is, ha politikai és kulturális szempontból kívülállók alkalmazzák azokat.

II.
A szuverenitás törvényének ez a belsõ alkalmazása természetesen minden magasabb rendû kultúra egységeire érvényes. A klasszikus kultúrában az erre vonatkozó információink

elégségesek ahhoz, hogy megmutassuk ennek az alkalmazásnak az alakulását. Az erre vonatkozó legismertebb példa Krisztus elõtt 410-ben Demophantos döntése, mely kimondta, hogy minden személy, aki az athéni demokráciát meg akarja semmisíteni, "az athéniak ellensége". Ugyanebben az idõben a spártaiak háborút hirdettek minden helóta ellen, akit élve találtak Spárta területén. A mi kultúránkban a nagy inkvizítornak, Torquemadának tevékenysége és mindenekelõtt az a híres dokumentum tanulságos, amely által II. Fülöp Hollandia egész lakosságát halálra ítélte, mint eretnekeket. Ez tárja elénk azt a végsõ fejleményt, amely ebbõl az organikus jogból következhet. Kálvin genfi teokráciája II. Fülöptõl csak mennyiségileg maradt le.

A régi római közjogban a nemkívánatos személyt ünnepélyese "ellenséggé" nyilvánították, és ez a szó a köz ellenségét jelentette. 4 Birodalom által alkalmazott törvényen kívül helyezések ugyanennek' az organikus funkciónak alkalmazásai voltak (tekintet nélkül a gazdasági motívumokra). A Szent Római Birodalomban a figyelmeztél tés és kiátkozás gyakorlata a belsõ veszélyes és nemkívánatos elemek, ellen irányult. Ezeket "nyughatatlannak" nyilvánították, és minden < védekezés lehetõségétõl megfosztották õket. Ezért mindaz, aki ilyen személyt támogatott, ugyanebbe a kategóriába került. A jakobinusok és a Közjóléti Bizottság ezrével végeztette ki az áldozataikat, azokat is, akiket ellenséggé nyilvánítottak, azokat is, akiket nem.

A korai demokratikus viszonyok között az állam gyengesége a belsõ csoportokkal szemben nehézzé tette ennek a törvénynek az alkalmazását, de fordítva is állt: nem volt gyakran szükség erre a jogra hivatkozni, mivel minden nyugati állam többé-kevésbé ugyanazon belsõ viszonyok között élt. A politikai szóhasználatban az egyenlõség és szabadság gyõzelme mindenesetre alkalmatlanná tette, hogy a régi nyílt, kifejezett, jogászias formában erre a jogra hivatkozzanak.

A korai demokrácia a nyugati civilizációban 1800-tól 1850-ig tartott. Ebben az idõszakban a belsõ ellenség meghatározása által f szemléltetett belsõ szuverenitás kifinomulttá, értelmileg kidolgozottá, rejtetté vált. Példa erre az amerikai idegentörvény és zendülési törvény, az ausztriai intézkedések a demokraták ellen 1815-1848 között, továbbá Bismarck törvényei az osztályharcosok ellen. Háború esetén természetesen ezt a jogot ugyanolyan erõteljesen gyakorolták, mint valaha, de általában formaságok nélkül: így cselekedtek a jenkik az 1861-1865 közötti polgárháborúban és a francia kommunisták 1871-ben.

A nem-demokratikus viszonyokra való hirtelen áttéréssel - amit az elsõ világháború jelzett - kezdetét vette a megsemmisítõ háborúk kora. Ez az abszolút politika korának is nevezhetõ. A XIX. század a gazdaság kora volt. Ez nem azt jelentette, hogy a gazdaság a cselekvés világában valóságos értelemben valaha is elsõdleges volt, hanem azt, hogy a gazdaság sok szempontból indítéka volt a politikának, ahogy ez megmutatkozott az olyan jelenségekben, mint az ópiumháború, az amerikai polgárháború és a búr háború. A gazdaság gyenge államot tartott kívánatosnak, és a gazdasági korszakban az államok védekezésben voltak, de az új korszellem teljesen megváltoztatta a történelem értelmét és a cselekvés tartalmát. Mivel a XX. század korszelleme külsõleg nem diadalmaskodott egész Európában, sokan feltételezték, hogy a gazdaság kora nemcsak folytatódni fog, hanem új, gyõzelmes szintre is emelkedik. A század kezdetén vívott háború megmutatta, hogy ez a feltevés téves. A kérdéses háborút a nyugati civilizáció egyik gyarmata, a búr állam és Anglia vívta egymással. A háború nem barbárok vagy gyûjtögetõ életmódot folytató bennszülöttek ellen folyt, tehát nem lehet egy lapon említeni a Tasmania õslakos törzsei ellen vívott ausztráliai háborúval, amikor az áldozatokat lelõtték, teljesen kiirtották, mint a nyulakat. Láttuk, hogy a nyugati kultúrállamok közötti fegyveres összetûzések nem

igazi háborúk voltak, hanem olyan természetû összetûzések, mint a görög vetélkedõ harcok. A nyugati civilizáció számára a fordulópontot Napóleon jelzi, az abszolút háború és abszolút politika elõfutára, de a korábbi hagyomány olyan erõteljesen folytatódott, hogy az 1870-1871-es francia-porosz háborúban a gyõztes Poroszország még mindig nem gondolt a teljesen legyõzött ellenség teljes megsemmisítésére, sem arra, hogy azt véget nem érõ katonai megszállással sújtsa, hanem megelégedett azzal, hogy visszacsatolt a saját területéhez két tartományt és a legyõzöttet kártérítésre kötelezte, amit ez utóbbi néhány éven át fizetett.

A kultúrán belüli fegyveres viszályok esetén Anglia is így viselkedett. Mégis 1900-ban a búrok ellen megsemmisítõ háborút folytatott. Ez igazi huszadik századi tett volt, és meg kell jegyeznünk, hogy Anglia, az az organizmus, amely a XIX. század eszméjének fõ zászlóvivõje volt, és nem arra jelölte ki a sors, hogy meghirdesse a XX. század eszméjét, ilyenformán teljesen az új kor szellemiségének megfelelõen cselekedett. Ilyen erõs a korszellem - belsõ alávetettséget követel még attól is, aki a múlt formuláit használja és azt hiszi, hogy egy haldokló eszmét feléleszthet.

A búr háborút azért említettük, mivel ez a szuverenitás törvényének vonatkozásában fordulópontot jelentett. Ebben a háborúban az angol hadsereg megkezdte a belsõ ellenség kijelölésének és kezelésének huszadik századi módszerét alkalmazni. Ez ebben a vonatkozásban történelmi korszaknak számít, annak ellenére, hogy nem volt politikailag szükség arra, ami megtörtént, mivel minket az érdekel, ami ténylegesen történt, és nem a történelem újraírásában vagyunk érdekeltek. Ebben a háborúban a búrok közül nagyszámú búr polgári lakos, férfi, nõ és gyermek került az angol hadsereg fogságába. Ezeket annak az elméletnek alapján vették õrizetbe, hogy veszélyeztetik a Birodalom által ellenõrzött terület belsõ biztonságát és így belsõ ellenségnek számítanak. Az õrizetbe vett személyek száma jelentõs volt: az akkor létezõ börtönrendszer befogadóképességéhez mérten túl sokan voltak. Azt a megoldást alkalmazták, hogy erre a célra sietõsen felállított fogolytáborokban helyezték el õket. Ezeket nevezték el "koncentrációs tábornak", és ennek a szónak sajátos sorsa lett.

Az elsõ világháború után az abszolút politika korszaka mindenütt megnyilatkozott, és ennek egyik megnyilatkozási formája a "koncentrációs tábor"-rendszernek bevezetése volt a nyugati civilizáció minden országába. Minél nagyobb veszélybe került egy ország külsõ helyzete, annál nagyobb szükség volt a szilárd belsõ irányításra, a töretlen és megbonthatatlan belsõ békére, ezért a leginkább politikai érdekeltségû államok nagy számú ellenségének nyilvánított, illetve - mindenesetre - belsõ ellenségként kezelt személyt zártak fogolytáborba. De mivel a szó összefüggött a politikával, polémikus jelentése lett, és bizonyos államok arra használták fel, hogy ennek segítségével más államok erkölcsiségét támadják. Ám ezek a koncentrációs táborok minden országban hasonlóak voltak, éppen úgy, mint a börtönök. Nem számít, hogy az Európán kívüli erõk zárják az európaiakat az Angliában felállított koncentrációs táborokba, vagy Európa küldi a szlávokat, zsidókat és bolsevistákat az Európában lévõ koncentrációs táborokba, ezek a táborok politikai szempontból lényegileg azonosak voltak.

Mindkettõ rávilágít a szuverenitás törvényének belsõ vonatkozására, ahogy az a huszadik században alakul. Az abszolút politika korszakának még van egy teljes évszázada. Így a fogolytáborok és foglyok száma növekedni fog és nem csökkenni.

A belsõ szuverenitás jövõ alakulásáról kell még röviden szólnunk. Mivel korunk és a következõ kor szelleme nem a gazdaság, hanem az abszolút politika szelleme, a személyek

és a csoportok ellen alkalmazott óvatos, burkolt módszereket el fogják ejteni. Ehelyett újra jelentkezni fog nyíltan, jogilag megfogalmazva az ellenséggé nyilvánítás. Még a gazdasági indítékú döntéseket is teljesen nyíltan politikai eszközökkel fogják átvinni a gyakorlatba.POLITIKAI ORGANIZMUSOK ÉS A HÁBORÚ

Egy politikai egységnek joga van a háborúhoz, organikus joga' háborút kezdeményezni az általa meghatározott ellenség ellen, nem erkölcsi jogról van szó - ez az organikus egység független erkölcsiségtõl, noha a legszigorúbb skolasztikus filozófusok ismerik, hogy a politikai egységeknek tisztán erkölcsi szempontból joguk van a hadviseléshez. De itt kizárólag politikai értelemben használjuk ezt a szót: a háború kezdeményezéséhez való jog az organizmus állandó sajátosságai közé tartozik. A politikai egységként való létezés, egy ellenség meghatározása, a háború kezdeménye se, a belsõ béke fenntartása, a belsõ ellenséggé nyilvánítás, az összes alattvalók élete és halála feletti hatalom - mindezek n egyebek, mint a politikai-organikus létezés különbözõ oldalai.! elválaszthatatlanok, egyetlen oszthatatlan egészt alkotnak, amennyiben csakis egymáshoz való vonatkozásaik segítségével határozhatók meg.

Az állam a háború kezdeményezése jogának gyakorlása során mind alattvalóinak, mind az ellenségnek élete felett rendelkezik, a vérontás nem elõfeltétele valamely állam életének, hanem a hatalomszerzési folyamat egyik részeként fordul elõ. A közvetlenül hatalomra törõ állam nem oka a vérontásnak és a háborúnak. Egy politikus sem indítana háborút egy másik állam ellen, ha úgy gondolná, hogy az a másik állam harc nélkül behódol elõtte. Ezért a háború mindig az ellenállás és nem a politikai dinamizmus következményei. A háború nem normát állító, hanem egzisztenciális esemény. Kétlem, hogy a magasabb rendû kultúrák egész története során valaha is lett volna olyan eset, hogy egy politikai egység uralkodó rétege elõször elhatározta, hogy háborúzni fog, majd keresett egy államot, amely ellen háborúzhat. Ez nem lenne politikai cselekvés.

Az élet és halál fölötti általános hatalom egymagában szintén nem fémjele egy politikai organizmusnak. A történelem során számos állam elismerte a családok élet és halál fölötti jogát. A régi Róma megadta a családatyának ezt a jogot. Bizonyos államok elismerték a rabszolgatartó hatalmát a rabszolga élete fölött. A legtöbb állam megengedte, hogy a becstelenséggel megrágalmazott áldozat megküzdjön rágalmazójával életre-halálra. Sok állam elismerte a törzsek közötti vérbosszú jogát - noha ez ebben a vonatkozásban éppen a határesetet jelentette, ritkán és kizárólag békeidõben fordul elõ.

Teljesen bizonyított tehát, hogy a politika mint ilyen nem törekszik az élet elvételének monopóliumára. A politika a maga legintenzívebb formájában, a háborúban csakis azért veszi el az emberek életét, mivel ezt a vele szembeni ellenállás szükségessé teszi. A politika a hatalommal vonatkozásban lévõ tevékenység, és az organikus ösztön a hatalommal való vonatkozásban csak egyféleképpen viselkedik: egyre nagyobb mértékben törekszik arra. Metafizikailag ez egyfelõl az emberi lélek és a magasabb rendû kultúrák lelke, másfelõl a ragadozó állatok habitusa közötti vonatkozás. Noha a politika bizonyos esetekben megengedi, hogy alattvalói elvegyék a szuverenitás törvényével összhangban az állam által meghatározott személyek életét, az állam sohasem engedi meg, hogy az alattvalói háborút kezdeményezzenek. Ha az alattvalóknak egy csoportja háborúra vállalkozik, egy új állam jön létre. Ha a vérbosszúhoz való jog törzsi háborúvá változik, az államnak közbe kell avatkoznia, mivel a saját léte van érintve. A komoly politikát ûzõ valamennyi államban ezért helyezték hatályon kívül a vérbosszúhoz való jogot.
A háború kezdeményezésének és ennek folyamán a halálos ítélet kimondásának a joga tisztán politikai jog. Egyetlen egyház sem kívánhatja tagjaitól, hogy haljanak meg az

egyházért, hacsak nem válik politikai egységgé (ez teljesen más, mint ragaszkodni ahhoz, hogy a vértanúság magasabb rendû, mint a hittagadás). Kritikus idõkben (például az iszlám Abu Bekr idején) számos egyházból 1 állam, de azok többé már nem voltak egyházak, a politikai gondolkodásmód, valamint az egyre nagyobb hatalom utáni alapvetõ, belsõ organikus igény irányította õket, és már nem az emberek üdvözítésének és megtérítésének vallási parancsszava.

Kegyetlen és ostoba dolog lenne azt kívánni, hogy azért haljanak meg emberek, hogy utódaiknak gazdasági színvonala sértetlen maradjon avagy magasabb legyen. Amikor a háborúnak gazdasági eszme az indítéka, a gazdasági szempontok a katonai-politikai helyzet következtében elhalványulnak: a siker ismérve politikai természetû, a hadviselés módszerét nem a ráfordított költség alapján ítélik meg, az alkalmazott eszközök mindig katonai-politikai jellegûek, vezetés mindig a politikusok kezében van, és ez még akkor is így lenne, ha kizárólag közgazdászokat alkalmaznának hadvezéreknek. Ez utóbbiak gondolkodása valóban sajátságos lenne ugyan, de nem lenne gazdasági gondolkodás. A politika és a gazdaság az ember gondolkodásnak két különbözõ iránya, és egyik a másiknak ellensége. Ezért egyetlen igazi politikus és egyetlen igazi katona sem folytathat sohasem teljes lelkiismeretességgel olyan háborút, amit kizárólag gazdasági indítékból vívnak, bármilyen alkalmat nyújt is a személyes kitüntetés elnyerésére. A gazdasági indítékú háborúkat, mint amilyen volt például az 1861-1865-ös amerikai polgárháború és az angol ópiumháború és a búr háború, a résztvevõk számára szükségképpen hazug propagandával állították be.

A gazdaság - illetve a "tiszta" gazdaság - önmagában nem képes olyan cselekvésszintre felemelni az embereket, hogy hajlandók lennének kockáztatni az életüket. Ez azért van így, mivel a gazdaság feltételezi az életet, és nincs más célja, mint annak módját keresni, hogyan lehet az életet biztonságossá tenni, táplálni és fenntartani. Az életet a halál árán megvásárolni egyszerûen értelmetlenség - amikor a halál lehetõségével kell számolni, már nem vagyunk többé a gazdaság területén. Ha a gazdaság egy bizonyos háborút kívánatosnak tart, azt egyedül politikai eszközökkel robbanthatja ki, és akkor már nem vagyunk a gazdaság területén.

Gyakran hivatkoznak az erkölcsiségre mint a háború indítékára, és számos háborút vívtak az erkölcs nevében. Mindazonáltal ennek nincs értelme (illetve ez az erkölcsiség bármely nyugati felfogása szerint értelmetlen), mivel az erkölcs hatásköre nem terjed ki az államokra: az erkölcs kizárólag az egyes emberekre vonatkozóan érvényes. Ezenkívül a XIX. század materialista erkölcstana a háborút gyilkossággá nyilvánította. Ezért amikor ennek a fajta erkölcstannak propagandistái (akik ma is léteznek és propaganda tevékenységet folytatnak) a háború megfékezése céljából akarnak háborút, ez nyilvánvaló csalás. A legtöbb, amit egy ember megtehet a gyilkosság megfékezése érdekében, annyi, hogy õ maga tartózkodik a gyilkosságtól, de ezek az erkölcsiség-bajnokok nem ezt tették.

Egy erkölcsi indítékú háború nemcsak erkölcsi szempontból lehetetlen, hanem katonai-politikai szempontból is. A háború nem norma, nem rendszer és nem lehet ellene harcolni. A háború egzisztenciális döntés, nem rendszer és nem intézmény. A gazdasági, erkölcsi, esztétikai vagy egyéb változásoknak nincs racionális céljuk, illetve programjuk, és nincs az a jaj-de-korrekt norma, amely igazolni tudná azt, hogy valaki gyilkoljon. A háború és a politika alkalmazása ténylegesen a többi dolgok megtagadását jelenti. Egy embernek mint magánszemélynek megmaradhatnak a nem-politikai eszményei, de a közéletben ezek eltûnnek a politikai eszményekben. Az eredmény az erkölcsi ruhába öltözött politika.

Az erkölcsiséggel elegyedett politikával kapcsolatban egy másik tény is jelentkezik. Elõször is két lehetséges elegy van: egyfelõl a Cromwell-Torquemada típusú, amelyben maguk a politikusok is hisznek abban, hogy a politikájukkal erkölcsi célokat valósítanak meg, másfelõl a Lincoln-Roosevelt típusú, amelynek az erkölcsiség kizárólag a megtévesztés eszköze. Az elsõ esetben abban az arányban, ahogy a politikus erkölcsi szempontok alapján gondolkodik, téves politikát folytat. Így utasította el Cromwell 1653-ban a Spanyolországgal való szövetséget, ami nagyon elõnyös lett volna Anglia számára, mivel irtózott a spanyolok vallásától. Ennek ellenére természetesen a viselkedése politika volt, mivel Franciaországgal megkötötte ugyanazt a szövetséget, amit Spanyolországgal nem volt hajlandó megkötni, és sokkal kevesebbet nyert ezzel, mint Spanyolország felajánlott. A második esetben, ahol a politikának erkölcsiséggel való elegyedését nem veszik komolyan (mint Rockwell esetében), egyáltalán nincs szó valóságos erkölcsrõl, és visszataszító a tisztesség számára. Így, ha az erkölcsiséget a politikában komolyan veszik, ez rossz politikát eredményez, és ha cinikusan használják fel, erkölcstelenné teszi a vele visszaélõt.

Fel lehet tenni a kérdést, hogy az abszolút politika jelen korában miért vitték bele a politikába az erkölcsre utaló szókészletet. A válasz az, hogy ez teljesen megfontoltan és politikai meggondolás alapján történt. Elemi igazság, hogy a politika az ellenség eszméjébe nem foglalja bele a rosszaság, illetve a gyûlölet másodlagos tartalmát. A gyûlölet az egyes emberrel kapcsolatos: a privát gyûlölködésük miatt egymással ellenszenvezõ emberek között fordul el Még ha ez a terminológia különbözik is Hegelétõl, a gondol ugyanaz. Hegel a köz ellenségének olyan gyûlöletérõl beszél, a differenciálatlan és teljesen független a személyiségtõl. Ez a szó elsõdleges értelmében már nem gyûlölet. A háború államok között folyik, és mihelyt az ellenséges államot legyõzik, nem lehet szó a továbbiakban háborúról (az, hogy a gyõzelem mit jelent, a kort tükrözi vissza, és az abszolút politika korában a másik állam teljes 1 kebelezését jelenti). Az ellenségeskedés megszûnik, és ha volt is valaha bármily fajta gyûlölet, annak most meg kell szûnnie, mert az politikai gyûlölet volt, az ellenséges állam ellen irányult. Az állam megszûnt.

De ha egy állam népessége kizárólag azt a propagandát halijai hogy a háborút nem politikai, hanem erkölcsi, emberiességi, jogi, tudományos és egyéb célokért vívták, ez a népesség a háború végét mint a korábbi ellenséges állam népessége korlátlan elnyomásának kezdetét fogja látni. Így az erkölcsi propaganda a maga meztelenségében lép a színre - a XX. században ez az egyik eszköze annak, hogy a háború után egy újabb háborút vívjanak, egy olyan háborút, amely ebben az esetben nem fegyverrel a kézben küzdõ állam ellen, hanem a legyõzött állam túlélõi ellen folyik. Ebben rejlik az igazi értelme egy jelenségnek, ami abban az idõben számos embert megtévesztett - arra az Európa-ellenes "koncentrációs tábor"-propagandára utalok, amely a második világháború után tetõzõdött. Ezt a propagandát kizárólag azzal a céllal folytatták, hogy a háború után egy újabb háborút vívjanak, tehát nem igazi háborút, hiszen nem létezett semmifajta ellenálló egység, hanem ez a háború arra irányuló próbálkozás, hogy az Európán kívüli népességben és az Európán kívüli megszálló hadseregekben állandóan megújuló kegyetlenséget és személyes gyûlöletet keltsenek egy védtelen európai nép ellen.
így a "háború megszüntetéséért" vívott erkölcsi háború a valóságban véget nem érõ háborúvá válik. A humanitárius célokért folytatott háborúból olyan háború lesz, amelynek az a célja, hogy a korábbi állam lakosságát éhínség által kiirtsák. A koncentrációs táborok ellen vívott háború nagyobb és népesebb koncentrációs táborokat eredményez. Az abszolút politika korában ennek így kell lennie, mivel egy ilyen korban egy háborúhoz nincs szükség nyíltan erkölcsi okokra. A propaganda nem képes több embert a csatatérre vinni, mint a korszellem. Ezért az, aki erkölcsi terminológiával él, olyan rosszindulatot

akar belevinni a küzdelembe, amit a politika szelleme egymagában nem képes kialakítani. Proudhon megállapította: "Mindaz, aki emberiességrõl beszél, megtéveszteni akar."

Egyedül a politika mutatja meg a háború igazi értelmét. A gazdaság, az esztétika, a jog és a többi gondolkodásformák nem képesek elénk tárni a háború jelentõségét, mivel a háború a legnagyobb intenzitású politika. Egy háború politikai értelme az, hogy egy igazi ellenség ellen vívják. Ahhoz, hogy egy háború politikailag igazolható legyen, az szükséges, hogy egy politikai organizmus megerõsítését vagy megmentését szolgálja. Bármilyen más háborúban az emberi élet felhasználása az állam rendeltetésének eltorzítása, és az ilyen háborúban elpusztuló katonák és polgári lakosok halála áruló, tisztességtelen gyilkosságsorozatot jelent. Nemzeti szellemû államférfinak kell döntenie arról, hogy ki az ellenség, és ha a döntést hozó államférfi nem ilyen, az eredmény politikai torzulás. A politika nyelvén azt nevezzük igazságos háborúnak, amelyet igazi ellenség ellen vívnak. Éretlen gondolkodásra vall azt javasolni, hogy katonák döntenek ilyen ügyekben. Egy politikus számára lehetséges, hogy egyszersmind katona is legyen, de egy katona nem válik automatikus politikussá. A Római Birodalomban minden államférfi - általánosságban szólva - katonai parancsnok volt korábban, de õk politikai pályafutásuk részeként mentek ki a csatamezõre. Caesar katonai pályafutása életének késõi szakaszában kezdõdött, de hány hivatásos katona lett volna képes megfelelõ képességgel politikus válni? Politika vonatkozásában a katonák ugyanolyan helyzetben vannak, mint a népesség általában.

A POLITIKAI TELJESSÉG TÖRVÉNYE

Azt, hogy a háború az organikus politikai létezés lényeges kelléke, az a tény mutatja, hogy egy állam sem adhatja fel a háborúhoz való jogát anélkül, hogy ezáltal a politikai létét is fel ne adná. A magasabb rendû kultúrák történetében nagyon kevés példa van arra, hogy egy politikai egység akár nyíltan és tudatosan, akár egyszerûen az alávetettsége által lemondott a háború kezdeményezésének organikus jogáról. És egyetlen esetben sem fordult elõ, hogy egy fontos szerepet játszó hatalom, vagy amely azt gondolta magáról, hogy fontos, lemondott volna errõl a jogról.

A híres Kellog-Paktum - amit a XXI. századi történész az ideológiai politika csúcspontjaként fog jellemezni - meg sem próbálta az aláíró feleket a háborúról való lemondásra kötelezni. A Paktum csupán "elítéli" a háborút. A francia fordításban "condemner", a német fordításban "verurteilen" áll. Természetesen egy olyan korban, amikor számos politikus a pap szerepét játszotta, majdnem minden egyes állam hajlamos volt "elítélni" a háborút. De a papként viselkedõ vezetõ hatalmak elítélésükhöz fenntartásokat fûztek, így Anglia kijelentette, hogy nem ítélheti el a háborút olyan esetben, ha az a nemzeti becsület, önvédelem, a népszövetségi és semlegességi szerzõdések, a locarnoi szerzõdés ügyét vagy olyan érdekszférák jólétét szolgálja, mint Egyiptom, Palesztina, és így tovább. Franciaország és Lengyelország hasonló kivételeket tett. A politikai gondolkodók azonnal megállapították, hogy a Paktum nem tiltotta meg, hanem szentesítette a háborút, mivel a kivételek minden lehetséges esetet magukban foglaltak. Ettõl kezdve a háborúkat jogi formába kell önteni. Más politikai gondolkodók egy újévi elhatározáshoz hasonlították a Paktumot.

Ez az egyedülálló Kellog-Paktum tehát az organikus realitásokhoz igazodott, még akkor is, ha az volt a célja, hogy azokat félretegye. Ahelyett, hogy a jog eltörölte volna a politikát, a politika, mi mindig, arra használta fel a jogot, hogy alátámasszon egy bizony

politikai tényállást.

A Paktum is kizárólag úgy beszélt a háborúról, mint "a nemzetpolitika egyik eszközérõl". Ám semmit sem mondott a háborúról mint bizonyos más eszméknek eszközérõl. Sõt a háborúról mint nemzetközi politika eszközérõl sem tett egy szóval sem említés. Ezért a Paktum a legbûnösebb háborúkra nem vonatkozott, nemzetközi politikáért, az "emberiességért", az "erkölcsiségért" hasonlókért vívott háború a legrosszabb az összes lehetséges háborúk között, mivel embertelennek állítja be az ellenséget, személyest ellenséggé teszi azt, bármilyen jellegû kegyetlenséget szentesít ellene és a becsület minden fékezõ erejétõl megfosztja azt a személyt, aki ilyen háborúban részt vesz.

Nem is lehetséges teljesen feladni a politikai létet. Csupán egy politikai egység tûnhet el. Ilyenkor érvényesül a politikai teljesség organikus törvénye. Ha egy adott állam idõs korának következtében kimerül és nem akar többé háborúzni, illetve politizálni, ha akarja, kinyilváníthatja ezt az elgondolást a világ összes államai elõtt. Tudtukra adhatja, hogy lemondott az ellenségeskedésrõl és minden államot magához ölel, mint barátját, nem akar többé háborút és nem óhajt egyebet, mint békét. Az ilyen magatartás nem hozná meg a kívánt eredményt, bármilyen logikus is lenne teljesíteni az ilyen óhajt. A logika a politikában nem áll fenn. Az így viselkedõ állam politikai vákuumot hozna létre és a többi államok, amelyek nem fáradtak bele a háborúba és a politikába, azonnal megszüntetnék ezt a vákuumot, és a háborúról lemondó állam területét és népességét magukhoz csatolnák. Ez a vákuumot kitöltõ akció lehet nyílt és leplezetlen, és lehet leplezett.

Mindenesetre a háborúról lemondó hatalom azonnal egy nagyobb területnek a része lesz. Egy államrendszeren belül a politikai vákuum lehetetlen. A politikai teljességnek ez a törvénye a tényleges politikai helyzetek jellemzõje, és az eltûnõ állam részérõl nincs szükség a háborúról való lemondás bejelentésére. Ha egy ilyen állam pusztán a tágabb értelemben vett helyzet általános alakulása következtében, vagyis politikai kötelezettségvállalás révén olyan helyzetbe kerül, hogy nem folytathat háborút, a politikai teljesség törvénye azonnal mûködésbe lép. Az eltûnõ államnak a nagyobb államba való bekebelezéséhez nem szükséges, hogy a területére idegen csapatok vonuljanak be. Természetesen a bekebelezésnek ez a huszadik századi módszere, mivel ez az abszolút politika kora, és a politikai cselekvés számára bármely leplezés szükségtelen és nem megfelelõ. A bekebelezés automatikusan megtörténik azáltal, hogy az eltûnõ államban a politikai cselekvés képessége csökken.

Így például a második világháború után fél Európának magához ragadása Amerika részérõl katonai és a titkos politikai eszközök elegyítésével ment végbe. Oroszország Európa másik felét nyíltabban kerítette hatalmába, de még mindig elegyítette azt olyan XIX. századi nyelvezettel, mint "jogosság", "be nem avatkozás", "biztonság", "katonai szükségesség", és így tovább. Mindkét esetben Európa korábbi politikai egységei függetlenségének látszatát fenntartották.

A nyugati civilizáció ezen felosztása a két Európán kívüli hatalom között egy példája a politikai teljesség törvényének. Az európai államok külön-külön képtelenek voltak háborút folytatni 1945 után, mivel a háborúval együtt járó óriási ipari és emberanyagbeli követelményeknek képtelenek voltak eleget tenni. Ezek a követelmények egyedül Amerikában és Oroszországban voltak jelen. Ezáltal Európa kollektív vákuummá vált, mivel a nyugati civilizációhoz tartozó államok külön-külön politikailag tehetetlenek voltak.

A hadviselésre való képtelenség a politikai létezésrõl való tényleges lemondással egyenlõ, akár tudja ezt a lemondó állam, akár nem. Ezért a függetlenség látszata ellenére a határok, melyeket egy idõre meghagytak Európában a második világháború után, nem hatalmi határok voltak, hanem csupán közigazgatási demarkációs vonalak. Ezért Amerika és Oroszország Európának a hozzájuk tartozó felén nem vették komolyan ezeket a határokat. Az egyedüli határ, melyet Oroszország és Amerika komolyan vett, az egyetlen megmaradt hatalmi határ volt Európában, amely közöttük húzódott. Minden korban a tényleges politika világát a háborút folytatni képes hatalmak határozzák meg.
Csak a politikai függetlenség adható fel, a politikai lét nem. A politika még mindig jelen van és felöleli az egész nép életét egzisztenciális értelemben. A védelem és engedelmesség organikus törvényével állunk szemben.

A VÉDELEM ÉS ENGEDELMESSÉG TÖRVÉNYE

A nagy politikai gondolkodó, Hobbes azért írta meg a "Leviathan" címû könyvét, hogy még egyszer rámutasson a világ elõtt a "védelem és az engedelmesség közötti kölcsönös viszonyra", amelyet mind az emberi természet, mind az isteni törvény igényel. A rómaiak formulája ez volt: "Védelmezek, tehát kötelezek." A védelmet nyújtó személyt megilleti az a jog, hogy a védelmezettek engedelmeskedjenek neki. Ez az engedelmeskedés vagy önkéntesen történik vagy kényszer hatása alatt. Ennek a formulának megint nincs erkölcsi tartalma. Lehet erkölcsi vonatkozása, de itt nincs szó sem erkölcsi, sem más szempontról, egyedül a politikai vonatkozásról. A XX. századi politikai szemlélet szükségképpen tisztán tényszerû, és a politikai realitással kapcsolatban nem fejezi ki sem helyeslését, sem helytelenítését. Az erkölcsi alapon történõ helyeslés vagy helytelenítés kívül esik a politikán. Mindazonáltal a kultúra iránti érzéken, hajlamon, illetve ösztönön alapuló helyeslés vagy helytelenítés a politika mozgató ereje. De a realitás vizsgálata során (ami a realitásra való hatás elõfeltétele) mindennemû elõzetes koncepciót félreteszünk.
Nézzük tehát a védelmet és az engedelmességet! Ez az organikus törvény ismét az egzisztenciális realitás jellemzése. A védelem és az engedelmesség közötti viszony nélkül nincs politika. Minden politikai organizmus bizonyságot tesz errõl, és a védelem és az engedelmesség terjedelme határozza meg az organizmus területének határait. Mindenütt, ahol az egyik hatalom egy másik védelme alatt áll, a két hatalom a külpolitikai cél szempontjából egy hatalmat alkot.

Mindenütt, ahol korábban nyilvánvaló rendellenességek voltak, rendellenességek azonnal eltûnnek, mihelyt a kérdéses területen politikai feszültség növekszik. Az organizmust belülrõl szemlélve elmondhatjuk: a védelem és az engedelmesség mértéke és ezek minõsége meghatározza a szóban forgó egység erejét. A magas fokú védelem és magas fokú engedelmesség szervezett organizmust no* létre, amely képes kiállni a politika próbáját. Egy ilyen organizmus gyakran komoly hátrányokon is képes diadalmaskodni. A védelem-engedelmesség viszonyának alacsony foka azt mutatja, hogy az illetõ egység belsõleg gyenge. Az ilyen organizmus nem tud helytállni egy igazi kemény küzdelemben, és gyakran megadja magát még egy olyan organizmusnak is, amely anyagi eszközökben és számbelileg gyengébb.

Ezért amikor a huszadik században egy organizmus nem meri besorozni katonának saját területének népességét, ez a terület belsõleg gyenge, és nem vehetõ számba a politikai test részeként. Az ilyen helyzet csak addig állhat fenn, amíg az ilyen terület nem válik politikai feszültség gyújtópontjává. A védelem és engedelmesség törvénye is meghatározója egy

politikai egység földrajzi kiterjedésének. Ahol a védelem és engedelmesség megszûnik, ott vannak a tényleges határok.

A 'védelem' és az 'engedelmesség' szavakat megint minden erkölcsi tartalom nélkül használtuk. Így a "védelem" jelenthet katonai eszközökkel gyakorolt korlátlan terrort is, és az "engedelmesség" a koncentrációs tábor alternatívájának tükrözõdése is lehet. Az Európán kívüli hadseregek által megszállt Európa helyzete ennek az organikus törvénynek értelmében védettnek nevezhetõ. Még akkor is, ha ezek az Európán kívüli hadseregek éheztetik és kínozzák a lakosságot, mindazonáltal védik Európának azt a részét attól, hogy egy másik politikai egység bekebelezze, Amerika Európának általa megszállt részét védelmezi Oroszországtól, és Oroszország Európának a másik felét védelmezi Amerikától. Így a 'védelem' szó semleges az önzetlenség-önzés szétválasztással szemben. A védelem nem barátságosságot, hanem hatalomszerzést jelent. Az engedelmesség nem azonos a hálával, hanem bármilyen indítékból származó alávetettséget fejez ki.

Ahol a védelmezõ erõ az adott kultúrán belül van, és a védelmezett terület és nép is a kultúrához tartozik, az engedelmesség teljes, természetes és önkéntes lesz a kultúrahordozó réteg részérõl, legalábbis akkor, amikor a kultúra léte forog kockán.

Ez a törvény jellemzi például a nyugati feudalizmust. A feudalizmus a lehetõ legerõsebb politikai rendszer. Belülrõl is, kívülrõl is jól szervezett. Az a rendszer, amelyben a politikai tevékenység önmagában nyilvánvaló formai keretek között történik. Ez a szó egyedüli igaz értelmében vett Internacionálé, az egész kultúrában egyaránt érvényes jelenség. A mi esetünkben ez volt 300 éven át a nyugati események formája és kerete. A feudális eszmény alapformája nem egyéb, mint védelem és engedelmesség.

A nyugati nemzetközi jog által elismert protektorátusok erre a törvényre utaló példák. Ez is minden keletkezõ feudális egységre jellemzõ. A központi kormány kizárólag politikai jellegû lehet, mivel védelmezõ tevékenységet fejt ki és így politikai engedelmességben részesül.

A törvény egzisztenciális természetét az a tény is mutatja, hogy ha egy állam képtelen megvédeni a saját rendszerén belül egy bizonyos területet és annak népességét, az a terület és az a népesség egy olyan másik állam rendszerébe megy át, amely képes ezt megvédeni és meg is akarja védeni. Az átmenet történhet forradalom és háború által, de történhet tárgyalások útján is, különösen, ha a védelmezõ állam egy kormányhoz hasonló testületet enged létezni a védelmezett területen, amely külön megegyezésre juthat más hatalmakkal, hogy átadja számukra a népet és a területet. Mellékesen: ez mutatja a túl messzire menõ fikciók gyártásának veszélyét a politikában. Ha túl hangosan dicsekednek azzal, hogy a csatlósok nem is csatlósok, ez azt eredményezheti, hogy a védelmezettek egy másik szövetségi rendszerbe kerülnek át. Hasonlóképpen: veszélyes egy erõdítményt bevehetetlennek jellemezni, mert ez sohasem fog meggyõzni egy hasonló erõsségû, eltökélt államot, de az erõdítmény birtokosainak könnyen vereségét okozhatja.

Ugyanezt mélyebbre hatolva úgy is kifejezhetjük, hogy az abszolút politika korában a politikai látszatnak meg kell felelnie a politikai realitásnak. A gazdasági-erkölcsi álszent frázisok századában a szabadság gondosan kidolgozott látszatának és ezzel egyidejûleg % szolgaság merev állapotának fenntartásában állt a politikai ügyesség. Ez használhatatlanná és visszataszítóvá válik korunkban, amelyhez hozzá fog tartozni a következõ két évszázad is. Használhatatlanná, mert állandóan fennáll a veszélye annak, hogy a hamis látszatot keltõ csak önmagát csapja be és nem a politikai ellenséget, Visszataszítóvá, mert korunk

egészségesebb erõi megvetik azokat, akik alattomos és rejtett formulákkal akarják a politikai alárendeltség tényét leplezni.

Egy olyan országban, ahol az erkölcsi álszent frázisok monopolhelyzetet foglalnak el a politikai szótárban, a politikusok még egymáshoz sem képesek nyíltan beszélni. A tényekkel szemben a politikai szóhasználat ilyen képtelen fajtájának fenntartásához propaganda-terror szükséges - ez végül azt eredményezi, hogy a kormányzás belülrõl meggyengül az ilyen országokban. Mindaz, aki akárcsak egy tényszerû megjegyzést tesz, gyanússá válik, és a legjobb koponyák közül néhányan ezért kerültek koncentrációs táborba.

INTERNACIONÁLÉ

Láttuk, hogy a politika világa többelemû. Ennek az organikus ténynek végzetes következménye van a politika világán belül az ideológiai jellegû Népszövetségre és az azon alapuló rendszerekre. Az elsõ és második világháború után az Európán kívüli erõk által alapított két Népszövetség egyike sem volt nemzetközi szervezet, hanem csupán államközi szervezetek voltak. Az angol nyelvben nem olyan magától értetõdõ ennek a két fogalomnak a megkülönböztetése, mint a német nyelvben. A német "zwischenstaatlich" szó olyan eseményt jelent, ami önálló, áthatolhatatlan egységként létezõ államok között történik, az "international" pedig olyan eseményt, ami mindkét államon belül megy végbe és minden értelemben áthatol a határokon, így a XIX. és XX. századi macedón terrorizmus valóban nemzetközi és nem államközi jellegû volt. Ha a világ különbözõ államainak népességei különbözõ államaiktól teljesen függetlenül lennének képviselve a "Népszövetségben", és az államok egyáltalán nem vennének részt abban, lehetne azt nemzetközi szervezetnek nevezni. Amikor a tagság kizárólag az államok képviselõibõl áll, akkor a szervezet kizárólag államközi, németül "zwischenstaatlich", angolul "interstate". A megkülönböztetés azért jelentõs, mivel egy államközi szervezet feltételezi az államokat. Ha ezek igazi és nem csak névleges államok, akkor meghatározójuk a szuverenitás és totalitás törvénye. És valóban: mindkét Népszövetségben legalábbis néhány állam valódi állam volt ebben az értelemben. Az elsõ Népszövetségben különbözõ alkalmakkor öt, hat, illetve hét ilyen állam volt. A második Népszövetségben csupán kettõ. De ameddig e két állam benne van, addig a Népszövetség csak az államközi politikai magatartás színhelye.

Egy Internacionálénak (feltéve, hogy a kultúra lelkébõl származik megvan a lehetõsége, hogy minden államot magába olvasszon ha az életet a maga teljességében felölelõ, vagyis kulturális eszme és nem csupán politikai tervezet (és mindenek elõtt: nem csupán egy bizonyos elvonatkoztatás, egy eszmény). A feudalizmus ilyen: Internacionálé volt. Szükségtelen mondani, hogy a különféle osztályharcos forradalmi "internacionálék" nem ilyenek voltak, mivel: eredetük tisztán politikai és jellegük kizárólag negatív. Egy kulturális eszme nem lehet negatív: az ilyen eszme nem emberi alkotás, hanem a kultúra fejlõdésébõl származik és a magasabb rendû organizmus organikus szükségszerûségét képviseli. A 'korszellem' kifejezés a 'kultúreszme' kifejezéssel helyettesíthetõ. Mindkettõ személyfeletti, és a legtöbb, amit egy ember megtehet, annyi, hogy megfogalmazza az eszmét, próbálja megvalósítani vagy elfojtani, illetve eltorzítani. Megváltoztatni vagy elpusztítani nem képes.

Természetesen egy olyan Internacionálé, amely egy kultúreszmét képvisel, nemzetek feletti és nemzetközi a szó igazi értelmében, mivel a nemzetek a magasabb rendû kultúra

teremtményei. Csak ilyen Internacionálé olvaszthatja magába az államokat - mégpedig kizárólag a kultúrán belülieket. Az eszme természetesen nem gyakorolna belsõ hatást az organikus testén kívüli népekre és területekre. Így egy Nyugati Internacionálé nem érinthetné bensõleg Kínát, Indiát, Japánt, Oroszországot vagy az Iszlámot. Reakcióik egy ilyen Internacionáléra - feltéve, hogy a külsõ okozatai által érintve volnának - szükségképpen negatív reakciók lennének. Ha egy ilyen Internacionálé a Nyugatot egységessé kovácsolná politikai célok vonatkozásában is (a külvilág a Nyugatot - teljesen helyesen - minden más cél vonatkozásában mindig egységesnek tekintette) ez egy nyugatellenes egységet hozna létre a Nyugaton kívüli népek és területek között. Ez csupán azért lenne így, mivel a nyugati civilizáció, amely elsõként cselekedett így, az egész világot tevékenysége szférájává tette. A magasabb rendû kultúrák történetében elõször egy kulturális-politikai rendszer ölelte át az egész világot, minthogy az Európán kívüli erõk politikájának is a maga mélységében a mi nyugati civilizációnk történelmileg mindenható ereje az indítéka, mégpedig úgy, hogy az Európán kívüli erõk kizárólag abból a ténybõl származtatják egységüket, hogy õk Európa tagadásai. Ha nem lenne Európa, Oroszország nem lenne egyéb, mint nyájaikkal vándorló és kicsinyes törzsi háborúkat folytató nomád csoportok színhelye. Hasonlóképpen az 1911-es híres "kínai forradalom" a nyugati áramlatnak csupán visszhang-jelensége volt, és egész jelentõsége abban állt, hogy nyugatellenes hatást fejtett ki azon területen, melyet a Nyugat Kínának nevez.

Egy igazi Internacionálé közvetlenül hat az egész kultúrterületre és minden népre, amely azon a területen él. A kapitalizmus ilyen igazi Internacionálé volt - a korszellem megnyilvánulása. Anglia volt a kultúra által kiválasztott eszköz ennek az eszmének a megvalósítására, és Anglia maradt a továbbiak során is a kapitalizmus szellemi otthona. A többi népek rá voltak kényszerítve, hogy életüket ezen eszméhez igazítsák - ami inkább világnézet volt, mint gazdasági rendszer. Választhattak: vagy elfogadják, vagy tagadják azt. Ez a választási lehetõsége csak azért létezett, mert a korszellem is tartalmazta a politikai nacionalizmust és ezért a kizárólag egy néphez tartozó kapitalizmus nem ötvözte és sohasem ötvözhette az összes nyugati népeket egy nemzetté. A politikai nacionalizmus az elsõ világháború elõtt már haldokló volt, majd a gyakorlata egyszerûen kultúratorzítóvá vált - a Nyugat minden népét megsebezte egyedileg is, kollektíve is.

Korunk Internacionáléja olyan idõben jelentkezik, amikor a korszellem kinõtte a politikai nacionalizmust. Az abszolút politika kora nem fogja eltûrni a kicsinyes állameszmét. Ebben az óriási politikai korszakban az egész világ a zsákmány, és nyilvánvaló, hogy gyenge egységek (olyanok, mint Európa korábbi különbözõ államai a néhány tízezer négyzetkilométerükkel) nem vehetnek részt a politikai küzdelemben egy olyan világban, amelyet 2 milliárd ember népesít be. A legkisebb lehetséges egységnek, amely még megkezdheti a részvételt ebben a világméretû küzdelemben, olyan méretû területtel kell rendelkeznie, mint Európa és Oroszország. Bármilyen küzdelem helyi jelentõségû ennél alább.

A két "Népszövetség" kizárólag államközi jelenség volt. Így feltételezték az államokat, ezért õk maguk nem voltak politikai egységek, nem vehettek részt a politikában, nem létezhettek mint politikai realitások. A szuverenitás és totalitás itt megfogalmazott törvénye a két Népszövetség tagállamait jellemezte, de magukat a Népszövetségeket nem. A liberálisok és racionalisták, a moralisták és a logika tudományának mûvelõi a tények világában úsztak az árral, a helyzet, amibe kerültek, nem rémítette meg õket. Azt állították, hogy nincs szükség egyébre, mint arra, hogy a tagállamok átadják a szuverenitásukat a Népszövetségnek (kizárólag jogi szuverenitásról beszéltek, mivel semmit sem tudtak és semmit sem tudhatnak a 1 szuverenitás organikus törvényérõl). Úgy gondolták, hogy a

"szuverenitás" egy papírdarabra leírt szó, és mint ilyen - a szimbolikus logika számításai szerint - tetszés szerint alakítható. Ám a szuverenitás történetesen egy politikai organizmus egzisztenciális jellemzõje, és ezek az organizmusok nincsenek alávetve emberi irányításnak, hanem - ellenkezõleg - ezek irányítják politikailag az embereket a maguk területén. Ez tény, tehát más szinten létezik, mint a logika szintje. Ezt a logikai szint sohasem metszheti. A logika a kultúrember egyik fejlõdési szakaszával, az ember értelmével foglalkozik és csak azzal. Csak az ember értelmét képes ízekre szedni, elemezni, csak azon képes szellemi boncolást végezni. Ezért a logika nem fejthet ki akciót, mivel az akció teremtés. Ebben a fényben a politika inkább tûnik mûvészetnek, mint a logika. A logika fény, a politika fény-árnyék játék, a logika kámea, a politika intaglio-véset; a logika szilárd, a politika cseppfolyós. A teremtés az egész lélek mûve, és a logika csupán a lélek egy kis részének egyik terméke. A logika nonszensz lehet esetleg józan politika; a politikai nonszensz még lehet józan logika. A kultúrpolitikai eszmék megelõzik a realitást, az értelmi eszmények a realitás sarkában járnak.

A Népszövetségek alapeszméje a háború és a politika kiküszöbölése volt. A háborús-politikai egységek számára találkozóhelyérõl való gondoskodás aligha képes ezt a célt megvalósítani. Következésképpen ezeknek a találkozási helyeknek nem volt politikai jelentõségük: jelentõs politika továbbra is az egyes országok fõvárosaiban székelt. Láttuk, hogy képtelenség az olyan világ, melyben csak egy állam létezik, mivel az állam ellentételt feltételezõ egység. De bizonyos intellektuelek olyan világot óhajtottak, amelyben egyáltalán nem létezik állam, sem egy, sem több. "Emberiségrõl" beszéltek, és az emberiséget egyesíteni akarták azzal a céllal, hogy kiiktassák politika által a politikát, háború által a háborút. Ezáltal a háborúra és a politikára igent mondottak, de ez rejtve maradt elõttük. Az 'emberiség' szó így polémikus szóvá változott - mindenkit jelent, kivéve az ellenséget. Ez természetesen nem volt új dolog, mivel ez az elcsépelt szó politikai kifejezésként a XVIII. században jelent meg, amikor az intellektuelek és az egyenlõség ideológusai szóhasználatában ez a kifejezés mindenkit jelentett, kivéve a nemességet és a papságot. Ez a szó tehát megfosztotta emberi mivoltától a nemességet és a papságot, és amikor a hatalom az 1793-as francia terror alkalmával az intellektuelek kezébe került, õk megmutatták, hogy úgy tekintik ellenségeiket, mint akikkel embertelenül kell bánni, mivel azok nem tartoznak az "emberiséghez". A politikai és a logika ismét elvált egymástól: a logikai "emberiség" a politikában embertelenséget jelent.

De - szemantikailag (jelentéstanilag) szólva - még az 'emberiség' szó sem zár ki senkit sem. Az ellenség is emberi lény. Ezért az emberiségnek nem lehet ellensége, és az "egy állam" liberális hirdetõi és az "emberiség" intellektueljei éppen azzal foglalkoztak, amit ki akartak küszöbölni - a politikával és a háborúval. Az "emberiség" nem a béke, hanem a háború jelszava volt. Az "egy állam" az álmok világában maradt. A politika viszont a valóságos világban maradt és ezeket a politikaellenes dolgokat a maga hasznára fordította. Milyen lenne a politika nélküli világ? Sehol sem lenne védelem, illetve engedelmesség, nem lenne arisztokrácia, demokrácia, nem lenne birodalom, haza, hazafiasság, nem lennének határok, vámok, uralkodók, politikai gyûlések, nem lennének feljebbvalók és alárendeltek.

Ahhoz, hogy ez a világ megszülessen, illetve folyamatosan létezi zen, teljesen hiányozniuk kellene a világból az olyan embereknek, akikben kezdeményezési kedv és uralkodási vágy van. Nem volna szabad léteznie hatalomvágynak, nem léteznének barbár ösztönök! bûnözõk, felsõbbrendûségi érzések, messiási eszmék, békétlen emberek, akcióprogramok, nem lenne hittérítés, becsvágy, személyes szintet meghaladó gazdaság, nem lennének külföldiek, nem lennének fajok, nem léteznének eszmék.

Eljutottunk az alapvetõ különbségtételhez a politikai gondolkodás és csupán a politikáról való gondolkodás között. A politikával kapcsolatos mindennemû, kizárólag értelmi megközelítésû gondolkodás az emberi természetet nagyrészt nem létezõ jellemzõ vonásokkal ruházza fel.

A KÉT POLITIKAI ANTROPOLÓGIA

Bármely politikai elmélet próbaköve az, hogy mi az állásfoglalása az emberi természet erkölcsi alapminõségével kapcsolatban. Ebbõl a szempontból csak kétfajta politikai elmélet van: az, amely "természeténél fogva jó" emberi természetet tételez fel, és az, amely az emberi természetet ellenkezõnek látja. A "jó" ésszerût, tökéletesíthetõt, békeszeretõt, nevelhetõt, javulni vágyót és más különbözõ dolgokat jelenthet.
Minden racionalista politikai elmélet, illetve államelmélet az embert természeténél fogva "jónak" tekinti. Az enciklopédisták, az illuminátusok és báró Holbach filozófiájának követõi valamennyien a racionalizmus beköszöntésének tünetei a XVIII. században. Valamennyien "az emberi természet lényegi jóságáról" beszéltek. Rousseau volt ebbõl a szempontból a XVIII. századi írók közül a legerõteljesebb és legradikálisabb. Voltaire ettõl elhatárolta magát: totálisan tagadta, hogy az emberi természet lényegénél fogva jó lenne.
Különös, hogy valaha is alapulhatott politikai elmélet ilyen feltevésen, mivel a politika csakis a barát-ellenség szétválasztás formájában valósul meg. Így az ellenséges viszony elmélete azt tételezi fel, hogy az emberi természet lényegénél fogva békeszeretõ és nem ellenséges.

A XVIII. század közepe a 'liberalizmus' szónak és liberalizmus fogalomrendszerének kezdete. Mivel az emberi természet alapvetõen jó, felesleges vele szemben a szigorúság, tehát az ember "szabad" lehet. Ez az eszme az angol szenzualista (vagyis kizárólag az érzékekhez kötött ismeretet elismerõ) filozófusoktól származik. Rousseau társadalmi szerzõdés-elméletének alapja az elõzõ századi angol Locke filozófiája. Az egész liberalizmus szenzualista, materialista filozófiát hirdet. Az ilyen filozófiák tendenciájukban racionalista gondolatrendszerek, és a liberalizmus egyszerûen a politikailag alkalmazott racionalizmusnak egy változata.

A XVII. századi vezetõ politikai gondolkodók, mint Hobbes és Pufendorff annak a "természetnek" az állapotát, amelyben az államok léteznek, úgy tekintették, mint egyfajta állandósult veszélyt és kockázatot, ahol az akciók indítékai a vadállatok összes ösztönei és késztetései: az éhség, a félelem, a féltékenység, mindenfajta vetélkedés és vágy. Hobbes megállapította, hogy igazi ellenségeskedés kizárólag emberek között lehetséges, és a barát-ellenség szétválasztás annyival mélyebb az emberek, mint az állatok között, amennyivel az emberek világa szellemileg a vadállatok világa fölött áll.

A két politikai antropológiát szemlélteti a Carlyle által kitalált története Nagy Frigyes és Sulzer társalgásának, amelyben Sulzer kifejti a racionalizmus új felfedezését, mely szerint az emberi természet lényegileg jó. Nagy Frigyes pedig ezt mondja: "Ó, kedves Sulzer, Ön nem ismeri ezt az átkozott fajt!"

Az emberi természet jóságának feltételezése az elméletben két fõ ágat alakított ki. Az anarchizmus ezen feltételezés radikális elfogadásának eredménye. A liberalizmus a feltevést kizárólag az állam gyengítésére használja fel: olyan államot akar, amely a

"társadalomnak" szolgál. A korai liberális Thomas Paine fejezte ki ezt a gondolatot egy olyan formulában, amely a liberalizmusra máig érvényes: a társadalom az ésszerûen szabályozott szükségleteinknek az eredménye, az állam a bûneink következménye. Az anarchizmus a radikálisabb: az emberi jóságot teljesebb mértékben fogadja el.

A "hatalom egyensúlyának", az állam egyik gyengítési technikájának eszméje mélységesen liberális elgondolás. Ilyen módon az állam alárendelhetõ a gazdasági életnek. Ez államelméletnek nem! nevezhetõ, mivel csupán tagadás. Nem tagadja teljesen az államot, hanem decentralizált, gyenge államot óhajt. Nem akarja, hogy az állam a politikai organizmus súlypontja legyen. Az organizmust inkább "társadalomnak", szabad és független egyének és csoportok laza társulásának gondolja, melynek szabadságát egyedül a szokásos büntetõjog korlátozza. Ezért a liberalizmusnak nincs ellenére, ha egyének a törvények fölött állnak. A liberalizmus a tekintélyt nem kedveli. Az államot, mint a tekintély legnagyobb jelképét, gyûlöli. A két nemes rendet mint a tekintély jelképeit szintén gyûlöli.

Az anarchizmus, az állam és mindenfajta szervezet radikális tagadása igazi politikai erõt képviselõ eszme. Elméletileg politikaellenes, de intenzitása révén politikai jellegû, mégpedig az egyetlen módon, ahogy a politika megnyilatkozhat: a szolgájává tudja tenni az embereket, és egymás ellenségeivé tudja tenni õket. A XIX. század folyamán az anarchizmus olyan erõt képviselt, amellyel számolni kellett, noha majdnem mindig valamilyen más mozgalommal szövetkezett. Különösen a XIX. századi és a XX. század elejei Oroszországban volt hatalmas politikai realitás. Itt mint nihilizmus volt ismeretes. Oroszországban az anarchizmus helyi erõssége annak volt tulajdonítható, hogy történetesen vonzó volt a vékony szentpétervári kérgen belül izzó, rettenetes nyugatellenes érzelmek számára. Nyugatellenesnek lenni annyit jelentett, mint minden ellen lenni, ezért a nyugatellenes ázsiai negativizmus az anarchizmus nyugati elméletét alkalmazta kifejezési eszközéül.

Ám a liberalizmus a maga megalkuvó, határozatlan magatartásával, a precíz fogalmazásra való képtelenségével, valamint azzal a sajátosságával, hogy képtelen kiváltani akár pozitív, akár negatív érzelmeket, nem politikai erõt képviselõ eszme. A XVIII., XIX. és XX. században számos híve csak úgy vett részt a politikában, mint más csoportok szövetségese. Nem okozhatott problémát, nem volt képes felsorakoztatni az embereket mint barátokat és ellenségeket, ezért nem politikai eszme volt, hanem csupán egy politikával kapcsolatos elgondolás. Követõinek a liberalizmusuk kifejezési eszközeként más eszmék mellett vagy ellen kellett állást foglalniuk.

Az anarchizmus képes volt arra indítani bizonyos embereket, hogy áldozzák fel az életüket, de a liberalizmus nem. Más dolog meghalni azért, hogy minden rend, minden állam el legyen törölve a föld színérõl, és egészen más dolog meghalni az államhatalom decentralizálásáért. A liberalizmus lényegénél fogva nem-politikai ej gondolás, kívül esik a politikán. Azt szeretné, hogy a politika a gazdasági élet és a társadalom szolgálólánya legyen.

A LIBERALIZMUS

A liberalizmus a racionalizmus egyik legfontosabb mellékterméke. Eredetét és ideológiáját tisztán kell látnunk.

A nyugati történelemnek az ellenreformációt követõ, "felvilágosodás" korszaka egyre növekvõ nyomást gyakorolt az értelem, ész és logika fejlõdésére. Ez az irányzat hozta létre a XVIII. század közepén a racionalizmust, amely az összes szellemi értékeket tárgyának tekintette, és arra törekedett, hogy az "ész" szempontjából újraértékelje. A nem-organikus logika az a képesség, amelyet az emberek matematikai, mérnöki, szállítási, fizikai problémák megoldására és egyéb, erkölcsi értékelést nem igénylõ helyzetekben mindig alkalmaztak. Az azonossághoz való ragaszkodás és az ellentmondás elvetése az anyagi tevékenységben használható eljárás. Ezek az elvek értelmi kielégülést nyújtanak a tiszta elvont gondolkodásban (például a matematikában és a logikában) is, de túlhajtva pusztán technikává, egyszerû feltevésekké válnak, melyeket kizárólag tapasztalatilag lehet igazolni. A racionalizmus vége a pragmatizmus (haszonelvûség), az ész öngyilkossága. Az ész alkalmazkodása az anyagi problémákhoz azt okozza, hogy mindenfajta probléma mechanikussá válik "az ész fényében" szemlélve, minden gondolkodási misztikum, illetve tendencia nélkül. Descartes az állatokat automatává racionalizálta, és egy-két emberöltõ múlva maga az ember is automatává, illetve állattá racionalizálódott. Az organizmusok kémiai és fizikai problémává váltak, és személyfeletti organizmusok egyszerûen többé nem léteztek, mivel nem voltak hozzáférhetõk az ész számára, lévén láthatatlanok és megmérhetetlenek. Newton a csillagokból álló világegyetemet egy nem-szellemi önszabályozó erõvel ruházta fel, a következõ évszázad eltávolította a szellemet az embertõl, az ember történelmétõl és ügyeitõl.

Az ész megveti a megmagyarázhatatlant, a titokzatosat, a homályosat. Egy gép megszerkesztésének vagy egy hajó építésének gyakorlati problémája esetén érezni kell, hogy minden tényezõ a tervezõ ismerete és irányítása alatt áll. Semmi olyan nem létezhet, ami nem mondható meg elõre és nem irányítható. A racionalizmus, annak érzése, hogy minden dolog az ész alá vethetõ és teljesen megmagyarázható, elvet mindent, ami nem látható és ki nem számíthat tó. Ha valami ténylegesen nem számítható ki, az ész egyszerûen azt t mondja, hogy oly számos tényezõ van, és azok annyira bonyolultak, hogy a számítás gyakorlatilag kivihetetlen, de elméletileg nem lehetetlen. Így az észnek hatalmi akarata is van: mindazt, ami nem engedelmeskedik, ellenszegülõnek nyilvánítja vagy egyszerûen, tagadja a létezését.

Érdeklõdését a történelem felé fordítva a racionalizmus az egész, történelmet az ésszerûség felé irányuló tendenciának látta. Az évezredek során az ember "felemelkedik" és a barbárságból és fanatizmusból a felvilágosodás felé, a "babonából" a "tudomány" felé, az erõszakból az "ész" felé, a dogmából a kritikai szemlélet felé, a sötétségbõl a világosság felé "halad". Nincsenek többé láthatatlan dolgok, nincs többé szellem, lélek, nincs többé Isten, egyház, nincs többé állam. A gondolkodás két pólusa "az egyed" és az "emberiség". Mindaz, ami ezeket elválasztja egymástól, "ésszerûtlen".

A dolgok ezen ésszerûtlennek bélyegzése voltaképpen korrekt eljárás. A racionalizmusnak mindent mechanizálnia kell, és számára mindaz, amit nem tud mechanizálni, szükségképpen ésszerûtlen. Ezáltal az egész történelem, annak lefolyása, titkos erõi, rendeltetése ésszerûtlenné válik. Maga a racionalizmus is, mint egy magasabb rendû kultúra fejlõdésének mellékterméke, szintén ésszerûtlen. Az, hogy a racionalizmus miért követ egy vallási korszakot, miért tart rövid ideig az uralma, miért tûnik el ismét a vallásban; ezek a kérdések történelmiek, tehát ésszerûtlenek.

A liberalizmus politikai racionalizmus. Elveti az államot, mint organizmust és azt csak mint egyedek közötti szerzõdést képes látni. Az élet céljának semmi köze sincs az államokhoz, mivel azoknak nincs önálló létük. Így az élet céljává az "egyed" "boldogsága"

válik. Bentham ezt a lehetõ legdurvábban kollektivizálta a "legnagyobb számú ember legnagyobb boldogságává". Ha a legelészõ állatok beszélni tudnának, ezt a jelszót alkalmaznák a farkasokkal szemben. A legtöbb ember számára, akik a történelemnek csupán anyagai és nem szereplõi, a "boldogság" a gazdasági jólétet jelenti. Az ész mennyiségileg és nem minõségileg értékel, így az átlagembert teszi meg "emberré". "Az ember" élelemmel, ruházattal, menedékhellyel, társadalmi és családi élettel és szabadidõvel rendelkezõ lény. A politika némelykor láthatatlan dolgokért kívánja az élet feláldozását. Ez a "boldogság" ellen irányul, ezért nem szabad léteznie. A gazdasági élet azonban nincs a "boldogság" ellen, hanem majdnem egyenlõ terjedelmû azzal. A vallás és az egyház az egész életet láthatatlan dolgok alapján kívánják értelmezni és így a "boldogság" ellen hadakoznak. Másrészt a társadalmi etika biztosítja a gazdasági rendet, így elõmozdítja a "boldogságot".

Itt találta meg a liberalizmus a gondolkodásának két pólusát: a gazdasági életet és az etikát. Ezek megfelelnek az egyed és az emberiség fogalmának. A divatos etika kizárólag társadalmi, materialista etika. Ha a régi etikát meg is tartották, a metafizikai alapjait elfelejtették, és azt mint társadalmi (és nem mint vallási) parancsszót hirdetik. Az etika a rendfenntartáshoz, a gazdasági tevékenység keretéül szükséges. E kereten belül azonban az "egyednek" "szabadnak" kell lennie. A liberalizmusnak a nagy jelszava a "szabadság". Az ember kizárólag önmaga és nincs kötve semmihez, csak ahhoz, amit magának választ. Így a "társadalom" emberek és csoport "szabad" társulása. Ezzel szemben az állam a szabadság hiánya, kényszerítés, erõszak. Az egyház a szellemi szabadság hiánya. A liberalizmus a politika területén mindent átértékelt. A háború a gazdasági pólusról nézve versengéssé, az etikai pólusról szemlélve ideológiai különbözõséggé változott. A liberalizmus a háború és béke titokzatos váltakozása helyett csak a versengések, illetve biológiai ellentétek állandó küzdelmét látja, ami egyetlen esett sem válik ellenségeskedéssé, illetve véres összetûzéssé. Az álla~ etikai oldalról társadalommá, illetve emberiséggé, gazdasági oldalról pedig termelési és kereskedelmi rendszerré válik. Valamely politikai cél megvalósítására irányuló akarat etikai oldalról "szociális eszmények" programkészítésévé, gazdasági oldalról számításkészítéssé alakul. A hatalom etikailag propagandává, gazdaságilag szabályozássá válik.

A liberalizmus tanítását legtisztábban valószínûleg Benjámin Constantin fejezte ki, aki 1824-ben fejtette ki nézeteit az "ember haladásáról". Szerinte a XVIII. századi felvilágosodás a maga értelmi-humanitárius jellegével csupán elõjátéka az igazi felszabadulásnak - amely a XIX. század mûve. A "szabadság" eszközeit a gazdasági élet, az iparosodás és a technika képviselik. A racionalizmus természetes szövetségese volt ennek az irányzatnak. Az új eszmének le kell gyõznie a feudalizmust, a reakciót, a háborút, az erõszakot, az államot, a politikát és a tekintélyt, és ezek helyébe kell lépnie a észnek,,(a gazdasági életnek, a szabadságnak, a haladásnak és a parlamentarizmusnak. A háború, lévén erõszakos és brutális, ésszerûtlen, és át í kell adnia a helyét az intelligens és civilizált kereskedelemnek. A háború minden szempontból elítélendõ: gazdasági szempontból még a j gyõzõ számára is anyagi károsodást jelent. Az új háborús technika (a í tüzérség) a személyes hõsiességet érzékelhetetlenné tette, így a hadviselés vonzó ereje és a vele járó dicsõség elvált a gazdasági hasznosságától. A korábbi idõkben a katonanépek igázták le a kereskedelemmel foglalkozó népeket. Többé nem ez a helyzet. Most a kereskedelmet folytató népek lépnek a színre, mint a Föld urai.

Egy pillantásnyi reflexió is mutatja, hogy a liberalizmus teljesen negatív. Nem alakítható, hanem mindig kizárólag széttagoló erõ. Le akarja rombolni a két ikertekintélyt, az egyház és az állam tekintélyét és a gazdasági szabadsággal meg a társadalmi etikával kívánja

helyettesíteni azokat. Az organikus realitások viszont csak két alternatívát engednek: az organizmus vagy hû marad önmagához, vagy megbetegszik és eltorzul, majd más organizmusok prédájává válik- A vezetõk és vezetettek természetes szétválása ezért nem szüntethetõ meg az organizmus megsemmisülése nélkül. A liberalizmus az állam elleni küzdelmében sohasem volt teljesen sikeres, annak ellenére, hogy a XIX. század folyamán az államot széttagolni szándékozó erõk minden más típusával szövetségben tevékenykedett. Ennek megfelelõen voltak nemzeti liberálisok, szociál-liberálisok, szabad konzervatívok, liberális katolikusok. Szövetkeztek a demokráciával, ami nem liberális, hanem következményében ellenállhatatlanul tekintélyi uralom. Amikor a tekintély erõi meg akarták védeni magukat a liberálisokkal szemben, akkor ez utóbbiak az anarchistákkal rokonszenveztek. A XX. században a liberalizmus Spanyolországban szövetkezett a bolsevizmussal, és az európai liberálisok az orosz bolsevizmussal rokonszenveztek.

A liberalizmus csak negatív módon határozható meg. Tisztán kritikai, nem élõ eszme. Nagy jelszava, a "szabadság" negatív jellegû, valójában a tekintélytõl való szabadságot, tehát az organizmus szétesését jelenti. Végsõ soron társadalmi atomizálódást eredményez, amelyben nemcsak az állam, hanem a társadalom és a család tekintélye is ki van kezdve. A válás egyenrangú a házassággal, a gyermekek egyenrangúak a szülõkkel. Ez az állandó negatívumokban való gondolkodás eredményezte, hogy olyan aktivisták, mint Marx, Lorenz von Stein és Ferdinánd Lasalle lemondtak politikai eszközként való használatáról. A liberalizmus magatartása mindig ellentmondásos volt, mindig kompromisszumra törekedett. Mindig ki akarta játszani "egyensúlyozás" végett a demokráciát a monarchiával szemben, a gyárigazgatókat a munkásokkal szemben, az államot a társadalommal szemben és a törvényhozó hatalmat a bíráskodással szemben. Válság esetén a liberalizmus mint ilyen sehol sem található. Forradalomban a liberálisok vagy az egyik vagy a másik oldalhoz csatlakoznak, liberalizmusok következetességétõl és a tekintély iránti ellenséges érzelmeik fokától függõen.

Így a liberalizmus a cselekvésben éppen olyan politikai jellegû, mint bármely más állam volt. A nem-liberális csoportokkal és eszmékkel való szövetkezése organikus szükségszerûség. Elméleti individualizmusa ellenére (amely természetesen kizárná annak lehetõségét, hogy egy ember vagy csoport egy másik embertõl vagy csoporttól az élete feláldozását követelje) a liberalizmus olyan "szabadságellenes" eszméket támogat, mint a demokrácia, szocializmus, bolsevizmus, anarchizmus, amelyek mindegyike megköveteli az élet feláldozását.

II.

A racionalizmus az emberi természet általános alapvetõ jóságának antropológiájából hozta létre a XVIII. századi enciklopédizmust, a szabadkõmûvességet, demokráciát, anarchizmust és liberalizmust, összes elágazásaikkal és változataikkal együtt. Mindegyik gondolatrendszer szerepet játszott a XIX. század történelmében és az egész nyugati civilizáció torzulása következtében okozója lett még a XX. századi két világháborúnak is, amikor már a racionalizmus groteszk módon nem találta helyét és lassanként irracionalizmussá alakult át. A XX. század közepén még nem került sor a liberalizmus hullájának temetésére. Következésképpen a nyugati civilizáció súlyos betegségét még most és a liberalizmusban diagnosztizálták, idegen-mérgezéssel súlyosbítva.

Mivel a liberalizmus szerint a legtöbb ember harmonikus, jó ember, az következik, hogy meg kell engedni az embereknek, hogy kedvük szerint cselekedjenek. Mivel a liberalizmus szerint nincs olyan magasabb egység, amelyhez mindenki kötve van, melynek

személyfeletti élete az egyének életét uralja, az emberi tevékenység minden területe kizárólag öncélú, mindaddig, amíg nem tör uralomra és a "társadalom" keretei között marad. Így válik a mûvészet öncélúvá (l'art pour l'art). A gondolkodás és cselekvés minden területe ugyanígy autonómmá lesz. A vallás kizárólag társadalmi fegyelmi szabályzattá alakul át, mivel ennél több már tekintély elfogadását jelentené. A természettudomány, filozófia és nevelés mind egy-egy önálló világ. Egyik sincs alávetve magasabb normának. Az irodalom és a technika ugyanígy autonómiára jogosult. Az állam funkciója csak az, hogy szabadalmak és copyright útján védje õket. De elsõsorban a gazdaság és a jog független az organikus tekintélytõl, a politikától.

A XXI. századi olvasóknak nehéz lesz megérteniük, hogy egykor az volt az uralkodó felfogás, hogy az egyes embernek gazdasági vonatkozásban még akkor is szabadnak kell lennie, ha személyes tevékenysége százezrek éhínségét, teljes erdõségek és ásványi kincsekben gazdag területek pusztulását és az organizmus életerejének elsatnyulását eredményezi. Ám mindez teljesen megengedhetõ az olyan ember számára, aki önmagát a gyenge állami tekintély fölé emeli, és magáneszközökkel az egész népesség gondolatainak irányítására törekszik, azáltal, hogy ellenõrzi a sajtót, rádiót és a mechanizált drámaírást. Még nehezebb lesz számukra megérteni azt, hogy egy ilyen személy hogyan volt képes a joghoz fordulni romboló szándékának kikényszerítése végett. Így egy uzsorás még a XX. század közepén is sikeresen fordulhat jogi segítségért annak érdekében, hogy megfosszon a birtokától akárhány parasztot és farmert. Nehéz elképzelni, hogyan lenne képes valaki a politikai organizmust jobban megsérteni, mint a földnek ilyen porrázúzásával, ahogy ezt a nagy von Stein mondja.

Ám ez a gazdasági életnek és a jognak a politikai tekintélytõl való függetlensége eszméjébõl elkerülhetetlenül következett. Nincs semmi magasabb, nincs állam, csak egymással szembenálló egyedek vannak. Az csak természetes, hogy a gazdaságilag ügyesebb egyedek kaparintják kezükbe a legnagyobb mozgósítható vagyont. Ha azonban igazi liberálisok, ezen gazdagsággal együtt nem óhajtják a tekintélyt, mivel a tekintélynek két vonatkozása van: a hatalom és a felelõsség. Az individualizmus pszichológiai szempontból önzést jelent. A "boldogság" = önzés. Rousseau, a liberalizmus nagyapja igazi individualista volt és öt gyermekét a lelencházba küldte.

A jognak mint az emberi gondolkodás és törekvés egyik területének ugyanakkora függetlensége és ugyanakkora függõsége van, mint minden más területnek. Az organikus kereten belül szabadon gondolja át és szervezi rendszerbe az anyagát. De a többi gondolkodásformához hasonlóan külsõ eszmék szolgálatába állítható. Így a jog, amely eredetileg a törvényalkotásnak és (a rendfenntartás és a magánviták megelõzése által) az organizmus belsõ békéje megõrzésének eszköze, a liberális gondolkodás révén a belsõ rendetlenség fenntartásának eszközévé vált, annak eszközévé, hogy a gazdaságilag erõs egyének megsemmisíthessék a gyengébbeket. Ezt nevezték a "jog uralmának", "jogállamnak", "az ítélkezés függetlenségének". Egy adott tényállás jogi szentesítésének eszméje nem a liberalizmus eredeti gondolata. Hobbes idejében más csoportok már próbálkoztak ezzel, de Hobbes romlatlan lelke a legprecízebb világossággal ki- 1 mondta, hogy a jog uralma azoknak az uralmát jelenti, akik meghatározzák és irányítják a jogot. Egy "magasabb rend" uralma üres frázis, amit csupán adott embereknek és csoportoknak valamely alacsonyabb rend fölötti konkrét uralma tart elfogadhatónak.

Ez politikai gondolkodás volt, amely a hatalom eloszlására és mûködtetésére irányult. Politika volt kiemelni az uzsorás álszentségét, erkölcstelenségét és cinizmusát is, aki hangosan követeli annak a jognak az érvényesítését, amely gazdagságot szán neki és

szegénységet millió másik embernek, és mindezt valami magasabb, emberfeletti érvényesség nevében. Amikor a tekintély egyszer majd újra felkel a racionalizmus és a gazdaság erõi ellen, hozzá fog látni annak kimutatásához, hogy azok a transzcendentális (tapasztalattól független) eszmények, amelyekkel a liberalizmus felszerelte magát, semmivel sem érvényesebbek, mint az abszolút monarchia korának legitimizmusa. A legitimizmus legerõteljesebb támaszai az egyeduralkodók voltak, a liberalizmusé pedig a bankárok. De az egyeduralkodó teljes létével az organikus léthez volt kötve, organikusan még ott is felelõs volt, ahol ténylegesen nem volt felelõs. Így XVI. Lajosnak, I. Károlynak, számtalan más egyeduralkodónak és abszolút fejedelemnek menekülnie kellett jelképes felelõssége miatt. De a bankárnak csak hatalma van, de felelõssége nincs, még jelképesen sem, gyakran már csak azért sem, mivel a neve általában nem ismert. A történelem, a Rendeltetés, az organikus folytonosság, a hírnév mind óriási befolyást gyakorolnak egy abszolút politikai vezetõre, ráadásul a helyzete teljesen távol tartja a megvesztegethetõség világától. A bankár azonban névtelen, teljesen gazdasági, felelõtlen magánszemély. Semmilyen szempontból sem lehet önzetlen, maga a puszta léte az önzés megdicsõülése. Nem gondol a történelemre, a rendeltetésre, továbbá messzemenõen korrumpálható alantas eszközökkel, mivel uralkodó vágya a pénz és az egyre több pénz utáni vágy.
A liberális bankár a tekintély elleni hadakozása során kialakított egy elméletet, amely szerint a hatalom megvesztegethetõvé teszi az embereket. Ám az óriási névtelen vagyon az, ami megvesztegethetõvé tesz, mivel nincsenek személyfeletti fékjei, olyanok, amik az igazi államférfit teljesen a politikai organizmus szolgálatába állítják és minden korrupció fölé emelik.

Éppen a gazdaság és a jog területén gyakorolta a liberális tan a legrombolóbb hatást a nyugati civilizáció egészségére. Nem sokat nyomott a latban, hogy az esztétika függetlenné vált, mivel a nyugati zene (az egyetlen mûvészi forma Nyugaton, melynek még mindig volt jövõje) nem méltatta figyelemre az elméleteket, és folytatódott a nagy alkotó korszak, amely Wagnerrel és epigonjaival ért véget. Baudelaire a l'art pour l'art nagy jelképe: õ a betegességnek mint szépségnek a szimbóluma. Ezért Baudelaire nem más, mint az irodalmi liberalizmus, a betegesség mint életelv, a válság mint egészség, a betegesség mint éltetõ szellem, a szétesés mint cél. A személyiség liberális eszménye: az individualista, kapcsolatok nélküli ember. A liberalizmus a legnagyobb kárt nem a gondolkodás, hanem a cselekvés területén okozta.

Azzal, hogy a gazdaság és a technika területén nyugodtan átengedte a kezdeményezést az egyéneknek, akik kicsinyes politikai befolyás alatt álltak, az egyedeknek olyan csoportját hozta létre, akik számára személyes vágyaik fontosabbak voltak, mint az organizmus és a nép millióinak kollektív sorsa. A jog, amely ezt a tényállást szolgálta, teljesen különvált az erkölcsiségtõl és a tisztességtõl. Annak érdekében, hogy az organizmus a szellemi oldalától meg legyen fosztva, azt az erkölcsiséget, amit még elismertek, a metafizikától és a vallástól elválasztották, és egyedül a "társadalomra" vonatkoztatták. A büntetõjog a bankár-liberalizmust tükrözte azáltal, hogy büntetni rendelte az erõszakos és szenvedélybõl fakadó bûncselekményeket, de nem minõsítette bûncselekménynek a nemzeti vagyon tönkre tételét, milliók nyomorba döntését vagy az országost méretû uzsorát.

A gazdasági élet függetlensége a liberalizmus "dogmája" volt. Ezt vita tárgyát nem képezhette. Sõt kialakították az elvont "gazdasági ember" fogalmát. Ennek a gazdasági embernek a cselekedetei elõre megmondhatók voltak, mintha a gazdasági élet egyfajta vákuum . lett volna. Ennek a gazdasági embernek az egyetlen indítéka a gazdasági haszon, egyedül a kapzsiság ösztönzõ erõ a számára. A siker technikája, hogy ki-ki a maga

hasznára összpontosítson, és hagyjon figyelmen kívül minden mást. Mindazonáltal ez a "gazdasági ember" volt általában az ember a liberálisok számára. Õ volt világképük egysége. Ezeknek a gazdasági porszemeknek volt az összessége az "emberiség".

III.

A liberalizmushoz az a lelki típus került közel, amely hisz az emberi természet lényegi "jóságában". De van egy másik politikai antropológia is, amely felismeri, hogy az ember diszharmonikus, problematikus, kettõs, veszélyes lény. Ez az emberiség általános bölcsessége, és ez tükrözõdik a nagyszámú õr, kerítés, páncélszekrény, zár, börtön és rendõr által. Minden katasztrófa, tûzvész, vulkánkitörés, árvíz lopássorozatot elõidézõ esemény. Még egy rendõrségi sztrájk egy amerikai városban is jeladás volt arra, hogy tisztes, jó állampolgárok üzleteket fosztogassanak.

Ez a gondolkodásmód tehát a tényekbõl indul ki. Ez általában a politikai gondolkodás, szemben a politikáról való racionalizáló gondolkodással. Még a racionalizmus árhulláma sem süllyesztette el ezt a fajta gondolkodást. A politikai gondolkodók között nagy különbségek vannak alkotóerõben és mélységben, de abban mind egyetért, hogy a tények az irányadó tényezõk. Az intellektuelek és a liberálisok lejáratták magát az 'elmélet' szót, mivel kedvenc szavuk annak jelölésére, ahogy szeretnék, hogy történjenek a dolgok. Eredetileg az elmélet a tények magyarázatát jelentette. Egy intellektuel számára, aki a politikába csöppen, az elmélet cél, egy igazi politikus számára az elmélete korlátozó tényezõ.

A politikai elmélet a történelembõl a politikai lehetõség korlátait akarja kiolvasni. Ezek a korlátok nem az értelem területén találhatók meg. Az ész korszaka vérontásban született és még nagyobb vérontás közepette fog kimenni a divatból. Háborúellenes, politika- és erõszakellenes tanítása ellenére az ész elnöklése mellett zajlottak le az elmúlt 5000 év legnagyobb háborúi és forradalmai, és az ész korszaka nyitotta meg az abszolút politika korát is. Az embertestvériségrõl szóló tanítása ellenére ebben a korban volt a legnagyobb éhínség, megaláztatás, emberkínzás és emberirtás a nyugati civilizáció történetében a két világháború után. Azzal, hogy a politikai gondolkodást lealacsonyították és a háborút hatalmi küzdelem helyett erkölcsi harccá változtatták, egy évezred lovagiasságát és tisztességét taposták sárba. A következtetés kényszerítõ erejû: az ész is politikai jellegûvé vált, amikor belépett a politika területére, még akkor is, ha a saját szótárát használta.

Amikor az értelem a háború után megtisztított egy területet a megvert ellenségtõl, ezt az "elcsatolás megszüntetésének" nevezték. Az új helyzetet rögzítõ dokumentumnak "szerzõdés" volt a neve, még akkor is, ha azt az éhínséget elõidézõ blokád közepette diktálták. A legyõzött ellenségnek a "szerzõdésben" el kellett ismernie, hogy háborús "bûnös", erkölcsileg alkalmatlan arra, hogy gyarmatai legyenek, és a katonái "háborús bûnöket" követtek el. De nem számít, hogy milyen súlyos az erkölcsi leplezés, mennyire következetes a politikai szótár, ez politika, semmi egyéb, és az abszolút politika kora újra visszatér ahhoz a fajta politikai gondolkodáshoz, amely tényekbõl indul ki, elismeri a hatalmat, az emberek és a magasabb organizmusok hatalomra törését mint tényeket, és bármilyen próbálkozást? amely a politikát erkölcsi kategóriákkal akarja leírni, éppen olyan groteszknek talál, mintha valaki a kémiát akarná teológiai kategóriákkal jellemezni.
A politikai gondolkodásnak a nyugati kultúrában egész hagyománya van. Ennek néhány legkiválóbb képviselõje: Montaigne Macchiavelli, Hobbes, Leibnitz, Bossuet, Fichte, de Maistre, Donoso Cortes, Hippolyte Taine, Hegel, Carlyle. Amíg Herbert Spencer a történelmet a katonai-feudális szervezõdésbõl a kereskedelmi-ipari szervezõdés felé való

"haladásként" jellemezte, Carlyle Anglia számára bemutatta az etikai szocializmus porosz szellemiségét, melynek belsõ felsõbbrendûsége az eljövendõ politikai korban ugyanolyan alapvetõ átalakulást idézhetne elõ a nyugati civilizációban, mint amilyet a kapitalizmus idézett elõ a gazdasági korban. Ez alkotó politikai gondolkodás volt, de - sajnos - nem értették meg, és az ebbõl származó tudatlanság tette lehetõvé, hogy a torzító hatások belevigyék Angliát a két értelmetlen világháborúba, melyekbõl úgy került ki, hogy csaknem mindent elvesztett.

Hegel feltételezése szerint az emberiség háromlépcsõs fejlõdésen keresztül jut el a természetes közösségtõl a burzsoá közösségen keresztül az államig. Hegel államelmélete mélységesen organikus, és a j burzsoáról adott meghatározása teljesen megfelelõ a huszadik század számára. Szerinte burzsoá az az ember, aki nem akarja elhagyni a belsõ politikai biztonság területét, aki mint egyed az egésszel szemben önmagát szereli fel a saját szent tulajdonával, aki saját politikai semmiségét a béke gyümölcseivel, a birtoklással, a tökéletes biztonsággal és mindezek élvezésével helyettesíti, ezért felmenti magát a bátorságtól, és mentes marad az erõszakos halál lehetõségétõl. Ezekkel a szavakkal Hegel az igazi liberálist jellemezte.

Az említett politikai gondolkodók nem sok ember körében voltak népszerûek. Amíg minden jól megy, a legtöbb ember nem szívesen hallgatja a hatalmi harcokról, erõszakról, háborúkról szóló \ beszédet vagy az azokra vonatkozó elméleteket. Ezért a XVIII. és a XIX. században kialakult az a beállítottság, hogy a politikai gondolkodók gonosz, kezdetleges õsi örökséget hordozó, vérszomjas emberek (Macchiavelli volt az elsõ áldozat). Az egyszerû megállapítás, hogy háborúknak mindig kell lenniük, elegendõ volt ahhoz, hogy azt, aki így beszél, olyan embernek könyveljék el, aki óhajtja, hogy a háborúk folytatódjanak. A háború és béke hatalmas, személytelen ritmusára a figyelmet felhívni erkölcsi fogyatékossággal és érzelmi romlottsággal rendelkezõ, beteges lelkületre vall. Azt a nézetet tartották, hogy leírni a tényeket annyi, mint óhajtani és létrehozni azokat. Még a huszadik században is mindazt, aki rámutatott a "Népszövetségek" politikai semmiségére, a reménytelenség prófétájának tekintették. A racionalizmus történelemellenes, a politikai gondolkodás alkalmazott történelem. Békében népszerûtlen a háborút emlegetni, háborúban népszerûtlen a békérõl beszélni. Nagyon hamar népszerûvé válik az olyan elmélet, amely azt állítja, hogy a jelenleg létezõ dolgok és az általuk feltételezett tendencia nyilvánvalóan a lehetõ legjobb rend, amelyet az egész megelõzõ történelem eleve elrendezett. Így az intellektuelek kiátkozták Hegelt államelmélete miatt, amit "reakciósnak" bélyegeztek, és azért, mert nem csatlakozott a forradalmár tömegekhez.

Mivel a legtöbb ember csak "altató beszédet" szeret hallgatni a politikával kapcsolatban, és nem cselekvésre indító felhívást, és mivel a demokratikus körülmények azt teszik politikai technikává, amit az emberek többsége hallani akar, a XIX. században a demokratikus politikusok kialakították a pártpolitika egész dialektikáját. Az elgondolás az volt, hogy egy "érdektelen" szempontból, vagyis erkölcsi, tudományos vagy gazdasági szemszögbõl meg kell vizsgálni a cselekvés egész területét, és meg kell állapítani, hogy az ellenfél erkölcstelen, tudománytalan, nem-gazdasági, tehát ténylegesen politikus. Maga az ördög, aki ellen harcolni kell. Mindenki a saját álláspontját teljes egészében "nem-politikai" álláspontnak nevezte. A gazdaság korában a politika szitokszó volt. Érdekes azonban, hogy bizonyos helyzetekben, általában külpolitikai vonatkozásban a "nem-politikus" kifejezéssel is vissza lehetett élni: az olyan embert nevezték így, aki tárgyalásai során híjával volt a kellõ ügyességnek. A pártpolitikusoknak is azt kellett színlelniük, hogy nem akarnak tisztséget vállalni. Végül egy gondosan megrendezett "népi akaratnyilvánítás" megtörte az ellenkezésüket és beleegyeztek, hogy elvállalják a "szolgálatot". Ezt

macchiavellizmusnak nevezték; ám nyilvánvaló, hogy Macchiavelli politikai gondolkodó volt és '- nem színlelõ ember. A pártpolitikusok könyve nem mérhetõ "A fejedelem"-hez, az egész emberi nemet dicséri, kivéve bizonyos perverz embereket, a szerzõ ellenfeleit.

Valójában Macchiavelli könyve védekezõ hangnemû: politikailag igazolni kívánja bizonyos államférfiak magatartását. A példákat í Olaszország külföldi megszállóitól kölcsönzi. Abban az évszázadban, amelyben Macchiavelli élt, Olaszországba különbözõ alkalmakkor behatoltak franciák, németek, spanyolok és törökök. Amikor a francia forradalmi csapatok behatoltak Poroszországba és az emberi jogokról szóló humanitárius tanokat kegyetlenkedéssel és nagyméretû fosztogatással párosították, Fichte és Hegel ismét felújították Macchiavellinek mint politikai gondolkodónak a tiszteletét. Az õ tana védekezést képviselt a humanitárius ideológiával felfegyverzett ellenséggel szemben. Macchiavelli rámutatott a szavak által keltett érzelmek tényleges szerepére a politikában. Azt lehet mondani, hogy az emberi magatartással szemben - annak indítékait értékelve - három beállítottság lehetséges: szentimentális, realisztikus és cinikus. A szentimentális mindenkinek jó, a cinikus mindenkinek rossz indítékot tulajdonít, a realista egyszerûen megvizsgálja a tényeket. Ha egy szentimentális ember (például egy liberális) politikába kezd, szükségképpen képmutatóvá válik. Ennek a képmutatásnak végsõ terméke leleplezésekor a cinizmus. Az elsõ világháborút követõ szellemi betegség egyik része a cinizmus egyfajta hulláma volt, amely az eseményeket abban az idõben irányító néhány ember könnyen átlátható, visszataszító, hihetetlen képmutatásból keletkezett. Mindazonáltal Macchiavelli nem volt romlott értelmiségi és nem cinikus szellemben írt. A politika anatómiáját akarta felvázolni, különleges problémáival, belsõ és külsõ feszültségeivel együtt. A racionalizmus fantasztikus beteges lelkületû beállítódottsága szerint a kemény tények sajnálatos dolgok, és beszélni róluk annyi, mint létrehozni azokat.

A liberális típusú jelentéktelen politikusok még a második világháború után is meg akarták akadályozni, hogy szót ejtsenek a harmadikról. A liberalizmus egy szóval kifejezve: gyengeség. Ez az irányzat azt szeretné, hogy minden nap születésnap, és maga az élet egyetlen hosszúra nyúlt mulatság legyen. Az idõ, a végzet és a történelem kérlelhetetlen váltakozásai, a teljesítménnyel együtt járó kegyetlenség, szigor, hõsiesség, áldozat és személyfeletti eszmék - mind ellenségek. A liberalizmus menekvés a keménységbõl a puhaságba, a férfiasságból a nõiességbe, a történelembõl a pásztorkodásba, a realitásból a növényevõ álmodozásba, a végzetbõl a boldogságba. Nietzsche utolsó és legnagyobb mûvében a XVIII. századot, mint a nõiesség századát jellemezte, és azonnal megemlítette Rousseau-t, a realitás elõl menekülõ emberkerülés vezérét. Maga a feminizmus mi más lenne, mint a férfi nõiesítésének egyik eszköze? Ha a nõket tényleg férfiakhoz hasonlóvá akarja tenni, ezt csak úgy valósíthatja meg, hogy elõször a férfit alakítja át olyan teremtménnyé, akit egyedül a személyes gazdasági helyzete és a "társasághoz" való viszonya érdekel, vagyis nõ. A "társaság" a nõ eleme: sztatikus és formai, a "társaság" küzdelmei kizárólag személyes jellegûek és mentesek a hõsiesség és erõszak minden lehetõségétõl. Társalgás, nem cselekvés, formalitás és nem tettek. Mennyire más a "rang" fogalma, ha azt egy társasági problémával kapcsolatban, vagy ha a csatatérre alkalmazzuk! A harcmezõn végzetszerû, a szalonban üres és csillogó a jelentése. A háború a hatalomért folyik, a társasági küzdelmeket a nõi hiúság és féltékenység ihleti, az a vágy, hogy valami megmutassa, hogy "különb" a másiknál.

És a liberalizmus végsõ soron a nõkkel mégis azt teszi, hogy rájuk húz egy egyenruhát és "harcosoknak" nevezi õket. Ez a nevetséges teljesítmény csak arra a tényre világít rá, hogy a történelem férfijellegû, kemény parancsai elõl kitérni lehetetlen, alapvetõ realitásait nem lehet elutasítani még a legcsiszoltabb hittérítõnek sem. A szexuális polaritással

kapcsolatos liberális hamisítás csak az egyének lelkében idéz elõ pusztítást, csupán az egyének lelkét képes 1 összezavarni és torzítani, de mind a nõies férfi, mind a férfias nõ akit létrehoz, alá van vetve a történelem magasabb Rendelésének.

A DEMOKRÁCIA

A racionalizmusnak egy másik fontos mellékterméke a demokrácia. Ennek a szónak számtalan jelentése van. Az elsõ világháborúban az Európán kívüli hatalmak kisajátították és a liberalizmus szinonimájának nyilvánították. Ez - természetesen - a szónak polémikus jelentése, és ezen belül is számtalan változat létezik. De lássuk elõször a demokrácia történelmi eredetét!

A demokrácia a XVIII. század közepén keletkezett a racionalizmus beköszöntésével. A racionalizmus tagadta, hogy a történelem alapja lenne bármilyen gondolatnak vagy törekvésnek, ezért az egyháznak és az államnak, a nemességnek és a papságnak is tagadta a hagyományon alapuló jogait. Az ész mennyiségileg értékel, ezért a rendek kevésbé fontosak, mint a jelentéktelen néptömegek. Az elõzõ századok egyeduralkodóra az ország nevét alkalmazták. Például Franciaország királya "Franciaország" volt. A nemesek együttesét hasonlóképpen "Franciaországnak", "Angliának", illetve "Spanyolországnak" nevezték. Ám a racionalizmus számára nem a minõség, hanem a mennyiség a meghatározó, ezért a tömeg lett azonos a nemzettel. A "nép" polémikus szóvá változott a nemesek kizárására, illetve a politikai létezéshez való joguk tagadására. Elõször a tömeget nevezték el "a harmadik rendnek", de késõbb mindenfajta rendet tagadtak.

Mindazonáltal a demokrácia eszméje hatalomra törekvõ akarattal terhelt fogalom, nem merõ elvonatkoztatás, hanem organikus eszme, ami személyfeletti erõvel rendelkezik. Természetesen az egész alakulás, amely a racionalizmust létrehozta, az a kor, amelyben a kultúrából civilizáció lett, a nyugati organizmus válságát jelenti. Ez betegség volt, és a demokrácia maga is betegség, de olyan betegség, amelyen minden magasabb rendû kultúra keresztülment, amelyet tehát organikus szükségszerûség hozott létre. A demokrácia nem keres kompromisszumot, nem keres "egyensúlyt", nem rombolja le a tekintélyt - hatalmat akar. Azért tagadja a rangokat -hogy helyükbe lépjen.

A demokrácia egyik jellemzõje, hogy tagadta azt az arisztokratikus elvet, amely egyenlõségjelet tett a társadalmi és politikai jelentõség közé. A demokrácia ezt visszájára kívánta fordítani és a társadalmi jelentõséget a politikai jelentõségtõl tette függõvé. Ez természetesen csupán egy új arisztokráciának megalapozása volt, és a valóságban a demokrácia önmagát pusztította: amikor hatalomra került, arisztokráciává változott.

Napóleonnak ebbõl a szempontból is a lehetõ legnagyobb jelképes jelentõsége van. Õ, a nagy demokrata, a nagy népbarát, forradalmat vívott a dinasztia és az arisztokrácia ellen, de létrehozta a maga dinasztiáját és tábornokaiból herceget csinált. Ez nem cinizmus volt és nem is a meggyõzõdés hiánya - Napóleon mint császár ugyanolyan demokrata volt, mint amikor Párizs utcáiról elszabadította a tömeget. A demokrácia a néptömegek mozgósításával rendkívüli fokban emeli a nemzetek és a kultúra hatalmi erejét. A demokrácia az az eszme, amely szerint a herceg nem válik származása alapján tábornokká, hanem a tábornok válik teljesítménye alapján herceggé. A demokrácia mint kormányzási módszer nem egyéb, mint egyszerûen a politikai vezetõk kiválasztásának új módszere. A társadalmi rangot a politikai-katonai rangtól teszi függõvé, és nem megfordítva.

A demokrácia új dinasztiája és az új demokratikus arisztokrácia ugyanolyan tartós hatalmat akart, mint ellenlábasai: a Hohenstaufen, a Capet, a Norman, a Habsburg és a Welf dinasztia, valamint a feudális bárók, akiknek a neve mindmáig fennmaradt.

Történelmileg szólva a demokrácia egyfajta érzés, és az égvilágon semmi köze sincs az "egyenlõséghez", a "képviseleti kormányhoz" vagy más hasonlókhoz. A demokrácia egész korszaka sûrítve megtalálható a nagy Napóleon viszonylag rövid politikai pályafutásának intenzív jelképrendszerében. Napóleon formulája: "a tehetségesek elõtt nyitva áll az érvényesülés útja" jól kifejezi azt, hogy a demokrácia érzése milyen "egyenlõséget" tartalmaz. Ez az alkalmak egyenlõségét jelenti. A demokratának esze ágában sincs a rangok vagy a különbözõ fokú jogok eltörlése. Forradalom, konszolidáció, imperializmus - ez a demokrácia története.

De a demokrácia egész korszaka csak jelképesen fejezõdött ki Napóleon rövid életében, mivel a demokrácia két évszázados életének legnagyobb része a Napóleon elõtti idõszakra esik. A demokrácia nem jelent menekülést a realitástól, a háborútól, a történelemtõl és a politikától, mint a liberalizmus. A demokrácia a politikán belül marad, a politikából igyekszik tömegügyet csinálni. Mindenkit alá akar vetni a politikának, és mindenkibõl politikust csinál. Napóleon Goethére vonatkozó megjegyzése ("a politika rendeltetés") a politikai hatalom bázisának ezt a kiszélesítését fejezi ki, ami a demokrácia lényege. A XVIII. század végéig a háború és a politika a kormányok és a királyok érdekeit szolgálta, és csupán kis hivatásos hadseregek voltak. A politika és a háború ritkán érintette az átlagembert. A demokrácia mindezt megváltoztatta: a nemzet egész férfierejét csatatérre küldte, kikényszerítette, hogy mindenkinek legyen véleménye a kormányzási ügyekrõl, és azt is, hogy mindenki ki is fejezze ezt a véleményét a népszavazások és választások alkalmából. Ha valakinek nincs független véleménye - és az emberek 99 %-ának nincs -, akkor ráerõszakol egy véleményt, és azt mondja neki, hogy ez az õ nézete.

A demokrácia eszméjének az volt a végzete, hogy a gazdaság korával egyidejûleg született. Ez azt jelentette, hogy tekintélyi tendenciája, amennyiben egyáltalán lett volna, el volt fojtva, és Napóleon tiszavirág életû dicsõsége után a demokráciának várnia kellett volna egy politikai korra, hogy ismét kifejezhesse önmagát. Ám a gazdaság korának vége egyszersmind a demokrácia eszméjének is végét jelentette. Így a demokrácia ténylegesen egész története alatt javarészt a gazdaság szolgálója volt a tekintély ellen vívott harcában.

A demokráciának két pólusa volt: a tehetség és a tömeg. Mindenkit bevont a politikába és egyes sikereseknek tízszer annyi hatalmat juttatott, mint ami egy abszolút egyeduralkodónak volt. De maga Napóleon sem állhatott ellen annak a hatalomnak, amelyet a pénz mozgósított ellene a gazdaság korában, és a kisebb demokratikus diktátorok még könnyebben legyõzhetõk voltak. A spanyol Dél-Amerikában, ahol a pénz hatalma nem volt abszolút, a demokratikus diktátorok egész hagyománya - Bolivár, Rosas, Francia, O'Higgins, néhányan a legjobban ismertek közül - jól mutatja a népi kormányzásban a tekintélyelvû tendenciát.

De a legtöbb országban a demokráciának csupán a szótárát tartották meg, és ez képessé tette a gazdasági hatalmat, hogy többé-kevésbé abszolutisztikus módon viselkedjék, mivel az államot legyõzték a demokrácia segítségével, majd megvásárolták a demokráciát. A késõbbi demokratikus viszonyok között - a mi esetünkben 1850-tõl - egyedül a bankár volt az, akinek az érdekeit szolgálta a demokráciának nevezett alkotmányos anarchia. A 'demokrácia' szó jelentése így átment a pénz birtoklásának jelölésére, és a történelmi jelentése átformálódott a huszadik századi jelentésévé. A kultúratorzítók ezt a szót a

nemzetek és fajok közötti minõségi különbségek tagadására alkalmazzák, ezért a külföldinek át kellett engedni a pénz és hatalom pozícióit. A bankár számára - ezt jelenti a "jog uralma" - az õ saját jogát, ami lehetõvé teszi számára a pénz monopóliumának segítségével azt a múltban példátlan uzsorát, amelyet folytat.

Ám a demokrácia a racionalizmussal együtt elpusztul. A néptömegekre alapuló politikai hatalom legjobb esetben technika volt. Vagy tekintélyi uralommá változott, mint Napóleon és Mussolini esetében, vagy lepelül szolgált a bankár gátlástalan lopása számára. A tekintélyi uralom a demokrácia célja, de nem maga a demokrácia. Az abszolút politika korának eljötte szükségtelenné teszi a leplezést. A népszavazások és választások kimennek a divatból, és végül teljesen megszûnnek. A háború és a politika együttélése önmagát tartja fenn és nem tart igényt semmifajta osztály "képviselésére". A tekintély és a pénz közötti megsemmisítési háborúban a demokrácia" lehetett jelszó bármely oldal számára, de több, mint jelszó nem lehetett.

II.

A történelem tele van vízözönszerû pusztító tragédiákkal, de egyben folytonos is. A felszínen zajló események gyakran rendkívül erõszakosak és meglepõek, de ezek mélyén az egyik kor átmenete egy másik korba fokozatos. Így például a demokrácia korai hívei egyáltalán nem úgy értették e fogalmat, mint minden emberinek a legalacsonyabb emberi lények értékszintjére való leszállítását. A demokrácia elsõ hirdetõi a magasabb kultúrrétegekbõl származtak, és akik nem ilyenek voltak, azt a benyomást igyekeztek kelteni, hogy ilyen körökbõl származnak: "de" Voltaire, "de" Robespierre, "de" Kalb, "de" Beaumarchais. Az eredeti elgondolás az volt, hogy mindenkibõl - úgymond - nemes embert csinálnak. Természetesen ez az eszme az 1793. év terrorjának vak gyûlöletében és szenvedélyes féltékenységében elhomályosult, de a hagyomány nem pusztul el egy támadás során, és társadalmi szempontból a demokrácia küzdelme a hagyomány ellen hosszú és kemény volt.

Mint láttuk, a demokrácia tekintélyi politikai tendenciáját a gazdasági korban való születésekor a pénz hatalma megfojtotta. De a szó aztán a társadalmi és a gazdasági küzdelemben jelszóvá alakult. Az eszme elsõ változata az volt, hogy mindent közös magasabb szintre kell emelni, és miután ez megvalósíthatatlannak bizonyult, a következõ eszme az volt, hogy minden minõséget és magasabbrendûségét meg kell szüntetni a tömegbe süllyesztéssel. Minél gyengébb volt a hagyomány, annál nagyobb volt a tömegszellem sikere, így például Amerikában a tömegszellem sikere teljes volt, és a tömeg elvét még a nevelés területén is alkalmazták. A huszadik században Amerikához a nyugati kultúrát hordozó népességnek kevesebb, mint a fele tartozott, és mégis tízszer annyi volt Amerikában az úgynevezett felsõbb oktatási intézményeknek a száma, mert a demokráciának minden esetben kudarcot kell vallania, még siker esetén is. Ha mindenkinek diplomát adnak, ez azt jelenti, hogy a diploma egyszerûen elveszíti minden jelentõségét.

Ebben az irányban az utolsó lépést egy amerikai író tette meg, aki a magasabb fokú kémiát, fizikát, technikát és matematikát "nem-demokratikus" hagyományoknak bélyegezte, mivel azokat csak kevesen birtokolhatják, és így azok lassanként egy új arisztokráciát hoznak létre. Ennek az írónak sohasem jutott eszébe, hogy maga a demokrácia eszméje is csak kevesek tulajdona: ezek a tömegek nem önmagukat mozgósítják, hanem a nép bizonyos egyedeire hat a korszellem, ez terjeszti el azt az érzést, hogy mindent változásba kell hozni, külsõdlegessé kell tenni, mindent meg kell fosztani szellemi tartalmától és megszámolható és kiszámítható "tömeggé" kell alakítani.

így a huszadik század eljöttével a demokráciának más a jelentése, mint amilyen eredetileg volt. Kettõs pólusa, a tehetség és a tömeg elsüllyedt a gazdasági hatalom céljainak érdekében, amely ebben a században kisajátította a 'demokrácia' szót. A demokráciára kizárólag a tömeg jelentését ruházták rá, és arra használták, hogy a nevében harcoljanak az újonnan jelentkezõ tekintélyi eszme ellen. A föld gazdasági urai a tömegeket az állam tekintélyével szemben mozgósították, és hamisítva ezt nevezték el "demokráciának". Az abszolút politika kora a tömegeknek a pénz és a gazdaság hatalmával szembeni mozgósításával veszi kezdetét, és Napóleonhoz hasonlóan a tekintély restaurációjával fog végzõdni. De végre nem lesz többé népszavazás, nem lesznek többé választások, nem lesz propaganda, nem lesz tömeges hallgatóság a politikai dráma elõadásán. A demokrácia két évszázada a Birodalomban végzõdik. A valaminek még számító tömeg eszméjének természetes halálával semmiféle intellektuális hivatkozásra nincs szüksége önmagának igazolására. Egyszerûen létezik, és ez nem probléma.

A KOMMUNIZMUS

A XVIII. század szellemének a XIX. század szellemébe való fokozatos átmenete a hagyomány és a demokrácia közötti konfliktus egyre radikálisabb természetében mutatkozott meg. A racionalizmus minden évtizeddel szélsõségesebbé vált. Ennek legkönyörtelenebb terméke a kommunizmus.

Az 1750-1850 közötti évszázadban a demokrácia aláaknázta az államot és utat nyitott a gazdasági kor elõtt. De az abszolút egyeduralkodót helyettesítette a bankár és az iparbáró. A kommunizmus annak a jelképe, hogy a demokratikus harc gazdasági területre helyezõdött át.

A kommunizmus racionalista filozófiával szerelte fel magát: materialista metafizikával, atomisztikus logikával, társadalmi etikával, gazdasági politikával. Sõt egy olyan történelemfilozófiát kínált fel, amely azt tanította: "az emberi fejlõdés a gazdasági fejlõdés és gazdasági harcok története". És ezek az emberek kicsúfolták a skolasztikus filozófusokat olyan problémák természetéért, amilyeneket õk maguk is felvetettek. A vallás is természetesen gazdaság volt, a politika persze szintúgy. A technika és a mûvészet nyilvánvalóan gazdasági jellegûek voltak. Ez az elmélet tényleg a gazdaság korszaka értelmi ostobaságának megkoronázása. Így a korszak a maga mindenhatóságát és egyetemességét állította. "Minden a gazdasági életen belül van, semmi sincs a gazdasági életen kívül, semmi sem áll a gazdasági élettel szemben" - így lehetett megfogalmazni a jelmondatát.

Éppen úgy, ahogy a demokrácia politikai vonatkozása a minõség és a hagyomány ellen irányult, a gazdasági vonatkozás még az ellen a minõség és magasabbrendûség ellen is harcot hirdetett, amit a gazdasági különbséget okoztak. A politikai osztályharc gazdasági osztályharccá vált. Éppen úgy, ahogy az elsõ fázisban azokhoz szólt a felszólítás, akik nem tartoztak a két rendhez, késõbb a vagyonnal nem rendelkezõk voltak a propagandával megcélozott emberek. Azonban nem minden vagyonnal nem rendelkezõ ember, hanem csak a nagy városokban élõk, és ezen a csoporton belül a fizikai munkások, mivel fizikailag csak ezek voltak úgy tömörülve, hogy az utcára lehetett õket vinni az osztályharc érdekében.

Ám a kommunizmus a liberalizmustól eltérõen politikai irányzat, és a

megsemmisítendõket, a burzsoáziát ellenségnek nevezi. Minél elõrehaladottabb állapotban volt az akcióprogram, a kép annál egyszerûbbé vált, az egész világon mindössze két osztály létezett: a burzsoázia és a proletariátus. A nemzetek és államok a burzsoázia eszközei a proletariátus megosztására és ezáltal leigázására. Ez volt az eredete annak az eszmének, hogy a kommunizmus egyfajta Internacionálé, de ennek mint Internacionálénak az ereje megmutatkozott 1914-ben, amikor az osztályharcos szervezetek minden országban teljes szívvel belevetették magukat a nemzetek közötti küzdelembe. Ez nem volt sohasem Internacionálé igazi értelemben.
Mindazonáltal a politika egyfajta igenlése volt, és olyan erõ, amellyel a gazdaság korszakában számolni kell. Képes volt kirobbantani polgárháborút különbözõ nyugati országokban, például 1871-ben Franciaországban. Ennek csúcspontja volt az 1918-as oroszországi bolsevik forradalom, amikor egy nem-elméleti ázsiai rendszer ténylegesen alkalmazta a kommunizmus elméletét mint külpolitikai fegyvert.

A kommunizmusnak mint a racionalizmus minden melléktermékének lényegébõl következett, hogy a vágyai által felvázolt képet sohasem lehetett megvalósítani. A nem-organikus logika felhasználásával a tényleges valóságra szerkesztett program nem változtatja meg azt a tényt, hogy minden organizmusnak megvan a saját szerkezete, fejlõdése és üteme. Ez kívülrõl megsérthetõ, torzítható és megsemmisíthetõ, de belülrõl meg nem változtatható. Így a kommunizmus ténylegesen tisztán romboló jellegû volt, és ez volt az oka annak, amiért Európa határán az ázsiai hatalom ezt mint az összes európai államok széttagolására irányuló programot alkalmazta. A kommunizmust az összes utópiákhoz hasonlóan lehetetlen megvalósítani, mivel az utópiák ésszerûek, és az élet ésszerûtlen. A kommunizmus utópiájával kapcsolatban az egyedüli újdonság az, hogy önmagát kikerülhetetlennek nyilvánítja. Ez hozzájárult a hatalomra törõ akaratához, de ez az üres dicsekvés ugyanolyan tiszavirág életû, mint a racionalizmus. Az abszolút politika korának beköszöntével még az osztályharc is elveti az elméletet. A történelem a racionalizmust és minden törmelékét eltemeti majd. A racionalista politikai és gazdasági elméleteknek a sorsa nem a megcáfolás, hanem a halál. Mi, akik a huszadik század közepén élünk, tanúi leszünk a racionalizmus és szülötte végsõ pusztulásának.

A GONDOLKODÁS ÉS CSELEKVÉS FORMÁINAK TÁRSULÁSA ÉS SZÉTVÁLÁSA

A huszadik század politikai szemléletének kialakítása során mindenekelõtt a politikának az emberi energia egyéb irányaitól, különösen a gazdasági élettõl és az erkölcsiségtõl való szétválasztására volt szükség. Mivel rendkívül divatosak azok az elméletek, melyek a politikai jelenségeket a tevékenység, illetve gondolkodás más területeirõl származó és csak azokhoz alkalmas eszmei felszereléssel akarják megmagyarázni, ez a szétválasztás teljesen szükségszerû volt. Láttuk, hogy a politika egyfajta sajátos jellegû tevékenység, ezért a politikai gyakorlat a cselekvésre irányuló gondolkodás sajátságos módját tételezi fel, gyakran a politikus részérõl teljesen öntudatlanul. Hátra van még az emberi és kulturális energia különféle irányai elválaszthatóságának és kölcsönös függõségének végleges megállapítása.

Egy világ, amelyben nincs elvont gondolkodás - például a kutya világa - olyan világ, amelyben tökéletes folytonosság uralkodik. Minden egyes dolog tökéletesen illik a helyére, illetve tágabb környezetébe. Az emberi világgal összehasonlítva problémamentes világ. A látszat és a valóság egy és ugyanaz. A különleges emberi lélek azonban a

világegyetemet mint jelképet látja, különbséget tesz a látszat és a valóság, a jelkép és a jelképezett dolog között. Ez minden alkotó emberi gondolkodás lényegéhez tartozik. De a dolgoknak látszatra és valóságra való ezen elkülönítése, az egyik dolognak a másiktól való ilyen elválasztása és intenzív elvont gondolkodással való vizsgálata már önmagában is torzítása a többi dologhoz való nyugodt, problémamentes vonatkozásának. Ezért gondolkodni annyi, mint felnagyítani.

A kultúrember számára a magasabb rendû kultúra, amelyben a Sors akaratából született, él és meghal, a saját lelkének világa. Ennek a világnak a szellemi határait a magasabb rendû kultúra szabja meg. A magasabb rendû kultúra a maga területén a gondolkodás majdnem minden formájára és az egyedek és csoportok tevékenységére hatást gyakorol. Ezen a területen belül minden gondolkodásforma és gondolat, minden cselekvésforma és cselekvés természetes helyére illik, és minden problémamentes vonatkozásban áll egymással. Ezek a vonatkozások folytonosak, még akkor is, ha a gondolkodást egy területre azért alkalmazzuk, hogy felnagyítsuk annak a szerepét a nagy egész rendeltetésében. Gondolkodni annyi, mint felnagyítani, de ez a felnagyítás csak a gondolkodást érinti és nem a világegyetemet. Ugyanez igaz minden egyes emberre: energiájának különbözõ irányulásai organikusan egységes, harmonikus viszonyban állnak egymással. Nincs "gazdasági ember" - csak ez az ember van, aki pillanatnyilag a gazdasági élet felé fordítja az energiáit. Nincs valamiféle "értelmes ember" sem, amilyen bizonyos nyugati jogrendszerek hirdetnek. Csak ez az ember van, aki pillanatnyilag értelmesen gondolkodik. A magasabb rendû organizmusoknak, az embernek és a magasabb rendû kultúrának a lényegi jellemzõje a lélek. Ezért ez az egyedi ember gazdasági téren egész másként cselekszik, mint egy másik ember, mivel a lelke különbözik a másik ember lelkétõl. Ez teszi minden gondolatát és cselekvését rá jellemzõvé. Az egyik embernek az egyik, a másiknak egy másik irányban van erõs érdeklõdése és képessége. A magasabb rendû kultúrákat is a különbözõ irányok iránti különbözõ tehetség különbözteti meg egymástól. Az egyediség elve a magasabb rendû kultúrákra is alkalmazható.

A növényektõl és állatoktól kezdve az emberig, illetve a kultúrákig minden organizmusnak többféle mûködése van. Ahogy haladunk a tökéletesebb lényeg felé, a kifinomultságban és tagoltságban megnyilvánuló különbözõség egyre nagyobb. Ez a mûködésbeli sokféleség azonban nem zavarja meg az organizmus egységét. Éppen az organizmus egysége teszi szükségessé a különbözõ irányokba történõ megnyilvánulást. Mivel az egyik irányban cselekedni egy -másik irányról való lemondás árán torzítást jelent, és betegséget és halált okoz, ha ehhez ragaszkodunk. Itt csak az egészséges organizmusokkal foglalkozom. Ezekben az energia irányváltozásait az organizmus belsõ ritmusa irányítja. Ez a ritmus minden egyes organizmusban különbözõ, az egyediség, életkor, nem, alkalmazkodás és a környezet mind befolyásolják. Minden egyes ember energiaáramlásai irányváltozásának megvan a maga mindennapi ritmusa. Minden organizmusnak megvan a maga belsõ ritmusa, ami megszabja, hogy egy adott pillanatban melyik funkció lépjen mûködésbe. Minden kultúrának is van ilyen ritmusa, ami fejlõdésének bizonyos stádiumaiban hangsúlyt tesz hol az egyik, hol a másik területére a gondolkodásnak és a cselekvésnek. Minden egyes emberhez, de különösen a kultúremberhez hasonlóan minden kultúra minden egyes fejlõdési szakaszának és az annak megfelelõ korszaknak megvan a maga megfelelõ cselekvési és gondolkodási típusa. Helyesen állapítják meg, hogy egy fiatal idealista, az érett ember realista, az idõs ember misztikus lelkületû. Ez a ritmus egy kultúrában, amely adott szakaszában elsõbbséget ad élete egy bizonyos oldalának, eredményezi a korszellemet.

Ez az irányváltozás kizárólag a hangsúlyt, az ütemet érinti. Az összes különbözõ mûködések folyamatosak, de az egyiknek elsõbbsége van. Ez mind az egyes embereket, mind a kultúrákat jellemzi, így a "gazdasági ember" továbbra is mint egység létezik, még a gazdasági tevékenységben is, továbbra is létezik az egyedisége, és továbbra léteznek a többi szellemi oldalai is, még ha nem is kapnak elsõbbséget pillanatnyilag. Hasonló a helyzet a kultúrákkal: minden gondolkodási és cselekvési forma létezik minden korban, még ha J egy adott kor számára az életnek egy bizonyos oldala is a legfontosabb. Ez az "anakronizmus" jelentése történelmi szempontból. Így Fausto Sozzini anakronizmus a XVI. században, Carlyle a XlX-ben.

Ennyit a gondolkodási és cselekvési formák társulásáról. Ezek szét is válnak egymástól.

Az 'irányváltozás' kifejezést annak jelölésére használjuk, hogy a hangsúly egyik mûködésrõl a másikra tevõdik át. Ezek az irányváltozások a helyzetnek különbözõ típusai szerinti alkalmazkodási formák. A helyzetnek és a megoldásra váró problémának a típusa az, ami egy bizonyos gondolkodási, illetve cselekvési módnak az egyedi jellegzetességét megadja. Magától értetõdik, hogy egy gépalkatrész rögzítésének problémáját nem közelíthetjük meg úgy, mint egy hatalmi problémát - aminek az ellenséges mechanizmus szétzúzásával kell végzõdnie. Mindazonáltal számos racionalista és liberális úgy próbálja kezelni a hatalmi problémákat, mintha azok mechanikai természetû problémák lennének. A különféle gondolkodási és törekvési területek így különülnek el egymástól. Önmagukban szemlélve teljesen autonómok. Mindegyiküknek különbözõ tudatos feltevései és tudattalan beállítottságai vannak. A legfontosabb területek közül néhányat fel kell sorolnunk, alapstruktúrájukkal együtt.

Elõször is, létezik vallás. Szellemi tartalom szempontjából ez a legmagasabb rendû az összes gondolkodásformák közül. A vallásnak az a nagyszerû, mindig jelenlévõ jellemzõje, hogy a dolgok teljességét egy szent szempont szerint szemléli. Ez isteni metafizika, és az emberi gondolkodás és cselekvés minden más formáját másodlagosnak tekinti. A vallás nem a társadalom jobbításának módszere, nem egyfajta ismeret jogi formába öltöztetése, nem etika - egy szent végsõ realitás bemutatása, és minden fázisa ebbõl folyik.
Mindazonáltal a filozófia lényegénél fogva a gondolkodásnak egy másik iránya. Még egy Istent elismerõ filozófiának is más a beállítottsága, mint a vallásnak. Egy Istent elismerõ filozófiában a vallás kezdete a filozófiai fáradozás végét jelenti. A filozófia a vallásnak ezen oldalán fekszik és kizárólag természetes ésszel megismerhetõ magyarázatot ad a tárgyára és anyagára.

A természettudomány a gondolkodásnak megint egy másik iránya. Egyedüli célja a jelenségek kölcsönös összefüggéseinek megállapítása és az eredmények általánosítása, de nem törekszik adni végsõ magyarázatot.

A technikának semmi köze a természettudományhoz, mivel az elõbbi egyáltalán nem tiszta gondolkodási forma, hanem cselekvésre irányuló gondolkodás. A technika egyetlen célja: a világegyetem feletti uralom. Felhasználja a természettudomány eredményeit mint eszközét, a természettudomány elméleti általánosságait, mintegy emeltyûket, de elveti azokat, amikor a hatékonyságuk megszûnik. A technikát nem érdekli, hogy mi igaz, hanem az érdekli, hogy mi ' mûködik: ha egy materialista elmélet nem eredményes, és a teológiai elmélet az, a technika az utóbbit alkalmazza. Ezért sorsszerû volt, hogy a pragmatizmus Amerikában jelenjen meg, a technika tiszteletének hazájában. Ez a "filozófia" azt tanítja, hogy az az igaz, ami mûködik. Ez semmi egyéb, mint más formában

való megfogalmazása az igazság iránti érdektelenségnek és a filozófiáról való lemondásnak. Ez nevezhetõ a technika felemelésének vagy a filozófia lealacsonyításának, de ezáltal a technika és a filozófia iránya közötti teljes különbözõség mit sem változott, egyedül a kor helyezett erõs hangsúlyt a technikára és kicsit a filozófiára. A természettudomány és a technika mûvelõi közötti szövetség, majdnem azonosság a huszadik századi gyakorlatban szintén nem képes elmosni e két terület közötti különbséget. Egy és ugyanaz az ember képes az egyik pillanatban információt keresve úgy gondolkodni, mint természettudós és a következõ pillanatban a természet feletti uralkodás érdekében alkalmazni azt, mint a technika mûvelõje. A természettudomány és a technika éppen annyira különböznek a filozófiától, mint egymástól. Sem a természettudomány, sem a technika nem törekszik arra, hogy magyarázatokkal szolgáljon, a magyarázat a filozófiára és a vallásra vár. Ha valaki azt gondolná, hogy egyfajta "természettudományos filozófiát" alkot, nagyon tévedne: könyvének már elsõ oldalán le kellene mondania a természettudományos magatartástól a filozófia javára. Senki sem képes egyszerre két irányba fordulni. Ha valaki elsõbbséget ad a természettudománynak a filozófiával szemben, ez már más kérdés, ez csupán a külsõlegessé vált korszellemet tükrözi. De a fontos az, hogy mindezek a gondolkodási és cselekvési formák egy magasabb rendû kultúra fejlõdési folyamatába és ritmusába vannak ágyazva, egy adott gondolkodási irány hozza létre a velük összefüggõ divathullámát, amely addig tart, amíg a kultúra jelen fázisa, amely ezt a divatot kiválasztotta erre a szerepre.

A gazdaság a cselekvés egyik formája. Sajátosan az a tevékenység, amely az egyes embert táplálni és gazdagítani hivatott. A mások életének irányítására törekvõ minden igyekezet ezek szerint különbözik a gazdaságtól. Amikor Cecil Rhodes elsõdlegesen a saját meggazdagodására gondolt, gazdaságilag gondolkodott, amikor a továbbiak során a gazdagságát Afrika népeinek irányítására akarta felhasználni, politikailag. Ennek a két törekvési iránynak annyira különbözik a technikája, hogy csak ritkán fordul elõ, hogy egy személy, aki a cselekvés embere, képes legyen mindkét irány mestere lenni. A gazdaságnak két fázisa van: a termelés és az értékesítés, és ezeknek is olyan különbözõ a technikájuk, hogy az átlagember nem képes mûvelni mindkettõt.

A gondolkodás és cselekvés kifinomultságának számos útja van. Például a metafizika témája nem azonos az etikáéval, jóllehet hasonló elvei vannak mindkettõnek. Az etikának ténylegesen sajátos témája van. A matematikának is sajátos beállítottsága van, ami összefügg a logika beállítottságával, de különbözik is tõle. Az esztétika a vonatkozások egészébõl kiemel egyet, és ez határozza meg alapfeltevéseit.

II.

A gondolkodás és a cselekvés formái között nemcsak társulás és szétválás van, hanem rangsor is létezik közöttük a pillanatnyi problémától függõen. Az ember kettõssége, amely abból származik, hogy az emberi természet lélekbõl és a ragadozó állatok ösztöneibõl van összetéve, okozza azt, hogy az emberi cselekedetek szinten soha sincsenek összhangban elvont gondolatrendszereivel. Az elvont gondolkodás gravitációs pontja az emberi lélek, a cselekvésé a ragadozó állati oldal. Az, aki egy teológiai vita során fizikai ütlegekhez folyamodik álláspontjának igazolása érdekében, a gondolkodás és cselekvés két területét összetéveszti. Ugyanígy jár az is, aki a politikát erkölcsi kategóriák segítségével tárgyalja. A gondolkodás és cselekvés területének tökéletesen megállapítható határai vannak. Minden egyes embernek van elvont gondolkodási és cselekvési képessége. Amikor elvont módon gondolkodik, nem cselekszik, és amikor cselekszik, nem gondolkodik elvont módon. Gondolkodása ilyenkor teljesen belemerült a cselekvésbe. A cselekvés elvont

megfogalmazása történhet a cselekvés elõtt vagy után, de nem történik a cselekvés közben. Goethe ezt így fejezte ki: "A cselekvõ mindig öntudatlan, csak a szemlélõnek van tudata." Mi az élet? A lehetõség ténylegesülésének folyamata. Ténylegesülés - és így tevékenység. Az életnek a cselekvés oldalán van a gravitációs pontja és nem a gondolkodás oldalán. A cselekvés céljai alapján tehát fennáll egy rangsor, amely a cselekvést az elméletgyártás fölé helyezi. Ez az oka annak, hogy Macchiavelli politikai szempontból értékesebbet alkotott, mint Platón, Thomas Morus, Campanella, Fourier, Marx, Edward Bellamy vagy Sámuel Butler. Õ úgy írt a politikáról, ahogy az létezik, a többiek azt írták le, hogy a politikának milyennek kellene lennie, illetve milyennek szeretnék.

Közismert, hogy erõszakkal semmi sem bizonyítható - ez azért van így, mivel az elvont gondolkodás és cselekvés, és az igazságok és a tények területe nem metszi egymást. Ezt nem úgy kell érteni, hogy megfordítva is igaz, vagyis hogy a bizonyítás nem eredményezhet erõszakot, más szóval: a cselekvés világában nem érhetõ el eredmény igazságok által. Pusztán azzal, hogy valaki elkezdi megpróbál ni valamely elvont elmélet ténylegesítését, már le is mondott arról. Ha megkíséreljük egy gondolkodásmód alkalmazását ott, ahol az nem helyénvaló, kontármunka az eredmény. Nem a jó fizikus és a kémikus között van alternatíva, hanem a jó szakember és a kontár között. Aki egy mechanikai problémához úgy közelít, mintha abban a jó és rossz problémája rejlene, eleve kudarcra van ítélve. Az élet minden vonatkozásának titkai csak annak számára tárulnak fel, aki megfelelõ módszerrel akarja kibogozni azokat. A politika sohasem juttatja hatalomra azt, aki azon fáradozik, hogy a politikát az erkölcsiség követelményei szerint "megreformálja". Még megérteni sem lehet a politikát tõle idegen gondolkodási módszerrel. A politika az elvont gondolkodás ellentéte, ellentéte következésképpen az elvont eszközöknek, amelyek "messze elvonatkoztatnak" - mitõl messze? - a cselekvéstõl, realitástól és a tényektõl.

Ez az egész szemlélet az ember tényekkel kapcsolatos oldalának egyik szemlélete. Ez a mû csak a cselekvéssel kapcsolatos, mivel az abszolút politika kora, amelyben ez a mû megjelenik, cselekvési kor. Senki sem mondta sohasem, hogy a politikának erkölcstelennek kell lennie - hanem minden politikai gondolkodó azt mondta, hogy a politika az politika. A kell kérdései a lélek másik oldalához tartoznak, és azokkal nem itt kell foglalkozni. Azt a tényt, hogy a politika és az erkölcs világa nem metszi egymást, a második világháború példája megmutatta. Az Európán kívüli, Európa-ellenes koalíció amerikai fele a leghatározottabban azt állította, hogy ezt a háborút a keresztény erkölcsért vívja, ám a háború után minden igyekezettel azon volt, hogy fizikailag megsemmisítse a kultúrahordozó réteget a megszállt Európának az õ joghatósága alá esõ részén. Ezen túl éhínséggel és fosztogatással sújtották, hogy fizikailag és gazdaságilag tönkretegyék az európaiak millióit. A példa nem egyedülálló: az elsõ világháború után a gyõztes hatalmak éhínséget elõidézõ blokáddal sújtották a legyõzött ellenséget a háború után, pedig ezt a háborút is a gyõztes hatalmak a keresztény erkölcs nevében folytatták.

A politika gyakorlatában az erkölcsi megközelítés vagy elégtelen vagy katasztrófát idéz elõ. Annál kártékonyabb, minél komolyabban veszik. Ha az erkölcsre való hivatkozást cinikusan mûvelik, mint propagandaeszközt a háború kegyetlené tételére, ez a háborút és a politikát állatiassá torzítja.

A XX. században a politika újra visszahódítja a maga területét. A politika indítéka többé nem a gazdaságból származik. A jog, a technika, a gazdaság, a társadalmi szervezõdés - mind a politika nagy realitásait tükrözik. Egy nagy kultúrának ebben az utolsó nagy alakító korában, amely a XXI. századra is átnyúlik, az állandó hatalmi harc indítékát maga a

nyugati civilizáció egysége nyújtja. E kor háborúinak igazi frontvonala egyszerûen Európa és az Európaellenes hatalmak között húzódik. Vannak határterületek, például amik Oroszország és Európa között húzódnak, és ilyen határterületet alkotnak Dél-Amerika északi országai is. Mindegyik oldalnak vannak szövetségesei: az egész világon élõ fehér emberek Európához tartoznak, az európai egység és hatalom ázsiai eredetû torzító elemei a különbözõ nyugati országokban a nem-európai oldalon állnak. Ez a pozitívum harca a negatívum ellen, a teremtés harca a rombolás ellen, a kulturális felsõbbrendûség küzdelme a kulturálatlan lény irigysége ellen. Ezt az engesztelhetetlen harcot a tegnap urai vívják a felszabadult rabszolgáikkal, akik bosszút akarnak állni rabszolgaságuk évszázadaiért.

Ezek a háborúk természetesen igazi korlátlan küzdelmek lesznek, mint a keresztesháborúk, és nem olyanok, mint az Európán belüli, XVII. és XVIII. századi vetélkedõ háborúk. Ennek megfelelõen eszközeikben és idõtartamukban abszolút háborúk lesznek. Például a nyugati civilizációban a hadifoglyokkal való bánásmód emberiességi és katonai tisztességre vonatkozó megfontolások alapján alakult ki. A második világháború után Oroszország megsértette az elsõ alapot azzal, hogy a hadifoglyait éheztette és rabszolgamunkára fogta. Amerika pedig a másodikat azzal, hogy tömegesen akasztatott hadifoglyokat és figyelmen kívül hagyta a hágai egyezményt Európának háború utáni megszállásával.

Az eljövendõ háborúk tehát fel fogják eleveníteni a hadifoglyok rabszolgává tételének és meggyilkolásának régebbi gyakorlatát, és \ nem fogják figyelembe venni a polgári lakosságot védõ szabályokat. A magasabb rendû kultúra jogszabályokba foglalt katonai tisztessége helyett a becsület esetleges belsõ személyes erkölcsi parancsszó ügyévé változik, az egyén sajátmaga számára fog döntéseket hozni, amelyek jelentõsége a helyzetétõl függ. Foglyokat megölni nem természeténél fogva becstelenség, de becstelenség megölni katonákat, ha megadják magukat, és azzal a feltétellel teszik le a fegyvert, hogy az életüket megkímélik, mint ahogy tettek az európai katonák és európai vezetõk, akiket az amerikaiak felakasztottak a második világháború után.

A nagy nyugati kultúrdráma utolsó felvonásában maga a kultúra bizonyítja be páratlan erejét - a Sors mindig fiatal, mondja korunk filozófusa - az élet középpontjába helyezi önmagát, és minden embert barátként vagy ellenségként határoz meg, annak megfelelõen, hogy ragaszkodnak-e a kultúrához vagy ellene fordulnak. A kultúra-politika egy sorozat vége; a keresztes háborúktól a reformációig a valláspolitika, családpolitika és frakciópolitika, majd a Bécsi Kongresszusig a dinasztiapolitika és attól kezdve a második világháborúig a nemzetpolitika és gazdaságpolitika. A racionalizmus által okozott válságon túl vagyunk. Kísérõjelenségei elhalványultak, erõltetettebbé váltak és egyenként sorra eltûntek: - egyenlõség, demokrácia, boldogság, a stabilitás hiánya, kereskedelmi szemlélet, a pénz hatalma, osztályharc, a kereskedelem mint öncél, társadalmi atomizálódás, parlamentarizmus, liberalizmus, kommunizmus, materializmus, tömegpropaganda. Mindezek a büszke lobogók csúfos kudarcot vallottak. Nem voltak egyebek, mint jelképei az ész merész és arcátlan, de reménytelen igyekezetének, amellyel meg akarta hódítani a lélek birodalmát.

A KULTÚRA ÉLETEREJE

A./ A KULTÚRA EGÉSZSÉGE

"Csak két nemzetet ismerek el, a Nyugatot és a Keletet."
Napóleon

"A faj hiánya, és semmi más, ami képtelenné teszi az intellektueleket - a filozófusokat, az elméletgyártókat, az utópistákat - arra, hogy megértsék ennek a metafizikai gyûlöletnek a mélységét, ami nem más, mint az elviselhetetlen disszonanciaként megnyilvánuló két áramlat ütemkülönbsége, az a gyûlölet, ami tragikussá válhat mindkét áramlat számára."
Spengler

"Elõ akartam készíteni Európa nagy érdekeinek egyesítését, éppen így, ahogy az érdekelt felek egyesítését elvégeztem. Nem sokat törõdtem a népek múló gyûlölködésével, mivel biztos voltam, hogy az eredmények ellenállhatatlanul vissza fogják vezetni õket hozzám. Ily módon Európa valóban egyesült nemzetté vált volna és minden egyes európai ugyanabban a Hazában lett volna, bárhol is jár-kel. Ez az egyesülés a tények sürgetõ hatására elõbb-utóbb létre fog jönni, adott az a lendület, amely létre fogja hozni újból azt az egyensúlyt, amely a bukásom és a rendszerem eltûnése óta kizárólag a nagy nemzetek összeolvadásával és egyesülésével hozható létre Európában."
Napóleon

BEVEZETÉS

Elõször itt van kidolgozva a kultúra életerejének tétele, amely egy magasabb rendû kultúra alkalmazkodásának, egészségének, illetve betegségének külsõ megjelenési formájára vonatkozik. Mindeddig a kultúrát általában eredménynek, emberek, illetve embercsoportok kollektív tevékenysége puszta összegzõdésének látták. Az egységét és a folytonosságát (abban a mértékben, ahogy egyáltalán észlelték) az egyedeknek, csoportoknak vagy leírt eszméknek a kortársakra vagy az utókorra gyakorolt, csupán anyagilag összefüggõ "hatásának" tekintették, de a nyugati kultúra korának elõrehaladtával az egységét ködösen észlelni kezdték. Ezt az egységet, eredetét és fejlõdési törvényeit nagyon különbözõ módokon fogalmazták meg, de a kultúra egysége lényeges eszme volt. Még a materializmus honában is elismerte Benjámin Kidd a Nyugat belsõ egységét a "Western Civilisation" (Nyugati civilizáció) címû mûvében. Nietzsche, Lamprecht, Breysig, Méray csupán néhányan azok közül, akik felismerték ezt az eszmét.

Egy olyan korban, amely tényekbõl indul ki és nem programokból, amely aláveti magát a realitásoknak anélkül, hogy racionalista módon megkísérelné bizonyítani azokat, nyilvánvalóvá vált, hogy szellemi kényszer ebben az új keretben gondolkodni. Ha két ember, aki a földrajzi messzeség miatt semmilyen módon nem tart kapcsolatot egymással, ugyanolyan felfedezésre jut, hasonló filozófiát alakít ki, ugyanolyan témát választ drámai, illetve lírai alkotásai számára - ez nem "egymásrahatás", nem "egybeesés", hanem ama kultúra fejlõdésének tükrözõdése, amelyhez mindketten tartoznak. Magasabb kulturális szempontból teljesen meddõ azon vitatkozni, hogy ki találta fel elsõként ezt vagy azt a szerszámot, kinek jutott eszébe elõször ez vagy az az eszme. Ezek a kérdések legjobb esetben csupán a jog szintjén vetõdnek fel, magasabb szinteken egyáltalán nem. Ha a kérdéses fejlemény személyfeletti erõ okozata, és nem egyszerûen személyes kedvtelést szolgál, azt a kultúra fejleményének kell tekintenünk, és az a tény, hogy egyidejûleg több személy által jutott kifejezésre, csak rendeltetéses jellegét tanúsítja.

A kultúra egységének természete eredete szerint teljesen szellemi. Az azt követõ anyagi egység a korábban létezõ belsõ, szellemi egységnek megnyilvánulása. Az élet a lehetõség ténylegesülése, egy magasabb rendû kultúra fejlõdése nem egyéb, mint a kultúra lelke által

tartalmazott belsõ lehetõségeknek az eleve meghatározott organikus életszakaszban történõ kibontakozása.

Az a kultúra, amelyben élünk, a nyolcadik magasabb rendû kultúraként jelent meg a Földön. A többi kultúrák bármelyikében a formák és alkotások egysége és belsõ viszonya nyilvánvaló a számunkra, mivel teljesen kívül állunk azokon és nem vagyunk képesek behatolni ezen kultúrák szellemi árnyalataiba, mivel más kultúrához tartozunk. Egy idegen kultúrának ez az áthatolhatatlansága egy szélesebb terjedelmû organikus általános tény része: még a saját kultúránk egy másik korszakának, egy másik népének és - végsõ soron - egy másik egyedének tökéletes megértése is nehézséget jelent. A más életformák megértésének technikája: bele kell élni magunkat azokba. Egy másik organizmus magatartását megmérni, idõpontját megadni, kiszámítani - mindez értéktelen az organikus hasonulás szempontjából. A materialista "pszichológia" sohasem járult hozzá semmivel sem, hogy az egyik ember megértse a másikat, noha papíron egy csomó eredménnyel dicsekszik. Ha mégis bárkit is azonosítania sikerült, ez elvont kellékei ellenére történt.

A más organikus formákkal való azonosulás, azok megértése és az azokba való behatolás nehézségeinek különbözõ fokozatai vannak. Egy hasonló jellemû személyt könnyû megértenünk. Ha a háttere hasonló, de a jelleme különbözõ, a megértése már nehezebb. A különbözõ nemzethez, különbözõ fajhoz való tartozás és az eltérõ kulturális eredet növeli a kölcsönös megértés nehézségeit. Ez elénk állítja a kulturális életerõ egyik problémáját.

A kérdés a következõ: milyen mértékben képes hatást gyakorolni egy kultúra azokra az új lakosokra, akik az illetõ kultúra területére lépnek? A másodlagos problémák attól függõen keletkeznek, hogy az új populációban az összetartó erõ milyen fokú: egy néphez, egy fajhoz, egy nemzethez, egy államhoz tartoznak-e vagy egy másik kultúrához?

A további probléma a kultúrának a saját területén élõ és az azon kívüli emberekhez való eltérõ viszonyából származik. Ezt így fogalmaztuk meg, mivel a magasabb rendû kultúrák területhez kötöttek, és a kultúrát alakító ösztönzések mindig az eredeti területen jelennek meg, még az utolsó, civilizációs szakaszban is, amelyben a kultúra teljesen külsõdlegessé teszi magát és kiterjeszti határait. A terjeszkedõ, külsõdlegessé váló tendencia már a kultúra életének derekán kezdetét veszi, de uralkodóvá csak abban a szakaszban válik, amelyet a kultúra válsága éles határral választ el a korábbi szakaszoktól. Számunkra ennek a törésnek Napóleon a jelképe, mivel azóta kerültek a Föld népei a legkorlátlanabb imperializmus hatalma alá, amelyet csak ismer a történelem. Ám ennek az imperializmusnak õseszméjével különféle viszonyban állnak, és ezeket a viszonyokat is meg kell vizsgálnunk.

EGY KULTÚRA TAGOLÓDÁSA

A nemzetek, a gondolkodásformák, a mûvészi formák és az eszmék, amik egy kultúra fejlõdésének megnyilvánulásai, mindig egy viszonylag kis csoport õrizetében vannak. Az, hogy milyen nagy ez a csoport és milyen könnyen képes kiegészíteni önmagát, a kultúra jellegétõl függ. Ebbõl a szempontból tanulságos a klasszikus kultúra. Eszméi egységesek és exoterikusok voltak (közkincset képeztek): Szókratész a nyilvánosság elõtt filozofált. A mi kultúránk esetében Leibnitz vagy Descartes hasonló helyzetben rendkívül nevetséges lett volna, mivel a nyugati filozófia nagyon kevés ember kincse.

De bármilyen kultúra - még az exoterikus klasszikus kultúra is - korlátozott, bármilyen irányban, a területén élõ bármely szintû népességnek való teljes megnyilvánulása tekintetében. A kultúra természeténél fogva csak kiváltságos kevesek birtoka. A személyes értelemben használt 'kultúrember' szó az átlagostól eltérõ embert jelöl, akinek a gondolatai és viselkedésének megnyilvánulásai rendezettek, tagoltak. Kultúráltnak lenni személyes értelemben annyit jelent, mint elkötelezettnek lenni valami iránt, ami önmagunkon és otthoni kényelmünkön túl van. A XIX. századi atomisztikus világképben, amelyben kizárólag egyedek léteztek, és minden magasabb rendû valóság létezését tagadták, ezt a szót annak az embernek a jellemzésére alkalmazták, aki a képzõmûvészetnek vagy az irodalomnak a mûvelõje nagy tisztelõje volt. De egy kultúra megnyilvánulása a hazafiasság, a kötelességteljesítés, az etikai parancs, a hõsiesség és önfeláldozás is - a primitív emberek nem tanúsítják mindezeket. Egy háború éppen úgy megnyilatkozása egy kultúrának, mint egy költemény, egy gyár éppen úgy, mint egy katedrális, egy puska éppen úgy, mint egy szobor.

Valamely magasabb rendû kultúra a kiteljesedése során a gondolkodás és cselekvés minden irányára és a területén élõ minden emberre hatást gyakorol.
Egy adott irányban kifejtett hatásának erõssége a kultúra lelkétõl függ: bizonyos kultúrák szenvedélyesen történelmi jellegûek voltak (mint például a kínai), másokból teljesen hiányzott a történelmi jelleg (például az indiaiból). Voltak kultúrák, amelyek tömegméretekben alkalmazták a technikát (mint az egyiptomi kultúra és a mi kultúránk), más kultúrák figyelmen kívül hagyták a technikát (mint a klasszikus és a mexikói kultúra).

A kultúra egyesekre gyakorolt hatásának erõssége ez utóbbiaknak a szellemi hatások iránti befogadóképességétõl függ. A kislelkû és korlátolt látókörû egyed önmagának él, mivel nem ért meg semmi mást. Ilyen ember számára a nyugati zene nem több, mint felfelé és lefelé menõ, erõs és gyenge hangok váltakozása, a filozófia kizárólag szavak halmaza, a történelem szép történetek gyûjteménye, amelyeknek még a realitását sem érzi a lelkében, a politika a nagyok önzése, a sorozás tehertétel, amit erkölcsi gyávasága miatt kényszerül elfogadni. Így még az individualizmusa is valami magasabb rendû tagadása és nem a saját lelkének állítása. Aki a saját életénél és biztonságánál elõbbre valónak tart valami mást, az a rendkívüli ember. William Walker még a kivégzõ osztag elõtt is megmenthette volna életét, pusztán azzal, hogy lemond arról az igényérõl, hogy õ Nicaragua elnöke. Az átlagember számára ez õrültség. Az átlagember igazságtalan, de nem elvbõl önzõ, de Ibsen magasrendû önzésére képtelen, saját szenvedélyeinek rabszolgája, de a magasabb rendû szexuális szerelemre alkalmatlan, mivel még ez is a kultúrának egyfajta megnyilvánulása - a primitív ember egyszerûen nem értené meg a nyugati erotikát, ha kifejtenék számára: a nyugati erotika a szenvedélynek metafizikává való szublimációja (finomítása). Az átlagemberbõl hiányzik a méltóság, és bármilyen megaláztatásnak inkább aláveti magát, mint hogy fellázadjon - a forradalmárok mindig vezéregyéniségek voltak. A nyereség reményében szerencsejátékba kezd, és ha veszít, siránkozik.

Inkább térden csúszik, hogy éljen, mint hogy egyenesen állva meghaljon. Annak a szavát fogadja el igaznak, aki a leghangosabb. A pillanatnyilag hatalmon lévõ vezetõt követi, de csak addig, amíg el nem homályosítja alakját egy újabb vezetõ, s ha ez bekövetkezik, annak lesz a híve. Gyõzelem esetén hencegõ, vereség esetén lakáj. Nagyhangú, de tettei kisszerûek. Szeret játszani, de nem sportember. A nagy gondolatokat és terveket "megalomániának" (nagyzási mániának) nevezi. Mindazt az embert gyûlöli, aki a magasabb teljesítmény útjára akarja vezetni, és ha lehetõsége van rá, keresztre feszíti, mint Krisztust, megégeti, mint Savonarolát, belerúg a holttestébe a milánói dóm elõtti téren. Más rovására mindig nevet, de nincs humorérzéke, és ugyanúgy képtelen az igazi

komolyságra. Elítélõen szól a szenvedélyekbõl fakadó bûnökrõl, de buzgón olvassa az ilyen bûnökrõl szóló könyveket. Beáll az utcai csõdületbe, hogy egy baleset szemtanúja legyen, és élvezettel szemléli, amikor egy másik embernek el kell szenvednie a sors csapásait. Nem törõdik azzal, hogy honfitársa a vérét hullatja, míg õ maga biztonságban van. Minden, ami középszerû és nem-hõsies, megtalálható benne, de hiányzik belõle Jágó vagy III. Richárd lelkisége. A kultúra elérhetetlen a számára, és ha kellõ bátorsága van hozzá, üldözi azokat, akik kultúremberek. Semmi sem okoz nagyobb gyönyörûséget neki, mint egy nagy ember bukásának szemlélése. Gyûlöli Metternichet és Wellingtont, a hagyomány jelképeit, s ahogy a Reichstag nem volt hajlandó, õ sem hajlandó az ex-kancellár Bismarcknak , születésnapi üdvözletet küldeni. Mindenütt hajbókol a parlamenti alkotmányosság elõtt, és minden haditanácson ott van, hogy okosságot és óvatosságot tanácsoljon. Ha az a meggyõzõdés, amely mellett elkötelezte magát, veszélyessé válik, visszavonja, megtagadja ' nézeteit: azok egyáltalán nem voltak sohasem az õ nézetei. Az ilyen ember minden organizmus belsõ gyengesége, minden nagyszerûség ellensége, az árulás nyersanyaga.

Nem ez az az emberanyag, amelyet egy engedelmességet megkövetelõ magasabb rendû kultúra fel tud használni rendeltetésének, további teljesítésére. Az átlagember az az anyag, amellyel a nagy politikai vezetõk demokratikus körülmények között dolgoznak. A korábbi évszázadokban az átlagember nem vett részt a kulturális drámában. Az nem érdekelte õt, és a résztvevõk még nem álltak a racionalista varázslatnak, vagy - Nietzsche szavaival élve - a "számolás-mániának" hatása alatt. Amikor a demokratikus viszonyok elõrehaladottabb stádiumba kerülnek, az eredmény, hogy még a vezetõk is az átlagemberek közül kerülnek ki, akik féltékeny és gonosz lelkülettel irigykednek azokra, akik náluk különbek, pl. Roosevelt és társasága Amerikában. Az "átlagember" önimádatában Istenné nyilvánítja magát, mint Caligula. A minõség eltörlése a kivételes embert fiatal korában elfojtja és cinikussá teszi.

A korábbi századokban sehol arra utaló jel, hogy a tömegek szerepet játszottak volna. Amikor ez az eszme mégis gyõz, kiderül, hogy az egyedüli szerep, amit a tömegek képesek eljátszani, az, hogy passzív nyersanyagul szolgálnak a népesség tagolt része számára.
Miben áll a kultúra testének fizikai tagolódása? A kulturális feladat a legtöbbet követeli meg, a legmagasabb rendû embertípust igényli a megvalósításhoz. Minden kultúrában létezik a teljes népességnek egy szellemi szintje, és ezt nevezik kultúrahordozó rétegnek. A kultúrnépességnek ez a tagolódása teszi egyedül lehetõvé egy magasabb rendû kultúra megnyilvánulását. Ez az élet technikája, a kultúra habitusa (állandó jellemzõje). A kultúrahordozó réteg a kultúra gazdag kifejezésformáinak õrzõje. Ehhez tartozik a vallás, filozófia, természettudomány, zene, irodalom, képzõmûvészet, matematika, technika és a háború területén minden alkotó, és azok a nem-alkotók is, akik teljesen megértik és maguk is tapasztalják ebben a magasabb rendû világban a fejlõdést. Ezek a kultúra értékelõi.
így magán a kultúrahordozó rétegen belül is van tagolódás: alkotókat és értékelõket különböztethetünk meg. Általában ez utóbbiak közvetítik a nagy alkotók szellemi értékeit lefelé, amennyire lehetséges. Ez a folyamat azt célozza, hogy a bárhol fellelhetõ magasabb rendû anyag bekerüljön a kultúrahordozó rétegbe. A kiegészülés folyamata állandóan folytatódik, mivel a kultúrahordozó réteghez való tartozás szorosabb értelemben nem örökletes tulajdonság. A kultúrahordozó réteg a kultúra népességének tisztán szellemi szintje. Nincs gazdasági, társadalmi, politikai vagy egyéb fémjele. A legzseniálisabb alkotók közül néhányan szûkös anyagi körülmények között éltek és haltak meg, például Beethoven és Schubert. Másokat, akik ugyanilyen alkotókészségekkel, de kevesebb életerõvel rendelkeztek, megfojtott a szegénység, mint például - Chattertont. Számos

alkotó zseni az életében teljesen ismeretlen volt: Mendel, Kierkegaard, Kopernikusz. Másoknak (mint Rembrandtnak és Shakespeare-nek) a tehetségét alábecsülték.

A kultúrahordozó réteget a kortársak semmiképpen sem ismerik j fel, mint egységet, és õk maguk sem ismerik fel magukat ilyennek. Ezek, mint réteg láthatatlanok, hasonlóan a kultúrához, melyet hordoznak. Mivel ez a réteg kizárólag lelki természetû, nem adható róla olyan anyagi leírás, ami az intellektueleket kielégítené. Mindazonáltal még az intellektuelek is kénytelenek elismerni, hogy Európa, illetve Amerika teljes anyagi káoszba süllyedne, amelybõl csak hosszú évek alatt emelkedne ki, ha kivonnák belõle a néhány ezer magasabb technikai tudással rendelkezõ személyt. Ezek a mûszakiak a kultúrahordozó rétegnek egy részét képezik, noha ez a réteg nemcsak olyanokból áll, akik kultúrahordozó tevékenységüket hivatásszerûen ûzik. Természetesen a mûszaki szakemberek a gazda- sági és katonai személyekhez hasonlóan csak mellékszereplõi a kultúrdrámának. Ennek a rétegnek mindenkori legfontosabb része az a csoport, amely a legmagasabb rendû eszmét õrzi. Így Dante idejében a császár és a Pápa voltak ennek a realitásnak a legmagasabb rendû jelképei, és a kultúrahordozó réteg vezetõ személyiségei mind megtalálhatók voltak ezen jelképek valamelyikének szolgálatában. Majd a legmagasabb rendû jelképes erõ átszállt a dinasztiákra, és a dinasztikus politika évszázadokon át mûködött. A felvilágosodás és a racionalizmus eljövetele az egész Nyugatnak és a kultúrahordozó rétegnek is hosszú távú válságot okozott. A Nyugat a szokásosnál is nagyobb mértékben megosztottá vált, és csak most, kétszáz esztendõ után van lehetõség alapvetõ egységének helyreállítására. Azt mondtam: "a szokásosnál is nagyobb mértékben", és ezzel nem azt akartam mondani, hogy feltételezhetõ, hogy a kultúrahordozó réteg valaha is egyfajta nemzetközi jellegû szabadkõmûvesség volt. Ellenkezõleg: minden háborúban és minden áramlatban ez a réteg adta mindkét oldal vezetõ személyiségeit.

II.

Ezen a rétegen belül állandó harc folyik a hagyomány és az újítás között. Természetesen az életerõs réteg az újat, az elõre mutató fejlõdést képviseli, és ez igenli a következõ kort. A hagyomány funkciója a folytonosság biztosítása. A hagyomány a személyfeletti szellem emlékezete. Gondoskodnia kell arról, hogy minden egyes újításban jelen legyen a nagy múltnak ugyanaz a teremtõ szelleme.

A racionalizmus válsága ugyanazt a félelmetes feszültséget okozta a magasabb rendû rétegen belül, mint az egész organizmusban. Az elõrelépés - a demokrácia - végelemzésben pozitív jellegû, mivel az történelmi szükségszerûség egy kultúra életében, amint ez a történelembõl ismeretes. De olyan emberek számára, akik életüket tették fel az építésre és alkotásra, nehéz lépés az, hogy a tömegeket a rombolásra mozgósítsák. A kultúrából átlépni a civilizációba hanyatlást jelent, a szenilitás kezdetét. Ezért azok a szellemi vezéregyéniségek, akiknek gravitációs pontja a kultúra oldalán volt, minden erejükkel ellenálltak a forradalomnak és a demokráciának, mint Bürke, Goethe, Hegel, Schopenhauer, Metternich, Wellington, Carlyle, Nietzsche. Az alkotókra és értékelõkre tagozódó kultúrahordozó réteg, mint ilyen, láthatatlan. Ez a réteg nem felel meg egy gazdasági-társadalmi osztálynak sem, a nemességnek, az arisztokráciának vagy valamely foglalkozásnak. Tagjai semmiképpen sem közéleti figurák. De a létezése által ez a réteg ténylegesíti a magasabb rendû kultúrát földünkön. Ha ennek a rétegnek a tagjai bármilyen módszerrel különválaszthatók volnának a többi embertõl, az Európán kívüli hatalmak valószínûleg fizikailag megsemmisítenék ezt a réteget, annak érdekében, hogy megsemmisítsék a Nyugatot. Igyekezetük nem lenne sikeres, mivel ezt a réteget a kultúra

hozta létre, és egy hosszú ideig (a körülményektõl függõen egy-két nemzedéken át) tartó káosz után ez a kulturális organizmus ismét jelen lenne, és magában foglalná a hódítóknak a leszármazottait is, akik szintén meghódolnak az Eszmének. Az ilyen irányú lehetõségeket a késõbbiek során alaposabban megvizsgáljuk.

Természetes, hogy egy politikai korban a legjobb koponyák részt vesznek a háborúban és a politikában. Ezek, akik készek a lemondásra és áldozatra, ezen a területen a hõsök. A háborús politika elsõsorban a hõsiesség területe, és kulturális szempontból ezen a területen az áldozatok sohasem hiábavalók, mivel maga a háború is a kultúra megnyilvánulása. Racionalista szempontból ostobaság bármilyen eszméért életet áldozni. De az élet a maga organikus realitásával itt sem engedelmeskedik a középszerûséget sürgetõ racionalizmusnak, így minden nemzedékbõl kiválasztódnak a legkülönbek és belsõ késztetéstõl hajtva a kultúra szolgálatába állnak. Mind közül legnemesebbek a hõsök, akik meghalnak az eszméért, de nem lehet mindenki hõs, és a többiek élnek egy eszméért. Ennek a rétegnek változhatatlan jellemzõje a szellemi érzékenység, és ennek következménye az, hogy több benyomást fogad be a többinél. Ez összetettebb belsõ lehetõségekkel párosul, ami rendezi a benyomásokat. Ez az érzék megérzi az új korszellemet, annak tagolt kifejezõdése és gyõzelme elõtt. Ez is jellemzõje minden nagy embernek, és egyik oka annak, hogy oly sokan halnak meg erõszakos halállal, az, hogy oly dolgokat hirdetnek meg nyilvánosan, amik "megelõzik" korukat. Ezek az emberek reálisabb világban éltek, mint a "realisták" világa. Ugyanezek a "realisták" gyalázták és égették meg azt a Savonarolát, akit egy-két nemzedék múlva gondolkodás nélkül követtek volna.

A kultúra hosszú évszázadain keresztül ez az életmegnyilvánulási szint kizárólag lelki kulturális egység, de a legutóbbi civilizáció beköszöntésével (a huszadik század közepén) a teljes kultúra uralkodó eszméje politikai. Napóleon mondása, "a politika rendeltetés", ma még igazabb, mint amikor hirdette. A demokrácia és a tekintély eszméje áll egymással szemben, és közülük csak az egyik tartozik a jövõhöz. Csak a tekintély képviseli az elõrelépést, ezért a kultúrahordozó réteg legerõsebb, legéleterõsebb, teremtõ elemei a tekintély feltámadásának szolgálatában találhatók. Ez politikai-kulturális réteggé vált. Mivel a kultúrahordozó réteg a legfontosabb egy olyan korban, mint a jelenlegi, amikor a minõség ismét állítja magát a mennyiséggel szemben, a lehetõ legpontosabban meg kell határoznunk a mivoltát. A puszta kiválóság fogalmát erõteljesen el kell választanunk az e réteghez tartozás eszméjétõl. Wagner, Ibsen, Cromwell életük elsõ felében nem voltak kiválóságként ismertek, de korábbi életükben is az életnek ezen a szintjén éltek és gondolkodtak. A kiválóság fogalma a kultúrahordozó réteg fogalmával a következõ viszonyban áll: minden ember, aki valamilyen területen kiváló, és akinek a belsõ látásra, értékelésre, illetve alkotásra is tehetsége van, természetesen ehhez a réteghez tartozik. Mindazonáltal természetesen a születéssel vagy a szerencsével együtt járó esetleges következmény is lehet, és az európaiak a közelmúltban - a két világháború után - két olyan idõszaknak voltak a szemtanúi, amikor majdnem minden vezetõ európai politikai átlagember volt, akiket az esetleges körülmények és a magasabb rendû organizmus torzulása lökött a politika élére.

A kultúrahordozó rétegnek ma nagyobb jelentõsége van, mint a megelõzõ századokban, mivel ez a réteg ma viszonylag vékonyabb. Európa óriási számbeli gyarapodása - a XIX században háromszor akkora lett a lakóinak száma -r nem növelte meg az ehhez a rétedhez (és általában a magasabb rendû természetekhez) tartozó embereknek a számát. Ehhez a réteghez a keresztesháborúk idején nem kevesebben tartoztak, mint most. A kultúrának egyszerûen abban áll az útja, hogy a saját kifejezésére kisebbségben lévõ embereket

válasszon ki. A nép szaporodása minõségromlást jelent. 4 mennyiség és a minõség közötti feszültség a számbeli növekedéssel \együtt növekszik, és a kultúrahordozó rétegnek matematikailag nagyobb jelentõsége lesz. A feszültség számadatokkal is érzékeltethetõ: jelenleg nincsenek többen Európában, mint 250 000-en, akik képességeiknél, erkölcsiségüknél, adottságaiknál, létezésüknél fogva a Nyugat kultúrahordozó rétegéhez tartoznak. Földrajzi megoszlásuk sohasem volt teljesen egyöntetû. Abban a népben, amelyet a kultúra kiválasztott a korszellem kifejezõdésére, mint ahogy Spanyolországot kiválasztotta az ultramontanizmus kifejezésére a XVI. és XVII. században, Franciaországot a rokokó kifejezésére a XVIII. században és Angliát a kapitalizmus kifejezésére a XIX. században, mindig nagyobb volt a kulturális szempontból jelentõs emberek aránya, mint azokban az országokban, amelyek nem játszottak a kultúrában vezetõ szerepet. Ez a tény ismert volt az Európán kívüli hatalmak számára a második világháború után, és a nyugati civilizáció elpusztítására irányuló igyekezetükben ezt a tényt fel is használták a lehetõség határain belül. A tömeges akasztások, tömeges fosztogatások és tömegek éhhalála mögött az igazi cél az volt, hogy a sokak elpusztításával azokat a bizonyos keveseket elpusztítsák.

A kultúra tagolódásának három vonatkozása van: maga az eszme, az eszmét átadó réteg, és azok, akikre az eszme átszáll. Ez utóbbiakhoz az a nagyszámú ember tartozik, akik bárminemû kifinomultsággal rendelkeznek, bizonyos szempontból ragaszkodnak a tisztességhez és erkölcshöz, gondozzák a tulajdonukat, becsülik önmagukat és mások jogait, jobbítani akarják önmagukat és helyzetüket, ahelyett, hogy a gazdagabb és magasabbra emelkedett embereket akarnák alacsonyabb szintre süllyeszteni. Õk alkotják a kultúra testét, a kultúrahordozó réteg az agy, az Eszme pedig a lélek szerepét tölti be. Minden egyes személyben, aki ehhez a számszerûen nagy csoporthoz tartozik, van egy bizonyos fokú kulturális ambíció és a kultúra alkotásai iránti nagyrabecsülés. Õk nyújtják az alkotók számára az alkotásaikhoz szükséges eszközöket. Ilyen módon adnak jelentõséget az életüknek, mégpedig olyan jelentõséget, amit az alacsonyabb rendû világ nem képes megérteni. Egy mecénás szerepe nem a legmagasabb, de kulturális értéke van.

Ki tudja, létrejöttek volna-e Wagner legnagyobb mûvei II. Lajos nélkül? Amikor egy nagy csata végsõ kimenetelérõl olvasunk, mindig szemünk elõtt lebeg-e, hogy ez nem egyszerûen két hadvezér közötti, sakkjátszma volt; hanem a bátor tisztek százai és a nekik engedelmeskedõ egyszerû katonák ezrei haltak meg azért, hogy ezt a vonalat meghúzzák a történelemben és tegyék mindörökre emlékezetessé ezt a napot és dátumot? És amikor a rendõrség és a hadsereg lever egy társadalmat fenyegetõ rablóbandát, a rend védelmében elesettek haláluk által az életüknek is jelentõséget adnak. Nem játszhat mindenki nagy szerepet, de senkitõl sem lehet elvenni azt a jogot, hogy jelentõséget adjon az életének.

De mindezek alatt ott van az a réteg, amely még a legszegényesebb kultúra elsajátítására is képtelen: tömeg, a csõcselék, a "profán tömeg", az amerikaiak által tisztelt "átlagember".

Ezek elnökölnek minden terrorcselekménynél, hallgatják ábrándozva a bolsevik agitátort, köpködnek mérget a kultúrára és felsõbbrendûség bármely megnyilvánulása láttán. Ez a réteg minden kultúra minden fázisában létezett: a parasztháborúkban ide tartozott Jacquerie, Wat Tyler, Jack Cade, John Ball, Thomas Münzer, ide tartoztak a jakobinusok, a spanyol milicisták, a kommunárdok és a milánói dóm elõtti tömeg. Mihelyt egy alkotó ember elhatározza, hogy alkotni fog és munkába kezd, valahol másutt egy sötét, irigy lélekben megszületik az elhatározás a munka megállítására, tönkretételére. A nihilista Tolsztoj késõbbi éveiben ezt az alapvetõ tényt tökéletesen kifejezte, amikor azt mondta, hogy még egy kõdarab se legyen egy másik tetején. Az 1918-as bolsevik jelmondat is

megvilágít sok mindent: "Pusztítsatok el mindent!" Korunkban ez az alvilág az osztályharcosok, a racionalizmus utóhada tulajdonában van. Ez - szélesebb körû politikai szempontból - kizárólag az Európán kívüli erõk céljait szolgálja. Ennek a rétegnek összes korábbi lázadásai a kultúra egysége és a teremtõ lendület õsereje miatt (valamint annak következtében, hogy a korunkban jelenlévõ, megsemmisítõ arányú külsõ veszély akkor nem fenyegetett) kudarcot vallottak. Ennek a rétegnek a története még nem ért véget. Ázsia használja fel ezt a réteget, Ázsiának tervei vannak vele.

--- 3. rész ---

ULICK VARANGE: IMPÉRIUM 3/5

HAGYOMÁNY ÉS LÁNGELME

A kultúrahordozó réteg két különbözõ úton teljesítheti a funkció-ját. Az elsõ út egy adott vonal mentén, egy "iskolában", a hagyományos módszereken át vezet, a második út pedig az alkalomszerûen jelenlévõ lángész segítségével járható. Ezek kombinálhatók, a valóságban sohasem válnak teljesen külön, mivel az elsõ esetben mindig jelen van egy hagyomány formálódásánál az egyéni lángelme, és a hagyomány nem ellensége a lángésznek, amikor megjelenik.

Mindazonáltal ezek a kultúra megnyilvánulásának különbözõ módszerei, és mindkettõnek jelentõsége van a huszadik századi világszemléletben, melyet lényeges vonásai szerint itt megfogalmaztunk.

Az 1250-1550 közötti olasz festészet a mûködésben lévõ hagyomány példája. A XVII. századi flamand-holland iskola egy másik példa. Ezekben az iskolákban nem volt szükségszerû, hogy egy festõ nagy mester legyen annak érdekében, hogy tökéletesen kifejezze magát. A formát senki sem vonta kétségbe. A követelmény kizárólag az volt, hogy az illetõ festõ a formát elsajátítsa és annak lehetõségeit személyes hozzájárulásával, továbbfejlessze. Másrészt a spanyol és német festészet a nagy eredeti alkotások gyûjteményét képviseli és nem egy hagyomány továbbfejlesztését. Valamennyi közül a legfennköltebb a gótika építészeti hagyománya volt 1400-ig. Oly erõs volt a hagyomány, hogy a személyiséget feltételezõ mûvészi alkotás eszméje még nem létezett.
De az ehhez hasonló hagyományok nem korlátozódtak a mûvészetekre. A skolasztikus filozófia ugyanazt a személyfeletti egységet képviselte. Számos olyan személyiség volt a mûvelõje, akik mind egy hagyomány fejlesztésének szolgálatában állottak. Roscellinus-tól és Anselmustól Aquinói Szent Tamáson keresztül Gábriel Bielig a problémák és azok teljes kiaknázása folytonos volt. Minden egyes gondolkodó, akár lángész volt, akár csupán keményen dolgozó, szorgalmas tudós, az elõdök tanítványa volt és követõjükké képezte ki magát. Nem a megoldások és még csak nem is a kérdések voltak folytonosak - a módszer, valamint a vizsgálat és megfogalmazás alapossága mutatta a hagyomány jelenlétét.
Cromwelltõl Joseph Chamberlainig Anglia volt a hagyomány lehetõségének a példája a politikában, a filozófiában, a zenében és a képzõmûvészeti formákban. (E kettõ volt a kezdete és a vége annak a nagy politikai hagyománynak, ami felépítette az Angol Birodalmat, amely tetõpontján ellenõrzése alatt tartotta a Föld felszínének 17/20-át).

Hány nagy politikai zseni volt ezekben az évszázadokban Anglia miniszterelnökei között? Csupán a két Pitt. Mindazonáltal Anglia ezekben az évszázadokban úgy került ki minden háborújából - a harminc éves háborúból (1618-1648), a spanyol örökösödési háborúból (1702-1713), az osztrák örökösödési háborúból (1741-1763), a napóleoni háborúkból (1800-1815), a német egyesülési háborúból (1863-1871) -, hogy a hatalma növekedett. Csak egy komoly baklövés volt ezekben az évszázadokban: Amerika elvesztése (1775-1783). Ennek a hagyománynak a lényege nem volt egyéb, mint a politikai gondolkodás kizárólagos alkalmazása a politikában. Cromwell, a teológus a politikai gondolkodástól csak alkalmilag tért el, és akkor is inkább szóban és szimpátia-nyilatkozatokban, mint cselekvésben. Követõi a birodalomépítés hagyományai irányában már nem terhelték meg magukat a teológia súlyos felszerelésével, hanem azt átalakították álszenteskedéssé (ezt az angol 'cant' szó jelöli, ami egész pontosan nem

fordítható le a többi európai nyelvre). Az álszenteskedés technikája volt az, ami képessé tette az angol diplomáciát, hogy folytonos sikereket arasson a tények világában, vagyis az erõszak, ravaszság és a bûn világában, miközben maga elé tartotta az erkölcsös magatartás spanyolfalát. Az ország új gyarmatokkal való gazdagításának ez lett a neve: "elvisszük a civilizációt az elmaradott népeknek." És így tovább, a politikai taktikák egész skáláján keresztül.

Ezen a példán keresztül megmutatkozik a hagyományok egyik legfontosabb sajátossága: csak akkor hatékonyak, ha az egyes emberek behatóan elsajátították azokat. Így az európai államférfiak a XIX. században, Európa anglicizálódásának századában megpróbálták alkalmazni az álszenteskedés angol módszerét, és csak nevetségessé tették magukat. Wilson, az amerikai világboldogító, aki szerényen a világerkölcsiség elnökének kínálta magát, túlságosan messzire ment. Az álszenteskedés sikeres alkalmazásának a biztos taktikája volt az elõfeltétele, és ez megkövetelte, hogy annak elsajátítása álszenteskedéssel terhelt légkörben történjék. Ugyanígy az osztrák tisztikar - melynek erkölcsi kiválóságát Napóleon saját tisztikaránál nélkülözni volt kénytelen - is feltételezett egy életen át tartó felkészülést és tréninget egy bizonyos légkörben, és nem három hónapos katonai kiképzést "intelligenciatesztek" alapján.

A hagyománnyal kapcsolatban a nagy dolog az, hogy a pillanatnyi politikai vezetõ soha sincs egyedül - azok a tulajdonságok, amelyek belõle hiányoznak, és amelyeket a helyzet megkövetel, bizonyos, hogy valakiben megvannak a kísérete tagjai között. Valamely politikai hagyomány jelenléte elsõsorban rendkívül valószínûtlenné teszi, hogy illetéktelen, nem megfelelõ személy kerüljön egy magas politikai beosztásba, és ha mégis elõfordul, hogy véletlenül gyenge személyiség kerül a csúcsra, a hagyomány megint csak biztossá teszi ennek a személynek rövid idõn belüli eltávolítását. Feltételezhetõ, hogy Lord North esete ennek ellentmond, de az õ amerikai politikájának kezdeti baklövései csak a visszapillantásban látszanak ilyennek. Ha a baklövései után további szigorú rendszabályokat alkalmaz, Amerika nem veszett volna el, de az õ belpolitikai helyzete egyfelõl a whigek, másfelõl a monarchia vonatkozásában rendkívül nehéz volt, és az õ politikáját ugyanolyan típusú racionalisták bénították meg, mint akik "társadalmi szerzõdést" és "emberi jogokat" hirdettek a kontinensen. Ezzel szemben a forradalom és a terror sikeres távoltartása a XVIII. század közepén zajlott Wilkes-ügytõl kezdve az 1793-as borzalmakon és az 1830-as és 1848-as általános forradalmi hullámon keresztül a sértetlen hagyomány jelenlétének volt tulajdonítható.

A hagyomány nem merev dolog, hanem biztos eredmények garanciája. A történelem számára egyáltalán nem váratlan az, ami megtörténik. Jelentkeznek a nem mérlegelhetõ tényezõk. A váratlan a végzettel szemben az ellenpont szerepét játssza. A hagyomány folytonosságában is mutatkozhat vékony hasadás, de a hagyományhordozó réteg egészsége gyorsan megmutatkozik a rés betömésével. Az államférfiság hagyománya a kiválóság egyfajta platónikus eszméje, amely a lehetõség határain belül minden esetben alakítja az embereket és a személyes megnyilatkozásaik formájául szolgál. Az eredmények a gyakorlat és a rátermettség magas átlagában megmutatkoztak. Az ilyen vezetés a politikai organizmus számára igen szerencsés. Amit elmulasztanak az egyik helyen, az egyensúlyozódik egy másikon, az egyéni modorosságok nem válhatnak politikai dogmákká. A hagyomány jelenlétének végsõ eredménye egy politikai egységben az, hogy a végzet érvényesülésének szabad útja biztosítva van, és a váratlan események száma a lehetõ legkevesebbre csökken.

A LÁNGÉSZ

A 'lángész' szó, amely az emberiség egy bizonyos kis rétegét jellemzi, a nyugati kultúra tényleges szóhasználatába csupán a humanizmus beköszöntésekor került. A huszadik század azt érti ezen a szón, amit Emerson a "reprezentatív emberen" vagy Carlyle a "hõsön". Korunk számára Lange-Eichbaum, a kitûnõ európai tudós a lángész témájának átfogó körvonalazásával adta meg ennek a szónak a tartalmát.

Mi már nem az okság, illetve az eleve elrendelés szempontjából szemléljük a lángelmét. A materializmus csakis ezen az egy módon érthette ezt a szót. Nietzsche a lángelme eleve elrendeltségének ezen eszméjén ezzel az aforizmával küzdötte át magát: minél magasabb rendû az a típus, amelyet az ember képvisel, annál valószínûtlenebb, hogy sikerül azt képviselnie életkörülményei növekvõ változatossága és nehézsége miatt. Így a 'lángész' szó a századok alatt nagymértékben objektív tartalomra tett szert és - magától értetõdõen - azon belül immár a keret eszméjét is tartalmazza.

Ha a szót kizárólag szubjektív értelemben használjuk, a "lángész" egyszerûen nagy alkotóerõvel rendelkezõ embert jelentene. Ilyen emberek közül néhányan mindig tevékenykednek, de alkotó erõfeszítéseik a kultúra különbözõ ágai közül bármelyikre irányulhatnak. A siker vált az alkotóerõ próbájává, nevezetesen az, hogy az embernek személyesen sikerül személyes képességeit gondolati vagy cselekvési alkotássá változtatnia. Ez nem abszolút sikert jelent, mivel ez majdnem minden embert kirekesztene. Sem Wallenstein, sem Cromwell, sem Napóleon, sem egyetlen általunk leírt hõs sem ért el soha abszolút sikert. Mindazonáltal mindannyiuknak személyes sikere volt, abban az értelemben, hogy az utókor könyv nélkül tudja a nevüket.

A korszellem nagymértékben befolyásolja a lángeszû ember alkotó készsége irányát. Így a gótika vallásos idõszakában sok lángelmébõl lett vallási zseni, filozófus, szent és vértanú. A felvilágosodás korában a lángelmék mint mûvészek és mindenhez értõ emberek jelentkeztek. A civilizációs korszakban a zsenik többnyire a technika, a gazdasági élet, a politika és a háború külsõleges tevékenységeiben mutatkoztak meg. Minden tendencia létezik minden korban, de minden egyes korban egy eszme az uralkodó. A magas politika minden egyes korban a kornak megfelelõ, és a következõ kornak az a vezetõ eszméje. Korunkban és a következõben az alkotóerõvel rendelkezõ emberek nagyrészt a tekintély újjáélesztésének szolgálatában lesznek találhatók.

A racionalizmus és a materializmus nyers ostobasága sehol sem nyilvánvaló annyira, mint abban a törekvésükben, mellyel a 'lángelme' szó és az 'intelligencia' szavak jelentését össze akarta mosni. Naiv "teszteket" találtak ki a "lángelme" jelenlétének megállapítására, amely így mennyiségileg kimutatható lenne. A materializmus korában aggályok nélkül mérlegelték és számlálták össze a lélek képességeit. A tény viszont az, hogy az intelligencia a lángelmével ellentétben funkcionális készség. Az intelligencia a részekre bontásban áll, a lángelme a teremtésben. Az intelligencia analizál, a lángelme szintetizál, az intelligenciát a rész érdekli, a lángelmét az egész. Olyan viszonyban állnak egymással, mint a Föld és az ég, avagy mint a számítás és a képzelet.

Meg kell jegyeznünk, hogy noha a lángelme nagy alkotó erõ, minden egyes embernek van bizonyos alkotó ereje, ami éppen elegendõ ahhoz, hogy olyan életmûvet hagyjon maga után, hogy az utánuk jövõknek sohasem kelljen szégyenkezniük miatta.

A huszadik század politikai érdeklõdésû, ezért a lángelme jelentését itt ebben a vonatkozásban kell megvizsgálnunk. Ezt legjobban a politikai hagyománnyal egybevetve érthetjük meg. A hagyomány az eszme egyenletes megvalósulását úgy biztosítja, hogy a rendelkezésre álló képességet magas átlagos szintre képezi ki. Egy eszme megvalósítására a lángelme képtelen, mivel a hagyomány élete addig tart, amíg az eszme élete, míg a lángelmének csupán a szokásos 70 év jut osztályrészül. A lángész távozása ûrt hagy maga után, de a hagyomány csak magával az eszmével együtt tûnik el. Tágabb értelemben Cromwell jelenti az angol nemzeti politikai hagyomány kezdetét. Ám szûkebb, személyes értelemben nem alapított hagyományt, mivel halála után néhány hónappal a dinasztiát helyreállították, Cromwell holttestét pedig exhumálták és vad lovak vontatták végig London utcáin. De amikor egyszer létrejött cromwelliánus szellemben az angol politikai hagyomány, Joseph Chamberlainig folyamatosan életben maradt. Mi hát a lángész a politikában? Hogyan nyilvánul meg ezen a területen? Egyszerûen) egy dologban: a lángelme képviseli a Jövõ eszméjét. Ha meg akarjuk állapítani a tömegek, a hagyomány és a lángelme viszonyát a jelenhez, azt kell mondanunk, hogy a tömegek mindig elmaradnak a jelen mögött, a hagyomány minden pillanatban éberen alkalmazkodik a Jövõhöz, de a lángelme Prometheust képviseli, aki lankadatlan erõvel tör a Jövõ felé.

A lángész megvalósulása a kultúrahordozó, illetve nemzethordozó réteg értékelésének a függvénye. A tehetséges ember meg tud érteni valamit abból, amit a lángelme elképzelni, illetve megalkot-1 ni képes, de a lángész elõször mindig úgy hat, mint fantasztikum. Nagy Sándor, Nagy Frigyes, Cromwell, Napóleon és korunk hõsei valamennyien pályafutásuk kezdetén a legtöbb emberre úgy hatottak, mint nem-evilági, a valóságos élettel kapcsolatban nem álló lények. Erre volt is némi mentség, mivel ezek az emberek egy új világgal, a jövõ realitásával álltak kapcsolatban.

Ebben az összefüggésben a 'jelen' szó csupán nyelvi formula. A, politika világában valójában nincs jelen. Amit annak mondanak,' nem egyéb, mint a Múlt és a Jövõ közötti feszültség pontja. A politikában a lángész mindig a Jövõ oldalán áll. A lángész nagy alkotóerõ. A cselekvés területén az alkotás a tettek létrehozását jelenti, a tettek a Jövõ létrehozásának formái.

A nyugati kultúra civilizációs szakaszának kezdetén két rendkívüli ember állt egymással szemben: Napóleon és Metternich. Kettõjük közül csak a Birodalom-építõnek volt lángelméje, ellenfele csupán a Múlt õrzõje, szolgálója volt, jóllehet politikai ügyességben, a kor "realitásának" értékelésében és erõs jellemben egyenlõk voltak. Azok a "realitások", amelyeket Metternich felismert, a közvetlen múlt realitásai voltak, nem az eljövendõ Realitás valósága. A Napóleon-fajta lángelme az, amely idõnként feltûnik és létrehozza az új korszellemet, az új Realitást. A Metternich-féle tehetséges emberekbõl hiányzik a lángész látomása, és csak esetleges okok következménye, hogy ellenfelei-e a lángelmének. Ha Metternich franciának születik, Napóleon minisztere lett volna.

Miben állnak pontosan a politikai lángelmének azok a tulajdonságai, amelyek hivatását és belsõ erkölcsi parancsszavát alkotják? Mindenek elõtt a látomás. Látja a Jövõ lehetõségeit, és ez által a lelke mentes azoktól az akadályoktól, amik az átlagembert gondolkodásában gátolják. A prózai lélek számára mindaz, ami jelenleg létezik, az egész fejlõdés végét jelenti, s így a Jövõ nem lehet egyéb, mint a Múlt kiterjesztése. Másodszor, a szellemi tisztaság. Az átlagember eklektikus: fejében egymással ellentmondó eszmék és hiedelmek százait hordozza. A politikailag alkotó elme nem ilyen: gondolkodásában egy vonalat követ, és csakis egy vonalat. Ez ellenségeinek alkalmat ad arra, hogy sokakat meggyõzzenek arról, hogy õ elmebeteg. Nagy Sándortól addig a Hõsig, akit mi látunk, a

lángésszel szembenállók sohasem szûntek meg így cselekedni. De a politikai lángelme és ellenségei a történelem két különbözõ kategóriájába kerülnek. A lángelme neve ércbe van vésve, mint a korszellem jelképe, értelme, megdicsõülése és megtestesülése, ellenfeleirõl pedig ezen a magas szinten kiderül, hogy nem voltak egyebek, mint anyag, amibõl a lángész kialakította tetteit. Harmadszor, az erõteljesség: a lángelme szava parancsol, keményen, türelmetlenül. Követel és felfelé hajt. A lángész elválaszthatatlan a cselekvést sürgetõ belsõ káosz jelenlététõl, az alakító munka elõfeltételétõl. Frigyes vagy XII. Károly alatt az emberek 5:1 arányú taktikai, és 30:1 arányú stratégiai hátrányt is leküzdenek, de Laudon, Károly fõherceg vagy Grant alatt nem volt ez a helyzet. Ez utóbbiaknak megsemmisítõ fölényre van szükségük a belsõ hiányosságok pótlására.

Negyedszer, a küldetés érzése. Ez a látomás, tisztaság és erõteljesség, mind valamennyien erkölcsi gyújtópontba kerülnek: a láng-' elme által látott dolgok a szükségszerûség bélyegét hordják magukon, és a lángésznek meg kell valósítania azokat. Ez magyarázza meg egy politikai lángelme hatalmas drámai befolyását a történelmi tényekre. Hatalmas küldetése mindenkit arra késztet, hogy állást foglaljon vele kapcsolatban. Mindenki vagy vele van, vagy ellene. A lángész a világ középpontjává válik.

Végül, egy mennyiségileg mérlegelhetetlen valami. A lángelme nem más, mint a legmagasabb rendû emberi képességek szerinti élet, és minden élet rejtélyes, irracionális, titokzatos. A lángésszel kapcsolatban van valami, ami az embereket szellemileg felemeli. Ez az a valami, ami Napóleont majdnem minden területen gyõztessé tette, ami sasként ült Moltke vállán, miközben nyugodtan dolgozott feladatán, a huszadik és huszonegyedik század formálásán. Ez a valami lehet, hogy nem egyéb, mint a személyiség, amely ezeket a rendkívüli adottságokat kíséri. Lehet az is, hogy a magasabb rendû organizmusból származó, tapasztalattól függetlenül létezõ kiáradás - az emberi ismeret által meg nem ragadható, de létezik.

A LÁNGÉSZ ÉS AZ ABSZOLÚT POLITIKA KORA

Kétségtelen, hogy az egymást követõ nemzedékek mindig jelenlévõ szellemi adottságait felhasználó hagyomány egy eszme tökéletes megvalósítása célja szempontjából magasabb rendû, mint a lángelme. De az eszme megvalósulhat bármelyikük nélkül is, együttes avagy egymástól elválasztott jelenlétük egyedül az életfolyamat ritmikus biztonságát és külsõ tisztaságát érinti.

Minden egyes kultúra lelke egy-egy organizmus, ezért egyedi jellegük van. Ez az egyedi jelleg mindenre rányomja a bélyegét, ami a kultúrával összefügg, annak történelmi stílusát beleértve. Ahogy az egyes személyek különböznek egymástól az önkifejezés módjában - az egyik ember erõteljes és parancsoló, a másik nyugodt természetû, de éppen olyan hatékony -, éppen úgy a magasabb rendû kultúrák is. Ebbõl a szempontból a klasszikus kultúra éles ellentétben áll a mi kultúránkkal. Történelmi stílusa a miénkkel összehasonlítva esetleges jellegû. A hangsúlyok nem élesek, az átmenetek nem tudatosak, nem jellemzik olyan erõteljesen kirajzolódó fordulópontok, mint a nyugati történelmet. Noha a klasszikus kultúrának nem volt kevesebb lángelméje, mint a miénknek, a lángelmének kisebb szerepe volt a kultúra alakításában. A lángelme volt a kisebb erõsségû gyújtópont.

A nyugati népeknek is megfigyelhetõk olyan nagy fejleményeik, melyeket nem kísér az

egész eszme egy emberre irányulásának jelensége. Ilyen például az 1813-1815 közötti német szabadságharc vagy 1750-1800 között Anglia átmenete a demokráciára.

De a huszadik század közepén magunk körül a racionalizmus két évszázados uralma összeomlásának vagyunk szemtanúi: a Nyugat régi nagy hagyományai javarészt romokban hevernek. A bankárok és osztályharcosok horizontális háborúja a nyugati civilizáció ellen lealacsonyította a Nyugat korábbi minõségét. De a történelem nem állt meg: legnagyobb parancsszava jelenleg a politika területén fejti ki hatását. Új minõségi hagyomány van kialakulóban. Ahogy ennek a kornak a filozófusa mondotta: a politikai létnek nincsenek többé a világon olyan megszentelt formái, amiknek életkora adná megtámadhatatlan erejét.

Minthogy a nyugati civilizáció politikai területén hiányzik a mûködõképes hagyomány, joggal számíthatunk arra, hogy az éles történelmi hangsúlyok iránti nyugati igény óriási erõket fog összpontosítani egyes emberek kezében. Korunk Hõse, akit láttunk, a Jövõ jelképe volt.

A történelem nem áll meg, egy ember sem fontosabb, mint a történelem. A politikai lángelmének a tömeghez való viszonyát félreértette a XIX. századi materializmus és Nietzsche is. A materialista szemlélet szerint a politikusnak magától értetõdõen az a kötelessége, hogy a tömeg anyagi felemeléséért dolgozzák. Nietzsche úgy gondolta, hogy a tömeg csak azért létezik, hogy kitermelje magából a nagy embereket. Ám a cél eszméje nem képes jellemezni a folyamatot, ahogy az létezik. Minden ideológiától elvonatkoztatva, a nagy emberek és a tömegek egységet képeznek, mindegyikük az eszme szolgálatában áll, és mindegyikük csakis az ellenpólushoz viszonyítva képes megtalálni a történelmi jelentõségét. Carlyle ennek a kornak (amikor a tekintélynek és a monarchiának újra tiszta a lelkiismerete), ösztönös igényét fejezte ki: találd meg a kg- < megfelelõbb embert, és hagyd, hogy király legyen!

A demokratikus ideológusok, akik fejüket mélyen a porba (dugják, azt mondják: lehet, hogy rossz uralkodó lép majd a színre. De a történelem parancsszava nem az, hogy tökéletes rendszert hozzon létre, hanem az, hogy be kell tölteni a történelmi küldetést. Ez volt az, ami létrehozta a demokráciát, és ez az, amely jelenleg nem törõdik a Múlt siralmaival, hanem egyedül a Jövõ hangjait akarja hallatni. Jönnek az uralkodók, ha jók, ha rosszak.

A düledezõ épület homlokzatára cifra betûkkel nyomtatták: Demokrácia. De mögötte egy pénztár látható, amelyben a bankár ül és pénzt számol: a nyugati nemzetek vérdíját. Rémülten tekint fel, amikor menetelõ lábak hangja hallatszik.

A Nyugat Jövõje azt követeli, hogy a nagy embereket nagy hatalommal ruházzák fel. Politikai hagyomány teremtése - reményünk; 1950 káoszából nem vezet ki remény. Csak nagy emberek hidalhatják át a szakadékot.

FAJ, NÉP, NEMZET, ÁLLAM

A faj, a nép, a nemzet és az állam XIX. századi fogalmai kizárólag racionalista romantikus eredetûek. Annak a gondolkodási módszernek a következményei, amely az anyagi problémák mintájára akarja megoldani az élõlényekkel kapcsolatos problémákat, így tehát materialisztikus jellegûek. A materialisztikus szemléletet az élõlényekre alkalmazva

sekélyes, mivel minden élettel kapcsolatban a szellem elsõdleges, és az anyag csupán a szellem kifejezõdésének eszköze. Mivel ezek a XIX. századi fogalmak racionalisztikusak, alapvetõen nem tényszerûek, hiszen az élet irracionális, amelyet nem lehet a nem-organikus logikával és rendszerezéssel megközelíteni. A kor, amelybe léptünk, és amelynek az egyik megfogalmazása, a politika kora, tehát a tények korszaka.
A szélesebb terjedelmû kérdés a magasabb rendû kultúra alkalmazkodása, egészsége és megbetegedése. Ezek viszonya az emberi csoportosulás minden típusához a kultúra életereje végsõ problémája vizsgálatának egyik elõfeltétele. Ezért ezeknek a csoportosulásoknak a természetét elõzetes elgondolások nélkül fogjuk szemlélni, olyan látásmóddal, hogy meg tudjuk ragadni azok legmélyebb értelmét, eredetét, életét és összefüggéseit.

A lelketlen anyagi tárgyak éveken át megtartják azonosságukat, ezért az anyagi dolgok vizsgálatához szokott gondolkodásmód feltételezte, hogy a politikai és egyéb emberi csoportosulások 1800 körüli léte valami a priori (eleve adott) valóságot tükröz, vagyis az állandó valóság igazi lényegébõl fed fel valamit. Mindent úgy szemléltek, mint ezeknek a "népeknek" az alkotását. Ezt alkalmazták a képzõmûvészeti formákra, az irodalomra, az államra, a technikára és általában a kultúrára. Ez a szemlélet nincs összhangban a történelmi tényekkel.

A sorban az elsõ fogalom a faj. A XIX. század fajjal kapcsolatos materialista gondolkodásmódjának különösen súlyos következményei voltak Európa számára, mivel ez a gondolkodásmód párosult a tekintély újjászületésével kapcsolatos XX. század elejei mozgalmak egyikével.

Valamely politikai mozgalom esetében bármely elméleti kinövés luxus. Az 1933-2000 közötti Európa nem engedheti meg magának azt a drága árat, amit fizetnie kellett a régimódi fajelméletek iránti romantikus érdeklõdésért. Ezek az elméletek megértek a pusztulásra.

II.
A fajnak kettõs jelentése van. Ezeket sorjában meg kell vizsgálnunk, hogy megállapíthassuk viszonylagos fontosságukat egy abszolút politikai korban. Az elsõ jelentés objektív, a második szubjektív.

Az egymással vérségi kapcsolatban álló, egymást követõ emberi nemzedékeknek világosan kivehetõ törekvése, hogy állandóan egy területen tartózkodjanak. A nomád törzsek nagyobb határokon belül vándorolnak, de ezek a határok szintén meghatározottak. Ezen területen belül a növényi és állati élet formáinak helyi jellemzõi vannak, amelyek különböznek a más területre átültetett ugyanezen törzsek jellemzõitõl.

A XIX. század antropológiai vizsgálatai feltártak egy matematikailag kimutatható tényt, ami jó kiindulópont a talaj befolyásoló szerepének igazolására. Megállapították, hogy a világ egy adott lakott területén a lakosságnak átlagos fejméreti mutatószáma van. Ami fontosabb, Európa minden részébõl Amerikába bevándoroltakon, majd Amerikában született gyermekeiken végzett mérések segítségével megállapították, hogy ez a fejméreti mutatószám a talajhoz kötött és az új nemzedékben azonnal megmutatkozik. Így a hosszúfejû szicíliai zsidók és a rövidfejû németországi zsidók leszármazottai egyaránt az átlagos amerikai fejméretet mutatták. A testméret és a növés idõtartama alkotja azt a a két további jellemzõt, amelyben mindenfajta amerikai emberek - az indiánok, négerek és fehérek egyaránt - ugyanazt az átlagot mutatják, tekintet nélkül azoknak az országoknak,

illetve törzseknek átlagos testméretére és növekedési idõtartamára, amelyekbõl származnak. Az átlagos igen hosszú növekedési idejû Írországból bevándorlók gyermekei esetében a helyi befolyásoló tényezõkre való reagálás azonnal észrevehetõ volt.

Ezekbõl és egyéb tényekbõl, az új és a régebbi megfigyelések összehasonlításából kitûnik, hogy a talaj bizonyos határok között ugyanolyan befolyást gyakorol az emberi törzsekre, mint a növények és állatok életére. Ennek a hatásnak a technikája nem ismeretes. Forrását viszont ismerjük. A dolgok összességének kozmikus egysége a forrás, ama egység, amely a természet ciklikus és ritmikus változásában mutatkozik meg. Az ember nem független ettõl az egységtõl, hanem részese ennek. Az embernek a lélek és a ragadozó állat kettõssége is egységet képez. Szétválasztjuk eképpen õt, hogy megérthessük, de ez nem képes egységét megzavarni. A természet vonatkozásainak gondolati szétválasztásával sem tudjuk annak egységét lerontani. A Hold ciklusa sok emberi jelenséggel vonatkozásban áll. Errõl a vonatkozásról csak annyit tudhatunk, hogy miben áll, de azt sohasem, hogy a Hold miként hat ezekre a jelenségekre. A természetben minden változás ritmikus - az áramlatok változása és a hullámmozgás, a szelek és a folyók mozgása, az élõ egyedeknek, a fajoknak és magának az életnek a megjelenése és eltûnése.

Az ember részese ezeknek a ritmikus változásoknak. Sajátos felépítése ezeknek a ritmusoknak sajátosan emberi formát ad. Természetének az az oldala, amely ezt az összefüggést kifejezi, a faj. Egy emberben a faj az a létsík, amely vonatkozásban áll a növényi és állati élettel és azokon túl a világegyetem nagy ritmusaival. A faj: az embernek az a része, amely a Mindenségbe szinte általánosul, inkább beleolvad, mint a lelke, a faji jellegét meghatározza és megkülönbözteti az összes többi létformáktól.
Az élet négy formában nyilvánul meg: növény, állat, ember, magasabb rendû kultúra. Noha ezek mindegyike a többiektõl különbözõ forma, mégis vonatkozásban áll az összes többiekkel. Az állatok, mivel egy bizonyos területhez vannak kötve, megtartanak a létükben valamit a növényi létsíkból is. A faj az emberben a növényi és állati szintet is kifejezi. A fennállásuk ideje alatt egy bizonyos területhez kötött magasabb rendû kultúrák is kapcsolatban vannak a növényi világgal, bármilyen kihívóak és szabadok is a büszke alkotásaik. Magas politikájuk és nagy háborúik a magasabb rendû kultúrák természetében rejlõ állati és emberi elem megnyilvánulásai.

Az ember jellemzõ sajátosságaiból némelyeket a talaj, másokat a törzs határoz meg. A bõr színe az utóbbi csoportba tartozik és túléli a más területre való áttelepülést is. Az egyes fajoknak még az összes testi jellegzetességeit sem lehet felsorolni, mivel az adatok nincsenek összegyûjtve. De ez célunk szempontjából nem is fontos, mivel a faj objektív jelentésében is a legfontosabb elem szellemi.

Kétségtelen, hogy bizonyos törzsek bizonyos szellemi irányban magasabb rendû adottságokkal rendelkeznek. A szellemi minõségek éppen úgy különböznek egymástól, mint a testiek. Nemcsak az átlagos testmagasság változó, hanem az átlagos szellemi teljesítmény is. A talaj nemcsak a koponyaformát és a termetet határozza meg, hanem szükségképpen annak talajtól meghatározott szellemi sajátosságok is. Lehetetlen lenne azt hinni, hogy egy kozmikus hatás, amely rányomja a bélyegét az emberi testre, érintetlenül hagyja az ember lényegét, a lelket. De az összes törzsek annyira össze vannak keveredve, illetve a történelem ismételten annyi mindent elvett a törzsi sajátosságokból, hogy sohasem állapíthatjuk meg az egyes területek eredeti lelki minõségeit. A szellemi oldalon sohasem tudjuk, hogy egy adott populáció faji minõségei közül melyek a talaj által meghatározottak és melyek azok, melyeket a nemzedékek során végbemenõ törzsi keveredés hozott létre. Egy olyan gyakorlati évszázad számára, mint amilyen a jelenlegi és

a következõ, az eredet és a különféle magyarázatok kevésbé fontosak, mint a tények és a lehetõségek. Ezért a faj mint gyakorlati valóság jobban érdekel bennünket, mint a faj metafizikája.

Egy adott ember milyen fajhoz tartozik? Elsõ pillanatban tudjuk, de azt, hogy pontosan milyen jelek mondják meg ezt nekünk, anyagi módon nem lehet kifejteni. A megérzésekre és ösztönökre vagyunk kénytelenek hagyatkozni, amiket nem lehet lemérni a természettudományok patikamérlegén.

Láttuk, hogy a faj a vidékkel és a törzsi eredettel függ össze. Külsõ megnyilvánulása egy bizonyos tipikus kifejezésmód, az arcvonásoknak egyfajta játéka, egyfajta tekintet. Ennek a kifejezésmódnak nincsenek merev testi jelei, de ez nem érinti azt a tényt, hogy ez a sajátos kifejezésmód létezik, hanem csupán megértése módszerét befolyásolja. Egy adott területen élõ primitív lakosságnak - tág határok között vizsgálva - hasonló külseje van. De a közelebbi vizsgálat helyi finom különbségeket tár fel, és ezek újra törzsekbe, altörzsekbe, családokba és végül egyedekbe sorolhatók. A faj objektív értelemben egy csoport lelki-biológiai közösségét jelenti.

Így a fajok nem osztályozhatók másként, mint önkényesen. A materialista XIX. század több ilyen önkényes osztályozást eredményezett. Természetesen a felosztásnál jellemzõ vonások kizárólag anyagi vonások voltak. Például a fejforma volt az egyik osztályozás alapja, a haj és a beszéd típusa a másiké, az orr formája és a bõr színe a harmadiké. Ez az osztályozás legjobb esetben anatómiai csoportokat eredményezhetett, de nem volt képes a fajt megközelíteni.

Az egymással kapcsolatban lévõ emberek hatást gyakorolnak egymásra és így megközelítik egymást. Ez érvényes az egyedekre, amikkel kapcsolatban megfigyelhetõ, hogy az öreg házaspárok esetében a férj és a feleség testileg is hasonlóvá válik egymáshoz, és ez éppen így érvényes a csoportokra is. Amit az egyik csoportnak egy másikhoz való asszimilációjának neveznek, nem csupán a csíraplazma keveredésének eredménye, ahogy azt a materializmus gondolta.

Ez többnyire az asszimiláló csoportnak az új jövevényekre gyakorolt szellemi hatásának az eredménye, ami természetes és teljes, ha nincsenek erõteljes elválasztó határok a csoportok között. Az elválasztó határok hiánya a faji határok eltûnését eredményezi, és ezt követõen már új faj van jelen, amely nem más, mint a két korábbi faj ötvözete. Az erõsebbik faj általában csupán kisebb fokban változik, de itt különféle lehetõségek vannak, és ezek vizsgálata a késõbbiek feladata.

III.

Láttuk, hogy a faj objektív értelemben egy népesség és egy terület közötti vonatkozást fejezi ki, és lényegében a kozmikus ritmus egyfajta megnyilvánulása. Ennek elsõ látható jele a külsõ megjelenés, de ez a láthatatlan valóság egyéb módokon is kifejezõdik. Például a kínaiak számára a szag a faj egyik fémjelzése. Egészen biztos, hogy a hallható dolgoknak, mint a beszédnek, a dalnak, a nevetésnek is van faji jelentése. A betegségre való fogékonyság egy másik faji megkülönböztetõ jelenség. A japánoknak, az amerikaiaknak és a négereknek más és más a tuberkulózissal kapcsolatos ellenállóképességük. Az amerikai orvosi statisztikák azt mutatják, hogy a zsidók között gyakoribb az idegbetegség és a cukorbetegség, mint az amerikaiak között, és a zsidók esetében bármely betegség elõfordulási arányszáma más. A taglejtésnek, testtartásnak és

az öltözéknek is van faji jelentõsége.

Ám a faj nagy látható jele az arc. Nem tudjuk, mi közvetíti az arcvonásokban megnyilvánuló faji jelleget, és a statisztikák és mérések segítségével történõ megközelítési kísérletek szükségképpen kudarcot vallanak. Ez a tény okozta, hogy a liberálisok és egyéb materialisták tagadták, hogy különbözõ fajok léteznek. Ez az elfogadhatatlan tan Amerikából származik, pedig Amerika valójában széles skálájú faji laboratórium. Ez a tan valójában nem egyéb, mint annak bevallása, hogy a racionalizmus és a természettudományos módszer teljesen alkalmatlan a faj lényegét megérteni, vagy a fajokat természettudományos módon típusokba rendezni. Ezt az alkalmatlanságot már korábban felismerték mindazok, akik ragaszkodtak a tényekhez, és nem voltak hajlandók tényellenes elméleteket elfogadni. Tételezzük fel, hogy egy ember tökéletesen áttanulmányozza a mérési eredményeket minden arcról (az orr hosszúságáról, a szemöldökrõl, az állról, a szemöldök szélességérõl, az állkapocsról, a szájról stb.), míg egy új arcról helyesen meg tudja állapítani, hogy milyenek annak a méretei. Ha ezek után egy kizárólag írásba foglalt mérési eredmény-sorozatot adnak át neki, gondolhatja-e bárki is, hogy még ez a különlegesen képzett személy is képes lesz-e fogalmat alkotni annak az arckifejezésnek faji jellegérõl, amelyen a méréseket végezték? Természetesen nem, és ugyanez érvényes a faj bármely más kifejezõdésére is.

A faj egy másik fontos objektív analógiája figyelhetõ meg a nõi arckifejezés divatjában, amely gyakran változik a kései városi civilizációban. Amikor egy adott nõi típust ideálisnak tartanak, tény, hogy az erre érzékeny asszonyok igen hamar kialakítják magukon ezt az arckifejezést. A faj területén hasonló jelenség létezik. Ha egy bizonyos, a többitõl különbözõ kozmikus ritmus egy bizonyos fajt eredményez, annak tagjai automatikusan kialakítanak egyfajta ösztönt a faji szépség iránt, ami befolyásolja a párválasztást és minden egyes egyed lelkére belülrõl gyakorol hatást. Ez a kettõs késztetés kialakítja a faji típust, ami egy bizonyos eszmény felé mutat. Szükségtelen mondani, hogy a faji szépség iránti ezen ösztönnek semmi köze sincs Hollywood dekadens erotika-kultuszához. Hollywood ideáljai kizárólag egyedi-értelmiségi ideálok, s ezeknek semmi közük sincs a faji jelleghez. A faj a világegyetem egyfajta megnyilvánulása, és ez mindig a folytonosság megõrzésére sarkallja. A férfi a fajilag ideális nõre teljesen öntudatlanul úgy gondol, mint erõs gyermekei lehetséges anyjára. A fajilag ideális férfi a nõ ura, aki gazdagítja az asszony életét, aki megszerzi magának a férfit, mint gyermekeinek apját. Hollywood degenerált erotikája fajellenes, alapeszménye nem az életfolytonosság, hanem az élvezet. A nõ az élvezet tárgya, és a férfi ennek a tárgynak a rabszolgája.
Egy faj törekvése a saját fizikai típusa felé - ez egyike ama nagy tényeknek, amelyekkel kapcsolatban nem lehet manipulálni az eszmények teljesen idegen típusegyedekkel való helyettesítésével, amit megkísérelt a liberalizmus és a kommunizmus a racionalizmus uralma idején.

A faj nem érthetõ meg, ha bensõleg összekapcsolódik más életszintektõl származó jelenségekkel, mint a nemzeti jelleggel, a politikával, a néppel, az állammal vagy a kultúrával. Noha a történelem a maga fejlõdése során, néhány évszázadon át erõs összefüggést teremthet a faj és a nemzet között, nem lehet azt mondani, hogy mindig az elõzõ faji típus alakítja ki az azt követõ politikai egységet. Ha egy így lenne, Európa korábbi nemzetei közül egy sem alakult volna ki úgy, ahogy kialakult. Például gondoljunk csak a kalábriaiak és a lombardok közötti faji különbségekre! Ám mit számított ez Garibaldi korának története szempontjából?

Ezzel elérkeztünk a faj objektív jelentésének olyan mozzanatához, melynek korunkban legnagyobb jelentõsége van: a történelem szûkíti vagy tágítja a faji meghatározottság határait. Ez a faj szellemi eleme által megy végbe. Így törekszik egy szellemi és történelmi közösséget alkotó csoport arra, hogy sajátos vonásra is szert tegyen. Az a közös jelleg, amelyben magasabb rendû természete részesedik, lefelé, az emberi természet alacsonyabb rendû, kozmikus részére is kisugárzik. A nyugati történelem folyamán így törekedett a korai nemesség arra, hogy fajjá alakuljon, annak érdekében, hogy szellemi egysége teljesebb legyen. Hogy ez milyen fokot ért el, még mindig látható mindenütt, ahol a korai nemesség történelmi folytonosságát mind a mai napig megõrizték. A faj alakulásának fontos példája a zsidó faj kialakulása, ahogy jelenleg ismerjük, ezeréves európai gettóélet után. A zsidók eltérõ kultúrájától és világszemléletétõl pillanatnyilag eltekintve, ha egy csoportnak évszázadokon át közös sorsban van része, egy fajjá és szellemi-történelmi egységgé kovácsolódik, bármi is volt az eredeti csoport megalakulásának az alapja.

A faj befolyásolja a történelmet azáltal, hogy anyagot szolgáltat számára, és a vér, a becsület és az erõs ösztönök hordozója. Ezzel szemben a történelem is befolyásolja a fajt azáltal, hogy a magas történelem egységeinek faji jelleget kölcsönöz a szellemi jelleg mellé. A faj alacsonyabb létsíkot jelent, abban az értelemben, hogy közelebb áll a kozmikus hatásokhoz, szorosabb kapcsolatban áll az általános értelemben vett élet primitív vágyaival és ösztönzéseivel. A történelem magasabb létsík, amelyek a sajátosan emberi létmód, és fölötte a magasabb rendû kultúra képviseli az életformáinak különbözõségét. Egy történelmi egység fajjá alakulásának útja (ahogy például a nyugati nemességbõl faj lett) az, hogy egy ilyen ideális testi típusú csoportban elkerülhetetlen kozmikus késztetés lép fel, ami a faji szépségre irányuló ösztönnel a csíraplazmában és az egyes lelkekben együttesen munkálkodik. Ez azt eredményezi, hogy az ehhez a csoporthoz tartozó személyeknek közös, sajátos külsejük lesz. Ennek a csoportnak ez lesz a megkülönböztetõje a történelem áramlatában. Mihelyt ez a sorsközösség megszûnik, a történelem váltakozása következtében ez a faj is eltûnik, és sohasem jelenik meg ismét.

IV.

Ebbõl a pontból a faj XIX. századi materialista értelmezésének alapvetõ félreértése világossá és körülírhatóvá válik:
A faj nem csoport-anatómia.
A faj nem független a talajtól.
A faj nem független a szellemtõl és a történelemtõl.
A faj egyedül önkényes alapon osztályozható.
A faj az embereknek nem állandó, merev kollektív jellemzése, amely változatlan marad a történelem folyamán.

A tényeken és nem az elõzetes fizikai és mechanikai elképzeléseken alapuló huszadik századi szemlélet a fajt "cseppfolyós" kategóriának látja, olyannak, amely a történelemmel együtt "siklik" a talaj által meghatározott merev csontváz fölött. Jön és megy, miként a történelem, szimbiózisban van a történésekkel. Azok a parasztok, akik Persepolishoz közel jelenleg a földet mûvelik, ugyanahhoz a fajhoz tartoznak, mint azok, akik ott ezer évvel Dáriusz elõtt ültettek, illetve kóboroltak, tekintet nélkül arra, hogy hívták õket akkor, és hogy hívják õket ma. A közbeesõ idõszakban ezen a területen egy magasabb rendû kultúra jött létre és pusztult el, létrehozva olyan fajokat, amik mindörökre eltûntek.

Ez az utóbbi tévedés - a neveknek a történelem egységeivel, illetve a fajokkal való összekeverése - egyike a XIX. századi materializmus legrombolóbb tévedéseinek. A nevek

a történelem felszínéhez tartoznak, és nem a történelem ritmikus, kozmikus oldalához. Ha Görögország jelenlegi lakóinak ugyanaz a közös nevük is van, mint Arisztotelész korában ugyanezen terület lakosainak, gondolhatja-e bárki is, hogy ezen a területen történelmi folytonosság létezik? Avagy faji folytonosság? A neveknek éppen úgy saját sorsuk van, mint például a nyelveknek, és ez a sors független a fajok sorsától. Így például a közös nyelvbõl nem szabad arra következtetnünk, hogy Haiti és Québec lakóinak közös az eredetük, pedig erre kellene következtetnünk, ha a XIX. századi módszereket alkalmaznánk a jelenre, avagy a ránk maradt nevekbõl és nyelvekbõl következtetnénk a múltra. Yukatán jelenlegi lakosai fajilag ugyanazok mint azok, akik itt Krisztus után 100-ban laktak, noha most spanyolul beszélnek, akkor pedig egy, azóta már eltûnt nyelven érintkeztek egymással; ugyanolyanok fajilag, még akkor is, ha most másképpen hívják õket, mint akkor. A közbeesõ idõszakban ott kialakult, kiteljesedett és elpusztult egy magasabb rendû kultúra, de annak letûnte után a faj újra a törzs és a terület közötti kezdetleges, egyszerû vonatkozássá lett. A magas történelem ott nem befolyásolta a fajt, és a faj nem befolyásolta a történelmet.

Az egyiptomi kultúra idõszakában a néprõl, melyet líbiaiaknak neveztek, neveztek el egy területet. Azt jelentené ez, hogy akik most ott laknak, fajilag azóta is kapcsolatban állnak az egykori lakosokkal? A poroszok Kr. u. 1000-ben Európán kívüli nép voltak. 1700-ban a 'porosz' szó egy nyugati jellegû népre vonatkozott. Ezt a nevet az egykori nyugati hódítók egyszerûen azoktól a törzsektõl vették át, amelyeket errõl a területrõl elûztek. Az osztrogótok, vizi-gótok, jütek, varégek, szászok, vandálok, norvégok, dánok ugyanabból a faji anyagból származnak, de a nevük nem mutatja ezt. Idõnként egy terület neve egy népcsoporttól származik, ezért miután már az a nép nem lakik ott, a régi név átszáll a hódítókra. Ez történt Poroszország és Britannia esetében. Máskor meg egy népcsoport veszi egy területrõl a nevét, mint az amerikaiak.

A faj-történelem együttélésének vonatkozásában a nevek esetlegesek. Nem jeleznek semmilyen belsõ folytonosságot. Ugyanez érvényes a nyelvre is.

Mihelyt megértjük azt a gondolatot, hogy amit történelemnek nevezünk, nem egyéb, mint a magasabb rendû kultúrák története, az úgynevezett "magas történelem", és ezek a magasabb rendû kultúrák olyan organikus egységek, amelyek belsõ lehetõségeiket a gondolkodás és történés elõttünk fekvõ gazdag formáiban fejezik ki, megérthetjük azt a módot, ahogy a történelem felhasznál mindenfajta emberanyagot a maga kiteljesedésére. A történelem úgy hat erre az emberanyagra, hogy történelmi egységeket hoz létre olyan csoportokból, amelyek korábban gyakran biológiailag nagyon különböztek egymástól. A történelmi egység, összhangban a kozmikus ritmussal, amely a növényektõl a kultúráig minden élõlényt irányít, sajátos faji egységre, új faji egységre tesz szert, miután a maga szellemi-történelmi tartalmával eltávolodott a törzs és a talaj közötti korábbi primitív, egyszerû vonatkozástól. De a kultúra kiteljesedésével (a magas történelem végével) a szellemi-történelmi tartalom mindörökre tovatûnik, és a primitív összhang újra uralkodóvá válik.

A magasabb rendû kultúra által átvett csoportoknak korábbi, biológiai története nem játszik szerepet ebben a folyamatban. A bennszülött törzsek, az egykori nomádok korábbi neve és nyelvezete nem jelentõs a magasabb történelem szempontjából, mihelyt annak folyama megindul. A fejlõdési folyamat tiszta lappal indul. De a fejlõdés során a magasabb rendû kultúra bármilyen elemet beépíthet a maga szellemiségébe. De az új elemek semmit nem adhatnak hozzá a kultúrához - az magasabb rendû egyediség, így saját egysége van, amelyet egy vele egyenrangú organizmus is csupán felszínileg befolyásolhat,

és a belsõ természetét megváltoztatni valamely emberi csoport még inkább képtelen. Ezért bármely csoport lép a kultúra területére, az vagy a kultúra szellemén belüli, vagy azon kívüli - harmadik eset nincs.

Mindig csupán két organikus alternatíva van: élet vagy halál, betegség vagy egészség, további fejlõdés vagy torzulás. Amikor az organizmus külsõ hatásra letér igazi útjáról, szükségképpen bekövetkezik a kultúra válsága, egy olyan válság, ami a kultúra egész életére kihat, és gyakran milliók katasztrófáját idézi elõ. De errõl majd késõbb.
A faj objektív jelentésének két másik olyan vonatkozása van, ami fontos a huszadik századi szemlélet számára. Láttuk, hogy a fajoknak a történelmi célok számára különbözõ adottságaik vannak (fajokon értve itt a primitív csoportokat, a talaj és az emberállomány közötti egyszerû vonatkozásokat). Láttuk, hogy a fajok befolyásolják a történelmet, és fordítva. Ezzel elérkeztünk a fajok hierarchiájához.

V

A materialistáknak természetesen nem sikerült anatómiai osztályozást készíteni a fajokról. De a fajok bármelyik adott funkcióból kiindulva a. funkcionális képességek szerint osztályozhatók. Így a fajok osztályozhatók például a testi erõ alapján, és akkor kétségtelenül a négerek állnának egy ilyen hierarchia csúcsán. Az ilyen hierarchia azonban nem alapulna lényeges szemponton, mivel a testi erõ nem tartozik általában az ember lényegéhez, még kevésbé a kultúrember lényegéhez.

Az emberi természet alapvetõ késztetése - az önfenntartás és a szexuális ösztön fölött, amelyeket az ember más élõlényekkel együtt birtokol - a hatalomvágy. Az emberek között a létért folytatott küzdelem nagyon ritka. Az ilyen jellegû küzdelmek, amik elõfordulnak, majdnem mindig hatalmi harcok. Ezeket a házastársak, családok, törzsek, népek, nemzetek és államok között figyelhetjük meg. Ezért a hatalomvágy erejére alapozott faj hierarchia kapcsolatban áll a történelmi realitásokkal.

Ennek a hierarchiának természetesen nem lehet örök érvénye. Ezért Gobineau, Chamberlain, Osborn és Grant iskolája bizonyos szempontból egy vonalon mozgott a materialistákkal, akik kijelentették, hogy fajok nem léteznek, mivel a saját módszerükkel nem tudták felfedezni azokat. Az elõbbiek tévedése az volt, hogy feltételezték, hogy az õ idejükben létezõ fajok állandóak, mindig léteztek és mindig létezni fognak. Úgy szemlélték a fajokat, mint építõ tömböket, mint eredeti anyagot és figyelmen kívül hagyták a faj és a történelem, a faj és a szellem és a faj és a Rendeltetés összefüggéseit. De legalább koruk létezõ faji realitásait felismerték. Egyedüli tévedésük az volt, hogy ezeket a realitásokat merevnek, inkább létezõnek, mint valamivé válónak tekintették. Ezenkívül az õ megközelítésükben felfedezhetõ a leszármazási gondolkodás maradványa is, ám ez a fajta gondolkodás értelmiségi és nem történelmi gondolkodás, mivel a történelem a rendelkezésére álló emberanyagot használja, anélkül, hogy az elõdökre vonatkozó kérdéseket tenne fel, és a felhasználás folyamata során ezt az emberanyagot a rendeltetés óriási, misztikus erejével hozza vonatkozásba. A leszármazási gondolkodásnak ez a maradványa arra törekedett, hogy a kultúrnépekrõl olyan gondolati felosztást adjon, ami nem felelt meg a tényekhez igazodó felosztásnak. A további materialista törekvés arra irányult, hogy a Mendel által bizonyos növényekre kidolgozott öröklési elveket kiterjesszék az emberi fajok területére. Ez a tendencia terméketlennek bizonyult, és majdnem egy évszázadnyi, sovány eredményekkel járó kísérletezés után el kellett vetni annak a huszadik századi szemléletnek a javára, amely a történelmet és annak anyagát történelmi szellemben és nem a mechanika vagy a geológia természettudományos szellemében közelíti meg.

Mindazonáltal Gobineau iskolája legalább tényből indult ki, és ez sokkal közelebb vitt a realitáshoz, mint azok a tanult bolondok, akik vonalzóik és térképeik mellõl felpillantva jelentették be a faj halálát.

Ez a tény volt a fajok hierarchiája kulturális célok számára. Abban az idõben a 'kultúra' szót az irodalom és a szépmûvészetek jelölésére használták, mint amik különböznek a csúf, brutális gazdasági élettõl, a technikától, a háborútól és a politikától. Ezért ezeknek az elméleteknek a "gravitációs pontja" inkább értelmi, mint lelki volt. Amikor beköszöntött a huszadik század szemlélete, és a levegõ megtisztult az összes materialista-romantikus elméletektõl, a kultúra egységét a képzõmûvészetek, a filozófia, a vallás, a természettudomány, a technika, a politika, az államformák, a fajformák és a háború valamennyi megnyilvánulásán keresztül fogták fel. Ezért a fajok hierarchiája ebben a században a hatalomvágy fokozatain alapult.

A fajoknak ez az osztályozása értelmi szempontból önkényes, éppen annyira, mint az a felosztás, amely a testi erõn alapul. Ám ez az egyetlen alkalmas osztályozás számunkra ebben a korban.

Ez az osztályozás nem is merev, mert ezen a területen a történelem váltakozásai fontosabbban, mint az örökletes tulajdonságok. Jelenleg nincs hindu faj, noha egykor volt. Ez a név az egykori történelem terméke, és nem felel meg semmifajta faji csoportnak. Hasonlóképpen nincs baszk, breton, hesszeni, andalúziai, bajor, ausztriai faj sem. Ugyanígy a nyugati civilizációkban ma létezõ fajok el is fognak tûnni, amikor túllép rajtuk a történelem.

A fajok hierarchiájának forrása a történelem, a történéseket mozgató erõk. Így, amikor azt látjuk, hogy egy sajátos fajiságú európai nép, az angol a maga maroknyi csapataival két évszázadon át elfoglalva tart egy több százmilliós ázsiai országot, Indiát, azt mondjuk, hogy ez a nép a hatalomvágy magas fokán áll. A XIX. század folyamán 300 000 000 indiait 65 000 fõnyi angol helyõrség tartott megszállva.

A puszta számok félrevezethetnének minket, ha nem tudnánk, hogy Anglia népe egy magasabb rendû kultúra szolgálatában állt, míg India primitív milliókkal teli terület, olyan terület, amelyen egykor ugyanolyan magasabb rendû kultúra virágzott, mint amilyen most a miénk, de már régóta visszatért a kultúra elõtti primitívségére, kulturális múltja romjai és emlékei közepette. Ha ezt tudjuk, ennek alapján azt is megállapíthatjuk, hogy ennek az erõs hatalmi vágynak a forrása - legalábbis részben - a kultúra rendeltetésének erejében rejlik, melynek Anglia egyik megnyilatkozása.
Ha olyan fajra gondolunk, mint a spanyol, és olyan két csapatra, mint amilyen Cortezé és Pizarróé volt, és ezeknek a teljesítményeirõl olvasunk, tudjuk, hogy erõs hatalomvággyal rendelkezõ faj van elõttünk. Valamivel több, mint száz emberével Pizarro több milliós birodalom legyõzésére indult. Cortez terve hasonlóan merész volt - és mindketten katonai sikert arattak. Nem rabszolga faj az, amely ilyen teljesítményekre képes. Az a tény, hogy az aztékok és inkák maguk is nemcsak faji jellegû népesség voltak, hanem egy magasabb rendû kultúra hordozói, ezeket a hõstetteket szinte hihetetlenné teszi.

A francia faj a forradalom és a napóleoni háborúk idején egy kulturális eszme szolgálatában állt: annak a küldetésnek a szolgálatában, mely a kultúrából civilizációba történõ teljes irányváltoztatásban és a racionalizmus korszakának megnyitásában állt. Az az óriási erõ, amelyet ez az élõ eszme kölcsönzött a fegyvertelen Franciaországnak, megmutatkozott a húsz évig tartó katonai sikerekben, melyeket Franciaország aratott a

vele szemben ismételten szövetkezõ egész Európa felett. Napóleon parancsnoksága alatt 150 csatából 145 esetben gyõztesen kerültek ki. Egy faj, amely kiállja ezt a próbát, nagy hatalomvággyal rendelkezik.

A felsorolt esetek mindegyikében a fajt a történelem hozta létre. Ebben az összefüggésben a 'faj' szó tartalmazza a két elemet: a népesség és a terület vonatkozását és a történelem és a kulturális eszme szellemi közösségét. Ezek, hogy úgy mondjam, rétegzettek: alul a kozmikus ritmus erõs, primitív lüktetése egy adott névben, és fölötte fejti ki hatását egy magasabb kultúrának formát adó, alkotó, ösztönzõ Rendeltetése.

Amikor Anjou Károly 1267-ben lefejeztette Konrádot, az utolsó Hohenstaufen császárt, Németország mint politikailag jelentõs egység eltûnt a Nyugat történelmébõl mintegy 500 évre, és a XVIIL században jelent meg ismét Ausztria és Poroszország kettõs formájában. Eme 500 év alatt Európa magas történelmét más hatalmak alakították, többnyire saját vérükkel. Ez azt jelenti, hogy - összehasonlítva azzal az óriási vérveszteséggel, melyet a többi népek nemzedékeken át elszenvedtek - Németország meg volt kímélve.
Hogy ennek a ténynek a jelentõségét megérthessük, vissza kell mennünk az európai fajok puszta biológiai eredetére.

VI.
Azok a kezdeti népáradatok, melyek Krisztus elõtt 2000-Krisztus után 1000 között Eurázsia északi részérõl indultak el, valószínûleg egymással rokonságban lévõ népek voltak. A hasszitáknak nevezett barbárok Krisztus elõtt 1700 körül meghódították a babilóniai kultúra maradványait. A következõ században a Hikszoszoknak nevezett északi barbárok meghódították Egyiptomot, és uralmuk alá hajtották az egyiptomi civilizációt. Indiában is egy északi barbár horda, az árják hódították meg az indiai kultúrát. Azok a népek, amelyek megjelentek Európában a Krisztus után 1000-ben végzõdõ 1500 év alatt különbözõ néven - mint frankok, angolok, gótok, szászok, kelták, vizigótok, osztrogótok, lombardok, belgák, norvégok, vikingek, dánok, varégek, germánok, alemannok, teutonok és más népek - mind hasonló törzsbõl származtak. Nagyon valószínû, hogy a régi keleti civilizációk meghódítói hasonló eredetûek voltak, mint azok a nyugati barbárok, akik évszázadokon át fenyegették, és végül elfoglalták Rómát. Ennek a népnek fontos jellemzõje volt a szõkeség. Mindenütt, ahol napjainkban szõke nyomra bukkanunk, valamint a régmúlt idõben megfordult ott ez az északi fajta. Ezek az északi barbárok meghódították egész Európa bennszülött népeit, attól fogva õk alkották a felsõ réteget, õk adták a vezetõket, a harcosokat és a törvényeket mindenütt, ahová mentek. Így õk képviselték a vezetõ réteget a jelenleg Spanyolország, Olaszország, Franciaország, Németország és Anglia néven ismert területeken. Bizonyos helyeken nagyobb volt a számarányuk, mint másutt, és a nyugati kultúra Krisztus után 1000 körüli keletkezésekor ez az erõs akaratú primitív réteg lett a koreszme hordozója. Ez a réteg, a korábbi, beteljesedett, küldetését bevégzett civilizációk meghódítója lett most kiválasztva egy magasabb rendû kultúra Rendeltetésének teljesítésére.

Ennek a primitív biológiai népáradatnak megkülönböztetõ vonása az erõs akarat. Nemcsak a nyugati kultúra belsõ eszméje, hanem ez az erõs akarat is oka volt annak, hogy a nyugati kultúra a maga története során gondolati és cselekvési területen egyaránt minden irányban erõteljesen megnyilvánult. Gondoljunk csak a vikingekre, akik a mi történelmünk hajnali szürkületében kezdetleges hajóikkal elérték Amerikát Európából! Ez az a fajta emberanyag, amely vérével adózott a nyugati fajoknak, népeknek és nemzeteknek. A lét eme kincsestárának köszönheti a Nyugat vitézségét a csatatereken - és ez a tény ismert az egész világon, elméletileg akár tagadják, akár nem. Kérdezzünk meg bármely tábornokot,

kiknek lenne szívesebben parancsnoka: egy olyan ezrednek, melynek katonáit Pomerániából toborozták, avagy egy néger ezrednek?

A Nyugat szerencsétlenségére az orosz népben is fellelhetõ ennek az északi barbár népességnek egy erõs rétege. Ez nem áll magasabb rendû kultúra szolgálatában, hanem úgy viszonyul hozzánk, mint valamikor Gallia viszonyult a Köztársasági és Császári Rómához. A faj az események anyaga, amely éppen úgy hozzáférhetõ a megsemmisítõ, mint a teremtõ akarat számára. Az oroszországi északi barbár még most is barbár, és negatív küldetése sajátos faji jelleget nyert. A történelem olyan orosz fajt hozott létre, amely könnyen tágítja faji határait, összevegyülve hatalmas területének népáradataival és beoltva azokat romboló történelmi küldetésével.

A hatalomvágyon alapuló faji hierarchiában az új Oroszország magasan áll. Ennek a fajnak nincs erkölcsi propagandára szüksége harcos kedvének felszításához. Barbár ösztönei jelen vannak, és vezetõi támaszkodhatunk rájuk.

A faj "cseppfolyós" természete miatt még a hatalomvágyon alapuló hierarchia sem képes rendezni az összes jelenleg létezõ fajokat. Például, kik állnak feljebb vagy lejjebb, a szikek vagy a szingalézek, az amerikai négerek vagy az aymara indiánok? Ám a különbözõ fajokban a hatalomvágy különbözõ fokai megértésének kizárólag gyakorlati célja van, és ez elsõsorban a mi nyugati civilizációnkra érvényes. Felhasználható-e ez az ismeret? A válasz: nemcsak felhasználható, hanem fel is kell használni, ha a Nyugat nem akar rendeltetése teljesítése elõtt elpusztulni, és nem akar az ázsiai megsemmisítõ hordák rabszolgája lenni Oroszország, Japán vagy valamely más harcias faj uralma alatt.

Mielõtt ezt az információt teljes éleselméjûséggel és a régimódi félreértés veszélye nélkül alkalmazhatnánk, meg kell vizsgálnunk a faj szubjektív jelentését és azon túl a néppel, nemzettel és az állammal összefüggõ fogalmakat.

A FAJ SZUBJEKTÍV JELENTÉSE

Amint láttuk, a faj nem létezési egység, hanem a létezésnek egy vonatkozása. Sajátosan pedig az a létezési vonatkozás, melyben emberi létnek a makrokozmosz ritmusával való viszonya feltárul. Ezért ez az életnek nem-egyedi vonatkozása, akár egy növénynek, akár egy állatnak, akár egy embernek az életérõl van szó.

A növény nem mutat tudatosságot - legalábbis számunkra ne -, vagyis nem áll feszültségben a környezetével. Azt is mondhatnánk, hogy a növénynek csak faji jellege van, mivel teljesen belemerül a kozmikus folyamatba. Az állat feszültséget, tudatosságot, egyediséget mutat. Az embernek ezen kívül öntudata is van, megvan az a képessége és szükséglete, hogy a jelképek világában magasabb rendû életet éljen. Ezzel a képességgel és szükséglettel minden ember rendelkezik, de a primitív ember és a kultúrember között ebbõl a szempontból oly nagy különbség van, hogy ez mi majdnem faji különbségnek számít.

A faji hatás az, ami a primitív késztetéseket meghatározza, ami cselekvést általában alakítja. Ezzel áll szemben a lélek megvilágosodott része, az anyagi gyökér nélküli ész, az értelem. Minél erõsebbek ez utóbbiak a faji síkhoz képest, annál inkább értelmi és nem faji jellege van a létezésnek.

Minden egyednek és minden magasabb rendû organikus egységnek ez a kettõs vonatkozása van. A faj az önfenntartásra, a fajfenntartásra és a hatalom gyarapítására ösztönöz. Az értelem dönt az élet értelme és célja felõl, és - különbözõ okok folytán - ezen alapvetõ késztetések egyikét-másikát megtagadhatja. A pap cölibátusa és a libertinus sterilitása egyaránt értelmi megfontolás eredménye, de az egyik a magasabb rendû kultúra megnyilvánulása, a másik a kultúra tagadása, a teljes degeneráltság megnyilvánulása. az értelem tehát állhat a kultúra szolgálatában, de szembe is fordulhat vele.

A faj elsõ megközelítésben - szubjektív értelemben - az, amit az ember érez. Ez befolyásolja - közvetlenül vagy esetlegesen - azt, amit az ember tesz. A faj embere nem született rabszolgaságra. Ha az értelme azt tanácsolja, hogy egy idõre vállalja az alávetettséget a késõbbi változások reményében, ez csupán a rabszolgaságból való kitörésének késõbbre halasztását jelenti. A faj nélküli ember bármilyen megaláztatásnak, bántalmazásnak, megbecstelenítésnek tartósan aláveti magát, mindaddig, amíg megengedik neki, hogy éljen. A faj nélküli ember számára a lélegzés és az emésztés folytatódása jelenti az igazi életet. A faj embere számára maga az élet nem képvisel értéket, hanem számára csupán a megfelelõ körülmények közötti, gazdag, önkifejezõ és értéknövelõ életigenlés az érték.

A hõsiességet a lélek bármely oldala motiválhatja: a vértanú meghal az Igazságért, amelyet tud, a harcos, aki fegyverrel a kézben inkább meghal, mint hogy megadja magát az ellenségnek, meghal a becsületért, amelyet érez. De az, aki valami magasabb rendûért hal meg, arról tanúskodik, hogy van faja, tekintet nélkül értelmileg indokolt motívumaira. Mert a faj az a képesség, hogy az ember hû maradjon önmagához. Ez az egyedi lelken túlmutató érték.

Szubjektív értelemben nem az jelenti a fajt, ahogy valaki beszél, néz, gesztikulál, jár, ebbõl a szempontból nem fontos az eredet, a szín, az anatómia, a koponyaszerkezet és bármi egyéb objektív adat. A faj emberei szétszórva minden népben, mindenütt megtalálhatók. Minden népben vannak harcosok, cselekvés-irányítók, a politika és a háború területén alkotó egyéniségek.

Így szubjektív értelemben is létezik faji hierarchia. Felül vannak a faj emberei, alul azok, akik faj nélküliek. Az elsõ csoportba tartozókat a cselekvések és események áradatába sodorja a nagy kozmikus mozgás-ritmus, a második csoportba tartozók fölött elmegy a történelem. Az elsõ csoportba tartozók képezik a magas történelem anyagát, a második csoportba tartozók túlélnek minden kultúrát, és amikor az események forgószele után a nyugalom lesz ismét egy adott területen, ezek adják a nagy tömeget. A kínai anyák ezt az õsi tanácsot adják gyermekeiknek: "Legyen kicsi a szíved". Ez a faj nélküli embernek és az akarat nélküli fajnak a bölcsessége. A faj emberei minden olyan népben kitermelõdnek, amely egy magasabb rendû kultúra áramlatának részese, és ez a folyamat a történelem csúcsain, nemzedékeken át folytatódik. Ami ezen kívül van, az fellah-lelkiség.

Így látható, hogy szubjektív értelemben a faj ösztönös adottság, Az erõs ösztönökkel rendelkezõ embernek van faja, akinek gyengék vagy elferdültek az ösztönei, annak nincs. Az értelem erejének semmi köze a faj létéhez. Az értelem erõssége bizonyos esetekben (például a cölibátust fogadó ember esetében) csupán befolyásol* hatja a faj egy részének megnyilvánulását. Az erõs értelem és az erõs ösztönök együttesen létezhetnek (gondoljunk csak azokra a gót püspökökre, akik híveik élén harcoltak a csatákban!). Ezek csupán a gondolkodás és cselekvés irányában állnak egymással szemben, de az ösztönök szolgáltatják a késztetõ erõt a nagy értelmi teljesítmények számára is. A felemelkedõ élet

gravitációs központja az ember ösztönös, akarati, faji, vérségi jellegében van. Az az élet, amely az "individualizmust", a "szabadságot", a "boldogságot" a hatalom tartósítása és növelése elé helyezi, dekadens élet. A dekadencia az élet, különösen a magasabb rendû élet (végsõ soron a faj élete) kioltására való irányulást jelenti. A nagy városok értelmiségi embere a faj nélküli ember típusa. Minden civilizációban õ a külsõ barbárság belsõ szövetségese.

A faj birtoklásának minõsége nyilvánvalóan nem függ össze azzal, hogy valaki milyen fajjal érez közösséget. A faj objektív értelemben a történelem terméke. Egy ember rendeltetésének egy bizonyos keretben kell kifejezésre jutnia - a Sors adja meg ezt a keretet, így a fajjal bíró Kirgíziában született ember sorsszerûén Ázsia barbár világához tartozik, amelynek a történelmi küldetése, hogy a nyugati civilizációt rombolja. Ritka kivételek természetesen lehetségesek - az élet teljesen nem vethetõ alá semmifajta általánosításnak. Lehetnek olyan lengyelek, ukránok, sõt oroszok is, akiket a lelkük arra ösztönöz, hogy részesei legyenek a Nyugat szellemiségének. Ha ez a helyzet, akkor az ilyen egyedek a Nyugat fajához tartoznak, és minden egészséges, felemelkedõ faj befogadja azokat, akik igaz érzéssel csatlakozni kívánnak hozzá. Ugyanígy számos nyugati értelmiségi közösséget érez az ázsiai nihilizmus különleges eszméivel. Azt, hogy milyen sokan vannak, jelzi az ebbõl élõ újság-, regény- és drámaírás. De az ellenkezõje nem igaz a faj nélküli emberekre: õket még az ellenség sem fogadná be. Semmi értékkel sem képesek hozzájárulni egy organikus csoport életéhez - pusztán emberi homokszemek, értelmi atomok, felfelé és lefelé semmihez sem kötõdnek.

Minden faj (történelmi szempontból bármilyen átmenetileg is tekinthetõ) életével kifejez egy bizonyos eszmét, egy bizonyos létsíkot, és ez az eszme szükségképpen vonzó bizonyos emberek számára, akik ama fajon kívül élnek. Így Nyugaton nem ismeretlenek az olyan emberek, akik a zsidókkal való barátkozás, nézõpontjaiknak elfogadása és a zsidó irodalom tanulmányozása után ténylegesen zsidóvá válnak a szó legteljesebb értelmében. Nem szükséges, hogy "zsidó vére" legyen az ilyen embernek. Az ellenkezõje is ismeretes: számos zsidó elfogadja, átveszi a nyugati érzéseket és ritmusokat, és ez által nyugati fajiságra tesz szert. Ez a folyamat, amelyet a zsidó vezetõk megvetõleg "asszimilációnak" neveztek, a XIX. században magát a zsidó faj létét fenyegette: fennállt a lehetõség, hogy a nyugati fajok elnyelik az egész zsidó fajt. A zsidó vezetõk ennek a folyamatnak a megállítására alakították ki a cionizmus programját, amely egyedül a zsidó faj egységének megõrzésére volt hasznos, és a létének mint ilyennek a további fenntartására. Ezért elismerték a társadalmi típusú antiszemitizmus értékét is. Ez ugyanezt a célt szolgálja: a zsidók faji egységének megõrzését. A KULTÚRA ÉLETEREJE

II.

A faji ösztönök elhalása ugyanazt jelenti az egyén számára, mint egy fajnak, népnek, nemzetnek, államnak, kultúrának: terméketlenséget, a hatalomvágy hiányát, képtelenséget a nagy célokban való hitre vagy a nagy célok követésére, a belsõ fegyelem hiányát, a könnyû és gyönyörteli élet utáni vágyat.

Ennek a faji dekadenciának sokféle tünete van a nyugati civilizáció különbözõ részeiben. Elsõ ilyen tünet a szexuális élet iszonyatos eltorzulása, amely abból származik, hogy a szexuális szerelmet teljesen elválasztották a fajfenntartástól. Ennek nagy jelképe a nyugati civilizációban minden, amit a 'Hollywood' szó sugall. Hollywood üzenete a szexuális szerelem öncélúsága - a következmények nélküli erotika. Két porszemnek, két gyökértelen egyednek szexuális szerelme, nem az õsi szexuális szerelem, amely az élet folytatására, a sok gyermekes családra irányul. Egy gyermek engedélyezve van, mint egy kutyánál

összetettebb játékszer, sõt talán még kettõ is, egy fiú és egy lány, de ez a dekadens szemlélet kigúnyolja a sokgyermekes családot.

A dekadencia ösztöne ezen a területen számos formát ölt: ide tartoznak a válást megkönnyítõ törvények, a házastárs elbocsátására irányuló próbálkozások a házasság érvénytelenítése által vagy arra hivatkozva, hogy a házasságot nem hálták el, az abortusszal kapcsolatos liberális törvények, a szexualitás öncélúságának hirdetése regényekben, drámákban és újságokban, a "boldogság" azonosítása a szexuális szerelemmel, a szexualitás olyan beállítása, hogy az a nagy érték, ami felülmúlja a becsület, kötelesség, hazaszeretet és az élet magasabb céloknak való szemléltetésének értékét. Civilizációnkon széltében-hosszában végigsöpör egyfajta mániákus erotika, amely nem hasonlít a XIII. századi szexuális megszállottsághoz, ami legalábbis faji szempontból pozitív volt, amennyiben a nyugati népek szaporodását eredményezte. A jelenlegi mániákus erotika mindig gyökértelen, a következményeket vállalni nem hajlandó. Ez a lelki betegség a faj öngyilkossága.

Az akaratgyengeség - amit Nietzsche "akaratbénulásnak" nevezett - a faji ösztönök megtagadásának másik tünete. Ennek következménye az érintett népeknél a közélet teljes lezüllése. Az állam vezetõi nem mernek szigorú programot felkínálni "porszemekbõl" álló tömegeiknek. Lemondanak, de mint magánszemélyek hivatalukban maradnak. A kormányzás megszûnik, az egyedüli funkciók, amik folytatódnak, azok, amik mindig is megvoltak. Nincs új cél, nincs áldozat. Menjen minden tovább, mint korábban, csak semmi alkotó újítás! Csak semmi erõfeszítés! Az túl kemény lenne. Menjen tovább az élvhajhászat, a "kenyeret és cirkuszt" életszemlélet jegyében. Sose gondoljunk az életszükségletekre: hajlandók vagyunk lemondani róluk mindaddig, amíg megvannak az élvezeteink.

Ez az akaratgyengeség vezet a birodalmakról való önkéntes lemondáshoz, amiket nemzedékeken át milliók vére árán hódítottak meg. Ez feneketlen gyûlöletet eredményez minden és mindenki iránt, ami szigorúságot, alkotást képvisel, vagyis a Jövõt. Ennek egyik terméke a pacifizmus. Az egyetlen mód, ahogy egy fajilag szétesõ népesség háborúra késztethetõ, a pacifista propagandával párosított sorozás: "Ez az utolsó háború, valójában a háború ellen vívott háború." Csak egy értelmiséginek lehet beadni ekkora képtelenséget. A társadalom gyenge akarata a felsõbb osztályok bolsevizmusában, a társadalom ellenségei iránti rokonszenvben nyilvánul meg. Mindazt azonban, akinek ép az akarata, valóban ellenségnek érzik. Még a kényszerítõ következtetéseket is gyûlölik, az eszmények sokkal kevésbé parancsolóak.

A haldokló faj látóhatára fölé a középszerûség emelkedik, mint végsõ nagy eszmény, a teljes középszerûség, lemondás minden nagyságról és mindenfajta megkülönböztetésrõl. A faji véráramon is középszerûsége uralkodik: most mindenki bejöhet, mégpedig nemcsak a mi feltételeink szerint, hiszen nincsenek már feltételek, és nincsenek faji különbségek, minden egy, minden unalmas, esemény nélküli, középszerû.

Az akaratgyengeség könnyen talál olyan ideológiát, amely értelmileg megmagyarázza, hogy az akarat gyengesége "haladás", mindenképpen kívánatos, az egész megelõzõ történelemnek ez a célja A demokrácia-liberalizmus komplexum kéznél van, és ilyen idõben jelentése a halál lesz - a faj, a nemzet és a kultúra halála. Nincsenek különbségek az emberek között, mindenki egyenlõ, a férfiak nõk, a nõk férfiak, az "egyed" minden, az élet hosszúra nyúlt ünnepnap, melynek fõ problémája egyre újabb és ostobább élvezeteket kitalálni, nincs Isten, nincs állam, félre mindenkivel, aki azt merészeli mondani, hogy van

küldetés, aki óhajtja a Tekintély feltámadását.

Ezek és más hasonló tünetek vannak jelen minden felsõbb réteg pusztulásakor, melynek akarata meggyengült. Ibequeville leírja, hogy a francia felsõbb réteg 1789-ben mennyire nem gyanakodott a fenyegetõ forradalom küszöbén, mennyire lelkesedett "az emberiség természetes jóságáért", az "erényes népért", "az ember ártatlanságáért" - mindez az 1793-as terror küszöbén. Borzalmas és nevetséges látvány! Nem ugyanezt tette-e Oroszország péteri nemessége az 1917-es forradalom elõtt? A cár nem volt hajlandó menekülni a könyörgések ellenére sem, amikor még lett volna idõ a cselekvésre: "Az én népem nem sért meg engem." Az orosz nemesek az orosz parasztot boldog, egyszerû, alapvetõen jó muzsiknak képzelték. Hasonlóképpen a Nyugat akaratának gyengülését mutatta meg bizonyos országokban az ott terjesztett oroszbarát propaganda 1920-1960 között ezekben az országokban; olykor hivatalos bátorítással.

A HORIZONTÁLIS FAJ A VERTIKÁLIS FAJJAL SZEMBEN

Most érkeztünk el a huszadik századi fajszemlélet nagy formulájához: A faj az emberek horizontális megkülönböztetése. A XIX. század materializmusa, összekeverve a fajt az anatómiával, a fajt az emberek vertikális megkülönböztetésének tekintette. A materialista szemlélet "absztrakt" (vagyis a valóságtól elrugaszkodó) volt, melynek kiindulópontja a rendszerezni akarás és nem a tények higgadt szemlélete. Ezt a higgadt szemléletet megnehezítette számukra a politikai nacionalizmus léte, mely mindenféle falat próbált emelni a nyugati fajok és népek közé.

De ha képesek lettek volna áttörésre a tények megállapításáig, ezek a materialisták láthatták volna, hogy az európai fajok a történelem termékei és nem egyszerû folytatásai annak a kezdeti emberanyagnak, amely a nagy történelem kezdete elõtt, Krisztus után 900 körül volt jelen Európában. Ha a fajok létrejöttének folyamatát szemlélik, láthatták volna, hogy nagyobb jelentõsége van a fajnak szubjektív értelemben, mint objektív értelemben, mivel mindig a faj emberei hozzák létre a Történelem tetteit, és az általuk irányított egységek másodlagos jelentõségûek.

A fajok vertikális rendszerezési kísérlete Apolló próbálkozása volt, az értelem erõfeszítése. A faj valóságos elsõdleges jelentése az erõteljes kozmikus ritmus jelenléte, a dionysiusi jelentés.

Az ezzel kapcsolatos huszadik századi szemlélet a tényekbõl indul ki, és a megfigyelt tények azt mutatják, hogy a kisebbségben lévõ összes csoportok (azok is, melyek valamely magasabb rendû kultúrán belül élnek és azok is, amelyek azon kívül léteznek), szívesen fogadják be a soraikba a kívülállót, aki vonzódik hozzájuk és közéjük akar állni, függetlenül az objektív értelemben vett faji származásától. A XIX. század faji sznobsága értelmiségû jellegû volt, és a két világháború között Európában az újjászületõ Tekintély általi túl szûkkörû alkalmazása groteszknek tûnik.

Egy küldetés teljesítésre vállalkozó csoport számára a többi csoportok az akaraterõsség értékét nyújthatják. Ha a "faj tisztasága megõrzésének" feladataként értelmezzük a történelmi küldetést, ez pusztán biológiai értelemben színtiszta materializmus. A faj 5 mindkét értelemben véve a Történelem anyaga, és nem fordítva. A faj a termékenységet, a biztonságot és hatalomvágyat adja a küldetéséhez. A küldetés sohasem irányulhat arra,

hogy a fajt biológiai értelemben "tisztává" tegye, bármilyen kielégítõ lenne is az eredmény esztétikailag. Az 'esztétikus' szóval másik tényezõjét érintettük annak a tragikus kapcsolatnak, amely a régimódi fajelmélet és a Tekintély újjászületésének erõs, életerõs mozgalma között létrejött. Láttuk, hogy ezen a területen a XIX. századi fogalmak - a faj, a nép, a nemzet, az állam és a kultúra - racionalista-romantikus származékok. A romantika - a Jövõ és a Múlt említett tragikus szövetségének egyik fele - romantikus esztétikai fogalmakra vezethetõ vissza. Az esztétika viszont sajátos terület: nincs elegendõ életereje ahhoz, hogy egy politikai harc indítéka legyen. A politikában a romantika jelenléte felesleges.

Ebben a témakörben a történelmileg értékes egyszerûen a következõ: Csak az a fontos, hogy a kulturális küldetés teljesüljön, még azon az áron is, ha ebben a folyamatban valami más megsemmisül. És azután? Gondolt-e valaha Dáriusz arra, hogy egykor oroszlánok fognak üvölteni Persepolis földjén? És ha gondolt is volna rá, mit tehetett volna ellene? A történelem, a maga - általunk ismert legszélesebb és legmélyebb - ritmusával is a nagy Világegyetem része, és a kultúrember hiúságát legyezgeti ugyan az a gondolat, hogy akaratával befolyásolhatja a távoli jövõt, ám az ilyen gondolat nem tanúskodik bölcsességrõl. Mi itt évszázadokban, nem hónapokban vagy években gondolkodunk. A jelen pillanatban szembe kell szegülnünk "utánam az özönvíz" magatartással, ami pillanatnyilag uralkodó. Ha azt mondjuk, hogy csak a történelmi küldetés a fontos, ezzel nem térünk ki a kötelesség elõl, hanem a lehetséges legmagasabb szinten vállaljuk a kötelességet.

A faj számára nincs kötelesség. A faj vertikális értelemben absztrakció, aminek semmilyen valóságosan létezõ lény sem felel meg. Ha komolyan vesszük, ez a fogalom az áldozatát eltéríti a történelem útjáról és egy esztétikai zsákutcába vezeti.
A huszadik századi szemlélet számára egy ember nem tartozik egy fajhoz - vagy birtokolja a fajt, vagy nem. Elõbbi esetben értékes a történelem számára, utóbbi értelemben értéktelen lakáj.

Le kell mondanunk arról, hogy a történelmet faji kategóriákban értelmezzük. A huszadik század ezt teljesen máshogy látja. A faji értelmezés kísérlete történelmileg szólva egyfajta divat volt. Egy évszázad divatja. Ma ez a divat halott. Utolsó és legradikálisabb megfogalmazása megpróbált beavatkozni még a cselekvés szférájába is. Ez volt az utolsó ilyen irányú kísérlet. Indiában, Kínában, Egyiptomban tényleg létrejött egy-egy ezeréves birodalom. De ezek a népek, melyek ezeket a birodalmakat megalapították, nem tudhatták, hogy a közeljövõben számíthatnak-e barbárok támadására, avagy sohasem. Montezuma birodalma is fennállhatott volna ezer évig - de megjelentek a spanyolok. A fennállás idõtartamának nincs sem faji, sem egyéb garanciája. A valóságban a faj az, amit történelmi kategóriákban kell értelmezni, mivel ez a tényszerû fejlõdés eredménye. Ez a látásmód nem divat, nem önkényes absztrakt kép, hanem olyan szemlélet, amely figyelembe veszi a történelmi tényeket.

FAJ ÉS POLITIKA

A faj mindkét - objektív és szubjektív - jelentésének a huszadik században politikai jelentõsége van.

A faj objektív értelemben egy csoportot ír körül, amely egy bizonyos alapvetõ, ösztönös

ritmus részese. Ezt a faji jelleget a történelemtõl nyeri, amely szûkíti vagy tágítja ennek a fajnak a határait, a történelmi küldetés jellegétõl és nagyságától függõen.

Egy ilyen faj a történelem terméke és nem egy szövegkönyv sémája, amit elõször papíron terveznek meg és aztán ültetik át a valóságba. Nem egy embernek mint ilyennek az alkotása, noha az ember lehet a történelem eszköze és a fajteremtõ történelmi energiák fókuszpontja. De a fontos az, hogy amennyiben politikáról van szó, bárki is kizárólag a létezõ fajokkal dolgozhat. Emberi parancsszó nem hozhatja létre és nem tüntetheti el õket. A létezõ fajok emberállománya kevert. Ezzel kapcsolatban nem lehet semmit sem tenni. Az ilyen elegyedés nem "tisztátalanság" a szó igazi, tényszerû értelmében. Faji értelemben a "tisztaság" azt jelenti, hogy a teljes népességet azonos történelmi érzés, azonos kozmikus ritmus jellemzi. A "tisztaság" az érzésekre és nem az anatómiai örökségre vonatkozik. Ez igaz a 'faj' szónak még a legobjektívebb értelmében is, és még inkább érvényes szubjektív értelemben.

A fajok hierarchiája tény, amelyet a politikának tudomásul kell vennie. Az orosz faj akaratának ereje baljóslatú tény, amit nem lehet értelmi magyarázatokkal kimagyarázni. Ez az erõ tükrözõdött a fizikai állóképességben, ami lehetõvé tette az orosz katonáknak, hogy felépüljenek olyan sebesülésekbõl, amik a nyugati katonák számára végzetesek lettek volna. A japán fajból kiáradt hatalomvágy a japán fajt a hierarchia csúcsára helyezi. A hatalomvágy által egy nemzetnek kölcsönzött erõ példája a japán gyalogság fizikai teljesítménye, melynek a jelenleg létezõ nyugati nemzetek közül egyetlen egyben láthatjuk a párját. Az, hogy a japán faj testileg két általános típusból tevõdik össze, tökéletesen mutatja azt a tényt, hogy a tisztaság azt jelenti, hogy mindenütt ugyanaz az érzés, ugyanaz a kozmikus ritmus uralkodik, és nem azt, hogy mindenkinek ugyanolyan a testi felépítése, színe, avagy fejformája, hiszen mindkét testi típus lelkileg egyaránt japán.

A Kínának, Indiának illetve Afrikának nevezett területeken élõ népeknek alacsonyabb fokú hatalomvágya szintén tény, amit a politikának alkalmaznia kell. Ez természetesen nem áll szemben azzal, hogy ezeken a területen bizonyos törzseknek erõs a hatalomvágya, de ez csak általános megfigyelés az említett nagy területeken. Mindaz, ami tény, a politika számára fontos. Nem számít, hogy mennyire általános vagy mennyire sajátos, amennyiben a cselekvésre vonatkozik.

Bármennyire fontosak is ezek az általános tények az Európán kívüli fajok hierarchiája szempontjából, sokkal fontosabb a faj politikai vonatkozása, és ez nem más, mint az, hogy mekkora a mi saját fajunk ereje.

A faj a történelem anyaga, az az érték, amelyet egy nép az Eszmének felkínál. Minél erõsebb a nép faji ösztöne, annál nagyobb a gyõzelem ígérete. Következésképpen mindaz, ami ezeknek az ösztönöknek az erejét gyengíteni akarja, igen veszélyes ellenség, ellensége még a faj létének is. Ezek az ösztönök az ön- és fajfenntartás, valamint a hatalom növelését szolgálatában állnak. Ezek nélkül nincs Eszme, nincs Történelem (csupán emberi porszemek együttese és késõbb a koponyák piramisa létezik, amit a barbár hódítók emelnek).

Így az egész liberális-demokrata ideológia a maga "individualizmusával", ami minden személyfeletti egyszerû tagadása, a maga "boldogság"-eszményével, ami minden gyengeség és önmagunknak tett engedmény bátorítása, a maga mániákus erotikájával, ami az egész szexuális életet akaratbénítássá torzítja, a maga "türelmességével", ami tagadja a fajt és meg akar semmisíteni minden faji kötõdést, a maga materializmusával, ami minden

szellemi értéket tagad, és tagadja az emberi élet magasabb értelmét, a maga pacifizmusával, ami nagyobbra értékeli a gyengeséget, mint a férfiasságot, a maga középszerûség-eszményével, ami szembenáll minden alkotó emberrel és az Eszmével, amit az ilyen ember képvisel, a maga proletár-kultuszával, ami legértékesebb elemnek a proletariátust tartja, és azzal, hogy lemond az ember lelkérõl - a Faj nagy ellensége.

Ez a degeneráció részben organikus, de nagyobb részt szándékosan terjesztették el széltében-hosszában a mi civilizációnkban az idegen torzító elemek, akik részben részesei, részben szimpatizánsai Ázsiának abban a megsemmisítõ háborúban, ami a Nyugat túléléséért folyik ebben az évszázadban és a következõben. Teljesen világos, hogy mindaz, ami aláaknázza a Nyugat hatalomvágyát és erejét, az ázsiai öldöklést segíti elõ. Ugyanilyen nyilvánvalónak kell lennie, hogy minden szükséges eszközzel gyökerestül ki kell gyomlálni azt a világszemléletet, ami ily módon szétporlasztja a nyugati lelkiséget, ahol csak ez a szemlélet ólálkodik. Ha hivatkozhatott is valaki a maga kis "szabadság" és "boldogság" eszményeire a XIX. században, a biztonság, kényelem, pénzcsinálás és pazarlás századában, le kell mondania ezekbõl századunkban, amikor alulról és kívülrõl támadják kultúránk életalapjait - és ez a támadás minden esetben mindennek a megsemmisítését jelenti. A "szabadság" és "boldogság" régi eszményeihez ragaszkodni annyit jelent, mint a Nyugat belsõ ellenségévé válni.

Ezért a nyugati politikának ki kell nyilvánítania, hogy aki ragaszkodik a "szabadság" és "boldogság" szemléletéhez, belsõ ellenség. Ezt az idejét múlt ideológiát fel kell váltani olyan erõteljes világnézettel, amely illik az abszolút politika korához. Ki kell gyomlálni a régi ideológia eszmét, el kell távolítani vezéreit, fel kell hagyni annak technikájával. Mindazt a csoportot, amely szerkezetében és szellemiségében a régi ideológia mellett kötelezte el magát, törvényen kívül kell helyezni.

A nyugati politikának kötelessége, hogy bátorítsa az ifjúság nevelése során az erõs jellem, önfegyelem, becsület, ambíció megnyilvánulásait, a gyengeségrõl való lemondást, a tökéletességre, a felsõbbrendûségre, a vezetésre való törekvést, egyszóval: a Fajt.

A faj embere fegyelmezi önmagát - mivel szüksége van a fegyelemre. Erõs ösztönök erõs akaratot igényelnek. A faj a belsõ káosz maradványa is, mivel a káoszból csakis az alkotás a kivezetõ út, akár gondolati, akár cselekvési káoszról van szó. Az erõs ösztönök minden kiemelkedõ teljesítménynek szükséges elõfeltételei, még az értelmi teljesítményeknek is. A faj nélküli, gyökértelen értelmiségi beállítottságnak nincs belsõ parancsszava, hanem az ilyen vállat von és azt kérdi: "És akkor mi van?" Ez egy befejezett ember magatartása - az ilyenek elhasználódnak már akkor, mielõtt elindulnának. Semmit sem képesek megkövetelni, kikényszeríteni, és nem is teljesítenek semmit sem. A faj száz, különös értelmi képzettség nélküli embere ugyanolyan vezetés mellett nagyobb teljesítményt ér el, mint ezer értelmiségi, aki nagy városokból származik. A faj embere még nem befejezett ember - anyagot kínál a teljesítményhez.

Egy értelmiségi nem lelkesíthetõ - a lelkesedést teljes komolysággal beteges tünetnek, mániának tekinti. Többre becsüli a kávéházban üldögélést, koktélok fogyasztását, alkohol iszogatását és fesztelen modorának megõrzését. A társadalmi és szexuális atomizmus fellengzõs eszményeit, az "új képzõmûvészeti irányzatokat", a "demokráciát", a "tudatalattit" szavaival hirdeti, de mindezt áthatja a romlás parfümje. Az õ világa &z unalom, a blazírt degeneráció, a homokszemek véletlen összeütközésének és társulásának világa, egyszóval: a faj díszkoporsója. Baudelaire-nek a holttestek iránti érdeklõdése ennek a tökéletes kifejezõdése: az értelmiségi világa a személyfeletti lélek bomlása. Ahol

ez a fajta emberanyag gyakorol befolyást, a barbár hódítóknak könnyû dolguk van.
A nyugati politikának fel kell ismernie ezeket a tényeket. A nevelési politikának, a propagandának, a közéletnek kell eltávolítania a fajt ettõl a kripta-szemlélettõl. Távol tartani ezeket a dekadens formákat annyi, mint megõrizni a faj erejét. Engedni azokat szabadon garázdálkodni nem más, mint a faj halálát elõsegíteni.

II.
Láttuk, hogy bármely faj hatalma, ereje magában foglalja azt a történelmi eszmét, hogy idegen emberanyagot magába szívjon, és azt saját ritmusába építse. Ezt a jelenséget közelebbrõl meg kell vizsgálnunk.

Ez az egész történelem folyamán megfigyelhetõ. Így a rómaiak befogadták faji társaságukba mindazokat, akik képesek voltak rómaiak lenni, és ugyanazzal a belsõ büszkeséggel akarták mondani, mint a korábbi lakosok a Hét Halmon: "Római polgár vagyok." Amerika 1933-ig hasonlóképpen a bevándorlók millióit fogadta be, akik Európából és a Balkánról jöttek. Az oroszok ilyen módon gyarapodtak számbelileg szüntelenül az utolsó három évszázadban.

Mindegyik esetben az idegen elem belépése valamely faj testébe, az új eszmébe való teljes felszívódást jelenti, az új létszint teljes felvételét és a régi lét teljes elvesztését. Az emberek esetében a 'teljes' szó a lélekre vonatkozik. Ha a lélek asszimilálódni képes, úgy a test is. A franciák tömegesen telepedtek le Brandenburgban a XVIII. század folyamán. A németek ezrei telepedtek le Franciaországban. Nagy számban telepedtek le franciák Amerikában. Ugyanígy angolok is. Óriási számban költöztek át olaszok Franciaországba. A példák majdnem vég nélkül szaporíthatok. Az új jövevények mint csoport teljesen eltûntek. Mint egyedeknek folytatódott a vérárama az új területen, de új kozmikus ritmusra tett szert. A francia hugenották Brandenburgban poroszokká váltak, Írországban írekké. Az angolok Amerikában amerikaiak lettek. A németek Franciaországban franciákká váltak, Argentínában argentinokká, Amerikában amerikaiakká. Ebben a folyamatban az új jövevény mint egyed és csoport semmit sem képes nyújtani a személyfeletti szinten. Egyedi hozzájárulása a személyes tehetségre, csoportos hozzájárulása az egészséges ösztönökre korlátozódik. Kulturális elemeket nem adhat át, mivel azok nem fogadhatók be.

Egy bizonyos magasabb rendû kultúra hatása alatt álló egység semmit sem képes asszimilálni kulturális szinten egy másik magasabb rendû kultúra hatása alatt álló csoporttól.

Ez magyarázza meg, hogy a különbözõ európai fajok miért asszimilálódtak olyan könnyen egymásba, hogyan volt lehetséges, hogy egy nemzedéken belül eltûntek az új ritmusban és érzésvilágban - ugyanannak a kultúrának lettek a részesei. Noha más fajhoz tartoztak, volt egy magasabb rétege az Életnek, amely mindezeket a fajokat tartalmazta, mint a saját személyfeletti életének megnyilvánulásait. Ezért ezek a vertikális, pusztán faji különbségek nem választották el egymástól a nyugati embereket.

Nem választották el egymástól a nem-nyugati és nyugati embereket sem, amikor a jövevény nem-nyugatiak a maguk részérõl nem akartak elzárkózni. Kultúránk fiatalkorában az Európa keleti részén végbemenõ népvándorlás során sok ezer szláv asszimilálódott az európai fajok közé, eltûnt közöttük és teljesen európaivá vált. A jövõ nyugati politikájának nem szabad megfeledkeznie ezekrõl a tényekrõl.

A valóságban ez nem keveredés, nem ötvözõdés, hanem egyszerûen a befogadó faj gyarapodása. A jövevények csupán vérüket és számszerû mennyiségüket hozzák, eszmét nem hozhatnak, mivel a befogadó elem már egy eszme megtestesülése. Csak felületes szemlélet tulajdoníthat jelentõséget a szavaknak, kifejezéseknek, sõt szótáraknak avagy különleges társadalmi szokásoknak, amiket a befogadó faj esetleg átvesz az új jövevényektõl, miközben asszimilálja õket. Az említett dolgok csupán nyomok, melyek alapján generációk múltán kinyomozható a hatás. Így például bizonyos ír családnevekben felfedezhetõ a "de la", spanyolokban a "di", franciákban és amerikaiakban a "de", a németekben a "von". Az asszimiláció után elõforduló idegen családnevek nem utalnak más folytonosságra, mint a csíraplazmáéra. Valójában az a figyelemreméltó tény, ami egyben az õsi európai bölcsességnek a része, hogy - legalábbis kezdetben - ez az új elem általában nagyobb faji potenciállal rendelkezik, mint a befogadó faj. Innen ered a régi mondás: "Írebb maguknál az íreknél, pápább a Pápánál." Az, aki egy eszme perifériájáról a középpontjába kerül, olyan lelkesedést érez, amit a régi tagok nem éreznek. A befogadók követelményei arra ösztönzik a jövevényt, hogy azokat kiválóan teljesítse. Ez a megtérõ buzgósága.

De vannak esetek, amikor ez az asszimiláció nem történik meg. Ez akkor van így, amikor kulturális válaszfal van a két nép között: mindkét népet más és más kultúra befolyásol, vagy az egyik csoportot befolyásol egy kultúra, a másikat nem.

Így például Nagy Katalin uralkodása alatt és az õ hívására német földmûvesek és kézmûvesek ezrei mentek Oroszországba. A Volga menti vidéket jelölték ki számukra, és a németek a legújabb idõkig ott tartózkodtak. A huszadik században a számuk mintegy 350.000 volt. De oroszországi tartózkodásuk alatt megtartották Európa felé való tájékozódásukat. Kultúra nélküli, primitív orosz környezetük semmiképpen sem volt képes megfosztani õket jellegüktõl: hogy õk egy magasabb rendû kultúra töredékei. A bolsevik rezsim megtette velük, amit az idõ sohasem lett volna képes megtenni: mesterséges éhínség által nagyrészt kiirtotta õket és maradványukat szétszórta Ázsiában.

Más német kolóniák megõrizték európai kultúrájukat, Oroszország baltikumi részein és a primitív balkáni területen. A Nyugat megsemmisítésére irányuló új ázsiai akarat irtotta ki õket Romániában, Szerbiában, Csehországban, Lengyelországban, Bulgáriában.
Ennek az organikus törvényszerûségnek legismertebb példája, ami leginkább végzetes volt minden érintett fél számára, a zsidóknak nevezett csoport és a nyugati kultúra közötti kapcsolat. A magasabb rendû kultúrák organikus egységének és belsõ tagolódásának felfedezése elõtt lehetetlen volt megérteni, hogy végsõ sorol hogyan keletkezett a "zsidókérdés". Most ennek a problémának csupán a faji vonatkozását érintjük, és csak a jelenleg létezõ zsidó faj eredetét szükséges kifejteni.

A zsidó egy másik kultúra terméke. Amikor a nyugati kultúra létrejött, a zsidók szét voltak szóródva annak egy részében, fõleg Spanyolországban és Olaszországban. Az arab kultúra a maga legutolsó stádiumában teremtett zsidókból egységet, és a zsidók ennek a kihaló kultúrának formáját öltötték magukra. Ezért a nyugati kultúra ösztönzései bensõleg egyáltalán nem érintették õket. Minden nyugati hatástól teljesen elzárkóztak. Minden szempontból sajátos világnézetük és világérzésük volt, ami nem szorult külsõ hatásra, hanem csupán arra volt képes, hogy ellenálljon minden más kultúrának. Ez az alapvetõ tény tartotta teljesen elkülönítve a Nyugattól a zsidókat szellemileg és fajilag - a Nyugat elvetette a zsidók világérzését, a zsidók elvetették a Nyugatét. A kölcsönös gyûlölet és egymás üldözése csak erõsítette a zsidó fajt, erõsítette a ravaszságát, növelte az ellenállását.

Azt látjuk, hogy noha egyedül a faj nem akadályozhatja kívülrõl jövõ törzsek asszimilálódását, a kulturális sorompók igenis megakadályozzák azt. Természetesen az idegen csoportnak bizonyos számban kell jelen lennie, hogy megõrizhesse azonosságát a kulturálisan tõle idegen vendéglátók társadalmán belül. Egy vékony réteg nem képes ennyire megõrizni önmagát.

Ami Spanyolországban végbement, azt mutatja, hogy semmi olyan testi tényezõ nem létezik, ami a zsidókat képtelenné tenné az asszimilációra. A XV. század végén a monarchia döntésre kényszerítette õket: vagy felveszik a kereszténységet, vagy elhagyják az országot. A legtöbb zsidó eltávozott, de azoknak a leszármazottai, akik felvették a kereszténységet és gyermekeiket a nyugatiak között nevelték, eltûntek a spanyol fajban.

A kulturális sorompónak egy másik példája Oroszország viszonya a Nyugathoz. A pusztán negatív, kultúraromboló akarat volt az, ami megakadályozta Oroszország asszimilációját a Nyugathoz, noha Nagy Péter és õt követõen a dinasztiája minden rendelkezésére állót megtett az asszimiláció érdekében három évszázadon át. Az 1917-es forradalom kitörése elsõdlegesen Nagy Péter törekvésének kudarca volt - az asszimilációs törekvés csak a felszínen volt sikeres: nem hatotta át ennek az óriási negatív lelkiségnek mélységeit. A nyugati kultúra a nagy sorompó, ami szintén megakadályozza a nagyszámú faji asszimiláció bármely módját.

A kínaiak és a japánok, akik a Krisztus elõtt 1000 körül beteljesedett kínai kultúrát tudják maguk mögött és hordozzák lelkükben, ugyanilyen okok miatt képtelenek fajilag jelentõs számban az asszimilációra. A fordítottja is igaz: ha egy nyugatiakból álló csoportot Kína közepére helyeznénk, annak leszármazottai 1000 év múlva is nyugati emberek lennének, akiket tõlük teljesen idegen kínaiak vesznek körül. Ez a magyarázata az amerikaiak Kína- és Japán-ellenes törvényeinek és tevékenységének a XIX. század közepétõl mostanáig.
A számok okozzák a faji kérdéseket. Ha vékony réteg kerül egy kultúrába, eltûnik, ha számbelileg jelentõs csoport van jelen, amelyet kulturális sorompók választanak el az õt körülvevõ néptõl, nem tûnik el.

III.

Gondolni annyit tesz, mint túlozni: egy dolog elemeire bontása együtt jár a vonatkozások természetes rendjének megzavarásával. Mégis ez a gondolkodásnak, a dolgok szellemi vizsgálatának és rangsorolásának szükséges elõfeltétele. Így a népek asszimilációjának elsõdleges sorompója mindig a kultúra, mivel a többinél mérhetetlenül fontosabb sorompó, hiszen az hozza létre a fajt. Mégis vannak olyan esetek, melyekben a testi értelemben vett faji különbségek olyan nagyok, hogy az asszimiláció lehetetlennek tûnik. Ilyen problémák nem léteznek Európában, hanem ilyenek a különbözõ amerikai és dél-afrikai gyarmatokon fordulnak elõ.

A szubjektív értelemben vett faj befolyásolja a párválasztást. Ha erõsek a faji ösztönök, megakadályozzák, hogy valaki olyan párt válasszon, aki tõle teljesen idegen jellemzõkkel rendelkezik, még testileg is. Így a néger általában elveti a fehér fajt, és a fehér a négert. A kulturális sorompó is jelen van, mivel a néger a mi kultúránk alatt áll, még akkor is, ha évszázadokon át él a mi kultúránk területén. Csak ha a pár mindkét tagjában legyengült a faji ösztön, akkor fogadják el a testileg teljesen idegent.

Amerika esete mutatja a testileg teljesen idegen népek közötti faji asszimiláció határait. Ott a liberális-demokrata-kommunista ideológia minden lehetséges módon nyíltan akarta elõsegíteni, ennek a két fajnak a keveredését. Ennek egyedüli eredménye a faji keserûség

volt, amely véres zendülésekben nyilvánult meg, amik mindkét oldalon tömeggyilkosságokhoz vezettek.

Egyedül azért érintjük itt a négerkérdést (politikai jelentõségét Amerikával együtt tárgyaljuk), mert úgy tûnik, hogy az asszimilációt akadályozó faji különbségnek ez a szélsõséges esete. Az, hogy ebbõl mennyi tulajdonítható a négerek primitívségének, és mennyi teljes testi különbözõségének, nem tudjuk.

Mindazonáltal a négerek ezen faji elhatároltságának érintése Európa számára nagyon fontos tényt mutat: a fehér emberek, vagyis a nyugati emberek közötti faji különbségek elenyészõen kicsinyek, ha figyelembe vesszük közös küldetésüket, egy magasabb rendû kultúra meg\>alósítását. Európában, ahol a faji különbségeket (mondjuk, a franciák és az olaszok között) mindeddig nagyon felfújták, a faji különbségek nem is emlékeztetnek a nyugati civilizáción kívüli faji különbségekre. Ezen a vonalon megfelelõ okulásul az szolgálna, ha az Amerikából és Afrikából származó négerek vagy az Orosz Birodalomból származó mongolok és turkesztániak elfoglalnák egész Európát (és annak nem csupán egy részét).

Ezzel a faj és a politika közötti utolsó és legmélyebb vonatkozáshoz érkeztünk el.

A politikának az a történelmi küldetése, hogy a nyugati civilizációt megvédje a belsõ dekadenciától és a kívülrõl fenyegetõ barbár támadástól.

Ennek sikere a megmaradt faji ösztönnek, vagyis az önfenntartási, fajfenntartási ösztönnek és az ösztönös hatalomvágynak erõsségétõl függ. Minden ember és csoport hozzánk tartozik, aki részese az 5000 éves történelem eme legnagyobb harcának, tekintet nélkül az ember illetve csoport származására. Minden csoport vagy eszme, amely nem részese ennek az érzésnek és a saját céljait Nyugaton belül akarja megvalósítani, belsõ ellenség. Minden csoport vagy eszme, amely bármilyen módon gyengíti a Nyugat faji erejét, belsõ ellenség.

A politikának az a nagy kettõs feladata van, hogy kigyomlálja a belsõ ellenséget, annak érdekében, hogy megmentse a Nyugat faji ösztöneit és ezt a fajt egy biztos és erõs egységgé alakítsa az évszázados harcra. A materializmus a fajjal kapcsolatban két gyászos tévedést követett el: egyrészt tagadta a fajt, másrészt a fajt a kultúra elé helyezte.

A politika célja a mi Nyugati Birodalmunk megteremtése, mindaz, aki materialista eredetû fajelméletekkel áll elõ, akár a "türelem" nevében, ami azt jelenti, hogy le kell mondanunk az ösztöneinkrõl, akár a "faji tisztaság" nevében, ami azt jelenti, hogy le kell mondanunk a kulturális egységünkrõl, meghosszabbítja a Nyugat válságát és megosztottságát. A Nyugat szabadságáért és a Nyugati Birodalom megteremtéséért vívott eljövendõ harc egyik eredménye hosszú és elkeseredett küzdelemben egy új faj létrejötte lesz, amely magában fogja foglalni Anglia, Németország, Franciaország, Olaszország, Spanyolország és a Skandináv-félsziget XIX. századi népeit.

Azok a nyugati népek, amelyeknek legkevésbé sérült a faji tömbjük és a faji ösztönük, fognak legerõteljesebben reagálni az eljövendõ háborús évszázad parancsszavára, és játsszák majd a legnagyobb alkotó szerepet ebben a minden eddiginél nagyobb küzdelemben, de az új faj egy egység lesz, nem halott fajok együttese, hanem egy új és pompás teremtmény a most létezõ emberáradatból.

A XIX. századi európai fajok mint ilyenek halottak. A XIX. századi közönséges hazafiasságból kiinduló politika nem képes visszhangot kiváltani. A Nyugat egységét, melyet a barbár népek mindig is felismertek, az utolsó órában felismerte maga a Nyugat is. A barbár a földön fekvõ Nyugat hátán ül. Ez a nyugati egységnek nem a vége, hanem a kezdete.

A NÉP

Nyilvánvaló, hogy a faj a történelem terméke. Ez egyik példája annak, hogy a biológiai elem a szellemi tényezõt követi. Ahhoz, hogy ez a folyamat elérje legmagasabb fokú kiteljesedését, egy bizonyos idõre van szükség. Két-három nemzedék kell ahhoz, hogy a faji eszmetípus birtokba vegyen egy emberáradatot, és sajátos kinézést adjon neki, olyat, ami megfelel a maga egyedülálló személyfeletti szellemének.

A 'nép' szó a gondolkodás más szintjén van. Ismerjük e szónak a demokratikus csõcselék általi polémikus alkalmazását a minõségi elemek tagadására. Õk csupán a tiszta és egyszerû mennyiséget nevezik "a népnek". Mi azonban tényeket keresünk. Mi a nép? Mi a tagolódása?

Két francia gondolkodó a XIX. században értékes bepillantást nyújtott az emberi csoportok természetébe. Gustave le Bon és René Worms meglátták, és Descartes világosságával kifejtették az emberi csoportok organikus természetét, a személyfeletti egységet, amely a csoport rendeltetésének õrzõje. Worms ezt felfelé alkalmazta - az államra, Le Bon lefelé - a tömegre. Fejtegetéseik nem voltak teljesen mentesek materialista tendenciáktól. "Az igazság az egyén, a tévedés a kor sajátja." - mondta Goethe. Ennek ellenére bepillantást nyújtottak a Nyugat számára a történelem vonulatába. A racionalizmus kora nem méltatta figyelemre megállapításaikat. William Paley tiszta materializmusa szerint "a nép nem egyéb, mint azoknak a polgároknak az együttese, akik alkotják". Továbbá: "egy nép boldogságát az egyes személyek boldogsága alkotja". Ez az ostoba tényellenes kép nem volt megcáfolható, mivel egyfajta hit volt.

Ez a kép a korszellemet tükrözte, és nem hunyhatott volna el másként, mint ennek a szellemnek a kimúltával. Ez olyan kép volt, ami egy bizonyos lelkiségbõl fakadt és, még ha tagadta is a lelket, mégis egy bizonyos szellem létéhez volt kötve.

Az új korszak a Tekintély újjászületésének a kora, szellemi és politikai szempontból egyaránt. Ez a kor a politikai formuláját a tényekre, a lehetõség valóra váltására alapozza. Nem azt teszi, hogy megálmodik egy ideális képet, majd a cselekvés világának szótárát igyekszik megváltoztatni. Nem akarja azzal áltatni magát, hogy a szavak megváltoztatásával átalakítja a tényeket. A tényekre akar figyelni és mindenekelõtt a tények tárházára, a történelemre és a történelem hajtóerejére, a Rendeltetésre.

Ahhoz, hogy megérthessük, mi a nép, a legkisebb emberi csoporttal, a tömeggel kell kezdeni a vizsgálatot. Azonnal nyilvánvaló, hogy a tömegnek két típusa van. Van olyan tömeg, amely értelmiségi alapon jön össze. Egy elõadáson, egy színdarabon, valamely társadalmi eseményen jelenlévõ tömeg. Van olyan tömeg is, amely szellemi alapon csoportosul egy politikai gyûlésen, vallási szónoklaton, tiltakozáson, egy tüntetésen.
Az elsõ típus csupán esetlegesen összegyûlt emberek együttese. Az egyének taszítják egymást, átvitt értelemben és betû szerint is. Ebben a tömegben annyi nézõpont van,

amennyi egyed. Ezek nem alkotnak tényleges egységet, az ilyen tömeg csak lehetõség szerinti egység. Egy színházi tûzvész az ilyen esetlegesen összegyûlt, egymástól független emberek együttesét olyan tömeggé alakítja át, amelynek egy lelke, egy gondolata van. Igen, ez a gondolat nem valami magasröptû, de a tömeg egységgé válik. A pánik egysége olyan tény, amelyrõl a politikai és katonai vezetõknek tudniuk kell, hogyan használják ki. Ez egyfajta módja az egységteremtésnek, amikor egyéb módszerek kudarcot vallanak.

A második típus nem esetlegesen összegyûlt emberek együttese, hanem egység. Az elsõ típus formátlan tömeg - minden ember azonos szinten lévõ "atom". A második típusnak van formája - van vezetõje. Ha nincs vezetõje, nem egység, és néhány rendõr képes szétoszlatni. Az egyedek nem akarnak semmilyen kockázatot vállalni a puszta együttlétért, mivel legfontosabb az egyediségük. A tömeg egysége eltünteti az összetevõk személyiségét, az egység egyfajta személyfeletti lélek. Az egységnek egy eszmén kell alapulnia, egy szavakkal kifejezhetetlen érzésen, amely elég erõs ahhoz, hogy az egyediséget helyettesítse. Amikor ilyen eszme jelen van, a jelenlévõ emberek olyanokká válnak, mintha a magasabb rendû organikus egység sejtjei lennének. Magas intelligenciájú emberek, akik részt vettek valamely akcióra egyesült tömegben, beszámolnak róla, hogyan függesztõdött fel egyik pillanatról a másikra az intelligenciájukból származó lelki függetlenségük egy titokzatos erõ hatására, mely éppen olyan titokzatos volt erejében, mint eredetében.
Az ilyen tömeg már nép. Magasabb rendû organizmus, melynek egy személyfeletti lélek ad formát. Az egyedek feláldozzák önmagukat abban a folyamatban, amelyben a magasabb rendû lélek ténylegesül. Az egyes emberek önmagukban ilyen önfeláldozást sohasem tennének.

Ennek a folyamatnak a technikája teljesen láthatatlan, titokzatos, de az eredményei nagyon is láthatók. Nemcsak arról van szó, hogy nagy személyfeletti lelkesítõ hatásra a tömeg spontán módon forradalmat robbant ki, amikor egy vezetõ megjelenik, ahogy például Camille Desmoulins egységgé aktivizálta a csupán esetlegesen együtt lévõket a Királyi Palotában 1789-ben, hanem az ilyen egységek létre is hozhatók. Így mindaz, aki olyan helyzetben van, hogy egy tömeget össze tud hozni egy helyen, ezt a tömeget megfelelõ vezetéssel egységgé is képes átalakítani.

Ami a tömegben lévõ egyéneket illeti, a tömeg egyfajta szellemi beállítottságot jelent. A tömegben lévõ embernek eszébe sem jut, hogy önállóan gondolkodják - a gondolkodás eredményét készen adja eléje a vezetõ, ezért ezek a gondolatok a vezetõ gondolatai.
Ezzel a tömeg egységével kapcsolatban egy igen fontos tény jelenik meg elõttünk. Ez csak az elsõ világháború új propaganda technikájának eredményei tették nyilvánvalóvá. Ez a következõ: bármely lehetséges típusú, állandó, szüntelen és töretlen propagandával a tömeg egysége akkor is fenntartható, ha a tagjai fizikailag el vannak szakítva egymástól. A tömegpropaganda egy földrész lakosságát tömeggé alakítja át. Ilyen körülmények között egyéni gondolatok nagyon ritkán fordulnak elõ. A mozival, sajtóval és rádióval való állandó "bombázás" minden egyediségtõl megfosztja az óriási tömeg egységeit.
így a tömeg vezetõ-vezetett tagolódást jelenít meg. Ennek lényegi jelentõsége van: e nélkül nincs egység, ezzel együtt bármely összegyûlt csoport egységgé válik. De a tagolódás meghatározó része a vezetõ, nem a vezetettek. Minden megállapodást a vezetõ köt, minden döntést a vezetõ hoz. Ez teljesen független bármely elmélettõl vagy eszménytõl, melynek nevében a tömeg mozgósítható, még az individualizmus eszméjétõl is. A tömeg magasabb rendû egység, a vezetõ képviseli azt.

Ahol jelen van egy magasabb rendû kultúra, minden tömeget befolyásol, ha csak negatív módon is. Ez azt jelenti, hogy még a kultúra elleni tiltakozások, mint a parasztháborúk, Jack Cade forradalma, a marxista osztályharc és hasonlók csak a kultúrát megsemmisíteni akaró vágyukból nyerik egységüket. Az, hogy a törne* egy kultúra szolgálatában áll vagy sem, a vezetõtõl függ. A tömeg mint tömeg semleges. A döntõ tényezõ a vezetés: az alkotó vezetõk, mint Napóleon a tömeget felfelé és elõre vezetik, a negatív és elferdült lelkû vezetõk, mint Roosevelt a tömeget lefelé és hátra mozgatják.

A tömeg lelki egység. Jelentését és lehetõségeit a tagolódása, formálódása, a vezetõje adja meg. Ez vonatkozik mind az utcán menetelõ, egytekintetû és egyhangú tömegre, mind pedig egy földrésznek, például Amerikának a tömegére.

A vezetõnek kettõs jelentõsége van: õ is a tömeg része, de a tömeggel szemben is kell állnia. Nincs egyéniség az övén kívül; ha a tömegbe belevész, semmilyen egyediség, semmilyen akarat, semmilyen agy nem marad a tömegben. A vezetõ a személyfeletti egység része, ahogy az agy része a testnek. Az agy a léleknek szolgál, a test az agynak. A legkisebb személyfeletti egység, a tömeg az ösztön és az értelem polaritását mutatja, és ez a polaritás minden emelkedõ organizmus sajátja, egészen a magasabb rendû kultúráig. Az ösztön az élet tartalma, az értelem az ösztön ténylegesítésének technikáját nyújtja. Az ösztön mondja meg a mit, az értelem a hogyant. Az ösztön sugallja: Tartsd fenn magad! Szaporodj! Növeld a hatalmadat! Az értelem keresi az önfenntartásnak és a hatalom növelésének módszereit. Az értelemre hárul az élet ténylegesítésének, és az élet ösztönös parancsszavai kifejezésének küldetése.

Az ösztön és az értelem csakis egymáshoz való vonatkozásukban érthetõk meg. Egymástól való elválasztásuk torzulást és betegséget jelent. Együttesen gazdagítják az egészséges embert. Ezért van az, hogy a kései civilizációkban olyan ostobák tudnak lenni egyes értelmiségiek: legyengültek az ösztöneik, ezért nem mûködik jól az értelmük. Az ösztön egy bizonyos rendeltetésû hajó, az értelem a kapitány, amely irányítja. Egy másik kép: az ösztön az elszállítandó utasokat jelenti, míg az értelem a hajó parancsnoka, akinek el kell indítania a szállítmányt.

Az ösztön és az értelem viszonya negatív oldalról is megfogalmazható: az ösztön szolgáltatja a hatalomvágyat, de nem tudja eldönteni a támadás pillanatát. Az ösztön nem képes eldönteni, hogy az élet milyen politikával ténylegesítheti a maga belsõ parancsszavát. Az ösztön vak - állandóan a támadást sugallja. Hood tábornok így pazarolta el a függetlenségi háborúban Tennessee hadseregét. Az értelemnek kell eldöntenie, hogy védekezésre, avagy támadásra van-e pillanatnyilag szükség. Amikor az ösztön megadná már magát, az értelem még mindig láthat némi reményt. Az ösztön minden mást és mindenki mást ellenségnek lát. Az értelem a helyzetbõl hidegen eldönti, hogy ki az ellenség, és mindenki mást barátjává akar tenni. Az ösztön megrészegedhet, az értelemnek józannak kell maradnia. Az ösztön szeret és gyûlöl, az értelem egyiket sem teszi.

A gótika idõszakában a Császárság és Pápaság két tökéletes társadalmat alkottak. Mindkettõnek a maga belsõ egységében abszolút egyensúlyt és harmóniát kellett mutatnia, szemben az egyes emberrel, aki tökéletlen, akiben az ösztön és az értelem egymás ellen vív harcot. Abban az idõben a cselekvés emberének, aki egy nagy eszme megvalósításán fáradozott, az volt a problémája, hogy az ösztöneit keretek között kellett tartania. Oroszlánszívû Henrik ösztönösen cselekedett, amikor Barbarossa ellen védekezve elpusztította a Hohenstaufenek Birodalmát, és ezt a rombolást mindmáig megszenvedte a Nyugat. A mai átmeneti idõkben a probléma fordított: most az értelem az, amit erõs kézzel

korlátok között kell tartani. Racionalista gõgjében az értelem önmagát nyilvánította kizárólagos életnek, és magán kívül minden mást maradinak, tévelygõnek. A nyugati ösztönt megtagadó nyugati értelemnek volt a következménye a világ felosztása Washington és Moszkva között.

II.

Láttuk, hogy a tömeg az egyedi lelkek egyfajta belemerülése egy személyfeletti lélekbe. A tömeg egy emberösszességbõl létrejött egység. Ebben a folyamatban az értelem kilép az összetevõk közül és a tagolás, formálás, vagyis a vezetõ szerep lesz a feladata.
Az utcai tömeg a legkisebb nép. A nép cselekvésre irányuló egység. Mindannyiszor, amikor a történelem a maga ritmikus örvényébe ragad egy csoportot, ez utóbbi vagy azonnal néppé formálja magát vagy eltûnik. A csoport eredete szerint lehet vallási, gazdasági vagy kulturális csoport. De amikor az események szereplõjévé válik, úgy kell reagálnia, hogy néppé alakul, vagy eltûnik a történelem lapjairól. A nép lehet kicsi és lehet nagy. Az Adige és Kurisches Haff torkolat között élõ népesség kultúránk hajnalán kezdte magát népnek érezni. A terület mérhetetlen nagysága a Nyugati Kultúra kezdetén egyedülálló volt. Ugyanez az érzés volt az, amely szélesebb távlatban, a Nyugati Kultúra érett korában Spanyolország felügyelete alatt az egész világot a nyugati politika tárgyává tette. Egy nép kicsi is lehet. Ilyen például a mormonok szektája Amerikában, amely kizárólag vallási megtértekbõl áll. Erõteljesen hirdették tanaikat, kívülrõl támadták õket. Erre úgy reagáltak, hogy néppé váltak. Egységük megmaradt mindaddig, míg csak a vezetõségük nem döntött az értelem javára és kompromisszumot nem kötöttek vallási tanításukban. Ezt követõen a mormon nép eltûnt.

Mi az, ami egy népet létrehoz? Elsõsorban a csoport és emberi környezete közötti különbség, másodszor egy feszültség, amit ez a különbség kialakít. A feszültség egyfajta határvonal. A feszültség mindkét oldalon élesen kiemeli az érzéseket és egy új akciós egységet, egy népet eredményez.

Ahhoz hasonlóan, ahogy ez a feszültség lehet vallási, gazdasági, kulturális és faji eredetû, ugyanúgy az új egység mindenfajta népet tartalmazhat, amennyiben az érintett népesség heterogén. A nyelv nem akadály egy nép kialakulásában, ténylegesen minden létezõ nyugati nyelv a megfelelõ nép kialakulása után jött létre.

A nép szellemi egység. A történelem hozza létre, és ha képes túlélni elsõ próbatételeit, olyan egységgé válik, amely tovább viszi a történelmet. Ahogy egy utcai tömeg csakis a vezetõ-vezetett tagozódás által válik egységgé, éppen úgy a nép is csak a vezetés erejében válik ilyenné.

A tömeg és a nép közötti különbség csak a fennállás idõtartama és a számszerû nagyság miatt áll fenn, és nem jelent jellegbeli különbséget, így egy ember is gyakorolhatja egy tömeg teljes vezetési funkcióját a szükséges néhány órára. A nép nagyobb mértékben tagolt, mint a tömeg, összetettebb léte van és nagyobb életfeladata, ezért vezetõréteget igényel. Minden abszolút monarchiának, illetve minden diktatúrának is van vezetõrétege. Egy nép lehet erõs, és lehet gyenge. A nyugati történelemnek a vesztfáliai békét követõ legújabb évszázadai alatt néhány gyenge nép fenntartotta névleges függetlenségét (politikailag szólva a nagyhatalmak közötti feszült helyzet következtében). De a gyenge népek - a gyenge egyénekhez hasonlóan - nem képesek létrehozni nagy tetteket vagy nagy gondolatokat. Egy erõs nép a maga belsõ parancsszava következtében fenntartja a határokat maga és más népek között és nem hajlandó kompromisszumra a maga egyedülálló eszméjével kapcsolatban. A határ itt természetesen szellemi határt jelent. Azt,

hogy ez területi határrá fejlõdik-e vagy sem, az eseményeknek kell megmutatniuk, és az is lényeges, hogy milyen kultúráról beszélünk.

Így sem az arab, sem a klasszikus kultúra nem volt egy adott területhez kötött nép eszméje. Sem a klasszikus, sem az arab kultúrában nem mondott ellent annak, hogy egy nép lelkileg egységesnek érezze magát, az, hogy ugyanazon a területen éljen egy erõs nép, amelynek saját kormánya és törvényei vannak. A császári Róma az idegeneket érintõ esetekben az idegenek törvényeit alkalmazta. Az arab kultúrában még jellegzetesebb volt a függetlenség. Így a nesztoriánusok, a mohamedánok és a zsidók egymás mellett éltek, de különbözõ nemzetekhez tartoztak, és egymás között nem házasodtak. Idegennek lenni annyit jelentett, mint más hitet vallani. Ezek a népek és nemzetek a reformáció korának nyugati tanítását: "akié a föld, azé a vallás" a természetes rend lehetõ legsátánibb felforgatásának tekintették volna. Szörnyûségesnek tûnt volna számukra, hogy a hit a területtõl függjön. A zsidó ezt az érzést ebbõl az idegen kultúrából vitte magával. A nyugati lakó szomszédját õ idegennek tekintette. Vendéglátó népének közélete közömbös volt a számára, megvolt a maga sajátos közösségi élete, melyet a Nyugat nem ismert. A Nyugat törvényei nem voltak a zsidó törvényei, a nyugatiak vallása, erkölcse, szokásai, gondolatai, öltözködése és mindenek elõtt politikai élete, a Haza, a hazaszeretet, a katonai szolgálat és az önfeláldozás eszméje mind idegenek voltak a zsidó számára.

Törökországban és Kínában nem érezték megalázásnak, hogy a "kapitulációk" által a nyugatiak a saját konzuli képviselõik joghatósága alá kerültek, és nem a helyi bírák ítélkeztek felettük.

Ezért az egyik népnek a többi népekhez való viszonyát annak a magasabb rendû kultúrának a szimbolikus belsõ élete határozza meg, melyben az illetõ nép keletkezett. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy egy nép kizárólag magasabb rendû kultúrában jöhet létre, mivel a Tarmerlane-hez és Dzsingisz Kánhoz hasonló jelenségek is népkialakító tényezõk.

A faj és a nép fogalmilag teljesen elválaszthatók, de az életben nem különíthetõk el egymástól. Láttuk, hogyan alakul ki egy faj.

Egy faj kialakulása egy nép kialakulásával veszi kezdetét. Minden nép, amely erõs eszmével és megfelelõ vezetéssel rendelkezik, faji egységgé alakul, ha elég hosszú ideig fennmarad. A fordítottja is igaz: egy faj - most kizárólag anatómiai értelemben használva a szót, pl. a négerek - gyújtópontja lehet olyan eseményeknek, amelyek arra késztethetik, hogy a nép formáját felvegye.

Egy nép lelki egység. A lelki egységet hordozó tényezõ mindenhol népet alakít ki. A Nyugat az egész huszadik század folyamán szemtanúja lehet annak, amit Nietzsche a XIX. század nyolcvanas éveiben megállapított: egyfajta Nyugati Nép keletkezésének. Nietzsche idejében kevesen értették meg ezt a kifejezést: "mi jó európaiak". Az európaiak túl elfoglaltak voltak a maguk kicsinyes játszmáikkal. A kormányok a nemzeti atomizmus játszmáját játszották, a szalonokban a társadalmi atomizmusról és a "boldogságról" fecsegtek, a sörözõkben az osztály-atomizmust tervezték.

Egy nép erõssége és egészsége a maga kiformálódásának határozott jellegétõl függ. Láttuk, hogy egy utcai tömegben hogyan rendeli alá önmagát titokzatosan a tömegben lévõ egyes ember értelmileg és akaratilag a vezetõnek. Ha a vezetõ tévedései következtében vagy külsõ erõszak hatására ez a rend felborul, a tömeg mint ilyen meghal,

és újra egyedek összességévé változik.

Ezért az akarat és értés nyugati decentralizációja általában súlyos kulturális betegségnek tûnik. A kultúra értelmiségi tartalmának lassú növekedése évszázadok alatt fokozatosan aláásta Nyugaton a Tekintélyt és a Nyugat egységét. A világ ezt a kultúrát mégis egységesnek látta egészen az 1789-es katasztrófáig, melyet Napóleon és utána a Bécsi Kongresszus képtelen volt tartósan meg nem történtté tenni. Az európai egyetértés helyébe egyre nagyobb európai viszályok léptek.

Minél nagyobb lett a kultúrán belül az akarat és az értelem süllyedése és decentralizációja, annál nagyobb volt a kulturális egészség hanyatlása. A nacionalizmus a kultúra betegsége, az osztályharc a nemzet betegsége, a parlamentarizmus az állam betegsége, a pénz uralma a társadalom betegsége, a terméketlen élvezethajhászat a faj betegsége, az új önzés a család betegsége, és a válás a házasság betegsége volt.

Minden kultúra átment ezen a borzalmas válságon, és minden kultúra állt olyan helyzetben, amelyben a Nyugat most, 1948-ban áll. Ezen természetesen belsõ válságot kell érteni, mert korábban a barbárok és kultúratorzítók sohasem hódítottak meg egy egész kultúrát a kultúra válságának tetõfokán. A minket megelõzõ hét kultúra legyõzte és túlélte ezt a kritikus idõszakot: az ösztön és az értelem alkotó erõi harmonikusan együttmûködve minden esetben elõidézték a Tekintély újjászületését és kialakították a kultúra Birodalmát. Az értelem hosszú ámokfutásának orgiája után a szintézis és alkotás ezen újjászületésének kezdete különbözõ jelenségekben mutatkozik. Nietzsche és Carlyle az újjászületés jelképei. Mindketten jellegzetesen európaiak voltak és megvetették koruk kicsinyes államelméletét. Életük és eszmeviláguk az organikus szükségszerûség egyik megnyilvánulása volt. Mindketten az Új Kor hírnökei. Egy másik jel a kultúrtörténeti munkák áradatának megjelenése. A harmadik az államszocializmus feltûnése. De Vries és Driesch biológiai elméletei, a materialista sablonokkal való szakítás egész csapat fizikus részérõl a negyedik jel. A politikai célok szempontjából a legfontosabb a Nyugat Népe kialakulásának kezdete.

A NEMZET

A 'nép' szó olyan csoportot jelöl, mely egy eszme által és a vezetõ-vezetettek polaritása jelenléte miatt lelki egységgé vált. A szó jelentése szempontjából közömbös, hogy az ilyen csoport mennyi ideig áll fenn, mekkora a belsõ ereje, intenzitása, illetve életküldetésének nagysága.

A nemzet is nép - és valamivel több is annál. Magasabb fokú formát jelent. Egy nép létrejöhet kultúrán kívül is, a nemzet nem. Egy nép rövid életû vagy bensõleg gyenge is lehet. Egy nemzetnek hosszú élete van, és a nemzet egy kultúra legerõsebb organikus egységei közé tartozik. A 'kultúra' szóval a nemzet fémjelzését érintettük: a nemzet egy kulturális eszmét hordozó nép.

Amikor egy magasabb rendû kultúra megszületik egy területen, a több nemzedéken át tartó "terhességi idõszak" után, titokzatos hatást gyakorol az adott területen élõ népekre. A korábbi nevek és csoportok eltûnnek az új szellemi egységekben. Krisztus után 1000 körül Nyugaton a 'sváb', 'frank', 'lombard', 'vizigót', 'szász' szavak gyakorlati célra már nem használatosak, és németeknek, olaszoknak, franciáknak és spanyoloknak kezdték magukat

érezni az emberek. Ezen csoportok mindegyike egy-egy eszmét jelent, vagyis a kultúrszellemiség egy bizonyos részét, egy bizonyos vonatkozását hordozza. Ez a közöttük lévõ különbözõség alapja. A hasonlóság közöttük az, hogy ugyanannak a kultúrának a termékei.

A különbözõség más és más faji ritmust és különbözõ gondolkodási és cselekvési stílusokat tesz szükségessé. Más és más belsõ hangsúly az általános nyelvi anyagot különféle nyelvekké formálja, mindegyik nyelv különbözõ lelkiség megnyilvánulása. A hasonló külsõ élményekre az egymástól különbözõ lelkiségek különféleképpen reagálnak, így az események is hozzájárulnak a keletkezõ nemzetek jellegének formálásához. Ahhoz, hogy megérthessük, mi a nemzet, éles különbséget kell tennünk a nemzet, a politikai egység és a nyelv között, melyek egybetartozása a XIX. század számára olyan nyilvánvalónak tûnt. A racionalizmus és kapitalizmus koráig a nemzeteket a történelem alapanyagaként kezelte. Pedig ezek a nemzetek a nyugati történelemben csupán a Nemzet-Eszme egy bizonyos szakaszának megnyilvánulásai.

Kultúránk hajnalán a nyelvnek semmi köze sem volt sem a nemzethez, sem a politikához. Ebben az idõben a nemzet szellemi egység volt, s mint ilyen nyert a korszellemben kifejezést. Ez a vallásos érzéseknek, skolasztikus filozófiának, a gótikus építészetnek, a császári-pápai politikának és a keresztes háborúknak a szellemével volt azonos. A külföldivel kapcsolatban határozott érzéseik voltak, de a szónak nem voltak kizárólagos politikai, illetve nyelvi vonatkozásai. A XI. és XII. században az angol, német, francia gondolkodásmódok a különbözõ skolasztikus filozófusoknál jelentkeznek. A különféle belsõ erkölcsi parancsszavak, a különféle erkölcsi tartalmú érzések, a vallási érzések megnyilvánulásának különbözõ módjai, a gótikus katedrálisok különféle változatai, a Pápasághoz vagy a Császársághoz való kapcsolódás különbözõ fokai - mind-mind a különféle nemzeteszményeket mutatják.

A külföldiekkel - a mórokkal, a szlávokkal, a törökökkel és a szaracénokkal - szemben ezek a nemzetek öntudatlanul, magától értetõdõen egy népet alkottak. Noha érzelmileg egymástól erõteljesen megkülönböztették magukat, az idegen kultúrához tartozó elemekkel szemben az ösztönük egybe forrasztotta õket. Így, amikor a keresztes háborúk létrehoztak egy nyugati államot Levantéban, az nem angol, francia vagy német, hanem egyszerûen nyugati állam volt. A kultúra ösztöne erõteljes, ritmusa gyakorlatilag ösztönöz, személyfeletti egységét a vér érzi, ezért ismeri fel az értelem.

Az összes kultúrák nemzeti formákban nyilvánulnak meg. Ez vonatkozik a képzõmûvészeti formákra, a vallásokra, a nyelvekre, a technikai alkotásokra, a tudományos rendszerekre és a többi kulturális formákra is. Minden kultúrán belül úgy különbözik az egyes nemzetek stílusa, mint az összes többi formák. Ahogy az arab kultúrában a történelmet úgy fogták fel, mint a teremtéssel kezdõdõ és a világ végével végzõdõ isteni világterv megvalósulását, ugyanúgy a nemzeti stílus is hit kérdése. Egy bizonyos hitet vallók szervezõdtek nemzetté. A területnek, a Hazának a fogalma nem volt jelen. A nemzet fogalmának szellemi és nem fizikai határai voltak. Ez a nemzetfogalom teremtette meg ezen az idegen kultúrtalajon a zsidó nemzetet, amely ebben a kultúrában a hasonló struktúrájú más nemzetek egyike volt. A mi kultúránkban a zsidó nemzet annyira tökéletesen idegen, hogy senki sem ébredt tudatára, hogy mi a zsidó nemzet lényege. Egészen addig, amíg el nem jött a kései civilizáció kora a maga történelmi érzékenységével.

A klasszikus kultúrában a nemzeteszme a városállam formájában jutott kifejezésre. A nemzet nem terület volt, hanem csupán a város a maga lakosságával. Bármely további területi jellegû hatalom eredetileg negatív jellegû volt, mint például annak a hatalma, hogy megtagadják a lehetséges ellenségtõl, hogy háborúban a területet birtokolja. Ezen nemzetek számára fantasztikus és visszataszító hallucináció lett volna a mi elgondolásunk a Hazáról, melynek tõlünk távol esõ határai vannak, melyeket egész élete során senki sem lát.

II.

A nemzet egyfajta eszme. Anyagi megnyilvánulásai az önmagát kiteljesítõ eszmének megvalósulásai. A könnyebb megértés végett a nemzetet három rétegre oszthatjuk. Legfelül van maga az eszme. Ez szavakban kifejezhetetlen, mivel nem elvont fogalom, hanem lélek. Csak az életben, a tettekben, gondolatokban és az eseményekben juthat kifejezésre.

Alatta következik a kisebbség, amely az eszmét magas szinten testesíti meg. Ez a nemzethordozó réteg. Ez jeleníti meg az eszmét a történelemben. Gyakorlatilag ez a nemzet. Ez ténylegesség, míg a lakosság tömege, a nemzet törzse csupán lehetõség.
A legalacsonyabb réteg a tömeg. Ez az alap felé kiszélesedik, és egyre kevésbé differenciált, ahogy lefelé haladunk. Lefelé haladva végül olyan örökké változatlan szintre bukkanunk, amely sohasem részese a nemzeteszmének, amelynek semmifajta tapasztalata sincs a csúcson játszódó történelmi drámáról.

Ahogy a tömegben a vezetõ az egység meghatározó tényezõje, ugyanúgy a nemzeti egységben a meghatározó tényezõ a nemzethordozó kisebbség. Mind a kisebbség, mint a tömeg az eszme szolgálatában áll, éppen úgy, mint a tömegeszme vezetõje és vezetettjei a tömeg eszméjének szolgálatában. Ha a vezetõt meggyilkolják vagy eltávolítják, egy másik vezetõ lép a színre, ha az eszme erõs. Hasonlóképpen a nemzeten belüli tömeg a legtöbb egyedében tartalmazza a nemzeti érzésnek egy szikráját. Azok, akiket ez a belsõ minõség jobban megmozgat, mint a többieket, a kisebbséghez, a nemzethordozó réteghez tartoznak.

A nemzethordozó réteg és a tisztán politikai vezetés különbözik egymástól. Az organikus egészség állapotában a politikai vezetés tagjai kizárólag a nemzethordozó réteghez tartozók lehetnek, de közülük semmiképpen sem mindenki, mivel a nemzethordozó réteg sokkal szélesebb, mint a politikai vezetõ réteg. De elõfordulhat az is, hogy a politikai vezetõ réteg a nemzethordozó rétegnek csak néhány tagját tartalmazza vagy egy tagját sem, mégpedig a nemzeteszme gyengesége, illetve valamely belsõ és idegen csoport agresszivitása következtében. A nemzethordozó rétegnek azok a tagjai, akiknek erõs a nemzeti érzésük és hajlandók áldozatot hozni ezért az eszméért, a világ színe elõtt és a belsõ, idegen, nemzetellenes elemekkel szemben õrzik az eszmét.

Ha ennek a rétegnek le kellene válnia egy egészséges nemzetrõl, melynek jövõje van, a nemzet testében a szellemi káosz idõszaka után a tömegbõl új vezetõréteg keletkezne. Ha a tömeg teljesen híjával van a nemzeti érzéseknek, a kisebbség nem képes valóra váltani az eszmét.

Az, hogy ez sohasem elvont elvet jelent, Oroszország esetében jól látható. Ott a Romanov-dinasztia és a hozzá hû orosz felsõ réteg megpróbálta nyugati néppé és nemzetté alakítani Oroszországot. De a tömeg ebben az irányban teljesen meg volt fosztva minden lehetõségtõl. A felsõ rétegnek látszatra sikerült politikai célokra európai nemzetté tenni Oroszországot, ami a kisebbség meghatározó szerepét mutatja. De amikor a bolsevikok

kiirtották, illetve kiûzték ezt az egész kisebbséget, senki sem tudott állni annak a helyére, mivel a tömeg ennek az eszmének még a szikráját sem tartalmazta.

Így a történelem szempontjából a nemzet szolgálja a kultúrát, a kisebbség szolgálja a nemzetet, és a tömeg szolgálja a kisebbséget. A racionalizmus néven ismert furcsa gondolattorzulás másként látta: nincs eszme, csak tömeg van, és minden egyébnek a tömeget kell szolgálnia. De a racionalizmus ebben a tárgykörben csak a terminológiára vonatkozott, mivel még a racionalizmus által legsúlyosabban aláaknázott nemzetek is történelmileg még mindig a kisebbség által õrizve jelentek meg, a tömeget csak felszólították, hogy engedelmeskedjék, egy bizonyos módon gondolkodjék, egy bizonyos módon szavazzon. A huszadik században fontos tudni, hogy aki a tényeket tagadja, nem szünteti meg azokat, és a névváltozás nem változtatja meg a tények természetét. A XIX. században a nemzet még mindig egyfajta eszme volt, még ha fel is tételezték, hogy nem egyéb, mint az egyedek óriási halmaza, olyan eszme, ami megfertõzte a racionalisták közül a legracionalistábbat, a kommunistákat is. Ezért a francia kommunizmus teljesen különbözött a német kommunizmustól - az 1871-es Párizs különbözött az 1918-as Berlintõl. Lehet, hogy a francia és a német kommunista ugyanazt a könyvet olvassa, de közben másként ver a pulzusuk.

A NEMZET ÉS A TÖRTÉNELEM

A nemzet egy kultúra organikus része. Életével és fejlõdésével a kultúrszellemnek egy bizonyos belsõ lehetõségét fejezi ki. A kultúrától sohasem független, és e függési viszony a korszellem tükrözõdése által mutatkozik meg. A gondolkodók és az akció emberei régóta tudják, hogy egy bizonyos korban vannak dolgok, amelyeket egyszerûen meg kell tenni, más dolgokat pedig egyszerûen nem lehet megtenni. Ezzel a törvényszerûséggel értelmileg lehet egyetérteni, vagy egyet nem érteni, de akár így van, akár úgy, ehhez mindenkinek tartania kell magát. A korszellem a kultúra fejlõdési szakasza. A korszellemhez minden nemzetnek igazodnia kell. Mivel minden nemzetnek megvan a maga jellege, és minden kornak is, ebbõl az következik, hogy lehet, hogy egy adott nemzet egy adott kornak inkább megfelel, mint egy másiknak. Ez a magyarázata, hogy miért nevezik az 1050-tõl 1250-ig terjedõ kort a "Szent Római Birodalom német korának", az 1600-1750 közötti éveket spanyol korszaknak, az 1650-1750 közötti idõszakot a francia rokokó korának, az 1750-1900 közötti éveket angol korszaknak.

A kultúrának alávetett nemzeteszme a maga keretében mindent arra kényszerít, hogy engedelmeskedjék a nemzeteszme erõinek, így minden nyugati nemzetnek megvan a maga társadalmi magatartásformája, a maga sajátos módján formálja a társadalmat: élesen és világosan Angliában, Poroszországban, Spanyolországban, homályosan és ködösen Franciaországban és Olaszországban. Anglia vallásossága különbözik Spanyolországétól és mindkét ország vallásossága Németországétól. A gazdaságra való irányultság mértéke minden országban más és más, legerõteljesebb Angliában.

Még az erotika területén is különböznek az egyes nemzetek. Franciaország alakította ki a szexuális szerelem legkidolgozottabb kultúráját. Az irodalom különlegesen nemzeti jellegû, ugyanígy a drámaírás, az építészet, sõt még a zene is. A filozófia sem mentes a nemzeti jellegtõl: a Nyugat filozófiai iskolái az angol szenzualista iskola (1600-1900) és a német idealista iskola (1650-1950). A vallási tanok felé való tájékozódás is eltérõ az egyes nemzeteknél: Spanyolország a katolicizmus erõdítménye, Anglia a protestantizmusé. A

különbözõ nemzetekhez tartozó nagy emberek nagymértékben kinyilvánították nemzeti tulajdonságaikat, mint például Richelieu, Cromwell, Alva, Wallenstein. Az olajfestmények is kifejezésre juttatták alkotóik nemzeti sajátosságait a nyugati festészet nagy korszakában, 1550-1850 között.

Így könnyû megérteni, hogy a materializmus hogyan volt képes meggyõzni magát, hogy a nemzetek a kultúra teremtõi, ahelyett, hogy meglátta volna a tényt, ami éppen ennek a fordítottja.

A kultúra hittel és miszticizmussal veszi kezdetét. Mind a gondolati világában, mind pedig cselekvési világában magától értetõdõ rend és tekintély az úr. A kultúra fejlõdése együtt jár az értelem egyre növekvõ szerepével, míg csak el nem jut a fejlõdés a racionalizmus választóvonaláig, amikor is az értelem teljesen megszabadul a hittõl és az ösztöntõl. Mindent megelemez, minden részeire szed, mindent megmozgat. A maga valódi végsõ szakaszában, vagyis a késõi civilizációban még egyszer összeszedi magát és a maga egységét azáltal állítja, hogy életének minden formáját elénk tárja egy végsõ formával, ami visszatérés eredeti jelképekben gazdag Tekintélyéhez és miszticizmusához.
A kultúra élettörténete minden életformájában nyomon követhetõ, a kultúrához tartozó nemzeteket is beleértve.

A kultúra a maga nemzeteit a dinasztiákon keresztül hozta létre. A dinasztia eszméje visszataszító a klasszikus kultúra számára, és ismeretlen az arab kultúrában.

De a nyugati nemzetek, melyek a nyugati kultúra kifejezõdésének egyedülálló erejével és intenzitásával vannak megáldva, dinasztikusak, még akkor is, ha eltörölnek egy dinasztiát. Vagy egy másik dinasztiát óhajtanak, vagy azt akarják, hogy a dinasztikus érzés független legyen az uralkodó személyiségétõl. A dinasztia a múlt és a jövõ közötti politikai folytonosság állítása. A Nyugat politikai története kezdetétõl fogva a dinasztiák története. A svábok, frankok, szászok, bajorok és türingiaiak különbözõ törzseit német nemzetté Nagy Károly alkotása, a dinasztikus birodalmi eszme egyesítette. A francia népet és nemzetet hasonlóképpen dinasztiák alkották. Különbözõ vizigót és frank elemekbõl a Capeting-dinasztia hozott létre egy nemzetet és egy nyelvet. Ha a dinasztia a nyelv következménye lenne, akkor két Franciaország lett volna: a frank-római Franciaország északon és a Provance-i Franciaország délen.

A dinasztiák azáltal hozták létre a nemzeteket, hogy ezeket a titokzatos érzéseket egyetlen, szenvedélyekkel telített jelképbe sûrítették. A nemzetek hozták létre a fajt, a nyelvet. Az olasz írott nyelv fõként a Hohenstaufen-dinasztiához tartozó II. Frigyes mûve, azé a német császáré, aki elõnyben részesítette a Délt, és úgy intézkedett, hogy ez a nyelv legyen hivatalosan és társadalmilag használatos a Birodalomban. A portugál nép és nyelv annak a következménye, hogy Kasztíliai VI. Alfonz ezt a területet nászajándékként adta vejének, Besancon Henriknek 1095-ben. Az, hogy a brazilok jelenleg portugálul beszélnek, egy dinasztia megalapításának köszönhetõ. A Lorraine dinasztia kihalt a IX. században, mivel II. Lothar gyermektelen volt. Ha a dinasztiája folytatódik, Lotharingia valószínûleg külön nemzet, nép, nyelv, királyság és állam lett volna a nyugati történelemben. Az angol nép, nemzet és nyelv a normán hódításnak és a napjainkig fennálló normandiai uralkodóháznak a következménye. A porosz nemzetet a Hohenzollern-uralkodóház, Ausztriát a Habsburg-Ház hozta létre.

A nyugati politika formája mindig dinasztikus volt, még pedig a kultúra növekedésével egyre inkább. A nagy háborúk ritmikus ciklusa is összefüggött a dinasztiákkal: az üres trón

valahol örökösödési háborút idézett elõ. III. Napóleon még 1870-ben is dinasztikus ürüggyel indított háborút Poroszország ellen. A nagy Napóleont is egy ezeréves dinasztikus hagyomány döntötte meg, melyet maga ellen fordított, azáltal, hogy elûzte a régi dinasztiát és testvéreit és marsalljait kívánta trónra segíteni.

A nyugati történelemnek jelen állapotában a dinasztia eszméje csupán látszólagosan a múlté. Egy ezeréves Birodalom önmagában véve is dinasztikus eszme. Az uralkodóház származási folytonossága nem több, mint a folytonosság erõteljes jelképe. Ez a jelkép kielégíti az ösztönt. A nyugati értelem ugyanezt a hatalmi folytonosságot igényli 1750-1950 között is, csupán a jelkép változik: egy királyi ház vérségi folytonossága helyébe egy darab papír, az Alkotmány lépett.

Azok, akik 2050 körül olvassák ezeket a sorokat, a nyugati dinasztikus érzés megnyilvánulása végsõ formájának lehetnek majd a szemtanúi. A racionalizmus idõszakában a Királyi Ház mint jelkép nem kielégítõvé vált. Csupán megtûrt volt, ha ugyan nem törölték el teljesen. Egy racionalista számára egy darab papír sokkal reálisabb volt. Jelenleg a darab papír nem kielégítõ, mivel a történelem szép csöndesen elsüllyeszti a racionalizmust. Egy új korszak küszöbén állunk, mely a Tekintély újjászületésének a kora.

A NEMZET ÉS A RACIONALIZMUS

Valamely magasabb rendû kultúrának oly erõs a nemzeti stílusa, hogy még a szomszéd népeket is magához hasonlítja. A balkáni népek, Lengyelország, Csehország és Oroszország népei azok közé tartoznak, akik a nyugati stílust földrajzi közelségük miatt átvették. Ez a stílusátvétel teljesen elegendõ ahhoz, hogy bizonyos kultúrkörök tévesen azt higgyék, hogy ezek a kultúra határán lévõ áramlatok szervesen a kulturális organizmushoz tartoznak. Ez a téves hit nagymértékben megerõsödik a felszínes emberek lelkében, ha jön egy-két olyan nagy tehetség a kultúra határán túlról, aki hordozza a kultúra szellemiségét, és annak stílusában hoz létre szellemi alkotásokat vagy tetteket. 2050-ben hihetetlennek fog tûnni, hogy a huszadik század közepén Oroszországra úgy hivatkoztak, mint nyugati nemzetre. Ez a tévedés csupán egyik a racionalizmus által a kultúra nemzeti stílusára gyakorolt hatás következményeinek.

Az értés az a gondolkodásforma, amit mechanikus problémák megoldására használunk. Ezt a maga minden mástól független, gyökértelen formájában nem lehet organikus lényekre alkalmazni. Például minden organizmus születik és meghal. Miért? Organikus szempontból ez a kérdés értelmetlen. Miért kell egy organizmusnak meghalnia? Ennek senki sem képes megmondani az értelmét. Ez természetesen a függetlenné vált, nem-organikus értelemre vonatkozik. A vallás alkalmazza az értelmet, de a hit által megszabott kereten belül. A függetlenné vált értelem - a racionalizmus - nem ismer el magánál magasabb rendû normát, sem az organikus törvényszerûségeket, sem azon túl a hitet vagy a vallást. Ám az organizmus mégis meghal, jóllehet a racionalizmus zajosan erõsködik, hogy az nem szükségszerû. Az emberi élet 70 éves idõtartama nem jelent logikai szükségszerûséget. Nem sértené meg a logikát, ha az organizmus örökké élne. A logikának és az észnek az organikus ritmusokra való alkalmazhatatlansága alapvetõen befolyásolja a nemzet-eszmét a racionalizmus idõszaka alatt.

Az a laboratóriumi logika, amely tagadta Istent és az emberi lelket, biztosan nem hajlandó elfogadni a nemzet fogalmát. A legtöbb, amit hajlandó megengedni, a nagyszámú egyed

létezése. Ténylegesen ezt a pózt még a legmegátalkodottabb racionalistának is lehetetlen fenntartani, és írásaikban állandóan olyan szóképek mögé rejtõznek, amik arról árulkodnak, hogy egy magasabb rendû eszme keretén belül gondolkodnak, ami minden racionalistában jelen van.

Így a racionalizmus számára a nemzet - tömeget jelent. E tömegen belül nem szabad lennie semmifajta tagoltságnak - nem szabad léteznie nemességnek, papságnak, uralkodónak vagy bármilyen csoportnak, amely magasabb rendû eszmetartalma folytán a többiek fölé emelkedik. Olyan eszme sincs, amely minden egyedet formál, noha a teljességnek megvan a maga mechanikus-logikai fogalma.

A nemzetnek mint tömegnek a fogalma egyidõs a demokráciával és az osztályharccal. E három fogalom csak három vonatkozása a racionalizmusnak. Ha a nemzet azonos a tömeggel, nem szükségképpen létezik társadalmi rétegzõdés, és ha a régi hagyományos struktúra nem adja át önként a helyét, osztályharcot kell vívni ellene.

A racionalizmus születése egyidejû azzal a döntõ fordulattal is, amikor a kultúrából civilizáció lett, a belsõ formák világa beteljesedett, és egyértelmû fordulat történt a tevékenység, mint az élet elsõdleges tartalma felé. Ez a politikai vezetõk számára a közhatalom óriási megnövekedését, a nagyobb háborúkat, az intenzívebb gazdasági életet, a nagyobb fizikai energiát és a technika óriási fejlõdését jelenti. A nyugati emberek sohasem rendelkeztek nagyobb technikai érzékkel, mint Roger Bacon vagy Leonardo da Vinci, de utóbbiak technikai alkotásai a belsõ tevékenység korában születtek, amely a technikát egy ismeretágnak tekintette, és nem az ipari és katonai célkitûzések érdekében függetlenné vált hatalom egyik formájának. A civilizáció hatalomban és méretekben nagyobbá vált. Minden, ami ezzel az organikus ritmussal szembeállt, kudarcra és vereségre ítéltetett. A régi hagyományok csak akkor maradhattak fenn, ha csatlakoztak az új irányzatokhoz és azok vezetõivé váltak. Így történt ez Angliában, de a mutatvány nem olyan rendkívüli, ahogy általában feltételezik, mivel az angol nemzeteszme valójában a kultúrából a civilizáció felé való irányváltoztatás eszköze volt. A racionalista eszme Angliában született. Angol szenzualista filozófusok hirdették meg alaptanítását, az angol parlamentarizmus hívei alkalmazták a kormányzás elméletére, angol mérnökök találták fel az új erõ-felszabadító gépeket, angol kereskedõk hozták létre a XIX. századi kapitalizmus formáit, és angol gondolkodók hirdették elõször azt az eszmét, hogy a nemzet tömeg. A francia enciklopédisták valamennyien angol befolyás alatt álltak, és közülük sokan évekig Angliában éltek, így élvonalbeli személyeik érintkeztek az új eszmékkel, és szükségesnek érezték, hogy ezeket szavakban is kifejezzék.

Napóleon sorsa jelképezi azt a mélységes értelmû tényt, hogy egyszerre volt képviselõje és ellenzõje ennek az eszmének.

A racionalizmus csak annyit tudott mondani: a nemzet tömeg. Csupán tagadni tudja a nemzet tagoltságát. Ám ezek a nemzetek nem haltak meg, létük nem tagadható! A hangsúly áttevõdik a nemzetek közötti külsõ különbözõségekre, ami azt jelenti, hogy a politikai különbségekre. A nemzet a Nyugat történelmében elsõ ízben válik elsõdlegesen politikai eszmévé. A 'nacionalizmus' szó kizárólag politikai jelentést nyer.

A nemzet még Nagy Frigyes háborúi idején sem volt kizárólag politikai jellegû lény. Frigyes alatt oroszok harcoltak oroszok ellen, svédek a svédek ellen, franciák a franciák ellen, és a szászok közül voltak, akik Frigyes oldalán harcoltak, és voltak, akik ellene. Frigyesnek egy korai ismerõse felajánlotta katonai szolgálatát. Frigyes õrnagyi rangot

kínált fel neki. Az ember vonakodva bár, de az egyik ellenséges hadsereg tisztje lett, mivel ott ezredes lehetett. Abban az idõben ezt a viselkedést nem tekintették szörnyûségnek. A XIX. századi történelem-magyarázat - figyelmen kívül hagyva a lelkiséget és követvén a szavak felszínes folytonosságát - csupán a korabeli politikát vette figyelembe, és azt vetítette vissza a korábbi történelemre. A külföldit a korábbi nyugati történelemben sem szerették, de a politika nem irányult egyedül erre a tényre. A politika dinasztikus ügy volt, vagy a nagyon kicsi népek esetében a dinasztia ellen irányult. Az olyan német hadvezérek, mint Froberger, és az olyan angol hadvezérek, mint Sir John Hawkwood, külföldi zsoldosoknak voltak a parancsnokaik az itáliai hadjáratban. II. Frigyes német császár inkább olasz volt, mint német, és semmi nehézséget sem talált abban, hogy politikailag mindkettõ legyen. Az elkötelezettség nem a születés helyétõl függött, hanem ragaszkodás, közös sors, eskü, becsület kérdése volt. Ennek megfelelõen abban az idõben az árulás nem a születési helyre vonatkozott, hanem a becsületbeli kötelezettségre. Az elkötelezettség elõtt nem volt érintve a becsület. V Károlynak, a nagy császárnak német apja, spanyol anyja volt, Hollandiában nõtt fel, egy flamand egyházi személy volt a nevelõje, akit késõbb VI. Adrián néven pápává jelölt, anyanyelvi szinten beszélt franciául, Spanyolország királya és a Szent Római Birodalom császára volt. A spanyoloknak hercegségeik voltak Angliában, az egyik angol királynõ Spanyolország királyának lett a felesége, és az angol király hannoveri választófejedelem volt. A hadseregek különbözõ nemzetekhez tartozó emberekbõl álltak, és gyakran különféle nemzetekhez tartozó tábornokok váltogatták egymást. Elég, ha Szász Móric, Savoyai Jenõ herceg, Conde marsall, Montecuccoli nevét említjük. A dinasztikus politika keresztülvágott a nemzeteken, mint ahogy a nacionalista politika is teljesen keresztülvágott a dinasztiákon.

De a racionalizmus gyõzelme után a nyugati nemzetek régi szellemi jelentésének helyébe kizárólag politikai jelentés lépett. A nemzetnek mint tömegnek új eszméje összekapcsolódott a nemzet politikai jelentésével, amely a dinasztikus szemlélet helyébe lépett. E két új szemlélet összekapcsolódása okozta, hogy a nacionalizmust 1815-ben úgy tekintettek, mint 1915-ben a kommunizmust: a gyökeres rombolás csúcsának.

Napóleon képviselte Európa számára mindkét eszmét. Dinasztiaellenes volt, és így mindenütt elterjedt a politikai nacionalizmus új érzésvilága. De a francia seregek által meghódított országokban a politikai nacionalizmus franciaellenes lázadást jelentett, és az 1813-as porosz felkelés volt az, ami Napóleon uralmát megdöntötte.

A racionalizmus egy nemzetet politikai tömegnek látott. De miért éppen ez a tömeg alkotja ezt a nemzetet és nem egy másik? A nemzeti hovatartozásnak nem találta semmi látható, mechanikus meghatározó jegyét. Ezt a nyelvben találta meg. Ha egy ember franciául beszél, francia, ha olaszul, olasz. Mi határozza meg ezt? A születési hely. A születési hely döntõ, illetve annak kell lennie. Az elkötelezettség egy nyelvnek és egy területnek szól, nem egy eszmének vagy az eszme dinasztikus jelképének.

A közéletben és a magánéletben ez a felfogás gyõzött. Ez határozta meg egy ember nemzeti érzéseit, ez változtatta meg a háborúk jellegét. A dinasztikus politikából eredõ örökösödési háborúk helyébe léptek a területekért és népekért vívott háborúk. Ezeket a népeket iskolai nyelvpolitikával asszimilálni lehetett.

A balkáni országok népei az elõzõ nemzedék iskolapolitikáját tükrözték. Ez groteszk méreteket öltött, amikor Versailles-ban, 1919-ben alkalmazták. A békekonferencia feltételezte, hogy a nyelv egy nemzet jelenlétének a jele. Ezt az elvet természetesen csak ott alkalmazták, ahol politikai céljaiknak megfelelt, de szájával mindenki ennek a

materialista ostobaságnak hódolt.

A nemzeteszme ezen felfogásának számos fontos következménye van. A nyelvi egység jegyében vívott itáliai háború olyan valamit hozott létre, ami korábban sohasem létezett: a politikailag egységes Olaszországot. Ez a felfogás semmisítette meg Ausztria népét, és az Európán kívüli erõknek az osztrák nemzet feltámasztására irányuló törekvése az Európa balkanizálását célzó, második világháború utáni tervük részeként kétszeresen nevetséges volt, mivel egy új nemzeteszme volt születõben. A nyelvi nemzeteszme is hozzájárult ahhoz, hogy Anglia az elsõ világháború alatt rá tudta venni Amerikát, hogy az õ oldalán beavatkozzék a háborúba, mivel az írott angol nyelv mindkét ország számára többé-kevésbé azonos. Tételezzük fel azt - ami hajszál híján bekövetkezett -, hogy az 1787-es Amerikai Kongresszus az angol helyett a németet tette volna meg hivatalos nyelvvé Amerikában! Ebben az esetben az 1914-1918-as nyugati történelem egészen másként alakul. Ahelyett, hogy 1950-ben Európa a földgolyó egyetlen területén (még a sajátján) sem uralkodik, az egész földkerekség ura lenne.

De a nemzet mindig egyfajta eszme, és nem is lehet semmi más. Csupán egyesek nemzeteszméje változhat, de az Eszme olyan valami, ami a vérben és a lelkiségben, és nem csupán az értelemben gyökerezik. Ez áthatja annak módját is, ahogy valaki megérti a nemzet és bármi más mivoltát. Még akkor is, ha - mondjuk - a francia és az angol racionalisták egyetértenek a nemzet pontos meghatározásában, mind a francia, mind az angol racionalisták a maguk sajátos nemzeti módján viselkednének.

A racionalizmus a nemzetet belülrõl szemlélve azt mondta: a nemzet nem egyéb, mint tömeg. Ha kívülrõl szemlélte, azt mondta: a nemzet nem egyéb, mint nyelv. Mindkét felfogás materialista ostobaság. A nemzet elsõsorban az Eszme, másodsorban az eszmehordozó réteg, és csak utoljára a tömeg, amely csupán tárgy, a nemzetnek csupán a teste. Kívülrõl szemlélve a nemzet a többi lelkektõl különbözõ lélek. A külföldiekkel való érintkezés alakítja ki a saját értékek érzékelésének készséget.

A racionalizmus megszabadította a nemzeteszmét a dinasztiaeszmétõl. A dinasztiák megváltoztatták a nevüket, hogy elfedjék a többi nemzetekkel való kapcsolataikat. A legtöbb országban a dinasztiát mint nemzetellenes uralkodóházat detronizálták, mivel nemzeten a tömeget értették, és számukra a dinasztia jelkép volt. Mindenekelõtt a racionalizmus azonosította a nemzetet és a politikát. A nacionalizmus elsõdlegesen politikai szóvá vált.

II.

A dinasztiák együttesen reagáltak mind a nemzeteszme politikai jellegûvé válására, mind pedig a nemzet és a tömeg azonosítására. A nemzet politikai egységgé tétele támadás volt minden monarchia ellen. Korábban a politika a dinasztiák monopóliuma volt - most népvezérek lépjenek a helyükbe, akik mindent szét akarnak tépni és megváltoztatni? A Bécsi Kongresszuson 1815-ben és a Szent Szövetségben a dinasztikus politika a felszínen a maga legnagyobb gyõzelmét aratta. De csak a felszínen, mivel a koreszme elnyomása csak mintegy gátolja azt, ám nem építhetõ gát a Rendeltetés ellen Ez a tragédiája minden öregedõ nõnek és minden elerõtlenedett, hátratekintõ uralkodó osztálynak. Mindazonáltal Talleyrand - akinek a politikai felsõbbrendûsége a Kongresszuson egyedülálló volt - a XIX. század nemzeteszméjével dolgozott a Kongresszuson, és nem a XVIII. századéval, mint a királyok. Talleyrand konzervativizmusuk ellenére ösztönzõen hatott rájuk és a teljes katonai vereséget szenvedett Franciaországból erõs Franciaországot teremtett. A határok a dinasztiák számára másodlagosak, Talleyrand számára elsõdlegesek voltak.

A huszadik századi olvasók számára nehéz, és a huszonegyedik század olvasóinak még nehezebb lesz elhinniük, hogy a nacionalizmust még a XIX. század ötvenes éveiben is gyökeresen romboló erõnek tekintették az európai nemzetek hagyományos elemei. Németországban egy politikai lángelme, Bismarck vállalkozott arra, hogy a nacionalizmus eszméjét a romboló, osztályharcos eszmébõl értékõrzõ, alkotó eszmévé alakítja át, mely tiszteletben tartja a Hagyományt és elõreviszi a fejlõdést.

A "nacionalizmus" jelentésváltozása, a romboló jelentéstartalom helyett alkotó-értékmegõrzõ, hierarchikus tartalommal telítõdése megmutatta, hogy a dinasztiák a bécsi felszíni gyõzelmük ellenére elvesztették a Rendeltetés elleni harcukat. A dinasztiák politikailag halottak volta, akár hatalmon maradtak továbbra is, akár nem. Többé-kevésbé puszta látványossággá váltak. A dinasztikus eszme ereje - az örökké tartó létezés szenvedélyes igenlése - átszállt a nemzetre. A dinasztia csupán a nemzetiköztulajdon egyik része lett, mint a középületek és nemzeti múzeumok. Egykor a király tulajdona volt a nemzet - a XIX. században a nemzet tulajdona lett a király. Ha valamely király részt vesz a politikában, ugyanolyan korlátozásnak van alávetve, mint a miniszterelnök.

Feltehetõ a kérdés: hogyan tett szert a nacionalizmus hagyományromboló jelentés helyett hagyományõrzõ jelentõségre? A nacionalizmus forrását jelentõ racionalista eszmék fejlõdése más irányt vett: a politikai-társadalmi osztályharcot gazdasági osztályharccá változtatta. A nacionalizmusnak megvolt a maga szerepe a rombolás oldalán: lerombolta a dinasztiát és a nagybirtokot. Most a nacionalizmusnak a történelem középpontjában elfoglalt helyét a gazdasági élet ostromolta. A gazdasági élet - a pénz - mindenfajta politikának ellensége, a dinasztikus politikának és a nacionalista politikának egyaránt. A tekintély a pénz uralmának elsõdleges ellensége. A tekintély jelenti a felelõsséget, a pénz uralma a felelõtlenséget. A tekintély jelenti a közérdeket, a pénz uralma a magánérdeket. A pénz uralma jelenti az osztályharc második lépcsõfokát. Az elsõ osztályharcos a barikádokon az ideológus volt, a Társadalmi Szerzõdéssel a kezében. Õ tisztította meg a terepet a pénz uralma számára. A kultúra termeszeinek sorában a munka uralma volt a harmadik.

Ehhez a háromhoz képest a politikai nacionalizmus bármely formája értékõrzõ, és megvan a lehetõsége az alkotásra is, ha a felelõs rétegnek kellõ látnoki képessége és energiája van. De a nacionalisták közül a lángelmének kell meglátnia azt, ami nyilvánvaló. Bismarck tudta csak megmutatni a nacionalizmus konzervatív értékét és alkotási lehetõségeit. Metternich mindkét lábával a dinasztikus régi Európában állt és így a nacionalizmus küzdelmét a dinasztia ellen úgy fogta fel, mint a káosz küzdelmét a rend ellen. Halálának éve, 1848 volt a nacionalizmus számára az a szakasz, amikor a régi helyett új jelentést nyert. Ha tovább élt volna, és láthatta volna a pénz és a proletariátus erõinek gazdasági osztályharcát a politika ellen, alternatívaként õ is a nacionalizmust választotta volna.

A politika területén a racionalizmus a különbségeket hangsúlyozta a nemzetek között. A gazdaság területén a hatása még dezintegrálóbb volt. A nemzetet osztályokra akarta tördelni és az osztályokat egyedekre. A liberálisok, bankárok, kommunisták és anarchisták egymás szövetségesei voltak a nacionalista államban megtestesült Tekintély maradványai ellen. A racionalizmus létezésének elsõ évszázadában azt állította, hogy a nemzetek a történelem végsõ egységei, és harcolt az ellen, hogy a nemzetek alá legyenek vetve a dinasztiáknak. Létezésének második, radikálisabb századában teljesen tagadta a nemzeteket. A professzorok és a "politikai közgazdaságtan" hirdetõi úgy fogták fel a nemzetet, mint tisztán gazdasági egységet egy világméretû "munkamegosztásban". Így az egyik nemzet növényt termeszthet, egy másik gépeket gyárthat. A differenciálódás csak

gazdasági lehetett. Ez kedves eszme volt a bankár számára, hiszen az ilyen világban autarchiáról szó sem lehet, és így a kereskedelemnek õ lenne a legnagyobb nyertese, mivel minden rajta keresztül folyna.

A másik oldalon a kommunisták azt hirdették, hogy a nemzetek a kapitalisták trükkjei, annak érdekében, hogy a "világ proletárjait" elválasszák egymástól. Csak az osztályok valóságosak - minden más csak illúzió -, és azok közül is csak kettõ: a burzsoá és a proletár.
Ez a két világkép a teljes káoszt, a civilizáció felbomlását és a barbárságnak való alávetettségét mutatja. Ezért vált az egykor romboló nacionalizmus értékõrzõvé, és szerencsés kezekben alkotóerõvé.

A NEMZET A HUSZADIK SZÁZADBAN

Minden kor a következõbe a mélyben fokozatosan megy át. Az átmenet a felszínen lehet fokozatos, és lehet hirtelen változás. Ez csupán azt jelenti, mintha azt mondanánk, hogy a Fiatal és az Öreg harcol egymás ellen. Az öreg megpróbálja megõrizni, ami kedves a számára. A fiatal az újat akarja megvalósítani, ami a pulzusán ver. A hagyomány szolgáltatja a hidat a szakadék felett, és õrzi azt a felszíni fokozatosságot, ami megfelel a mélyen fekvõ fokozatosságnak. Ha a hagyomány vereséget szenved (mint 1789-ben, Franciaországban) törés áll be, és megindul a harc. Anglia elõbb került ebbe az állapotba, mint Franciaország (a Wilkes-agitáció a hatvanas években már magában hordta a terror lehetõségét), de az uralkodó osztály nem volt dekadens, és tudta, hogy mit kell átvenni, és mit kell szilárdan megõrizni.

A huszadik századi nemzeteszme úgy érthetõ meg, ha alkalmazzuk Fichte és Hegel háromszakaszos gondolkodási törvényét. A tézis: a nemzet mint dinasztikus egység, valamint az antitézis: a nemzet mint nyelvi egység egyaránt alámerült közös alkotójukba, és hatalmas szintézissé: nemzetté mint kulturális egységgé vált, amelynek ellenállhatatlan megvalósulása századunk történelmének belsõ mozgató ereje. Mi, akik a huszadik század közepén élünk, nem tudjuk megérteni 1848 lelkesedését, mivel mi csak az innensõ oldalát ismerjük annak. Azok, akik majd 2050-ben fognak élni, mégpedig a huszadik századi stílusú nyugati nemzeteszmében, nem fogják tudni megérteni, hogyan ellenezhette bárki is a nyugati nemzeteszme nyilvánvaló rendeltetését. Ez az ellenzés azonban éppen olyan eredményes volt, mint Metternich és a hercegek szövetségének ellenkezése, amellyel ellenszegültek a nemzeteszme XIX. századi jelentkezésének.

Mindazonáltal van egy nagy különbség. Az az Oroszország, amelyet a nyugati nemzetek segítségül hívtak Napóleon ellen, és az új nemzeteszme, melyet Napóleon képviselt, egyaránt nyugati nemzetnek tekintette magát és úgy is viselkedett. Az az Oroszország viszont, melyet a pártpolitikusok segítségül hívtak a huszadik századi nemzeteszme ellen, egész életerejével és megsemmisítésre törõ akaratával primitív barbárság volt. Az az Amerika, amely beavatkozott a nyugati politikába, teljesen a kultúratorzítók markában volt, és ez a vezetés ideiglenesen távol tartotta a nyugati befolyási övezettõl. Oroszország és Amerika csupán annyiban különbözik egymástól az 1939-1945-ös második világháború után általuk felosztott Európa vonatkozásában, hogy nem léteztek nyugati lehetõségek Oroszországban, míg Amerikában megmaradt egy jövõbeli forradalom lehetõsége, amely újjáteremtené Amerikát a Nyugat számára. Mindkét ország Európától teljesen idegen volt, mindkettõ csak rombolásra volt képes.

A huszadik század meglátja még a racionalizmus végét. Már most - 1948-ban - is a racionalizmus sápadt és sovány. A természettudósok és a filozófusok elpártolnak tõle. Újra megjelentik a miszticizmus, részben tekintélyi-vallási formában, részben a teozófiai divat formájában. A mechanikus biológiai szemlélet behódolt a vitalizmus elõtt. A materializmus kétségbeesetten, reményét vesztve küzd a kultúrember szellemiségének újjászületése ellen. A relativitás az emberrel kapcsolatos jelenségek meghatározottságát pontosan oda sorolta, mint a német idealista filozófia a XVIII. században. Még az anyag is megszabadult az okság rabságától - jelenleg megengedjük, hogy az "elektronok" és rokonaik szabadon táncolnak és nincsenek alávetve a nyugati hagyományos gondolkodású kultúrfizikusok szigorú szabályainak. Olyan tanokat, amiket egy nemzedékkel korábban borzadállyal szemléltek volna, most - fittyet hányva a racionalizmusnak - nyugodtan hirdetnek, mint például a telepátiát, mint "érzéken kívüli érzékelést". A lélek betört még a fiziológiába is.

De ebben az évben, 1948-ban a cselekvés világa a maga ostobaságához láncolva megmarad még a halott múltban. A nyugati gondolkodásban a szintézis lépett az analízis helyébe, de a nyugati cselekvés dezintegrált marad: osztályok, kicsiny "nemzetek", a hatalom megosztása, gazdasági megszállottság, pártok, szakszervezetek, "jogok", parlamentek, választások, egymáshoz közel esõ határok Európában, a tekintély ellenzése és gyûlölete, a tisztelet és méltóság hiánya, kölcsönös gazdasági korlátozás a vámhatárok által. Ezalatt az Európán kívüli világ nagy, világméretû területekbe és népesség-tömegekbe olvad össze, és ezzel együtt nagyszámú ember egyesül. Az imperializmus kulturális ösztönzései nem kultúremberektõl, hanem barbároktól származnak, mialatt a beteg, hátratekintõ Nyugat egyre kisebb területekben gondolkodik. Mialatt a barbárok birodalmakat építenek, Európa lemond régi hódításairól. Mialatt a barbárok meghirdetik a saját felsõbbrendûségüket, Európában olyan hangok hallatszanak, hogy a nyugati imperializmus - a legszenvedélyesebb, legintenzívebb magasabb rendû kultúrának hatalmas belsõ parancsszava, amit a világ valaha látott - csak azért létezett, hogy felkészítse a világ alacsonyrendû népeit az "önkormányzásra". Miközben ezt mondják, a nem-európai népek felosztják az európai kultúra anyaföldjét maguk között, kifosztják, és tömegméretekben éheztetik az európai népeket.

Azt hihetnénk, hogy a huszadik század nemzeteszméje a dezintegráció, amikor Bajorországban olyan bolondságokat hallunk, hogy számukra az lenne a megoldás, ha "kis Svájccá" válnának. Nem tudni, lehetséges-e az Európán kívüli népek számára, hogy mélyen a nyugati kultúrszint alatt még egy ilyen népet találjanak.

De a Nyugat lelkének ez az atomizálódása nem a huszadik század eszméje. A barbároknak való alávetettség és a kultúráról való lemondás, valamint a területnek és a népességnek egyre kisebb részekre való széttagolása a Nyugatnak betegsége, nem jövõje: válsága, nem egészsége. Ezek a XVIII. és XIX. századi racionalizmus látszatgyõzelmei a huszadik és huszonegyedik század eszméje, a Tekintély újjászületése fölött. Ezek a racionalizmus ikergyermekeinek, a bankár-kapitalizmusnak és a vicsorgó kommunizmusnak általánossá válását célzó tendenciái, annak a vágynak a szülöttei, amely ki akarja terjeszteni a jövõbe az európai akarat régi betegségeit, és állandósítani akarja azokat az érzéseket, amik halottak és nem képesek többé lelkesíteni a Nyugat lelkét.

Ám tudjuk, hogy a kultúra életének megvan a maga ritmusa, a maga belsõ fejlõdési törvényszerûsége, a maga parancsszava. Ezt nem változtathatja meg az emberek akarata vagy racionalista eszméje. Ezek az eszmék maguk is egy nagy kulturális válság megnyilvánulásai, és a válság eltûnésével maguk az eszmék is teljesen kiüresednek. Senki

sem hajlandó meghalni értük. A válság most közeledik a végéhez, amit jól mutatnak a más kultúrirányok felé mutató fejlemények. A megelõzõ kultúrák története mutatja ennek a nagy válságnak az idõtartamát, amelyen minden kultúrának keresztül kellett mennie, és azok történetébõl tudjuk, hogy hol állunk.

Jelenleg az új nemzeteszmébe való átmenet korát éljük. Ez az új eszme a nemzet mint Birodalom, a nemzet mint kultúregység. A faj, nép és nyelv vizsgálatainak nincs érvénye, mivel a huszadik század ki fogja alakítani a maga faját, és népét pontosan úgy, ahogy a XIX. századi fajok, népek és nemzetek is a történelem termékei. Az 1950-es fülek számára sokkal fantasztikusabban hangzik, mint a 2150-es fülek számára, hogy nem lehetetlen, hogy a kialakulóban lévõ huszadik századi nemzet egy új nyelvet fog teremteni. Lehet, hogy ez egyike lesz a régi nyelveknek, amelyet az új szellem módosít: lehet az is, hogy az új nyelv lesz, amely elõzetesen létezõ nyelvi elemeket fog tartalmazni.

A második világháború a Múlt felszíni gyõzelmét jelentette a Jövõ felett. Metternich, Bürke, Wellington helyesen értelmeznék a jelen helyzetet, de számolniuk kellene azzal, hogy elveszítik a Jövõt, mivel a Jövõ a rend, és a racionalista múlt káosz és dezintegráció. Õk a racionalizmus ellen kialakulása kezdetén harcoltak, ám mai utódaik egy halálra sebzett racionalizmusért küzdenek, amelyért senki sem hajlandó a barikádra menni, és mely kizárólag azért ülhet még üveges tekintettel a trónján, mert a barbárok számára használható. Felosztja Európát, és a felosztott Európa meghódított Európa.

Így látható, hogy az Európán kívüli erõk elleni harc azonos a Múlt elleni küzdelemmel, mivel ezek az erõk állandósítani akarják Európa atomokra bontottságát, a Nyugat kultúrájának balkanizációját és a Nyugat Svájccá tételét.

Egy kultúra valamennyi fejlõdési szakaszának jellemzõje, hogy történelmileg szükségszerû. Pontosan ugyanaz az erõ okozza azt, hogy a kultúra egyik szakasza következzék a másik után, amely az ifjút elkerülhetetlenül férfivá változtatja. Az egyik folyamatba megpróbálni beavatkozni annyi, mint megpróbálni beavatkozni egy másikba. Mindeddig nem találtak ki más módszert egy organizmus fejlõdésének megállítására, mint a gyilkosságot. A hernyónak pillangóvá kell lennie, a rügynek virággá kell lennie, a fiatalembernek férfivá kell válni, a férfinak ki kell fejeznie érett képességeit. Azt az erõt, amely ösztönzi a fejlõdést, Rendeltetésnek nevezzük. A Rendeltetés minden organizmusban minden pillanatban mûködik a fogamzástól kezdve a halálig. Ez az organikus lény védjegye, amely megkülönbözteti a nem-organikus, állandó, történelem nélküli lénytõl. Minden organizmusnak megvan a maga életfeladata, és ennek a feladatnak a teljesítése belsõleg szükségszerû. Egy külsõ erõ a különbözõ organizmusok esetén különbözõ mértékben befolyásolhatja ezt a folyamatot. Egy magasabb rendû kultúrát a maga életútjáról letéríteni igyekvõ külsõ erõk megjelenési formái a kultúratorzítás fejezetében találhatók.

Az állam témaköre meg kell, hogy elõzze a kultúratorzító erõk tárgyalását. A faj, nép, nemzet és állam a kultúra egészségének megnyilvánulásai. A torzítás a kultúra betegsége.

AZ ÁLLAM

Az állammal az elsõ tisztán politikai eszméhez érkeztünk a magasabb rendû kultúra életében. A faj, a nép, a nemzet mind politikai lehetõségek, mélyen összefüggnek a

politikával, de az állam politikai fogalom. Olyan szó, amelynek jelentése teljesen megváltozik egy kultúra fejlõdése során. Az olyan állam, melyet filozófusok, skolasztikusok, elméleti emberek terveznek meg, nem tartozik könyvünk tárgyához. Ez az irodalomhoz tartozik, viszont mi a tényleges és a lehetséges dolgokkal foglalkozunk. Platón és Campanella, Morus és Fourier, Rousseau és Marx valamennyien Utópiákat terveztek, amiknek létezniük kellene, és ez a "kellene" erkölcsi parancsszó, ami azt mutatja, hogy ezen államok gravitációs központja a gondolkodásban van és nem a cselekvésben. Az állam ténylegesen egy magasabb rendû kultúra fejlõdésének megnyilvánulása. Magasabb rendû kultúrán kívül nincs állam, hanem csak többé-kevésbé tartós vezetés létezik. Az állameszme tartalma a magasabb rendû kultúra fejlõdési fokozatát tükrözi, ezért az állam csakis organikusan fogható fel. Az állam nem lehet a logika tárgya, mivel él. Az állam irracionális, megközelíthetetlen a logika számára. Ha a logikai megközelítési kísérletek elérik a politika, vagyis a ténylegesség szintjét, válságba döntik az államot, mivel az állam éppen úgy, mint a kultúra valamennyi szakasza, csakis önmagával lehet azonos, vagy megbetegszik és eltorzul.

Az állam a cselekvésre irányuló nemzet formája. Ennek a formának a tartalma változó, és minden változás a kultúra fejlõdésének egy-egy válságát jelenti. Kultúránk kezdetén, a keresztes háborúk, valamint a Pápaság és Császárság küzdelmeinek korában (1000 és 1300 között) a kultúra egysége oly erõs volt, hogy többé-kevésbé egy nemzetet képezett, a Birodalom összes, kevésbé szuverén tartozékaival együtt. A barbárokkal szemben minden nyugati ember egy nemzethez tartozott és egy állammá forrott össze.

A kultúra elsõ társadalmi tagolódása földbirtokok szerint ment végbe. A két rend, a nemesség és a papság a kultúrszellem két vonatkozását a lehetõ legnagyobb tisztasággal képviseli. A nemesség képviseli a háborút, a politikát, a törvényt, a fajt. A papság képviseli a vallást, a tudást, a tudományt, a filozófiát, a gondolkodás világát. A nép többi része - a maradék. Felülnézetbõl csak gazdasági funkciója van. Ebbõl a rétegbõl fejlõdnek ki az elsõ céhek, a szabad városok és a kereskedõ dinasztiák.

Mindazonáltal az élet legjelentõsebb eszméjét a földbirtokok és a Pápaság és Császárság jelképei képviselték. Ez a politikai forma mint feudális állam ismeretes. Ez a Nyugat elsõ állameszméje.

A Nyugat elsõ nagy politikai formával kapcsolatos válsága akkor következik be, amikor ez az eszme elveszíti a magától értetõdõ hatalmát, és megjelenik az emberek érzésvilágában az a gondolat, hogy létezik valami magasabb rendû, melynek még a nemesi vér és feudális szervezet is alá van rendelve. Ez az állameszme homályos kezdete. A feudális állam bomlása a XIII. és XIV században megy végbe. A legmagasabb rangú földbirtokosoknak, a Pápának, a Császárnak, a királyoknak a birtokai darabokra töredeznek. A Pápaság a maga evilági vonatkozásában feudális hierarchiaként szervezõdött meg: a magas egyházi méltóságok a Pápának, mint legfõbb földesúrnak a hûbéresei voltak. III. Ince alatt rövid ideig az egész Nyugat elismerte a Pápa feudális vezetõ szerepét. Az õ halála után a jelentõsebb érsekek és püspökök kierõszakolták, hogy képviseleti intézmények létesüljenek számukra. A Pápaság evilági hatalma így fokozatosan csökkent, és 1400 táján csupán árnyékhatalommá vált.

A jelentõsebb német hercegek elérték, hogy a császári trón betöltése tõlük függött, mint választóktól. Ezt az eszmét hivatalosan az 1356-os Aranybulla rögzítette, jóllehet a tényleges helyzet már jóval korábban ez volt. Az 1215-ös Magna Chartának ugyanaz volt a jelentõsége Angliában, mint az 1283-as "Saragossai Általános Privilégium"-nak

Spanyolországban és az 1302-es Estates-General-nak Franciaországban. Mindegyik esetben megtört az állam feudális eszméje, és létrejött a tiszta állameszme. Ez a dinasztikus eszme kezdete. Eddig a legmagasabb rendû érzés az volt, hogy az élet a maga jelentõségét a nemesi vérbõl nyeri. Mostantól fogva a feladat, a Jövõért való munka eszméje válik uralkodóvá. A dinasztia az új eszme jelképe.

Mi a huszadik században ebbõl a válságból mindenekelõtt azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy egy magasabb rendû kultúra államválsága nem néhány évig tart, hanem évszázadot vagy még hosszabb idõszakot ölel fel. Megtanulhatjuk továbbá azt is, hogy történelem felszíne nem tükrözi azonnal a mélyben mûködõ erõket, amik a történelem indításait szolgáltatják.

A válság befejezõdésekor az állameszme mindenütt stabilizálódott Európában. Noha az állam mindenütt arisztokratikus maradt, a szuverenitás nem a rendekhez, hanem a magasabb rendû eszméhez, az államhoz volt kötve. Az 'árulás' szó jelentése megváltozik: abszolutizálódik, borzalmasabb bûnné válik. Oroszlánszívû Henrik csupán enyhe büntetést kapott dacoskodásért a feudális császártól. Abban az idõben a császár elsõ volt az egyenlõk között, közte és a vazallusai között a viszony személyes volt. Az állameszme diadalával az állam iránti hûség kötelessége személyfelettivé vált, mihelyt valaki arra elkötelezte magát. Ezt az eszme és nem az uralkodó személye iránti hûség volt.

Az állam a maga fejlõdése során az arisztokratikus államból az abszolút állam felé halad. Az 'abszolút' szó itt a minden másformától való függetlenséget jelenti. Ez az államra alkalmazva a földbirtokosok függetlenségében tükrözõdik, akik mindenütt azt állították, hogy hatalmukat nem érinti a császár, illetve király feudális hatalmának megszûnése. Ez a fejlemény elõrevetíti a Nyugat második nagy államválságát, az abszolút államba való átmenetet. Ennek legsúlyosabb szakasza egy évszázadon át tart és 1550-1600 között minden politikai eseményt ural.

A feudális politika a családok, földbirtokosok és vazallusaik, valamint a csoportosulások közötti hatalmi harc volt. A dinasztiáknak politikai tehetségükre kellett támaszkodniuk, mivel egyik dinasztia hatalma sem volt olyan erõs, hogy egy nagyhatalmú herceg ne léphetett volna fel trónigénnyel. Ez Lancaster és York, a német választófejedelmek és a reneszánsz politikusok és hercegek idõszaka volt.

De a mélyekben az abszolút állameszme munkálkodott, ami 1500 körül tagolttá, megformálttá vált és mindenütt harcolni kezdett az arisztokratikus állameszmével. Így két állameszme harcolt egymással: az arisztokratikus és az abszolút állam eszméje. Mivel az abszolút államot történelmileg azonosítani szokták általános értelemben az állammal, a Nyugatnak ezt a második nagy államválságát úgy jellemezhetjük, mint az állam küzdelmét a földbirtok ellen, hiszen ennek a válságnak az volt a formája, hogy a nemesség az abszolutizmus túlkapásai ellen küzdött. Az új eszme az állam, 1500-ban az képviseli a jövõt, ezért elsõbbsége annak van. Eme válság idején a háborúk általános elnevezése a Fronde-háború, a birtokos nemesség gyûjtõneve. A válság egy évszázadon át tart, és Spanyolországban, valamint Franciaországban az állam gyõz a földbirtok felett. Ehhez a történelmi fejleményhez olyan nagy nevek kapcsolódnak, mint Richelieu és Olivarez neve. Angliában az államot Károly, a Fronde-t Cromwell képviseli. Az állameszme Angliában 1688-ban végleges vereséget szenvedett, ettõl kezdve Anglia nem állam többé XIV Lajos, Spanyol Fülöp, a szász, württembergi, bajor vagy porosz királyok értelmében. Az arisztokratikus parlament a nemzetet jelentette, nem az államot.

A Birodalomban a nagyobb fejedelmek diadalmaskodtak az állameszme fölött a 30 éves háború során. Wallenstein neve és tragédiája jelképezi azt, hogy a német hercegek legyõzték a birodalmi állameszmét. A 30 éves háború után Németország sok kis államra bomlott. Ezek mindegyikének a Versaillesi Állam volt a modellje. Németországban az állameszme veresége azt jelentette, hogy Németország nem volt abban a helyzetben, hogy részt vegyen a nagy politikai küzdelemben.

II.

Angliának és Németországnak a Fronde háborújában szerzett tapasztalatai nagy jelentõségûek a rá következõ európai történelem szempontjából. Ezért ezeket meg kell vizsgálnunk.

Az abszolút állameszme képviselte a Jövõt. Ez a politikának és ezzel együtt a hatalomnak összpontosítását jelentette. Kiszélesítette a politikai területét, növelte a közhatalmat, következésképpen azok a hatalmak, amelyek nem fogadják el az új eszmét, kiestek a nagy kombinációkból és az államok nagypolitikájának puszta csataterévé, tárgyaivá váltak. Pontosan ez történt Németországban. Mivel 300 Németország volt, nem volt Németország, hanem más hatalmak folytattak háborút német területen. Csupán Ausztria volt hatalom, az szervezõdött állammá. A többi német állam túl kicsi volt ahhoz, hogy független szerepet játsszon a nyugati politikában, és így nem számított igazi politikai egységnek.

Anglia volt az egyedüli olyan hatalom, amelyben ugyan a Fronde gyõzött, de mégis olyan helyzetben maradt, hogy képes volt részt venni az állameszme által okozott harcokban. Ez egyedül Anglia sziget-mivoltának tulajdonítható. Anglia geopolitikai biztonsága, amelyet sziget-léte kölcsönzött számára, tette lehetõvé, hogy eltekintsen az állameszme által megkövetelt belsõ hatalmi központosítástól, anélkül, hogy ugyanakkor megszûnt volna politikai egység lenni, mint Németország. Amikor Wallenstein és a birodalmi állameszme elbukott, két évszázadra Németország számára minden elveszett. De Cromwell gyõzelme, amely Angliában lerombolta az állameszmét, és azt a "társadalom" eszméjével helyettesítette, nem döntötte romba Angliát, egyszerûen azért nem, mivel a jól megszervezett államok nem voltak képesek partra szállni Angliában és meghódítani azt. Az egyedüli feltétel az volt, hogy Anglia fenntartson egy megfelelõ tengeri flottát. Ez utóbbi nem igényelt politikai központosítást, ennélfogva Anglia túlélte az abszolút állam idõszakát anélkül, hogy õ maga is abszolút állammá vált volna.

Anglia sziget-helyzete következtében nem ismerkedett meg a szlávok etnikai határán vívott barbár háborúkkal. Például nem tapasztalta meg a huszita háborúkat, mint Németország. Tizenhat éven át, 1420-tól 1436-ig a huszita seregek elõször a vak Ziska vezetése alatt, majd késõbb megosztva elözönlötték, felégették, pusztították és legyilkolták fél Németországot. Ez a rombolás egyszerû vandalizmus volt, ami nem függött össze semmiféle építõ jellegû politikai eszmével. Ez XV századi bolsevizmus volt: minden nyugati érték megsemmisítése.

Mivel Németország Ázsia határán feküdt, a barbár szláv, török, mongol és tatár seregek inváziója állandóan fenyegette. Ezen hadseregek elleni harca nem volt gyarmati háború az egyoldalú háború értelmében (a késõbbi évszázadokban ez lett ennek a kifejezésnek az értelme). Ezek a határmenti barbárok kapcsolatban álltak a Nyugattal és átvették annak céltudatosságát, magasabb rendû szervezettségét és központosított akaratát.

Mialatt Németország keleten és Spanyolország délen védte a nyugati kultúra törzsét a barbároktól, Anglia kialakította azt a nemzeti érzést, amely kizárólag a többi nyugati

nemzettõl való eltérésen alapult és nem annak mélységes, teljes ellentétnek az átélésen, ami a kultúrnépek és a barbárok között fennáll. Ennek a túlzott nemzeti érzésnek végzetes következményei lettek az egész Nyugat számára (Angliát is beleértve) a két világháború idején.

III.

A feudális egységbõl az arisztokratikus államba való átmenet nagy formulája az, hogy a feudális egységben az állam csupán a földbirtokokhoz való vonatkozásban létezett, az arisztokratikus államban pedig a földbirtokok csupán az államhoz való vonatkozásukban álltak fenn. A Nyugati szellem fokozatos külsõdlegessé válása - ami megmutatkozott a puskapor felfedezésében, a könyvnyomtatásban, a felfedezõ utazásokban, a gazdasági élet egyre bonyolultabb szervezõdésében, a nominalista filozófia gyõzelmében a skolasztikus filozófia fölött, a városok nagyságában, a nemzeteszme egyre nagyobb erejében - egyre inkább gyengítette az államokat, és a földbirtok-háborúk voltak a földbirtokosok utolsó nagy tiltakozásai az abszolút állam hatalma ellen.

De az abszolút állam képviselte a Jövõt, a földbirtokok világa le-tûnõben volt. A Nyugat fõ törzsében 1650 után az állam uralja a politikát. Ennek dinasztikus a külsõ megnyilvánulási formája, de a dinasztia abból nyeri jelentõségét, hogy az állam elsõdleges jelképe. Amikor XIV. Lajost a környezete azonosította az állammal, a legmagasabb címet adták neki, ami az õ gondolkodásuk szerint adható volt. Angliában, ahol nem volt abszolút állam, az azt helyettesítõ nemzet eszméje volt a vezetõ eszme, a nemesség fokozatosan megszûnt arisztokrácia lenni, és végül olyan fõnemesi réteggé változott, amelynek kizárólag társadalmi jelentõsége volt. Politikai lehetõségei nagyobbak az emelkedõ társadalmi helyzet következtében, de politikailag még mindig alárendelt és nem szuverén, mint a Magna Charta idején.

A kultúra politikai formavilága elõre tart, a következõ nagy politikai formaválság a demokráciába való átmenet. A válság 1750 körül kezdõdik és intenzíven tart egy évszázadon át. Franciaországban 1789-ben kevesen tört ki és gyorsan fokozódott az 1793-as terrorig. A demokraták eszméinek racionalista eredete megmutatta, hogy a demokráciaeszme nem több, mint politika terén alkalmazott racionalizmus.

Az abszolút állam-demokrácia ellentét miatti válság a többitõl többféle szempontból különbözik. A nyugati szellemiség döntõ jelentõségû külsõdlegessé válása, amit a korszakos jelentõségû változás, a kultúrának civilizációvá válása okozott, politikai célok érdekében oly nagyhatalmat hozott létre, melyhez képest minden korábbi eltörpült. A hadseregeknek már nem ezrek vagy tízezrek, hanem néhány évtizeden belül - százezrek voltak a tagjai, és ezek összege végül mindkét oldalon milliókra rúgott. Már nem néhány követ, illetve miniszter hozta a döntéseket, hanem népvezérek léptek fel, akiket a tömegek támogattak. Több, mint egy évszázada az abszolút államforma vitathatatlanná vált, és váratlanul megjelent az a gondolat, hogy az észnek mindent újból meg kell vizsgálnia és meg kell reformálnia a világot. Mivel organikus tény, hogy az élõlényeknek engedelmeskedniük kell a belsõ törvényeiknek vagy megbetegednek, az a törekvés, amely a cselekvés világát az ész uralma alá akarta hajtani, eleve kudarcra volt ítélve. Akkor értek volna el sikert, ha a világ állapotot megváltoztatták volna. Ám az ész a valóságban politikai fegyverré vált, és a politikai vezetõk a helyzet követelményeinek engedelmeskedtek, tekintet nélkül az észre. A logika látszatát fenntartották, és a viselkedés és az elvek közötti nagy eltérés a demokráciát képmutatássá változtatta. A pártpolitikus típusa szükségképpen sarlatán típus. Lincoln, az amerikai pártvezér, aki a szent álarcát öltötte magára, a politikus új eszményét jelenti. Az õ álarca a humanizmus, eredménye az egész földrészre kiterjedõ bankár-kapitalizmus, és technikája a rendszeresített rablás volt.

Az ész az élet terméke, és az a kísérlet, amely a dolgok természetes rendjének felborításával a életet akarja az ész termékévé változtatni, a gyakorlatban bukásra van ítélve. Ám elméleti szinten a racionalizmus minden magasabb rendû kultúrában két évszázadon keresztül tartja magát. Egyedüli következmény a rombolás. Lerombolja a kultúrát (az irodalom és a képzõmûvészeti formák szûkebb értelmében), lerombolja a szolgálatkészség, méltóság, hûség és becsület hagyományait.

Lerombolja az állameszmét, ami végsõ, kifinomult formájában az abszolút államban testesült meg. Politikai nyelven szólva: belülrõl pusztítja az államot. Miután minden politikai és társadalmi hatalmat lerombolt, a racionalizmus most felnézhet a maga-teremtette szörnyetegre, a pénz abszolút hatalmára. Ez az új hatalom formátlan, névtelen, felelõtlen. A leghatalmasabb pénzmágnásokat a tömeg nem ismeri, és õk nem is akarnak ismertté válni. A hírnév, a felelõsség és a szankciók együtt járnak. A pénz ura nem óhajtja a rivaldafényt, nem kockáztatja az életét, egyedül pénzt akar, egyre több pénzt. Csak azért vannak pártpolitikusok, hogy védjék õt és tevékenységeit. A bíróságok arra valók, hogy kikényszerítsék uzsorakamatait. Az állam többi emberei arra jók, hogy a szolgái legyenek. A hadseregek akkor vonulnak fel, ha az õ kereskedelmi rendszerét fenyegeti bármi. Õ semminek sincs alávetve, õ az új szuverén. Felette áll a nemzeteknek, banki tevékenységei áthatolnak a nemzeti törvényeken. Amíg hatalommal rendelkezik a nyugati civilizáció felett, a "trón mögött álló hatalom" kifejezésnek baljóslatú és sajátos értelme van. Az õ mûködése kockázat nélküli. Számára a hõs bolond, a hazafi idióta. Ha mégis vérét hullatja, abból busás hasznot húz. Ha az õ rendszere veszélyeztetve van, földrésznyi tömegeket mozgósít, és a nemzeti jelszavakat általános hadkötelezettséggel helyettesíti, ami hatékonyabb, mint a jelszavak.

Ez az új figura mutatja meg, hogy a valóságban mit jelent a "szabadság" nagy jelszava. A szabadság két nagy csoport, az értelmiségiek és a kereskedõ réteg számára volt vonzó. Mindkét csoport számára az állam terhes a maga egységes üteme és egységes törvényei miatt, amik mindenki életének méltóságot kölcsönöznek. Az aszfalt-értelmiségi ezt a maga egyetemes kriticizmusával akarja helyettesíteni, és a kereskedõ minden korlátozás nélküli, egyetemes kereskedelmet kíván bevezetni. Ez a két új rend a régi nemesség és a papság karikatúrája. Az értelmiségi a maga ateista pamfletjével és a kereskedõ a maga bankjában a gondolkodás és a cselekvés demokratikus világának urai.

IV.
Annak érdekében, hogy ismétlés végett teljesen tisztán álljon elõttünk a nyugati kultúra állameszméjének életrajza, mellékelek egy táblázatot. Az adatok természetesen közelítõek. A pontos évszámok tetszõlegesen vannak megválasztva. A történelmi átmenetek a mélyben fokozatosan történnek. Egy eszme megszületik, lassan növekedik, végül belép a cselekvés világába, ahol a végsõ sikere sok évtizeden át késleltethetõ. A válságok érzékelhetõk, de a feléjük való lassú fejlõdés kezdetét vagy a válságból való kilábolás kezdõ idõpontját nem lehet megjelölni. Még egy ember életében sem lehet pontosan megmondani, mikor válik az illetõ éretté, noha a 21 éves életkort szokták megjelölni mint ennek az átmenetnek ideális idõpontját.

Az állameszme formája	**A forma** idõszaka	**Az új formába való** átmenet válságának idõszaka
Feudális állam	1000-1300	1200-1300

Arisztokratikus állam	1250-1660	1550-1660
Abszolút állam	1600-1815	1750-1850
Demokrácia	1750-1950	1900-19..

A táblázat azt mutatja, hogy az egyik államforma és az egyik válság idõszaka metszi a másikat, mivel a valóságban a tények is ezt a jelenséget mutatják. Az egyik helyen az eszme már gyõzött, egy másik helyen ugyanez csak ötven év múlva történik meg. Avagy az új eszme megjelenik, és a történelem felszínén elbukik, és évtizedek kellenek ahhoz, hogy véglegesen hatalomra jusson. Mi a huszadik század közepén élünk, tudjuk jól, mit jelent az átmeneti idõszak. A régi eszme teljesen halott, de a pártvezérek továbbra is ismétlik a régi jelszavaikat, mint az értelmetlen papagájok, teljesen öncélúan.

A táblázat utolsó sorát üresen hagytuk. Az állam demokratikus eszméjét követi majd a kultúra utolsó államformája.

A kultúra korábbi átmenetét és annak legmagasabb rendû politikai megnyilvánulását, az abszolút államot alulról gyakorolt erõszakkal elsöpörte a pusztítás két évszázada. A népvezér ideológusok osztályharca támadta és verte meg a régi társadalmi erõket a racionalizmus elsõ századában (1750-1850 között), és a bankár-kapitalisták és munkásvezérek verte meg a produktív gazdasági vezetõket, a második században (1850-1950 között), az egész közéletet nyomorúságos, lélektelen, vég nélküli pénzharccá változtatva.

A nyugati kultúra egész lakossága halálosan belefáradt ebbe a silány tülekedésbe, a vezetésnek, a tekintélynek, illetve egy erõteljes parancsoló szónak ebbe a kaotikus hiányába. Az egész Nyugat olyan világért epekedik, amely mentes a mocskos, sötét pártpolitikától, osztályharctól, uzsorától és a hõsi szellem teljes hiányától. Ez az epekedés a Jövõ állameszméjének jelen (1948-as) formája. Ez már kifejezõdött Európa testében. Ennek formája a közvetlen jövõben a Tekintély újjászületése. Végsõ formája pedig olyan Birodalom, amelyben a tekintélynek egyáltalán nem kell magát megvédenie, mert újra ugyanolyan magától értetõdõ lesz, mint amilyen a racionalizmus elõtt évezredben volt. Elsõ szakaszában az új állameszme antidemokratikus, antiracionalista, de ezek az eszmék minél inkább elsüllyednek a múltban, annál kevésbé kell foglalkozni velük.

Az új államforma, a lassanként kialakuló európai fajnak, európai nemzetnek, európai népnek és európai nyelvnek megfelelõen szintén egyetemes lesz. Olyan állam, melynek határai egybeesnek a Nyugat, vagyis a Skandináv-félsziget, Anglia, Franciaország, Németország, Olaszország határaival. Olyan részletkérdések, hogy ez az állam elsõ szakaszában magával cipel-e valamit az elavult racionalista formákból (ilyen például az írott alkotmány, amelynek állítólag van valami köze a kormányzáshoz, a Parlamenthez, a választásokhoz), lényegtelenek az új állam óriási belsõ jelentõsége szempontjából.
Ez az állam véget vet a Nyugat belsõ anarchiájának, amit a hosszas gyakorlat magától értetõdõvé tett. Közhatalom nem lehet többé az egyesek kezében, a közös érdekeket szolgáló vállalkozások állami ellenõrzés alá és állami tulajdonba kerülnek, néhány ember pénzügyi monopóliuma az államra száll át. A kapitalizmus mindkét vonatkozásában eltûnik: a nemzetek feletti uzsora banki kapitalizmusa is, és a munkahajcsár kapitalizmusa is. A belpolitika jelentõségét háttérbe szorítja majd a legnagyobb háborús vállalkozás, melyet a világ látott, a barbárság ellen, a Nyugat túlélése érdekében. A haszonlesés szellemének helyét a hõsiesség szelleme foglalja majd el. Az álszentséget felváltja a tisztesség, és a kereskedõ helyébe a katona lép. Ennek az államnak a korlátlan

imperializmus lesz a feladata, nem a keresztes háborúk imperializmusa, amely a feudalizmussal együtt eltûnt, nem Spanyolország utramontán imperializmusa, amelyet fénykorában gyakorolt, nem Anglia 1600-1900 közötti gazdasági imperializmusa, hanem egy új, teljes, politikai, szervezeti, tekintélyi imperializmus, amely kitûzi a Nyugat zászlaját a legmagasabb csúcsokra és a legtávolibb félszigetekre. Az új államnak nem lesznek pártvezérei, akiknek a következõ választásokig terjed a látókörük, hanem ez az állam évszázadokban fog gondolkodni, és egy évezredre építkezni. Az individualizmus önzését fel fogja oldani egy új szocializmusban, nem a "jogok" idejétmúlt osztályharcos szocializmusában, hanem egy komoly szocializmusban, amely a külsõ veszélynek megfelelõen tájékozódik. A valóság elméleti meghamisítására irányuló törekvések el lesznek felejtve a kultúra, nemzet, nép, faj, állam új egységében. Mivel az új állam tagadja a racionalizmust, a kultúrember lelkiségének ellenségét, pozitív beállítottsággal fordul a szellemi fejlõdés, a vallásosság újjászületése felé, amely az új állam létrejöttének kísérõjelensége lesz.

A táblázat utolsó sora, amely a nyugati kultúrában az állameszme életrajzi adatait tartalmazza, így fog kinézni:

Tekintélyi állam 1900-2..	**Nem lesz válság,** végleges nyugati államforma.

B. A kultúra életereje. A kultúra patológiája

A KULTÚRA PATOLÓGIÁJA

Az életnek mind a négy formája - a növényi, állat, emberi élet és a magasabb rendû kultúra élete - a születés, növekedés, érés, beteljesedés, halál organikus törvényeit mutatja. Mindegyik forma tartalmazza a kevésbé tagolt formák lényegét, és az új lélek egyfajta, magasabb rendû struktúra, amely mintegy az általános alapra épül. Így a növény szoros kapcsolatot mutat a kozmikus ritmussal, az állatok földrajzilag meghatározottan oszlanak meg egy bizonyos (nagy vagy kicsi) területen, azon kívül olyan ösztönnel is rendelkeznek, ami közvetlen és szoros kapcsolatban áll a kozmikus ritmussal. Az ember - mind lelkileg, mind testileg - ragaszkodik a talajhoz, ragadozó ösztöne is van, és alvási és ébrenléti ritmikus váltakozásával a benne lévõ, feszültség nélküli növényi elemnek váltakozó erõsségû uralkodó szerepét mutatja. Valamely magasabb rendû kultúra a növényhez annyiban hasonló, hogy ragaszkodik eredeti talajához, és ez a ragaszkodás a kultúra kialakulásától utolsó életszakaszáig tart. Az állathoz hasonló, amennyiben könyörtelenül elpusztít más életformákat, az emberhez hasonlít szellemiségében, és eredeti is annyiban, hogy hatalmában áll átalakítani az emberi életet, hosszú idõtartamú, és Rendeltetése kényszerítõen erõs.

Minden élõlény sajátsága a betegség, éppen úgy, mint az egészség is. Bacon a tudományok felosztása során megemlített egy különleges tudományt: a deviációk tudományát. Õt követve D'Alambert az Enciklopédiája számára készült tudomány osztályozása alkalmával egy tételnek ezt a címet adta: "Csodák, avagy a természet szokásos rendjétõl való eltérések." Az élet a maga jelenségeiben szabályszerû, és ahol a szabályszerûségtõl eltér, ott a maga elferdüléseiben szabályszerû. Bármilyen (külsõ vagy belsõ eredetû) betegség a patológiához tartozik. Mind a növényeknek, mind az állatoknak, mind az embernek megvan a maguk patológiája. A magasabb rendû kultúráknak is megvan a maguk

patológiája, aminek elsõ ízben az újabb kor ébredt a tudatára, amelynek romlatlan szeme van a tényeknek a materializmus elõítéleteitõl mentes meglátására. A patológia az organizmus jellegét követi, így a növény nem szenvedhet májbajban, és a kutya nem lehet elmebeteg. De a folyamat felfelé halad, ahogyan az életsíkok egymás fölé rétegzõdnek, mivel az élet bonyolultsága növekszik. Így a parazitizmus, a növényi patológia egyik formája minden magasabb rendû életforma esetében létezik. Egy növény növekedését megakadályozhatják a kedvezõtlen körülmények, éppen úgy, mint ahogy az állat fejlõdése is tökéletlen lehet külsõ tényezõk hatására. Gyengébb emberi organizmusokat szellemileg visszamaradottá, ostobává tehetnek úgy, hogy erõsebb akaratú emberek uralkodnak felettük.

Az emberi patológia a keletkezõrõl és nem a keletkezettrõl szóló tudomány, mint a fizika. Sohasem lehet sikeres olyan programja, amely az élet elferdüléseinek rendszerezését tûzné ki célul, mivel az élet ellenszegül minden osztályozásnak. A láthatatlan összetevõk uralkodnak a látható felett. A lélek, az akarat, az értelem, az érzelmek mind rejtélyes okozatokat hoznak létre, és nem tárgyalhatók a fizika vagy a geológia adataihoz illõ, rendszerezõ módon.

A magasabb rendû kultúrák patológiája természetesen semmit sem jelentett egy olyan természettudományos módszer számára, amely azt az alapdogmát vallotta, hogy az élet nem egyéb, mint mechanika, az embernek nincs lelke, és kell lennie kémiai képletnek az emberi öntudat számára. Eme szemlélet szerint, amely tagadta Isten és a lélek létezését, a magasabb rendû kultúra az egyes emberek kollektív erõfeszítéseinek elvont neve volt. A nemzet olyan egyedek együttese szerinte, akiket pusztán mechanikus kapcsolatok fûznek össze. Az élet egész tartalmát a gazdaság és a "boldogság" jelentik. Mindaz, ami szellemi tartalmat vagy értelmet visz az életbe, elsõ számú ellenség. Ez a látásmód egyszerûen nem képes megérteni az életet. Olyan pszichológiát alkotott, amely még az állatok számára sem eléggé összetett, és elnevezte azt emberi pszichológiának. A sivár intelligenciát helyezte a belsõ világ középpontjába és tagadta az emberi alkotóképesség misztikus természetét.
Ez a látásmód maga is egy bizonyos kornak volt a terméke, mégpedig a racionalizmus koráé, ezért ma már, amikor ez az elõítélet halott, ott állunk a lélek vonatkozásainak teljesen új világa elõtt, amelybe való belépést az utóbbi két évszázad alatt megtiltották számunkra. Megszabadultunk a materializmus lesújtó szürkeségétõl, szabadon léphetünk be újra a lélek sokszínû és végtelenül változatos területére. A racionalizmus kora a maga végsõ szakaszában saját fegyverét fordította önmaga ellen; azzal, hogy nem volt hajlandó elismerni azokat a lelki jelenségeket, amiket a saját módszerével igazolt, arról tett tanúságot, hogy a saját természete voltaképpen hit, egyfajta irracionalitás, ami a templomok, legendák és emlékiratok történelmi gyûjteményei közé került.

A materializmus az életet alulnézetbõl közelítette meg. A valóságban a lélek az anyagot mint kifejezési eszközét használja fel. A materializmus csak az eredményt vette figyelembe, és a láthatatlan Rendeltetést nem, amely ezeket létrehozta. Ezért kijelentette, hogy az eredmények elsõdlegesek, és a lélek semmi. Mivel nem fogta fel a láthatatlan szükségszerûséget, amely irányítja az organikus lényeket és azok viszonyát a világegyetemhez, száz és száz különbözõ irányból arra a következtetésre jutott, hogy az élet esetleges, és nem kell szisztematikusan összegyûjteni és figyelembe venni olyan érdekes szempontokat, mint például a por jelenlétét a levegõben. A laboratóriumi gondolkodók megállapították, hogy ha nem lenne por a levegõben, minden élet lehetetlen lenne. Az sohasem jutott eszükbe, hogy az élet és minden más jelenség között titokzatos összefüggés van. Mindent külön-külön vizsgáltak, az egyre kisebb dolgokat egyre finomabb eljárásokkal elemezték. Minden kapcsolatukat elvesztették a realitással, és

csodálkoztak, amikor láthatóvá váltak a dolgok közötti összefüggések. "Ez nyilván csakis esetlegesen fordulhatott elõ" mondták ezek a mélységes gondolkodók.

II.

Számunkra az életfeltételei alkotják a kiindulópontot. Nem azok, amik minden élet feltételei, hanem csak azé a különleges életé, amit magasabb rendû kultúrának neveznek. Minden életformának megvannak az ideális feltételei. Bizonyos növények sok vizet igényelnek, mások kevesebbet. Vannak növények, amit sós vízben növekednek, más növények friss vizet igényelnek. Az állatoknak megvan a maguk lakóhelye: minden fajnak megvan az a területe, illetve területei, amik egészségének és fennmaradásának feltételeit biztosítják. Az egész emberiség is egy bizonyos területhez van kötve, és a különbözõ embertípusoknak is megvan külön-külön a maguk területe, ami kielégíteni képes életszükségleteiket.

A különféle életformák ideális életfeltételeinek megfelelõen minden egyes organizmusnak van alkalmazkodási képessége. Egy növény - alacsonyabb szinten - életben marad akkor is, ha az ideális mennyiségnél kevesebb vizet kap. De van egy pont, egy minimális vízmennyiség, aminél ha kevesebbet kap, élete teljesen megszûnik. Ez az alkalmazkodás határa. Mind az állatoknak, mind az embereknek van alkalmazkodó képessége és ennek az alkalmazkodó képességnek határai vannak. Az emberek képesek élni a völgyek sûrû és a magas helyek ritka levegõjében egyaránt. Az emberi test úgy alkalmazkodik a hegyi életfeltételekhez, hogy megnövekszik mind a mellkasának, mind a tüdeje felszínének mérete. De ez az alkalmazkodási képesség nem végtelen: van olyan levegõritkaság, amelyhez az ember nem képes alkalmazkodni, mivel az emberi életformának az emberben rejlõ határai vannak.

Errõl a témáról ebben a könyvben csak annyit közlünk, ami okvetlenül szükséges ahhoz, hogy a cselekvés alapjául szolgáló kulturális jelenségeket megértsük. Ez politika, nem történelem-filozófia és nem az organizmusok természetbölcselete. Az egész kultúrpatológia témaköre viszonylag új. 2100-ban teljesen kidolgozott tudományág lesz az, ami most még csak körvonalazás, és ez még a körvonalazásnál is kevesebb. Ám a politika nem választható el a kultúrától: kulturálisan és történelmileg igazolt minden olyan törekvés, amely ezen a kritikus elágazásponton megvilágítja azt az utat, amelyen a nyugati politikának járnia kell.

Egy magasabb rendû kultúra más organizmusoktól abban különbözik, hogy anyagi megnyilvánulásait alacsonyabb rendû organizmusokon keresztül, nevezetesen a kultúra emberei által valósítja meg. A magasabb rendû kultúra teste egy bizonyos területen élõ emberi testek sok millióinak együttese. Az a kérdés, hogy a kultúra elsõdleges jelképe szellemileg alkalmazkodott-e ehhez a különleges területhez, vagy sem, nem tartozik a tárgyunkhoz.

Nyilvánvaló, hogy a kultúra esetében nem lehet szó fizikai alkalmazkodásról. Itt csak szellemi alkalmazkodásról beszélhetünk. A kultúrának nem is lehet olyan testi betegsége, mind az embereknek. A kulturális betegség csakis szellemi jelenség lehet.

Maga az élet - titok, vagyis olyan valami, ami nem érthetõ meg teljes egészében. Ez talán azért van így, mivel az ember értelmi képessége csupán az élet egyik típusának egyik megnyilvánulása, más szóval: a résznek a része és így alkalmatlan az Egész befogadására. Az élet minden megnyilvánulása titokzatos, a betegségeket beleértve. Bizonyos emberek, amikor kapcsolatba kerülnek bizonyos mikroorganizmusokkal, egy bizonyos betegségben

megbetegednek. Más emberek nem reagálnak ugyanezekre a mikroorganizmusokra. Az a szérum, ami jót tesz az egyik embernek, megölheti a másikat. Ezeket a jelenségeket lehet úgy magyarázni, mint az alkalmazkodásnak vagy az alkalmazkodásra való képtelenségnek eseteit, de sohasem fogjuk tudni, mi annak a végsõ oka, hogy egy adott faj, illetve egyed miért ilyen és nem tágabb határok között alkalmazkodik.

Ugyanaz érvényes a kultúrákra is. Az, hogy egy kultúra miért õrzi meg a maga tisztaságát és egyediségét, rejtve van elõttünk. Mindazonáltal belsõleg követi a maga meghatározott életútját, és képtelen követni olyan életutat, amit a kultúrán kívüli motivációjú valamilyen életérzés kívánna kijelölni. Ezt követni még akkor is képtelen lenne, ha szeretné követni azt.

Az, hogy a Rendeltetés miért késztet arra egy organizmust, hogy ténylegesítse a maga lehetõségeit, és miért készteti az állandó átmenetre az egyik életszakaszból a másikba, szintén titok. Ennek ellenére minden mégis tény. A materialista XIX. század, amely a realitás alatti anyagi világgal kapcsolatos megszállottsága folytán teljesen elveszítette a kapcsolatot a szellem reális világával, önmagához következetesen irtózott a haláltól. A racionalista orvosok kijelentették, hogy kiküszöbölik majd a halált. Ez nemcsak a racionalizmus értelmi vakmerõségén alapuló hitet tükrözi, hanem azt is, hogy az õ organikus gyökér nélküli intelligenciájuk az ostobasággal azonos. Nem számolhatunk le a halállal, hiszen még a halál elleni tiltakozásunk is a fejlõdésünknek egy fokozata.

A kultúrpatológia egész témaköre túl széles ahhoz, hogy itt tárgyaljuk. Ez a következõ évszázadokban számos kötetnek lesz a témája. A cselekvés-szemléletû huszadik század számára annyi szükséges, hogy megértsen három jelenséget a kulturális patológia nagy témakörén belül: a kultúrparazitizmust, a kulturális fejlõdés késleltetését, és a kultúratorzítást. Mindhárom kulturális betegség létezik nyugaton a huszadik század közepén, és létezett is már egy bizonyos ideje. A nyugati civilizációnak ez a betegsége tette lehetõvé a jelenlegi groteszk világhelyzetet. A 'jelenlegi' szó a két világháborút és azok borzalmas következményeit jelenti. A nyugati civilizáció a táptalaja a legkiválóbb koponyáknak és a legerõsebb akaratú embereknek, a legintenzívebb erkölcsi erõnek, a legmagasabb technikai alkotó készségnek és az egyedülállóan pozitív magasrendû Rendeltetésnek az egész világon, de annak ellenére, hogy mindezek a világ legnagyobb hatalmi összpontosítását sugallják, a nyugati civilizáció jelenleg egyszerûen tárgya a világpolitikának. Zsákmány, martalék csupán a kívülrõl jövõ rabló hatalmak számára. Ezt a helyzetet nem katonai erõ, hanem a kultúra betegségének kritikus állapota idézte elõ.

A KULTURÁLIS PARAZITIZMUS

A politikai szemléletrõl szóló fejezetben azt a helyzetet neveztük parazita politikának, amelyben privát módon gondolkodó személyek vannak hatással a közügyekre. Példa erre Madame Pompadour, aki Franciaországot háborúba kergette Nagy Frigyes ellen, mivel az udvariatlan névvel illette õt egész Európa elõtt. Ebben a háborúban Franciaország elvesztette a tengeren túli birodalmát Anglia javára, mivel Európában harcolt, és sokkal kisebb erõt fejtett ki a nagy birodalmi háborúban, mint a helyi jellegû európai viszályban. Ez a parazita politika szokásos következménye.

A nemzet egyfajta eszme, de csak egy része a kultúra nagyobb eszméjének, amely létrehozza saját ténylegesülésének folyamata során. De ahogy egy nemzet képes befogadni

olyan csoportokat és egyéneket, akik teljesen függetlenül gondolkodnak a nemzeti eszme beteljesedésétõl, éppen úgy képes egy kultúra is.

Mindenki ismer egy nemzeten belül parazita politikusokat, és mindenki érti a parazitizmus lényegét, amikor tudatára ébred annak. Amikor a görög származású Capodistria volt Oroszország külügyminisztere, nem lehetett tõle elvárni, hogy görögellenes politikát folytasson. A kínai boxerlázadás idején a nyugati hatalom nem gondolt arra, hogy kínai tábornoknak adja át a parancsnokságot. A Japán elleni, 1941-1945 közötti háborúban az amerikaiak nem küldték a japánok ellen harcolni a japán származású sorkatonáikat, éppen úgy, mint ahogy az európaiak is rájöttek a két világháború tapasztalatai során, hogy a szláv csehekre nem számíthatnak az Oroszország elleni háborúban. Az amerikai tábornokok nem merték volna harcba küldeni a mexikói származású katonáikat Mexikó ellen vagy a néger származású katonáikat Abesszínia ellen. Az Oroszország elleni háborúra való felkészülés idõszakában egy ismert orosz szimpatizáns nem kaphatott volna hatalmi beosztást Amerikában. Még kevésbé adták volna át az amerikaiak a teljes kormányzást ismert orosz bevándorlóknak.

Az ilyen jellegû jelenségek azt az általános tényt tükrözik, hogy egy ember vagy egy csoport az marad, ami, még akkor is, ha egy másik csoport befogadja, hacsak nem asszimilálódott. Az asszimiláció egy csoportnak, mint csoportnak eltûnését jelenti. Az egyedek véráramlása folytatódik, de a csoportnak vége. Amíg csoport volt, idegenekbõl álló csoport volt.

Amikor a fajt vizsgáltuk, láttuk, hogy a testi különbségek nem akadályai az asszimilációnak, de a kulturális különbségek igen. Ez utóbbira például szolgálnak a baltikumi és volgai németek a saját véreiktõl elvágva a primitív Oroszországban, a kínaiak és japánok Amerikában, a négerek Amerikában és Dél-Afrikában, az angolok Indiában, a párszik Indiában, a zsidók a nyugati civilizációban és Oroszországban, a hinduk Natalban.

A kultúrparazitizmus ugyanúgy keletkezik, mint a politikai. A parazitizmus egyszerûen azt jelenti, hogy az egyik életforma egy másik életforma törzsén, annak a kárára él. Ez magában foglalja, hogy a befogadó energiájának egy része az idegenek érdekét szolgálja és elvész a saját érdek számára. Ez teljességgel elkerülhetetlen: ha egy organizmus energiájának egy részét másra fordítja, mint a saját fejlõdésére, akkor az a részenergia elpocsékolódik. A parazitizmus elkerülhetetlenül árt a befogadónak. Ez a kár egyenes arányban áll a parazita növekedésével és szaporodásával.

Minden csoport, amely nem részese a kultúra érzésvilágának, de a kultúra testén belül él, szükségképpen kárt okoz a kultúrának. Az ilyen csoportok olyanok, mint az érzéstelenített területek. Az ilyen csoport, mivel kívül áll a történelmi szükségszerûségen, a kultúra Rendeltetésén, elkerülhetetlenül e Rendeltetés ellen harcol. Ez a jelenség semmiképpen sem függ az emberi akarattól. A parazita szellemileg kívülálló, de fizikailag belül van. A következmény a vendéglátó testi és szellemi megbetegedése.

Egy kultúra testén belül a kultúrában részt nem vevõ csoportok jelenlétének elsõdleges fizikai következménye a kultúrnép számszerû csökkenése. Az idegen csoport tagjai foglalják el a kultúrnép tagjainak a helyét, akik ezért sohasem születhetnek meg. A parazita csoport mennyisége mesterségesen csökkenti a kultúrnép létszámát. Az állati és emberi parazitizmus esetén a befogadókra gyakorolt számtalan hatás egyike a táplálék csökkenése. A kulturális parazitizmus esetében hasonló a helyzet. A kultúra egyedeinek csökkentésével a kultúra parazitája a kulturális eszmét megfosztja a szükséges fizikai

táplálék egyedüli formájától - az életfeladathoz arányos, megfelelõ emberanyag állandó utánpótlásától.

Csak a népesedési tendenciák újabb vizsgálatainak fényében nyilvánvaló, hogy a bevándorló csoportoknak ezen népességszaporulat-ellenes hatása állandósult. Az amerikai népesedési tendenciák összehasonlító vizsgálatától kitûnik, hogy annak ellenére, hogy 1790-tõl napjainkig összesen 40 millió személy vándorolt be Amerikába, ez egyáltalán nem szolgálta Amerika népességének növekedését, hanem csupán megváltoztatta a lakosság minõségét. Egy személyfeletti Eszmének a maga Rendeltetésébõl származó erejével be kell töltenie a maga életfeladatát, és ha ez bizonyos méretû lakosságot igényel, amely bizonyos arányban növekedik, ezek a külföldiek színre lépnek.

A materializmus nem tud magyarázatot adni a népesedési tendenciákra. Ezek az adatok a nyugati népek fokozatos növekedését mutatják, amely hamarosan elér egy csúcsértéket, ahonnan lassan visszaesik. Megállapítható, hogy az a görbe, amely jellemzi a nemzetek népesedési változásait - megközelítõleg ugyanaz minden esetben a görbe -, jellemzi egyszersmind a magasabb rendû kultúra népesedési változásait is. Abban a szakaszban, amelyben valamely kultúra átmegy a civilizációba (a mi számunkra ezt a szakaszt Napóleon neve fémjelzi), a számszerû növekedés gyors: mellette bármely korábbi növekedés eltörpül. Ugyanaz a korszellem, amely az egész kulturális energiát külsõdlegessé tette a nagyszabású iparosítás és technika, a nagy forradalmak, az óriási háborúk és a korlátlan imperializmus által, hozta létre ezt a számszerû növekedést is. A nyugati civilizáció életfeladata a lehetõ legnagyobb, amit a világ valaha is látott, és ennek az életfeladatnak a teljesítéséhez ezek a számok szükségesek.

A kultúrparazita csoportok megközelíthetetlenek az eszme számára. Az ilyenek a kultúra energiáját belülrõl és negatív módon használják. Az ilyen csoportok gyenge foltokat jelentenek a kultúra testében. Ennek a belsõ gyengeségnek a veszélye egyenes arányban növekszik a kultúra külsõ fenyegetettségével. A XVI. században, amikor a Nyugat létét a törökök fenyegették, minden nyugati ember számára tökéletesen nyilvánvaló lett volna, hogy a törökök nagy belsõ csoportja - ha lett volna - komoly fenyegetést jelent.

Egy másik mód, ahogy a kulturális parazitizmus elfecsérli azt, ami a kultúrát kultúrává teszi, abból a belsõ súrlódásból adódik, amit a kultúrparaziták jelenléte szükségképpen létrehoz. Az arab kultúra testében Krisztus születése idõszakában nagy számú római volt jelen. A rómaiak kulturális szakasza a kései civilizációs szakasz volt, a teljes külsõdlegessé válás. A befogadó arameus kultúra a legkorábbi idõszakát élte. A természetszerû módon létrejött faji, nemzeti és kulturális feszültség végül Krisztus elõtt 88-ban 80 000 római meggyilkolásában tetõzõdött. Ez robbantotta ki a müthridateszi háborút, és a 22 évig tartó harcok alatt több százezren pusztultak el.

A mi korunkhoz közelebb esõ másik jelenség a kaliforniai kínaiak esete volt. A fehér lakosság és a kínaiak közötti faji feszültség a XIX. és XX. század folyamán kölcsönös üldözést, gyûlölködést, lázongásokat és véres kilengéseket eredményezett.

A négerek dél-afrikai és amerikai jelenléte mindkét oldalon hasonló gyûlöletkitörések és erõszakos cselekmények forrása.

Mindezek az esetek a kultúrparazitizmus megnyilvánulásai, olyan csoport jelenlétének a következményei, amely teljesen kívül áll a kultúrán. Ezek a jelenségek egyik oldalon sem függnek össze semmifajta gyûlölettel vagy rosszindulattal, ahogy azt az analitikus

racionalista megközelítés gondolja. A racionalizmus mindig lefelé néz: csupán egyedek csoportját látja mindkét oldalon. Ha ezek az egyedek egymást gyilkolják, a racionalizmus szerint ezeknek a konkrét egyedeknek a vágya okozza, hogy ebben a konkrét idõpontban meg akarják gyilkolni egymást. A racionalizmus még egy tömeg egyszerû organikus jelenségeit sem értette meg, sokkal kevésbé értette meg a nép, faj, nemzet, kultúra magasabb rendû formáit. A liberálisoknak sohasem jutott eszükbe, hogy mivel ezek a feszültségek 5000 éven át mindig ilyen módon nyilvánultak meg, itt valami szükségszerûség mûködik. A liberálisok nem voltak képesek megérteni az ösztönt, a kozmikus ritmust, a faji ütemet. Számukra egy faji zendülés a "nevelés", illetve a "tolerancia" hiányának a következménye. Egy madár, amely átrepül egy utcai zendülés fölött, jobban megértené azt, mint a materialisták, mivel ez utóbbiak a földigiliszta látásmódját alkalmazzák, és ahhoz szándékosan ragaszkodnak.

Amennyire nem igaz, hogy ezek a kilengések a rosszindulat vagy a gyûlölet következményei lennének, annyira igaz az ellenkezõje: a jóakarat és a "tolerancia" kimutatása ténylegesen növeli a feszültséget a teljesen idegen csoportok között, sõt halálos gyûlöletté fokozza azt. A külsõleg idegen csoportok közötti különbségekre összpontosult figyelem ezeket a különbségeket ellentétként veszi tudomásul, és kirobban a gyûlölködés. Minél közelebbi kapcsolatba kerül a két csoport, annál alattomosabbá és veszélyesebbé fajul a kölcsönös gyûlölet.

Elméletileg jól hangzik az a mondás, hogy minden egyedet "nevelni" kell a "toleranciára", és akkor nem lehet faji vagy kulturális feszültség. Ám az egyedek nem az események ilyen típusának az egységei. Nem az egyedek hozzák létre ezeket a faji feszültségeket. Ezeket a magasabb rendû organikus egységek hozzák létre, és azok ösztönzik az egyedeket. A folyamatnak semmi köze sincs a tudatossághoz, értelemhez, akarathoz, sõt kezdetben még az érzésekhez sincs semmi köze. Mindezeket a kultúra részérõl a védekezés megnyilvánulásai hozzák létre: így védekezik a kultúra az idegen életforma ellen. Nem a gyûlölet indítja meg a folyamatot, és nem a "tolerancia" állítja meg azt. Ez a fajta beszéd a biliárdasztal logikájának alkalmazása a személyfeletti organizmusokra. De a logikának itt nincs keresnivalója. Az élet irracionális, ezért minden megnyilvánulásában az. Ilyen a születésben, növekedésben, Rendeltetésben, a történelemben és a halálban. Ha fenn akarjuk tartani a 'logika' szót, meg kell különböztetnünk az organikus logikát a nem-organikus logikától. A nem-organikus logika oksági gondolkodás, az organikus logika Rendeltetés-gondolkodás! Az elõbbi tudatos és világos, ez utóbbi ritmikus és nem-tudatos. Az elsõ a fizikai kísérletek laboratóriumi logikája, a második az ilyen tevékenységet folytató emberek élõ logikája. Ezek az emberek a maguk életében semmiképpen nem közelíthetõk meg azon logika által, amelyet õk a munkahelyükön alkalmaznak.

II.

A Nyugat számára a kulturális parazitizmus legtragikusabb példájával annak a nemzetnek egy része szolgál, amely az arab kultúrából szóródott szét az egész Nyugaton. Már láttuk, hogy az arab kultúrában a nemzeteszmének egészen más tartalma van, mint a mienkben. Ott a nemzet az állam, a vallás és a nép mind együtt. A területi otthon eszméje az arab kultúrában ismeretlen. Az otthonuk bárhol lehet, ahol a híveik élnek. A hozzájuk tartozó és a hívõ náluk felcserélhetõ fogalom. Ez a kultúra a kései civilizációs szakaszát akkor érte el, amikor a mi gótikus Nyugatunk gyermekkorát élte.

Az ébredõ Nyugat kicsiny falui között - városok még nem voltak - ezek az állandósult kozmopoliták felépítették a maguk gettóit. Ennek a magas fokban civilizált idegen népnek

a pénzben való gondolkodás volt az erõs oldala, és ez a mélyen vallásos Nyugat számára gonoszságnak tûnt. Az egyház a keresztényeknek megtiltotta a kamatszedést és ez az idegeneknek biztosította a pénz monopóliumát. A zsidók utcája kulturális fejlettségben egy évezreddel elõtte járt az õket körülvevõ népeknek.

A bolygó zsidó legendája ebben az idõben keletkezett. Ez kifejezte a titokzatosság érzését, amit a nyugatiak éreztek ezeknek a hazátlan különös embereknek a jelenlétében, akik mindenütt otthon voltak, noha a nyugatiaknak úgy tûnt, hogy sehol sincsenek otthon.

A Nyugat éppen annyira nem értette a zsidó Tóráját, Misnáját, Talmudját, kabbalizmusát és jesiváját, mint ahogy a zsidó sem értette a kereszténységet és a skolasztikus filozófiát. Ez a kölcsönös alkalmatlanság egymás megértésére okozta az idegenkedés, félelem és gyûlölet érzéseit.

A nyugatiaknak a zsidók iránti gyûlölete vallási, nem faji indítékú volt. A zsidó volt a pogány. Civilizált, értelmiségi életével a nyugati ember számára Mefisztónak, Sátánnak tûnt. A korabeli krónikák rögzítik azokat a rémtörténeteket, amiket ennek a két, külsõleg idegen csoportnak az érintkezése hozott létre. I. Richárd koronázásának napján 1189-ben, Londonban sok zsidót megöltek. A következõ évben 500 zsidót ostromolt meg a yorki kastélyban egy tömeg, és a zsidók annak érdekében, hogy megmeneküljenek a tömeg haragjától, ahhoz folyamodtak, hogy elvágták egymás torkát. János király a zsidókat bebörtönöztette, szemüket kiszúratta, fogukat kihúzatta, és közülük százakat lemészároltatott 1204-ben. Amikor egy londoni zsidó arra akart kényszeríteni egy keresztényt, hogy hetenként több, mint 2 shillinget fizessen neki egy 20 shillinges kölcsönért, a tömeg megölt 700 zsidót. A keresztesek évszázadokon át egész városok lakosságát gyilkolták le, amikor Kis-Ázsia felé menet megálltak útközben. Londonban, 1278-ban 267 zsidót akasztottak fel pénzrontás vádjával. A "fekete halált" 1348-ban a zsidóknak tulajdonították, és ennek tömeggyilkosságok voltak a következményei egész Európában. A zsidókat 370 évre kiûzték Angliából, és végül Cromwell fogadta vissza õket.
Noha ezeknek a kilengéseknek az indítéka nem faji jellegû volt, mégis fajt eredményezett. Ami nem pusztította el a zsidókat, az megerõsítette õket, és még jobban elkülönültek a befogadó néptõl, mind testileg, mind lelkileg.

Nyugati történelmünk évszázadai alatt azok a problémák és fejlemények, amelyek alapvetõ felháborodást váltottak ki Nyugaton, nem érintették a problémamentes zsidókat, akiknek belsõ élete megmerevedett annak a kultúrának a beteljesedésével, amely létrehozta a zsidó felekezetet-államot-népet-nemzetet. Számára a Pápaság és Császárság küzdelme, a reformáció, a felfedezések kora üres, tartalom nélküli idõszak. Ezeknek az eseményeknek csupán szemlélõje. Az egyetlen kérdése az, hogy mit jelentenek ezek az õ számára. Az sohasem jutott eszébe, hogy részt vegyen azokban, vagy áldozatokat hozzon valamelyik oldal mellett. Az angolok Indiában ugyanezzel a szemmel nézték a bennszülöttek közötti zavargásokat.

Gettóikban, egész Európában szétszóródva minden egyforma volt: az étkezési tilalmak, a Talmud kettõs erkölcse (az egyik a zsidók felé, a másik a gojok felé), a törvényrendszer, a rúnák, az imaszíjak, a szertartások, az érzés. Szofizmái, haszid szektája, kabbalizmusa, olyan vallási vezetõi, mint Bál Sém, az õ szaddicizmusa mind egyaránt érthetetlen a nyugatiak számára. Nemcsak érthetetlen, hanem érdektelen is. A nyugati ember figyelmét lekötötték saját kultúrájának intenzív konfliktusai, és a hozzá való viszonyán kívül nem figyelte meg a közte élõ zsidók életét.

A külsõdlegessé vált, tényérzékeny huszadik századig a nyugati kultúra nem vette tudomásul a zsidót mint kulturális jelenséget. A gótika idején a reformációig pogányt és uzsorást látott a zsidóban, az ellenreformáció korában ügyes üzletembert, a felvilágosodás korában civilizált nagyvilági embert, a racionalizmus korában pedig a kultúra és a kulturális hagyomány kötelékeitõl való értelmi szabadság élharcosát.
A huszadik század látta meg elõször, hogy a zsidónak megvan a saját közélete, a maga saját világa, amely ki van dolgozva részletesen. Nyilvánvalóvá vált, hogy a zsidó szemlélet egyenértékû a sajátjával szélességben és mélységben, ezért totálisan idegen a számára, amit korábban sohasem gyanított. A korábbi évszázadokban a Nyugatnak a zsidókkal kapcsolatos nézõpontját korlátozta az adott kor fejlõdési szintje, de a huszadik századdal és annak egyetemes szemléletével elsõ ízben látható annak teljessége, amit "zsidókérdésnek" neveztek. Nem a faj, nem a vallás, nem az etika, nem a nemzetiség, nem a politikai elkötelezettség, hanem valami, ami mindezeket magában foglalja, választja el a zsidókat a nyugati kultúrától.

A kultúra tartalmazza a világszemlélet totalitását, a tudományt, a képzõmûvészetet, a filozófiát, a vallást, a technikát, a gazdasági életet, az erotikát, a jogot, a társadalmat, a politikát.

A zsidó a nyugati kultúra minden ágában kialakította a maga sajátos ízlését és értékrendjét és amikor a nyugati nép közéletébe beavatkozik, különleges módon, vagyis a zsidó felekezet állam-nemzet-nép-faj stílusában viselkedik. A zsidó közélete a Nyugat számára láthatatlan volt a huszadik századig.

Mint civilizációja végsõ szakaszában minden nép (például a hinduk, kínaiak, arabok), a zsidó nemzet is kialakította a maga kasztrendszerét. Indiában a brahminok, Kínában a mandarinok, zsidóknál a rabbik egymásnak megfelelõ jelenségek. A rabbik voltak a zsidóság Rendeltetésének õrzõi. Amikor a zsidók között megjelentek a szabadgondolkodók, a helyi rabbi kötelessége volt a szakadás megakadályozása. Uriel de Costát, a szabadgondolkodó amszterdami zsidót a helyi zsinagóga börtönbe vetette, és ott annyira megkínozták, hogy végül öngyilkos lett. Spinozát ugyanaz a zsinagóga közösítette ki, és merényletet kíséreltek meg ellene, ami sikertelenül végzõdött. Nagy összeggel akarták rábírni, hogy térjen vissza, és amikor erre nem volt hajlandó, átkot mondtak rá. A keleti zsidóság haszid vezetõjét, Senior Salmant a rabbik 1799-ben átadták a Romanov-dinasztia kormányának, miután egy per keretében a saját népe elítélte, éppen úgy, ahogy a nyugati Inkvizíció átadta az elítélt eretnekeket az államnak rendelkezés végett.

A kortárs Nyugat észre sem vette ezeket a jelenségeket, és úgysem értette volna meg azokat. Minden zsidót a saját elõítéleteinek szemüvegén át szemlélt, éppen úgy, mint ahogy a zsidók is a Nyugatot a maguk fejlett kategóriái szerint szemlélték.
Az indiai párszik jelentik az arab kultúrának egy másik, idegenek közé szétszóródott töredékét. A párszik a környezetükkel összehasonlítva ugyanolyan magasabb rendû üzleti érzékkel rendelkeztek, mint a zsidók a korai-Keleten. A párszik belsõ élete teljesen elkülönült a körülöttük élõ idegenektõl. Érdeklõdésük minden szempontból másmilyen volt. Az angol uralom évszázadai alatt a zavargásokban és a forradalmakban a párszik nem vettek részt.

A 30 éves háború, az örökösödési háborúk, a Bourbonok és a Habsburgok konfliktusa szintén nem érintették a zsidókat. A kultúrszakasz különbözõsége teljes szellemi elszigeteltségüket eredményezte. A zsidóknak a Nyugat iránti magatartása olyan volt, mint

Pilátus magatartása volt Jézus perén. Pilátus számára a vallási vita, amirõl ott szó volt, teljesen rejtve maradt - õ egy utolsó szakaszában járó civilizációhoz tartozott, ezer éves távolságban saját kultúrájának vallási lelkesedésétõl.
Mindazonáltal a nyugati racionalizmus mozgolódásai által jelentõs választóvonal jött létre a zsidóság nyugati kultúrában elkülönülve élõ részének kollektív életében.

III.

1750 körül új szellemi áramlatok indulnak el Nyugaton. Az angol szenzualista filozófia befolyásolni kezdi az európai szellemet. Értelem, tapasztalás, analízis, indukció - ez az új szellem. De minden ostobasággá válik, amikor a hit és ösztön nélküli ész fényében vizsgálják. Erasmus "A butaság dicsérete" címû, rosszmájú mûvében azt bizonygatta, hogy minden bolondság. Nemcsak a kapzsiság, az ambíció, a gõg és a háború, hanem az egyház, az állam, házasság, a szülés és a filozófia is. Az ész elsõbbsége ellenkezik az élettel és minden organizmusban válságot okoz, amely aláveti magát a racionalizmusnak.

A racionalizmus kulturális válsága a Nyugat Rendeltetésének egy része. Minden korábbi kultúra átment ezen a válságon. Ez jellemzi a kultúra bensõségességébõl a civilizáció külsõdlegességébe való átmenetet. A racionalizmus központi eszméje a szabadság - ami a kultúra kötöttségeitõl való szabadságot jelenti. Napóleon megszabadította a háborút Fontenoy 1745-ös stílusától, ahol mindkét oldal udvariasan felszólította a másikat, hogy elsõként tüzeljen. Beethoven megszabadította a zenét Bach és Mozart formai tökélyétõl.

Az 1793. évi terror megszabadította a Nyugatot a dinasztia szentségének eszméjétõl. A materialista filozófia megszabadította a Nyugatot a vallás szellemétõl, és az ultraracionalizmus azon volt, hogy megszabadítsa a világot és a természettudományt a filozófiától. A forradalom hullámai a pártpolitika mocskában megszabadították a civilizációt az állam és a magasrendû állami hagyomány méltóságától, az osztályharc pedig a társadalmi rendtõl és a hierarchiától. A "humanitás" és az "emberi jogok" új eszméje megszabadították a kultúrát a kizárólagosság régi gõgjétõl és a felsõbbrendûség tudatalatti érzésétõl. A feminizmus megszabadította a nõket nemük méltóságától, és alacsonyabb rendû férfiakká változtatta õket.

Franciaországban szerveztek egy küldöttséget "az emberi faj képviselõibõl", amely tiszteletét fejezte ki a francia forradalmi terror elõtt. Voltak közöttük copfos kínaiak, fekete etiópiaiak, törökök, zsidók, görögök, tatárok, mongolok, indiánok, szakállas kaldeusok, de mindezek párizsi lakosok voltak, álarcban. Így ennek az ünnepségnek - éppen a racionalizmus kezdetén - kettõs jelképes jelentõsége volt. Elõször is jelképezte a Nyugat eszméjét, amely az egész "emberiséget" magához akarja ölelni, másodszor, az a tény, hogy ezek az álarcos nyugati emberek voltak, mutatja a pontos méretét annak a sikernek, amit ez az értelmiségi színezetû lelkesedés elérhetett.

A zsidó természetesen látta, hogy ezek a dolgok be fognak következni. Az üldöztetés nem csökkenti az intelligenciát és azt a képességet, hogy valaki tudatosan figyelje a környezetét. A zsidók már 1723-ban megszerezték a jogot, hogy földjük lehet Angliában, 1753-ban megszerezték az angol állampolgárságot, és ezt tõlük a következõ években csak az összes városok követelésére vonták visz-sza. 1791-ben emancipálódtak Franciaországban, és 1806-ban Napóleon császár összehívta a Nagy Szanhedrint és így hivatalosan elismerte a Nyugaton belül a zsidó nemzet-állam-nép létezését.

Csupán egy dolog akadályozta meg, hogy az új helyzet olyan idilli legyen, ahogyan az új liberális érzésvilág kívánta. A mindkét oldalon elkövetett nyolcszáz éves rablás, gyûlölködés, tömeggyilkosság és üldözés a zsidók hagyományos gyûlöletét a Nyugat iránt erõsebbé tette annál, mint ahogy a Nyugat õsidõk óta gyûlölte a zsidókat. Az új nagylelkûségi és megbocsátási érzelmi kitörésében a Nyugat lemondott a régi zsidóellenes érzéseirõl, de a zsidók képtelenek voltak ezt viszonozni. Nyolcszáz éves ellenérzést a számára idegen Nyugat "újévi fogadalma" nem szüntethette meg. Itt személyfeletti organikus egységek álltak egymással szemben, és ezeknek a magasabb rendû egységeknek semmi közül az emberi érzelmekhez és értelemhez. A magasabb rendû organikus egységek életfeladata oly kemény és óriási, ami kizárja a "tolerancia" érzését, a válság esetét kivéve. Az ilyen jellegû nagy küzdelemben az emberek végelemzésben csupán nézõk, még akkor is, ha aktív szerepet játszanak. Az emberi rosszindulatnak és bosszúvágynak igen kicsiny szerepe van, ilyen jellegû konfliktusoknak ezek csupán legfelszínesebb tünetei, és amikor jelentkeznek, nem egyebek, mint a személyfeletti eszmék mélységes és teljes összeférhetetlenségének egyedi megnyilvánulásai.

Az új mozgalmak - a kapitalizmus, az ipari forradalom, a demokrácia, a materializmus - mind rendkívül lelkesítõén hatottak a zsidókra. Már a XVIII. század közepén érezték a lehetõségeiket, és minden úton-módon növelték azokat. A nyugati társadalmon kívüli helyzetük arra kényszerítette õket, hogy titkosan tevékenykedjenek, az Illuminátusok titkos társaságai és azok utódai a zsidók alkotása, amint ezt ezeknek a titkos társaságoknak kabalisztikus terminológiája és rituális eszközei mutatják. Az 1789-es francia forradalmat elõkészítõ Harmadik Rendnek több mint kétharmada ezekbõl a titkos társaságokból állt, melyek feltett szándéka volt, hogy aláássák az állami tekintélyt és meghonosítják a demokrácia eszméjét. A zsidó eleget tett a Nyugat felszólításának, hogy vegyen részt a nyugati közéletben, de számára lehetetlen volt, hogy máról holnapra elveszítse az identitását, és ettõl kezdve kettõs közéletet él: egyiket a Nyugat színe elõtt és a másikat a saját nemzete-állama-népe-felekezete-faja elõtt.

A régi nyugati hagyományok összeomlottak az új eszmék csapása alatt, ugyanakkor a zsidó elõretört. A Rotschildok az ausztriai birodalom bárói lettek 1822-ben, ami mindkét fél számára fantasztikus lett volna két évszázaddal korábban. A zsidók az angol bárók közé 1833-ban hatoltak be, és az angol királynõ 1837-ben - elsõ ízben - lovaggá ütött egy zsidót. A Nyugat elfogadta a zsidók kettõsségét, és Viktória egyik rendelete felmentette a törvényhatósági hivatali tisztségre megválasztott zsidókat az eskütételi kötelezettség alól. A negyvenes évektõl kezdve a Parlamentnek zsidó tagjai is voltak, és 1855-ben egy zsidó lett a Lord Major Londonban. A Nyugat hagyományõrzõ elemei minden alkalommal megpróbáltak ellenállni, de minden alkalommal a zsidók gyõztek. A "tolerancia" kísérlete mindkét oldalon láthatóan kudarcot vallott.

A Mortara fiú esete mutatja, hogy a zsidók milyen nagy és jelentõs hatalomhoz jutottak. A bolognai érsek 1858-ban erõszakosan elhurcoltatta a fiút zsidó szüleitõl (akik átlagos magánszemélyek voltak), arra hivatkozva, hogy a fiút a cselédlány megkeresztelte. Ugyanebben az évben a francia kormány hivatalosan követelte, hogy a fiút adják vissza a szüleinek. A következõ évben Canterbury érseke, valamint az angol püspökök és nemesek beadványban követelték Lord John Russeltõl a gyermek visszaadását.

A zsidók üldözése folytatódott. Zsidóellenes kilengések voltak Bukarestben 1866-ban, Rómában 1864-ben, Berlinben 1880-ban, Oroszországban az egész XIX. században és még a huszadik században is. Ez az oroszországi üldözés megmutatta, hogy milyen erõs a zsidó befolyás a nyugati nemzetek között. Tiltakozások, beadványok, bizottságok

igyekeztek az oroszországi zsidók sorsán könnyíteni és akadályozni az orosz kormány munkáját. Az 1905-ös orosz-japán háború utáni ukrajnai pogrom következtében az amerikai kormány megszakította a diplomáciai kapcsolatokat Oroszországgal.

A gyûlölet vagy a tolerancia hiánya semmiképp sem magyarázza meg a számos szerencsétlen kimenetelû eseményt, ami végigkíséri a nyugati nemzetek között szétszórva élõ zsidók életét. Mindkét oldalon a gyûlölet csupán következmény. Minél többet beszéltek a toleranciáról, annál nagyobb figyelmet fordítottak a különbözõségekre, és így a különbségek ellentétek lettek. Az ellentétek pedig mindkét oldalon burkolt vagy nyílt szembenállást és akciót eredményeztek.

Nem magyarázat az sem, ha a zsidókat hibáztatjuk az asszimiláció hiányáért. Ezzel olyasmiért hibáztatunk egy embert, hogy az, ami, holott az etika fogalma nem terjed ki arra, ami az ember létéhez tartozik, hanem csak arra vonatkozik, amit az ember cselekszik. A "zsidókérdés" nem magyarázható meg etikailag, fajilag, vallásilag, társadalmilag, hanem csak teljes körû módon, kulturálisan. Mivel a nyugati ember minden korban a zsidóknak csupán azt a vonatkozását látta meg, amit a saját fejlettségi foka látni engedett, a Nyugat csak most látja a vonatkozások összességét, hiszen a saját kulturális egysége leginkább most van meg a nyugati emberben. A gótika idejében a nyugati ember a zsidót csupán vallási téren látta különbözõnek, mivel a Nyugat akkor vallási korszakát élte. Az "emberiség" eszméjét hangoztató felvilágosodás idején a zsidó csak társadalmi szempontból tûnt különbözõnek. A vertikális fajelméletet valló XIX. században a zsidót kizárólag fajilag tekintették másnak, mint a nyugati embert. Ebben a században, amikor a Nyugat kulturális, nemzeti, faji, társadalmi, gazdasági, állami egység felé halad, a zsidó a maga teljes egységében a nyugati lélek számára bensõleg teljesen idegennek tûnik.

IV

A materialista XIX. század a kulturális parazitizmus jelenségét csupán nemzeti parazitizmusnak látta és így tévesen minden nemzetben kizárólag helyi adottságként értelmezte. Ezért az a jelenség, amit minden országban antiszemitizmusnak neveztek, csupán részleges reagálás volt arra, ami kulturális (és nem kizárólag nemzeti) adottság volt.

Az antiszemitizmus a kultúra patológiájában pontos hasonmása az antitestek kialakulásának a vérkeringésben az ember patológiája esetén. Mindkét esetben az organizmus áll ellen az idegen élõlénynek. Mindkét jelenség elkerülhetetlen, organikusan szükségszerû, a Rendeltetés megnyilvánulása. A Rendeltetés harcba száll az idegennel, hogy saját küldetését beteljesítse. Nem lehet elég sokszor hangoztatni, hogy a gyûlöletnek és a rosszindulatnak, a toleranciának és a jóindulatnak semmi köze sincs ehhez az alapvetõ folyamathoz. A kultúra organizmus, más kategóriába tartozó organizmus, mint az ember, mint ahogy az ember is más kategóriába tartozik, mint az állat. De az organikus élet alapvetõ szabályai minden organizmusban jelen vannak, akármilyen kategóriába tartozik, akár növényrõl, akár állatról, akár emberrõl, akár kultúráról van szó. Az organizmusoknak ez a hierarchiája nyilvánvalóan az isteni tervnek egyik része, és ezt nem változtathatja meg egy folyamatos propaganda (bármennyire is folytonos propagandáról van szó), nem változtathatja meg a "tolerancia" sem, akár önbecsapó, akár önfeladó, akár tökéletes is a "tolerancia".

Az antiszemitizmus tárgyalása olyan kérdéseket vet fel, amik a kultúratorzításhoz tartoznak és nem a kulturális parazitizmushoz, így elég itt annyit mondani, hogy az

antiszemitizmus (ismét pontosan úgy, ahogy a vérben az antitestek kialakulásának emberi patológiai jelensége) a kulturális parazitizmus létezésének másik oldala, és nem érthetõ meg másképpen, mint annak egyik következménye. Az antiszemitizmus teljesen organikus és irracionális jelenség, éppen úgy, mint az ember betegségre való reagálása. A kulturális parazitizmus az a jelenség, amely által egy befogadó élõlénnyel együtt létezik egy tõle teljesen idegen lény. Ezért ez a jelenség is teljesen irracionális. Nincs ész-oka a kulturális parazitizmusnak.

Ezzel szemben úgy tûnik: az ész azt követelné meg, hogy az idegen csoport oszoljon szét és olvadjon be a környezõ lények közé. Ez véget vetne a keserû üldöztetésnek, a terméketlen gyûlöletnek, a hiábavaló harcnak. Az élet azonban irracionális, még a racionalizmus korában is. A racionalizmus egy módon léphet színre: mint egyfajta vallás, egyfajta hit, egyfajta irracionalitás.

A kultúrparazitizmus jelensége nem korlátozódik a magasabb rendû kultúrákra, a kultúra teremtõtalajára. Szemléletesen mutatja ezt Amerika történelme.

Amerika eredetileg a nyugati kultúra egyik gyarmata volt. Ez az egy mondat magában foglalja Amerika egész végzetét. Ez a tény elõrevetíti az amerikai lehetõségek korlátait. Meg kell tehát vizsgálnunk agyaimat eszméjét: Mi a gyarmat? Egy kultúra terméke, vagyis olyan mû, ami kizárólag a már meglévõ kultúra átültetésébõl áll, vagyis valami olyannak az átültetésébõl, ami szellemileg már készen van. Másképpen ezt úgy is kifejezhetnénk, hogy nincs belsõ szükségszerûsége, nincs küldetése. Így attól a szellemi tápláléktól függ, amit az anyakultúrától kap. Ez éppen úgy érvényes Amerikára a nyugati kultúrában, mint ahogy igaz volt Syracusára és Alexandriára a klasszikus kultúrában, és Granadára meg Sevillára az arab kultúrában. Noha jöhetnek (és ritkán jönnek is) kulturális ösztönzések a kultúra testének végtagjaitól, fejlõdésük értelmét a kulturális központban találják meg. A gyarmatok szellemi függõsége gyengeség. Ez a gyengeség a kulturális szempontból idegen elemmel szembeni ellenállás hiányában mutatkozik meg, és azt várhatjuk, hogy a gyarmatokon kisebb az organikus ellenállás a kultúra számára idegen elemmel szemben, mivel a kulturális küldetés érzékelése itt egyáltalán nem általános jelenség, hanem csupán elszigetelt egyénekben vagy - legjobb esetben - kisebb csoportokban létezik. A gyarmatok történelme - aminek Syracusa az egyik példája - azt mutatja, hogy a kulturális válságok (még az olyan öngerjesztett válságok is, mint a racionalizmus megjelenése) nagyobb hatást gyakorolnak rájuk. Egy gyarmat könnyebben széteshet, mivel hiányzik a kultúrára jellemzõ megformáltság és tagoltság. A gyarmati területen nincs és nem is lehet kultúrahordozó réteg. Ez a réteg a területhez kötött magasabb rendû kultúra szerve. A kultúra nem ültethetõ át, még ha a népessége kivándorlása után kapcsolatban marad is a kultúra törzsével. A gyarmatok egy kultúra termékei, és az életet kevésbé összetett és tagolt módon tükrözik, mint az õket létrehozó kultúra.

Ennek az elemi ténynek a tudomásul vétele öntudatlanul mindig teljes volt Amerikában, és a huszadik században éppen ilyen szenvedélyes tudatossággal tagadják ezt. A XIX. századi amerikai írók bensõleg asszimilálták a nyugati kultúrát és asszimilálódtak általa. Edgár Poe jelensége mindig csodálatot keltett, mert a kulturális gondolkodás tökéletes mestere volt és teljesen független a gyarmati környezettõl. Az amerikai szépirodalom felsõ szintjét az angol irodalom egyik részeként tartják számon, és ez a megállapítás a legtöbb esetben igaz is. Az amerikai irodalom szegényessége és jelentéktelensége a gyarmati sorsnak tulajdonítható, noha néhány nagy írója a nyugati kultúra megnyilvánulását jelenti. A két utóbbi évszázadban mindazok az amerikaiak - sokféle hivatásban -, akik jelentékeny emberek voltak, vagy kívántak lenni, Európát tekintették tájékozódási pontnak: Irwing,

Mawthorne, Emerson, Whistler, Frank Harris, Henry Jame, a pénzplutokraták, Wilsen, Ezra Pound. Amerikában hagyományos dolog, hogy egy európai út az oktatás részét képezi. Európa ma is szellemileg birtokolja azokat az amerikai elemeket, akiket érzéseik vagy ambícióik a kultúrához kötnek.

Az organikus kérdésekben minden általánosítás által csupán a nagy szabályszerûséget akarjuk megállapítani. Az élettel kapcsolatban mindig vannak a szabálytól eltérések, de ezeket csupán a nagyobb ritmusokat figyelembe véve lehet helyükre tenni. A racionalista gondolkodás úgy kísérelte meg lerombolni az organikus gondolkodást, hogy a szabálytól eltérõ eseményekre összpontosított. Így akarta megtörni a nagy, hömpölygõ, organikus ritmust. Még annyira sem gondolkodott mélyrehatóan, hogy felfogja annak a szólásnak a bölcsességét: "A kivétel erõsíti a szabályt."

Még ha divat is Amerikában az 1898-1899-es spanyol háború óta (vagyis Amerika világhatalomként való megjelenésétõl kezdve) tagadni Amerikának Európától való szellemi függését, a tény ettõl még tény marad. Napjainkban nem csodálkozunk, amikor egy kulturális tény azt mutatja, hogy Amerika nem veszi figyelembe az emberi vágyakat, szándékokat, igényeket, megállapításokat. Amerika olyan téma, amelyet külön kell tárgyalnunk, mivel a Nyugat kulturális betegsége új jelentõséget adott neki a világpolitikában. Ezen a helyen a kulturális parazitizmus jelenléte Amerikában az egyetlen téma, amit meg kell vizsgálnunk.

V

A XVII. század elejétõl a XIX. század elejéig a rabszolga-kereskedõk az afrikaiak millióit szállítják Amerikába. Ezek a XVII. század folyamán és a XIX. század elsõ felében nagy, termékeny és teljesen idegen parazita testet alakítanak ki. A 'parazita' szó kulturális jelentését jól példázza, hogy az nem a munkára vonatkozik gazdasági értelemben. Így például az az afrikaiak Amerikában gazdaságilag fontosak voltak, és miután egy gazdasági rendszer épült rájuk, gyakorlati értelemben szükségesek is. A 'parazita' szó az osztályharcosok szótárában mindenkire vonatkozik, aki nem kétkezi munkás. Ez ebben az értelemben polémikus szó, és semmi köze sincs a kultúr-parazitizmushoz. Az amerikai néger a kulturális parazitizmus megnyilvánulása volt, gazdasági hasznossága ellenére is.

Egy ilyen kultúrparazita test jelenlétének elsõ következménye jól ismert. A néger meg nem született fehér embereket eredményezett Amerikában. Az életfeladat rá esõ részét teljesítve a meg nem született fehér emberek millióit tette feleslegessé, ezért ez a nagy tömeg afrikai 10 %-kal csökkentette Amerika lakosságát, hiszen pillanatnyilag (1948-ban) az afrikaiak 14 milliót képeznek Amerika összes, 140 milliós lakosságából. A divatos, materialista magyarázat erre az amerikai kiszorításra az, hogy az emberek nem akarnak világra hozni gyermekeket, hogy versengjenek a feketékkel, és azok alacsony életszínvonalának legyenek a részesei. A gazdasági megszállottság természetesen mindent gazdaságilag magyaráz, de a népesedési tendenciák tényszerûen azt mutatják, hogy minden organikus egység népessége egy bizonyos életutat követ, ami még matematikailag is jellemezhetõ. Ez teljesen független a bevándorlástól és az egyének óhajától, valamint a reája adott nem organikus magyarázatoktól. A kiszorítás kulturális, tehát totális jellegû, és nem olyan, hogy teljes egészében gazdaságilag megmagyarázható lenne.

A gyarmati lelkiség, amelyet a racionalista válság még alaposabban szétzilált, nem képes hatékonyan védekezni a fehér lakosságnak a négerek által történõ egyre növekvõ kiszorítása ellen, pedig ez a fehér lakosság a szorgalmazója a Nyugathoz való

ragaszkodásnak. A megértésre vagy a szembe helyezkedésre egyaránt képtelen Amerika nem állt ellen, amikor annak az arab kultúrának az utóvédjei, amely már a nyugati kultúra kezdetén elárasztotta a Nyugatot, nagyobb arányú és fontosabb szerepekre tettek szert, mint valaha is Európában.

Körülbelül 1880-tól kezdõdõen a zsidók belekezdtek abba a vállalkozásba, amit Hilaire Belloc találóan az Egyesült Államok inváziójának nevezett. Egyedül a számok is igazolni tudják ezt a képet. Noha a zsidók száma nem adható meg pontosan, mivel az amerikai bevándorlási statisztikák csak a törvényes eredetet, vagyis a legálisan elismert nemzeteket tükrözik, megközelítõen megállapítható a számuk, egyrészt a jelenlegi amerikai népességszámok, másrészt a zsidók születési arányszámának vizsgálatából. Mennyire jellemzõ ez a két különbözõ kultúra teljes különbözõségére, hogy az egyik kultúrából tömegek mozoghatnak a másikban anélkül, hogy statisztikailag értékelhetõ nyomokat hagynának maguk után! A bevándorlóktól azt kérdezték, hogy hol született. Ez volt mindennek a meghatározója a XIX. századi materializmus számára. Azt tételezték fel, hogy a bevándorlónak megvan a maga állandó nyelve, és ez határozza meg a nemzetiségét. A nemzetiségi hovatartozást minden egyéb elõfeltételének tekintették. A megkövesedett halott kultúrákat (az indiait, a kínait, az iszlámot és a zsidót) is "nemzetnek" tekintették a szó nyugati értelmében. Formailag a racionalizmus határozottan vallás volt, de az igazi vallás vérszegény, materialista karikatúrája. A vallás sajátosan az ember szellemiségének nagy, magasabb rendû értékeire irányul, a racionalizmus érdeklõdése pedig olyan dolgok felé fordult, mint a gazdasági élet, az állam, a társadalom és a nemzet.

Amerika a racionalizmus termékeként kezdi el független politikai létét. Politikusai egyetértenek a tétellel: "minden ember egyenlõnek lett teremtve", sõt ezt "magától értetõdõnek" mondták. Magától értetõdõnek mondani és így önmagukat a bizonyítási kötelezettség alól felmenteni könnyebb - és talán bölcsebb is - volt, mint a tételt bizonyítani. Bizonyítani lehetetlen lett volna azt, ténylegesen hittétel volt, és így az ész fölött állt. A racionalizmus vallása olyan módon uralta Amerikát, ahogy Európát sohasem volt képes uralni. Európa mindig ellenállt a racionalizmusnak, ez a XIX. század közepéig a hagyományon alapult, majd késõbb elõfeltételezte a huszadik század eljövendõ racionalista-ellenes szellemiségét, amint azt Carlyle és Nietzsche példája mutatja. Amerikának hagyománya nem lévén, az elsõ alapja nem volt meg; nem volt me a második sem, mivel a kulturális késztetések és a kultúrát tovább vivõ jelenségek a kulturális anyatalajból eredtek és innen sugároztak széjjel, mint például Amerika racionalista vallása Angliából eredt, francia közvetítéssel.

Amerika zsidósága is Európából származott. Ott szedte fel materialista filozófiáját, amelynek mindkét vonatkozását magáévá teltté. Ez nem volt véletlen. Az európai zsidóság körében gyorsan elterjedt az a felfogás, hogy az antiszemitizmus kevésbé fenyegetõ Amerikában, és az egyéb elõnyök (például a gazdaságiak) éppen, úgy a zsidók rendelkezésére állnak, mint Európában. Ez nagyon! igaz volt és megfelelt a kollektív zsidó ösztönnek. Amerika a XIX század végén kétségtelenül olyan országot jelentett, ami a legnagyobb lehetõségeket biztosította a zsidók számára. 1880 és 1950 között megközelítõleg 5-7 millió zsidó érkezett Amerikába (emlékeztetõül ismételjük: nincsenek pontos számok). Ezek a zsidók többségükben keletrõl származtak, askenázi típusú zsidók voltak.

Pillanatnyilag Amerikában megközelítõleg 8-12 millió zsidó él. Pontos számadat nem adható, mert a szám nem tükrözõdik semmifajta statisztikában, de megközelítõleg a vallási

statisztikákból és a születésszám vizsgálatából megállapítható. Ez mindenesetre jelentõs szám, és az amerikaiak kiszorítására alkalmas. Az amerikai író, Madison Grant 1916-ban leírja, hogy a törzsökös amerikaiak miként szorultak ki New Yorkból a zsidó invázió hatására. Õ "lengyel" zsidóknak nevezi õket, mivel régóta az volt a szokás, hogy a zsidóknak valamilyen nyugati nemzetiséget tulajdonítanak. A nyugatiak ilyenformán különbséget tesznek német zsidók, angol zsidók stb. között. Ez a nyugati civilizáció kényszerérzete: minden embert, aki nyugati civilizáción kívül él, a maga képe szerint lát.

Amerika, mint a racionalizmus által leginkább megosztottá tett ország a legkevésbé sem értette meg a zsidóság természetét, noha mindig voltak olyan európai emberek (például Carlyle), akik még a XIX. században is tudatában voltak annak, hogy a zsidók totálisan __ és nem csupán politikailag - idegenek. De Amerikában a hagyomány teljes hiánya miatt nem voltak sem Carlyle-k, sem de Lagarde-ok. Ezért Amerika a XIX. század közepén elhatározta, hogy az Egyesült Államokban született kínaiak pontosan ugyanolyan amerikai állampolgárok lesznek, mint az európai eredetû, Amerikában született fehérek. Jellemzõ módon ez a döntés nem felelõs módon történt, hanem egyfajta jogszokás következményeként. Ez követte azt az amerikai szokást, hogy a politikai kérdéseket szeretik pszeudo-legális formában eldönteni. Nyilvánvaló, hogy az a politikai rezsim, amely nem tesz különbséget a kínaiak és a született amerikaiak között, nem fog akadályt állítani a zsidóknak sem. Ezért mondhatja el 1928-ban a történelmi és világpolitikai kérdésekkel foglalkozó francia szerzõ, Andre Siegfried, hogy New Yorknak szemita arculata van. A huszadik század közepén ez a fejlõdés folytatódik, és New York Városnak, Amerika (és talán a világ) legnagyobb városának lakossága csaknem félig zsidókból áll.

VI.

Amerika a szellemi ellenállás teljes hiánya következtében (amely a gyarmat-mivolttal együtt járó szellemi gyengeségbõl származott) más nagy, kulturálisan parazita csoportoknak is befogadójává vált. A huszadik század fordulója elõtt kezdõdõ bevándorlási hullám (amelyben a zsidók is jöttek) sok millió balkáni szlávot is eredményezett. Egyedül 1900 és 1915 között 15 millió személy vándorolt be Amerikába Ázsiából, Afrikából és Európából. A legtöbben Oroszországból, Levantéból és a balkáni országokból jöttek. A nyugati civilizációból szép számban érkeztek olaszok, de a többiek a nyugati civilizációhoz nem tartozó országokból származtak. E milliók a maguk nagy számával okozták a kultúrparazitizmus tevékenységét. Minden csoport peremén voltak olyan emberek, akik beilleszkedtek az amerikai érzésvilágba, de a csoport mint olyan tovább létezett. Ez megmutatkozott például abban, hogy minden csoportnak-saját nyelvû sajtója volt, és a csoport - politikai célok érdekében - egységét és társadalmi exkluzív jellegét megõrizte. Amikor a faj természetét vizsgáltuk, láttuk, hogy a szlávok képesek voltak asszimilálódni (és ténylegesen asszimilálódtak is) az európai kultúrnépekhez. Két jegy különböztette meg az amerikaiak viszonyát a szlávokhoz, és magyarázta meg azt, hogy a szlávok õrizték meg csoportlétüket, jóllehet a nyugati civilizáció hatása alatti amerikai nép vette õket körül. Elõször: az amerikai gyarmati stílus azt jelentette, hogy az amerikaiak nem adhattak át oly hatalmas kulturális eszmei hatásokat a közéjük érkezõ népeknek, amilyet az európai nemzetek a maguk anyatalaján át tudtak ad Másodszor: a sok milliót számláló óriási tömegek pusztán tömegnél fogva patologikus helyzetet idéztek elõ az amerikai organizmusban. Még ha ezek a csoportok nyugati õsöktõl (például spanyolok vagy franciáktól) származtak volna is, politikailag parazita csoport alkotnak. Természetesen egy ilyen csoport esetlegesen feloszolhatott volna, de ezen folyamat alatt torzító hatást fejtett volna ki az amerikai politikára. A szláv csoportok azonban a maguk milliós tömegeikben, akiknek a vezetõi megkapták azt a lehetõséget, hogy a csoportjukat

stabil egységgé forrasszák össze, ilyen körülmények között csak lassan (vagy egyáltalán nem) oszlottak szét az amerikai nép között.

Amerikának voltak más, kisebb parazita csoportjai is, s ezek mindegyike kiszorít meg nem született amerikaiakat, és olyan gyûlölködést és keserûséget idézett elõ, ami elpusztította, illetve felforgatta a személyfeletti életet. Van japán csoport, több levantei csoport és az orosz csoport.

Felszínesen úgy tûnhetett, hogy az amerikai eset szemben áll a - fentiekben kifejtett - huszadik századi faji szemlélettel, de ténylegesen nem ez a helyzet. Az amerikai példa nem kritérium Európa számára, lévén Amerika gyarmat, vagyis olyan terület, melynek alacsony fokú a kulturális érzékenysége, ennek következtében igen kicsiny a kulturális és asszimilációs ereje. Más szóval: a befogadó ereje gyengébb, mint az anyatalajé.

Amerika nem a túlságos asszimilációnak, hanem ez elégtelen asszimilációnak a példája. Az idegen csoportok (akár csupán politikailag idegenek, mint egy nyugati csoport egy másik nyugati nemzeten belül, akár teljesen idegenek, mint a zsidók a nyugati vendéglátóik között) csak addig paraziták, amíg csoportok. Amikor szét-oszlanak, az asszimiláló nép teljességét gyarapítják. Annak a ténynek nincs jelentõsége, hogy a számbeli gyarapodás inkább a bevándorlóktól, mint az Amerikában született lakosságtól származik. Az a tény, hogy képesek az asszimilációra, azt mutatja, hogy parazita értelemben nem idegenek.

Az amerikai kultúrparazitizmus vizsgálata során azt a tényt sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy az amerikai nép a XIX. század folyamán sok millió németet, írt, angolt és skandinávot asszimilált saját véráramába. A huszadik századi bevándorlók zöme nem ezekbõl a népekbõl jött, de azok, akik ezekbõl jöttek, tökéletesen asszimilálódtak. A jenki hadseregek az amerikai polgárháború során nagy számban és igen sikeresen alkalmaztak német és ír bevándorlókat. Ez a kulturálisan idegen csoportok (például zsidók, szlávok) esetében sohasem fordulhatott volna elõ.

Amerikát olvasztó tégelynek szokás nevezni. Ez nem találó elnevezés, mivel a kulturálisan idegen eredetû tömegek nem "olvadnak össze", hanem külön csoportok maradnak. A kulturálisan nem idegen csoportok pedig azonnal asszimilálódtak (ami azt jelenti, hogy egy nemzedéken belül), és így a huszadik századi fajszemlélet az amerikai helyszínre is alkalmazható.

A nem asszimilált csoportok Amerika lakosságának egyharmadát-felét alkotják. A szláv csoportok nyilván lassanként asszimilálódni fognak, de, még ha õk teljesen el is tûnnének, a fennmaradó kulturálisan parazita csoportok a legkomolyabb értelemben patologikus állapotot idéznek elõ Amerika számára.

Az idejét múlt vertikális rasszizmus nem vonhat le semmilyen tanulságot Amerika példájából, mivel az, amit ott látunk, nem a fajok keveredése, hanem a nem-keveredése. Az összes parazita csoportok elszakadtak régi országaiktól, de nincsenek új szellemi kapcsolataik. Csupán az ország nélküli zsidók, akik nemzetet, felekezetet, államot, népet, fajt és kultúrát egyesítenek magukban, õrizték meg a régi gyökereiket.

A kultúrparazitizmus jelensége, noha nem etikai jelenség, nincs kívül a politika területén. Nem jó, ha a kulturálisan idegen csoportokról a dicséret vagy az elmarasztalás, a gyûlölet vagy a "tolerancia" kategóriáiban beszélünk.

A háborúskodások, zendülések, tömeggyilkosságok, az értelmetlen belpolitikai konfliktusok, amik elkerülhetetlenül bekövetkeznek, amikor egy nép kulturális parazitákat fogad be, mindaddig folytatódnak, amíg a patologikus állapotok fennmaradnak.
Az ellenállás jelenségeit kiváltó kulturális parazitizmusnak kétszeresen káros hatása van a kultúra testére és az ezt hordozó nemzetre. A láz a betegséggel szemben ellenállás jele, egy emberben, de pozitív értelemben nem járul hozzá az egészséghez, ezért csupán negatív értéke van. Maga a láz a betegség része, még ha üdvös része is. Az amerikai ellenállási jelenségek, mint a japánellenesség, az antiszemitizmus és a négerellenesség éppen annyira nem kívánatosak, mint ami ellen védekeznek. Hasonlóképpen: az európai antiszemitizmusnak sincs pozitív értéke, sõt, ha túlzott méreteket ölt, könnyen egy másik típusú kulturális patológiává válhat, ami súlyosbítja a helyzetet, ami bizonyos körülmények között szintén a kulturális parazitizmus következménye lehet: a kultúratorzítást.

A KULTÚRATORZÍTÁS

Egy magasabb rendû kultúra nagyszabású Rendeltetésének ugyanolyan hatalma van a kultúra organizmusa felett, mint a növény Rendeltetésének a növény, és az ember Rendeltetésének egy emberi lény felett. Noha ez a hatalom óriási és önmagában véve tagadhatatlanul létezik, mindazonáltal nem abszolút, hanem organikus, és az organizmus a belsõ világnak a külsõ világhoz való vonatkozását, egy kis világnak (egy mikrokozmosznak) a nagyvilághoz (a makrokozmoszhoz) való viszonyát jelenti. Noha belsõ erõk nem diadalmaskodhatnak az organizmus Rendeltetésével szemben, külsõ erõk - az élet minden szintjén - némelykor az organizmus betegségét és halálát okozhatják. Az emberi testbe behatoló mikroorganizmusok azért betegítik meg az embert, mivel életfeltételeik teljesen különbözõek az ember életfeltételeitõl. Az, ami számukra elõnyös, az ember számára végzetes. A mikroorganizmusok külsõ erõt képeznek, jóllehet az emberi organizmuson belül fejtik ki hatásukat. Ezért úgy tûnik, hogy a "külsõ" szellemi és nem térbeli fogalom. Külsõ az, aminek különválasztott léte van, bárhol is tartózkodik esetlegesen fizikailag. Mindaz, aminek egy a Rendeltetése, egy. Mindaz, aminek más a Rendeltetése, más lény. Nem a földrajzi helyzet a döntõ, hanem a szellemiség. Az ostromló hadsereg számára az erõdítményen belüli áruló értékesebb lehet, mint saját katonáinak a fele. Az ostromlottak számára az áruló külsõ lény, annak ellenére, hogy az erõdítményen belül van.

--- 4. rész ---

ULICK VARANGE: IMPÉRIUM 4/5

Az élet a lehetséges megvalósításának a folyamata. Ám az élet sokféle, és a saját lehetõségeiket megvalósító organizmusok más organizmusok pusztulását okozzák. Az állatok megeszik a növényeket, az egyik növény elpusztítja a másikat, az emberek egész állatfajokat irtanak ki, és az állatok millióit pusztítják el. A magasabb rendû kultúrák a puszta létükkel negatív késztetéseket váltanak ki a külsõ népekbõl. Azok, akik nem részesei annak a kultúra-érzésnek, amit az ilyen kétségbevonhatatlan felsõbbrendûség ad meg a kultúra hordozóinak, ösztönösen elhatározzák a kultúra megsemmisítését. Földrajzi értelemben minél szélesebb körben terjeszkedik a kultúra, annál szélesebb körben terjed el világszerte a kultúrán kívüli népek között a kultúra megsemmisítésére irányuló külsõ akarat. A különbözõ életformák ellenségesek egymás irányában: egyik kiteljesedése ezer másik pusztulása. Ezt másképpen úgy is mondhatjuk, hogy az élet harc.

Egy magasabb rendû kultúra sem lehet kivétel az élet ezen nagy szabályszerûsége alól. Puszta létezése más formák pusztulását jelenti, másrészt teljes mivoltával a létért folytat küzdelmet a külvilág ellen. Ezen a szemléleti síkon teljes képtelenségnek tûnik különbséget tenni támadó és védekezõ, agresszor és ellenálló között. Ez az életidegen, túlzó intellektualista, racionalista összeesküvõk hamis jogászi trükkje. A védekezés támadás, és a támadás védekezés. Az a kérdés, hogy egy háborúban ki üt elõször, ugyanolyan, mint az, hogy ki üt elõször egy boksz-mérkõzésen. A huszadik század szakít ezekkel az álszent frázisokkal, ezzel az ostobasággal, képmutatással és mögötte lévõ jogi bûvészmutatvánnyal, ami a mindeddig leghatalmasabb és legkönyörtelenebb háborút eredményezte.

De az, amivel szembe kell néznünk, a leggyötrelmesebb idõszak. Olyan idõszak ez, amely a kultúra minden rejtett szellemi tartalékát igényli, a fizikai erõforrások minden atomjára igényt tart. Ez súlyos betegséget jelent. A kultúra a kultúratorzítás betegségében szenved.

A kultúratorzítás olyan élethelyzet, amelyben a külsõ életformák letérítik a kultúrát igazi életösvényérõl. Ahogy egy betegség harcképtelenné tehet egy embert, ugyanúgy harcképtelenné tehet egy kultúrát a kultúra betegsége. Éppen ez történt meg a Nyugattal a huszadik század fordulója után. A nyugati civilizációnak világosan meg kell értenie a kultúratorzítást.

Azt már láttuk, hogy a 'külsõ' szónak nincs földrajzi jelentése, amikor organikus területen alkalmazzuk. A kultúratorzítás jelensége a kultúra testén belül mûködõ külsõ erõk következménye, amelyek résztvesznek a kultúra közéletében és politikájában, és annak energiáit olyan problémák felé irányítják, amiknek nincs közük annak belsõ feladatához. Vagyis a fizikai és szellemi erejét idegen problémák felé fordítják.

Egy pillantásnyi gondolkodás is megmutatja, hogy ilyen kulturális betegség nem keletkezhet a szoros értelemben vett kultúra korában, a civilizációs fordulat elõtt. A kulturális korszakban a kultúra formái - az élet minden irányában - oly magasan fejlettek voltak, hogy nemcsak szükségessé tették a magasrendû adottságokkal rendelkezõ embereket mint szellemi irányítókat, hanem ezeknek a lelkeknek õk is irányítói voltak ugyanebben a folyamatban. A XVII. században az európai gondolkodók, mûvészek, illetve a tett emberei nem kísérelhették meg az európai energiákat ázsiai gondolkodási, mûvészeti vagy cselekvési formák szolgálatába állítani. Talán a képzelet számára lehetséges volt, de erõsen kétséges, hogy lehetséges volt-e valóságosan. Mindenesetre ilyesmi 800 éven át

nem fordult elõ Nyugaton, legfeljebb csak csökevényes kezdeményezésként. Semmi jel sem utal arra, hogy Cromwell, Oxenstierna vagy Oldenbarneveldt foglalkozott volna az Abassid-dinasztia helyreállításával Kis-Ázsiában, vagy azzal, hogy a jogbitorló mandzsúriaiakat el-kergessék a kínai kõromok alól. De ha egy európai államférfinak sikerült volna a Nyugat energiáit ilyen teljesen idegen, terméketlen vállalkozás felé irányítani, ez kultúratorzítás lett volna. Ha egy képzõmûvész azon fáradozott volna, hogy a nyugati olajfestészetet egyiptomi síkbeli festészeti stílusúvá vagy a klasszikus szobrászathoz hasonlóvá változtassa, ez is kultúratorzítás lett volna. A nyugati történelem-filozófiának eljövendõ, huszadik és huszonegyedik századi kötetei fogják majd teljes mértékben felvázolni a XVIII. századi Wincklemann által bevezetett klasszicista mánia felületi torzító hatásait az építészetben, az irodalomban és a közgazdasági elméletekben.

A közeljövõ történelemfilozófiája fel fogja sorolni azt a megszámlálhatatlan torzítást is, amik az 1750-1950 közötti kulturális élõsködésbõl (parazitizmusból) eredtek a racionalizmus idõszakában a képzõmûvészeti, vallási, filozófiai, természettudományos vonatkozásban és a cselekvés területén. Könyvünk a cselekvéssel, és fõként a jelen és közvetlen jövõ (vagyis a legközelebbi száz év) torzítási jelenségeivel foglalkozik.
A magasabb rendû kultúra tagolódásának bemutatása során láttuk, hogy egy adott kulturális területen a népesség nem minden rétege fogadja be az Eszmét. Ez a parazitizmus jelenségétõl teljesen független. A magasabb, lelkileg érzékenyebb réteg, amely a kultúreszme hordozója és folyamatos megvalósítója, teljes mértékben befogadja az Eszmét, de ez a befogadóképesség egyre kisebb, ahogy lefelé haladunk a kultúra testében. A 'lefelé' szót itt természetesen nem gazdasági vagy társadalmi, hanem szellemi értelemben kell venni. Ezért magas társadalmi helyzetben is található olyan ember, aki a lehetõ legalacsonyabb szellemi réteghez tartozik, mint amilyen Marat, a szörnyeteg volt. Az ilyen egyének nem tartoznak másik kultúrához, még egy régmúlt halott kultúrához sem, és látszólag a kultúra tagjai, de a lelkük mélyén minden alkotó élet pusztulását óhajtják. Indítékaik nem érdekesek, mivel alapbeállítottságuk nyilvánvaló.

Az ilyen egyének - akik az évszázadok során egész nagy réteggé váltak - egyszerûen a kultúra alatt élnek. Csupán fizikailag foglalnak helyet a kultúra testében. Az ilyen egyének nyilvánultak meg Angliában Wat Tyler és Jack Cade forradalmának jelenségeiben, a XVI. századi németországi parasztháborúban, az 1793-as francia terrorban és az 1871-es kommünben. A XIX. századi Németországban ezt a kultúra-alatti réteget "német Mihály" néven ismerték. Az ilyen típusú jelenségeket nem szabad összetéveszteni a kulturális parazitizmussal. A "német Mihályhoz" hasonló elemek (akik mindenütt léteznek egész Európában, nem csupán a korábbi német nemzetben) egyszerûen alantasak, de nem természetüknél fogva idegen elemek. Ezek minden kultúra organikus részei, ezzel szemben a parazitizmus esetlegesen fordul elõ, nem szükségszerûen. Egy kultúra "Mihály-eleme" nem patologikus jelenség, és önmagában nem jelent fenyegetést a kultúra számára. Egyedüli veszélye abban áll, hogy szolgalelkû kiszolgálója a megsemmisítésre irányuló akaratnak, ez utóbbi akár Európán belül lép fel, mint a liberalizmus, a demokrácia és a kommunizmus, akár kívülrõl tör az európai kultúra megsemmisítésére, mint az Európán kívüli erõk, amelyek a második világháború folyamán elõidézték a nyugati civilizáció hanyatlását.

Az európai "Mihály" éppen ebben a helyzetben mutatta ki pusztítási képességét. Ennek a rétegnek egyik része az orosz vandalizmus primitívségét tisztelte, másik része Hollywood szellemû rothasztásának lett imádója. Kizárólag ennek az európai "Mihály-rétegnek" tudható be, hogy az Európán kívüli erõk képesek voltak Európát - mind fizikailag, mind

szellemileg - kettéosztani. Ez az európai "Mihály" a maga jellegtelenségéhez való ragaszkodásával Európát a barbárság és torzítás lábai elé vetette. A nagyszerûség és alkotókészség iránti határtalan gyûlöletében még azt is megengedte, hogy Európán belül bevonják olyan katonai mozgalmakba, amik Európát szabotálták, és a barbárság katonai gyõzelméért dolgoztak a második világháború alatt.

A háború után ez a réteg megtanulta, hogy sorsa mindennek ellenére össze van kötve a kultúra alkotó erõivel, mivel Európa kollektív testével együtt ezt az elemet is éheztették, fagyhalállal sújtották és kifosztották, a barbárok és kultúratorzítók gyõzelmének borzalmas következményeként.

II.

Az élõ organizmus Rendeltetését nem szabad összetéveszteni az elõre-elrendelés (predesztináció) teljesen ellentétes eszméjével. Az utóbbi oksági elgondolás mind a kálvinizmus vallási formájában, mind pedig a mechanizmus és a determinizmus materialista formájában. A Rendeltetés nem oksági, hanem organikus szükségszerûség. Az okság gondolkodási forma, ám a Rendeltetés az élet formája.

Az okság abszolút szükségszerûséget követel meg, míg a Rendeltetés csupán belsõ szükségszerûséget, és minden gyermek, akit ját közben esetlegesen meggyilkolnak, azt mutatja, hogy a Rendeltet beteljesedését külsõ váratlan esemény meghiúsíthatja. A Rendeltetés csupán ennyit mond: ha ez a lény létezni fog, ilyen módon fog létezni, és nem másképpen. Minden embernek az a Rendeltetés hogy felnõjön és megöregedjen, de számtalan ember nem fogja betölteni ezt a Rendeltetését. Ne mondja senki se, hogy megértette a Rendeltetés-eszmét, ha azt egyfajta rejtett okságnak, az elõre-elrendelés egyik formájának tekinti.

A kulturális életerõ tárgyalásának kezdetén azt mondottuk, hogyha a kultúrán kívüli erõknek a második világháború után sikerült volna Európa egész kultúrahordozó rétegét megsemmisíteni, ez a réteg 30-60 éven belül újra megjelent volna. Természetesen ez csau) hipotetikus megállapítás, mivel a megsemmisítés nem következett be. Az a puszta tény, hogy ezt valaki írja, és valaki olvassa, azt bizonyítja, hogy nem sikerült Európa egész kultúrahordozó rétegét megsemmisíteniük.

Ennek a megállapításnak az alapja a magasabb rendû kultúra félelmetes, örökké fiatal életereje. A Nyugatnak van Jövõje, és ezt a Jövõt belsõ szükségszerûséggel be kell töltenie. A belsõ szükségszerûséget meg kell különböztetnünk a külsõtõl, mivel az, hogy a Nyugat külsõ lehetõségei teljesednek-e, vagy sem, éppen úgy a váratlan külsõ események függvénye, mint amennyire rendeltetésszerû.

A Nyugat belsõ Jövõje számos szükségszerû fejleményt tartalmaz: például a vallásosság újjászületését, a technikában és kémiában újabb eredményeket, a jogi és államigazgatási gondolkodás tökéletesedését, stb. Mindezek beteljesedhetnek akkor is, ha Európát í más földrészekrõl jött barbárok állandó megszállás alatt tartják. Ilyen uralom esetén az élet legnagyszerûbb, leghatalmasabb oldala, vagyis cselekvési, háborús és politikai oldala a barbárság elleni engesztelhetetlen, folytonos, keserû lázadásban nyilvánulna meg. A , Nyugat ellenlábasai feletti gyõzelem helyett arra szorítkozna, hogy megpróbálná felszabadítani a Nyugat szent földjét a primitívség csizmasarka alól. Ezért nem oksági elõre-elrendelésre gondoltunk, amikor azt mondtuk, hogy a kultúrahordozó réteg újra megszervezné önmagát, még akkor is, ha minden európai kultúrahordozó kortársunk

akasztófán fejezné be az életét.

Ebben a megállapításban ez rejlik: vagy betölti korlátlan, abszolút imperialista, világméretû Rendeltetését a Nyugat, vagy minden energiáját az idegenek ellen és az azokat kiszolgáló bármilyen európai elemek ellen Európa földjén vívott háborúba fogja fektetni. Ami minden háborúra érvényes: ezt a folyamatot nem a gyûlölet teszi szükségessé. A háború sohasem gyûlöletbõl fakad, hanem organikus ritmusból. Nem a háború és a béke között kell választanunk, hanem a kultúrát elõmozdító vagy a kultúrát torzító háború között.

Ha Európa a külsõ erõk hatalma alatt marad, ezek a külsõ erõk a biztos pusztulásba küldik katonáikat, mivel a Nyugat hatalma nem semmisíthetõ meg tömeges propagandával, megszálló "katonák" tömeghadseregeivel, és a "Mihály-réteghez" tartozó árulók millióinak segítségével sem. Két évszázadon át ömlik a vér, bármiféle emberi lény szándéka nélkül is. Ez a gyökere a személyfeletti organizmusok megnyilvánulási lehetõségeinek. Ha nem nyilvánulhatnak meg egyik módon, megnyilvánulnak másképpen.

Ez az Eszme besoroz embereket, és ezek halálukig katonák. Az Eszmének nincs felettük törvényes hatalma, az egyeseknek az Eszme iránt nincs állampolgári kötelezettsége, nem fenyegeti õket haditörvényszék, hanem az Eszme teljes mivoltukban tart rájuk igényt. Az Eszme válogat: minél magasabb képességei vannak egy embernek, annál erõsebb kötelékkel vonja magához az Eszme. Mit tudnak ezzel szembeállítani a barbárok és a torzítók? Gyilkos orosz rabszolgáikkal, vad négereikkel, szerencsétlen, hazamenni akaró észak-amerikai zsoldosaikkal szemben ott áll Európa legyõzhetetlen személyfeletti felsõbbrendûsége. Európa egy világtörténelmi folyamat kezdetén áll, amelynek a végét nem lehet látni. Azt, hogy mikor érkezik el - vagy elérkezik-e egyáltalán - a teljes siker, nem lehet tudni. Talán a gyõzelem bekövetkezése elõtt a külsõ erõk Kína és India óriási, szapora tömegeit fogják mozgósítani a nyugati civilizáció teste ellen. Ez a körülmény azonban nem befolyásolja a küzdelem folytatódását, csupán a harc méretét növeli.

Ahhoz, hogy Európa leigázása folytatódjék, abszolút értelemben szükségszerû, hogy az Európán kívüli hatalmak nagyszámú európai néppel dolgozhassanak: teljes társadalmakkal, csoportokkal, rétegekkel, a XIX. századi halott nemzetek maradványaival, amelye felhasználhatók céljaik számára. Egy egyesült Európával szembe sohasem lett volna sikerük, csakis egy megosztott Európával szemben képesek tartani magukat. "Oszd meg!", "válaszd szét!", "tégy különbséget!" - ez a hódítás technikája. "Támassz fel régi, ma már teljesen halott eszméket és jelszavakat, és a harcban így fordít Európát Európa ellen! De mûködj együtt mindig a gyenge, kultúr nélküli réteggel a kultúra erõs hordozói és megbecsülõi ellen, az utóbbiakat 'bíróság' elé kell állítani, és fel kell akasztani!"
A kultúra alatti rétegnek a külsõ hatalmak által való felhasználhatósága egyik típusa és legveszélyesebb formája a kultúratorzításnak nevezett kulturális patológia. De ez szorosan összefügg egy másik típussal, amelynek kultúrakésleltetés a neve.

A KULTÚRAKÉSLELTETÉS MINT A KULTÚRATORZÍTÁS EGYIK FORMÁJA

A kultúra tagolódásának tanulmányozása során megmutatkozott, hogy szüntelen harc folyik a Hagyomány és az Újítás között. Ez normális jelenség, ami végigkíséri a kultúrát a feudális állam kialakulásától a császárok egyeduralmáig, a gótikus katedrálisoktól a felhõkarcolókig, Anzelmtõl korunk filozófusáig, Schütztõl Wagnerig. A vég nélküli harc a kultúrformán belül zajlik, így az nem betegségforma, hiszen még maga a konfliktus is minden egyes esetben - szoros értelemben - egy bizonyos kultúrforma típusa. Az

1000-1800 közötti idõszakban egyszer sem fordult elõ, hogy amikor egy másik nyugati eszme ellen harcolni kezdett valaki, arra gondolt volna, hogy annak érvényesülését még a kultúra lerombolása árán is meg kell akadályozni. Konkrétabban: egyetlen európai hatalom és egyetlen európai államférfi sem adta volna át Európát a barbárok kezére, annak érdekében, hogy legyõzzön egy másik hatalmat, illetve államférfit. Ellenkezõleg: amikor megjelent a barbár a kapuk elõtt, egész Európa szembeszállt vele, ahogy végül a törökök ellen is összefogott a legnagyobb veszélyek közepett. Miután az európai hadsereg a XV század derekán Nikápolynál vereséget szenvedett, Bayazid, az oszmán törökök szultánja megesküdött, hogy nem nyugszik, amíg a Szent Péter bazilikából nem csinál istállót a lovai számára. A nyugati történelemnek ebben a korszakában ez nem történhetett meg. Arra, hogy a megsemmisítés külsõ erõi a teljes uralmat megszerezzék, csaknem a huszadik század közepéig várni kellett.

Ez csak azért következett be, mivel a Nyugat bizonyos elemei szívesebben látták egész Európát romokban, mint hogy engedték volna, hogy Európa a következõ kulturális korszakba, a Tekintély újjászületésének korába lépjen.

Az ehhez hasonló történelmi jelenség nem egy pillanat alatt jelenik meg. Már az osztrák örökösödési háborúban is megfigyelhetõ egy újfajta vadság, ami elõrevetíti a közelgõ szakadás árnyát. Ebben a háborúban a szövetségesek Poroszország kultúrnemzete területének felosztását valójában teljes tudatossággal eltervezték. Az ebben résztvevõ államok Svédország, Ausztria, Franciaország - és Oroszország voltak. Igaz ugyan, hogy Oroszország a Romanov-dinasztia uralma alatt, vagyis a XVII-XX. század között nyugati stílusú államnak és nemzetnek számított. Mindazonáltal mindkét oldalon leplezetlen aggályok voltak, továbbá más dolog a nyugati hatalmak és Oroszország osztozkodása az Ázsiával rokon jellegû Lengyelországon, mint Európa õsi területén osztozni Oroszországgal.

A dinasztiáknak és a hagyományok híveinek Napóleon elleni harcában ez a tendencia még tovább ment: 1815-ben a Bécsi Kongresszuson a cár, aki csapataival fél Európát meghódította (amely tényre gyakran emlékeztette az európai Európát), úgy pózolhatott, mint a Nyugat megmentõje. Tehát a Hercegek Szövetsége és Anglia i valójában a kulturális patológia határán voltak, amikor háborút indítottak egy nyugati szuverén államfõ, Napóleon ellen, és ez oda vezetett, hogy beengedték az orosz csapatokat az európai fõváros-) okba. Mindazonáltal egészen biztos, hogy Oroszország nyugati mázának ebben a dologban meghatározó jelentõségû szerepe volt: A Hercegek Szövetsége és Pitt Angliája nem engedett volna be Európába egy nihilista Oroszországot vagy Törökországot, mint Napóleon (és ezzel együtt önmaguk) legyõzésének eszközét.

De a tendencia nem állt meg itt. Az elsõ világháborúban két, XIX. századi stílusú európai nép egymás ellensége volt: az angol és a német. Anglia újra Oroszországot választotta szövetségesül, és Európa, valamint Amerika elõtt úgy festette le a Romanov-féle önkényuralmat, mint "demokráciát". Szerencsére a Nyugat számára ellentétes késztetés is volt: amikor a bolsevikok megindították a Nyugat ellen a támadásukat a világháború után, Varsó elõl egy nyugati koalíció szorította vissza õket 1920-ban. A bolsevizmus ellen harcoló hadseregben együtt harcoltak németek, franciák, angolok, akik tegnap még ellenségek voltak, de most egyesültek a barbárság ellen. Még az amerikaiak is küldtek két expedíciót a bolsevisták ellen: egyiket Arhangelszkbe, a másikat Kelet-Szibériába.

A második világháború elõkészületi idõszakában (1919-1939 között) néhány alkalommal úgy tûnt, hogy az eljövendõ háborút a (még abban az idõben is megosztott kisebb államok

együttesébõl álló) Nyugat bizonyos országai vívják majd Oroszország ellen, míg más kisebb nyugati országok semlegesek maradnak és a harchoz gazdasági segítséget nyújtanak. Ilyennek tûnt a helyzet 1936 júniusában, amikor ezen kis országok közül a négy vezetõ hatalom aláírt egy jegyzõkönyvet a közöttük fennálló általános egyetértésrõl. Ezt a jegyzõkönyvet sohasem ratifikálták. A huszadik század Eszméjének hordozói nem kevesebb, mint húsz különbözõ kísérletet tettek 1933-1939 között, hogy általános megegyezésre jussanak azokkal a kisebb államokkal, amelyek még akkor is a (halál merevségét mutató) XIX. századi Eszme foglyai voltak. A kultúrahordozó réteg vezetõ személyiségei ezekben az utóbbi kisebb államokban természetesen kapcsolatban voltak az új Eszmével, de bizonyos elemek azt ellenségesen fogadták. Ennek az ellenséges beállítottságnak okai a következõk voltak: ezeknek az elemeknek a szellemi érzéketlensége, materialista felületessége, negativisztikus (a vetélytárs minden értékét elutasító) féltékenysége, erõs gyökerek a Múltban és - a legfontosabb okot utoljára hagyva - az a tény, hogy ezek az elemek anyagilag érdekeltek voltak az egyes országok és a nemzetközi gazdasági élet XIX. századi formájának állandósításában, mert csakis ebbõl húzhattak hasznot, miközben az egész nyugati civilizáció ettõl szenvedett.

Ezek az utóbbi elemek úgy döntöttek, hogy inkább megengedik, hogy Ázsia és Amerika felossza maguk között Európát, mint hogy magukévá tegyék a Nyugat Jövõjét jelentõ Eszmét.

Amikor a (minden kultúrában természetes) harc a Hagyomány és az Újítás, a Régi és az Új között eléri ezt a fokot, ez kulturális patológia. A kulturális patológiának ez a formája meghatározható annak a gyûlöletnek az erõsségével, amelyet az említett elemek a kultúra jövõje iránt kimutatnak. Az ilyen gyûlölet eljut addig a fokig hogy inkább választja az önpusztítást, mint azt, hogy a már halott Múlt átadja a helyét az életerõs Jövõnek. Amikor a konzervatív elemek odáig jutnak, hogy oly annyira gyûlölik az alkotó elemeket hogy bármit hajlandók megtenni, hogy elõsegítsék azok katonai vereségét (a "bármibe" még az önpusztítást is beleértve), ez a beállítottság kultúra árulássá válik és a kulturális patológia akut (heveny) formájának tekinthetõ.

A kultúra betegségének ez a fajtája a többitõl csak fokozatilag különbözik. A kultúra területén minden új Eszmének vannak ellenzõi - az építészetben, zenében, irodalomban, gazdasági életben, a háborúban és az államvezetésben. De a kulturális patológiának eme borzalmas huszadik századi megnyilvánulásáig sohasem vált az Új ellenzése oly teljessé, amit megfelelõ módon nem lehet másképpen jellemezni, mint mániaként.

A kulturális patológia volt az alapja annak is, hogy ez a nyugati kultúra alatti réteg az egész második világháború folyamán aljasul és szolgalelkûen kiszolgálta azokat a barbár és parazita erõket, akiknek önként alávetette magát Európa és Európa jövõje iránti gyûlöletében. Megbocsáthatatlan lelkiismeretességgel a nyugati katonák millióit juttatták a vad oroszok fogságába, hogy azokat mindörökre elnyeljék Szibéria jeltelen sírjai. Ez a "Mihály" elem a barbárokkal lelkesen együttmûködött és segítette õket, naiv módon megosztotta velük összes titkait, ám ugyanez a barbár hatalom mindezt a segítséget a hála legkisebb érzése nélkül fogadta el, és mindezért gyanakvással, szabotázzsal és gyûlölettel fizetett.

A Nyugat "Mihály" eleme a Nyugat vereségével és a kultúratorzító barbár uralom alá kerülésével elsüllyedt. A patologikus kultúra-késleltetésnek ebben az esetben éppen olyan tragikus következményei lettek a Múlt, mint a Jövõ képviselõi számára. Valójában a Múlt képviselõinek tragikusabb a sorsuk: abban a harcban, amit a Múlt vív a Jövõ ellen, a Múlt

van halálra ítélve. A végsõ gyõzelem még akkor is a Jövõ Eszméjéé lesz, ha a Jövõ külsõ Rendeltetése meghiúsult. A politikai mechanizmus éppen úgy utat fog nyitni a jövõ számára, mint ahogy ezt a biológiai mechanizmus már régóta megtette. Az a gondolat, hogy az egyéneknek hatalma van személyfeletti organizmusok óriási mûködési rendszerei fölött, eleve halálra van ítélve. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amiket a Nyugat-alatti Jövõt gyûlölõ elemek meg szerettek volna õrizni a maguk számára. Az õ világnézetük, a materializmus Nyugaton csaknem mindenütt utat nyitott a történelmi szkepticizmus elõtt, s ez utóbbi a miszticizmus és a vallásosság újjászületésének útját fogja egyengetni. A legtöbb, amit a kultúra-alatti réteg képviselõi meg tudtak menteni az általános pusztulásból, a kis egyéni elõnyök felhalmozása önmaguk számára. A barbár és a kultúratorzító a megbecsülésük kifejezéseként ezt a réteget tették meg európai képviselõjükké. Milyen jól jelképezi a helyzetet, hogy ezek a bábok, akik a második világháború után hivatalosan fontos beosztásba kerültek, mind öregemberek! Biológiai szempontból is öregek, de szellemileg kétszáz évesek, hiszen a halott parlamentáris múltban gyökereznek. Európa új urait nem zavarja, hogy ezek a kiöregedett kinevezett vezetõk híjával vannak az életerõnek és az alkotókészségnek - éppen ilyen mivoltuk miatt választották õket. Az új urak minden egyes jelöltjük életerejét tüzetesen megvizsgálták. A szónoklatokkal párosuló letargiát részesítették elõnyben a (XIX. századi hazafias szószaporítás nélküli) tenni akarással szemben.

Ez a kultúrakésleltetés következménye. E nélkül a külsõ erõk a maguk primitívségével és ostobaságával sohasem tudták volna sárba taposni a nyugati kultúra virágait. Mindazonáltal ennek csupán alárendelt szerepe volt. A többi organikus életformáknak, a növények, állatok és emberek patológiájának tanulmányozása számos példával szolgál olyan egyidejû betegségekre, amelyek esetében az egyik betegség által okozott károsodás elõmozdítja a másik betegség elharapózását. Az emberi organizmusban a tüdõgyulladás és a tüdõvész együttes jelenléte csak egy példa a sok közül. A komolyabb betegség, amely a kultúrakésleltetéssel egyidejûleg van jelen és amelyet a kultúrakésleltetés súlyosbított, nem más, mint a kulturális parazitizmus súlyos foka, amely kultúratorzítássá válik, amikor 1 a parazita aktív szerephez jut a kultúra életében.

A PARAZITA TEVÉKENYSÉGBÕL KULTÚRATORZÍTÁS ERED

A fentiekben már láttuk a kulturális parazitizmusnak a kultúra testében megmutatkozó elemi hatásait: a kultúrált népesség kivándorlás okozta csökkenését és a kulturális energiának a súrlódások során bekövetkezõ elpazarlódását. Ezek a hatások a parazitizmus puszta létébõl következnek, bármily passzív legyen a parazita. Sokkal nagyobb veszélyt jelent, az egészséges kultúra megvalósulását veszélyezteti a parazitáknak a kulturális életbe való behatolása, a kultúrparaziták tevékenysége, a kulturális feladatok, elgondolások és a kultúrpolitika kialakulásában és formálásában való részvételük. A paraziták tevékenysége sokkal erõteljesebben és ismétlõdõen hozza létre azokat a súrlódási jelenségeket, feszültségeket, amik már a passzív jelenlétüket is kísérik. Kaliforniában a kínaiak gazdasági erejének növekedése, kollektív energiájuk minden megnyilvánulása az ellenük irányuló tevékenység fokozódását váltja ki az amerikaiakból. Ugyanez megy végbe a japán népcsoporttal kapcsolatban is. Azonban a legtöbb kárral járó zendüléseket a négereknek az amerikai közéletbe való behatolása idézte elõ. Amíg a négerek passzívak maradtak, minimális mértékben fordult elõ összeütközés a különbözõ fajok között. A négerek 1865-ben kezdtek átmenni passzivitásból aktivitásba. Ez a folyamat természetesen

nem spontán módon következett be. A fehér racionalista elemek, a liberálisok, a "tolerancia" bajnokai és a kommunisták hozták létre azt a mozgalmat, amely célul tûzte ki, hogy figyelmen kívül hagyja a fajok közötti különbséget. Ezeknek az elemeknek az irányítása alatt a súrlódás olyan méreteket öltött, hogy a mindig újból visszatérõ faji zendülések egy idõre megbénították a közéletet Amerika legnagyobb városaiban. Tulsa, Beaumont, Jersey City, Chicago, Detroit New York - a legutóbbi negyedszázad faji zendüléseinek csupán néhány színhelye. Minden egyes zendülést a "tolerancia" propaganda és a szentimentalizmus özöne elõzte meg, majd a zendülést követõen hivatalos vizsgálatot tartottak, amely megállapította, hogy a zendülés oka a "tolerancia" és a "nevelés" hiánya volt.

Anglia amerikai megszállása alatt, 1942-1946 között az amerikai és néger csoportok között több nagy faji háborúskodás zajlott. Ennek során mindkét csoport automata fegyvereket használt. Mindkét népcsoportnak küldetése Anglia és Európa ellen irányult. Ez a példa is megmutatta, hogy egy kultúrparazita csoport katonai alkalmazása korlátozott haszonnal jár csupán. Ezek a négerek voltaképpen az Európa elpusztítására vállalkozó egyik amerikai kommandóhoz tartoztak, de egy kis társadalmi összeütközés az egyik nyilvános házban már elég volt ahhoz, hogy fellángoljon az a fajgyûlölet, amit az váltott ki, hogy a paraziták részt vettek a befogadók életében. A parazita csoportokból alakított katonaságnak csekély a harci értéke, ha minden faji zendüléstõl két lépés távolságban vannak. A liberálisoknak és a racionalistáknak ezt a keserû tapasztalatból kellett megtanulniuk, de õk inkább ezt az utat választották, mint hogy a magasabb rendû kultúrák történelmének 5000 esztendejét tanulmányozzák. Ezek a néger katonák kimutatták, hogy Amerikát éppen úgy hajlandók elpusztítani, mint Európát. A vendéglátók és a paraziták közötti nagy feszültségnek ezek a példái csupán egyszerûbb formái a parazita tevékenységbõl eredõ kultúratorzítás betegségének. Ezek csupán fokozatilag különböznek a kulturális parazitizmussal szembeni ellenállástól. Sokkal komolyabb az a forma, amelyben a paraziták nyíltan bevonulnak a kultúra, illetve a kultúrnépek közéletébe, és azok politikáját a maguk érdekei szerint irányítják. A négerek sem Amerikában, sem Dél-Afrikában nem jutottak arra a fokra, hogy ilyen szempontból az állam életébe jelentõs beleszólásuk lenne, és nem jutottak idáig Amerikában a japánok, kínaiak, levantei és indiai csoportok sem.

Mindazonáltal az egyik népcsoport jelentõs kultúratorzítást idézett elõ a teljes nyugati civilizációban és annak telephelyein minden földrészen. Ez a népcsoport a beteljesedett és letûnt arab kultúra nyugati utóvédje: a zsidók vallása-állama-nemzete-népe-faja.
A Krisztus után 1100 körül belsõ tetõpontját elérõ arab kultúrából merítette a zsidó a maga világnézetét, vallását, államformáját, nemzeteszméjét, népi érzését és egységét. De a Nyugattól nyerte a fajiságát és életküldetését. Ez a faj szemmel láthatóan a mi nyugati kultúránk elsõ 800 éve alatt alakult ki a maga gettó-létében. Mihelyt - 1750-tõl kezdõdõen - a racionalizmus világosabban, részletesebben kifejezõdött, és a zsidó úgy érezte, hogy a Nyugat új életszakasza tágabb lehetõségeket biztosít számára, agitálni kezdett a gettó ellen, amit kezdetben õ teremtett önmagának, mint szellemi és fizikai egységének jelképét.

Ennek a fajnak a Nyugattól különbözõ eszmei típusa volt, és ez befolyásolta az anyagot, amit bevitt a gettó faji kollektív vérkeringésébe. A huszadik század közepén északi bõrszínezetû zsidókat is láthatunk, de faji tisztasága az új anyagot a régi faji külsõhöz adaptálta. A XIX. század vertikális fajelmélete számára ezek a jelenségek rejtélyesek, de a huszadik század a szellemnek elsõdleges jelentõséget tulajdonít a faj jellegének kialakításában. Azzal tehát, hogy azt mondjuk: a zsidó a fajiságát a Nyugattól nyerte, nem azt akarjuk mondani, hogy a zsidó teljesen a nyugati néptörzsekre támaszkodva szerezte

meg a saját fajiságát (jóllehet bizonyos mértékben ezt tette, és ezt teszi), hanem azt, hogy a Nyugat, mint a zsidókat körülvevõ teljesen idegen tömeg - a maga kulturális parancsszavával - megakadályozta, hogy a zsidók egysége feloldódjon és eltûnjön.

Azt kell mondanunk, hogy egy organizmus számára a külsõ elemekkel való érintkezés ártalmas, ha a külsõ elem az organizmuson belül van. Éppen ellenkezõ a helyzet, ha a külsõ elem az organizmuson kívül van - az ilyen érintkezés erõsíti az organizmust. Háborút eredményez, és a háború erõsítõleg hat az organizmusra. A keresztes háborúk, a születõ Nyugat elsõ életmegnyilvánulásai az új organizmust megszilárdították, életképességét bizonyították. Kasztília és Aragon háborúja a barbárok ellen adták meg Spanyolországnak a belsõ erõt, hogy eleget tegyen nagyszabású ultramontán küldetésének. Anglia gyõzelmei az egész világ gyarmati csataterein kényszerítõ küldetés érzését eredményezték. Róma háborúi nemzeti "csecsemõkorában" megadták azt a belsõ szilárdságát, ami képessé tette a pun háborúk vállalására, amik végül a klasszikus civilizáció urává tették.

Nyilvánvaló tehát, hogy a Nyugat és a zsidóság kölcsönös érintkezésének egymással ellentétes jelentõsége van a két organizmus számára. A zsidók számára erõ forrása és jellegüket erõsítõ tényezõ, a Nyugat számára viszont gyengítõ és jelleget torzító. A zsidóság a Nyugaton belül volt, de a Nyugat nem volt a zsidóságon belül. Az üldözés megerõsít, ha nem jár kivégzéssel. E könyv elején álló idézet most a Nyugatra érvényes, ahogy a kezdeti idõkben a zsidókra volt érvényes.

Amikor az üldözés témáját érintjük, a zsidók életküldetésének forrásáról van szó. Egy évezredes tömeggyilkosság, rablás, csalás, megégetés, sértések, kiûzések, rossz bánásmód - ezek voltak a Nyugat ajándékai a zsidók számára. Mindezek nemcsak megerõsítették és fajjá keményítették õket, hanem küldetéstudatot is adtak nekik: azt a tudatot, hogy küldetésük a bosszúállás és a rombolás. A nyugati népek és fejedelmek robbanóanyagot halmoztak fel a köztük élõ idegenek lelkében.

A háború nagy organikus szabályszerûsége kormányozza az életet. Még a primitív afrikai törzsek is harcolni kezdenek olyankor, amikor egy kultúrember szemével nézve semmi ok sincs a harcra. Egy magasabb rendû kultúra megjelenése a földön, és a hatalomkoncentráció, amit a magasabb rendû szervezettség és tagoltság ad neki, az emberi környezetbõl pusztításra irányuló ellenakaratot vált ki, mintegy a magasabb rendû kultúra alkotásvágyának ellensúlyaként. Az életben az oda-nem -tartozás ugyanazt jelenti, mint a szembeszállás. A szembeszállás hosszú ideig vagy mindörökre függõben maradhat egy másik, erõsebb ellentét miatt, de rejtett, potenciális módon ilyenkor is megmarad. Két személyfeletti organizmus érintkezése nem idézhet elõ mást, mint háborút. A Nyugat és a zsidóság organizmusa között érintkezésük ezer éve alatt állandó, engesztelhetetlen háború folyt. Ez nem a csatamezõk és hadrendbe állított csatahajók háborúja, hanem a harcnak egy másik formája.

A zsidók teljes idegensége politikailag láthatatlanná tette õket a Nyugat számára. A Nyugat a zsidóságot nem tekintette nemzetnek, mivel nem volt sem dinasztiája, sem területe. Minden országban az ott használatos nyelvét beszélte. Nem volt nyugati mintájú látható állama. Úgy tûnt, hogy a zsidó egyszerûen vallás, semmi egyéb, és mint ilyen nem politikai egység, hiszen még az 1618-1648 közötti harmincéves háborúban is a vallás alárendelt szerepet játszott a dinasztikus politikához és a Fronde-politikához képest. Tehát annak ellenére, hogy a Nyugat maga adta a zsidóságnak a bosszúállás és rombolás küldetéstudatát, nem volt képes a zsidóságot politikai egységnek látni.

így a nyugati kultúra és a zsidóság közötti háború földalatti küzdelem volt. A zsidóság nem léphetett színre a maga egységében, nem harcolhatott nyíltan a Nyugat ellen, mert akkor nem lett volna semmi esélye sem. A Nyugat azonnal összefog egy nyílt zsidó támadás ellen, és a zsidóságot teljesen megsemmisítette volna. A zsidóságnak szükségképpen azt a politikai módszert kellett választania, hogy behatol a nyugati erõk, eszmék, államok közötti konfliktusokba és megpróbálja befolyásolni a küzdelmek kimenetelét a maga javára. A zsidóság mindig azt az oldalt pártolta, amely a materializmust és a gazdasági gondolkodást képviselte, mindig szemben állt az abszolutizmussal és a Nyugat vallási egységével, mindig a kereskedelem és az uzsora szabadságának a híve volt.

Ennek a zsidó hadviselésnek a taktikája a pénz alkalmazása. Szétszórtsága, materializmusa, tökéletes kozmopolita beállítottsága kizárták a harctéri hõsi harcban való részvételét. Ezért háborús tevékenysége arra korlátozódott, hogy pénzt kölcsönzött vagy éppen megtagadta a kölcsönzést, volt, akit megvesztegetett, és jogi kényszerítõ eszközökkel rendelkezõ hatalmat szerzett fontos személyek fölött. Attól fogva, hogy a pápák megtiltották a keresztényeknek a kamatszedést, a zsidók kiváltságos gazdasági helyzetet élveztek. Cromwell visszahívta õket Angliába, amikor arra a megállapításra jutott, hogy "nincs elég pénz az országban". A XVII. században a zsidók tulajdonában voltak a legnagyobb bankházak. Maga a "Bank of England" is Cromwell Ali ben Israelnek adott engedélye alapján létesült. Ez a bank 4,5 %-ot fizetett a betétekre, és a befolyt pénzt a kormánynak kölcsönözte 8 %-os kamatra.

A zsidók ezzel a taktikával nem élhettek szabadon az 1500-as évek elõtt. A skolasztikus filozófia, az egyházi törvények, a korszellem és a feudális bárók hatalma a zsidók vagyona felett - ez mind-mind a zsidók ellen volt. Például a XIII. században Aquinói Szent Tamás azt tanította, hogy a kereskedelmet meg kell vetni, mivel nyereségvágyból származik, ami könnyen mértéktelenséggé válik, a kamatszedés igazságtalanság, a zsidóktól el kell venni uzsorával szerzett pénzüket, kényszeríteni kell õket, hogy dolgozzanak és adják fel nyereségvágyukat. Különféle pápai bullák születtek a zsidók gazdasági praktikái, materializmusa és növekvõ befolyása ellen.

De maga a nyugati szellem lassan külsõdlegessé vált. Az 1789-es döntõ fordulópontot lassú változások évszázadai készítették elõ. A Nyugat õsi bensõ lelkiségét, ami a feudalizmus évszázadai alatt nyilvánvaló szellemi összetartó erejét megadta, fokozatosan aláaknázták az új konfliktusok, különösen a város és a vidék ellentéte, a kereskedõk konfliktusa a földbirtokosokkal és a materializmus összeütközése a vallás szellemével. A reformáció az egész nyugati szellemiség hasadását jelentette. A kálvinizmus rendszere úgy jelent meg, mint a materializmus elõrenyomulásának jelképe. Kálvin azt tanította, hogy a gazdasági tevékenység szent, az uzsorát törvényesítette, a gazdagságot mint az üdvösségre való kiválasztás jelét értelmezte. Ez a szellem elterjedt Angliában 1545-ben VIII. Henrik törvényesítette az uzsorát. Az uzsora bûnösségének régi nyugati tanítását elvetették.

Ez a zsidók felszabadítását jelentette: ettõl kezdve hozzáférhettek a hatalomhoz, még ha álcázott, láthatatlan hatalom volt is az. A reformáció idején a zsidók mindenhol a katolikus egyház ellen harcoltak, Luther és Kálvin közül Kálvint támogatták, mivel Luther az uzsorát elvetette. A kálvinizmus angliai viszonyokra alkalmazott változatának, a puritanizmusnak gyõzelme Angliában kedvezõ feltételeket teremtett a zsidók számára. Baxter, a puritán szerzõ két gazdasági lehetõség közül a nyereségesebb választását egyenesen a vallási kötelesség rangjára emelte, mert szerinte a kevésbé nyereséges lehetõség választása Isten akaratának lebecsülését jelenti. Ez a szellemi légkör a zsidókat

védte és gazdagságukat gyarapította, ezért a fejedelmek és bárók nem károsíthatták többé a zsidókat.

II.

A XVII. század kezdetétõl a Nyugat történelmében egy rejtett áramlat, elkanyarodás, torzulás jelenik meg. Ennek legnagyobb hatása az angol gazdasági élet területén volt. A uzsora és a pénz uralma, a kapitalizmus elõretörésének legkapzsibb megjelenési formái egyáltalán nem angol jelenségek voltak, hanem a zsidók számlájára írhatók. Ugyanakkor ezek nem váltak a zsidók szégyenére. A zsidó vallás megengedte a kamatszedést és más erkölcstant írt elõ a zsidók és a gojok közötti kapcsolatban, mint a zsidók közöttiben. A zsidó vallás szerint érdemszerzõ cselekedet kárt okozni egy gojnak. Ez a vallási tanítás valószínûleg holt betû maradt volna, ha nincs a zsidóság életküldetése, amelyet az évszázados üldöztetések alakítottak ki. A zsidó egyszerûen csak önmagát adta, de a befolyása, hatása nem volt nyugati jellegû, és a kultúra torzulását eredményezte. Carlyle, a nyugati szellemiség egyik nagy képviselõje már a XIX. században, a kapzsiság szentesítésének megszilárdulása után is világgá kiáltotta iszonyatát a jogi-gazdasági eszközökkel ügyeskedõ általános lopás, erõszak és a társadalmi lelkiismeret legteljesebb hiánya miatt, ami egész néprétegeket áldoz fel, tesz ínségessé és nyomorgóvá.

Werner Sombart, a kiemelkedõ európai (szerk: zsidó) közgazdasági gondolkodó a "Jews and Modern Capitalism" ("A zsidók és a modern kapitalizmus") címû mûvében átfogóan kifejtette, hogy milyen torzító hatásai lettek annak, hogy a zsidók kezdettõl fogva jelen voltak a Nyugat gazdasági életében. Miután a nyugati lélekben erõs érdeklõdés ébredt az anyagi világ iránt, a zsidó magabiztosabbá, nélkülözhetetlenebbé és hatalmasabbá vált. Még ha más foglalkozást is akart volna ûzni, mint az uzsorát, a többi életpályák el voltak zárva elõle, mivel a nyugati céhek csak keresztényeket vettek fel. A zsidó megtartotta tehát kezdeti gazdasági felsõbbrendûségét, és sok esetben magas állásban lévõ nyugati emberek kerültek függõ viszonyba a zsidóval. A nyugatiak nem támadhatták õket, mivel az új gazdasági törvények, amelyek az egyre növekvõ kereskedelmi szellemet tükrözték, védték a zsidók vagyonát, kötvényeit, szerzõdéseit. Shylock története jól mutatja a zsidók kettõs arcát: a Rialtón társadalmilag alázatosak, de oroszlánként lépnek fel a bírósági tárgyalótermekben. A Nyugat juttatta õket ebbe a kettõs szerepbe. Elvárta tõlük, hogy kizárólag alárendelt szerepet játszanak, ugyanakkor utat adott nekik a vezetõ szerephez.

Minél materialistábbá vált a kultúra, annál jobban közeledett a zsidókhoz, és azoknak egyre nagyobb lett a fölényük. A Nyugat fokozatosan feladta a zártkörûségét, de a zsidó fenntartotta a maga, Nyugat számára láthatatlan zártkörûségét.

A korszak a racionalizmus megjelenésének, a materializmus radikális állításának korszaka. Az elõrenyomuló, feltörekvõ új eszmék 1750 körül a Nyugaton a következõk: "szabadság", "humanizmus", deizmus, szembeállás a vallással és az abszolutizmussal, "demokrácia", lelkesedés a "népért", hit az emberi természet jóságában, "vissza a természethez". Az Ész kihívást intéz a Hagyomány ellen, és lassanként az õsi, nagymértékben kifinomult nyugati gondolkodási és államvezetési struktúrák eltûnnek a színrõl. Ebben a korban Lessing a "Nathan der Weise" ("A bölcs Náthán") címû színmûvében a zsidót tette meg fõszereplõnek, ami egy évszázaddal korábban még nevetséges lett volna. Az értelmiségiek lelkesedni] kezdtek a gettó lakosaiért, akiknek nagyon kidolgozott kasztrendszerük, és sajátos, külön vallásuk volt, ami nagyon jól megfért a külsõdleges materializmusukkal. A zsidó kozmopolita szellemiségû, és a nyugati értelmiségiek benne láttak a Nyugat jövõje felé útmutatót. Ebben a korban - elõször és

utoljára - a nyugatiak és a zsidók bizonyos kulturális célok megvalósításában együttmûködtek: közösen terjesztették az új eszméket. A kultúratorzítás most terjedt át a politika területére. A francia forradalom formája a kultúratorzítás következménye volt.

Az a különleges kor, amelyet ez a nagyszabású epizód jellemez, természetesen egyfajta organikus nyugati fejlõdési szakasz. A torzulás ezekben a különleges tényekben nyilvánult meg, amik különleges módon, sajátos idõben és helyen mentek végbe. Másképpen szólva: a torzítás a történelem felszínén történt, nem a történelem mélyén, mivel ott torzítás nem fordulhat elõ. Analóg emberi példával szolgál a bebörtönzés: egy ember életének felszínén torzulást okoz, a felszíni tényeket megváltoztatja, de nem érinti az illetõ ember belsõ, testi és lelki fejlõdését. A torzítás elferdülést, megromlást, meghiúsulást (frusztrációt) okoz, de nem gyilkol és nem is képes gyilkolni. A torzítás idült betegség, gennyes y gyulladás, selejt, tisztátalanság a kultúra életáramában.

A filozófus részletesen körvonalazta a kultúratorzítás legjobban ismert példáját az arab kultúrával kapcsolatban. Az õsi, civilizált rómaiak voltak azok, akik behatoltak az arám világ új, feltörekvõ életébe. Ennek az új kultúrának a római világ egész életformáján át kellett magának utat törnie, hogy kifejezhesse magát. Az új kultúra elsõ évszázadai fokozatos felszabadulást jelentettek a kultúratorzítástól, harcot a kultúratorzítás ellen. A mithridatesi háborúk jelentik ennek a küzdelemnek a nyitányát. A rómaiak annak a világnak a "zsidói", azaz egy ébredõ vallás területén a teljes kulturális egységgel rendelkezõ tökéletes gazdasági gondolkodók. A torzítás kiterjedt az élet minden területére: a jogra, a filozófiára, a gazdasági életre, a politikára, az irodalomra, a háborúkra. Ez a jelenség volt tulajdonképpen annak a kultúrának a kezdete, amely lassanként elkülönült a rómaiak teljesen idegen világától. De ennek az új kultúrának a legbelsõ szellemiségét nem érintette a torzítás - a külsõ megvalósulás, a felszíne, kifejezõdése, a tényei torzultak el. Ugyanígy az 1775-1815 közötti idõszakban, a francia forradalom korszakában csupán a tények torzultak el. A nagy átmenet - vagyis a nyugati lelkiségnek kultúrából civilizációba való átalakulása amelyet ez a borzalmas forradalom jelképezett, számtalan más úton át is megtörténhetett volna.

A kultúratorzítók politikája arra irányult, hogy a francia állami I gazdasági életet kölcsönöktõl és kamatoktól függõvé tegyék, ahogy jóval korábban ezektõl tették függõvé az angol kormányt is. De egy abszolút monarchia a maga hatalom-központosításával nem tûri azt, hogy az állam a pénz rabszolgája legyen. Ezért az volt az elgondolásuk, hogy alkotmányos monarchiát vezetnek be Franciaországban. E cél érdekében a kultúratorzítók és az õ eszközük, Necker, kierõszakolták a Rendi Gyûlés összehívását. A Rendi Gyûlés résztvevõi is nagyrészt a torzítok befolyása alatt álltak, és így törvénybe iktatták az alkotmányos monarchiát.

Necker azonnal két nagy kölcsön felvételével próbálkozott, de eredménytelenül. Talleyrand a gazdasági válság megoldására azt javasolta, hogy az egyházi ingatlanokat kobozzák el. Mirabeau támogatta ezt a javaslatot és - ezen túlmenõen - az indítványozta, . hogy bocsássanak ki új fizetõeszközt, aminek az elkobzott egyházi ingatlanok képezik az alapját. Necker az új indítványt elvetette, mivel az ilyen, adóssággal nem kapcsolatos, kamatoktól nem terhelt pénz nem szolgálta volna a torzítok érdekeit.

A gazdasági válság közepett Necker külföldre távozott és , Mirabeau lett a diktátor. Õ azonnal kibocsátotta a földbirtokon alapuló új pénznemet, hogy megmentse az országot attól a pániktól, amelyet a torzítok próbáltak kelteni. De Franciaországon kívül Necker, aki a Pénz és a kultúratorzítók hatalmát képviselte, Franciaországon belül és kívül szított

európai méretû háborút szervezett Franciaország ellen. Elgondolása az volt, hogy egy háború nagyméretû külföldi beszerzésekre kényszeríti Franciaországot: Angliából, Spanyolországból és máshonnan kell vásárolnia, és akkor a Franciaországon kívüli pénzhatalmasságok nem fogják elfogadni a föld-1 birtokon alapuló új francia pénznemet, az assignátát, így azután? Franciaország arra kényszerül, hogy meghódoljon az arany-monopolisták elõtt. Ettõl a háborútól egyenes vonal vezetett a terrorhoz.

A Tekintély és a Pénz közötti, az eljövendõ nemzedékekre is kiterjedõ, óriási küzdelem a civilizáció kezdeti szakaszában robbant ki. Ez nyilvánul meg Napóleon háborújában is a hat államból álló koalíció ellen. A történelem torzítói Napóleont kizárólag hódítóként festik le és államfilozófiájáról teljesen hallgatnak. De Napóleon Las Casasnak és Caulaincourt-nak világosan körvonalazta a maga önellátáson alapuló gazdasági eszméit. A gazdasági életet elsõsorban termelésnek és nem kereskedelemnek fogta fel, amely elsõsorban a mezõgazdaságon, másodlagosan az iparon alapul, és csak utoljára a külkereskedelmen. Ellenezte a kamatokkal együtt járó kölcsönöket.

A torzítok harca ezen eszmék ellen nagymértékben hozzájárult a nyugati történelmi tények alakulásához attól kezdve, hogy Napóleon felvette a konzuli címet, egészen 1815-ig. Tekintet nélkül arra, hogy ezek a tények elkerülhetetlenek voltak-e vagy sem, a Nyugat történelmének torzulását jelentette, hogy a kultúrparaziták aktív és döntõ módon befolyást gyakoroltak a nyugati szellemiség kifejezõdésére. A nyugati erõk közötti küzdelemben, amelynek kimenetelét organikusan a mi nyugati szellemiségünk alakulása határozza meg, a teljesen idegen hatalom színre lépése torzulást és kudarcot (frusztrációt) jelent.

Nem tudjuk, milyen lett volna a Nyugat történelme, ha másként alakul, de annyi biztos, hogy a Pénznek a XIX. század folyamán nem lett volna abszolút hatalma, ha a kultúratorzulás betegsége nem áll fenn. A nyugati szellemiségnek két pólusa lenne (amely minden egyes ember lelkiségét befolyásolja): a pénzben gondolkodás pólusa és a Tekintély és Hagyomány pólusa. A Pénz abszolút diadala a nyugati élet és egészség borzalmas érvágását jelentette. Egész országok mezõgazdasági társadalmi osztálya lett feláldozva a kereskedelem oltárán. Magánérdekekért indított háborúkban hullott hazafiak vére. Elég megemlíteni az ópiumháborút, azt a háborút, amelyben angol katonáknak és tengerészeknek azért kellett meghalniuk, hogy a Kínai Császárságot arra kényszerítsék, hogy ismerje el és támogassa azt a monopóliumot, amelyet a nyugati civilizációba férkõzött torzítok élveztek.

Az adósság rendszerét minden európai államra rákényszerítették. Poroszország 1818-ban Nathan Rotschildtõl vett fel kölcsönt Poroszországot Oroszország, Ausztria, Spanyolország, Portugália) követte a sorban. De a kor felszínes materialista szelleme, amely ál mélyebb gondolkodás és a felszínes jelenségek mögötti kutatás ellensége volt, vak maradt; az a filozófia, amely valamikor egy Leibnitzet és Berkeleyt termett, most megelégedett Mill-lel és Spencerrel. A közgazdasági gondolkodás megelégedett Adam Smith-szel, aki - az embermilliók romlása és nyomora ellenére - azt tanította, hogy ha minden egyes ember a maga önzõ gazdasági/ érdekeit követi, ez a közösségi élet elõremenetelét eredményezi. Ha ilyen és ehhez hasonló megdöbbentõ tételeket általánosan elfogadtak, nem lehet csodálni, hogy csak kevés nyugati ember volt tudatában a Nyugat kulturális élete torzulásának. Ezen kevesek egyike Byron volt, amint ezt a "The Age of Bronze" (="A bronzkor"), a "Don Juan" és egyéb mûvei mutatják. A kultúratorzításnak tudatában volt Charles Lamb és Carlyle is, de a nyugati emberek legnagyobb része Louise-Philippe utasítását követte: "Gazdagodjatok!"

III.

Noha a gazdasági élet formáit a kultúra befolyásolja, maga a gazdasági élet valójában a kultúrának csupán nyersanyaga, a magasabb rendû élet elõfeltétele. Egy magasabb rendû kultúrában a gazdasági élet szerepe pontos megfelelõje annak, amit egy olyan alkotó ember életében játszik, mint amilyen Cervantes, Dante vagy Goethe? volt. Ilyen ember számára munkapadhoz kötve lenni egyet jelentene életének torzulásával. Minden magasrendû kultúra kreatív, egész élete nem egyéb, mint folytonos, személyfeletti alkotó munka. Tehát a gazdasági élet középpontba helyezése, és az a kijelentés, hogy ez az Élet, a kultúra torzítását jelenti.

De mindkét oldalról ez volt a torzító hatás következménye. A Pénz hatalmasságai kizárólag azért fáradoztak, hogy a Pénz uralmai a Nyugat õsi hagyományai felett mindenütt gyõzedelmeskedjék. A másik oldalról a marxizmus torzítása tagadta, hogy bármi más lenne a világon, a gazdasági életen kívül. A marxizmus azt hirdette, hogy a proletariátusnak a maga javára kell kizsákmányolnia a nyugati civilizációt.
Bármely magasabb rendû kultúra tagolódásának vizsgálatából megállapítható a proletariátus kulturális jelentõsége. Egy szóval kifejezve - semmi. Ez nyilvánvaló tény, nem egy ideológia megállapítása. A kultúratorzító Marx a maga nyugati kultúra iránti feneketlen, fogvicsorgató gyûlöletével éppen e tényre való tekintettel választotta ki a proletariátust a pusztítás eszközéül. A torzítok fentrõl is, lentrõl is ösztönösen csak olyan technikákat alkalmaztak a gyûlölt Nyugat elpusztítása végett, amilyeneket ismertek: bizonyos gazdasági technikákat. Nem lehet eléggé hangoztatni: amikor ezt mondjuk, ezzel nem erkölcsi értékítéletet, helyeslést vagy rosszallást fejezünk ki. A torzítok ösztönös megszállottságtól hajtva mûködtek: viselkedésük kényszerûség volt, ésszerûtlen, nem tudatos, organikus szükségszerûségbõl eredt.

Mind a Pénz eszméje, mind a gazdasági alapokon nyugvó osztályharc eszméje más kultúrákban is megjelenik megfelelõ idõben. A mi életünk torzulását nem ezeknek a jelenségeknek a puszta léte mutatta, hanem ezek egyetemessége, abszolút formája és az elkeseredett megszállottság, amellyel a kultúratorzítók összezavarták és megosztották az egész nyugati világot. A kultúratorzítónak, mint egyfajta organikus katalizátornak a jelenléte ott rejtõzik minden széttagoló, pusztító fejleménynek és eszmének a mélyén.
A Nyugat kizárólag külsõdlegessé válása miatt hódolt be ennek a kultúratorzításnak. Mihelyt felületesen foglalkozni kezdett a materializmussal, a kultúratorzítók szélsõségesebb formában adták elõ azt. Bizonyos sorompók áttörése a kultúratorzítókat arra indította, hogy azért dolgozzanak, hogy minden óvintézkedés megszûnjön. A deizmusból ateizmust csináltak, de megtartották saját rúnádat és imaszíjaikat. A racionalizmusnak a Hagyomány elleni küzdelmében egyre több feltétlen követeléssel fokozták a Nyugat megosztottságát.

Éppen a kultúratorzítók jogállása elkeseredett viszályokra adott alkalmat a nyugati nemzetek között. Angliában a közéletet eltorzította az állandóan felszínre kerülõ vita a zsidók jogállásáról. Ennek a kérdésnek az égvilágon semmi köze sem volt Anglia életének organizmusához, de az egymást követõ küzdelmekben az angolok arra pocsékolták energiáikat, hogy állást foglaljanak olyan kérdésekben, mint a zsidók állampolgársága, parlamenti tagsága, ügyvédi kamarai tagsága, vagy az, hogy a zsidók lehetnek-e szellemi foglalkozásúak vagy éppen miniszterek. Hasonló harcok osztották meg a nyugati társadalmi mindenütt. A gazdasági életben a banktõke gyors térhódítása, a Pénz eszméjének állítása az áru eszméjének - helyébe minden nyugati országban a munkások és parasztok anyagi és szellemi életének gyors összeomlását idézte elõ. A XIX. és a huszadik

század folyamán a milliók halála a szenny, a rosszul tápláltság, az ember-alatti életkörülmények, a tífusz, éhínség és tuberkulózis következtében visszavezethetõ arra, hogy a termelésen alapuló gazdasági élet csatatérré alakult át a Pénz urainak a vállalkozók és iparûzõk elleni harcában. A Pénz urai létrehozták a vállalatok tulajdonjogának testületi formáját. Ez minden vállalat tulajdonosát a Pénz urainak kamatrabszolgaságba kényszerítette, mivel ez utóbbiak vásárolták fel a részvényeket, majd a vállalkozók alkalmazottait azzal sanyargatták, hogy a termelés hozadékát teljesen az osztalékra fordították. Egy bankár számára az emberi lényéknek kifizetett bér, ami életük gazdasági alapját képezi, tisztán ("termelési költség". Ennek a "költségnek" a csökkentése egyet jelent saját hasznának növelésével. Nem számít, hogy ennek angolkóros gyermekek, éhen halt családok, a nemzet életének lesüllyedése a következményei - a cél a Haszon.

Az ideológia az volt, hogy minden dolgozó, ha akar, gazdag ember lehet. Ha mégsem lesz az, az õ hibája. A Pénz urainak senkivel szemben sincsenek kötelességeik, mivel õk "saját maguk csinálták meg" önmagukat. De fordítva már nem ez a helyzet: ha az õ külföldi érdekeltségeiket megtámadják, az éhenkórászoknak hazafias kötelessége, hogy a Pénz urainak segítségére siessenek.

A Pénz uralomra jutásának borzalmas következményei az, hogy egész néprétegek kerültek az éhhalál küszöbére, amint várható volt, ellenhatást váltottak ki. A tömegek forrongó elégedetlensége is a kultúratorzítók politikai eszközévé vált.

Középen volt ellenségük - a nyugati civilizáció törzse. Fölötte a rajta való uralkodás pénzügyi technikája. Alul pedig a szakszervezeti mozgalom technikája. A többi milliók ennek a kétfrontos háborúnak áldozatai voltak. A kultúratorzító szerepe abban állt, hogy a megosztottságot fokozza, élesebbé tegye és annak mûködését a maga hasznára fordítsa. A kultúratorzítás politikáját és eredményét egy történész sem írta le soha jobban, mint Baruch Levy Marxhoz írt hírhedt levelében:

"A zsidó nép kollektív értelemben véve saját Messiása lesz. A világuralomra azáltal fog szert tenni, hogy az összes emberi fajokat egyesíti, eltörli az országhatárokat és a monarchiákat, amik a részekre tagolódásnak (a partikularizmusnak) a bástyái, és megteremt egy egyetemes köztársaságot, amelyben a zsidók mindenütt mindenre kiterjedõ jogokat élveznek.

Az emberiségnek ebben az új szervezetében Izrael fiai el fognak terjedni mindenütt, ahol a világon emberek laknak, és mivel valamennyien ugyanahhoz a fajhoz és kultúrhagyományhoz tartoznak, anélkül, hogy ugyanakkor meghatározott nemzetiségük lenne, mindenhol vezetõ szerephez jutnak, anélkül, hogy ellenállásba ütköznének.

A proletariátus gyõzelmének puszta ténye következtében az egy egyetemes köztársaságot alkotó nemzeteknek a kormányzása a zsidók kezébe fog kerülni minden erõfeszítés nélkül. A zsidó faj akkor megszüntetheti a magántulajdont, majd mindenhol az ellenõrzése alá kerül a köztulajdon.
Ekkor fognak beteljesedni a Talmud ígéretei. Amikor eljön a Messiás ideje, a zsidók fogják kezükben tartani a világ gazdagságát."

Ez a nyugati organizmusban lévõ idegen test megnyilatkozása. A kultúratorzító számára minden helyénvaló - számára a Nyugat gõgös, önzõ, kegyetlen, állatias szörnyeteg. Ennek a két organizmusnak vagy bármilyen ilyen jellegû két organizmusnak az életfeltételei egyszerûen különböznek egymástól. A kultúratorzító számára a Nyugat belülrõl történõ

gazdasági megszállása, amely aláaknázza a nyugati szellemiséget, és utat nyit a torzító számára, csupán engedelmeskedés annak, ami nyilvánvaló. Ez a fogadó, vendéglátó és a parazita örök viszonya, ami megtalálható a növényvilágban, az állatvilágban és az emberek világában egyaránt. Ahogy a Nyugat számára az, hogy önmaga legyen, azt követeli meg, hogy elfojtsa a kultúratorzító megnyilvánulásait és korlátozza szellemét, ugyanúgy a zsidó számára az, hogy önmaga legyen, azt követeli meg, hogy meghiúsítsa a nyugati szellemiség megnyilatkozásait.

Világosan meg kell értenünk, hogy a kultúratorzítás nem tudja meggyilkolni a vendéglátót, mivel nem képes elérni szellemiségét, hanem csupán megnyilvánulásaira gyakorolhat hatást, amikor azok a külsõ megvalósulás szakaszába lépnek. Ha a kultúratorzítás elérné magát a szellemiséget, többé senki sem érezné kultúratorzításnak, mivel a lelkiség megváltozna. De a szellemiség megmarad továbbra is a maga tisztaságában és erõteljességében, csupán külsõ megnyilvánulásai torzulnak el. Itt van a feszültség forrása: látható a különbség a lehetõség és a tényleges megvalósulás között. Megkezdõdik a visszahatás: a kultúratorzítás minden egyes gyõzelmével növekszik a frusztráció, és egyre határozottabb formát ölt a kultúrahordozó réteg ellenséges érzülete. A propaganda nem képes befolyásolni ezt a folyamatot, mivel ez organikus folyamat: szükségképpen végbemegy, amíg csak az élet jelen van.

IV

A kultúratorzítás a kulturális életet minden szinten érinti. Amikor a kultúra a politikai nacionalizmus szakaszát éli, mint a nyugati kultúra a XIX. században és a huszadik század elsõ felében, nemcsak minden egyes nemzet élete torzulhat el, hanem a nemzetek közötti kapcsolatok is.

A legegyszerûbb illusztratív példa legyen hipotetikus. Az Amerikában élõ kínai parazita csoport sohasem volna képes a kultúratorzítás szintjét elérni, de tételezzük fel, hogy képes erre. Ha a kínai népcsoportnak Amerikában beleszólása lett volna a közügyekbe abban az idõben, amikor - mondjuk - Anglia kijelölte magának a befolyási övezetet Kínában, az Amerikában élõ kínaiak elkerülhetetlenül azon munkálkodtak volna, hogy Amerika háborút indítson Anglia ellen. Ha megfelelõ befolyással rendelkeznek, törekvésüket siker koronázza. Ez a nyugati civilizáció nemzetközi életének torzulása lett volna, nyugati nemzetek közötti háború - kínai érdekekért. Ez a hipotetikus eset a XIX. század folyamán más résztvevõkkel ismételten elõfordult. Ha Európában bármely ország üldözni kezdte a kultúratorzítókat, és ha bármely ország habozott megadni nekik azokat a polgári jogokat, törvényes védelmet és gazdasági lehetõségeket, amiket igényeltek, az a kultúratorzítás politikájának célországává vált. A torzítás sohasem volt abszolút, mivel a torzító államhatalmi befolyása sem volt az sohasem. A torzítás mindig csak elhajlás volt, nem átalakítás, befolyásolás, nem parancs, rejtett, nem látható, letérítés az útról, nem egyenes vonalú hatás. Maga a torzító sohasem mutatkozott, mert ha így tesz, saját vesztét okozta volna, hisz csupán egy kicsiny parazita volt egy óriási befogadó testben. A torzítás mindig nyugati eszmék - szabadság, demokrácia, függetlenség és más hasonlók - álarcában jelentkezett. Ez megint csak nem gonoszságból történt, hiszen a torzító életszükséglete volt ez a politikai vonalvezetés. A torzítok kis száma kizárta, hogy az egész Nyugatot kihívja a harcmezõre.

Az egész XIX. század folyamán és a huszadik század elején a nyugati politikai és gazdasági felszíni történelem mellett létezett egy másik is: a kultúrparazita politikai elõretörésének történelme, amelynek következménye a nyugati politikai és gazdasági élet

torzulása volt. A korabeli Európa csak félszemmel volt képes megpillantani ezt a másik történelmet. Politikai nacionalizmusa következtében el sem tudott képzelni egy politikai egységet meghatározott terület, nyelv, "alkotmány", hadsereg, hajóhad, kormány nélkül, valamint a többi nyugati politikai kellék híján. Számukra nem volt ismeretes az arab kultúra története és nemzet-eszméje és az egész Nyugaton elterjedt maradványainak egysége sem.

A kultúrparazita minden egyes népen belül az alkotmányosság elfogadásáért, a régi arisztokratikus formák gyengítéséért, a "demokrácia" elterjedéséért, a pártok uralmáért, a választójog kiterjesztéséért és a Nyugat õsi zártkörûségének megszüntetéséért fejtette ki tevékenységét. Mindezek a mennyiség irányában tett átalakítások voltak, a minõség tagadásai. Egy ország demokratizálása elõfeltétele annak, hogy abban a kultúrparazita magához ragadja a hatalmat. Ha valamely országban túl nagy volt a belsõ ellenállás, a makacskodó nemzet ellen más népeket mozgósított, olyanokat, amelyek felett már õ uralkodott. Ilyenkor háború volt az eredmény.

A XIX. század folyamán végig ellenállt a kultúratorzításnak Oroszország (amelyet akkor még mindig a nyugati államrendszer tagjaként tartottak számon), Ausztria és Poroszország. A római egyház is ellenállt, és ezért a kultúratorzítók ellenségként jellemezték.

A kultúratorzító 1858-ra már eljutott addig a pontig, hogy a Mórt ara gyermek ügyében Franciaország kormányát és Anglia közvéleményét mozgósítani tudta. Ha egy zsidó magánszemély gyermekének ügye a nyugati nemzetek között nemzetközi incidenssé válhatott, nem csodálkozhatunk azon, hogy az ennél sokkal nagyobb zsidó ügyek sokkal nagyobb nemzetközi következményekkel jártak a nyugati politikában.

A legnagyobb ellenség Oroszország volt, a pogromok országa. Az 1906-os nagy kijevi pogrom idején láthattuk, hogy az amerikai Roosevelt-kormány megszakítja a diplomáciai kapcsolatokat az orosz kormánnyal. Egyetlen amerikai sem volt érintett a pogromban, ezért ez az eset is a kultúratorzító erejét jelzi. Ha a pogrom áldozatai lappok, kozákok, baltiak vagy ukránok, a kegyetlenkedés Washington észrevételezése nélkül zajlott volna le.
Az elsõ világháború sem eredeti formájában, sem késõbbi alakulásában egyáltalán nem a Nyugat akkori problémáiról tanúskodott. Ennek a nagy fordulópontnak a tárgyalása más helyre tartozik, de itt rámutathatunk arra, hogy az elsõ világháború milyen következményekkel járt Oroszországra, a nagy ellenségre. A kultúratorzítónak a bolsevizmussal való összefüggése a zsidó sajtóban hangos dicsekvés tárgya volt a bolsevizmus kezdeti szakaszában. A Romanovok Oroszországának ezerszeresen visszafizettek a három évszázados pogromokért. A cárt és családját Jekatyerinburgban agyonlõtték és holttestükre kabalisztikus jelképet rajzoltak. Az egész réteget, amely Oroszországban a nyugati kultúra hordozója volt, legyilkolták vagy számûzték. Oroszország elveszett Európa számára, és a legnagyobb fenyegetéssé vált a Nyugat felé. A forradalmat közvetlenül követõ polgárháborúban, valamint a járványos betegségek és éhínség következtében 10-20 millió ember halt meg. A jelszó ez volt: elpusztítani mindent! Ez azt jelentette: mindent, ami nyugati. Az Oroszországban bevezetett egyéb változtatások között az antiszemitizmust bûncselekménnyé nyilvánították.

Ez a példa mutatja azt a nagyságot, amit a kultúratorzítás elérhet. A nyugati kultúra félelmetes formáló ereje késztette Oroszországot szellemi pályájára. E fejlemény eszköze Nagy Péter volt. A XVII. században általa alapított Romanov-dinasztia volt a nagy jelképe

a nyugati szellem feltörésének azon a hatalmas szubkontinensen, amelyet Oroszországnak hívnak, a maga hemzsegõ, sok milliónyi primitív embereivel. Az átalakulás természetesen nem volt teljes. Nem is lehetett az, mivel valamely magasabb rendû kultúrának meghatározott, változhatatlan területe van. Ám a Romanov-dinasztia és a nyugati réteg, amit három évszázadon át az Oroszországban képviselt, Európának viszonylagos biztonságot adott keleten. A bolsevizmus megszüntette ezt a biztonságot.

Amikor Sándor cár csapatai 1814-ben bevonultak Párizsba, Nyugatutánzó parancsnokaik utasították õket, hogy viselkedjenek úgy, mint nyugati katonák. Ez valamiképpen olyan volt, mintha nyugati katonák vonultak volna be egy külföldi nyugati fõvárosba. De a bolsevista katonáknak, akik 1945-ben Európa szívében kitûzték a vörös zászlót, sohasem volt semmi közük sem a Nyugathoz. Primitív vérükben és ösztöneikben kimondatlanul élt a parancs: elpusztítani mindent!

A kultúratorzítás jelensége nem korlátozódik a cselekvés területére. A klasszikus civilizációnak a korai arab kultúra feletti, Krisztus után 300 körül kiteljesedõ felülkerekedése az új, feltörekvõ kultúra kifejezésmódjainak teljes torzulását mutatja. A filozófus ezt a helyzetet (ami évszázadokig tartott) mint az új kultúrszellem valamennyi megnyilatkozásának "hamis alakját", "hamis alakulását" jellemezte.

A nyugati mûvészetek magas fokú kifinomultsága és ezoterikus természete, ami ezeket a mûvészeteket csupán kevés ember számára tette hozzáférhetõvé, a kultúrán kívül állók számára lehetetlenné tette a torzítást. Bizonyos alkalmakkor maguk a nyugatiak - például Chippendale, a klasszicista írók, filozófusok és képzõmûvészek - megkíséreltek ugyan kultúrán kívüli motívumokat belevinni a nyugati dolgokba, de magával a felhasználásukkal átalakították õket, a mi érzésvilágunkhoz alkalmazva. Ám a nagy nyugati mûvészi élet legmagasabb fejlettségi fokán egyáltalán nincsenek jelen a kultúratorzítók. Calderon, Rembrandt, Erwin von Steinbach mester, Gottfried von Strasburg, Shakespeare, Bach, Leonardo, Mozart kultúrán kívüli háttérrel rendelkezõ hasonmások nélkül fejtették ki mûvészi tevékenységüket. Az olajfestészet és a zene kiteljesedésük során teljesen nyugati jellegûek maradtak. Amikor a XIX. század végén a két nagy mûvészeti ág történelemmé vált, a kultúratorzítók erõszakosan behatoltak a festészet területére és nagy zajjal megjelentek a zene világában.

Kiterjedt közéleti hatalmuk következtében úgy tudták feltüntetni borzalmas festõiket és zeneszerzõiket, mint Rembrandt és Wagner örököseit. Minden kisebb mûvészt lehetetlenné tettek, aki a régi hagyományokat akarta folytatni, ugyanakkor a kultúratorzítókat nagy mûvészként értékelték. A huszadik század közepén ez a tendencia végül odáig fajult, hogy egyszerûen vették a régi mûvészeti alkotásokat és eltorzították azokat, anélkül, hogy a legkevésbé is leplezni igyekeztek volna ezen tevékenységüket. Egy bizonyos "zenei" formát az afrikai bennszülöttek primitív kultúrájából átvettek és a nyugati mesterek alkotásait ebbe a formába erõltették. Az eredetiségnek még a látszatát is feladták. A kultúratorzító által alkotott dráma többnyire egyszerûen egy eltorzított, elferdített Shakespeare-dráma volt, amely azért jött létre, hogy a torzító szociális propagandáját közvetítse. A kultúrán kívüliek totális nyomulásukkal minden más drámát megbuktattak, a nyilvánosság csatornái az õ kezükben voltak.

Ezen a területen - a cselekvés területéhez hasonlóan - a nyugati szellemiséget a zártkörûség tartotta meg kifejezõdésében tisztának, és a mennyiségi eszmék, módszerek és érzések gyõzelme tette hozzáférhetõvé a Nyugat életét a kultúratorzítók behatolásához.
A cselekvés területén a Pénz, a Demokrácia és a Közgazdaság - mind mennyiségi

jellegûek, ezek közül egyik sem zártkörû terület - engedték be a kultúrán kívüli elemet az államhatalomba. A nyugati materializmus, pénzben gondolkodás és liberalizmus nélkül éppen olyan lehetetlen lett volna a zsidó számára behatolni a nyugati közéletbe, mint amilyen lehetetlen egy nyugati ember számára, hogy a talmudi kazuisztikának (az erkölcsi csûrés-csavarásnak) a mestere legyen.

Ezzel eljutottunk a Jövõ kapujához.

A nyugati szellemiség eljövendõ fejlõdése nyilvánvaló. Újra megjelenik a Tekintély, a régi nyugati büszkeség és zártkörûség visszatér. A Pénz szellemét a Tekintély, a parlamentarizmust a rend váltja fel. A társadalmi széttagoltság helyébe az összetartás és a hierarchia lép. A politikának új területe lesz: a nyugati nemzetek eltûnnek, a jövõ az egységes nyugati nemzeté. A Nyugat egységének tudatosítása helyettesíti majd a XIX. század szûkkeblû államelméletét.

A huszadik században a nyugati szellemiség jellemzõje a szigorúság és a fegyelem. A XIX. századi Európa beteges individualizmusa és akaratgyengesége a múlté. Az Élet titka iránti tisztelet és az élõ Eszmék jelképes jelentõségének megbecsülése foglalja el a XIX. századi materializmus helyét. A vitalizmus gyõz a mechanizmus felett, a szellem a racionalizmus felett.

Kálvin megjelenése óta a Nyugat folyamatosan haladt az egyre abszolútabb értelmû materializmus felé. A görbe a csúcspontját az elsõ világháborúval érte el. Az új világ kezdetének hatalmas korát a nyugati szellem újra megjelenése is jellemzi, a maga páratlan tisztaságában. Ez az új kor a racionalizmus hosszúra nyúlt válságán keresztül érkezett meg, és örökifjú Rendeltetése eredményezte a Tekintély feltámadását és Európa egyesítésének eszméjét, mégpedig oly magától értetõdõ formában, hogy nem volt olyan európai erõ, kivéve a késleltetõket és torzítókat - ezek pedig egyformán patologikusak -, ami szembeszállt volna vele.

A materializmushoz való közeledés a kultúratorzító felé való közeledést jelentette, abban az értelemben, hogy az tette lehetõvé a kultúratorzító nyugati közéleti szereplését. Ha az embereket szám szerint értékelik, természetesen a kultúratorzító is ott van a megszámoltak között. De a számolási mánia már a múlté, a régi zártkörûség visszatér. A Disraeli-jelenség, vagyis az, hogy egy kultúratorzító legyen egy nyugati állam miniszterelnöke, elképzelhetetlen lett volna egy évszázaddal korábban, Pitt idejében, és ugyanilyen elképzelhetetlen lesz a Nyugat eljövendõ világában is.

A materializmustól való eltávolodás a kultúratorzítótól való eltávolodást jelenti. A gondolkodás területén a materializmus egyfajta kilátástalan utóvéd-küzdelmet folytat. A materializmus minden területen vereséget szenvedett: fizikában, kozmogóniában, biológiában, pszichológiában, filozófiában és a szépirodalomban. Ez az ellenállhatatlan tendencia a torzítást egyszerûen lehetetlenné teszi a torzító számára, mivel ilyen szellemiség mellett nem vállalhat szerepet a nyugati közéletben. A Nyugat mindig ezoterikus volt: amikor Goethe Összes Mûveit 1790-ben kiadták, mindössze 600 példányban nyomtatták ki. Ez a nyilvánosság mégis elég volt ahhoz, hogy a híre egész Európában elterjedjen. Buxtehude, Orlando Gibbons, Bach és Mozart kis közönség számára írt, olyan embereknek, akik között egy kultúratorzító sem volt jelen. Napóleon politikáját utolsó megfogalmazásában a kortárs Európából mindössze néhányan értették. A torzítók csak annyit voltak képesek meglátni belõle, amennyi õket érintette - a Nyugat kultúrahordozó rétegének tagjai közelebb kerülnek egymáshoz a vertikális nacionalizmus

szétporladt falai fölött. A Nyugat levedli a materializmus bõrét, visszatér saját lelkiségének tisztaságához, hogy utolsó nagy belsõ feladatát teljesítse: megteremtse a Nyugat kulturális-állami-nemzeti-népi-faji-birodalmi egységét, mint az abszolút imperializmus belsõ parancsszava teljesítésének alapját.

A kultúratorzítás problémája ezzel alapvetõen módosul. Egycsapásra megszûnik annak a lehetõsége, hogy egy parazita bekerülhessen a Nyugat állami életébe. Egészséges ösztönétõl vezetve a kultúratorzító feladja Európát, és attól kezdve Európán kívüli befogadót keres magának.

A Pénzre támaszkodó kapitalizmus és az osztályharc régi eszközei elvesztik hatékonyságukat a Tekintély újjászületése folytán. Már csak a hadseregek számítanak. A kultúratorzító kívülrõl ugyanolyan megszállottsággal készül a visszavágásra. Az egyik nyugati településen, Amerikában még jelen lesznek a kultúra betegségei, amelyek onnan döntõ befolyást gyakoroltak és továbbra is gyakorolnak a világ eszményeire.

AMERIKA

"Amerikának még meg kell harcolnia a maga harcát, ezért szomorú szívvel, de ingadozás nélkül azt kívánjuk, hogy elég erõs legyen erre. Amerika homályos jövõjébõl új szellemi óriáskígyók, iszonyatos szörnyetegek roppant serege tûnik elõ. Ezek épp oly rútak és visszataszítók, mint amikor megszülettek a sárból és iszapból és baljóslatúan az Amerika-Jövõ ködös hajnalán. Amerikának meglesz a maga haláltusája, és meglesz a maga gyõzelme, de olyan keretek között, amiket ma még nem teljesen ismer."
Carlyle

"A pénz gondolatától megszállott, szellemileg primitív felsõ osztály ezzel a veszéllyel szembesülve meg fogja-e mutatni késlekedés nélkül a szunnyadó erkölcsi erejét, ami elvezeti egy valóságos államszervezet létrehozásához, és lelkileg felkészíti, hogy áldozza érte vagyonát és életét, ahelyett, hogy a háborút a meggazdagodás eszközének tekintené, mint eddig?"
Spengler

BEVEZETÉS 3

Olyan pontra érkeztünk, amikor a korábbiak során kialakított történelmi-organikus módszert a közvetlen Jövõre kell alkalmazni. A tökéletesített gondolkodási módszer, amivel a múltat vizsgáltuk, megmutatta történelmi helyzetünket, megmutatta, hogy mik azok, amikkel lelkileg rokonok vagyunk, és mik, amik mindörökre idegenek maradnak számunkra: rámutatott az organikusan szükségszerû belsõ erkölcsi parancsszavunkra. Mindezt most a közeljövõ eseményeire kell alkalmaznunk. Választ kaptunk arra, hogy mit kell tennünk, hátra van még a hogyan. A gyakorlati politikában elsõ lépés a tények értékelése. Következõ lépés a lehetõségek intuitív számbavétele. Ez épp úgy érvényes egy önmagát keresõ pártvezér jelentéktelen gyakorlati politikájára, mint az olyan nagy államférfiak gyakorlati politikájára, mint amilyen egy Pitt, Napóleon vagy Bismarck volt.

A nyugati politika tényeit és lehetõségeit 1948-ban nem lehet számba venni Amerika jelentõségének és lehetõségeinek teljes megértése nélkül. Egészen napjainkig ez a

megértés általában hiányzott Európából. Eljött az az idõ, amikor minden politikai irányvonalat, eszmét és szempontot a tényekkel kell összefüggésbe hozni. Az elõítéletek, szeszélyek, elvont gondolatok és eszmék kora lejárt, és még ha nem is lennének nevetségesek, akkor is luxus lenne ilyenekkel foglalkozni, mivel egy szûkös viszonyok között élõ, kifosztott, megszállt Európának világosan kell gondolkodnia, ha még egyszer kezébe akarja ragadni azt a hatalmat, hogy saját Rendeltetésének õre legyen. A második világháborúig az Amerikával kapcsolatos tévedések és fogalomzavarok majdnem általánosak voltak Európában. Ezek bizonyos országokban nagyobbak voltak, mint máshol, de nincs értelme annak, hogy ebbõl a szempontból szétválasszuk az európai országokat, mivel a világtörténelmi célkitûzések szempontjából Európa egy egységet képez, akár közismert ez a tény, akár nem. Európa mint egység szenved, mint egység vesztese a világháborúknak, és amikor tudatára ébred saját egységének, nyertese is lehet a világháborúknak, és a Jövõt a maga belsõ erkölcsi parancsszava szerint formálhatja. Ez a kor csak egy módon értheti meg a jelenségeket, ‚és csak egy módszer létezik, amely az organikus egységek számára feltárja múltjuk és jövõjük titkait - és ez az organikus-történelmi módszer. Amerika jellege és lehetõségei megtalálhatók a történelmében. A kultúra életerejével kapcsolatos tételek nyújtják eszközeit annak, hogy mind maga Amerika, mind az egész nyugati civilizáció megértse Amerika történelmének jelentõségét.

AMERIKA KEZDETE

Az amerikai földrészt egyéni bevándorlók népesítették be. Nagyobb számú bevándorló az európai északi fajokból az 1500-1890-es idõszakban érkezett. Ennek korábbi, gyarmatosító szakaszában (1500-1789 között) az életfeltételek, amelyek között a letelepedõ bevándorlóknak élniük kellett, nagyon kemények voltak. A hátországot vad, ellenséges népek lakták. A biztonságos terület a mintegy 1500 mérföld hosszú tengerparti sáv volt.

Ezen túl volt a hatalmas, fel nem tárt, ismeretlen "határ". Ennek a szónak, ami Európa korábbi népei nemzeti lelkületének megértése szempontjából fontos, teljesen ellentétes a jelentése Amerikában. Nem két hatalmi egység közötti határvonalat jelent, hanem egy hatalmas, veszélyekkel teli, majdnem üres területre vonatkozik. Ezt egyedül azért kell meghódítani, hogy saját területként lehessen számon tartani, és ebben a folyamatban a legnagyobb ellenség a Természet volt, nem a vadak, mivel ez utóbbiak egyetlen esetben sem voltak magas fokban szervezettek. Amerikában ezért az elsõ évszázadokban nem alakultak ki tudatos politikai feszültségek, amik az igazi határokból szoktak keletkezni. Az, hogy egy ember behatolt-e vagy sem a hátországba birtokot foglalni, személyes elhatározás kérdése volt. Ezt a többi millió négyzetkilométer területet nem állami, hanem egyéni imperializmus szerezte meg. Ennek a ténynek is igen nagy jelentõsége van Amerika késõbbi történelme szempontjából. Elõször is ezekben a bevándorlókban általában megvolt az a messzi távolra irányuló gótikus késztetés, ami megadta a nyugati történelemnek a maga egyedülálló erõteljességét. Akár kalandorok voltak, akár katonák, akár vallási menekültek, akár kereskedõk, valamennyien szûkös, primitív életet nyújtó, ismeretlen, veszélyes országért hagyták el európai otthonukat. Az új életkörülmények állandósították, és még jobban kifejlesztették azokat az ösztöneiket, amik ide vezették õket.

Ezek az elsõ amerikaiak kis csoportokba verõdve kiirtották az õserdõket, erõdítményeket

és otthonokat építettek. A parasztok puskával a vállukon szántották a földet. Az asszonyok fegyverrel a kezük ügyében dolgoztak otthon. Az emberi tulajdonságok közül az önbizalmat, leleményességet, bátorságot és függetlenséget becsülték a legtöbbre.
A tengerpart mentén nagy városok épültek - Boston, New York, Philadelphia -, és ezekben a városokban a XVIII. században egyfajta társadalom jött létre, sõt egy bizonyos amerikai enciklopédizmus is kialakult.

Az elsõ 13 gyarmatot úgy szervezték meg, mint az Angol Gyarmatbirodalom független részeit. A fõ kapcsolat Angliával az a védelem volt, amit Anglia nyújtott Franciaországgal szemben, amelynek gyarmatbirodalmához tartozott Kanada és a települések hátországának egy része. A francia hadsereg elleni gyõzelem, a francia katonaságnak Kanadából való kiûzése az 1760-as években a települések függetlenségi törekvéseit megerõsítette, és a francia politika minden eszközzel támogatta a településeknek Angliától való elszakadását. Az amerikai forradalmi háborúban (1775-1783) kereskedelmi és politikai indítékok is szerepet játszottak, de a jelenleg legfontosabb szerepez játszó ideológia volt az, aminek a keretében a gyarmati enciklopédisták megfogalmazták háborús céljaikat. A gyarmati propagandisták többsége - Sámuel Adams, Patrick Henry, Thomas Paine, Johns Adams, John Hancock, Thomas Jefferson, Benjámin Franklin - korábban Angliában és Franciaországban élt és így magába szívta az új racionalista eszmét, ami gyõzedelmeskedett az angol társadalomban és meghódította a francia államot és kultúrát. A telepesek átvették a racionalista tanok francia formáját:' az amerikaiak jogai helyett "az emberi jogokat" követelték.

Mint általában, nem az ideológusok vívták a háborút. Azt a katonák vívták, és ez a háború a legnehezebb küzdelem volt, melyet Amerika valaha is folytatott. A települések összlakossága mindössze három millió volt, és ez a három millió ember az Atlanti-tengerpart egész hosszában oszlott meg. Egyedüli összekötõ kapocs közöttük az Angliával való szembenállás és a kölcsönös függetlenség reménye volt. A tengeren az angolok erõsebbek voltak, mint a franciák, akik a telepeseket segítették. Az angolok nemcsak a bennszülötteket sorozták be a maguk hadseregébe, hanem Európából is zsoldosokat toboroztak erre a háborúra. Végül is a telepesek lettek - a porosz és francia segítség jóvoltából - a háború gyõztesei, és gyõzelmük eredményeképpen elnyerték az Angliától való teljes függetlenséget.

A háború éppen annyira polgárháború is volt, mint amennyire függetlenségi háború, és a forradalom vezéreinek belsõ terrort kellett alkalmazniuk a gyarmati lakosság angol királypárti elemei ellen. Ez utóbbiak zöme a háború után Kanadába menekült, amely továbbra is angol gyarmat maradt. Ha a forradalom sikertelen lett volna, valamennyi gyarmati vezért felakasztották volna árulásért, de a sikerük azt jelentette, hogy úgy tekintik õket, mint Amerika Alapító Atyjait.

A hazafiak és alkotó elmék egy kis csoportjának köszönhetõen - a történelmet mindig a kisebbség alakítja - a 13 gyarmat egy államszövetségbe egyesült. Ezt az államszövetséget a következõ vezetõk hozták létre: Washington, John Adams, Franklin, Pinckney, Rutledge - és mindenek elõtt Alexander Hamilton, a legnagyobb államférfi, aki valaha is színre lépett Amerikában. Ha ez a nagy lélek nem tevékenykedett volna, az amerikai földrész késõbbi történelme sorozatos háborúk története lenne, amely jelenleg érné el a megsemmisítõ háború szakaszát, és lehet, hogy még most sem egyesült volna ez a földrész.
Az egyesülés alapja a szövetségi államforma volt. A szövetségi állam és az azt alkotó "államok" közötti hatalommegosztást egy írott dokumentum, az "Alkotmány" rögzítette. A

korabeli vezetõ francia politikai elméletek egy bizonyos szembenállást alakítottak kJ "az állam" és "az egyén" között, de ez a szembenállás csak papíron létezik. Az Amerikai Alkotmány és a különbözõ alkotmányok, melyeket az egyes települések elfogadtak, ezt a "szembenállást" próbálta törvénybe rögzíteni és egy sor egyéni jogot sorolt fel az állammal szemben.

Nem ismeretes eléggé, hogy ezek a fejlemények teljesen különböznek a kultúra otthoni termõtalaján végbemenõ korabeli jelenségektõl. A gyarmatokon sohasem létezett semmiféle állam, legfeljebb csak szóban. Ezért az Alkotmány a hagyomány kezdetét tükrözte, és nem a hagyomány tagadását, amikor arra törekedett, hogy a régi államformát egy darab papírral helyettesítse. Amerikában nem volt hagyomány. Hamilton monarchikus államot akart létrehozni, európai hagyományos formában, de a racionalista ideológia és propaganda túl erõs volt és köztársaságot követelt.

A különbözõ dokumentumokban rögzített "egyéni jogoknak" nem volt hasonmásuk az európai jogrendszerben. Mivel Amerikában korábban sohasem létezett semmiféle állam és európai értelemben vett határ, itt csak "egyének" léteztek. Földet igénylés és rajta való megtelepedés által lehetett szerezni. Akinek kedve szottyant, vállára vehette a puskáját, elvonulhatott a hátországba, és ott élhetett, mint földmûvelõ vagy vadász. Ezért Amerikában "egyénekrõl" beszélni semmi újat sem jelentett. Ez semmiben sem hasonlított az európai körülményekhez, mivel Európában az állam az egyes személyek életének alapját képezte. Európában az "egyén" csak azért volt képes élni és boldogulni, mert az állam létezett. Ha nem lett volna porosz állam, Európa lakosságának fele szláv életkörülmények közé került volna.

Amerikában nem volt állam - az államisághoz legközelebb esõ jogi személy a távoli angol kormány volt -, ezért az amerikai államellenes ideológia semmilyen életszerû tényt nem tagadott, hanem csupán állította az individualizmus tényét, ami a lakatlan, roppant nagy terület következtében kialakult. Az állam szembenállásból származó egység, ám nem volt másik állam az észak-amerikai földrészen, és így nem jöhetett létre semmifajta amerikai állam.

AZ AMERIKAI IDEOLÓGIA

Ezt az organikus individualizmust egy bizonyos politikai irodalom és az írott alkotmányok fogalmazták meg. Eme irodalom szellemiségének tipikus példája a Függetlenségi Nyilatkozat. Mint reálpolitikai alkotás az 1776-os Nyilatkozat mestermû: megmutatja a Jövõt és tükrözi a racionalizmus korszellemét, amely abban a korban, a nyugati kultúrában felemelkedõben volt. De ennek a Nyilatkozatnak az ideológiai része a huszadik század számára egyszerûen fantasztikus: "A következõ igazságokat magától értetõdõknek tartjuk: Isten minden embert egyenlõnek teremtett, a Teremtõ minden embernek vele születetett, elidegeníthetetlen jogokat adott, köztük az élethez, szabadsághoz és a boldogsághoz való jogot, eme jogok biztosítására létesültek a kormányok, akiknek jogos hatalma az általuk kormányzottak beleegyezésétõl származik, olyan esetekben, amikor valamely kormányforma eme célok ellen dolgozik, a népnek joga van a kormányt megváltoztatni, eltávolítani és új kormányt létrehozni, amely ilyen elveken alapul. A népnek ahhoz is joga van, hogy az új kormány hatalmát olyan formában szervezze meg, ami elõreláthatóan a legvalószínûbb módon biztosítja a nép biztonságát és boldogságát." A sarlatán politikus Lincoln 1863-ban, egy elõadásában arról beszélt, hogy az amerikai "olyan nép, amely

szabadságban jött létre, és ama kijelentés mellett kötelezte el magát, hogy Isten minden embert egyenlõnek teremtett". A polgárháború témájára térve így folytatta: "... benne vagyunk egy nagy polgárháborúban, amelyben meg kell bizonyosodnunk arról, hogy nemzetünk, vagy bármely nemzet, amely így jött létre és ilyen elvek mellett kötelezi el magát, sokat képes elviselni".

Ez az ideológia folyamatosan hatott a huszadik század közepéig és fennmaradt még az elsõ és a második világháború után is, amikor a nyugati civilizáció otthonában már egy teljesen más, az elõbbivel összeférhetetlen szemlélet tört elõre, mint követendõ modell. Csak az (amerikai fegyvereket teljesen esetlegesen kísérõ) anyagi siker tette lehetõvé, hogy ez az ideológia fennmaradhasson egy olyan évszázadban, amely kinõtte azt. Ezt az elavult ideológiát itt nem azért kell megvizsgálnunk, mintha fontos politikai szemlélet lenne, hanem egyedül azért, mivel egyik hatékony technikája Európa megosztásának és széttagolásának.

A Függetlenségi Nyilatkozat Rousseau és Montesquieu gondolkodásától van átitatva. Alapeszméje, mint minden racionalizmusé, az, hogy aminek lenni kellene, azonos azzal, ami lesz. A racionalizmus úgy kezdõdik, hogy összekeveri az ésszerût a valóságossal, és úgy végzõdik, hogy a valóságost összetéveszti az ésszerûvel. Az egyenlõséggel, a vele született és elidegeníthetetlen jogokkal kapcsolatos "igazságoknak" ezen arzenálja a függetlenné vált kritikai szellemet, a tények és a hagyomány iránti tisztelet hiányát tükrözi. Az elgondolás, hogy a kormányok "egy haszonelvû célért létesültek", hogy eleget tegyenek az "egyenlõ" emberek igényeinek, és ezek az "egyenlõ" emberek "beleegyezésüket" adják egy bizonyos "kormányzási formához", majd eltávolítják, amikor nem szolgálja ezeket a célokat - nem több, mint racionalista költészet, ami nem felel meg a tényeknek, amik bármikor és bárhol elõfordultak. A kormányzás alapja az emberek egyenlõtlensége - ez a tény. A kormányzás természete a kultúrát és a nemzetet, valamint mindkettõ fejlettségi fokát tükrözi. Ezért minden népnek kétféle, hatékony vagy nem hatékony kormányformája lehet. A hatékony kormány a nemzeteszme megvalósítója - nem a "tömegek akaratáé", mert ez utóbbi nem létezik, ha hatékony a vezetés. A kormányok nem akkor távoznak, amikor "a nép" ésszerûen úgy dönt, hogy eltávolítja, hanem amikor olyan dekadenssé válik, hogy aláaknázza önmagát. Sehol sem "alapítottak" "elvekre" egy kormányt sem. A kormányok a politikai ösztönök megnyilvánulásai, és a különbözõ népek ösztöneinek különbözõsége az alapja a kormányzási gyakorlat különbözõségének. Az írott "elvek" a legcsekélyebb mértékben sem érintik a kormányzási gyakorlatot, egyetlen hatásuk az, hogy a politikai küzdelmek szókincsét adják.

Mindez Amerikára épp úgy érvényes, mint bármely más politikai egységre, amely a magasabb rendû kultúrák ötezer éve alatt bármikor létezett. Az amerikaiakban élõ egyfajta messiási érzéssel ellentétben Amerika nem teljesen egyszeri ország. Megjelenési formájának és rendeltetésének hasonmása megtalálható más települések történetében, amik részben a mi magasabb rendû kultúránkhoz, részben a korábbiakhoz tartoznak.

A Függetlenségi Nyilatkozatban az utalás a kormányra, mint olyanra, melynek célja a nép "biztonságának" és "boldogságának" megteremtése - még nagyobb racionalista képtelenség. A kormányzás az a folyamat, amely megtartja a népet olyan formában, hogy alkalmas legyen politikai feladatának, a nemzeteszme kifejezésének megvalósítására.

A Lincoln-idézet még mindig a racionalizmus korát tükrözi és a vele egykorú Európa érezni és érteni tudta ezt az ideológiát, noha mindig volt ellenállás - még ha gyenge is - a racionalista ideológiák ellen, akár Rousseau, illetve Lincoln változatában, akár a marxi

változatban jelentkezett a racionalizmus, mivel az Állam, a Nemzet és a Hagyomány még létezett Európában. Sohasem jött létre egyetlen nép sem "szabadságban", és egyetlen nép sem volt "elkötelezett egy ügy mellett". A nemzetek egy magasabb rendû kultúra alkotásai, végsõ lényegükben misztikus eszmék. Kialakulások, egyediségük, formájuk, elmúlásuk mind-mind magasabb rendû kulturális fejlemények tükrözõdései. Azt mondani, hogy a nemzet "egy kijelentés mellett van elkötelezve", nem más, mint a nemzetet egy elvonatkoztatássá silányítani, ami felírható az iskolatáblára egy logika órán. Ez a nemzeteszme racionalista karikatúrája. Aki így beszél egy nemzetrõl, sértegeti és megalázza azt, hiszen soha senki sem halna meg egy logikai kijelentésért. Ha egy ilyen kijelentés - ami még a "magától értetõdésre" is igényt tart - nem meggyõzõ, fegyveres erõvel nem lehet meggyõzõbbé tenni.

A 'szabadság' szó az amerikai ideológia középpontjában áll. Csak negatív módon lehet meghatározni, mint kötöttségtõl (vagy egyébtõl) való mentességet. Még a legelvakultabb amerikai ideológus sem képviseli a rend minden formájától való teljes mentesség nézetét, és - ehhez hasonlóan - a legszigorúbb zsarnok sem akart sohasem mindent megtiltani. A "szabadság" mellett "elkötelezett" országban a férfiakat kiragadták otthonukból és börtönnel fenyegetõzve katonákká nyilvánították, majd a világ túlsó végeire vitték õket. Mindez "védelmi" eszköz volt egy olyan kormány részérõl, amely nem kérte ki a tömegek "beleegyezését", tudván jól, hogy azok elutasítanák az ilyen "beleegyezést".
Gyakorlati értelemben az amerikai szabadság az állami beavatkozástól való mentességet jelenti, de nyilvánvaló, hogy ez is csak papíron létezõ fogalom, mivel Amerikában sohasem volt állam, és! nem is volt rá szükség. A 'szabadság' szó ezért kizárólag egy materialista vallás fogalma, aminek semmi sem felel meg az amerikai tények világában.

Az amerikai ideológia számára fontos még az 1789-ben elfogadott írott amerikai Alkotmány is Hamilton és Franklin munkásságának eredménye. Õket gyakorlati szempontból érdekelte az Alkotmány, a cél, ami szemük elõtt lebegett, a 13 gyarmat egy egységgé való egyesítése volt. Mivel abban az idõben az egyesítés semmifajta központi hatalmi alapon nem volt megvalósítható, a legtöbb, amire képesek voltak: egy gyenge szövetség létrehozása egy központi kormánnyal (amely aligha volt kormánynak nevezhetõ, mivel nem volt (egyéb, mint egyfajta formába öntött anarchia). Az alkotmány eszméje fõleg Montesquieu írásain alapult. Különösen a "hatalom' megosztásának" gondolata származik a francia ideológustól. Elmélete szerint a kormányzási hatalom háromféle: törvényhozói, végre-, hajtói és bírói hatalom. Minden kristálytiszta racionalista elgondoláshoz hasonlóan ez is zavarossá, homályossá válik, mihelyt az életre alkalmazzák. Ezek a hatalmi ágak csak papíron választhatók szét, az életben sohasem. Ténylegesen sohasem választották szét ezeket Amerikában, noha az elmélet az volt, hogy ez a szétválasztás megtörtént. A huszadik század harmincas évei belpolitikai válságának kezdete óta a központi kormány teljes hatalmát nyíltan végrehajtó hatalommá koncentrálták, és különbözõ elméleteket találtak ki ennek a ténynek alátámasztására, amit még mindig szétválasztásnak" neveztek.

A különféle gyarmatok megtartották a számukra fontos hatalom nagy részét: saját törvényeket hozhattak, hadsereget tarthattak, és a többiektõl gazdaságilag függetlenek lehettek. Az unió összetevõinek jellemzésére az 'állam' szót választották, ami további ideológiai zavart eredményezett, mivel az európai államformákat, ahol az állam egy Eszmét jelent, egyenértékûnek gondolták az amerikai "államokkal", amik elsõdlegesen területi-jogi-gazdasági egységek, szuverenitás, cél és rendeltetés nélkül.
A települések szövetségében nem létezett szuverenitás, vagyis az állameszmének még jogi megfelelõje sem volt. Sem a központi kormány nem volt szuverén, sem az egyes államok

kormánya. A szuverenitást az államok kétharmadának egyetértése és a központi törvényhozás képviselte, vagyis egy merõ elvonatkoztatás. Ha 50 vagy 100 millió szláv (vagy akár indián) állt volna az amerikai határokon, más értelmet nyert volna mindez. Az egész amerikai ideológia elõzetesen feltételezi Amerika geopolitikai helyzetét. Itt nem voltak különbözõ hatalmak, nem létezett erõs, nagyszámú (illetve szervezett) ellenséges nép, nem álltak fenn politikai veszélyek - csak egy hatalmas, üres terület, melyet civilizálatlan vad törzsek szórványosan laktak.

Az amerikai ideológia számára az egyetemesség érzése is fontos, ami Lincoln fenti beszédében is kifejezésre jutott. Noha a polgárháborúnak az égvilágon semmi köze sem volt ideológiai kérdésekhez - mindenesetre a háború jogászkodó indoklása a délieknél még mindig következetesebb volt, mit a jenki elgondolás -, Lincoln késztetve érezte magát, hogy az ideológia kérdését belevigye a háborúba. Az ellenfél sohasem lehetett egyszerûen politikai rivális, aki ugyanolyan hatalomra törekszik, mint a jenki, hanem totális ellenségnek kellett lennie, aki az amerikai ideológiát el akarta törölni a föld színérõl. Ez az érzés alakít minden amerikai háborút attól kezdve mindvégig - minden politikai ellenséget eleve ideológiai ellenfélnek tekintettek, még akkor is, ha az ellenséget egyáltalán nem érdekelte az amerikai ideológia.

A világháborúk korában a politikának ezt az ideologizálását világméretûvé szélesítették. Az a hatalom, amelyet Amerika ellenségéül választott, szükségképpen a "szabadság", "demokrácia", és az ehhez a kategóriához tartozó minden más - bár semmit sem jelentõ - varázsszó ellensége volt. Ez különös eredménnyel járt: minden hatalom, amely az Amerika által ok nélkül ellenségnek választott ország ellen harcolt, eleve "szabad", "független" hatalommá változott. így a Romanovok Oroszországa is, a bolsevista Oroszország is egycsapásra "szabad" hatalommá alakult.

Az amerikai ideológia azt eredményezte, hogy Amerika olyan országokat nevezett szövetségesének, amelyek nem viszonozták a bókot, de ez nem szegte kedvét Amerikának. Ez a fajta politika Európa számára nem tûnhet egyébnek, mint éretlen politikának. Valójában mindaz a mesterkedés, amely úgy akarja beállítani, hogy a huszadik századi formák és problémák egy XIX. századi racionalista ideológia keretében jellemezhetõk, éretlennek, vagy - nyersebben megfogalmazva - ostobának mondható.

A huszadik században, amikor a nyugati civilizáció fejlõdése a racionalista típusú ideológiát elvetette, az ideológia amerikai stílusú egyetemessé válása messianizmussá változott - olyan eszmévé, hogy Amerikának kell megváltania a világot. A világboldogítás eszközének egyfajta materialista vallásnak kell lennie, amely Isten helyébe a demokráciát, az Egyház helyébe az "Alkotmányt", a vallási dogmák helyébe a "kormányzási elveket" és az isteni kegyelem helyébe a gazdasági szabadság eszméjét állítja. A világboldogítás eszköze a dollár vallására térés, s ennek kudarca esetén az amerikai bombáknak és szuronyoknak kell a világ megváltását teljesíteniük.

Az amerikai ideológia épp úgy vallás, mint ahogy vallás volt a francia terrornak, a jakobinizmusnak és Napóleonnak a racionalizmusa is. Az amerikai ideológia ezekkel egyidejû, és mindezek teljesen halottak. Éppen így halott bensõleg az amerikai ideológia is. Pillanatnyilag - 1948-ban - elsõdleges alkalmazása Európa kettéosztottsága. Az európai "Mihály" elem minden ideológián élõsködik, amely "boldogságot" és erõfeszítések, illetve szigorúság nélküli életet ígér. Ezért az amerikai ideológia egy negatív célt szolgál, és csak ezt szolgálja. Egy elmúlt kor szellemisége nem adhat üzenetet egy késõbbi kornak, hanem egyedül arra képes, hogy tagadja az új kort és megpróbálja késleltetni, eltorzítani és

elhajlítani életösvényeirõl. Az amerikai ideológia nem ösztönzõ, mivel semmire sem lelkesít. Nem-organikus rendszer, és amikor valamelyik tanítása útban van, azt azonnal elvetik. így például a "hatalmi ágak megosztását" 1933-ban törölték a "szent dogmák" listájáról. Ezt megelõzõen elvetették már az izoláció "szent" tanítását is 1917-ben, amikor Amerika belépett a Nyugat háborújába, amelyhez semmi köze sem volt. Ezt a tan feltámasztották az elsõ világháború után, de a második világháborúban újra elvetették. Egy politikai vallás, amely ily sokszor megváltoztatja a "természetfeletti" tanítását, nem lehet meggyõzõ sem politikai, sem vallási szempontból. Például a Monroe-"doktrína" a XIX. század elején meghirdette, hogy az egész nyugati félteke az amerikai imperializmus befolyási területe. A huszadik században ez egy sajátságos ezoterikus tanná változott, amelyet a hazai fogyasztás számára tartottak fenn, míg a külföldnek szánt dogmát a "jó szomszédság politikájának" nevezték el.

Egy nép ideológiája kizárólag intellektuális öltözék. Lehet, hogy megfelel, lehet, hogy nem felel meg az illetõ nép ösztönének. Egy ideológia napról napra változhat, de a nép jellege nem változik. Ha egyszer kialakult, határozott jellege van, és sokkal inkább befolyásolja az eseményeket, mint ahogy azok befolyásolják õt. Az amerikai nép jellege a polgárháborúban alakult ki.

A POLGÁRHÁBORÚ /1861-1865/

Európai értelemben egyáltalán nem létezett amerikai politika. Az amerikai szövetségi államok egyesülése korábban történt, mint ahogy a belpolitika XIX. századi stílusa kialakult. A késõbbi politikai pártok teljesen ismeretlenek voltak az Alkotmány készítõi számára. Az õ fülükben a 'párt' szó veszélyes dolgot jelentett: pártoskodást, csaknem árulást. George Washington a közéletbõl való távozása alkalmával elmondott búcsúbeszédében a "pártszellem" ellen óva intette népét. De az ambiciózus emberek mindig arra törekedtek, hogy hatalomra kerüljenek, még ha a laza szövetségi keretek között korlátozott is volt ez a felelõsséggel nem járó hatalom. Amikor a hatalom birtoklásának idõtartama néhány évre (az amerikai szövetségi államban négy évre) korlátozódik, a fõ politikai probléma a hatalomban való megmaradás. Mivel hatalomra a választásokon szerzett többségi szavazattal lehetett kerülni, kialakult a korteskedés tudománya. Annak érdekében, hogy a vezetõk továbbra is megõrizzék hatalmukat, meg kellett szervezni a szavazókat, és a szervezés technikája a párt. A szervezet anyagi eszközöket szerez, eszméket vállal. Az eszmék a tömegek megnyerését célozzák, az anyagi eszközök lehetõvé teszik az eszmék terjesztését. Az anyagi eszközök fontosabbak, mivel nehéz azokat megszerezni, eszmék viszont bõven vannak. A pártszervezetek pénztõl függõsége azt eredményezte, hogy a gazdag emberek képesek olyan pártvezetõket és pártszervezeteket színre léptetni, akik az ügyeket az 6 kedvük szerint intézik. Még a hivatalban lévõ pártvezér sem független, mivel egyedül a gazdag ember képes továbbra is megtartani hivatalában. A politikai irodalom a kormányzásnak ezt a formáját plutokráciának nevezi, ami a pénz uralmát jelenti. Ez volt a kormányzás formája Amerikában az egész XIX. század folyamán, és ez folytatódott 1933-ig.

Az amerikai gazdagok gazdagságának forrása az 1789-1861-es idõszakban a manufaktúra és a kereskedelem volt. A leggazdagabb emberek az északi államokból kerültek ki, ahol a manufaktúrák virágzottak, és élénk kereskedelmi élet folyt. A déli államoknak egyáltalán nem volt plutokrata szervezetük. A déliek társadalmának patriarchális és hierarchikus alapja volt. A lakosság fele az afrikai fajhoz tartozott, a fehér földbirtokosok és

ültetvényesek rabszolgaként kezelték õket. A kapitalista célok szempontjából a rabszolgaság kevésbé volt hatékony, mint az ipari társadalom, mivel a rabszolgák teljes biztonságot élveztek (betegségük esetén és idõs korukban is gondoskodtak róluk, és nem fenyegette õket a munkanélküliség), míg az északi gyári munkások ilyen szempontból teljesen védtelenek voltak. Ez még jobban növelte az északi iparbárók elõnyét az emberséges rabszolgatartókkal szemben. Az iparban a "termelési költség" alacsonyabb volt. A gyári munkások, akiket a betegségek és egyéb más katasztrófák tizedeltek, nem élvezték az ipar urainak felelõs gondoskodását. Nekik a rabszolgaságnak csupán a hátrányai jutottak osztályrészül, míg Délen az afrikaiak az elõnyöket is élvezték.
így a Dél gazdasági szempontból kevésbé volt mozgósítva, mint az Észak, ezért a lehetõ legolcsóbb ipari termékekre volt szüksége, ami abban az idõben angol importot jelentett.

Az északiak ipara sem volt képes az angol iparral vetélkedni, ezért Északon magas védõvámot állapítottak meg. A vámmal kapcsolatos problémák álltak a politikai küzdelem gyújtópontjában a polgárháború kirobbanását megelõzõ három évtizedben.
Mihelyt az élet bármely területérõl származó probléma elég súlyos ahhoz, hogy politikai problémává váljék, más motívumok is megerõsítik azt. így a jenki ideológusok lecsaptak a rabszolgaság eszméjére, és háborús okká tették azt az északi államok tömegei számára.

Ezek az ideológusok az északi kapitalisták részérõl az északi munkások anyagi kizsákmányolását humanitárius bánás-módnak tartották, és a déli ültetvényesek patriarchális gondoskodását megbélyegezték mint kegyetlenséget, embertelenséget és erkölcstelenséget. Ez az ideológiai háború sejteni engedte a közelgõ fegyveres konfliktust.
A polgárháború közvetlenül amiatt a probléma miatt robbant ki, :- hogy az arisztokratikus-hagyományos életérzésen alapuló, gazdaságilag az izomerõre támaszkodó déli államok elszakadhatnak-e az , amerikai államszövetségtõl, amelyet a jenki elemek tartanak a kezükben. A jenkik hatalmában lévõ terület pénzügyi-ipari alapon szervezõdött és gazdasági szempontból a gép energiára támaszkodott. Három évtizeden át a szövetségi államrendszer fõ politikai problémája abban állt, hogy a központi kormányban az északi államok képviselõinek száma egyensúlyban legyen a déli államok képviselõivel szemben.
A Dél védekezésbe szorult, mivel az Észak megelõzte a gazdaságban, hatalomban és a központi kormány ellenõrzésében.

De arisztokratikus tendenciája következtében a Délnek sokkal több tisztje volt a központi hadseregben, és a hadianyag zöme is a Dél kezében volt a háború idején. A Dél pénzellenes, hõsi beállítottsága óriási elõnyt biztosított a csatatereken a jenkik hadseregével szemben, amely a Dél magasabb rendû élete iránt féltékenységet keltõ háborús propaganda hatása alatt állt. A háború a minõség és a mennyiség közötti küzdelem volt, s mint ilyen, nem utolsó a Nyugat történelmében. Az Észak kezében volt az egész hadiipar, a legtöbb vasútvonal és négyszer annyi mozgósítható embere volt, mint a Délnek.

A Dél anyagi gyengesége túl nagy volt ahhoz, hogy ellensúlyozza a szellemi magasabbrendûségét a harctéren, ahol a Dél hõsiessége egyik gyõzelmet a másik után aratta a számbeli túlsúllyal szemben. Azonban a Dél az élõerõben elszenvedett veszteségeit nem volt képes pótolni, míg a jenkik erre képesek voltak, fõleg német és ír bevándorlókkal. Ez a háború volt a legszélesebb terjedelmû az elsõ világháborúig a nyugati történelemben. Milliós hadseregek küzdöttek egymás ellen, a harci cselekmények több mint 1 millió négyzetkilométernyi területen folytak. Vasutak és páncélosok elsõ ízben vettek részt harci cselekményekben.

Napóleon a 150 csatában szerzett tapasztalatai alapján úgy számolt, hogy a háborúban a szellemiek és az anyagiak úgy viszonyulnak egymáshoz, mint három az egyhez. Ha ezt elfogadjuk, a Dél vereségét az okozta, hogy a jenki anyagi fölény több mint háromszoros volt a Déllel szemben. Ez a háború számos tanulsággal szolgált Európa számára, de ezen tanulságok zömét nem vették tudomásul az európai fõvárosokban, melyek még mindig nacionalista kis államokban gondolkodtak és nem voltak képesek a nagytér gondolkodásra. Ez a háború megmutatta, milyen hatalmasok Amerika katonai lehetõségei, megmutatta a jenki karaktert, amely ettõl kezdve amerikai szellemiséggé vált, megmutatta a New York-i plutokráciának óriási mértékû hatalomra törését, röviden: megmutatta, hogy itt egy világhatalom alapjai lettek lerakva. Az egyedüli európai hatalom, amely tudomásul vette ezt, amely egyedül volt képes a nagytér-gondolkodásra, Anglia volt, és Anglia egész háborús magatartása a Déllel szemben - enyhén szólva - jóindulatú semlegesség volt. Angliát egyedül Oroszország magatartása akadályozta meg abban, hogy hadat üzenjen a jenki kormánynak. A déli kereskedelmi kalóz-flotta támadásai angol kikötõkbõl, angol felszereléssel indultak, és az "Alabama" legénységét még mindig angolok szolgáltatták. A jenki tengeri erõ miatt azonban a katonai beavatkozás túl nagy feladat lett volna Anglia számára. Ez olyan idõszakban mutatkozott meg, amikor Amerikának már nem kellett attól tartania, hogy valamelyik európai hatalom beavatkozhat Észak-Amerikában vagy a Karib-tenger térségében. Ám egyetlen európai hatalom sem hagyhatta figyelmen kívül az európai-orosz helyzetet, ezért az európai hatalmak csak "fölös" erejüket fordíthatták az Atlanti-óceánon túli ügyekre. Ekkor az amerikai erõ nagyobb volt, mint bármely lehetséges európai kombináció fölös ereje, tekintettel arra, hogy az európai hatalmak szemben álltak egymással.

Ez volt az amerikai izolációs politika tényszerû kezdete.

Bármilyen jogi megfogalmazásától teljesen függetlenül, Amerika politikai értelemben tényszerûen elszigetelõdött Európától, továbbá egy félteke kizárólagos hatalmává vált. Ez a tény (párosulva Amerika hatalmas belsõ területével) kialakította Amerikában a nagytér-gondolkodás lehetõségét, éles ellentétben Európa kicsinyes államszemléletével, ami már száz kilométert nagy távolságnak tekintett.

Természetesen az európai kicsinyes államszemlélet tette lehetõvé Amerika fejlõdését kezdetben és valamennyi késõbbi szakaszában. Ezt részletesebben tárgyaljuk az amerikai imperializmus történetében.

A KORMÁNYZÁS AMERIKAI GYAKORLATA

Amerika kormányzásának tényleges formája plutokrácia, de a felszínesen gondolkodók általában azt a technikát tartják igazi kormányzásnak, ami a plutokrácia hatalmát fenntartja. Amerika kormányzási gyakorlatának fontos évszáma az 1828. év. Ebben az évben választották Andrew Jacksont a kormány elnökévé, aki megválasztása után azonnal meghirdette a hivatalviselésnek, mint magángazdálkodásnak az eszméjét. A "gyõztesé a zsákmány" jelszóval mindörökre számûzte a hagyományos föderalista állami szolgálat eszményét. Ettõl kezdve a kormányzás a sikeres pártpolitikusok "zsákmánya". A Föderalista Párt utoljára 1828-ban jelent meg a választásokon, de a Szövetségi Legfelsõbb Bíróság irányítását a XIX. század közepéig kezében tartotta. Jackson megválasztása az elnökjelöltek kiválasztása arisztokratikus "kongresszusi választási" módszerének is a végét jelentette. Ettõl kezdve a pártok jelölõgyûléseken megegyeztek az elnökjelöltek

személyének kiválasztásában. A hagyományos erõk, amik korábban a Föderalista Pártban összpontosultak, szervezett csoportként nem jelentek meg többé a belpolitikában. Csupán a szociális téren volt maradandó jelentõségük, így az egész XIX. században nem volt európai jellegû konfliktus pártok és a Hagyomány, az Alkotmány kiagyalói és a monarchia, valamint az állam, az egyház és a hadsereg arisztokratikus erõi között. Amerikában, Angliában és az európai kontinensen az Alkotmány-eszme három különbözõ dolgot jelentett. Amerikában az Alkotmány a nép kezdetének jelképe volt. Angliában az "íratlan" Alkotmány az angol nemzeti szellem történelmének organikus kapcsát képviselte, amely összeköti a Múltat a Jövõvel. Az európai kontinensen az Alkotmány a hagyományellenes erõk gyûjtõpontját jelentette, szakítást az organikus múlttal, az állam és a társadalom elpusztítására irányuló igyekezetet. Amerikában nem volt Hagyomány, csupán Alkotmány, Angliában az Alkotmány és a Hagyomány ugyanazt jelentette, a kontinensen az Alkotmány és a Hagyomány egymás antitézisét (ellentétét) jelenti.

Amerikában a kormányzási gyakorlatot az a nagy jelentõségû tény határozta meg, hogy nem létezett amerikai állam, hanem csak magán- és pártpolitika. Angliában a kormányzási gyakorlat évszázadok alatt lassanként alakult ki, és az Angol Alkotmány csupán ennek a fejlõdési folyamatnak a rögzítése. A kontinensen az évszázadok során kialakult hagyományos kormányzási formát gyökeresen megváltoztatta a racionalista elgondolás, amely a minõséget a mennyiséggel helyettesítette, a Történelmet és a Hagyományt kiiktatta, és az ésszerûség pusztán papíron létezõ uralmát állította a helyébe, amely mindörökre garantálná az Ész, a Humanizmus, az Igazságosság és hasonlók uralmát. Következésképp Amerikában nem voltak olyan erõk, amelyek szemben álltak volna az Alkotmánnyal mint ilyennel, és ilyen erõk ma sincsenek, míg a kontinensen a Hagyomány hívei szembeszálltak az alkotmányozással mint ilyesmivel, mivel az egyszerûen az anarchia jelképe volt.

A történelmi gondolkodást jobban érdekli, hogy mit tesznek egy írott Alkotmánnyal, mint hogy az mit tartalmaz, és a kormányzási gyakorlat Amerikában ténylegesen teljesen független az Alkotmánytól, még akkor is, ha arra állandóan hivatkoznak a pártpolitikusok. Elõször is, az Alkotmány nem ismer pártokat, csak egyéneket. Nem láthatta az Alkotmány szövegezõje elõre, hogy kialakulhatnak olyan politikai ügyek, amelyek a tömegeket az eszmék, az ígéretek és a pénz alkalmazásával korlátozhatják. Nem ismerte az Alkotmány az általános választójog fogalmát sem, mivel teljesen feleslegesnek gondoltak megtiltani olyan dolgot, amit abban a korban mindenki egynek érzett az anarchiával. Ha az Alapító Atyák most visszatérnének, követelnék a pártok betiltását és a népre gyakorolt kényszerítõ hatásuk megszüntetését, megtiltanák a politikában való csoportos részvételt, és keményen korlátoznák a választójog megadását, vagyoni, képzettségi, faji és társadalmi kritériumok alapján, mivel ezek a korlátozások ténylegesen mind megvoltak, és az Amerikai Alkotmány szerzõi feltételezték ezeknek a folytatódását.
Amerika elsõ kormánya Washington és Hamilton kormánya volt. Hamilton már 1791-ben kidolgozta a központi kormányban "burkoltan benne lévõ hatalom" tanítását, mint a központi kormány erõsítésének eszközét. Ez természetesen teljesen ellentétes az Alkotmány betûjével és szellemével, amely "ráruházott" bizonyos hatalmat a központi kormányra és minden más hatalmat fenntartott az egyes államoknak. Ettõl kezdve két elgondolás különült el egymástól: az erõs központi kormány és az "állami jogok" eszméje.

Ez a probléma volt a gyújtópontja az egyes államok függetlenségi mozgalmának, elõször Északon, késõbb Délen, és az 1861-1865 közötti polgárháború elméleti megfogalmazása azon a jogon alapult, hogy az egyes államoknak joguk van kiválni az államszövetségbõl.

A kormányban a föderalista hagyomány utolsó képviselõje Marshall volt, a Legfelsõbb Bíróság elnöke. Õ azt a különleges elgondolást fogalmazta meg, hogy Amerikában a Legfelsõbb Bíróság felfüggesztheti az "alkotmányellenes" törvényeket. Ez a jogi eszköz nagy szerepet játszott az amerikai belpolitikában a XIX. és XX. században. Az ilyen bírósági döntések minden másnál jobban megerõsítették a központi kormányt. De a technika, amit Marshall kialakított, szükségképpen korlátozott volt, kizárólag negatív hatású. Felfüggeszthetett törvényeket, de törvényhozói hatalma nem volt. Éppen olyan alkotmányellenes volt, mint a pártok, a pártközi egyezmények, a széleskörû szavazati jog, a "burkolt hatalom" és a magánszemélyek uralma. A bírói hatalommal való ezen visszaélés egy újabb cáfolata annak a racionalista elméletnek, hogy az élet egy darab papíron megtervezhetõ, és a terv megvalósítható, mivel a darab papír ez esetben éppen azt kötötte ki, hogy a bírói hatalmat külön kell választani a törvényhozói hatalomtól.

Nem a logika, hanem a történelem tette képessé Marshallt arra, hogy ezt a bíró vétójogot bitorolja. A messzi múltban, a gyarmati történelemben merült fel elõször a "legfõbb törvény" fogalma. Abban az idõben ez minden gyarmaton egyszerûen a központi hatalom gyengítésének tendenciáját képviselte, mivel a "legfõbb" törvény a helyi törvényt jelentette, szemben az angol király törvényével, melyet személyes törvénynek tételeztek fel. A gyarmatokon a királyi kormányzók Európából jöttek, míg a bírák bennszülöttek voltak. Innen származik a "legfõbb törvény" és a "bírói felülvizsgálás" egyedülálló jogintézménye.

Ennek a régi gyarmati eszmének szükségszerû fejleménye az amerikai legalizmus. A gyarmatokon a törvény a Koronával való szembenállást jelentette, ezért az ügyvéd mintegy a köz védõje volt. Az Alapító Atyák zömével ügyvédek voltak, az Alkotmányozó Gyûlést majdnem kizárólag ügyvédek alkották. Az Alkotmány ügyvédi okirat volt, jogi nyelvezettel, amelybõl teljes mértékben hiányzott a politikai bölcsesség. Ezért a törvények bírói vétója Amerikában természetesnek tûnt és utat tört magának. Következésképpen kialakult az a különös gyakorlat, hogy mindenfajta problémát a jogrendszerekhez utalnak, és azt jogi elvek alapján kell kezelni. Az elmélet az volt, hogy a politikai, társadalmi, gazdasági, faji és egyéb problémákat ilyen módon pártatlanul, emberi elfogultság nélkül lehet kezelni.

Mindazonáltal a törvény a politika következménye. Minden bíróságot valamely politikai rezsim hoz létre. Ha a bíróság olyan hatalmat bitorol, amely többé-kevésbé függetlenné teszi, már ez is politika. De mindkét esetben a bírósági döntések a politika jogilag megfogalmazott következményei. Ezért az amerikai legalizmus története - alkotmányjogi formában - egyszerûen Amerika gazdasági-politikai történelmét tükrözi. Az elsõ szakaszban a központi kormányt erõsítõ döntéssorozat a föderalista politika megnyilvánulása volt. Ugyanebben a hagyományba illet a Dred Scott-döntés is 1857-ben, ami a déliek álláspontját tükrözte a rabszolgasággal kapcsolatban, mivel a föderalista állameszme nem szándékozott eltörölni a rabszolgaságot. Az ipari gondolkodás és a Pénz teljes gyõzelme után, 1865-öt követõen a döntések az ipari-pénzügyi kapitalizmus szempontjait képviselik. A szakszervezetek feltörekvõ kapitalizmusának törekvéseit a Legfelsõbb Bíróság állandóan meghiúsította. A különbözõ államoknak és a központi kormánynak a plutokrácia érdekei ellen irányuló törvényeit 1870-1933 között nem kevesebb, mint 300 alkalommal nyilvánította alkotmányellenesnek a Legfelsõbb Bíróság.

A bírósági felülvizsgálat jogintézménye nem alakulhatott volna ki, ha lett volna egy erõs központi kormány vagy egy igazi állam. Ez csak olyan országban alakulhat ki, amelyben a gazdasági tevékenység az uralkodó tényezõ, és hiányoznak az igazi politikai ügyek. 1861

elõtt csak egy igazi kritikus politikai probléma létezett, az Észak és a Dél közötti hatalmi egyensúly problémája. 1865 és 1933 között nem voltak igazi politikai ügyek, csupán pártpolitika létezett, ami csak egyéni vagy csoportérdekeket szolgált belpolitikai formában. A Dred Scott-döntés nem maradt volna érvényben akkor sem, ha nem tör ki a polgárháború, mivel az Észak-Dél konfliktus igazi politikai probléma volt, ami azt jelenti, hogy nem oldható meg másképpen, mint politikailag vagy háborúval, de semmiképpen sem jogi szertartással. 1933-ban újra igazi politikai probléma alakult ki, és sikertelenül próbálták azt jogi eszközökkel megoldani.

Ebben az évben zajlott le az a végzetes forradalmi változás, hogy a kultúratorzító csoport ragadta magához a hatalmat Amerikában. Az új rezsim nem szerezte meg azonnal a hatalmat a bíróságok felett, mivel a Legfelsõbb Bíróság tagjainak megbízatása egy életre szólt. A Legfelsõbb Bíróság az új rezsim minden fontos belpolitikai intézkedését megvétózta, egészen addig, amíg 1937-ben meg nem félemlítették a tagjait azzal a fenyegetéssel, hogy annyi új bírót fognak kinevezni, hogy le fogják szavazni az új rendszer ellenfeleit. Grant ezt 1870-ben sikeresen tette meg annak érdekében, hogy korlátozza a vele szemben ellenséges beállítottságú Legfelsõbb Bíróságot, s ezzel megmutatta, hogy az amerikai uralkodó erõk csak addig tûrik el a bírói felülvizsgálatot, amíg az õ érdekeiket szolgálja.

1936 után a Legfelsõbb Bíróság a forradalom irányítása alá került, és a politikai intézkedések bírósági megvétózása befejezõdött. Lehet, hogy a legalizmust jelszóként használták, vagy mint egy show-t feltámasztották, de tény, hogy a huszadik századot szabadjára engedõ erõk nem vették komolyan a legalizmust. A bírósági felülvizsgálat fegyverének volt egy bizonyos konzervatív hatása az 1933-as forradalom elsõ támadásainak idején, de ez negatív védekezés volt csupán. Egy határozott forradalom ellen csak alkotókészségekkel rendelkezõ mozgalom diadalmaskodhat, a politikát csak politika gyõzheti le.

A "hatalmi ágak megosztásának" elméletét a gyakorlatban úgy dolgozták ki, hogy az vagy azt jelenti, hogy minden hatalmi ágat ugyanazon érdekek uralnak, vagy azt, hogy a hatalmi ágak két, egymással szembenálló csoport kezében vannak. A huszadik század tekintélyelvû szellemisége véget vet a hatalmi ágak "szétválasztását" célzó próbálkozásoknak. Az üres elméletgyártás folytatódhat, de ez a politikai módszer halott, Amerikában éppen úgy, mint máshol.

II.

Ha eltekintünk attól a politikai konfliktustól, amely a polgárháborút kirobbantotta, Amerika az egész XIX. század folyamán igazi politika nélküli ország volt. A belpolitika egyszerûen üzlet volt, és azzal bármely csoport aktív módon foglalkozhatott, hogy saját érdekeit biztosítsa. A pártok mellett a "lobbizás" gyakorlata is kialakult. A lobby a nyomásgyakorlás eszköze a törvényhozásra a választások után. Magáncsoportok magánmegbízottakat küldenek a tisztségviselõkhöz, illetve képviselõkhöz tanácsadásra, akik szavazati ígéretekkel vagy pénzzel megvesztegetik õket, hogy egy bizonyos törvényjavaslatot támogassanak, felvessenek vagy ellenezzenek. Ezzel a módszerrel agrár csoportok, faji csoportok, gazdasági csoportok és mindenfajta társaságok szoktak élni. Az antialkoholista társaságok ezzel a módszerrel vezették be az egész országban az alkoholtartalmú italok gyártásának, árusításának, illetve szállításának tilalmát. Ez a politikai technika továbbra is folytatódik. A Föderalista Párt bukása után a XIX. század elején általános tendencia volt a szavazójog kiszélesítésére való törekvés, amit minden párt

támogatott, csupán a szociális-hagyományos erõk elleneztek. A pártok mindig a lehetõ legszélesebb választójogot óhajtják, mivel ez a választókat teljesen megfosztja hatalmuktól. Ha tíz ember dönt el egy választást, mindegyiknek van legalább valamennyi hatalma, de ha tíz millió ember alkotja a szavazók táborát, a tömegek a magasabb rendû elemeket megfosztják minden jelentõségüktõl. Amerika belsõ fejleményei a demokrácia változhatatlan mintáját követték, ami minden kultúrában és államban megfigyelhetõ.

A pártpolitika összefonódott a kereskedelmi szemlélettel, a racionalizmussal, a materializmussal és a gazdasági tevékenységgel. A Tekintély újjászületésének korszellemével a pártpolitika utat enged a tekintélyelvû formáknak, tekintet nélkül az elméletekre vagy az alkalmazott technikára. A hatalmat egyszerûen egy ambiciózus embernek vagy csoportnak kell átvennie. Amint az 1933-as forradalom mutatja, ez még egy kulturális szempontból idegen csoport is lehet. Amerikában a tekintélyi uralom létesítésének technikája tanulságos: a két kiépült párt, a Republikánus és a Demokrata Párt élvezte - különbözõ címen - a belpolitika monopóliumát egy évszázadon keresztül. Egy elszánt csoport számára az abszolút hatalom megragadására és megtartására egyszerû dolog volt behatolni mindkét pártba, és így a hatalom birtokosai ellenõrzésük alá vonták a belpolitika megnyilvánulásának egész eszköztárát. Az elnöki tisztségre csak két jelöltet lehetett állítani (ritkább esetben hármat). Ha ugyanaz a csoport állítja valamennyi jelöltet, ki van zárva még a lehetõsége is annak, hogy távozásra kényszerítik, legfeljebb forradalmi erõszakkal. Ez így is történt a valóságban, és ennek eredménye megmutatkozott az 1936-os, 1940-es, 1944-es és 1948-as választásokon.

A XIX. század folyamán, Amerika gazdasági megszállásának idõszaka alatt senkinek sem jutott eszébe a közélet egyik szelvényét sem politikailag hatékonnyá tenni. Ez a helyzet tette lehetõvé, hogy kialakult 48 közigazgatási egység, amely - elméletileg - mind megõrizte a maga "szuverenitását", és mindegyik minden témakörben saját törvényeket alkotott, saját adózási és oktatási rendszert hozott létre, saját bírósággal, rendõrséggel és gazdasági programmal rendelkezett. Az Egyesült Államokon belül 1947-ben 75 adókivetési egység létezett. Minden egyes egység csinálhatott államadósságot, és ezt a nagy magánbankokon keresztül kellett bonyolítani. Amerika államadóssága 1947-ben összesen nagyobb, mint az országban kivetett összes adók értéke. A közhatalom szerveinek éppen ez a nagy decentralizációja azt jelentette, hogy ugyanazok a korrupciós és hamisítási lehetõségek, amelyek a központi kormányzattal járnak, kicsiben több ezerszer megismétlõdnek.

Az 1933-as forradalom nem tûzte ki célul, hogy változtat ezen a helyzeten, hanem elsõsorban külpolitikai kérdések irányában mutatott érdeklõdést. E rezsim világpolitikai ügyekbe való beavatkozásának háttere az amerikai külpolitika története, ami a rezsim céljait részletesen megmutatja.

AZ AMERIKAI IMPERIALIZMUS TÖRTÉNETE

Amerika a maga kiterjedt birodalmát kevesebb vérontással szerezte meg, mint bármely más korábbi hódító nemzet a bolygónkon. Minden más hatalom, amely általa leigázott nép fölött uralkodott, súlyos harcok árán tett szert uralkodó helyzetére. Egy birodalom sem maradhat tartósan békében. A béke és a birodalom kizárják egymást. A legkeményebb háború, amelyet Amerika valaha is folytatott, elsõ háborúja volt, az 1775-tõl 1783-ig tartott. Lexingtontól a párizsi egyezményig hosszú, véres út vezetett. Ez a háború

bármelyik szakaszában ellenkezõ fordulatot is vehetett volna. Azokban a napokban az amerikai vezetés nem volt ellátva bõséges erõforrásokkal és óriási tartalékokkal, hogy egy háború késõi szakaszában a gyõztes oldalhoz csatlakozzék egy világméretû koalíció harcában egyetlen hatalom ellen. Nem volt abban az irigylésre méltó helyzetben, mint az a kártyás, aki elviheti a pénzét, ha nyer, de nem kell fizetnie, ha veszít. Ezek a vezetõk ebben a háborúban ténylegesen az életüket kockáztatták, ha veszítenek, a hóhér kötele várt volna rájuk.

Az a nép, amely ezeknek az elsõ amerikaiaknak a leszármazottait kiszorította és helyükbe lépett, ebben az esetben "háborús bûnösöknek" nevezné õket. Ezt a minõsítést a háborúban vesztes fél vezetõire találták ki. Nem voltak-e a függetlenségi háború vezérei "összeesküvõk az emberiség ellen", nem voltak-e "agresszív háború kezdeményezõi" meg minden egyéb? Nem lehetett volna-e könnyen összeterelni a tábornokok, propagandisták, államférfiak, ideológusok és pénzügyi szakemberek ezen kicsiny csoportját egy bírósági terembe egy éven át tartó "tárgyalásra", ahol egy elõre meghatározott ítéletet mondanak ki felettük? De a függetlenségi háború vezéreinek nem ilyen eljárástól kellett volna tartaniuk, mivel õk tényleges árulói voltak szuverén királyuknak, ezért tényleges joghatósággal rendelkezõ haditörvényszék elé lehetett volna állítani õket. .
Az amerikai telepesek csak azért gyõztek, mivel segítséget kaptak Franciaországtól és olyan nagy képességû önkéntesektõl, mint von Steuben, de Kalb, Lafayette, Pulaski. Ez a külföldi segítség döntõ volt. Angliának máshol nagyobb érdekeltségei voltak, ezért nem tudott kellõ katonai erõvel fellépni a gyarmati lázadás ellen. Az amerikai sikerhez az is hozzájárult, hogy Angliában létezett egy belsõ ellenzék, amely rokonszenvezett a gyarmatokkal. Howe tábornok szándékos tétlensége ennek a szabotálásnak csupán egyik megnyilatkozása volt.

Ez a hosszú, kemény háború jelentette az amerikai politikai függetlenség kezdetét. A 13 település, mint egy kígyó feküdt az atlanti - tengerpart mentén. A hátországra olyan európai hatalmak tartottak igényt, amelyeknek meg voltak számlálva napjaik a nyugati féltekén: Franciaország és Spanyolország. Spanyolország politikai hanyatlását Hidalgó, Iturbide és Bolivár forradalmi figurája tükrözte, ~ akik okozói voltak a spanyol birodalom felbomlásának a nyugati féltekén. Franciaország Napóleon uralma alatt feladni kényszerült azt a gyarmatbirodalmi eszmét, amely szerint Franciaország váltaná fel Anglia tengerek feletti uralmát (eredetileg ez volt Napóleon elgondolása), és ehelyett egy európai birodalom gondolatát tette magáévá, a Szent Római Birodalom újjáépítésének eszméjét, amelyet ezúttal Párizsból szándékoztak irányítani. E cél érdekében a csekély három millió dollárt érõ fegyverzet értékesebb volt Napóleon számára, mint a hatalmas Louisiana-i terület, és annak 1803-ban történt megvásárlása az amerikai szövetségi állam számára a legfantasztikusabb , haszonnal járt, amelyre csak egy hatalom valaha is szert tett. Nagy Frigyesnek hét kemény éven át kellett harcolnia a kicsiny Sziléziáért . és még két további háborút folytatnia a megtartásáért, Napóleon húsz éven át küzdött a hat hatalom koalíciója ellen a Nyugat-Európa feletti hatalomért, Anglia egy-egy fiával fizetett a birodalom minden négyzetkilométeréért - ez áll az imperializmus történetének minden lapján. De Amerika egy Nyugat-Európa méretû területet szerzett magának néhány csatahajó áráért. Az elsõ amerikaiak rejtett kálvinizmusa ezt nem egyfajta figyelemreméltó szerencsének, hanem az eleve-elrendelés, az isteni kegyelem jelének tekintette.

A barbár háborúban az amerikai merészség és a gót ösztönök mutatkoztak meg. Ez a háború azt is megmutatta, hogy a gyarmatok emberanyaga létre tudja hozni a sikeres imperializmus által megkövetelt embertípust: egy William Bainbridge-t, William Eaton-t, Edward Preble-t és Stephen Decatur-t.

Az 1812-es háború is hihetetlenül szerencsés volt. Az amerikai birodalomért megint Napóleon harcolt. Anglia, amelyet teljesen lefoglalt a szárazföld Kolosszusa, még arra sem volt képes, hogy elõnyösebb katonai helyzetét kihasználja Amerikában. Az 1814-es genti egyezményben katonai veresége ellenére Amerika volt a politikai gyõztes. Az Ausztriára vonatkozó szólás abban az idõben - némi átalakítással - már Amerikára volt érvényes: "Harcoljanak csak mások, te szerencsés Amerika, vásárolj!"

A nagy Hamilton éppen az amerikai államszövetség létrehozásakor javasolta Kuba bekebelezését, és ebben az évtizedben ezt mások is követelték, de ez 1900-ig nem valósult meg. De ebben az idõben történt valami, ami a történelem nagy arcátlanságai közé sorolható: 1823-ban napvilágot látott a Monroe-doktrína néven ismertté vált nyilatkozat, ami bejelentette, hogy Amerika a földgömb felére elõvételi jogot követel magának. Ezt a "doktrínát", mint a spanyol gyarmatbirodalom szétzúzásának eszközét, az angol flotta támogatta. Ha Anglia ellenezte volna, halva született elgondolás lett volna, de a Monroe-doktrína az angol politika érdekeit szolgálta és Amerikát az angol érdekek szolgálójává tette. De ezt nem ismerte fel Amerika, ahol azt gondolták, hogy az arcátlan nyilatkozat minden európai hatalmat megrettentett, mivel senki sem emelte fel a szavát ellene. Ezenkívül Dél-Amerika érdektelen terület volt a többi hatalomnak, ezért ez további észak-amerikai imperialista kalandok számára biztosított lehetõséget. így történt, hogy az amerikai külpolitikában lassanként megszilárdult egy sikerhagyomány, elterjedt a kálvinista életérzés, hogy Amerika eleve arra van rendelve, hogy mindent uralma alá hajthat, amit csak akar. Majdnem száz év telt el úgy, hogy ezt a "doktrínát" nem vonta kétségbe senki, és a száz év alatt kialakult Amerikában az a katonai erõ, amit a Monroe-doktrína feltételezett.

A külsõ eseményekkel egyidejûleg a "belsõ" imperializmus könyörtelenül folytatódott. Az amerikai kontinens bennszülöttei, akiket sem az európai hatalmak, sem az amerikaiak nem kérdeztek meg sohasem, hogy óhajtják-e a gyarmati sorsot, illetve a szövetségi állam létrejöttét, szüntelenül ellenálltak az amerikai imperializmus folytonos nyugati elõrenyomulásának. A rézbõrû indiánok ezen ellenállására az amerikaiak válasza ez a formula volt: "csak a halott indián jó indián". Az amerikai kereskedõk ellátták az indiánokat fegyverrel, puskaporral és lövedékekkel, így az indián háborúk a huszadik század kezdetéig folytatódtak. Az európai hatalmakkal ellentétben, akik óriási érdekeltségeiket pénz ellenében adták fel, az indiánok a maguk területét csak az amerikai túlerõnek engedve adták át. Ebben az idõben az amerikai elmélet és gyakorlat ugyanaz volt: a hatalom alkotja a jogot. Egyik szerzõdést a másik után kötötték az indián törzsekkel, melyekben lefektették a határokat, amiket az amerikaiak nem léphetnek át az egyesség szerint. Az amerikai imperialista ösztön mindegyik szerzõdést megszegte. Az ilyen szerzõdésszegések idézték elõ a Fekete Héják háborúját, valamint az egy évszázadig tartó háborúsorozatot, amiknek az eredménye egyedül az indiánok politikai megsemmisülése volt.

A harmincas években az amerikaiak beszivárogtak a Mexikói Birodalomba, és egy sikeres forradalom által Texas nagy területét elszakították Mexikótól. Nem egészen tíz év leforgása alatt ezt a területet bekebelezte az USA. A Nyugat-Európánál nagyobb területet csupán kis méretû harc árán ragadták magukhoz. Az Angliával 1842-ben kötött szerzõdéssel az észak-nyugati határt kiterjesztették. Oregont véglegesen 1846-ban kebelezték be.

De a közbeesõ idõben az imperialista ösztön Texasból Mexikón túl tekintett a Csendes-óceán irányában. Elhatározták, hogy megfosztják Mexikót területének kétharmad

részétõl, s mivel ez aligha sikerült volna szerzõdés vagy vásárlás révén, háborút terveztek Mexikó ellen. Mexikó azáltal lett okozója a háborúnak, hogy nem volt hajlandó teljesíteni az amerikai imperialista követeléseket. A rövid háború Guadalupe Hidalgó diktátumával ért véget, amely megfosztotta Mexikót a hatalmától.

Az 1850-ben Angliával kötött Clayton-Bulwer-egyezmény sajátosan a Közép-Amerikán keresztül húzódó amerikai csatornára vonatkozott, és mindenekelõtt ezen a területen egy amerikai vasútvonal kiegészítését eredményezte 1855-ben. Japán 1853-ban gyenge katonai ellenállása után "nyitottá" vált az amerikai imperializmus kereskedelmi oldala felé.

A polgárháború után az amerikai szövetségi állam meghiúsította Franciaországnak azt a próbálkozását, hogy Mexikót a saját birodalmához csatolja, és lehetõvé tette, hogy Miksa császár egy forradalmi egy kivégzõosztag elõtt fejezze be életét. Ugyancsak a háború után az amerikai imperializmus megszerezte Alaszkát is. A csaknem egymillió négyzetkilométernyi területet Amerika Oroszországtól olcsón vásárolta meg. Ugyanabban az évtizedben Mexikóval szemben újra határkiigazítást hajtottak végre, háborúzás helyett ezúttal csupán egy kis pénzösszeg lefizetése árán. Az ügylet "Gadsden kereskedelmi egyezmény" néven ismeretes.

Az amerikai imperializmus a XIX. század második felében mindenütt aktív volt: Hawaii-ban, Chilében, Kubában, Kolumbiában, Kínában, Japánban, Sziámban, Szamoában. Az amerikai flotta a világ gyarmati területein kénye-kedve szerint bombázta a külföldi kikötõket és szárazföldi csapataival partra szállt, amikor fegyveresen kellett biztosítani egy ország behódolását az amerikai imperialista kereskedelmi vagy területi követelések elõtt.

1890-ben véget ért a sziú indiánokkal folytatott utolsó háború. Ezt követõen az indiánok már csupán szórványosan, helyileg álltak ellen az amerikai imperializmusnak. Eljött Hawaii fordulatának ideje: egy azonnali "forradalom" készítette elõ Amerikához való csatolását. Ez csupán elõkészület volt egy minden korábbinál nagyobb méretû imperialista kalandra. 1898-ban megtámadták Spanyolországnak a Karib-tengeren és a Csendes-óceánon fekvõ birtokait. A spanyol-amerikai háború eredményeként a spanyol gyarmati birodalom nagy része Amerikához került: többek között az értékes Fülöp-szigetek és Kuba is. A Csendes-óceán szigetei közül . Tutuilát, Guamot, Wake-t, Midway-t és Szamoát gyors egymásutánban magukhoz csatolták.

II.

Mindezekkel kapcsolatban egy dolgot meg kell jegyeznünk: az f amerikai imperializmus tisztán ösztönös volt. Nem volt sem intelligens, sem intelligensen megindokolt, mint a korabeli európai imperializmus. Egyetlen közéleti ember sem támogatta sohasem egy amerikai birodalom felépítését, és kevesen ismerték el nyíltan, hogy Amerika imperialista hatalom. Igaz, a "nyilvánvaló rendeltetés" frázisa (mint az imperializmus miatti mentegetõzés) a huszadik század fordulóján divatba jött, de határozott imperialista politika, illetve program nem létezett. A gyarmatokat Amerika tervszerûtlenül, kizárólag ösztönös módon szerezte meg, tekintet nélkül az illetõ gyarmat elhelyezkedésére, jelentõségére vagy gazdasági értékére. William Jennings Bryan az imperializmussal foglalkozó, 1900. augusztus 8-ai beszédében óva intette Amerikát attól, hogy birodalmi pályafutásba kezdjen, mivel az lerombolná a kormányzás amerikai formáját. Többek között ezt mondta: "Nem utasíthatjuk el a Fülöp-szigetek önkormányzásának elvét anélkül, hogy gyengítenénk itt ezt az elvet."

De ezt a figyelmeztetést nem hallgatták meg: a bizalomnak azt a hagyományát, amely egy sikeres, kudarcmentes évszázad imperialista kalandjai során vert gyökeret, nem aknázhatta alá egy fenyegetõ beszéd. Bryan figyelmeztetésének ellenkezõ szempontja is süket fülekre talált. Amit õ "önkormányzáson" értett, nem volt más, mint az osztályharc szokásos, törvényesített polgárháborúja, ami szabadságot biztosít mindenkinek, hogy - a büntetõjog által megszabott határokon belül - mindenki mást kiszorítson a hatalomból és kizsákmányoljon. így az õ figyelmeztetése azt jelentette: egy imperialista nemzet nem lehet belsõleg szervezetlen és forma nélküli.

Mindazonáltal nem volt olyan amerikai társadalmi osztály, melyet a saját gazdagodásán kívül bármi más érdekelt volna, ezért ilyen kérdések iránt csupán néhány író érdeklõdött, mint például Homer Lea. Az imperialista helyzetek örökké változnak, az ellenkezõ helyzetre is fel kell készülni. Ebben az esetben a belpolitikai körülményeknek is rendben kell lenniük, ha a külpolitikai fejleményeket az ország vezetése kézben akarja tartani. Egy olyan országban azonban, ahol még a 'politika' szót is teljesen félreértik, ahol ez a szó korrupt gazdasági életet jelent, nem lehet elvárni, hogy a vezetõkben legyen annyi politikai bölcsesség, hogy átlássák: a birodalom háborút jelent, és a háború feltételezi a belsõ rendet. A valóságban nem is lehetett vezetésrõl beszélni. Minden négy évben a magángazdasági érdekeltségek képviselõinek újabb és újabb csoportja került hatalomra, így hagyományos értelemben nem volt sem belpolitika, sem külpolitika. A különbözõ csoportok nem egyeztek meg abban, hogy Amerika érdekei szempontjából mi az alapvetõ, mi lenne háborús ok, milyen hatalmak Amerika természetes szövetségesei, milyenek természetes ellenségei. A vezetõk mindig elsõdlegesen saját érdekeikkel foglalkoztak, annak a nagy problémának voltak megszállottjai, hogyan hosszabbítsák meg hivatalban töltött idejüket.

De Amerika szerencséje folytatódott. Noha saját féltekéjére szigetelõdön el abban az értelemben, hogy nem volt olyan világhatalom, amely képes lett volna megtámadni, de nem volt elszigetelt abban az értelemben, mintha ne küldhetett volna hadihajókat és szárazföldi csapatokat az egész gyarmati világba imperialista kalandokra. Sõt, amint a spanyol háború megmutatta, Amerika könnyen le tudott gyõzni minden európai hatalmat a nyugati féltekén.

A spanyol-amerikai háború jelezte, aminek árnyékát már a polgárháború elõre vetítette: Amerikának, mint világhatalomnak a megjelenését. Ezáltal hét világhatalom jött létre, a másik hatalom: Anglia, Franciaország, Németország, Ausztria, Oroszország, Japán volt. í Ezek közül csupán Anglia, Oroszország és Németország volt élvonalbeli világhatalom. Amerikát az élvonalból csupán földrajzi elszigeteltsége zárta ki. A keleti féltekén egy világhatalom ellen kizárólag szövetségesekkel együtt, alárendelt szerepben léphetett fel. Ez volt a megsemmisítõ háborúk korszaka kezdetének, a huszadik század elejének helyzete.

Egy teljes évszázadon keresztül (1800-1900 között) folytatta imperialista tevékenységét Amerika a Karib-tengeren, Dél- és Közép-Amerikában, az egész Csendes-óceánon és a Távol-Keleten. Az amerikai katonai befolyási övezet 1900-ban nagyobb volt, mint bármely más hatalomé, Angliát kivéve. Ám az amerikai imperializmus ösztönös természete miatt semmiképpen sem képezett amerikai birodalmat, így például a szomszédos, teljesen védtelen Kanadát nem kebelezte be politikailag az Amerikai Birodalomba. Mexikót sem hódította meg. Az amerikai ösztön megelégedett azzal, hogy Amerika egy bizonyos övezeten belül erõsebb, mint bármely más hatalom, ennek következtében ott a gazdasági felemelkedése biztosított. Az európai értelemben vett

birodalomépítés Amerikában ismeretlen volt. A nagyhatalmi struktúra eszméjét nem értették meg. Az amerikai birodalom kizárólag azért növekedett, mivel az amerikai imperialista ösztön nem ütközött ellenállásba.

Amerika a birodalmáért csupán egy nagyméretû háborút folytatott. Az 1775-ös elsõ háborúja a Függetlenségi Háború volt, és az 1812-es háborúját pontosabban második Függetlenségi Háborúnak lehetne nevezni. A polgárháború Dél felé kiterjesztette a jenki birodalmat, kizárta az észak-amerikai szárazföldön egy másik hatalom feltûnésének lehetõségét. Ez volt az egyetlen komoly imperialista háború, amelynek a jenki Amerikának birodalma építése évszázadában vállalkoznia kellett. A Közép-Amerika szárazföldi részein folytatott harcok, a mexikói háború, a Japánnal, Kínával vívott csaták, a Csendes-óceán szigetvilágán folytatott küzdelmek, a spanyol háború - mind-mind csekély veszteséggel járó vállalkozások voltak. Nem létezett korábban olyan imperialista hatalom, amely ily nagy területet és befolyást ily csekély véráldozattal szerzett volna. Mindezek ellenére ezt sem Európában nem értették meg, sem Amerikában. Az amerikaiak vagy szégyenkeztek, vagy önelégültek voltak birodalmuk miatt. Az európaiak vagy nem tudtak semmit sem a jenki imperializmusról, vagy pedig a bölcs, érett politikai gondolkodás eredményének könyvelték el azt. Sem az európaiak, sem az amerikaiak nem írtak és gondolkodtak sokat az új világhatalomról, lehetõségeirõl, lelkiségérõl, imperialista képességeirõl.

A világ többi részein jobban megértették az amerikai imperializmust. Japán különösen észrevette az amerikai politikai gondolkodás hiányát, ami Amerikát képessé tette arra, hogy teljesen negatív politikát folytasson, olyat, ami saját érdekei ellen irányul.

1900-ban Európában egész biztosan nem volt olyan kormány vagy magánszemély, aki lehetségesnek hitte volna, hogy Amerika két évtizeden belül 2 milliós hadsereget küld át az Atlanti-óceánon, hogy harcoljon egy Európán belül folytatott háborúban.

Az éles szemû politikai gondolkodók Amerikában észrevették volna, hogy az amerikai imperializmust az támogatja, hogy minden más világhatalom kölcsönösen a másik félteke helyzetében érdekelt. Ez tette lehetõvé, hogy az amerikai imperializmus a nyugati féltekén bármely más világhatalom beavatkozása nélkül elõre tudott nyomulni.

Nem volt olyan hatalom, amely képes lett volna meghiúsítani az amerikai akciókat a nyugati féltekén. Erre még Anglia is képtelen volt. De nem létezett amerikai uralkodó osztály, amerikai eszme, amerikai nemzet és amerikai állam sem. Az amerikai imperializmus nem értelmi úton szervezett erõfeszítés eredménye volt, hanem véletlenszerû tényezõk halmozódása, amelyek egyfajta imperialista ösztönbõl származtak, ami szerencsés háttérrel mûködött és nem ütközött erõs ellenállásba sohasem.

A jenki pénzügyi világnak nem fûzõdött érdeke ahhoz, hogy egy nagyszabású politikai struktúrát teremtsem, amely a Bering-szorostól Cape Horn-ig terjedne, nem volt érdekelt semmilyen amerikai birodalom létrejöttében. Személyes érdekeik számukra nemcsak legfontosabbak, hanem kizárólagosak is voltak. Amerika politikai vezetõi 1900 körül hivatali szolgálati idejük alatt a pénzügyi hatalmasságoktól függtek, mivel a pénzügyi hatalom abban az idõben az ipar és a szállítóeszközök feletti hatalmat is feltételezte. És a legnagyobb pénzügyi akciókat nem a dél-amerikai vagy közép-amerikai ügyekkel, hanem a nyugati-európai problémákkal kapcsolatban lehetett végrehajtani.

AZ AMERIKAI IMPERIALIZMUS
A MEGSEMMISÍTÕ HÁBORÚK IDÕSZAKÁBAN

Ebben az idõszakban a nyugati civilizáció az elsõ világháború nagy fordulópontja elõtt állt. Ennek a nagy eseménynek kellett lezárnia egy történelmi szakaszt, és útnak indítania egy másikat. A racionalizmus, materializmus, kriticizmus, a közgazdasági szemlélet, a demokrácia és a parlamentarizmus, röviden: a civilizációs válság elsõ szakasza végéhez közelgett, és ennek a válságnak egy új korban, az abszolút politika, a Tekintély és a történelmi szemlélet korszakában kellett feloldást találnia. Új áramlatok jelentek meg a nyugati élet minden területén, és ezek inkább a régebbi kor formáinak dekadenciájában, illetve összeomlásában, mint az új formák megjelenésében mutatkoztak meg. Csak egyetlen ember, az eljövendõ kor filozófusa fogalmazta meg ezeket a maguk teljességében. Miközben megírta munkáját a megsemmisítõ háborúk eljövendõ korszakáról és körvonalazta a Jövõ formáját az élet minden szférájában, a materialisták ilyen vagy olyan állásponttól indíttatva tagadták egy széleskörû háború lehetõségét, s miközben így beszéltek, 1914 augusztusában kitört az elsõ világháború.

Ausztria tárgyalássorozata Szerbiával 1914 júliusában a kabinetdiplomácia spanyol hagyományainak utolsó teljesítménye volt, ami ezt követõen örökre eltûnt a nyugati civilizációból.

A háború az egyik kor másikba való átmenetének csupán politikai vonatkozása, de mivel az élet számára a Cselekvés és nem a Gondolat a döntõ jelentõségû, a háború magába olvasztotta e világkorszak teljes értelmét. A háború kulturális vonatkozása a nyugati civilizáció a XIX. századi szintjének huszadik századi szintjébe való átmenete volt. Ez az angol világeszme eltûnését és a porosz világeszme diadalát jelentette, mivel Anglia belsõleg át volt itatva a nyugati civilizáció elsõ szakaszának Eszméjével - a racionalizmussal, materializmussal, a közgazdasági szemlélettel, a parlamentarizmussal, a nacionalizmussal -, és a porosz volt az a nemzet, amelynek az volt a rendeltetése, hogy a huszadik századnak megfelelõ formát adjon. Ez a kulturális konfliktus független volt minden politikai konfliktustól. ? Ezen Eszmék közül csak az egyik gyõzhetett - csak az egyik fejezte ki az új korszak Eszméjét. A porosz Eszme alternatívája a káosz. A porosz eszme kulturális szinten Anglia és Poroszország közötti háború nélkül képes lett volna gyõzni, a két ország ténylegesen politikai célok érdekében egymás szövetségese lehetett és maradhatott volna. A magasabb rendû fejlõdés kizárólag szellemi természetû, és annak csak a porosz gyõzelem lehetett volna az eredménye - ennek alternatívája a káosz az egész nyugati civilizációban.

A háború kirobbanására - groteszk módon - egy balkáni orgyilkosság adott alkalmat. A megelõzõ incidensek (mint például az, ami Fashodában történt) is adhattak volna alkalmat az elsõ világháború kirobbanására, és ilyen esetben a hatalmi megoszlás teljesen más lett volna, a szellemi-politikai következmények úgyszintén. Az I. világháború abban a formában robbant ki (ami egyáltalán nem volt. szükségszerû), hogy a világ összes hatalma szövetkezett Poroszország-Németország és annak egyedüli szövetségese, Ausztria-Magyarország ellen.

A háború elõtt kialakult kapcsolataik miatt az amerikai pénzhatalmasságok angol gyõzelem mellett voltak elkötelezve, és õk jelentették az amerikai plutokrácián belül az igazi erõt. A hivatalos "politikusok" semmit sem tudtak a külpolitikai bonyodalmakból, mivel ezeknek nem volt kihatása belpolitikai hatalmukra, és õket egyedül ez érdekelte. Amerika végzete az volt, hogy ebben az idõben egy kalandor állt a kormány élén.

Nemcsak elmulasztotta, hogy szembeszálljon a bankárok azon követelésével, hogy Amerika Anglia oldalán részt vegyen a háborúban, hanem személy szerint is azt hitte, hogy ez a háború az õ korlátlan ambícióját támogatja. Õ és kollégái találták ki a "Népszövetség" eszméjét, amelynek - terveik szerint - õ lesz a feje. Az angol kormány a reménytelen katonai helyzete miatt ebbe készségesen belenyugodott.

Most tûnt elõ teljes világossággal az amerikai imperializmus gyengesége. Az európai háború kirobbanásának pillanatával nyilvánvalóan elérkezett az ideje annak, hogy Amerika akcióba lépjen saját féltekéjén. Már háborúban állt Mexikóval, és befejezhette volna ezt a háborút anélkül, hogy egy hangot is hallott volna a többi világhatalom részérõl. Vagy - magasabb szinten - felajánlhatta volna jószolgálatát annak érdekében, hogy befejezõdjék a háború, amelyben egész Európa nyilvánvalóan elvész - Ázsia javára. Amerika még azt is megtehette volna, hogy a hadviselõ felek akarata ellenére véget vet a háborúnak, mivel kényszeríthette volna Angliát, hogy hagyjon fel a háborúskodással.

De Amerika nem szolgálta sem a saját, sem a nyugati civilizáció érdekét. Most kellett Amerika learatnia annak termését, hogy egy évszázadon keresztül szellemileg elszigetelõdött, elszigetelõdött a Történelemtõl, a Történelem szigorúságától, keménységétõl, kegyetlenségétõl és keserûségétõl. Mivel Amerika imperialista történelme során mindössze egy kemény háborút vívott (sohasem volt ellensége nagyhatalom, hiszen óriási birodalmát vérhullatás nélkül szerezte meg), sohasem alakított ki semmifajta politikai tudatosságot. A 'politika' szót nem értették meg, számukra az nem a hatalomért folytatott harc tényét jelentette. Nem létezett amerikai Állam, a hatalom gyújtópontja. Nem létezett uralkodó osztály az állam õrzõje. Nem létezett Hagyomány, a Nemzet irányt szabó öntudata. Nem létezett Nemzet, nem létezett Eszme, melynek szolgálatára szentelhette volna életét az amerikai kontinens emberáramlata. Hiányzott a politikai zseni, mivel 'gazi politika nem is volt, hanem csupán hivatalokért folyó piszkos személyi küzdelmek és megvesztegetések léteztek. Csak a bankárcsoport létezett és a világuralomról álmodozó, szerencsétlen Wilson.

Az állam vezetõi nem ismerték fel a háború igazi, szellemi jelentõségét. A háborúnak még a felszíni, pusztán politikai vonatkozásait sem értették meg. A realizmushoz legközelebb Boise Penrose nyilvános követelése állt: azért lépjenek be a háborúba, mivel Amerikának pénzügyi érdeke Anglia gyõzelmét követelik meg, ami nem látszott biztosítottnak amerikai beavatkozás nélkül.

Ha létezett volna egy uralkodó osztály - egy olyan réteg, amely létével a Nemzeteszme megvalósítására és szolgálatára van elkötelezve -, Amerika vagy kívül maradt volna a háborún, vagy véget vetett volna annak, hogy megmentse Európát. Egy uralkodó osztály nem tûrte volna a rémtettekrõl szóló propagandát, a hírek angol monopóliumát, a pénzes magánemberek és társadalmi csoportok módszeres erõfeszítéseit az amerikai beavatkozás kierõszakolására. Egy uralkodó osztály nem tûri el a külföldi propagandát, illetve a külföldi politikai tevékenységet hazai földön.

II.

A háború tisztán politikai vonatkozása a két politikai hatalom, Németország és Anglia közötti küzdelem volt. Ez jellemezte politikai szempontból az elsõ világháború elsõ szakaszát. 1916-ra a harc természete megváltozott, és egy Pitt, mint miniszterelnök ezt látta volna. Abban az idõben Nyugat-Európa Ázsia ellen fordult, de különösen Oroszország ellen. A világháború elsõ két évében Oroszország és az a számos többi

hatalom, amely Németország ellen harcolt, Anglia politikai céljait szolgálta. Ettõl kezdve azonban Anglia mellékszereplõvé lett, mivel Ázsia és Amerika hatalma ekkor már felülmúlta Angliáét. Minden hadihajó, amelyet Anglia elvesztett, Amerika és Japán erejét növelte. Minden elesett angol katona Oroszország, India, Kína és Japán erejét gyarapította. Anglia eljutott arra a pontra, ahol a katonai gyõzelem már nem eredményez politikai gyõzelmet. Ahhoz, hogy töretlenül kikerüljön a háborúból, egyetlen út vezetett: békét kötni 1916-ban.

Természetesen ugyanez érvényes volt Németországra is. Minden elpusztult német hadihajó Amerika és Japán erejét növelte, minden német hõsi halott az orosz és ázsiai erõt gyarapította a nyugati civilizációval szemben.

A fehér nyugati nemzetek nem viselhették el azokat a veszteségeket, amiket Ázsia és Oroszország könnyen pótolni tudott. A külsõ erõk 5:1 arányú túlsúlyban voltak a nyugati civilizációval szemben. Európa a maga belviszályával - Anglia háborújával Németország ellen - kollektív módon egyedül Ázsia, Amerika és Oroszország gyõzelméért harcolt.
Az amerikai felelõs személyek mindebbõl semmit sem láttak. Néhány gondolkodó és író, mint például Frank Harris és John W. Burgess mélyebben belelátott az igazi problémákba, mint bármelyik közéleti férfiú. Ezek közül csak William Jennings Bryan ellenezte ténylegesen egy ideig a beavatkozást célzó irányzatot.

Mi köze volt a háborúnak az amerikai imperializmushoz? Mit nyerhetett Amerika a háborúból? Európa nem volt Amerika ellensége: a politikai realitások is, a kulturális kapcsolatok is kizárták ezt. Az ázsiai Japán és Oroszország nem voltak Amerika szövetségesei, Amerika egyáltalán nem volt érdekelt ezek gyõzelmében. Amerika semmit sem nyerhetett azzal, ha bármelyik oldalon beavatkozik a háborúba.
Ez a beavatkozás egyszerûen azért történt, mert nem volt olyan, hogy Amerika. Egyedül gazdaságilag önérdekû magáncsoportok léteztek, volt egy laza kormány, amely a legerõsebb gazdasági csoportot képviselte, és senki sem értette meg átfogóan a politika világát és a Nyugat egységét és rendeltetését.

Ebben állt az amerikai imperializmus gyengesége: tervszerûtlensége, a Hagyomány hiánya, a politika hiánya, szervezetlenség jellemezte.

A Németország elleni angol politika ugyanaz volt, mint amit Napóleon ellen alkalmazott: az "erõegyensúly" politikája, ami Európát két egyenlõ erejû hatalmi csoport által megosztva tartotta, úgy, hogy minden háborúban az angol hatalomnak kellett döntõ tényezõnek lennie. Ez a politika már 1914-ben is ostoba, divatjamúlt volt mivel az orosz hatalom növekedése túlhaladottá tette. Azok, akik képesek voltak a nyugati kultúra vékony máza mögé pillantani (egyedül ez a kultúrmáz tette lehetõvé Oroszország számára, hogy a nyugati államrendszerhez tartozzék), és akiknek volt annyi ítélõképességük, hogy a vékony kéreg alatt helyesen tudták értékelni a fogvicsorgató ázsiai nihilizmust, azok tudták, hogy Nyugat-Európa népeinek hosszú távú érdekei azonosak, és a sok kicsi állam eszméje és az Európán belüli háborúk folytatódása végzetes lehet Európának a világban elfoglalt kizárólagos hatalmi helyzetére és minden egyes európai államra.

Ilyesmi teljesen ismeretlen volt a gazdasági megszállottságban lévõ Amerika számára, ilyesmire nem is gyanakodtak, ilyesmire még álmukban sem gondoltak. Amikor Amerika belépett a háborúba, a nép karnevál-szellemben reagált, mintha egy újabb sportágról lenne szó.

Amerika nem szûrt le semmilyen politikai tanulságot a háborúból. Veszteségei majdnem a semmivel voltak egyenlõk - jóllehet a front hosszúságához és a háborúban eltöltött idejéhez arányítva nagyobbak voltak, mint bármely európai hatalom veszteségei -, és azzal az elgondolással zárta le a háborút, hogy megnyerte azt. Természetesen a valóságban a háború vereséggel zárult Amerika számára, mivel a háborúhoz semmi köze sem volt. Az amerikai helyzet semleges volt, bármely beavatkozási politika ellenére.

A háború után Amerika együttmûködött az európai hatalmakkal (köztük Németországgal is) az oroszországi ázsiai bolsevizmus ellen. Két expedíciós sereget küldött: egyet Kelet-Szibériába, egy másikat Észak-Oroszországba, hogy harcoljon a bolsevizmus ellen, amelyet az európai háború szabadított rá Európára.

Minden anyagi segítség és minden emberáldozat, amellyel Amerika hozzájárult a háborúhoz, amerikai szempontból értelmetlen veszteség volt. Igaz, a háborúból sokkal erõsebben került ki, mint ahogy abba belépett, Oroszországhoz és Japánhoz hasonlóan. De a továbbiakban ezt a hatalmat eltékozolta a versaillesi konferencián és a washingtoni tengeri konferencián. Politikát nem értõ hatalom lévén, a háborúból eredõ új világhatalmi megoszlás iránt vak volt. Eldobta magától újonnan szerzett hatalmát, anélkül, hogy megismerte volna azt. Ez országos méretû tudatlanság volt, de egyéni tudatlansággal is párosult. Az ambiciózus, eszmegyártó Wilsonnak, aki nekiült, hogy új térképet készítsen a világról, Európa földrajzáról, etnográfiájáról és történelmérõl csak igen általános ismeretei voltak. Az európai gazdasági egyensúly kérdése ismeretlen volt elõtte, még azt sem tudta pontosan, hogy mi tartozik a nyugati civilizációhoz, és mi nem. Például Szerbiát és Lengyelországot nyugati "nemzeteknek" tekintette.

Amerika semmit sem tanult a háborúból, mivel azt "gyõzedelmesnek" gondolta, és azt hitte, hogy ez a gyakorlati próba bebizonyította politikája egészséges mivoltát. Ám azáltal, hogy az új politikai hatalmat kiadta a kezébõl, azt tanúsította, hogy nem fogta fel, mi az alapja a hatalom növelésének. Ha bármely más hatalom úgy cselekedett volna, mint ahogy ezt Amerika tette - tudniillik saját érdekei ellen harcol egy világháborúban -, összeomlott volna, és a területén a szomszédos államok megosztoznak. Ez Amerikával azért nem történt meg, mivel a saját féltekéjén elszigetelt volt.

Másodlagos jelentõségû ugyan, de meg kell jegyeznünk, hogy az amerikai hivatalos propaganda éppen olyan felszínes volt, mint az a jelmondat: "A világot biztosítani kell a demokrácia számára". Nem tartották szükségesnek, hogy az amerikai politikát összhangba hozzák az amerikai érdekekkel. Ez eléggé tanúsítja az amerikai politikai gondolkodás primitívségét. Említést sem tettek a nyugati civilizáció válságáról, a Jövõ formájáról vagy bármi más problémáról. A háborút a háború kedvéért vívták. Ugyanazt a késztetést érezték, mint Lincoln: ideológiai magyarázatot adni a háborúra. Minden háborúnak valamiképpen a demokráciával kellett kapcsolatban kerülnie. Ha szükséges volt, a cári vagy a bolsevista Oroszország egyaránt "demokráciának" minõsült. A függetlenül gondolkodó, Amerika jövõbeli reményét alkotó néhány koponyán kívül egyetlen csoport volt az, amely nem vetette alá magát ezeknek az idealista jelszavaknak és jelmondatoknak: a pénzügyi hatalmasságok csoportja. Számukra az eszmék csupán pénzszerzési alkalmat és eszközt jelentettek. És nem tettek-e szert tényleg nagy anyagi haszonra? Amerika nem veszthette el az elsõ világháborút katonailag mint ahogy nem nyerhette meg politikailag. Egy szóval: az elsõ világháborúba való amerikai beavatkozás a politikai irrealitás területéhez tartozó kalandor tett volt.

A versaillesi konferencia amerikai küldöttei nem tudták, hogy mi a konferencia tulajdonképpeni természete. Egyfajta teológiai-jogi ítélõszéknek tekintették, ahol erkölcsi kérdéseket döntenek el. Ez a kollektív hallucináció (amelyet az európai delegátusok a legcsekélyebb mértékben sem zavartak meg), eredményezte a versaillesi diktátum különös, moralizáló nyelvezetét. A diktátum nyelvezete amerikai volt, rendelkezései angol jellegûek. Az amerikaiak azt hitték, hogy zárszót írtak a Történelemhez, függeléket a világtörténelem legutolsó háborújához. Az angolok kiinduló állásaikat készítették elõ a következõ háborúhoz.

III.
A versaillesi konferencia tiszta eredménye teljes kudarc volt Európa számára. A kis államok megtartották politikai szuverenitásukat egymással szemben, ezzel megerõsítették, hogy a hatalom átszállt Európán kívüli területekre. Megvetették egy második világháború alapját, mégpedig az elsõ világháborúhoz hasonló módon. Annak érdekében, hogy még több alkalmat teremtsenek a második világháború kirobbantására, egy sereg mikroszkopikus "államot" hoztak létre. Kistér-gondolkodás volt napirenden. Ismét meghirdették a nacionalizmus idejétmúlt formáját, ami a Nyugat óriási vereségét eredményezte. Wilson és munkatársai ostoba ideológiája bekerült az európai politikai dokumentumokba. Bevezették a politikába a "bûnösség" kérdését, a "nemzetközi erkölcsiséget", a "szerzõdések szentségét" és más hasonló ostobaságokat.
Az egész európai térség felett azonban kiemelkedett a nagy tény: egész Európa, de különösen Anglia elvesztette a háborút.

Az elsõ világháború utáni világban négy hatalom létezett: Oroszország, Amerika, Japán és Anglia. A legerõsebb hatalom - hiszen ha tudta volna - Amerika volt, de - amint láttuk - új hatalmának nagy részét elvesztette. Ám a bebizonyított történelmi tényt (azt, hogy bármely angol-amerikai szövetségben bizonyos a teljes amerikai fölény) nem vonták vissza, és az egész Európa számára politikai útbaigazítás maradt.

Az európai összeomlás az egész amerikai népbõl erõs negatív reakciót váltott ki. Az amerikai nép lelke undorral fordult szembe az európai kalanddal, és nem akadt egyetlen óvatos politikus sem, aki szószólója mert volna lenni annak, hogy Amerika belépjen a "Népszövetségbe" vagy valamely kapcsolt szervezetébe. A bankárok nyerték meg a háborút, és nekik nem fûzõdött érdekük Wilson személyes világuralmi ambícióihoz.
De ezt a reakciót nem szabad az amerikai imperializmusról való lemondásként felfognunk. Arról nem lehet lemondani, mivel a néplélek ösztönébõl származik. Éppen azért utálták meg a háborút, mivel letérés volt az imperializmus útjáról.

Amerika imperialista menetelése folytatódott. Továbbra is amerikai haditengerészeti erõk mozogtak a Karib-tenger és a Csendes-óceán partjai mentén, bombáztak és szárazföldi csapatokat tettek partra, mint az elõzõ évszázadban. A kínai kikötõket megtámadták, de a japán kikötõket már nem, mivel az elsõ világháború Japánt nagyhatalommá tette, annak ellenére, hogy háborús erõfeszítései a semmivel voltak egyenlõk.

Az amerikai erõk a húszas években megtámadták, és évekre megszállták Nicaraguát. Alighogy elérték céljukat az amerikai csapatok Nicaraguában, 1927-ben Japánnal szövetkezve megtámadták Kínát. A háborúra alkalmat az adott, hogy Kína ellenállt a japán és amerikai kereskedelmi imperializmusnak. Egy nankingi amerikai olajüzem ágyúzásáért súlyos megtorlást alkalmaztak.

Imperialista harcai alatt Amerika támogatta a Kellog-paktumot. E hírhedt szerzõdés kitûzött célja volt leszámolni a háborúval. Maga a puszta tény, hogy számos nyugati kormány aláírta ezt a képtelen dokumentumot, komoly jele volt a nyugati civilizáció betegségének. Az elsõ világháborúban a XIX. század Eszméje egész Európa politikai veresége miatt a felszínen gyõzött a huszadik század Eszméje fölött. Ennek következménye az elsõ világháború után (Nyugat-Európában a káosz volt - a teljes szervezetlenség és a közélet részérõl a teljes meg nem értése azoknak az új gazdasági, szociális, szellemi és politikai problémáknak, melyeket a civilizáció fejlõdése és a háborús összeomlás idéztek elõ.

Az amerikai kereskedelmi imperializmus egész idõ alatt Dél-Amerikában és Közép-Amerikában tevékeny volt. Például 1931-ben forradalmak robbantak ki Panamában, Peruban, Chilében, Paraguayban és Salvadorban - mind ugyanabban az évben. A következõ évben Chilében újabb forradalom volt. 1931-ben amerikai magánszemélyek erõs befolyást gyakoroltak a spanyol helyzetre, és segítettek létrehozni azt az állapotot, amely az 1936-1939 közötti polgárháborúhoz vezetett. Kuba volt a másik - névlegesen független - ország, amely a saját bõrén érezte az amerikai imperializmus hatását.

Az amerikai imperializmus az elsõ világháború után ugyanazt a kettõs mintát követte, mint az elsõ világháború elõtt: egyrészt állandóan egyre nagyobb hatalomra törekedett, másrészt teljesen képtelen volt megszervezni, megtervezni, értelmileg feldolgozni a hódításait. Ennek a zavaros magatartásnak példája az "el nem ismerés" ideológiája, amely szerint Amerika nem hajlandó "elismerni" (bármit is jelentsen ez a szó) azt a területszerzést, amelyet egy másik hatalom "fegyveres erõvel" ér el. És mégis: az egész amerikai birodalom (eredeti bázisát is beleértve) az amerikai fegyveres erõ eredménye volt. Ez magában foglalja azokat a támaszpontokat is, amelyeket csak azért adtak el Amerikának, mivel azon a féltekén az amerikai katonai erõ túlsúlyban volt. De ezt a témát érintve elérkeztünk az 1933. évi amerikai forradalomhoz.

AZ 1933. EVI AMERIKAI FORRADALOM

Az 1775-1783 közötti amerikai Függetlenségi Háborút a résztvevõk két típusa két különbözõ szempontból szemlélte. Az alkotó gondolkodású vezetõ típushoz tartozók (Hamilton, Washington, Franklin, Rutledge) nemzetközi háborúnak tekintette, ami a kialakuló állapotban lévõ amerikai nemzet és Anglia között folyik. Ez az amerikai nemzet számukra új eszményt jelentett, és a különbözõ ideológiai jelszavakat és eszméket, amiket propagandaanyagként használtak, nem tekintették lényegesnek, hanem csupán az új nemzeteszme idõleges öltözékének. A vezetõk másik altípusa azonban, amelyet Sámuel Adams, Thomas Paine és Thomas Jefferson képviselt, a háborúban osztályharcot látott. Számukra a függetlenségi eszme csupán a racionalista irodalom egyenlõség-eszméje megvalósításának technikáját jelentette. Ezeknek az egyenlõségi eszméknek a megvalósítása mindig a féltékenykedés, gyûlölködés és szociális rombolás formáját öltötte magára Amerikában és Európában. Az osztályharcosok a háborút az egyenlõségért és nem az amerikai nemzeti függetlenségért folytatott küzdelemnek tekintették. Gyûlölték a monarchiát, a vezetést, a fegyelmet, a minõséget, az arisztokráciát, gyûlöltek mindent, ami felsõbbrendû és alkotó erejû.

A Hamilton vezérlete alatt álló, alkotó szellemû vezetõk lelkében élõ Nemzeteszme célja a nép egészsége és természetes organikus rendje volt felülrõl lefelé: a nép élén a monarchia és arisztokrácia áll, és a nép minden tagját születésétõl fogva a Nemzeteszme szolgálatára

kell nevelni. Már abban a korai idõszakban megalkották a tervszerû amerikai imperializmus eszméjét: a születõ szövetségi államnak kell majd uralkodnia az amerikai földrész hátországa fölött és a Karib-tengeren.

A fenti két eltérõ felfogás folytatódott Amerika történelmén keresztül. Az osztályharc önpusztító kulturális betegség, amely a civilizációs válság kezdetén lép fel és véglegesen csak ennek a válságnak a végén és a civilizáció második szakaszának, a Tekintély újjászületésének a kezdetén számolható fel. Amerika egész történelme, kezdetétõl egészen mostanáig a civilizáció elsõ organikus szakaszában zajlott, amely a nyugati kultúrában, 1750-ben kezdõdött, 1800-ban diadalmaskodott és bensõleg most érkezett a végéhez. Az osztályharcot Amerikában mindig természetes, normális jelenségnek hitték, és nem egy nagy kulturális válság kifejezõdésének, aminek kezdete, iránya és vége van.

A Jefferson által vezetett osztályharcos erõk az amerikai szövetségi állam megalapításának idején, 1789-ben, abban a különleges helyzetben voltak, hogy nem állt velük szemben ideológia. A Föderalista Párt 1828-as veresége után az osztályharc eszméje Amerikában már csupán nyers gazdasági ellenállásba ütközött, szellemi ellenfele nem volt. Ám az, hogy az osztályharc hozzáfogott Amerika hosszú távú elpusztításához, amibe sohasem kezdhetett volna Európában, nemcsak ennek, hanem ezen kívül a Nyugaton kívüli erõk jelenlétének is köszönhetõ. Ezek az erõk beleavatkoztak az amerikai közéletbe, és szükségképpen eltorzították: eltérítették nyugati eredeti mivoltától.

Maga a gyarmati jelleg - amint láttuk - nemcsak a birodalom központjától eltávolodó politikai tendenciákat hoz létre, hanem a kultúra anyaföldjével fennálló kapcsolatot is gyengíti, ahonnét a gyarmat belsõ élete származik. Ez teszi a gyarmatot olyan területté, amelynek alacsony fokú a kulturális érzékenysége és kicsiny az ellenálló ereje a kultúrán kívüli erõkkel szemben. A kultúra alatti és kívüli erõkkel szemben ez a kicsiny ellenálló képesség eredményezte a gazdasági megszállottságot, és tette lehetõvé a kulturális szempontból idegen elemek számára a példátlan térfoglalást az utóbbi fél évszázadban.

Az 1787-es Alkotmányozó Gyûlésen Benjámin Franklin amellett kardoskodott, hogy a tervezett Alkotmány tartalmazzon egy pontot, amely a zsidókat mindörökre kizárná Amerikából. A "humanizmus" és "egyenlõség" ideológusai semmit sem tudtak abból, ami Franklin szeme elõtt lebegett, egyáltalán nem ismerték a zsidókat (mivel még száz évvel késõbb is alig voltak zsidók Amerikában), ezért elvetették Franklin indítványát. Azt a figyelmeztetését, hogy ha kortársaik nem is, de leszármazottaik kétszáz éven belül a zsidók számára fognak dolgozni, nem hallották meg. Ezek az ideológusok csak "humanitásról" tudtak, és nem akarták tudomásul venni, hogy óriási különbség van egy adott világérzésen belüli és kívüli emberi lények között.

A XIX. század folyamán Nyugat-Európa minden részébõl, de különösen Angliából, Németországból, és Írországból vándoroltak be Amerikába. A század vége felé kezdõdött meg a zsidók bevándorlása, és röviddel ezután indult meg a balkáni szlávok, oroszok és keleti mediterrán népek áradata. Amerikában gyenge védekezõ eszközöket foganatosítottak: ilyen volt az 1890-es Bevándorlási Törvény, amely megállapította az egyes európai országokból bevándorolható népcsoportok maximális számarányát. Ez elõnyben részesítette az észak-európai bevándorlókat a szlávokkal és a közel-keleti népekkel szemben. Ám egyik óvintézkedés sem érintette a zsidókat, akik egy másik kultúrából származtak és statisztikailag láthatatlanul áramoltak a nyugati népekhez. A zsidók Amerikában az angolok, németek, írek és minden más nép számára biztosított számarány keretében érkeztek.

A kultúrparazitizmus körvonalazása során nyomon követtük a nagy számú néger, ázsiai nemzetiségû és indián jelenlétének következményeit. Ezekhez járultak hozzá azok a kelet-európaiak, akik nem voltak zsidók, és noha asszimilálódni képesek lettek volna, nem asszimilálódtak. A racionalizmus világérzése, ami a materializmusnak, a pénz-megszállottságnak, a Tekintély hanyatlásának és a politikai pluralizmusnak a szülõanyja, az asszimiláció ellen dolgozott. Mivel a kultúratorzítók társadalmi ereje és jelentõsége megnövekedett, ez utóbbiak az asszimilációt szándékosan feltartóztatták, hogy Amerikát szellemileg tagolatlan, megosztott és kaotikus állapotban tartsák. A nacionalista amerikaiaknak a bevándorlás, korlátozására vagy megszüntetésére irányuló erõfeszítéseit a kultúratorzítók meghiúsították.

1900 és 1915 között 15 millió idegen vándorolt be Amerikába. Nyugat-Európából csak kevesen jöttek. Majdnem minden bevándorló Délkelet-Európából, Oroszországból, Lengyelországból és Kis-Ázsiából származott. Ebben a tömegben a zsidók is jöttek akiknek a száma több millióra becsülhetõ. Az elsõ világháború : megszakította a bevándorlási folyamatot, de ez a háború után újra megkezdõdött és jelentõs mértékben felgyorsult az 1933-as európai forradalom következtében. Az Európából menekülõ vagy elûzött zsidók tömegesen érkeztek Amerikába.

Meg kell jegyeznünk, hogy a gyarmati területek alacsonyabb szintû kulturális zártkörûsége azt eredményezte, hogy az amerikai gyarmatokon 1737-tõl kezdve úgy kezelték a zsidókat, mint az európai embereket, jóllehet a racionalista politika csak egy évszázaddal késõbb diadalmaskodott a nyugati kultúra hazai földjén. Ennek egyedüli oka a gyarmatokon - természetesen - az volt, hogy a zsidók nem népcsoportként, hanem itt-ott elszórt egyedként voltak jelent, és mint furcsaságokat tekintették õket.

1890-tõl kezdõdött el a zsidók beözönlése Amerikába. A következõ 50 év alatt a kezdetben elhanyagolható arányban jelenlévõ amerikai zsidók száma a becslések szerint 8-12 millióra nõtt. Ebben f az idõszakban vált New York túlnyomó többségében zsidó fõvárossá. E zsidó bevándorlók közel 80 %-a askenázi zsidó volt. Elkerülhetetlenül elkezdõdött az amerikai reakció azon jelenségek ellen, amik ennek a rengeteg, sajátos világérzésû embernek a bevándorlását kísérték, akik azonnal befolyásolni kezdték az amerikai életet minden területen és minden szinten. Erre a reakcióra ügyes propaganda volt a válasz, amely az amerikai ideológiát a zsidó célok szolgálatába állította. A zsidó Israel Zangwill frázisa szerint Amerika "olvasztótégellyé" vált, és a kizárólag mennyiségi szemléletû amerikai ideológia meggyõzõvé tette ezt a képet a még mindig pénzmegszállottságban szenvedõ Amerikában.

Ugyanez a propaganda az 'amerikai' szó jelentését megváltoztatta: ez most már a bevándorlót jelentette, aki személyes körülményeit megjavította azáltal, hogy Amerikában költözött, és nem az Amerikában született lakosra vonatkozott, akit a bevándorló kiszorított a helyérõl. Ha az õslakos ez iránt ellenszenvet mutatott, "nem-amerikai" lett a neve. így az amerikai õslakosok mozgalmait (mint például a második Ku-Klux-Klan-t, ami 1915-ben alakult, mint az amerikai organizmus egyfajta reagálása az idegen test jelenlétére), többé-kevésbé sikeresen minõsítették "nem-amerikainak" az amerikai propagandaszervezetek, amik abban az idõben kerültek erõteljes kultúratorzító befolyás alá.

Az 'Amerika' és 'amerikai' szavak teljesen meg lettek fosztva szellemi-nemzeti jelentõségüktõl és kizárólag ideológiai értelmük lett. Mindenki, aki Amerikába érkezett, ezzel a puszta ténnyel amerikaivá vált, tekintet nélkül arra a tényre, hogy megtartotta saját

nyelvét, saját faji-népi közösségben élt, fenntartotta régi kapcsolatait Oroszországgal, Délkelet-Európával, a Közel-Kelettel és Amerikával kizárólag gazdaságilag áll kapcsolatban. Ám azok az amerikaiak, akiknek õsei már akkor is Amerikában éltek, amikor az új egységet a nyugati civilizációban még nem nevezték amerikai népnek, nem voltak minden további nélkül amerikaiak. Ha zártkörûséget követeltek vagy bármilyen nemzeti érzést tápláltak a lelkükben, "nem-amerikaiakká" váltak. Ez az átértékelés a kultúratorzítás változatlan, mindenhol és mindig fellépõ kísérõjelensége, a kultúratorzító elem személyfeletti életszükségletét tükrözi. A befogadó kultúra, illetve település értékei iránt a kultúratorzítók ellenséges érzülettel viseltetnek, hiszen ha elfogadnák és átvennék azokat, eltûnnének, mint magasabb egység. A zsidók asszimilációja azt jelentené, hogy nincs többé zsidó eszme-kultúra-állam-nemzet-nép-vallás-faj. Az amerikai nemzeti érzések elleni harcban a Zsidó Eszme harcol a léte fennmaradásáért a számára ellenséges nyugati civilizáció ellen. A zsidó vezetõk politikai ügyességének következménye, hogy a huszadik században képesek voltak azonosítani a Zsidó Eszmét Amerikával és az amerikai nacionalizmust "nem-amerikai" címkével tudták ellátni.

II.

Amerika belsõ története szempontjából négy évszámnak van " nagy jelentõsége. Ezek: 1789, 1828, 1865, 1933. Az elsõ évszám 1789 a településekbõl a szövetségi állam kialakulását jelzi, az Alkotmány elfogadása által. 1828 a Föderalista Párt, a szövetségi állam egyetlen tekintélyi ereje végleges vereségének az éve. 1865-ben történt meg a földrész teljes mértékû plutokratizálódása, de egyszersmind az amerikai nép sajátos jellegének kialakulása is. Mindazonáltal 1865-ben felnyílt az utolsó sorompó, ami útját állta addig Amerika gazdasági megszállásának, és megnyílt az út a kultúratorzítás elõtt, ami 1933-ban aratta végsõ gyõzelmét. A jövõ amerikai történelme úgy fogja számon tartani ezt az évet, mint az amerikai forradalom esztendejét - vagy pontosabban: mint az amerikai forradalom elsõ szakaszának idõpontját, mivel a kultúratorzítás ebben az évben kezdett behatolni az amerikai élet, kormányzás, hadsereg, közigazgatás és bíróságok fennmaradt területeire.

Mégis: ezt az évszámot nem méltatja figyelemre nemcsak az amerikaiak nagy tömege (ezen nincs mit csodálkoznunk), hanem az amerikai nemzeti érzés számos õrzõje sem.

A felszínen az események mélyebb jelentõsége nem tárult fel azonnal. Az amerikai lakosságnak és a külvilágnak úgy tûnt, mintha csupán a közigazgatás változott volna meg, az egyik párt uralma helyébe egy másik lépett. Az óriási méretû forradalom, ami egy európai országban háborút okozott volna, lopakodva, láthatatlanul bontakozott ki a politikailag öntudatlan Amerikában.

Az új rezsim mindjárt az indulásnál jelentõs ellenállásba ütközött, mivel belpolitikai szükségszerûségbõl olyan program megvalósításába kezdett, ami az amerikai nemzeti érzés számára ellenséges és mindenképpen romboló hatású volt.
A kulturális szempontból idegenek éles politikai ösztönei az amerikai pártküzdelmek technikájának tökéletes mestereivé avatták õket: az erõk az egymással szembenálló pártokat a saját monopóliumukká tették, ezért a választások ettõl kezdve pusztán látványossággá váltak, nem adtak többé lehetõséget igazi kormányváltásra, hanem csak az volt lehetséges, hogy az egyik kultúratorzító párt helyébe a másik lépjen.

A forradalom elsõ szakaszában a kultúratorzítók külpolitikai eszközöket alkalmaztak. Az amerikai kormány 1934-ben diplomáciailag elismerte a bolsevista Oroszországot és

Oroszország Litvinov-Finkelsteint elküldte Washingtonba, hogy üdvözölje a sikeres amerikai rezsimet. Ez volt az elsõ lépés az Európa elleni amerikai-bolsevista koalíció kialakulásának útján. A rezsim még a hatalom megtartásáért küzdött és csak óvatosan haladt elõre, mivel az 1936-os választások régi formája mellett még fennállt egy nemzeti forradalom kirobbanásának lehetõsége.

A nép belpolitikai érdeklõdésének engedve, a kultúratorzítók az 1936-os "választási" küzdelmek során a belpolitikai kérdéseket állították reflektorfénybe. Ez volt az utolsó olyan választás az amerikai történelemben, ahol még fennállt egy halvány lehetõsége a nemzeti forradalomnak régi választási technikák alkalmazása esetén. Ettõl kezdve a kultúratorzító rezsim a választásokat olyan módon rendezte meg, hogy ilyen eszközökkel meghatározatlan idõre állandósíthassa hatalmát.

III.
Amerikában és a nyugati civilizációban más helyen a kultúratorzítás csak arra volt képes, hogy torzítsa, irányából eltérítse és meghiúsítsa a befogadók lelkiségének megnyilvánulásait. Magát a lelkiséget sem meggyilkolni, sem átalakítani nem volt képes. Az amerikai önpusztító tendenciák, amelyek a racionalizmus és a materializmus züllesztõ hatásából eredtek, lehetõséget adtak a kultúratorzítás munkájára. A kultúratorzítás technikája az volt, hogy az önpusztító tendenciákat még dekadensebbé változtatta, és ugyanakkor mindig hivatkozhatott a racionalista tanokra, a civilizációs válság termékeire, mint züllesztõ tevékenysége félig-vallási alapjára.

Így az 1775-ös Függetlenségi Nyilatkozat "egyenlõség"-retorikáját és Lincoln, valamint más pártpolitikusok kegyes ömlengés használta fel, mint elméleti alapot az a "tolerancia"-propagandát amely arra tanítja az amerikaiakat, hogy semmilyen módon, még gondolatban sem alkalmazhatnak semmifajta megkülönböztetést a zsidókkal szemben. Ezt a propagandát terjesztik a legmagasabb hivatali helységektõl kezdve lefelé az otthonok, iskolák és templomok szintjéig.

A néger-mozgalom is hathatós eszköze a kultúratorzításnak, és 1 mint ilyet az 1933-as hatalomra jutásuk után rövidesen megszervezték. Ugyanígy, a legújabb jövevények számos csoportját mesterségesen megakadályozták abban, hogy asszimilálódjék és amerikaivá váljon, mivel Amerikában minden idegen gondolkodású csoport a kultúratorzítás érdekeit szolgálja. így például a lengyel bevándorlók 1939 õszén igen hasznos háborús agitációt fejtettek ki. Ezen idegen csoportoknak a hasznossága könnyen elképzelhetõ, ha tudatosítjuk, hogy 1947-ben Amerika teljes lakosságának mindössze 3/4 része állt Amerikában született fehér emberekbõl, hogy a népesség mindössze 55%-ának volt mindkét szülõje amerikai születésû, míg több mint 20 %-ának egyik szülõje idegen és a lakosságnak majdnem 15 %-a külföldön született személyekbõl áll. Több mint ezer idegen nyelvû újság és folyóirat jelenik meg Amerikában, negyven különbözõ nyelven. Mindennek eredménye az Amerikában születettek teljes védekezésbe szorítása, a kultúratorzítók kiváltságos helyzetbe emelése, akik a legmagasabb lehetõségek szintjén testesítik meg az idegen eszmevilágot, az amerikai nemzeti érzés fokozatos züllesztését. Európában ilyen fokon nem lehetett volna kultúrát torzítani Európa magasabb fokú kulturális érzékenysége és magasabb szintû kulturális zártkörûsége miatt, még demokratikus-materialista viszonyok között is.
A kultúratorzításnak éppen a szellemi termékeit észre kell vennünk Amerikában az élet minden területén, mivel az Európában beavatkozó Amerika nem az igazi Amerika, amely még 1890-ben idézett hanem olyan birodalom, amely idegen kultúrájú vezetõrétegbõl és az alattvalók nagy tömegébõl áll. Ez utóbbiak között vannak amerikaiak, és majdnem

ugyanolyan számban idegen gondolkodású csoportok. Az alsóbb réteg szolgáltatja az Európába behatoló katonákat, de a behatolást nem amerikai agyak határozzak el.

A VILÁGSZEMLÉLET

A kultúratorzítás elleni amerikai ellenállás kiküszöbölésének technikája az egyformaság. Úgy intézték, hogy minden amerikai egyformán öltözködjön, egyformán éljen, egyformán beszéljen, egyformán viselkedjen és egyformán gondolkodjék. Az egyformaság elve a személyiséget veszélynek és terhesnek látja. Ezt a nagy elvet alkalmazták az élet minden területére. Az a fajta és az a széleskörû reklámozás, ami Európa számára ismeretlen, az individualizmus kiirtását célzó módszernek egy része. Mindenütt ugyanaz az üres tekintetû, mosolygós arc látható. Az elvet mindenekelõtt az amerikai asszonyokra alkalmazták: ruházatára, kozmetikumaira és magatartására. Az amerikai nõt megfosztották minden egyéni sajátosságától.

Kialakult egyfajta óriási, mindenre kiterjedõ irodalom, amely az élet minden problémáját mechanikusan, egyöntetûen kezeli. Millióknak adják el az olyan könyveket, amik elmondják az amerikaiaknak, "hogyan szerezz barátokat". Más könyvek arra tanítják õket, hogyan írjanak levelet, hogyan viselkedjenek nyilvánosan, hogyan szerelmeskedjenek, hogyan játsszanak, hogyan tegyék egyformává belsõ életüket, hány gyermekük legyen, hogyan öltözködjenek, sõt még azt is elõírják, hogyan gondolkodjanak. Ugyanezt az elvet kiterjesztették a felsõoktatásra is. Azt az álláspontot soha, senki nem vonhatja kétségbe, hogy minden amerikai fiúnak és lánynak joga van "fõiskolai képzettségre". Csak Amerikában engedheti meg magának egy újságíró, hogy becsmérelje a magasabb fizikát, mert az kitermeli az arisztokrácia egyfajta típusát.

Nemrég versenyt rendeztek Amerikában a "Mr. Átlagemberrõl". Országos statisztikát alkalmaztak, hogy megtalálják a lakosság középszerû embereit, megvizsgálták a népesség házasság szerinti megoszlását, a családok létszámát, a falusi és városi lakosság megoszlását stb. Végül egy közepes méretû városban egy kétgyermekes férjet és feleséget választottak ki, mint "átlagos családot". Felvitték õket New Yorkba, meginterjúvolta õket a sajtó, ünnepelték õket. Kereskedelmi termékeket reklámoztak velük, és felmutatták õket mindazok csodálatára, akik úgy érezték, hogy valamiben nem ütik meg az átlagember mértékét. Megvizsgálták otthoni általános viselkedésüket, szokásaikat és életvitelüket, majd mindezeket általánosították. Megtalálták tetõtõl talpig az átlagembert, majd ennek gondolatait és érzéseit általánosították, mint kötelezõ átlagos gondolatokat és érzéseket. Amerikában az "egyetemeken" a férjek és feleségek elõadásokat hallgatnak a házastársi alkalmazkodásról. Az individualizmust még olyan személyes területen sem tûrik meg, mint a házasság. Amerikában a kultúratorzító mindenre egy bizonyos cselekvésmódon ír elõ. A férfiak nemezkalapjukat szalmakalapra váltják az évnek egy meghatározott napján, és egy másik meghatározott napon leteszik a szalmakalapot. A civil egyenöltözék ugyanolyan szigorúan elõírt, mint a katonai egyenruha vagy a liturgikus öltözék. Akik attól eltérnek, a gúnyolódás vagy a kérdezõsködés céltáblái. A mûvészetek egységes terv alapján összehangoltak. A 140 millió lakosú Amerikában nincs egyetlen állandó operatársulat, vagy színház. A színházak csupán "revüket", és újságírói szintû propaganda darabokat játszanak.

A többieknek csak a mozi marad, és mindenekelõtt ez a kultúratorzító felsõ réteg legerõsebb eszköze Amerika egyöntetûvé tételére.

Abban az országban, amely egy West-et, Stuart-ot és Copley-t termelt ki magából, egyetlen országos hírû festõ sincs, aki a nyugati festészeti hagyományokat folytatná. A festészetet az "absztrakciók", a festészeti elmebetegség és a rútság iránti elõszeret monopolizálják.

Igazi zene ritkán hallható Amerikában, mivel annak helyébe a négerek kulturálatlan dobverése lépett. Amint egy amerikai "zenei szakértõ" megállapította: "A jazz ritmus, amelyet a vad törzsektõl vettünk át, ugyanakkor igen kifinomult, elemi ritmus, ami megfelel a modern lélek állapotának. Szünet nélkül izgat minket, mint a templomi táncosok primitív dobverése. De a jazz nem áll meg itt. Ugyanakkor számba kell vennie a modern lélek ingerelhetõségét is. Mi a gyorsan ingerlõ, állandóan változó ingerlést szomjúhozzuk. A zenének van egy kiváló, igen régi eszköze az izgatásra, és az a szinkópák alkalmazása."

Az Irving, Emerson, Hawthorne, Melville, Thoreau és Poe alkotta amerikai irodalom ma teljesen a kultúratorzítókat tükrözi, akik a színdarabokba és regényekbe freudista és marxista motívumokat vittek.

A kultúratorzító rezsim teljesen szétzüllesztette az amerikai családi életet. Az átlagos amerikai otthonban a szülõknek kisebb a tekintélyük, mint a gyermekeknek. Az iskolák és az egyházak nem szorgalmazzák a fegyelmet. A fiatalok lelkének formálását teljesen a mozira bízzák.

Amerikában a házasságot a válás helyettesíti. Ezt nem azzal a szándékkal mondottuk, hogy meghökkentõ paradoxont mondjunk. A nagy városok statisztikája azt mutatja, hogy minden második házasság válással végzõdik. Az egész országra vonatkozóan 1:3 az arány. Ezt a helyzetet nem lehet többé házasságnak nevezni, mivel a házasság lényege az állandóság. A válási ipar nagy üzlet az ügyvédek, magándetektívek és más sarlatánok számára. Ezt megszenvedi a nemzet szellemi színvonala, ami az amerikai gyermekek érzelmileg közömbös viselkedésében tükrözõdik.

Számûzve lett a gótika lovagi lelkületén alapuló, a nyugati történelem évszázadainak kötelezõ tiszteletével párosuló nyugati erotika. A Wedekind-eszmény, a kultúratorzító, aki Európában a századforduló táján kötelezõ bohémságot hirdetett, valósággá vált az amerikai kultúratorzító rezsimben. Létrejött a puritánság ellentéte. Ebben az új életérzésben a szexuális dolgokban a puritán szemléletet csak azért hagyták meg, hogy gúny tárgya legyen a filmeken és az irodalomban. A torzítok átvették Baudelaire tételét: "csak a rosszban van boldogság", és a következmény az amerikai erkölcsiség egyre nagyobb méretû szétzüllesztése minden területen. Ebben az igyekezetében a torzító hasznos eszköze a jazz, mivel ez a primitív dobolás nem egyéb, mint az élvezetvágy megnyilvánulása a hangok világában, egy olyan világban, amely minden emberi érzelem kifejezésére alkalmas, akár magasrendû legyen az, akár alantas.

Ennek az általános elferdülésnek egyik része a fiatalság látszatát kelteni akaró mánia, ami széltében-hosszában elterjedt Amerikában. Mind a férfiak, mind a nõk, de a nõk különösen megszállottjai annak a gondolatnak, hogy elõrehaladott koruk ellenére is a fiatalság látszatát keltsék. A reklámipar erre épít, és ebbõl csinál üzletet. A "girl" az eszményi nõtípus. Az érett nõk szeretnének "girl" lenni, de fordítva ez nem áll. Kialakult egy "girl'-kultusz, ami a mozival, revüvel, jazz zenével, a válással, a család szétzüllesztésével és az egyformasággal együtt a nagy célt szolgálta: Amerika nemzeti érzéseinek megsemmisítését.

Az egyformasággal együtt jár az izgalomkeltés technikája. A sajtó mindennap új szenzációval áll elõ. Az általános cél szempontjából teljesen mindegy, hogy mi a szenzáció: lehet egy gyilkosság, egy emberrablás, egy kormánybotrány vagy háborús pánikkeltés. De a sajátos politikai cél szempontjából az utóbbi szenzációk a leghatásosabbak. A második világháborút elõkészítõ években a kultúratorzítók mindennap gondoskodtak egy új "háborús válságról". Ez odáig fokozódott, hogy végül a lakosság kész volt örömmel üdvözölni a háború kitörését, mert az enyhítette az egyre növekvõ idegfeszültséget. Amikor kitört a háború, a kultúratorzítók azonnal "világháborúról" beszéltek, noha csak három hatalom vett részt benne, és a legerõsebb hatalmak még semlegesek voltak. Ez természetesen azt a célt szolgálta, hogy az amerikaiakba belesulykolják azt a tudatot, hogy bármely állam belekeveredhet a háborúba, és ezzel egyengessék az amerikai beavatkozás útját.

Az izgatás, az élvezetek és az állandó változás hajhászása óriási éjszakai életet és olyan alvilági bûnözést hozott létre, ami az európai képzelet számára megdöbbentõ. Az amerikaiak lázasan sietnek áttérni az egyik dologról a másikra, ami kizárja a szemlélõdés vagy az egyéni mûvelõdés lehetõségét. Az egész lakosságnak majdnem 1%-a hivatásos bûnözéssel keresi a kenyerét. Az olvasás szeretetét számûzték Amerikából, mert az eszmény: "csinálni valamit". Ilyen körülmények között általában szó sem lehet egyéni mûvelõdésrõl, és az uralkodó tömegideálok korlátokat állítanak az ilyen körülmények ellenére mégis megszerzett személyes mûveltség elé. Az egész történelem, minden gondolat, minden esemény, minden példa arra szolgál, hogy bizonyítsa a tömeg-élet és az amerikai ideológia eszményi mivoltát.

II.

A XIX. századi Amerika racionalista és materialista légkörében még létezett egy nagyon gyenge kapcsolat az élet szellemi jelentése iránt fogékony, kifinomult gótikus nyugati hagyománnyal, de 1933 után, a kultúratorzító rezsim alatt Amerika teljesen kiábrándulttá vált. A világ és az élet végsõ realitását minden szinten materialisztikusan gondolják el. Az élet célja a "boldogság". Ennek szükségképpen így kell lennie, mivel maga az élet "csupán fizikai-kémiai folyamat" és olyan cikkek jelennek meg, amik azt tárgyalják, hogy a "tudósok" hamarosan felfedik az élet leírására alkalmas fizikai-kémiai "formulát".

A régi puritán vallás szerzõdésközpontú szemléletét, amely az Embert és Istent úgy tekintette, mint akinek kölcsönös kötelezettségeik vannak egymással szemben, szélsõséges formában ráerõltették az amerikaiakra. E szemlélet szerint az egész élet egyszerûen a jogi viszonyok váltakozásából áll. A hazafiasság egyszerûen jogi kötelezettség az "Amerika" nevû világvállalkozás iránt, ami egyenlõ az egész nyugati civilizáció torzítására irányuló küldetéssel, Európa "nevelésének" folyamatába illesztve. A nyugati értelemben vett hõsiesség ismeretlen. A hõs, akit a nép csodál, a nagykapitalista, aki a közvagyon nagy részét a saját egyéni vagyonává változtatta, vagy egy mosolygó filmszínész. Egy nagy szellemi mozgalom vagy egy nemzeti felkelés elõtt Amerikában értetlenül állnak, elõször is, mivel az amerikai történelemben semmi ehhez hasonló nem volt, másodszor, mivel a kultúratorzító minden ilyet nevetségessé tett. Az amerikaiaknak azt tanítják, hogy az élet abban áll, hogy baráti kapcsolatokat kell ápolni mindenkivel, annyi klubhoz és titkos társasághoz kell csatlakozni, amennyihez csak lehet, és minden gondolatot és erõfeszítést személyes szintre kell korlátozni.

Az élet és az irodalom eszményképe a "happy end". Az átlag amerikainak eszébe sem jut, hogy el kell viselni a legkeserûbb és legkeményebb sorscsapásokat is. Ezeken úgy akar úrrá lenni, hogy futó pillantást sem vet rájuk. A "happy end" irodalom központi figurája a

szerencsés ember, és nem az, aki csendben szenved és erõsebbé válik.

A Rendeltetés-teljesítés nyugati eszménye és a kultúratorzító ezt helyettesítõ "happy end" bomlasztó pótléka közötti ellentét az igazi központi eszméje annak a világszemléletnek, amelyet a kultúratorzító rá akar erõszakolni a földre terített amerikai népre és szülõanyjára, a nyugati civilizációra. E két eszmének kibékíthetetlensége a személyes szinttõl a közgazdasági, társadalmi, állami, vallási és erkölcsi szintig terjed.

A nagy nyugati életérzés annak a szükségességét jelenti, hogy mindenki azonos maradjon önmagával, õrizze meg híven azokat az értékeket, amelyekkel kapcsolatban nem lehet megalkuvás: Szellemiséget, a Rendeltetést, a Becsületet és a Fajt. A kultúratorzító eszménye, a "happy end" megalkuvó, gyenge, elfajult és a nyugati becsületérzés ellen lázadó magatartást tételez fel. Az üres tekintetû, mosolygó arc az egyforma gondolkodás és lelkület, az értelmetlen hajszolása a zajnak, változásnak és a szenzációnak, a pénz megszállottság, a pénz elõteremtése és elköltése, az elõbbrejutás minden szellemi normájának elvetése - mindez csupán tükörképe a "happy endet" hajszoló élet alapértelmezésének. A boldogságért meg lehet alkudni mindennel, oda lehet adni, el lehet adni mindent. A 'boldogság' szó azonos jelentésûvé vált a gazdasági és szexuális motívumok követésével. Ez feltétlenül kizárja, hogy valaki egyéni haszonnal nem járó harcot folytasson esélytelen helyzetben is, pusztán azért, hogy önmaga maradjon. A "happy end" életérzés kizárja az élet tragédiájának, az élet titkának és az Eszme erejének megértését és tiszteletét.

Minden ilyen jellegû eszme teljesen lehetetlen lenne az európaiak számára a huszadik században még akkor is, ha nem látták volna a második világháború borzalmas katasztrófáját, amelyben Európa meghódolt a kettõs elözönlés, a barbár és a kultúratorzító támadása elõtt. A nagy európai mûvészek, vallási gondolkodók és filozófusok sohasem áltatták magukat azzal, hogy az élet értelme a "happy end". A nyomorúságos, kegyetlen idõkben a nyugati ember arra edzi magát, hogy minél jobban el tudja viselni azokat a sorscsapásokat, amik reá várnak. Nem beszél sem a boldogságról, sem a boldogtalanságról, és nem próbál úgy menekülni a tények elõl, hogy elfordítja a fejét elõlük. A fej elfordítása nem megoldás, hanem csupán a tényekkel való szembenézésnek késõbbre halasztása. A "happy end-nek" csupán negatív jelentése van. Az élet tagadását, az élettõl való menekvést jelenti. Ezért nem más, mint csalás, hazugság.

A kultúratorzító által Amerikában szándékosan állandósított faji káoszt, amely az amerikai nép feletti uralmat biztosítja a számára, csakis az amerikai nép nemzetietlenné tételét célzó program teszi lehetõvé. Ez a program azzal az iskolai propagandával kezdõdik, amely azt hangoztatja, hogy Amerikát nem az amerikaiak gyarmatosították, tették lakhatóvá és hódították meg, hanem az idegen népek nagy keveréke. Azt tanítják, hogy a zsidók és a négerek döntõ befolyást gyakoroltak az "amerikai álomra". New York Államban tilos Shakespeare "Velencei kalmár"-ját tanítani az iskolákban. Az elfajulást célzó egész program folytatásának elõfeltétele a lélekellenes és nemzetellenes "happy end" eszme támogatása, a vele járó gazdasági és szexuális megszállottsággal és társadalmi atomizálódással együtt.

A fajok és a nemzetek legmagasabb szinten az erõteljes egyéniségekben nyilvánulnak meg, akikben az elsõdleges nemzeti jellegzetességek megtestesülnek, és óriási jelképes történelmi jelentõséget nyernek. A kultúratorzítóknak az amerikai nacionalizmus megsemmisítésére irányuló erõfeszítése ezért az individualizmus elleni támadás formájában jelentkeznek. Nem a torz, egészségtelen individualizmust támadják, hanem

csak azt a fajtáját, amely történelmileg hatékonynak bizonyult - azt az individualizmust, amely egy magasabb rendû Eszmét összpontosít magában, és annak szolgálatára szenteli magát.

Ezért lett a legmagasabb rendû társadalmi érték "együtt menetelni a néppel". A független, erõs jellemû ember nem kívánatos, a középszerûség az eszmény. A társadalom természetadta, organikus rétegzõdését az egyetemes szellemiség, minden társadalmi osztály számára ugyanazon értelmi táplálék helyettesíti. Ez a szellemi táplálék megint csupán mennyiségi értékmérõvel van értékelve. Ahogy az a legjobb termék, ami leginkább reklámozott, éppen úgy az a legjobb könyv, aminek a legnagyobb a forgalma. A legjobb újság, illetve idõszaki folyóirat az, ami a legnagyobb példányszámú. A mennyiségnek a minõséggel való ezen azonosítása a tömegeszmének, az egyén tagadásának tökéletes megnyilvánulása.

A boldogság-betegség természetes következménye a pacifizmus. A kultúratorzító számára csak az eszmei pacifizmus kívánatos, mivel jól tudja, hogyan használja ki a született amerikai harci ösztöneit. Az eszmei pacifizmus voltaképpen háborús propaganda. Az ellenséget azonosítja magával a háborúval, és azt állítja, hogy amikor ellene harcol, a háború ellen harcol.

Természetesen Hollywood szellemisége képtelen arra, hogy egy népet a komolyságra, az áldozatvállalásra, hõsiességre és a lemondásra lelkesítsen. Ezért a második világháborúban az amerikai katonákat a harctereken a képeskönyvek, a csokoládé, az üdítõitalok, a sör, a vurlitzerek, a filmek és mindenfajta játékok óriási, véget nem érõ áradatával látták el.

A megalapozás munkája nem mellõzhetõ. Ezért a nyolc évi elõkészítés ellenére, melynek során filmen, sajtón, szónoki emelvényen és rádión keresztül a legerõteljesebb érzelmi propagandát fejtették ki, amit csak valaha a világ látott, sohasem volt háborús lelkesedés az amerikai népben, és negatív érzés volt azokban a katonákban, akiket a második világháborúban Európa ellen küldtek.

Abból a 10 millió emberbõl, akik a fegyveres erõk tagjai voltak kezdettõl fogva végig Amerika rövid második világháborús részvétele során, nem egészen 600 000 volt önkéntes. Majdnem kétszer ennyi önkéntes jelentkezett egyetlen európai nemzet fele ennyi emberébõl egyetlen év alatt az elsõ világháború alatt. Az amerikai önkéntesek nagy része értesült arról, hogy a közeljövõben behívják õket, és a látszat kedvéért lettek önkéntesek.

A Rendeltetés-teljesítés nyugati eszméje, azzal a belsõ erkölcsi paranccsal párosulva, hogy becsületesnek kell lenni és hûségesnek a meggyõzõdéshez, azt jelenti, hogy a tömeg természetesen ellensége a becsületes embernek. A magasabb rendû eszme nem kell mindenkinek, minden alkotókészség kevesek sajátossága. Magasrendû erkölcsi tartalmú tettekre nem mindenki képes, és aki képes ilyenre, nincs oka, hogy szégyellje, nincs oka, hogy lemondjon szellemi értékeirõl, mosolygós képet vágjon és elfogadja a belsõ üresség világát, az "együtt menetelni a néppel" eszményt - még a saját lelkének árán is.

Még az olyan nagyarányú rombolás és torzítás is sikeresen megvalósították, ahogy azt Amerikában sikeresen megvalósították, csak a kisebbség feladata lehet. Az amerikai és külföldi tömegek pusztán tárgyai a torzításnak. Azon organikus egység, amely Amerika szétzüllesztését életküldetése egyik részének tekinti, legfeljebb csupán 10 %-át teszi ki az Egyesült Államok népességének. És még e tíz százalékon belül is viszonylag kevés koponya, és a vezetõk megbízható rétege az, amely a valóságban meghatározza a zsidó

kultúra-állam-nemzet-vallás-nép-faj politikáját. E vezetõk számára saját népük nagy tömege csupán katonaanyagot biztosít abban a nem katonai háborúban, amely az egész világon folyik a nyugati civilizáció ellen. Nem kell azt gondolnunk, hogy ezeket a koponyákat valamiféle rosszaság vagy gonosz motívumok mozgatják. Számukra a nyugati civilizáció a kollektív rossz, a világ gyûlöletének foglalata és forrása évezredes üldöztetésüknek. Számukra a nyugati civilizáció kegyetlen, esztelen, szörnyszülött, baljóslatú erõ, amely a zsidó messiási eszme ellen dolgozik.

A NÉGEREK AMERIKÁBAN

A demokratikus-materialista viszonyok az organikusan szükségszerû civilizációs válság alatt jöttek létre, ezért önpusztító jellegûek. A kultúratorzítás abból származik, hogy egy organikus egység, amely nem vesz részt belsõleg a kultúra életében, de annak testében, illetve testén él, beleavatkozik egy kultúrparazita befogadójának életébe. Ha ez a kettõ párosul, egymás erõsségét növeli. Amerika példája mutatja legvilágosabban, hogy milyen sokféle káros következménye van ennek a kultúrbetegségnek egy olyan nép számára, amely nem állt ellen ennek sikeresen mindjárt a kezdetben.

Amerika népességének csak csekély többsége vitathatatlanul amerikai lelkileg, fajilag, nemzetiségileg. Lakosságának majdnem felét négerek, zsidók, nem-asszimilált, Délkelet-Európából származó népek, mexikóiak, kínaiak, japánok, sziámiak, közel-keletiek, szlávok és indiaiak alkotják. A szláv népcsoportokat az amerikai faj képes lenne asszimilálni, de a folyamatot mesterségesen feltartóztatta a kultúratorzító beavatkozása. A lárma, izgatás, szellemi egyöntetûség tömegeszményei és a rohanó életstílus, amikben az amerikaiak ezekkel a nem asszimilált idegen népcsoportokkal osztoznak, nem képviselnek semmifajta asszimilációt, mivel maguk ezek a jellemzõ vonások nemzetközi jellegûek, demoralizáló hatásúak, lerontják az egyéniséget, az államot, a népet és a fajt.

A négerkérdés egyike annak a számos faji ellentétnek, ami megoldásra vár Amerikában. A négerek primitív, elégedett népet alkottak, amikor a polgárháború következtében megfosztották õket korábbi biztonságos életüktõl és bérrabszolgákká váltak egy ipari civilizációban, melynek problémáival semmiképpen sem voltak képesek megbirkózni. Nem volt sem dinamizmusuk, sem rombolási küldetéstudatuk. Abban az idõben mintegy négy és fél millióan voltak és közel mind a déli államokban éltek, ahol a társadalom élete a jelenlétükhöz volt igazítva, a négereket a fehér emberektõl teljesen elkülönítve tartották. Egyik oldalról sem kívánta senki sem megzavarni a fajok közötti viszonynak ezt a természetes alakulását.

Egy pénzben gondolkodó kapitalista számára azonban egy néger kizárólag "olcsó munkaerõt" jelent, illetve kilátást egy kis kölcsönre. A Pénz Ura semmit sem tud a nemzetrõl, néprõl, fajról, kultúráról. Õ "realista", ami primitív értelmi szinten azt jelenti, hogy a jelenleg létezõ dolgokat teljes realitásnak tekinti. Természetesen í az, ami jelenleg van, azt tükrözi, ami a múltban végbement, a már * beteljesedett Eszmét képviseli. Az igazi realitás a mûködésben lévõ Jövõ, mivel ez ad az eseményeknek lendületet. Ezért a pénzben gondolkodó ember sohasem gondolkodik két-három nemzedékkel elõbbre, mivel a viszonyokat nagy vonásokban állandónak hiszi, még akkor is, ha a közvetlen viszonyokat meg akarja változtatni.

A polgárháború után egyre több néger ment át az északi államokba. Ezt a mozgást nagyon felgyorsította a két világháború, amikor a négerek milliói mentek Északra, hogy helyettesítsék a besorozott fehér munkásokat az északi ipari vidékeken. Ezt a

proletarizálódási folyamatot erõsítette, hogy az északi vállalkozók gyáraikat Délre telepítették, hogy "olcsó" néger munkaerõt alkalmazhassanak, és nagy haszonra tehessenek szert.

A néger bérrabszolgává válása teljesen demoralizáló hatású volt: a négert elégedetlen proletárrá tette és mélységes faji keserûséget hozott létre benne. A néger lelke primitív, gyermeteg maradt a nyugati ember ideges és bonyolult lelkiségéhez képest, amely hozzászokott, hogy a pénz és a civilizáció kategóriáiban gondolkozzék. Ennek következtében a néger a fehér társadalom terhévé vált.

A négerek között a házasság szinte ismeretlen, a nõknek sok' gyermekük születik. A nagy városokban a négerek között - számarányukat figyelembe véve - megközelítõleg tízszer annyi a bûnözõ, mint a fehérek között. A társadalmi betegségek általánosak a faj körében, mind a kórházak, mind a börtönök lakói között aránytalanul sok a néger. A néger számára természetes a primitív erõszak, a bûncselekmények elkövetése miatt nem szégyelli magát. Az északi városok néger negyedei veszélyeztetik a fehérek életét.
A bolsevizmus és a kultúratorzítás nem hagyta ki számításaiból a négerek sajátosságait, amik alkalmas eszközt jelentenek a belsõ züllesztéshez és a fajok közötti harchoz. A déli államokban a négerek ellen indított büntetõperekkel kapcsolatban mindig megkezdõdik az "egyenlõséget" és a "toleranciát" hirdetõ, széleskörû és erõteljes kommunista propaganda.

A Kommunista Párt ügyvédet küld a bûncselekményekkel vádolt négereknek.
Minden primitív fajhoz hasonlóan a néger faj igen termékeny és erõteljes ösztönökkel megáldott. Jelenleg - a mulattokkal együtt - megközelítõleg 14 millióan lehetnek. Amerika egész lakosságának ez a 10 %-a a kultúratorzítók programjának segédcsapatát jelenti. Ez a tömeg politikai szempontból egységes szervezetet jelent: a négerek mindig támogatták a Roosevelt rezsimet, amint 1933-ban hatalomra került. A négerek voltak a kultúratorzító rezsim legtöbb forradalmi tevékenységének gyújtópontjai. A kultúratorzító idõrõl-idõre a nyilvánosság elõtt felvet egy-egy faji problémát, s a fehér déli embert teszi meg közellenséggé és a négert a "demokrácia" hõsévé. Ez egyre komolyabb méretû faji háborút eredményez az északi és déli városokban.

A négerek szenvedték meg legjobban, hogy a pénzben gondolkodók rabszolgái lettek, majd besorozták õket a kultúratorzító faji háborús programjának katonái közé. A néger boldog, mélységesen és primitív módon vallásos, gyapotültetvényeken dolgozó, a nyugati ipari társadalom dinamizmusától teljesen elszigetelt és megvédett rabszolgából a faji háború és osztályharc elégedetlen, beteges lelkû harcosává változott. Élete színhelye a gyár, a kórház, a menhely, a börtön és az utca lett. Ez az új néger típus komoly veszélyforrás: a kultúratorzító beilleszti követelési programjába, a bolsevista a maga ideológiájába, és dinamikus vezetése alá vonja. Egy néger író nemrég a következõket mondta: "A ti országotok? Hogyan lett a tiétek? Mi itt voltunk már akkor is, amikor az elsõ fehér bevándorlók megérkeztek. Ide hoztuk hármas tehetségünket és elegyítettük a tiétekkel: a harmóniák és melódiák nélküli országot megajándékoztuk a költészet, a dalok és a lágy, élénk melódiák iránti tehetségünkkel, ennek az óriási, gazdag országnak a földjét verejtékes munkával, izomerõvel mi hódítottuk meg, és a vadonokat mi gyõztük le kétszáz esztendõvel korábban, mint ahogy a ti gyenge fehér kezetek megtehette volna azt. Harmadik ajándékunk a lélek tehetsége. És ezek semmit sem érnek? Nem mûködnek talán és nem versenyeznek a ti tehetségetekkel? Válhatott volna-e Amerika Amerikává néger népessége nélkül?" Ez nem csak egy mulatt véleményét tükrözi, mivel ezeket az eszméket a négerek millióinak verték a fejébe a városokban ?- nem beszélve a gyenge ösztönökkel rendelkezõ fehér lakosokról és a faji háborúba ezeket az eszméket belevivõ és ilyen

módon bátorító liberálisokról.

A négereknek eléggé erõs akaratuk van ahhoz, hogy érvényt szerezzenek követeléseiknek. Ma a közélet minden szintjén vannak négerek: a különbözõ tisztségviselõk, bírák, hivatalnokok, munkairányítók, ügyvédek, orvosok és professzorok között.
Amerika számára a négerkérdésnek két szempontja van: a közvetlen és hosszú távú oldala. A közvetlen szempont: a néger mozgalom teljesen a kultúratorzítás szolgálatában áll, ami az amerikai belsõ bolsevizmus minden szakaszának irányítója. A közeljövõben egy méreteiben és követeléseiben óriási belsõ válsággal kell az amerikai népnek szembesülnie, amelyben az amerikai közélet számos problémája egyidejûleg fog jelentkezni. Ennek idõpontját senki sem tudja megmondani, de maga a válság elkerülhetetlen, mivel Amerika nem kivétel a magasabb rendû kultúrák és hordozó népeik ötezer éves történetében. Nyilvánvaló, hogy a négerek helyzete ellentétben áll az amerikai nép organikus létezésével.
A probléma hosszú távú szempontjára a született amerikaiak csökkenõ születési arányszáma és a négerek egyre növekvõ száma világít rá. A régi fehér elem abszolút számban csökken, és ez a folyamat már két évtizede tart. A közvetlen probléma szellemi-politikai jellegû, a távolabbi problémának szellemi-faji tartalma van.

A KULTÚRAKÉSLELTETÉS AMERIKÁBAN

Amint láttuk, a kultúrakésleltetés - lényegét tekintve - nem egyéb, mint a Jövõ tagadása. Ám a Rendeltetést nem lehet megtéveszteni, hanem csak azok lelkét, akik a halott viszonyokat, illetve ideológiákat életben akarják tartani, vagy életre kívánják kelteni. A kultúrakésleltetõk csupán a Történelem felszínén arathatnak gyõzelmet, és ott is csupán anyagi erejüknél fogva. Ha ilyen idõleges, felszíni gyõzelmet aratnak, ez csupán a mennyiség sikerét jelenti a minõség felett.

Mivel Amerika gyarmat volt, kisebb organikus ellenállást fejtett ki a kulturális betegségekkel szemben. Ezért nagyobb mértékben behódolt a késleltetõ hatások elõtt, mint ahogy ez a nyugati kultúra anyaföldjén valaha is elõfordulhatott volna. Amerikában a súlyosabb kulturális betegség, a kultúratorzítás mozgatta és lelkesítette ezeket a késleltetõ erõket, és nagymértékben támaszkodott ezekre, annak érdekében, hogy növelje azt a negatív hatást, amit az idegen torzító nyílt megjelenése eredményezne.

Az egyöntetûvé tett Amerika számára kötelezõen elõírt, népszerûvé tett világkép egyszerûen az elavult materialista világnézet, amit Európa már az elsõ világháborúval kinõtt. így az amerikai egyetemeken a mechanikus világszemlélettel összhangban, a biológiában a darwinizmust tanítják.

A szociológiában Millé és Spenceré az utolsó szó. A történelemben fenntartották a naiv, egyenes vonalú, ókor-középkor-újkor sémát, Buckle és Gibbon képviseli a történelmi módszer tökélyét. Carlyle, Lamprecht, Breysig, Méray, Eduárd Meyer és Spengler teljesen ismeretlenek az amerikaiak számára. A pszichológiában a tömegeszmény gyõzedelmeskedett, ezért a "lángelme" azonos a magas intelligenciaszinttel, és az utóbbi a "fõiskolai képzettséggel". Ez megint nem minõségi különbség az emberi személyek között. Az üzleti szellem legfõbb elve: "Megvásárolhatod a koponyákat." Egyéb téren a freudizmus az evangélium. Amerikában magas akadémiai fokozatot lehet szerezni olyan embernek, aki mit sem tud Carlyle-rõl, Nietzschérõl, Spenglerrõl, a nyugati civilizáció

forradalmáról a demokrácia és a materializmus ellen. Az európai történelem legutóbbi 75 évét néhány újságírói divatos jelszóval körvonalazzák. A huszadik századi világszemlélet szélessége és mélysége ismeretlen az amerikai akadémikusok elõtt, ezért tagadják azokat a lehetõségeket, sõt még a puszta tényeket is, amik nem mérhetõk a laboratóriumi materializmus mérõmûszereivel.

A kultúrakésleltetés groteszk valóságát jól mutatja az a tény, hogy Amerika a gondolkodás világában valójában 30-50 évvel kullog szülõanyja, a nyugati civilizáció mögött. Egyetlen amerikai egyetem sem hallott geopolitikáról, vagy valami hasonlóról. A nagy stratégiában Mahan tengeri hatalmi elméletei jelentik az utolsó szót, az elsõ és a második világháború kimenetele (ezekben a világháborúkban az amerikaiak "gyõztesnek" tudják magukat) csak megerõsíti õket a tengeri hatalom eszmében, jóllehet a világot megrázkódtató események alapvetõen módosították a szárazföldi és tengeri hatalmak közötti viszonyt. Az amerikaiak ezen alapvetõ tévedése meg fogja hozni a maga gyümölcsét a harmadik világháborúban.

A közgazdaság elméletében hasonló a helyzet. Adam Smith a nagy alap. A "világgazdasághoz" hasonló elvont fogalmakat konkrét valóságoknak tekintik. List ismeretlen a számukra, noha Marxot közgazdásznak vélik. Az 1933-as amerikai forradalom után Sombart nézeteit félretették. A fizetõeszközökkel kapcsolatos problémákat olyan elméletek alapján tárgyalják, melyek az aranyat tekintik mércének. Az aranyban való gondolkodástól eltérõ európai gondolkodást erkölcsi rossznak tartják. A manchesteri iskola klasszikus közgazdasági tanai inkább a hit, mint a történelmi érdeklõdés tárgyai. Amerikában a tanoktól való eltérést egyenesen bûnnek vélik, avagy sajnálatos, idõleges szükségszerûségnek. Ezeket a XIX. századi tanításokat mindig úgy írják le, mint a "közgazdaság törvényeit".

Természetesen ennek a visszamaradt lelkiségnek komoly következményei vannak a cselekvés területén, vagyis a politika és közgazdaság világában.

Mivel Amerika a világnak abban a részében, melyben világhatalommá vált, nem ütközött ellenállásba, nem hozott létre államot, nem alakított ki tudatos politikát. Következésképpen minden más nyugati hatalomtól eltérõen mindig vitathatatlan elsõbbséget adott a gazdasági életnek a politikával szemben. Igazi értelemben vett belpolitika Amerikában nem létezik - a pártküzdelmeket mindenki két párttröszt közötti versengésnek fogja fel. Igazi politikai esemény (vagyis olyan, ami az egyes csoportokat, mint barátot és ellenséget állítja egymással szembe) Amerikában mindössze három volt: az 1775-1783 közötti Függetlenségi Háború, az 1861-1865 közötti, polgárháborúban tetõzõdõ Észak-Dél ellenségeskedés és az 1933-as forradalom, amikor a kultúratorzítók kezükbe kaparintották a teljhatalmat az amerikai Rendeltetés felett.

A lakosság minden rétegének ez a kizárólagos gazdasági érdeklõdése tette lehetõvé, hogy a Pénz teljhatalmat nyert az amerikai élet felett, nem alakult ki igazi nemzettudat és a kultúratorzító hatalomra jutott.

A pénzügyi helyzet váltakozásának nagyobb szakaszai, a váltakozó gazdasági fellendülések és hanyatlások minden egyes esetben embermilliókat tettek tönkre, és ezek az elszegényedett milliók a legutóbbi évtizedekig mindig kereshettek és igényelhettek maguknak új területet Nyugaton, ahol letelepedhettek, és új gazdasági életet kezdhettek. A legutóbbi évekig az amerikai osztályharc sohasem volt erõteljes. A gazdasági elõrendelés kálvinista-puritán uralkodó életérzése szemben állt az alapvetõnek számító politikai osztályharccal, mivel minden munkás azt gondolta, hogy egy szép napon õ is ki lehet

választva a gazdagságra.

Mindazonáltal a "határok" eltûnésével az ipari munkástömegek a hivatásos munkásvezérek által szervezhetõvé váltak. A munkásmozgalom Amerikában szerény kezdetbõl hatalmas politikai szervezetté alakult, amely képes lett arra, hogy az iparvidékeken a politikusok megválasztása az õ szavazatuktól függjön. Ezt az eredményt a munkásmozgalom a XIX. század nyolcvanas éveiben érte el. Ehhez a munkásmozgalomhoz anarchisták, marxista kommunisták, nihilisták és liberális kapitalista vezetõk tartoztak. Politikusok sohasem kerültek vezetõ szerepbe ebben a mozgalomban, még az 1933. évi forradalom után sem, mivel az amerikai munkásosztály gazdaságilag és kapitalista módon gondolkodott, nem pedig politikailag és szocialista módon. A 'szocializmus' szó Amerikában még most is azt jelenti, amit Európában a XIX. században jelentett: az alacsonyabb társadalmi osztályok kapitalizmusát. Amerikában az igazi szocializmusról semmit sem tudtak, illetve abból semmit sem értettek meg, mivel a szocializmus elsõdlegesen nem gazdasági szervezõ elv, hanem politikai-erkölcsi Eszme, a politikai kor szelleme, és a politikát még nem értették meg Amerikában.

II.

Általánosságban azt mondhatjuk, hogy Amerika gazdasága még mindig abban a kapitalista állapotban van, amit Európa ötven évvel ezelõtt kezdett kinõni, és amely Európa számára véglegesen megszûnt az 1933-as európai forradalommal.
A mezõgazdaság például Amerikában teljesen pénzalapon mûködik. A mezõgazdaság nincs elszigetelve a városi gazdasági élettõl, és a farmerek nincsenek védve a pénzügyi körök kizsákmányolásától. Ezért a ciklusnak abban a szakaszában, amikor a finánctõkések csökkentik a pénzforgalom volumenét, ez a farmereket nyomorba dönti és földjeiket jelzálogok terhelik.

Európai értelemben vett parasztság szinte egyáltalán nem létezik. A parasztnak lelki kapcsolata van a földjével, míg az amerikai farmernek csak pénzügyi kapcsolata van azzal: bármikor otthagyja a földjét, ha kedvezõbb gazdasági lehetõségei kínálkoznak. Ez a tisztán gazdasági beállítottság a föld könyörtelen kizsákmányolásához, termékenységének és a termékek tápértékének nagyméretû csökkenéséhez vezetett. A farmergazdálkodás majdnem mindig kiterjedt területen folyik, és a föld gondozásának hiánya miatt a föld lepusztulása veszteségeket eredményez.

A föld felszíne alatti ásványi kincsek kitermelése is kizárólag pénzügyi alapon történik, és elõfordulhat, hogy egy szén- vagy olajbányát a benne rejlõ ásványi anyag 80 %-ával bezárnak. Egy akna megnyitásának közvetlen következménye az, hogy a teljes területet fel lehet tárni, mivel az amerikai törvények szerint a felszín tulajdonjoga a felszín alatti tulajdonjogot is magában foglalja. Az ebbõl folyó pazarlás csak úgy jellemezhetõ, mint a föld kincsestárának kifosztása, és ez a legélesebb ellentétben áll a föld és ásványi kincsei oltalmazásának huszadik századi magatartásával.

Az ipari termelés a gyárigazgatók és a munkásvezérek között a nyereségért és a hatalomért dúló harc színhelye. A sztrájkok által elõidézett társadalmi kárt és gazdasági pazarlást normális jelenségnek tekintik Amerikában, jóllehet a huszadik század Eszméjében nincs helye egy politikai egységen belül semmifajta viszálynak. Egy pénzügyi kapitalista az általa kinevezett igazgatók és az általa alkalmazott munkások közötti bérharc mögül uralja a gazdasági életet. A sztrájk kimenetele semmilyen kárt sem okoz neki, mivel õ irányítja a pénzen alapuló gazdasági élet mozgató erõit.

Ezzel elérkeztünk Amerika pénzforgalmának kérdéséhez. A polgárháború 1865-ös befejezõdése óta az egész ország - pénzügyi szempontból - a tudatlan alattvalók birodalma, és a New York-i nagy bankok tulajdonosai a gazdasági élet fejedelmei. Ennek a helyzetnek jogi törvényesítése 1913-ban történt meg, amikor törvényes szabályozással létrejött az Állami Pénztartalék Rendszer. A jogszabály 12 központi bankot jelölt meg, amelytõl pénzügyi szempontból a központi kormány függ. Ezek a bankok magánkézben vannak, és a pénzkibocsátás kormánykötvények ellenében történik, amiket a bankokon keresztül árulnak. így a második világháborús erõfeszítések megközelítõleg 7 500 millió dollár haszonnal jártak a rendszer urai számára kamatok formájában. Az Amerikában ismeretes egyedüli pénzforgalom ezeknek a központi bankoknak a magán pénzkibocsátása. Ezt a pénzforgalmat "kormánykötvények által biztosított" pénzforgalomnak nevezik. Azonban ezek a kötvények csak ebben a pénznemben fizethetõk ki. Természetesen az egész rendszer semmi egyéb, mint eszköz az ország gazdasági életének magánkézben tartásához. A pénzforgalom a pénzügyi kapitalisták kénye-kedve szerint növekedhet vagy csökkenhet, és egy állam nélküli országban ez az uralkodás technikája.

A nyugati civilizáció huszadik századi szellemisége számára a közhatalom magánkézben hagyása elképzelhetetlen. Ugyanilyen képtelenség az is, hogy egy nemzeti állam gazdasági élete felett a pénzben való gondolkodás uralkodjék. A huszadik század számára háromszorosan visszataszító, hogy a bankár lelkiség bármilyen hatalom birtokában legyen. Ez a bankár lelkiség az emberi lényeket "termelési költségnek" tekinti, a politikát magántrükkök érvényesítési területének tartja, és a katonák hõsiességében hasznos eszközt lát új külföldi pénzügyi uralom megszerzésére.

A pénzügyi kapitalizmus egy letûnt korhoz, a Pénz korszakához tartozik. A Pénz még Amerikában is a második helyre szorult: a kultúratorzítók abszolút uralmának puszta technikájává vált. Mint technika fontosabb az emberek lelki irányítása, és Amerika európai lehetõségeinek megértésének szempontjából lényegesebb az amerikai propaganda-rendszer ismerete.

PROPAGANDA

Ha az "egyenlõség" XVIII. századi ideológiájában az emberek tényleg hinnének, nem létezne propaganda, mivel minden ember teljesen függetlenül gondolkodna és ellenállna minden próbálkozásnak, ami befolyásolni akarja felfogását. Ám éppen Amerikának, vagyis annak az országnak a példája mutatta meg, amely ezt az ideológiát vallásos buzgósággal fogadta el, hogy ez az ideológia semmilyen szempontból sem felel meg a valóságnak. A XVIII. században Franciaországban, Németországban, Angliában, Amerikában az arisztokraták és racionalista értelmiségiek szalonjaiban többé-kevésbé létrejöhetett szellemi egyenlõség, de a XIX. század közepén, a tömegek mozgósításának idõszakában nem volt lehetõség semmifajta egyenlõségre, mivel ezek a tömegek puszta létezésüknél fogva vezetést igényeltek. Minél inkább elõrehaladt a tömegek mozgósítása, annál inkább érezték az emberek az erõskezû vezetés szükségességét. Ahogy Nietzsche mondta: "Oly nagy lesz végül a bizonytalanság, hogy az emberek megalázkodnak egy erõs akaratú erõ elõtt."

A vezetésnek két nélkülözhetetlen technikája van: a fegyelem és a meggyõzés. Az elsõ a bizalmon, hiten, hûségen, kötelességérzésen, a jó ösztönökön alapul. A másodiknak az

értelem a címzettje, és annak a személynek vagy népnek a jellemzõ vonásaihoz van igazítva, amelyhez szól. Mindkét technika él büntetõjogi, erkölcsi, gazdasági vagy társadalmi kényszerítõ eszközökkel. Egy olyan idõszakban, amikor nagy tömegek újjászervezése és formálása a fõ cselekvési feladat, feltétlenül szükség van meggyõzésre vagy propagandára, mivel csak egy elitréteg képes a legmagasabb szintû fegyelemre, és a tömegeket állandóan újra meg újra meg kell gyõzni.

Így Amerikában, abban az országban, ahol a tömeggondolkodás, a tömegélet és a tömegeszmények uralják a közéletet, a propaganda az ismeretek terjesztésének elsõdleges formája. Amerikában nincsenek olyan kiadványok, amik egyedül az értelemhez szólnak, a kultúratorzító rezsim alapja a maga láthatatlansága, és az erõs egyéniségek független gondolkodása a maga puszta létével ellenséges az ilyen rezsim számára. Olyan kiadványok sincsenek, amik a puszta tényeket közlik. Minden tényt, minden nézõpontot az uralkodó propagandaképbe illesztve mutatnak be.

Az amerikai propaganda-technika az ismeretek közlésének minden formáját felöleli. A fõ propaganda eszköz a mozi. Hetenként mintegy 80 millió amerikai jár moziba, hogy ott magába szívja a rezsim propaganda-üzenetét. A második világháborúra való elõkészülés idõszakában, 1933-1939 között a mozik szüntelenül olyan filmeket mutattak be, amik a gyûlöletet sugározták az 1933-as európai forradalommal, annak huszadik századi világnézetével és alkotásaival szemben.

Hatását illetõen második helyen a rádió áll. Minden amerikainak van az otthonában egy vagy több rádiókészülék, és a rádió megint az események propagandisztikus értelmezését közvetíti a nép felé. Az egyes ember a sajtóban már olvasta ugyanazt a kötelezõ nézõpontot, a moziban már látta is azt, és most hallja is. A harmadik hatásos propaganda eszköz a sajtó: az újságok és idõszakos folyóiratok. Azt kell mondanunk, hogy Amerikában a propaganda hatékonyságának mértékét kizárólag a példányszám határozza meg, mivel a tömeggondolkodási eszmény diadalmaskodott az egyéniség, a minõség és a lakosság értelmiségi rétege felett.

A negyedik propaganda eszköz a könyv. Csak olyan könyveket lehet kinyomtatni, amik a nagy propaganda keretbe illeszthetõk, így például az "Arabian Nights" ("Ezeregyéjszaka meséi") legújabb, gyermekeknek szóló kiadását bevonták Amerikában, mivel állítólag bizonyos szövegei az olvasókban zsidóellenes elõítéleteket kelthetnek, és az Aladdin és a csodalámpával kapcsolatos egyik kifogásolt képen egy lelkiismeretlen kereskedõ zsidó arcvonásokkal ábrázolva látható. Az 1933-1939-es idõszakban egyetlen, széles körben terjesztett újság, könyv vagy magazin sem kérdõjelezte meg a kultúratorzító fõ politikai irányvonalát.

A könyveket a sorban az egyetem és a fõiskolák követik. Az oktatásra alkalmazott tömegeszmény azt jelenti, hogy a "felsõoktatás" oly mértékben általánosított, amit a magasabb európai mércék szerinti oktatás nem tenne lehetõvé. Amerikában, ahol mindössze fele annyi ember él, mint a nyugati kultúra szülõföldjén, több mint tízszer annyi intézmény ad akadémiai fokozatokat, mint Európában. Ezekben az intézményekben valójában a kultúratorzító rezsim uralkodó ideológiai és propagandisztikusan megfogalmazott világszemléletének némileg ezoterikusabb változatát terjesztik elsõsorban.

Utolsó helyen áll a színház. A rezsim szellemi központján, New York Cityn kívül alig van színházi élet, de New York-ban a zsurnalisztikus színdarab fontos propaganda-technika.

Különösen az 1933-1939-es idõszakban játszott a színház fontos szerepet. A gyûlöletet sugárzó színdarabok szüntelen áradata a huszadik századi világszemlélet és annak európai képviselõi ellen irányult. Számos ilyen színmûvet jiddis nyelven mutattak be, mivel az amerikai vezetõk a saját népükön belül is egyöntetûséget követelnek meg.

A propaganda által bemutatott képnek kettõs arculata van: a hazai népesség és a külföld felé mutatott képe. A hazai propaganda forradalmi jellegû, az 1933-as forradalmat támogatja. Minden ideológiai forradalom az 1789-es francia forradalomtól kezdve a XIX. századi európai forradalmakon keresztül az 1918-as bolsevista forradalomig hajlamos vallási formát ölteni. Franciaországban az észkultusz állt a vallási õrjöngés középpontjában, Oroszországban (az istenített Marx szellemében) a gépimádat. Az 1933-as amerikai forradalom sem kivétel. Az új kultusz központi témája a "demokrácia". A propaganda által bemutatott képben ez a fogalom foglalja el Isten helyét, mint a végsõ valóság középpontja. Például a Legfelsõbb Bíróság egy bírája 1939-ben az egyik zsidó fõiskola végzõs osztályához szólva kijelentette: "Tágabb értelemben létezik fontosabb valami, mint a vallás: a demokrácia eszméinek megvalósítása."

A 'demokrácia' szót vallási erõvel ruházták fel, a demokrácia ténylegesen vallási rangra emelkedett. Istenné vált, kritika tárgyát nem képezheti. A "hittõl való elpártolásra", illetve az "eretnekség- í re" azonnali büntetõeljárás a válasz, "zendülésért", "árulásért", a "jövedelemadóval kapcsolatos szabálytalanságért", vagy más ürügyet keresnek. Ennek a vallásnak a szentjei a Függetlenségi Háború "Alapító Atyái", kiváltképp Jefferson (jóllehet valamennyien egyformán gyûlölték a demokrácia eszméjét, és majdnem mindnyájan rabszolgatartók voltak), továbbá Lincoln, Wilson és Roosevelt. A prófétâk szerepét az újságírók, a propagandisták, filmszínészek, munkásvezérek és pártpolitikusok töltik be. Az a tény, hogy a 'demokrácia' szóról definíció nem adható, a legbiztosabb jele annak, hogy megszûnt elméleti fogalom lenni és a tömegek hitének tárgya lett. Minden más eszmét és propagandisztikus dogmát végsõ igazolás végett a "demokráciával" hozzák összefüggésbe.

Fontosságát tekintve közvetlenül a "demokrácia" után következik a "tolerancia". Ez nyilvánvalóan alapvetõ egy kulturális szempontból idegen rezsim számára. A tolerancia elsõdlegesen a zsidók és a négerek iránti türelmet jelenti, de jelentheti az olyan európai vagy más földrészrõl származó személyek legkegyetlenebb üldözését is, akinek eltér a nézõpontja a tömegek számára elõírt, uralkodó felfogástól. Ez társadalmi, gazdasági üldözést jelent, de ha szükséges, büntetõjogi üldözéssé válik.

A vendéglátó nép további atomizálására irányul a mindenre kiterjedõ osztályharc tanítása. Ezt "a dolgozóknak joguk van a' szervezkedéshez", "joguk van sztrájkolni" és más hasonló jelszavakkal hirdetik meg. De a "tõkének" is megvan a maga joga, mivel egyik oldal sem arathat egyik ütközetben sem döntõ gyõzelmet. A hódítás technikája itt is, mint mindig a megosztás.

A tömeg egyöntetûség eszméjének a nemek területére való kiterjesztése érdekében a feminizmust hirdetik. A nemek polaritása helyett a nemek eltûnését tartják kívánatosnak. A nõket kiokítják, hogy "egyenlõk" a férfiakkal, és a nemi polaritás Nyugaton gyakorolt elismerését megbélyegzik, mint a nõk "leértékelését" és "üldözését".

A propaganda részét képezi a pacifizmus prédikálása is. Ez természetesen nem az igazi pacifizmus, ami kialakul anélkül, hogy bárki is hirdetné, sokszor anélkül, hogy bárki is tudna róla, és mindig anélkül, hogy bárki is tenni tudna valamit azzal kapcsolatban. Az elméleti pacifizmus a gyakorlatban mindig a háborús propaganda egyik formája. így

Amerikában Európa jelenti a háborút, és Amerika jelenti a békét. Az amerikai imperializmus mindig a béke érdekében vívott keresztes hadjárat. A rezsim egyik híres képviselõje a minap azt mondta, hogy Amerikának "kötelessége a békéért hadat viselni az egész világon".

A "vallási tolerancia" is a propagandához tartozik. Ez a rezsim értelmezésében a vallási közömbösséget jelenti. A vallási dogmákat és tanításokat teljesen másodlagosnak tekintik. Sokszor teljesen gazdasági megfontolások alapján keletkeznek, illetve különülnek el új szekták. A vallásgyakorlás vagy kizárólag egyfajta kötelezõ hétvégi társas szórakozás, vagy politikai elõadás. Állandóan szervezik a különbözõ egyházak közötti együttmûködést és mindig hasznossági céllal, aminek semmi köze sincs a valláshoz. Ez azt jelenti, hogy a vallás a kultúratorzítás programjának szolgálatába van állítva.

II.

Európa számára az amerikai belföldi propagandánál fontosabb az amerikai külföldi propaganda.

A "demokrácia" istenségét ezen a területen is a valóság lényegének teszik meg. Az amerikai külpolitika számára kívánatos fejleményeket a "demokrácia terjesztésének" nevezik, a meghiúsítandókat pedig "demokráciaellenes", illetve "fasiszta" fejleményeknek. A 'fasizmus' szó a teológiai bûnnek felel meg, és az amerikai propaganda tényleg egyenlõségjelet tett a "fasizmus" és a bûn közé.

A propaganda által felvázolt képben elsõszámú ellenség mindig Európa, különösen az európai porosz szellem, amely az 1933-as európai forradalomban szemmel látható erõvel kelt fel a materialista, pénzimádó, "demokratikus", korrupt, negatív életszemlélet ellen.

Minél világosabbá vált, hogy ez nem egyfajta, felszíneken zajló politikai jelenség, nem az egyik párturalomnak egy másik párt uralmával való felváltása, hanem egy új, életerõs szellemiség mélységesen szellemi, totális forradalma egy halott szellemiség ellen, annál erõszakosabbá vált az Európa ellen irányuló gyûlölet propaganda. Ez a propaganda 1938-ban mind terjedelemben, mind érzelmi õrjöngésében olyan erõsségi fokot ért el, amit már nem lehet fokozni. Az amerikaiakat szüntelenül bombázták azzal az üzenettel, hogy Európa megtámad mindent, ami a világon érték: "Istent", a "vallást", a "demokráciát", a "szabadságot", a "békét", "Amerikát".

Az elvont fogalmak túlzott használata már önmagában is azt jelzi, hogy nem volt olyan konkrét valóság, amire hivatkozni tudtak volna. Mivel a propaganda-hadjáratnak nem sikerült a szándékolt nyugtalanságot elõidéznie, azt a tételt fogalmazták meg, hogy Európa a tengeren és szárazföldi hadseregével inváziót tervez az Egyesült Államok ellen. Az ehhez hasonló gondolatok tényleg meghódították az amerikai tömeglélek értelmi oldalát, de nem hatották át az amerikaiak érzelmi világát annyira, hogy az igazi neheztelést, illetve hathatós gyûlöletet váltott volna ki Európa ellen.

Az 'agresszor' szó egy másik vezetõ jelszava a szellemi hadjáratnak. Ennek sincs semmi köze a tényekhez, ezt a szót csak egyik irányban szitokszóként engedik használni. Kitalálták a "nemzeti erkölcs" fogalmát, és ennek olyan definíciót adtak, hogy a kultúratorzító ellensége minden további nélkül erkölcstelenné vált. Ha a kultúratorzítók nem tudtak politikájuk mellett politikai érvekre hivatkozni, erkölcsi, ideológiai, gazdasági és esztétikai érveket agyaltak ki. A nemzeteket jó és rossz nemzetekre osztották. Európa,

mint egész rossznak lett kikiáltva, amikor összefogott, és ha a kultúratorzításnak sikerült megvetnie a lábát valamely országban, az ilyen ország ezáltal jóvá változott. Az amerikai propaganda-gépezet a legvadabb gyûlölettel kelt ki Európa ellen, amikor 1938-ban Csehország egyes részein megosztoztak egyes európai államok. Minden európai hatalmat, amely részt vett a tárgyalásokon, az amerikai propaganda gonosznak, agresszívnak, erkölcstelennek, antidemokratikusnak stb. minõsített.

Ebben a politikai propaganda képben alapvetõ lett az a tétel, hogy a politika a különbözõ "kormányformák" egymás elleni harcát jelenti. Nem nemzetek vagy államok, hanem olyan elvont fogalmak, mint a "demokrácia" és a "fasizmus" folytatják a világméretû küzdelmet egymás ellen. Ez magával hozta annak szükségszerûségét, hogy mindig a pillanatnyi helyzetnek megfelelõen minõsítsék az ellenfeleket "demokratának" vagy "fasisztának", és ezt a minõsítést hónapról hónapra, évrõl évre változtassák. Szerbia, Lengyelország, Japán, Oroszország, Kína, Magyarország, Románia és számos más ország hol "demokratikus" állam volt, hol "fasiszta", attól függõen, hogy éppen akkor milyen szerzõdést kötöttek és milyen hatalommal.

A "demokratikus" és "fasiszta" felosztás pontosan megfelelt a "szerzõdéseket tiszteletben tartó" és "szerzõdésszegõ" hatalmak megkülönböztetésének. Ezt egészítette ki ez a felosztás: békeszeretõ nemzetek - és a többiek. A 'nemzetközi jog' kifejezést népszerûsítették és olyan valaminek a jellemzésére alkalmazták, ami sohasem létezett és nem is létezhet. Ennek semmi köze sem volt az 500 éves nyugati gyakorlatban alkalmazott igazi nemzetközi joghoz. A 'nemzetközi jog' kifejezést a kultúratorzítók olyan jelentésben népszerûsítették, hogy a 'nemzetközi jog' "tiltja" a nemzetek közötti területi status quo bármilyen megváltoztatását.

Minden szót, melynek jó hangzása van, összefüggésbe hoztak a vezetõ politikai jelszavakkal. A "nyugati civilizáció" például túl jóhangzású ahhoz, hogy ellenséges kifejezésként használják, ezért ez az õ szótárukban a parlamentarizmust, az osztályharcot, a plutokráciát, és végül - a bolsevista Oroszországot jelenti. Az Európa és Ázsia közötti sztálingrádi csata idején, 1942 õszén a propaganda gépezet azt a felfogást sulykolta, hogy az ázsiai erõk képviselik a nyugati civilizációt, míg az európai hadseregek a nyugati civilizáció ellenségei. Azt a tényt, hogy a bolsevista rezsim szibériai, turkesztáni és kirgiz ezredeket alkalmazott céljai érdekében, az amerikai propaganda annak bizonyítékaként hozta fel, hogy Ázsia mentette meg a nyugati civilizációt.

Az európaiak számára az ilyen dolog két nagy tényt tanúsít: az amerikai néptömegek körében mindenfajta politikai, illetve kulturális tudatosság teljes hiányát és az amerikai kultúratorzító rezsim mély, mindenre kiterjedõ és engesztelhetetlen ellenséges beállítottságát Európa iránt. Japánt a propaganda ellenségként kezelte, de nem kibékíthetetlen ellenségként, mint Európát. Sohasem engedték, hogy a Japán elleni propaganda faji formát öltsön, nehogy az amerikai nép öntudatra ébredt faji ösztönei elsöpörjék a kultúra-torzítókat. A japánellenes propaganda általánosan enyhébb hangneme annak tulajdonítható, hogy Japánban nem volt és nem is lehetett olyasmi, mint az 1933-as európai forradalom.

A szellemileg egyöntetûvé tett népességû ország primitív értelmi szintje következtében ez a propaganda rendkívül nyers eszközöket volt képes alkalmazni. így például a háborúra való felkészülés idején, 1933-1939 között a sajtó, mozi és rádió tele volt olyan történetekkel, hogy külföldön meggyalázták az amerikai zászlót, titkos dokumentumokat fedeztek fel, véletlenül rejtett mikrofonnal beszélgetéseket hallgattak le, amerikai

nacionalista csoportok birtokában elrejtett fegyvereket találtak stb. A propaganda állítása szerint külföldön készült "filmhíradó" felvételek bizonyos esetekben valójában Hollywoodban készültek. Mindez olyan fantasztikussá vált, hogy amikor egy évvel a második világháború elõtt a marslakók inváziójának elképzelt történetérõl rádiójáték készült, a propaganda hatása alatt álló lakosság széles köreiben a pánik jelei mutatkoztak. Mivel Amerikában sohasem volt erõs a spanyol kabinet-politikai nyelvezet hatása, ami mélyen beivódott az európai szellemiségbe, a kultúratorzító rezsim rendkívül visszataszító, hitvány propagandisztikus támadást indíthatott a huszadik századi világszemléletet képviselõ európai vezetõk magánélete és jelleme ellen. Ezeket a vezetõket úgy mutatták be, mint kerítõket, homoszexuálisokat, a kábítószer rabjait és szadistákat.

A propaganda minden kulturális alapot nélkülözött és cinikus módon egyáltalán nem vette figyelembe a tényeket. Ahogy Hollywood filmgyárai ontották a hazug játékfilmeket és "filmhíradókat", éppen úgy a sajtópropagandisták olyan "tényeket" gyártottak, amikre éppen szükségük volt. Amikor 1941 decemberében a japán légierõ megtámadta Pearl Harbourban az amerikai tengeri flottabázist, a kultúratorzítók nem tudták, hogy Európa meg fogja ragadni ezt az alkalmat, hogy visszafizesse a kölcsönt azért a hadüzenet nélküli háborúért, amelyet a washingtoni kultúratorzító rezsim viselt Európa ellen. Ezért a rezsim rögtön elhatározta, hogy a japán támadást európai katonai akcióként tünteti fel. Ennek érdekében a propaganda szervek egyszerre világgá kürtölték azt a "hírt", hogy a támadásban európai repülõk európai pilótákkal vettek részt, sõt vezették azt. Noha a flottabázison minden fontos hajó elsüllyedt, a rezsim hivatalosan azt adta hírül, hogy csupán kisebb károsodás történt. De ezek a ténykitalálások semmik sem voltak a washingtoni kultúratorzító rezsim erõteljes, háború utáni "koncentrációs tábor" propagandájához képest.

Ez a propaganda azt állította, hogy az európai koncentrációs táborokban a zsidó kultúra-nemzet-állam-egyház-nép-faj 6 millió tagját (és más népekbõl meghatározatlan számú személyt) meggyilkolták. A propagandát világméretekben folytatták, és ez a hazug propaganda talán illett egy uniformizált tömeghez, de a megkülönböztetõ képességekkel rendelkezõ európaiak számára egyszerûen visszataszító volt. Technikai szempontból a propaganda tökéletesre sikerült. "Fényképeket" gyártottak milliónyi másolatban. Az állítólag meggyilkoltak ezrei hozták nyilvánosságra élménybeszámolóikat ezekrõl a táborokról. További százezrek inkább a háborút követõ feketepiacokon próbáltak szerencsét. Nem létezõ "gázkamrákról" készítettek felvételeket, és kitaláltak egy "gázautót" is a mechanikus gondolkodók izgatására.

Elérkeztünk ahhoz a kérdéshez, hogy mi volt a célja ennek a propagandának, amivel a rezsim táplálta a maga lelkileg rabszolgává tett tömegeit. A huszadik század politikai szemléletének elemzésébõl látható, hogy ennek csak egy célja volt: ezt a rezsim azért tervelte ki, hogy - szellemi értelemben - totális háborút viselhessen a nyugati civilizáció ellen, ami túllép a politika határain. Az amerikai (katonai és civil) tömegeknek azért adták ezt a lelki mérget, hogy olyan mértékben feltüzeljék õket, hogy szemrebbenés nélkül végrehajtsák a háború utáni megsemmisítési programot. Különösképpen pedig azért agyalták ki ezt a propagandát, hogy alátámasszák a második világháború utáni háborút, a fosztogatás, akasztás és éhínség háborúját a védtelen Európa ellen.

Mindazonáltal a propaganda a politikának csupán járuléka. Most érkeztünk el ahhoz a kérdéshez, hogy az amerikai rezsim hogyan irányította a külügyeket attól kezdve, hogy 1933-ban átvette a hatalmat.

AZ AMERIKAI KÜLÜGYEK IRÁNYÍTÁSA 1933-TÓL

Ahogy a kulturális patológia egyik formája, a kultúratorzítás általános tételének körvonalazása során megjegyeztük, az 1904-1905-ös orosz-japán háborút követõ orosz antiszemita zendülés az Egyesült Államokkal való diplomáciai kapcsolatok megszakítását eredményezte. Mivel Oroszországban vagy bármely más országban élõ nem-zsidó elemek elleni faji, kulturális, nemzeti vagy vallási zendülés következtében az amerikai kormány még sohasem szakította meg a diplomáciai kapcsolatait, ez kizárólag a kultúratorzítás egyik példájaként magyarázható. A tényleges sugallatot ehhez a korábban nem alkalmazott államközi lépéshez az akkori elnök, Theodor Roosevelt környezetéhez tartozó elemek adták, akik ugyanahhoz a kultúrához-államhoz-nemzethez-néphez-fajhoz tartoztak, mint a pogrom áldozatai.

A történészek nyomon tudják majd követni 1900-tól kezdve a kulturális patológia jelentkezését az amerikai külpolitikában. Vizsgálatunkhoz azonban közvetlenül az 1933-ban, Amerika és Európa végzetes esztendejében kezdõdõ idõszak tartozik.
A forradalmi amerikai rezsim elsõ tényleges nem-rutin ténykedése a hatalom elõzetes megszilárdítása után a bolsevista Oroszország elismerése volt. A zajos ellenvéleményt nyilvánító amerikai közvéleménynek azt a magyarázatot adták, hogy ez az elismerés csupán rutin ténykedés, aminek nincs ideológiai jelentõsége és politikailag teljesen ártalmatlan. A valóságban ez a két rezsim között együttmûködés kezdete volt, ami - néhány felszíni megszakítással - egészen addig fennállt, amíg az amerikai és orosz hadsereg a nyugati civilizáció szívében találkozott, majd Londont és Berlint a porig alázták.

1936-ban Spanyolország csataterein összecsapott a bolsevista forradalom és a huszadik századi nyugati tekintélyi szellem. Az amerikai rezsim tisztségviselõi magánemberként kifejezték rokonszenvüket a vörös Spanyolországgal. A katolikus egyház egyértelmû szembehelyezkedése a bolsevista Spanyolországnak nyújtandó amerikai segítséggel megakadályozta, hogy Amerika katonailag beavatkozzék a spanyol polgárháborúba. Az amerikai katolikus egyháznak 20 millió híve volt, és a kultúratorzító rezsim még nem konszolidálta eléggé hatalmát ahhoz, hogy olyan belpolitikai konfliktusba keveredjék, amit a katonai beavatkozás elõidézett volna. Akkor volt a rezsim fennállása alatti második országos választási hadjárat idõszaka, és még mindig nagy szervezett csoportok voltak ellenzékben. Egy külpolitikai baklövés ebben az idõpontban végzetes lehetett volna.

A választási technika tökéletesítése megerõsítette a rezsimet a hivatalában. 1937 októberében elkezdõdtek a nyílt elõkészületek a második világháborúra. Hivatalosan kijelentették, hogy az amerikai kormány "vesztegzár alá kívánja helyezni az agresszorokat". A propaganda szervek azonosították az 'agresszor' szót Európával és az Európai Jövõ õreivel. Annak érdekében, hogy a nacionalista elemeknek eleget tegyenek, Japánt is az agresszorok közé sorolták, de a rezsim továbbra is ellátta Japánt a hadiiparához szükséges nyersanyagokkal, míg ugyanakkor megtagadták, hogy eladjanak nyersanyagokat Európának, és bojkottálták az olyan országokból származó európai áruk importját, amelyekben nem volt hatalmon a kultúratorzító rezsim.

1938 végén már minden készen állt egy világháborúra. A fél Európa propagandája Washington befolyása alatt állt, és a fél Európa kormányai Washington bábjai voltak. Csehország Európába való bekebelezése /A szerzõ az 1938. szeptember 29-i müncheni

egyezményre gondol, de az a Szudéta-vidéknek a Német Birodalomhoz való csatolásáról rendelkezett, és nem az egész Csehországot csatolta Németországhoz. A Cseh-Morva Protektorátus felállítása Hitler és Hácha megegyezése alapján 1939. március 15-én történt (a fordító megjegyzése). / négy európai vezetõ politikus kölcsönös megállapodásán alapult, akik önállóan döntöttek, és Washington tervei a gondos elõkészítés ellenére teljesen meghiúsultak. Az amerikai kincstár, mint "Stabilizációs Alap" hozzáférhetõvé volt téve a rezsim számára, amely milliárdokat vehetett fel anélkül, hogy bárkinek is elszámolással tartozott volna. Az amerikai rezsim európai országokban lévõ képviselõinek a támogatását akkorára növelték, hogy csaknem a fél Európa egycsapásra meggyûlölte azokat a vezetõket, akik megakadályoztak egy Európán belüli háborút.

De szükség volt egy keleti határállamra a következõ incidens végett, mivel nem volt közvetlen lehetõség egy háborúra Nyugat-Európában. Ezért vette be Washington Lengyelországot a maga terveibe. A lengyel kormány - látszólag Lengyelország nemzeti érdekeinek védelmében - belevitte Lengyelországot egy reménytelen háborúba, pontosan azt követõen, hogy Oroszország hivatalos megállapodást írt alá Lengyelország felosztásáról. A kormány, amely megkezdte a háborút, a háború kitörésekor tüstént eltûnt, és soha többé nem lehetett hallani róla. Kiérdemelte a nyugdíját. Az amerikai otthoni propaganda ebben az idõben az volt, hogy Lengyelország évekig képes az ellenállásra.

A háború 1940-ben a legkomolyabban elkezdõdött. Franciaország és Hollandia néhány hét alatt elszakad Amerikától. Az amerikai rezsimnek azt kellett tapasztalnia, hogy Európa feletti uralma erõsen korlátozódott, és a hazai népességbõl nemcsak elszállt a háborús lelkesedés, de ellenzett is mindenfajta beavatkozást abba a háborúba, amelyet a washingtoni diktatúra maga hozott létre.

Ekkor az amerikai be nem avatkozási mozgalom felett átvette az irányítást a kultúratorzító, és azt a propagandát agyalták ki, hogy ha hadianyagot küldenek külföldre, ezen a módon kívül maradhatnak a háborún. Más szóval: a korlátozott részvétel nem beavatkozás Amerikában, abban az országban, ahol nem volt tudatos politika, nem volt hagyomány, nem volt állam, és nem volt magasabb rendû történelem, ez meggyõzõ volt. így a beavatkozás elleni, túlsúlyban lévõ érzelmeket Washington beavatkozási terveinek szolgálatába állították.

A korlátozott részvétel egyre kevésbé volt korlátozott. Azt a törvényt, amelyet a nacionalista elemek jóval a háború elõtt szavaztak meg, s amely megtiltotta az ilyenfajta háborús részvételt, cinikusan félretették. Amerikai expedíciós erõket küldtek külföldre, amerikai tengeri hajóknak azt a parancsot adták, hogy az európai hajókkal szálljanak szembe a nyílt tengeren, európai kereskedelmi hajókat rekviráltak - s mindezt olyan kormány adta parancsba, amely nemzetközi jogból "fõpapi leckéket" adott a világnak.

A bolsevista Oroszország belekeveredett a nyugati civilizáció elleni háborúba, és ezzel a háborús színpad kitágult. Ez két hét alatt az Európával való kapcsolatok megszakítását eredményezte. De Amerikát a belpolitikai helyzete még visszatartotta a háborúba való beavatkozástól, és Európa nem reagált a nyílt tengeren folytatott, hadüzenet nélküli amerikai háborúra. Európában egyedül a Sziget maradt amerikai bástya, és ez is csak politikai és gazdasági eszközökkel volt tartható. Bármely pillanatban elsüllyedhetett. A teljes katonai erõvel való beavatkozás Amerika számára létkérdés volt, ha nem akarta, hogy a háború az ázsiai Oroszország elleni nyugati gyõzelemmel végzõdjék, melyet a Nyugat-Európa összes régi politikai problémáival kapcsolatos általános megegyezés követne. Ez a tekintélyi politika alapján a Nyugat kulturális-nemzeti-állami-népi-faji

egységének létrejöttét eredményezné, amibe nem tudna behatolni a kultúratorzító, ezenkívül az egységes Nyugat a maga példájával elkerülhetetlenül felhívást jelentene egy amerikai nemzeti forradalomra a kultúratorzító rezsim ellen.

Mivel a hadüzenet nélküli háború erõfeszítései Európa népeinek megosztására nem érték el az óhajtott célt, Amerika egy távol-keleti háborút akart kirobbantani. Azt remélte, hogy így belekeveredik a nyugati civilizáció elleni igazi háborúba. E cél érdekében 1941 novemberében ultimátumot küldött a japán kormánynak. Az ultimátum azt követelte, hogy Japán ürítsen ki minden területet, amelyet 1936 júliusa óta meghódított. A japán válasz 1941 decemberében Pearl Harbour-nál az amerikai hadiflotta elsüllyesztése volt. A háború után a nacionalista elemek által lefolytatott nyilvános hivatalos vizsgálatok meggyõzõen bebizonyították, hogy a washingtoni rezsim tudta, hogy ez a japán támadás megfog történni, sõt még annak napját is ismerte, mivel megfejtették a japán diplomáciai üzeneteket. Mindazonáltal nem tett katonai óvintézkedéseket, és így cinikus módon feláldozta több ezer amerikai katona és tengerész életét. A propaganda-gépezet már készen állt, hogy ezt a japán támadást a nyugati civilizációnak tulajdonítsák, de a néhány napon belül bekövetkezõ nyugati hadüzenet ezt a propagandát értelmetlenné tette.

Ettõl kezdve az amerikai háborús erõfeszítések 80 %-a a gyûlölt nyugati civilizáció ellen irányult. Ausztráliára és Indiára nem fordítottak különösebb figyelmet, eltekintve azoktól a gyenge óvintézkedésekrõl, amik arra irányultak, hogy feltartóztassák a feltételezett második japán támadási hullámot, ami sohasem következett be. Ha bekövetkezik, a gyarmati Ausztrália fehér lakossága japán fennhatóság alá került volna, a nyugati civilizációban fennálló patologikus méretû torzítás következményeként. Az európaiaknak szem elõtt kell tartaniuk egy amerikai parancsnok azon kijelentésének jelentõségét, melyet a fehér világnak éppen ebben a fenyegetett negyedében tett 1942 nyarán: "A civilizáció jövõje az orosz hadsereg nagyra becsült zászlóitól függ." Ebbõl látható, hogy a gondolkodás egyöntetûsége a katonai rangnak is elõfeltétele.

II.

Az amerikai háborús tevékenységek irányítása magasabb szinten teljesen elszakadt a tisztesség alapelveitõl, amik korábban mindig iránytûi voltak a nyugati népek és vezetõik egymás közötti érintkezésének. Az elsõ támadást Európa ellen az amerikai csapatok által 1942-tõl kezdve megszállva tartott európai szigetrõl felszálló bombázó repülõgépek intézték. A légitámadások célpontja majdnem kizárólag Európa polgári lakossága volt, noha ismeretes, hogy ilyen eszközökkel nem lehet döntést elérni egy háborúban. Az amerikai sajtó vérszomjasán "tömb-irtóról" beszélt, s ezen olyan bombát értett, amely képes egy lakótömböt romba dönteni és több száz polgári lakost megölni. Kérkedve mutogatták azokat a fényképeket amik a családok és családi otthonok elleni tisztességtelen hadviselés eredményeit ábrázolták. Kialakították azt a propagandát, hogy mindaz, aki szembeszáll az amerikai hadsereggel, illetve az amerikai ideológiával, bûnös, és "bíróság" elé kell állítani "bûnei" miatt.

Európa már ismerte az amerikai eredetû, kegyetlenkedésekrõl szóló propagandát. A kultúratorzítás és kultúrakésleltetés okozta általános primitív amerikai értelmi szint miatt Amerikában ezt a propagandát betû szerinti értelemben elfogadták, míg Európa felelõs gondolkodása annak vette, ami: primitív koponyákat megcélzó tömegpropagandának. így például az elsõ világháború alatt az amerikai sajtó tele volt kegyetlenkedésekrõl szóló történetekkel, amelyeket - természetesen - az amerikai hadsereg ellenfelei követtek el. Ezen történetek színhelyéül Belgiumot választották ki: azt állították, hogy a megszálló hadsereg a belga polgári lakosságot kínozta. Ebben a mûfajban tovább is mentek: levágott

kezû csecsemõk és hasonló mesék. Oly komolyan vették ezt Amerikában, hogy az elsõ világháború után egy amerikai újságíró küldöttség utazott Belgiumba kivizsgálni a történteket, s a vizsgálat után jelentették az amerikai olvasóknak, hogy mindent hazugságnak találtak.

Ezért azt a tételt, hogy mindaz, aki szembeszáll Amerikával, már e puszta tény miatt bûnös, nem vették komolyan Európában, de az amerikaiak gondolkodását elõkészítette a háború utáni borzalmakra, amiket az amerikaiak Európában elkövettek.
Az amerikai vezetés, amely éveken keresztül beszélt "háborús bûnökrõl", miközben családok és családi otthonok ellen folytatott háborút, 1945-ben végül olyan fegyverrel szerelkezett fel, ami kizárólag polgári lakosok ellen volt bevethetõ. Ez volt az "atombomba". Az 1945-ös taktikai körülmények között nem volt alkalmazható katonai erõk ellen, hanem csak városokat lehetett vele támadni, ahol háború idején katonakorú férfiak gyakorlatilag nem tartózkodtak.

Ezt a bombát úgy vetették be, hogy a hatását elõzõleg nem mutatták be, nem intéztek Japánhoz elõzetes figyelmeztetést, és így néhány másodperc alatt több százezer polgári lakost gyilkoltak meg.

A második világháború után az amerikai külpolitika megõrizte a folytonosságát. A megszállt Európát elpusztítandó területnek tekintették: a gyárakból leszerelték a gépeket és odaajándékozták Oroszországnak, a többi berendezést - Európa ipari potenciálját elpusztítani akaró tudatos politikájuk részeként - a levegõbe röpítették. A lakosságot ember-alatti lényként kezelték és szándékosan általános éhínséget idéztek elõ, ami 1948-ig tartott. Noha Amerika az egész világba exportált élelmiszert, pedig erre semmifajta erkölcsi kötelezettsége nem állt fenn, nem volt hajlandó annyi élelmiszert küldeni a megszállt Európának, ami elég lett volna az ott élõ lakosság életben tartásához. Olyan élelmiszer-fejadagokat állapítottak meg, amik sem minõségben, sem mennyiségben távolról sem érték el azt a minimumot, amit az egészség megkövetelt volna. Rövid idõ alatt milliók pusztultak el rosszul tápláltság, bõrbántalmak, fertõzések és degeneratív betegségek következtében. Az elsõ vad "gyõzelmi" õrjöngésben az amerikai katonáknak még azt is megtiltották, hogy beszéljenek a polgári lakosokhoz. Ez mindaddig érvényben volt, amíg nem kellett túl sok katonát e szabály megszegése miatt hadbíróság elé állítani. Akkor felhagytak ezzel, de helyettesítette ezt az erõszakos gyûlölet-propaganda, melyet az amerikai katonák között terjesztettek. Európa lakosságát úgy kezelték, mint teljesen és lényegileg alacsonyabb rendût az amerikai hódítóknál. A hivatalos írásokban is úgy hivatkoztak az európaiakra, mint "bennszülött lakosságra". A középületekben speciális egészségügyi alkalmatosságokat különítettek el számukra, míg a "magasabb rendû" amerikaiak és négerek a sajátjukat használták.

Tömegesen rekvirálták a lakásokat: az amerikai katonáknak és polgári személyeknek megengedték, hogy elhozzák családjukat Amerikából és elhelyezzék az épen maradt házakban, melyekben korábban a "bennszülött lakosságnak" esetleg 15-20 tagja lakott. A lakástulajdonosoknak csak annyit engedtek meg, hogy ruháikat és élelmiszerkészletüket magukkal vigyék. A kilakoltatottak számára nem gondoskodtak új lakásról, mivel ember-alatti lényeknek tekintették és úgy is kezelték õket.

A lakosságot megfosztották az önvédelmi jogtól, hogy szükség esetén fizikailag is megvédje magát az amerikaiakkal szemben. Azokat az európaiakat, akik az amerikai katonák ütlegelésére visszaütöttek, az amerikai katonai bíróságok börtönbüntetésre ítélték. Egy európait két évi börtönbüntetésre ítéltek, mert - a mendemonda szerint - az amerikai

hadsereg egyik zsidó tagjáról így nyilatkozott: "piszkos zsidó".
Az a szörnyû megalázás, ami Európa amerikai megszállását kísérte, egymagában elég, hogy bizonyítsa a kulturális szempontból idegen elemek jelenlétét, mivel egy nyugati nemzet vagy gyarmat sem volna képes ilyen viselkedésre. Belsõ akarata, történelmi lényege, ezeréves becsülethagyománya magában is kizárná a lehetõséget. Melyik nyugati nemzet süllyesztené egy másik nemzet asszonyait a törvényes ágyas színvonalára, és melyik tiltaná meg a házasságot saját férfiai és egy másik nemzethez tartozó nõk között? Ezt tette az amerikai parancsnokság. Megengedte az ágyasságot, megtiltotta a házasságkötést. Ennek eredményeként a nemi betegségek járványos méretekben terjedtek a megszállt Európában.

Ennek az éhezõ, betegségekkel küszködõ európai népnek jelenlétében a fegyverrel és drótsövénnyel õrzött amerikai katonák és családjaik azonban a házakban éltek, amiket az õ bombáik nem romboltak össze, és fejadagok által nem korlátozott kosztot fogyasztottak. Ilyen körülmények között olyan lelki tulajdonságaik alakultak ki, amik nem voltak valami magasrendûek. A megszállás kezdeti szakaszában a maradék élelmet és ruhát az éhezõ és didergõ "bennszülött lakosság" jelenlétében elégették .

Amikor 1947 nyarán az éhínség forradalom kitörésével fenyegetett, az egyik amerikai tisztségviselõ kijelentette, hogy az amerikai népnek sem a nemzetközi jog, sem az erkölcs nevében nem kötelessége, hogy a megszállt Európában a neki alávetett lakosságot etesse, és ha kitör a forradalom, szuronyokkal és gépfegyverekkel le fogják verni. Az itt leírtak csak részleges esetek, de a tények ugyanazt a mintát követték mindenütt az amerikaiak által megszállt Európában. Ez ma is folytatódik, és mély hatással van az európai gondolkodásra a legfontosabb szinten, széles körben.

--- 5. rész ---

ULICK VARANGE: IMPÉRIUM 5/5

III.
Ahogy a politika indítékainak elemzése során rámutattunk, századunkban a hatalmi küzdelmeknek kulturális indítékai vannak. A nyugati kultúra kezdeti századaiban ez az indíték többnyire a Császárság és a Pápaság küzdelmébõl származott, amelyet a mindenre kiterjedõ hatalomért vívtak egymás ellen, késõbb a küzdelmek indítékai a vallási különbözõségek voltak, még késõbb a dinasztikus törekvések, majd az egyes nemzetek kereskedelmi-gazdasági rivalizálása. Jelenleg legfontosabb tény az egész világon a nyugati civilizáció éppen most öntudatra ébredõ szellemi egysége és a külsõ világ részérõl fellépõ, ezt megsemmisíteni igyekvõ akarat. A cselekvés területén ez olyan formát ölt, hogy politikai küzdelem folyik: egyik oldalon áll a nyugati civilizáció a gyarmataival, másik oldalon a nem-nyugati erõk. Ezért az Amerika és Japán közötti küzdelem természetszerû volt, és minden nacionalista amerikai ilyennek is tekintette. Az amerikai kultúratorzító elemek azonban ezt a küzdelmet nem tekintették fontosnak, mivel Japánban nem volt antiszemitizmus. Ennek fényében lehet csak megérteni az amerikai politikát a megszállt Japánban.

Japán meghódítása után azonnal az amerikai hadsereg szívélyes, barátságos magatartást tanúsított a japán néppel szemben. Az amerikai hadsereg hivatalos bordélyházakat létesített japán nõkkel a katonái számára. A katonák nem rekviráltak magánlakásokat, hanem kaszárnyákat építettek maguknak. A japán lakosság élelmezése megfelelt az egészségügyi követelményeknek. A császár megtartotta a rangját és államfõi mivoltát, és az istenségbe vetett hitet hivatalosan nem kárhoztatták. A japán önbecsülést nem rombolták le: emberi méltóságának megfelelõ bánásmódban részesítették a polgári lakosságot. Az amerikai politika mindent megtett, hogy helyreállítsa az ország ipari potenciálját. Engedélyezték a japán autonómiát. A japán országgyûlés, kormány és közigazgatás a helyén maradt. A korábbi politikai vezetõkkel tiszteletteljesen közölték, hogy bíróság elõtt számot kell adniuk "háborús bûneikért" (mivel ez a szánalmas jogi képtelenség mindenhol kötelezõvé vált, ahová amerikai katonák bevonultak). Az egyetlen kényszer, amit az amerikaiak alkalmaztak, az volt, hogy a lakosságnak el kellett fogadnia a "demokrácia" kultusz vallását. Olyan nép részérõl, amelynek nemzeti vallása már akkor konfucianizmusból, buddhizmusból, sintoizmusból és császárimádatból tevõdött össze, ez nem volt nagy áldozat.

A japán vezetõket, akik ellen lefolytatták a háborús bûncselekmény miatti ördögûzés hosszúra nyúlt szertartását, nem sértegették sem a japán, sem az amerikai sajtóban. Nem fényképezték vég nélkül, nem vetették alá freudista inkvizíciónak, nem kínozták meg, nem kényszerítették õket, hogy szedjék fel az amerikai katonák által eldobott csikkeket. Nem alacsonyították le õket módszeresen, mint tették áldozataikkal az amerikai katonák Európában. Mindenekelõtt a "háborús bûnök" miatti eljárások nem terjedtek ki oly sok személyre, hogy átfogták volna az egész japán polgári és katonai társadalmat, Japán életének teljes szervezetét, mint ahogy ez Európában történt és még 1948-ban is folytatódott.

E két hódítás politikai irányvonalának különbsége egymagában elég arra, hogy elénk tárja az amerikai külpolitika mindent befolyásoló hatását. A megszállt Európában a megszállási politika uralkodó indítéka a bosszú. Ám amint a politika elemzése megmutatta, a bosszú nem része a politikának, hanem túllépi annak határait. A politikának nem lehet célja az ellenség megalázása vagy a legyõzött ellenség lakosságának kiirtása. A politikának a

hatalom növelése a célja, és az amerikai rezsim egyetlen reális hatalomtól sem kért tanácsot arra vonatkozóan, hogy milyen politikát alakítson ki és valósítson meg a megszállt Európában. A birtokában lévõ, hatalmas hadi-potenciával rendelkezõ területen, amelyet tervszerûen használhatna saját hatalmi céljaira, módszeresen pusztítja a gépeket és gyári berendezéseket. Egy olyan nép körében, amely a világ legjobb katonáinak millióival szolgálhatna, az amerikaiak olyan vadul és gõgösen viselkednek, hogy a "bennszülött lakosságot" elõre kiszámítható módon mindörökre elidegenítik maguktól. A nyugati civilizáció legkiválóbb katonai vezetõit, akiket elfogtak, és akikhez iskolába kellett volna járniuk, felakasztják azért a bûnért, hogy szembeszálltak az amerikai katonákkal a harctéren.

Röviden: a megszállási politika Amerika hatalmát nem növelte, hanem minden módon csökkentette. Ez döntõ módon bizonyítja, hogy ennek a magatartásnak az indítéka kívül esik a politikán. Az indíték a magasabb rendû kultúra és benne élõsködõ parazita organizmus közötti teljes, mélységes és teljesen organikus kibékíthetetlenségébõl származik. Ez a viszony túllép a rendes nemzetközi politika határain. Némileg emlékeztet a római légiók és Mithridates, valamint Jugurtha barbárjai közötti viszonyra, illetve arra, amely keresztesek és a szaracénok között állt fenn, és ahogy Európa és a törökök viszonyultak egymáshoz a XVI. században. Ám a magasabb rendû kultúra és a parazita közötti ellentét mélyebb, mint a felsoroltak, mivel a megszállt területen a lakosság kikezdhetetlen felsõbbrendûsége néma elszenvedésének évszázadai alatt mélyen belevésõdött a parazita lelkébe a bosszúvágy. Amikor Európa - és különösen legéleterõsebb része, a huszadik század nagy Európai Eszméjének hordozója - a (múlt kultúrájától teljesen idegen) hódító lábai elõtt fekszik, a nagylelkûségnek, lovagiasságnak, nemeslelkûségnek, irgalomnak nyoma sincs a parazita diadalittas lelkében. Nincs más ott, mint a keserûség, melyet ezer év alatt szívott magába, amikor a számára idegen nyugati népek önteltségének alávetve várt arra, hogy egyszer eljöjjön az õ ideje. Ezeket a nyugati népeket mindig barbár népeknek, gojoknak tekintette és tekinti most is. Ebbõl a szempontból nézve az amerikai katonák éppen úgy legyõzöttek, mint a kultúra anyaföldjérõl származó hadseregek. Az igazi gyõztes a kulturálisan idegen, akinek itt az egész nyugati civilizáció feletti gyõzelme a Rendeltetése legfényesebb csúcsát jelezte.

IV.

Az 1933-as amerikai forradalmat követõ amerikai politika végsõ jelentõsége Amerika szempontjából negatív. Amerikának természetes geopolitikai, nemzeti érdekeltségei Közép- és Dél-Amerikában és a Távol-Keleten vannak. Abban a világméretû küzdelemben, amely a bolygónk fölötti uralomért a nyugati civilizáció és külsõ erõk között folyik, Európa természetes politikája Afrika, a Közel-Kelet és a végtelen ázsiai Oroszország felé irányul. Amerika, a nyugati civilizáció gyarmata, minden szellemi táplálékát Európából kapja, természetesen csatlakozik ehhez az érdekhez, semmiképpen nem ütközhet vele össze. Milyen érdekeltségei vannak egy nacionalista Amerikának Oroszországban, Afrikában és a Közel-Keleten? Ugyanígy: milyen érdekeltségei vannak Európának Közép- vagy Dél-Amerikában? Európának és Amerikának hatalmi tendenciája természetadta módon, organikusan nem konvergens. Amerikáé és Japáné azonban igen.

Az amerikai külpolitika ennek a természetadta rendnek minden jegyét megsérti. Amerika Oroszországgal szövetkezett - nem Japán ellen, ami érthetõ lett volna, hanem Európa ellen, ami az igazi amerikai érdekek szempontjából kész õrültség. Japán ellen harcolt ugyan, de a gyõzelem után újjáélesztette Japánt, ahelyett, hogy az amerikai birodalom állandó részévé szervezte volna át. Legfõbb szövetségese, Európa ellen küzdött, pedig

Európa nemcsak politikai szövetségese volt, hanem szellemi szülõje és totális, kulturális szövetségese is.

Amikor a hadiszerencse gyõzelemmel ajándékozta meg Amerikát, jóvátehette volna korábbi tévedéseit. Japánt bekebelezhette volna az amerikai tengeren túli birodalomba. Európát rehabilitálhatta volna. Amerika ennek éppen az ellenkezõjét tette. Európát kifosztotta, éheztette, tönkretette, míg Japánt, természetes ellenségét újjáépítette következõ háborújára Amerika ellen.

Röviden: az amerikai külpolitika nem volt amerikai. Pusztán objektív tettei vitathatatlanul ezt mutatják.

1933-tól kezdve Amerikában a háború vagy béke problémájában a döntés legfõbb hatalmát a kultúratorzítás gyakorolja. Az amerikai fegyverek gyõzelme nem növelte Amerika hatalmát. Japán Amerika számára ráfizetés lett: gép berendezésének zömét Oroszország kapta meg, és a japán élelmiszerhiány pótlásának terhei az amerikai népre hárultak. Amíg Oroszország ipari ereje óriási mértékben megnövekedett az Európától elvett gépi berendezésekkel és azzal, amit Amerika adott neki Európa hozzája tartozó felébõl, Amerikának csak a költségei nõttek. így például Európának azt a felét, melyet õ tart megszállva, olyan alaposan elpusztította, hogy még a hadsereg által igényelt számos anyagot is Amerikából kellett szállítani.

Az amerikai hadsereg kiürítette Kínát és Indiát, Észak-Afrikát és Perzsiát, a legnagyobb birodalmat adva fel a világtörténelemben. A második világháború végén Washington egy olyan katonai birodalomnak volt a fõvárosa, amelyhez a Föld felszínének 18/20-a tartozott, s ezen belül az összes tengerek Amerika ellenõrzése alatt álltak.

A kultúratorzító politikája egyáltalán nem törekedett világuralomra, ahogy azt egyesek állítják. Ilyen nagyszabású gondolat csak Nyugaton támadhat. A nyugati civilizáció testében egy idegen organizmus csak torzítani képes a Nyugat életét. A parazita nem válhat nyugativá, és a világuralom nyugati eszme. Nem is minden ember számára való eszme ez, hanem mint minden alkotó nyugati gondolat kizárja a mélység és erõteljesség híjával lévõ személyeket. Ezért van az, hogy Amerika nem képes megtartani azt a nagy birodalmat, amelyet megszerzett. Amerikának még nincs meg a kellõ történelmi tapasztalata, politikai tudata, ami egy birodalom igazgatásához, illetve létrehozásához szükséges. Az amerikai tömeg-gondolkodásban az egész második világháborúnak csak egyetlen negatív célja volt: az Európai Eszme lerombolása.

Az amerikai kultúratorzító nem szolgálta Amerika nemzeti érdekét, és nem tûzte ki célul a világ meghódítását sem maga, sem Amerika számára. Ennek következtében Amerika a második világháborúban politikai vereséget szenvedett.

Ez a tény Európa számára teljesen világos. Fontosabb az a kérdés, hogy mennyire tudatosodik ez Amerikában. Ez magában foglalja az Amerikai Jövõ formájának problémáját, az amerikai nacionalizmust, a folytatódó kulturális patológia kilátásait és Amerika szellemi lehetõségeit.

AMERIKA JÖVÕJE

Amerika eredete magában hordja Jövõjét is. Leibnitz mondta: A Jelen a Múlttal terhes és a Jövõt hordja méhében." Amerika eredetileg a nyugati kultúra gyarmata volt. Szülõföldje össze volt kötve azzal az organikus egységgel, melynek magasabb rendû kultúra a neve. Amerika ilyen földön született és ilyen földön oldja meg végsõ, leghatalmasabb problémáit. Jelenleg a nyugati civilizáció uralja az egész világ szellemi irányzatát. Az olyan egységek, mint Oroszország és Japán csak annyiban léteznek, mint a nyugati civilizáció elleni aktív lázadók, mint a nyugati civilizáció világszemléletének tagadásai. A nyugati civilizáció hozta létre még az ellenfeleit is, a nyugati civilizáció dinamizmusa aktiválta a külsõ erõket. A gyarmatok, amelyekben ez a kultúra gyökeret vert az 1600-1800 közötti idõszakban, megtartották szellemi kapcsolatukat az õket létrehozó organizmussal. Argentína, Dél-Afrika, Ausztrália, Amerika, Kanada és a többi kisebb szétszórt gyarmat vezetõ szelleme Európa: szülõanyjuknak, a nyugati civilizációnak termékeny, világméretekben ható alkotásaiból merítik világszemléletüket, terveiket, eszméiket és belsõ, lelkiismereti-erkölcsi parancsaikat. Ezek a gyarmatok a nyugati civilizáció szellemi szövetségesei maradnak. Politikai érdekeik nem lehetnek ellentétben a Nyugat politikai érdekeivel, mivel osztozni fognak a közös sorsban.

Korunkban a politika indítéka a kultúrából származik. A világ két részre osztható: a nyugati civilizációra és arra, ami azon kívül van. Európa gyõzelme Oroszország vagy India fölött gyõzelem Amerika számára is, és Amerika gyõzelme Japán vagy Kína fölött európai gyõzelmet is jelent. Európa és Amerika együttesen egy szellemi egységet alkot. Ezért organikus és reális az a lehetõség, hogy Európa és Amerika egykor újra egyesül majd politikai szempontból. Amiknek a sorsuk közös, ténylegesen egy politikai egységet képeznek. Az egységbontó politika mesterséges, ellenkezik az organizmus életbevágó érdekeivel. Az Élet elsõdleges célja a lehetõség ténylegesítése. Ebben áll az élet. A nyugati civilizáció félelmetesen veszélyeztetett világhelyzete miatt (amit még egy sikeresen megvívott háború sem tud megszüntetni) Európa és Amerika újraegyesülési organikus tendenciái elkerülhetetlenül úgy fognak kifejezésre jutni, hogy Amerika és Európa legjobb koponyái felismerik az újraegyesülés szükségességét. Ennek a tendenciának kialakulására nem kell hosszabb idõ, mint egy nemzedék élete. Nem lehet elõre látni, hogy ez a tendencia ténylegesen meg fog-e valósulni, mint ahogy a Ramessidák sem láthatták elõre Karnak végzetét. De az életbe vágó szükségesség parancsszavára ez a tendencia a cselekvés gyújtópontjába kerül.

De az újraegyesülés organikus Eszméje nem valósulhat meg addig, amíg a Nyugat belsõ kulturális betegségekben szenved. Ez veti fel a kulturális patológiára való reagálás kérdését Amerikában.

Az amerikai nép lelkének eredeti pezsgését tükrözik a független telepes, az utat törõ, a milicista, a felfedezõ, a határszéli lakos kezdeti típusai. E típusokat a leleményesség, bátorság és a technikai hozzáértés jellemezte. Ezek mélyén voltaképpen megint az egyre nagyobb távolság felé irányuló régi gótikus késztetés és a közbülsõ terület meghódítását célzó akarat rejlett. Az amerikai népben kezdetben a faji felsõbbrendûség hatalmas ösztöne párosult az önbizalom szellemével. Ez az emberanyag volt a polgárháború által kialakult jenki-típus alapja. Ez a háború véste bele ebbe az emberanyagba a gazdaság, pénz és materializmus korának formáját. Ez természetes következmény volt, mivel az egész nyugati civilizáció abban az idõben a civilizációs válság betegségében szenvedett. Az amerikai nép lelke ebben a felfordulásban formálódott. Késõi szakaszban lévõ nép ez, ami azt jelenti, hogy technikai civilizációval rendelkezõ, kemény és külsõdlegessé vált, de a szûkebb értelemben vett kulturális lehetõségeknek híjával van. Ez a keménység és külsõdlegesség, ez a technikai hozzáértés mindig megmarad az amerikai lélekben, mivel

ezek a tulajdonságok e lélek lényegébõl folynak. Az ideológia csak öltözék, a korszellemhez tartozik. A XIX. század szelleme teljesen halott, és Amerika a maga kísértet-eszméit éppen úgy nem képes feltámasztani, mint ahogy egy organizmus sem fejlõdhet visszafelé: nem válhat felnõttbõl ifjúvá.

Az amerikai ideológiának és világszemléletnek nincs Jövõje, de az amerikai népléleknek van, mivel ez a nép élõ organizmus. Ennek a népnek a tömegeszmével, tömeggondolkodással, tömegviselkedéssel, tömegélettel való átitatása torzulás és az amerikai lélek tendenciáiból, valamint a materializmus korának lehetõségeibõl fakadó túlzás volt. Ez az elkanyarodás és elhajlás az Amerikai Rendeltetéstõl csak a kultúrakésleltetés és torzítás betegségei miatt volt lehetséges. Ugyanazon betegség európai jelenlétének volt a tükrözõdése a kultúrakésleltetés Amerikában: a Történelem felszínén, az elsõ világháborúban váratlanul a materializmus kora gyõzött, és ez a huszadik század Eszméjének ténylegesülését mind Amerikában, mind Európában késleltette. Az amerikai kultúratorzítást a kulturálisan idegen csoport óriási tömegének jelenléte okozta. Ezért Amerika közvetlen jövõje összefüggésben áll a kultúratorzítással és az arra való amerikai reagálással. Ezzel kapcsolatban a számításba jövõ szellemi és anyagi erõket értékelni kell, s ezeken belül is elsõ helyen a kultúratorzító csoportot.

A zsidó kultúra-nemzet-állam-faj képviselõinek számát Amerikában 8-12 millióra becsülik. De nem a számszerûségnek van itt elsõdlegesen jelentõsége, mivel ennek az organikus egységnek erõs faji ösztöne és hatalmas küldetéstudata van. A számszerûségnek tényleg van valamelyest szerepe mind a kultúratorzítás terjedelmében, mind az arra való reagálás formájában és nagyságában, de a kultúratorzító csoport állami hatalma azon alapul, hogy az erõsen összpontosult központi szerveket ellenõrzés alatt tartja.

A propaganda területén abszolút hatalma van. Ez a hatalom magában foglalja a mozit, rádiót, sajtót (az újságokat, az idõszaki folyóiratokat, könyveket), az egyetemeket és a színházat. A rádió ama néhány, egész országot átfogó nagy hálózat segítségével irányítja, amik az egyes tagállomások mûsorait ellenõrzik, még akkor is, ha azok esetleg magánkézben vannak. Az újságok feletti uralma azon alapul, hogy a néhány nagy hírügynökségnek õ a tulajdonosa. Ezek a nagy hírügynökségek irányítják az egyes újságoknak eljuttatott híreket, s ezek az újságok még akkor is a hírügynökségektõl függnek, ha magánkézben vannak: semmit sem változtathatnak azon, amit a hírügynökségtõl kapnak. Az idõszaki folyóiratok és a könyvek feletti ellenõrzést a kultúratorzító a legtöbb esetben a magazinok, kiadóvállalatok és nyomdák tulajdonjoga alapján gyakorolja, más esetekben társadalmi, gazdasági, erkölcsi és jogi kényszerítõ eszközöket alkalmaz. A színházat a tulajdonjog alapján és egyéb kényszerítõ eszközökkel uralja. Az egyetemet úgy irányítja, hogy a kultúratorzító csoport aránytalanul nagy számban van képviselve mind az egyetemi oktatók, mind az egyetemi hallgatók között, és ezek szervezett, agresszív tevékenységet fejtenek ki.

Mindkét politikai pártot a kultúratorzító csoport irányítja, minden elfogadott amerikai belpolitikai tevékenységet szolgálatukba kényszerít. A politikai irányítás technikáját óriási bürokratikus gépezet szolgáltatja, amely 1933 óta alakult ki. Ennek a gépezetnek a kultúratorzítók az urai, és a tagjai között is aránytalanul nagy számban vannak jelen. Ez az irányító szerepe a fegyveres erõkre is kiterjed.

Az ipart teljesen markában tartó és irányító pénzügyi világban a kultúratorzítók a lakosságban elfoglalt arányszámukhoz képest aránytalanul nagy számban vannak jelen. Ezen a területen hatalmuk eredete a polgárháborúra nyúlik vissza, amikor az 1890-1950

közötti beözönlésük néhány elõfutára részt vett a déli és északi hadseregek közötti illegális fegyverkereskedelemben.

Mindennek következménye az amerikai népre gyakorolt óriási szellemi befolyás. Ez a nép olyan könyveket olvas, amilyeneket az idegen író, illetve kiadó eléje ad. Azokat a színdarabokat és filmeket nézi, amiket engedélyeznek számára. Azokat a gondolatokat gondolja, amiket a fejébe erõltetnek. Amerikát érdekei elleni háborúkba kényszerítik, ahol csak veszíteni lehet. Háború és béke, élet vagy halál problémájában Amerika számára a kulturálisan idegen csoport dönt. Amerika szemita arculatot nyert. Azok az amerikaiak, akik hatalmon vannak, az idegent védik. Az idegennel nem mernek szembeszállni a közéleti emberek. Az amerikaiknak azt mondták, hogy Arábia felosztásával kell foglalkozniuk, és nem létezett olyan nemzeti irányzatú csatorna, ahol egy amerikai polgár alapjaiban cáfolhatta volna azt a világképet, ami ennek a politikának a támogatója.
Ám az, aki belelát a Történelem lényegébe, tudja jól, hogy az idegen és a saját nem mosható össze, hanem ezek csak szemben állhatnak egymással. Az álarc, terror, fenyegetés, diktatúra, nyomásgyakorlás, propaganda egyike sem érinti a kettõ közötti viszony lényegét. Az amerikai népnek - amely még nem nemzet - megvan a maga szellemisége, és csupán a történelmi tapasztalat hiánya és a kultúra azon fejlettségi foka, melyen ez a kultúra létrejött, tette lehetõvé, hogy a kulturális patológia ilyen széles körben, kritikátlanul elterjedt e nép körében.

Maga a kultúratorzítás ténye feltételezi, hogy a befogadó nép lelkisége a maga bensõ tisztaságában létezik. A torzítás nem semmisítheti meg a befogadó népet, csak azt teheti meg, hogy energiáit álproblémák irányába fordítja, olyan irányba, ami megfelel a paraziták érdekeinek.

II.
Amint Európa számára most ismeretes, a második világháború a kultúra betegségének egyik tünete volt. A második világháborút Amerikában agyalták ki, az 1933-1939 közötti években gondosan elõkészítették, és elmésen úgy intézték, hogy felszíni formájában a jelenlegi két európai hatalom közötti küzdelem álarcában robbanjon ki, jóllehet az igazi világprobléma a Nyugat egyesítése volt a külsõ hatalmak (Oroszország, Kína, India, az Iszlám és Afrika) részérõl fennálló, életét veszélyeztetõ fenyegetés ellen. A háború igazi jellege 1945-ben mindenki számára nyilvánvalóvá vált, amikor a gyõztesek megjelentek, mint kultúratorzítók Amerikában, és mint mongolok a Kremlben. A világtörténelemben elsõ ízben osztozott a világon két hatalom. Európa elvesztette a háborút és olyan fokú egységre tett szert vereségében, amilyet teljesen sohasem ért el gyõzelmei közben. Európa átmenetileg ugyanolyan helyzetbe került, mint a korábban megszállt Kína és India, amelyek külsõ hatalmak zsákmányai voltak.

Ez a háború Amerika számára is vereség volt. Elõször azért, mert az ügy, amiért folyt, hamis volt, másodszor pedig azért, mivel a katonai gyõzelmének kihasználása is hamis volt. Ilyen nagyságrendû tényeket nem lehet elrejteni.

Aki a Történelem organikus természetét ismeri, csak azt mondhatja, hogy Amerikának erre reagálnia kell, még ha nem is tudja megmondani, hogy ez a reakció milyen tényekkel lesz kapcsolatos. Az amerikai nacionalista reakció tényei pontosan olyanok, mint amikre számítanunk kellett. A Történelem a kisebbségeken keresztül fejti ki hatását, és ezeknek a kisebbségeknek a mérete a történelmi jelenségek szükségszerûségét tükrözi. Az amerikai nacionalista kisebbségnek legalább 10 millió tagja van. Ez a kisebbség majdnem teljesen szervezetlen. Létezik ezernyi ellenállási szervezet, de ezek politikailag nem hatékonyak,

még ha erõteljesen tükrözik is a szellemi tüneteket.

A kulturálisan idegen elemek beözönlésére a nacionalista reagálás a második Ku Klux Klán alapításával 1915-ben kezdõdött. Ez az év visszatekintve úgy jellemezhetõ, mint az Amerikai Forradalom második szakaszának kezdete. Természetesen a nacionalista elemek 10 milliós száma becsült szám, de ez azokra a személyekre vonatkozik, akiknek a lelkét erõsen befolyásolja az amerikai belsõ Nemzet-Eszme. Kisebb erõsséggel ugyan, de az egész amerikai 1 népben általános ez az érzés. Ezért soha senki sem tagadhatta, hogy az amerikai nép túlnyomó többsége kívül akart maradni a második világháborún, amelyet a washingtoni kultúratorzító rezsim robbantott ki Európában. Ez a legnagyobb propaganda-kampány ellenére volt így, amit valaha is bárhol folytatnak.

Ez nem vezethetõ vissza az igazi pacifizmusra, mivel ilyen nem létezik Amerikában. Ez azt a tényt tükrözi, hogy annak a népnek a lelke ösztönösen bizalmatlan volt és gyûlölte az egész vállalkozást. 1940-ben nem adták meg azt az esélyt, hogy a nép kifejezze érzéseit ezzel kapcsolatban a "választásokon", mivel mindkét jelölt a beavatkozás elkötelezettje volt. A választások ügyes kezelése mindeddig meghiúsította az igazi amerikai szellemiség kifejezését.

Ez a nacionalizmus egyre radikálisabb, még ha nem is öltött a politikai méreteket. Bizonyos amerikai nacionalistákat 1941-ben letartóztattak, mert azt mondták, hogy Amerika érdekei szempontjából a katonai vereség lenne kívánatos, mivel egy vereség megsemmisítené a kultúratorzító csoport hatalmát. Az amerikai nacionalisták általában abban reménykedtek, hogy a lelkesedés nélküli, kelletlen amerikai ifjakból sorozott katonák vereséget szenvednek. Ugyanakkor támogatták az Amerika természetes földrajzi ellensége, Japán elleni háborút.

Az egyéniségnek, valamint a lélek és a jellem folytonosságának elve a népekre éppen úgy érvényes, mint a személyekre. Ezért ismeretes, hogy még mindig él az a Szellem, amely nagyhatású volt olyan emberekben, mint Nathaniel Green, Mad Anthony Wayne, Ethan Allén, Nathan Halé, Richárd Henry Lee, John Adams, Dániel Morgan, Davy Crockett, Alamo és San Jacinto embereiben, olyanokban mint Stonewall Jackson, Róbert F. Lee, William Walker és Homer Lea. A materializmus és a pénz-megszállottság évszázada természetesen nem volt a hõsiesség termõtalaja, de a huszadik század meg fogja változtatni Amerika szellemi arculatát éppen úgy, mint ahogy megváltoztatta Európát. Az Amerikai Nép rejtett hõsiességét ismét felszínre hozza az abszolút politika korának teremtõ szelleme.

A nagyméretû kultúratorzítás arra törekszik, hogy az amerikai népet örök idõkre tehetetlen, egyarcú tömeggé tegye, mégis milliók vannak, akik ettõl az egyöntetûségtõl ösztönösen távol tartják magukat. Ezek az emberek a nagy történelmi erõk gyújtópontjai. Óriási mértékû túlerõ ellen, óriási hátránnyal küzdenek.

Az amerikai nacionalizmusnak az élet, gondolkodás és cselekvés területén nincsenek nagy hagyományai. Politikailag forradalmi küldetése van, de az amerikai nép nem forradalmár. A kultúra betegségére nyers faji formában reagál. Hatalmas politikai feladattal áll szemben, de a hatalmi gondolkodás szükségességének nincs tudatában. Értelme nem mentes az 1775-ben született, idejétmúlt "egyenlõségi" ideológiától, amit a torzítok még mindig felhasználnak a saját céljaikra.

A tömegszellemnek az amerikai népre való erõltetése alapjában véve tisztán technika, mesterség. Igaz, az erõs egyéniség elsüllyedt, de az erõs egyéniség nem semmisíthetõ meg. Az abszolút politika kora újra fel fogja ébreszteni az amerikai fajban megmaradt zsenialitást, és az amerikai szellemiséget elfedõ tömeg-látszat mögötti vezetõ egyéniségek részérõl hatalmas reakció várható. Ezeket fogják abszolút hatalommal felruházni. Amerikában nincs alkotási lehetõség a filozófia területén. Korunk nagy realitásainak mélyebb amerikai megértése Amerikának a Nyugat anyaföldjével való, mély, meghatározó kapcsolatából fog származni.

Az amerikai nacionalizmus és a kulturális patológia közötti eljövendõ küzdelemnek számos eleme lesz. Valószínû, hogy az amerikai forradalom nem ölthet többi alkotmányos formát. A késõi demokratikus viszonyok tökéletesített parlamenti választási technikái kizárják ezt a lehetõséget. Egyedüli lehetõségként marad a polgárháború. Ebben a háborúban faji háború a négerek és a fehérek között, osztályharc a szakszervezetek és gyárigazgató között, pénzügyi harc a pénzdiktátorok és a feltörekvõ tekintélyelvû nacionalizmus között, és a kultúratorzítónak a túlélésért vívott harca az amerikai nép ellen mind eldöntésre vár.

Elõre nem lehet látni, hogy ez a válság éles harc formájában fog-e lezajlani, mint amilyen az 1861-1865 közötti polgárháború volt, avagy egy hosszantartó, éles határvonalakkal nem rendelkezõ idõszak formáját ölti, mint a harmincéves háború vagy Cromwell szellemiségének küzdelme a restaurációval. Mindenesetre ez a harc organikus szükségszerûséggel bekövetkezik, és csak a bekövetkezés tényét lehet elõre megjósolni, de sem a formáját, sem az idõpontját nem ismerjük.

Ezek kiszámíthatatlan dolgok. Amikor az Amerikai Nemzeti Forradalom politikai formát ölt, végsõ ihletõ erejét ugyanonnan kapja majd, mint az 1933-as Európai Forradalom. Ezért az itt leírtak az igazi Amerikára még akkor is érvényesek, ha a jelen és a közeljövõ tényleges Amerikája ellenséges Amerika, készséges, tömeggondolkodású eszköz, amely a nyugati civilizáció totális ellenségének, a kultúratorzító politikájának szolgálatában áll.

A VILÁGHELYZET

"A képzelet uralkodik a világ felett."
Napóleon

"A következõ évszázad feladataira a népképviseleti módszerek a lehetõ legalkalmasabbak. A következõ évszázadban Európa helyzete olyan lesz, hogy a férfierény megint virágzani fog, mivel az emberek állandó veszélyben fognak élni. Az elõtérben lévõ nemzeti háborúk, új birodalmak és egyebek fölé és mögé nézek. Ami engem érdekel - amit lassan kibontakozó, bizonytalankodó elõkészületi állapotban látok -, nem más, mint az Egyesült Európa. Azok a nemzetek, amelyeknek méltóvá kellett válniuk bármire, sohasem liberális jogintézmények mellett jutottak el erre az állapotra: a nagy veszély hozott ki belõlük valamit, ami tiszteletet érdemel, az a veszély, ami egyedül képes tudatára ébreszteni minket erõforrásainkra, erényeinkre, önvédelmi eszközeinkre, fegyvereinkre, lángelménkre - amik arra kényszerítenek minket, hogy erõsek legyünk."
Nietzsche

"A pacifizmus eszmény marad, a háború tény, és ha a fehér faj elhatározza, hogy nem

visel többé háborút, a színes harcolni fog és a világ urává válik."
Spengler

A POLITIKAI VILÁG

A politika a háborúval áll összefüggésben, és a háború stratégiát alkalmaz. A stratégia közvetlenül a fizikai és emberrel kapcsolatos földrajz alapvetõ realitásait tartalmazza. így a világpolitika tényeinek és lehetõségeinek a vizsgálata a földrajzzal kezdõdik.
Az abszolút politika ezen korában az egész földgolyó a tárgya mind a nyugati civilizáció hatalmi ösztöneinek, mind pedig - az ezzel szembehelyezkedõ, ezt tagadó külsõ hatalmi erõk mûködése miatt, melyek szembehelyezkedõ, tagadó magatartása éppen annyira totális, mint a nyugati imperialista hatalomigenlés - a Nyugaton kívüli erõk hatalmi ösztöneinek is. Ezért bolygónk általános földrajzi képe a kiindulópont.

Ha a Földet a 20. hosszúsági kör mentén két féltekére osztjuk, azt látjuk, hogy a keleti féltekéhez tartozik Ázsia és Afrika földtömege, Ausztrália és Óceánia különálló szigetvilága, valamint Antarktisz legnagyobb része. Ez az egész szárazföldi földtömeg több mint 100 millió négyzetkilométer. A nyugati féltekéhez tartoznak Észak- és Dél-Amerika összefüggõ szigetei, valamint Antarktisz egy része. Ez a terület összesen 47 millió négyzetkilométer, vagyis kevesebb, mint a keleti félteke szárazföld-tömegének fele. A területnél fontosabb a népesség, mivel a hatalom nép feletti uralmat jelent, ámde emberek felett csak ott lehet uralkodni, ahol vannak. A keleti félteke lakossága megközelítõleg 1700 millió fõ, míg a nyugati félteke lakossága mindössze 300 millió.

Ez politikai szempontból azt jelenti, hogy a világ - politikailag szólva - a keleti féltekén van. Földgolyónk északi és déli féltekére is felosztható az Egyenlítõ mentén. E felosztás szerint mind a szárazföld, mind a lakosság 9/10-ed része az északi féltekéhez tartozik. Ha földgolyónkat környegyedekre osztjuk, azt látjuk, hogy Ázsia-Afrika nagy szárazföld tömege lakosságának több, mint a fele, illetve az egész földgolyó lakosságának megközelítõleg a fele az északkeleti környegyedhez tartozik. Ez Európát, Oroszország legnagyobb részét, Indiát, Kis-Ázsiát és Afrika zömét foglalja magában. Ez az egész szárazföld összefüggõ, a keskeny tengereket, a Földközi-tengert, az Arab-öbölt, a Perzsa-öbölt, és a Balti-tengert leszámítva. Az egész terület szárazföldi hatalom által ellenõrizhetõ, a keskeny tengereket beleértve, amelyek bejárata szárazföldi hatalom ellenõrzése alatt áll. így nyilvánvaló, hogy a világ feletti uralom elsõsorban ezen észak-keleti környegyed feletti uralmat, másodszor az Ázsia-Afrika földtömeg feletti uralmat, harmadszor az északi félteke feletti uralmat, és végül az egész földgolyó összes vizei és szárazföldjei feletti uralmat jelenti. Az észak-keleti környegyed, lévén a legfontosabb környegyed, a XX. századi imperializmus fókuszát jelenti.

Ezek az alapvetõ földrajzi tények jelentik minden széles látókörû politikai gondolkodás alapját, de nem a fonását, mivel bármiféle nagyszabású gondolkodás eredete egy magasrendû kultúra, ami az emberek kultúrahordozó rétege által teszi magát hatékonnyá. Maga a geopolitika tudománya olyan ismeretrendszer, amelyet egy olyan magasabb rendû kultúra hozott létre, amely eljutott a korlátlan imperializmus szintjére, az abszolút politika korába. De magában hordja a materialista gondolkodás maradványát, ami ahhoz a tévedéshez vezetett, hogy a politika eredetét, meghatározottságát, illetve indítékait fizikai tényékbe helyezte. Ez abszolút tévedés volt, mivel az egész materializmus, mint tényleírás, abszolút tévedés. Az eszmék, késztetések, élmények eredete a lélek. Magának a

politikának az eredete az emberi lélek. A nagy alkotó politika eredete egy magasabb rendû kultúra szellemisége. A romboló politika eredete egy magasabb kultúra parancsszavának a külsõ népek szellemisége által való tagadása.

A nyugati civilizáció jelenlegi állapotában a politika indítéka a kultúrában rejlik és már nem a nacionalizmusban vagy a gazdasági életben, mint a XIX. században az esetek többségében. A nyugati civilizáció és gyarmatai szellemi egysége tény, és ez az elsõdleges tény a forrása századunk nagy politikai harcainak. A Nyugat korlátlan imperializmusa hozta létre a külsõ népekben az ugyanolyan erõs akaratot a nyugati imperializmus megsemmisítésére. A saját imperializmusuk az egyedüli eszközük. Tehát századunkban és a következõkben a Birodalom Eszméje a világküzdelem uralkodó formája. Akár a szolgálatában áll valaki ennek az Eszmének, akár ellenfele, mindenképpen köti ennek az Eszmének az egyetemes mivolta.
A geopolitika tévedése a gondolkodásban az a tétel volt, hogy a külsõ világ határozza meg a belsõt. De mindig a lélek az elsõdleges, és az anyaggal, illetve a földrajzi helyzettel való élés nem egyéb, mint a szellemiség típusának tükrözõdése. Az amerikai indiánnak sokkal több forrás állt rendelkezésére, mint az amerikai telepeseknek, mégis az amerikai indiánok primitívsége a források felhasználásában tehetetlenné tette õket. De a totális technikai felsõbbrendûség nem anyagi, hanem szellemi magasabbrendûség.
A geopolitika a korábbi idõkben nem a huszadik század történelemszemléletén alapult, hanem a XIX. századból ránk maradt materialista eszmék hallgatólagos elfogadását. De ezek a tudományos kutatások maradandó értéket alkottak, és a nagytérben való gondolkodás történelmileg lényeges fejlemény volt. Haushofer nevére mindig tisztelettel fog emlékezni a nyugati gondolkodás. A geopolitika a jövõben egész gondolkodásmódját és tudományának szerkezetét hozzá fogja igazítani a világ alapvetõ szellemi irányulásához - ahhoz a tényhez, hogy a Nyugat és a gyarmatai állnak az egyik oldalon, és a külsõ erõk a másikon.

AZ ELSÕ VILÁGHÁBORÚ

Miután Anglia 1901-ben sikeresen befejezte a búr háborút és leverték a kínai boxerlázadást, az egész világ - néhány kisebb terület kivételével - a Nyugat és gyarmatai közvetlen uralma alatt állt. A Távol-Keleten csak Japán és Sziám, a Közel-Keleten csak Törökország, Perzsia, Afganisztán, Afrikában csak Abesszínia és Libéria, és a másik féltekén csak Haiti és Mexikó volt kivétel. Ezek közül Törökország, Mexikó és Afganisztán közvetett nyugati ellenõrzés alatt állt. Az iszlám államokban és Kínában a nyugatiak a saját nemzeti szerveik területen kívüli joghatósága alá tartoztak, és nem a helyi törvényszékek voltak felettük az illetékesek. A nyugati kultúrán kívüli emberek a nyugatiak iránt tiszteletteljes és engedelmes magatartást tanúsítottak. Egyszóval: a teljes külvilág politikailag passzív volt.

Egyedül ez a passzivitás tette lehetõvé a groteszk aránytalanságot a személyek száma és hatalma között. Például Indiában Anglia nem egészen 100 000 fehér katonából álló helyõrséggel uralkodott több, mint 350 millió ember fölött. Az 1857-es indiai lázadás alkalmával Anglia India fölötti ellenõrzése néhány nap alatt leszûkült a tengerparti részekre és az ország belsejének néhány pontjára. A nem-nyugati terület feletti fehér uralom ilyen gyorsan megszüntethetõ, amikor az alávetett nép politikailag aktívvá válik.
A külsõ alattvalók politikai passzivitásával együtt a Nyugat 1914 elõtti világméretû hatalmi monopóliumában egy másik fontos tény is megszûnt: a nyugati népek magatartási

szabályai. Paul Kruger volt ennek az udvariasságnak a jelképe. Az elsõ búr háborúban, noha páratlanul kegyetlen ellenfél ellen küzdött, határozottan megtiltotta a barbár négerek alkalmazását angolok ellen. Viselkedése kellõen nem értékelt politikai lángelmére vallott.

Az elsõ világháború elõkészületi idõszakában, a világban két nagy történelmi jelentõségû fejlemény ment végbe: a nyugati szellemiségen belül az etikai szocializmus személyfeletti eszméjének, mint a következõ nyugati korszak formájának jelentkezése, és a külsõ erõk világában a nyugati uralom elleni világméretû lázadás egyre nagyobb méretû növekedése. Földünknek ez a két fejleménye volt az elsõ világháború igazi problémája. Ezek világtörténelmi tendenciák voltak, és az eljövendõ világháború belsõ tartalmát is ugyanezek fogják alakítani, amelynek kikerülhetetlenségét Európa minden vezetõ szellemisége világosan látja. Ezt a nagy fejleményt a cselekvés és gondolkodás számos embere meglátta és leírta, többek között Rudolf Kjellen, Werner Sombart, Paul Rohrbach, Bernhardt, Lord Kitchener és Homer Lea.

A kapitalizmus kora a végéhez közeledett. Anglia az a hatalom, amelyet ez az Eszme hozott létre, és amely ezt az Eszmét szolgálta, teljesen megvalósította a nyugati szellemiség organikus fejlõdésének ezt a szakaszát. Poroszország-Németország volt a következõ fejlõdési szakaszt, az etikai szocializmust megtestesítõ hatalom. Ezért a Nyugat belsõ fejlõdési tendenciája e két hatalom közötti összecsapás felé irányult. Poroszország-Németország a kapitalizmus korának nemzeti stílusában élt: szintén parlamentáris-demokratikus volt a belpolitikája, külpolitikáját pedig a kereskedelmi imperializmus jellemezte. Az különböztette meg Angliától, hogy Németországban jelen volt az etikai szocializmus személyfeletti Eszméje.

Anglia hódította meg - a maga történelmi szempontból nagyszerû Belsõ Parancsszavának hatására - az addigi legnagyobb birodalmat a világtörténelemben. A nyugati világ hatalmi monopóliuma elsõdlegesen az Angol Birodalmon alapult. A külsõ erõk számára, melyek Nyugat-ellenes tevékenységbe kezdtek - Afrikában, Kínában, Japánban, Kelet-Indiában, Oroszországban -, nem volt különbség a nyugati nemzetek között. A nyugati nacionalizmus nagy ténye már abban az idõben is nagy csalódás volt, de attól kizárólag maguk a nyugati nemzetek szenvedtek. A külsõ világ jobban tudta, mint a Nyugat, hogy a Nyugat történelmileg egységes, és nem szellemileg szuverén "nemzetek" együttese.
Az elsõ világháború felszíni formája két XIX. századi stílusú nyugati nemzet közötti nacionalista küzdelem volt. A felszínen Anglia és Poroszország-Németország, a valóságban a kapitalizmus és a szocializmus ütközött össze egymással. A felszínen két nacionalista koalíció háborúja folyt, valójában a külsõ erõk harcoltak a teljes nyugati civilizáció ellen.

1916-ra teljesen világossá vált, hogy a Németország és Anglia közötti katonai küzdelem döntetlen eredményû, és a harc folytatása csak mindkét hatalom vereségét eredményezheti. Minél tovább tartott a háború, ez annál világosabbá vált. Japán híres 21 pontos követelése a nyugati erõ próbája volt a Távol-Keleten, és a Nyugat engedett, az öngyilkos háborúja kellõs közepén. Japán nyilvánvalóan megnyerte a háborút azzal, hogy kimaradt belõle, Amerika nyilvánvalóan gyõzött, és az oroszországi forradalom megmutatta, hogy az egész Nyugat vesztes. Az elsõ világháború folytatásával az a hatalom, amely korábban Európában székelt, egyre inkább külsõ erõkre szállt át: Japánra, Oroszországra, Amerikára. Az idejétmúlt, nacionalista nézõpont szerint Anglia szenvedett vereséget, az új nézõpont szerint azonban az egész Nyugat volt a vesztes. Ha nem szenilis, terméketlen elmék irányították volna az eseményeket, egy 1916-ban megkötött béke megmentette volna Európa világhatalmi helyzetét. De túl sok volt a gyenge koponyákból, a finánctõkés

gondolkodásból és szellemi merevségbõl. Nemcsak a korábbi öngyilkos háború folytatódott a keserû befejezõdésig, hanem a külsõ erõk is mozgósítva lettek, hogy részt vegyenek a tényleges küzdelemben.
Anglia és Franciaország a gyarmatain élõ színes erõket bevetette az egész nyugati civilizáció ellen - ezáltal önmaguk ellen is, mivel a külsõ erõk a Nyugatot már akkor is egységnek tekintették. Paul Kruger géniuszát nem értették meg. Ha az ellenfél legyõzésének egyedüli lehetõsége az öngyilkosság, a háború elvesztette értelmét és be kell fejezni. De az ilyen egyszerû igazságokat csak a lángelmék fogják fel, és ilyen nem akadt akkor az európai politikusok között.

Több mint egy évszázadon keresztül Anglia volt Európa irányítója: képes volt megakadályozni, hogy bármely hatalom az elsõ helyre kerüljön. Ezalatt õ volt a világtengerek ura: képes volt megakadályozni minden hatalmat abban, hogy a tengeri uralom részese legyen és a tengereken keresztül háborítatlan összeköttetést tartott fenn a tengerentúli birodalmával. Ezzel a világkereskedelemben is elsõ volt: képes volt magának megszerezni mindazt a külföldi piacot, amelyre vágyott, vagy amelyre szüksége volt. 1918-ban, amikor Anglia "megnyerte" az elsõ világháborút, azt kellett tapasztalnia, hogy osztozkodni kényszerül a tengereken Amerikával és Japánnal. Kereskedelmi elsõbbségének vége lett, és katonai-politikai hatalma is állandóan csökkent a külsõ erõkhöz képest. Németország katonai értelemben vesztes volt, de még mindig sokkal kevesebbet vesztett, mint Anglia, mivel kevesebb vesztenivalója volt. Az igazi, politikai gyõztesek Japán, Oroszország és - kizárólag külsõ értelemben - Amerika voltak. A nagy vesztes pedig a nyugati civilizáció.

Ezzel eljutottunk az elsõ világháború széleskörû politikai következményeihez. 1914-ben két világprobléma volt: az etikai szocializmus jelentkezésének belsõ, és a Nyugat elleni világlázadás növekedésének külsõ problémája. Hogyan lettek ezek megoldva? A belsõ probléma az organikus fejlõdés szükségszerû törvénye szerint oldódott meg: a szocializmus gyõzött a kapitalizmus felett, minél több idõ telt el az elsõ világháború után, ez annál nyilvánvalóbbá vált. A parlamentáris-kapitalista-materialista gondolkodás- és cselekvésmód nem volt képes megbirkózni az új világhelyzettel és annak szervezési problémáival. A betegség kiterjedt a Nyugat egész szellemi, politikai, szociális, gazdasági életére. Ezt a betegséget egyedül az etikai szocializmusnak ezekhez a problémákhoz való új hozzáállása volt képes kezelni. A háború nagy külsõ problémája a Nyugat ellen dõlt el. Az egész világon a korábban alávetett népek forrongani kezdtek egyre fenyegetõbben. A régi stílusú nyugati nemzetek birodalmainak alapjai recsegtek-ropogtak.

Ahol tegnap a nyugati ember parancsolt, ott ma cirógatni és ígérgetni kényszerül. Ahol korábban szabadon és büszkén mozoghatott, ott most körültekintõen és - hivatalos személyként - a lázadástól rettegve vagy - magánszemélyként - életét féltve kell közlekednie. Az, hogy az elsõ világháború után egy európai nemzet nyakára barbár megszálló csapatokat ültettek, megerõsítette a Nyugat elleni külsõ erõk lázadását. A barbároknak megadták azt az érzést, hogy uralkodhatnak a fehér ember felett. A Nyugat-ellenes tevékenység az egész világon fellángolt: Dél-Amerikában, Mexikóban, Kelet-Indiában, az iszlám területeken, Japánban, Kínában, Oroszországban. Mi volt ennek az értelme?

A Nyugat uralmának az egész külsõ világ felett nélkülözhetetlen elõfeltétele volt az alávetett népek politikai passzivitása. Az elsõ világháború után az egész ázsiai-afrikai szárazföldön az alávetett népek aktivizálódtak: forrongani, lázadozni, szemben állni, bojkottálni, szabotálni, követelõzni, reménykedni és gyûlölködni kezdtek. Az elsõ

világháború magát a nyugati világrendszer alapját aknázta alá.

Az elsõ világháború harmadik következménye ugyanilyen világméretû volt: a háború a régi szellemi világot elsöpörte, a XIX. század egész szellemi alapja eltûnt. A gazdasági individualizmus, parlamentarizmus, kapitalizmus, materializmus, demokrácia, pénzben gondolkodás, kereskedelmi imperializmus, nacionalizmus és az apró államok eszméje - mindez a múlté vált. A kapitalizmus és nacionalizmus végét Benito Mussolini alkotásai és lángelméje jelképezték, aki a XIX. századi eszmék látszólagos gyõzelme közepette hirdette meg a huszadik század szervezési akaratát, a Belsõ Parancsszavát, a Tekintély újjászületését és az Etikai Szocializmust. Pontosan akkor, amikor a materialista ideológusok logikai gyakorlatokat folytattak a nemzetközi politikával és létrehozták az ostoba, haszontalan "Népszövetséget", a Jövõnek ez a hírnöke ellenszegült Genf halva született képtelenségével és magában újra megtestesítette a nyugati ember hatalomra törését és hõsiességét. A "demokrácia" diadaléneke fölött Mussolini a demokrácia holttestérõl beszélt.

A 'nacionalizmus' szónak megváltozott a jelentése az elsõ világháború után. Eddig a határokkal kapcsolatos civakodást és a soviniszta patriotizmust jelentette. Ettõl kezdve a Nyugat egységének gondolatát jelenti. Minden országban a "nacionalisták" saját országuk boldogulását a nyugati egységen belül keresik. Ennek érdekében kerülni akarják a Nyugaton belüli háborúkat, amik automatikusan új politikai organizmust eredményeznének.

Az elsõ világháború ténylegesen romba döntötte a Nyugat régi kisállamokból álló szervezõdését, noha az abban az idõben, történelmi méreteiben még nem volt látható. A korábbi nyugati "nemzetek" egyikének sem volt elég politikai ereje, hogy megnyerjen külsõ politikai erõket. Más szóval: egyikük sem volt alkalmas politikai egység többé a nagy, világméretû küzdelemre. De ezek a népek még nem ébredtek tudtára a saját egységüknek, ezért a Nyugaton kívüli világ változatlanul tovább tudta folytatni egyre növekvõ Nyugat-ellenes tevékenységét, amelyet az elsõ világháború megkezdett.

A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ

Az elsõ világháború nem oldotta meg a két nagy problémát, amik a háborúk igazi, történelmi problémáit jelentették. A "kapitalizmus vagy szocializmus" problémát a világháború a kapitalizmus látszólagos anyagi gyõzelmével "oldotta meg". A kapitalizmus a Múltat képviselte és nem volt képes alakítani a Jövõt. Más szóval: a háború eredménye az Etikai Szocializmus eljövendõ szellemének puszta tagadása volt. A háború a világlázadás problémáját a külsõ erõk javára döntötte el a nyugati civilizációval szemben. Ez a fejlemény történelmileg teljesen hamis volt, mivel nem tükrözte a nagy szellemi realitásokat. A valóságban a Nyugat szellemisége csak akkor lépett legnagyobb imperialista fejlõdési szakaszába, csak akkor lett birtokában a szükséges anyagi erõnek, hogy megvalósítsa a korlátlan, tekintélyelvû politikai imperializmus Belsõ Parancsszavát. A háború történelmileg hamis kimenetele nem felelt meg ezeknek a nagy szellemi realitásoknak, hanem azt a látszatot keltette, hogy a Nyugat fáradt és visszavonulóban van világuralmi helyzetébõl, a külsõ világnak pedig elég ereje van, hogy ledöntse a trónról a tegnap nyugati urát.

A háború harmadik súlyos következménye - a XIX. század szellemi alapjainak elsöprése -

bizonyos mértékig kudarccal volt terhes, mivel ez a nagy átalakulás csak a mélyekben ment végbe, de a Történelem felszínén az egyformán ostoba politikai vezetõk szájukkal még mindig a halott Múlt eszméit és jelszavait hangoztatták. Ezek az eszmék még mindig azt a bohózatot eredményezhették, ami már a XIX. századi problémák számára is elavult lett volna. A Népszövetség - eltekintve attól, hogy mint jelkép tragikusan a barbár gyõzelmét jelezte a Nyugat felett -, egyszerûen egy óriási világtörténelmi tréfa volt.
De a Rendeltetés visszafordíthatatlan, és a szocializmus szelleme a Tekintély Újjászületésével és fiatalos hatalmi akaratával állhatatosan tört elõre. A kor szelleme elérte Európa korábbi hatalmait, egyiket a másik után. Csak a két Európán kívüli rezsimnek, a Washingtonban és Moszkvában székelõnek beavatkozása akadályozta meg Európa teljes belsõ megbékélését. Ez a belsõ megbékélés azt jelentené (amint a politika elemzése megmutatta), hogy automatikusan létrejön egy új világpolitikai egység Európa, a szervezett nyugati civilizáció, mint egy politikai-gazdasági-szellemi-kulturális-nemzeti-katonai egység.

Azok a hatalmak, amik a XIX. században léteztek, végelemzésben puszta szemlélõi lettek a világküzdelemnek. A huszadik század húszas és harmincas éveiben Oroszország, Amerika és Japán voltak a világhelyzet új irányítói. Ez az elsõ világháborúnak és annak a vakságnak öröksége volt, ami egészen addig folytatódott, amíg Anglia szövetségesei éppen úgy legyõzték Angliát, mint Poroszországot-Németországot.

A kultúratorzító csoport abszolút diktatúrát alakított ki Amerikában, és ez képessé tette Amerikát, hogy meghiúsítsa Európa belsõ megbékélését, ami elõjátéka lett volna annak, hogy Európa visszahódítsa 1900-ban elvesztett helyét a világban: a világhatalmi helyzetét.
A kultúratorzító a parlamentáris-pénzügyi propaganda eszközeivel Európa egyik részét Washington irányítása alá vonta és meghatározta a második világháború formáját.
Az 1933-as Európai Forradalom felszabadította a legfélelmetesebb szellemi erõt, amit a Történelem ismer: a Rendeltetést, a kor elõrevivõ szellemét. Ez ugyanaz az erõ volt, amely a francia hadsereget gyõzelemre vitte a csataterek százain egész Európában, az 1790-1815-ös idõszakban. E Rendeltetés ellen a kultúra belsõ erõi nem vívhattak volna sikeres harcot. Napóleon legyõzéséhez Oroszországot kellett segítségül hívni, és a "gyõzelem" még akkor is csak felszíni siker volt, mivel Napóleon a XVIII. század alapjai lerombolásának jelképe volt. Ezeket az alapokat nem lehetett újjáépíteni még ha a Bécsi Kongresszus urai úgy is gondolták, hogy megtehetik.

Formailag a második világháború hasonlóan indult, mint az elsõ. A felszínen úgy tûnt, hogy kicsinyes állami konfliktus a tegnap két európai hatalma között. A mélyeken azonban ez nem ilyen háború volt. Még a szocializmus és kapitalizmus közötti küzdelem sem volt a második világháború igazi problémája, csak annak látszott, de a kérdés már eldõlt a szocializmus javára. A szocializmus alternatívája nem a kapitalizmus volt, hanem a káosz.
Ezzel eljutottunk a második világháború igazi problémáihoz. Az 1918-1939-es években a huszadik század Eszméje egész Nyugaton gyõzött, és csak a Moszkvában és Washingtonban székelõ külsõ erõk hiúsították meg az egész egységes Európa megalapozását. A külsõ világban a Nyugat elleni lázadás félelmetes méreteket öltött: Indiában, Kínában, Japánban, az iszlám területeken, Afrikában, Mexikóban, Közép- és Dél-Amerikában, a Karib-tenger térségében, Kelet-Indiában, és mindenekelõtt a bolsevista Oroszországban. Ezt a külsõ fejleményt az elsõ világháború felgyorsította, ahelyett, hogy szembehelyezkedett volna vele és leverte volna, mint ahogy azt az igazi katonai erõviszonyok eredményezték volna. Következésképpen ez a hatalmas külsõ lázadás uralta a világ képét. Ennek a külsõ lázadásnak megszüntetése és a Nyugat imperialista erejének

feltámasztása volt az 1939-es világhelyzet nagy problémája. Ez háttérbe szorította a Nyugat egyesítése problémáját, ami az Európán kívüli befolyásnak a Nyugat hazai földjérõl való számûzésével lett volna megoldható.

Mindazonáltal - az 1933-as amerikai forradalomnak és annak köszönhetõen, hogy a kultúratorzító magához ragadta a hatalmat Amerikában - a második világháború végzetes formában, két korábbi európai hatalom közötti küzdelem formájában kezdõdött. A kultúratorzító csoportnak nemcsak az a régi küldetéstudata volt meg, hogy bosszút kell állnia a Nyugaton az évezredes bántalmaz-tatásért és üldöztetésért, hanem ezt fokozta az a páratlan sérelme is, hogy az 1933-as Európai Forradalomban újjászületett a Nyugat zártkörûsége. Az antiszemitizmus elõször volt a Történelem folyamán éppen olyan totális, mint a szemitizmus. A kizárólag társadalmi antiszemitizmus elõnyös volt a kultúratorzítók számára, mivel egyesítette õket. De a kulturális antiszemitizmus a kultúratorzító hatalmi befolyásának végét jelentette a nyugati világban. E fenyegetés ellen fordult a kultúratorzító a háború eszközéhez, amelyet kész volt folytatni - ha szükséges - a nyugati világ fizikai megsemmisítéséig. Megalkotott egy értelmetlen formulát, amely teljesen új az európai történelemben: a "feltétel nélküli megadás" formuláját. Ez a formula átlépi a politika határait. A politika az ellenség politikai megadását tûzi ki célul, nem a személyes megalázását, megfosztását az életétõl, becsületétõl, rangjától, emberi mivoltától.

Abban a formában, amelyben a második világháború elkezdõdött, a nagy háborús probléma halottnak tûnt. A külsõ erõk Nyugat elleni lázadását ideiglenesen elfedte a különbözõ nyugati fehér népcsoportok közötti öngyilkos küzdelem, amelyben mindenkit lemészároltak a Nyugat vereségéért és a külsõ erõk gyõzelméért.
Ki nyerte meg a második világháborút? Mindenekelõtt katonai értelemben: Amerika és Oroszország, mivel a második világháború végén a Földet ez a két hatalom osztotta fel egymás között. Oroszország lett az ura a politikai világ felének - bolygónk északkeleti környegyede legnagyobb részének -, Amerika pedig a másik felének. De - amint láttuk - Amerika elherdálta katonai gyõzelmének nagy részét, mivel az Amerikát kormányzó erõ nem volt amerikai, ezért nem folytathatott birodalomépítõ nyugati politikát, hanem csak torzító hatást volt képes gyakorolni az amerikai politikára.

Másodszor, politikai értelemben Oroszország és - valószínûleg - Japán volt a gyõztes. Amerika nem mondható politikai gyõztesnek, mivel a háború befejezõdése óta hatalma folytonosan csökken. Egy olyan ország, amely kulturális szempontból teljesen idegenek rabságában szenved, nem lehet politikai értelemben gyõztes, mivel akárhány katonai gyõzelmet arat, annak áldásaiból csak az idegenek részesednek és nem a nekik alávetett nemzet. Ez a befogadó nép és a paraziták közötti viszony természetébõl következik, és Amerika ennek a viszonynak egyik példája. De Oroszország ereje mindenképpen óriási mértékben növekedett az amerikai segítséggel kivívott "gyõzelme" által. Oroszország ereje a háború eredményeként mindenütt emelkedõben van, és õ az egyetlen hatalom, amelyrõl határozottan elmondható, hogy megnyerte a háborút. Azonban valószínû, hogy két évtized elteltével úgy fog tûnni, hogy Japán is megnyerte a háborút, jóllehet az esetleg közbejövõ események miatt ilyet csak fenntartással lehet elõre mondani. De az amerikai megszálló erõk jóindulata és segítõkészsége a japán gazdasági élet és politikai hatalom újjáépítése irányában eljuthat egy olyan pontig, amelyen a megszálló azt fogja tapasztalni, hogy közte és a megszállott ország között új hatalmi viszony létezik.

Harmadszor lelki értelemben a nagy kollektív gyõztes a Nyugat elleni világméretû lázadás és annak vezetõje, a második világháború kirobbantója, a kultúratorzító. A Nyugat hullahegyeinek tetejérõl letekintve úgy érezheti, hogy bosszúküldetését látszólag

tökéletesen teljesítette. Mögötte áll az ázsiai bolsevizmus szelleme, amely jelenleg a "rothadt Nyugat" fölött uralkodik (ahogy a XIX. századi orosz írók nevezték az általuk annyira gyûlölt Európát). Ezen kívül mögötte állnak mindenütt a külsõ erõk, melyeket a gyõzelem új reményével töltött el a Nyugat veresége, amiért mindent elkövettek és továbbra is mindennap, mindent elkövetnek. Indiában, Egyiptomban, Kínában, Kelet-Indiában elõrenyomulnak, és a fehér ember állandóan visszavonul.
Ezek a gyõztesek. Kik a legyõzöttek?

Elõször is Európa, a Nyugat hazai földje. A nyugati civilizáció organizmusa ugyanolyan egyértelmûséggel elvesztette a háborút, amilyen egyértelmûen azt Oroszország megnyerte. A karanténén meghalt milliók, azok a százezrek, akik a polgári lakosság elleni amerikai hadviselés következtében otthonaikban pusztultak el, az amerikai-orosz megszállás alatt éhen halt és megfagyott milliók, azok a milliók, akik még mindig éheznek és fagyoskodnak - mindezek az ázsiai Oroszország, a kultúratorzítás és a Nyugat elleni világméretû lázadás gyõzelméért haltak és halnak meg.

A Nyugat vereségének iszonyatos realitása felveti a második világháborúnak egy másik nézõpontját, a gazdasági szempontot.

Amint már láttuk, az elsõ világháború kezdete, 1914 elõtt a Nyugat világhatalmi monopóliumának politikai alapja az alávetett népek politikai passzivitása volt, gazdasági alapja pedig a nyugati civilizáció technikai-ipari monopóliuma. Azért élhettek százmilliók Európának viszonylag kicsiny területén, mivel ez a gazdasági monopólium lehetõvé tette számukra, hogy élelmiszerimportból éljenek. Az élelmiszerimportot és a legendásan magas nyugati életszínvonalat a külsõ piacokra áramló nyugati ipari termelés tartotta életben. Az Ázsiában és Afrikában élõ sok százmillió lakos minden igényét kielégítették a nyugati civilizáció ipari termékei.

A két világháború teljesen aláaknázta ezt a helyzetet. A nyugati civilizáción kívüli világban óriási ipari területek létesültek. A Nyugat elleni lázadás éppen úgy gazdasági, mint politikai jellegû. Mit jelent ez?

Ez azt jelenti, hogy a Nyugatnak nemcsak a hatalma van aláaknázva, hanem a megélhetési lehetõsége is el van vágya. Ezért a második világháború nagy problémájának, a nyugati világhatalom visszaállítása problémájának gazdasági oldala is van. A második világháború több, mint százmillió nyugati ember biológiai létéért vívott harc volt.
Ezért a mostani világhelyzet nemcsak a hatalomért vívott harc vonásait viseli (ami a természetben szokásos és mindig, mindenütt elõforduló küzdelem), hanem a fiziológiai létért folytatott harc vonásait is (ami rendkívül ritka, egyáltalán nem hõsi harc).
Nemcsak Európa, de az amerikai nép is elvesztette a háborút. Az 1933-as forradalom óta ez a nép dolgozik, termel és exportál. Ez a nép kincseit és fiai százezreinek életét áldozta fel a háború oltárán. Vakon engedelmeskedett a nem általa választott, kulturálisan idegen vezetõinek, ezzel megkurtította saját életszínvonalát és lemondott szellemiségérõl - s mindezért viszonzásul sem lelkileg, sem anyagilag semmit sem kapott.

Áldozathozatalának ideje nem ért véget. Továbbra is fizetnie kell számos éven át a második világháborúért, melyet elvesztett. Amerika "gyõzelmi" serlegében méreg volt az amerikai lelkiség számára.

OROSZORSZÁG

Oroszországnak mint politikai egységnek a nyugati történelemben való részvétele Nagy Péterrel kezdõdik. Ezt megelõzõen Oroszország csak a nyugati kultúrterület határán fekvõ szláv államokkal tûzött össze politikailag. A Nagy Péter elõtti évszázadokban Oroszországban mindig két gondolkodásmód létezett: egyik a parasztok széles tömegeinek és az erõs ösztönökkel rendelkezõ embereknek az érzésvilága volt, a másik pedig az intellektuálisabb vágy azután, hogy a nyugati gondolkodási és cselekvési formákat fogadják és erõltessék rá a szláv népességre. Ez az utóbbi egy szûk rétegre, a varégok fizikai leszármazottaira korlátozódott, akik Nagy Károly idejében rohanták le Skandináviából Oroszországot, és idõrõl idõre utánpótlást kaptak Svédországból és Németországból. Ennek a rétegnek a támogatásával Nagy Péter felülkerekedett az "õsi orosz" csoporton és a vonakodó Oroszországot bekényszerítette a nyugati nemzetek közé.

Sem neki, sem a Romanovoknak nem sikerült sohasem beültetni mélyen a nyugati eszméket az orosz lélekbe. Oroszország, az igazi, lelki Oroszország primitív és vallásos. Gyûlöli a nyugati civilizációt, kultúrát, gyûlöli a nyugati nemzeteket, mûvészeteket, államformákat, eszméket, vallásokat, városokat, gyûlöli a nyugati technológiát. Ez a gyûlölet természetes és organikus, mivel ez a nép a Nyugat organizmusán kívül fekszik, ezért mindaz, ami nyugati, ellenséges és halálos méreg az orosz lelkiség számára.

Az igazi Oroszország az, amit Nagy Péter megpróbált elnyomni. Ez Hja Muromec, Minyin, Rettegett Iván, Pozsarszkij, a pszkovi Teophilusz, Avakkum, Borisz Godunov, Arakcsejev, Dosztojevszkij, Szkoptszkij és Vaszilij Sujszkij Oroszországa. Moszkva "a harmadik Róma", Róma és Bizánc misztikus örököse Oroszországa. "Egy negyedik ilyen nem létezhet" - írta Teophilosz szerzetes. Ez az Oroszország azonosítja magát az emberiséggel és megveti a "rothadt Nyugatot".

Oroszország szellemi gravitációs központja - primitívsége folytán - ösztönös. Ezért még a racionalista egyenlõség kultuszát ûzõ XIX. században is Oroszország a pogromok hazája volt. Az orosz ember megérezte a zsidó kulturális-állami-nemzeti-vallási-faji idegenségét, és a cári rezsim külön tartózkodási helyet jelölt ki a zsidók számára, ahová csak õk telepedhettek.

Az igazi oroszok, a nihilisták, akik a Nyugat teljes elpusztítása ki nem mondott eszméjét és a világ oroszosításának eszméjét testesítették meg, gyûlölték a nyugativá vált orosz felsõ réteget, amely a nyugati materialista filozófiával flörtölt, sokat utazott Európába és az európai kabinet-politikával foglalkozott. Ez a nagy rombolási Eszme nyilvánult meg az egyedüli igaz vallásnak tartott keleti ortodox kereszténység vallási formájában, a szlavofilizmus, illetve pánszlávizmus késõbbi politikai formájában és napjaink marxista bolsevizmusának formájában, ami folytatója ugyanannak a Belsõ Parancsszónak: lerombolni mindazt, ami nyugati, amit az orosz a maga lelkisége megfojtójának érez.

Az 1917. novemberi bolsevista forradalom jelentõs politikai esemény volt mind Oroszország, mind Európa szempontjából. Természetesen ilyen forradalom lehetõsége mindig fennállt, ahogy ezt Nagy Katalin uralkodása alatt Pugacsov felkelése, a XIX. és huszadik század számos orgyilkossága, a Dosztojevszkij írásaiban tükrözõdõ óriási kiterjedésû alvilág és a hatalmas titkosrendõri és besúgó hálózat mutatja. A forradalom tényleges formája kettõs volt: egyrészt a primitív orosz lélek lázadt fel a nyugati Romanov-rezsim és mindaz ellen, amit ez a rezsim képviselt, másrészt ezzel egyidejûleg a

zsidó kultúra-nemzet-állam-faj átvette, kézbe vette ennek a forradalomnak a vezetését. A szükséges pénzt az amerikai kultúratorzító csoport New Yorkban lévõ tagjai biztosították.

A kultúratorzításnak az orosz politikára gyakorolt hatása nem olyan mértékû, mint az amerikai befolyásoló hatása, legalábbis a külpolitika területén, mivel Oroszország világméretû célja ugyanaz, mint a kultúratorzító csoport célja: a nyugati ellenség elpusztítása. Mindazonáltal a kultúratorzítás Oroszországban is jelen van, és nagymértékben felelõs az orosz politikáért. Agyafúrt és kegyetlen módszereinek segítségével megtartotta oroszországi hatalmát.
A bolsevista forradalom kettõssége azt jelentette, hogy egyik oldala a kudarcot vallott, a primitív ázsiai, ösztönös oldal. A felkelés orosz oldalának célja minden nyugati intézmény, eszme, forma és realitás elsöprése volt. Tehát ki akarta irtani a nyugati technológiát és gazdasági formákat, éppen úgy, mint Oroszország nyugatosodásának egyéb oldalait. Ezt nem sikerült megtennie, mivel maga a bolsevista kisebbség célul tûzte ki Oroszország lehetõ legmagasabb fokú, nyugati mintájú iparosítását, mivel így készült fel egy sereg tervezett háborúra a gyûlölt Európa ellen.

Az 1918-1939-es idõszakban az orosz külföldi politikai létrehozta a maga nemzetközi szervezetét, a nyugati civilizációban létezõ valamennyi Kommunista Pártot felölelõ Kominternt. A kultúratorzító csoport és az igazi Oroszország politikája ebben a kérdésben egybeesett: mindkettõ célja a Nyugat aláaknázása volt az idejétmúlt XIX. századi szemlélet legdegeneráltabb formáinak, az osztályharcnak, a szakszervezeteknek, pénzügyi manipulációknak, pacifizmusnak, parlamentarizmusnak, demokráciának, a mûvészet és irodalom megrontásának, a társadalmi hagyományok rombolásának felhasználásával.
Ez a belsõ aláaknázás természetesen a teljes uralom elõjátéka volt. Úgy tervezték, hogy amikor ez utóbbira szükség van, a hatalom átvételére katonai eszközöket alkalmaznak, amikor a belsõ rothadás reménytelenné tett már minden ellenállást. De az 1933-as Európai Forradalom teljesen használhatatlanná tette ezt a technikát. A Nyugat elsõdleges ösztöneinek és a Nyugat világra szóló küldetésének pozitív, életerõs igenlése minden aláaknázási kísérletet reménytelenné tett, mivel a huszadik századi nyugati zártkörûség organikusan hozzáférhetetlen bármi számára, ami kulturális szempontból idegen.

A második világháború 1939-es kitörését a nyugati kultúratorzítás a moszkvai bolsevista rezsimmel együttmûködve hozta létre. A lehetõségek bolsevista értékelése az volt, hogy az Európán belül folytatott háború folytán a Nyugat annyira elvérzik, hogy az orosz seregek viszonylag kis katonai erõfeszítéssel el tudják foglalni az egész Nyugatot, és a Nyugat romjain megalapíthatják "a Harmadik Róma" világuralmát.

Kezdetben nem így mûködött ez a dolog, és a második világháborúnak volt olyan szakasza, amikor a bolsevista rezsimet kevés választotta el attól, hogy New Yorkba emigrálni kényszerüljön. De az amerikai kultúratorzító csoport kierõszakolta Amerika teljes beavatkozását a háborúba, aminek eredményeként Oroszország nemcsak megmenekült, hanem katonai gyõzelemben is része lett, amely a legnagyobb összefüggõ birodalom urává tette, amely valaha is létezett a világtörténelemben, és ez a birodalom ráadásul a politikai világ közepén, vezetést biztosító térségben, bolygónk északkeleti környegyedében foglal helyet.

II.
Így két Oroszország létezik: a bolsevista rezsim és a felszín alatti Oroszország. A bolsevizmus a maga nyugati technika iránti tiszteletével és az osztályharc ostoba külföldi elméletével nem fejezi ki az igazi Oroszország szellemiségét. Ez tört felszínre a Nagy

Péter elleni sztrelec-felkelésben és a Nagy Katalin elleni Pugacsov lázadásban. Pugacsov és fellázadt parasztjai minden tisztet, tisztségviselõt és nemest legyilkoltak, aki csak kezükbe került. Mindazt elégették, illetve elpusztították, aminek bármilyen kapcsolata volt a Nyugattal. Egész törzsek csatlakoztak a tömegmozgalomhoz. A lázadás 3 éven át folytatódott, 1772-tõl 75-ig, és egy idõben maga a moszkvai udvar is veszélyben volt. Amikor Pugacsovot elfogatása után bíróság elé állították, kifejtette, hogy Oroszország megbüntetése Isten akarata volt. Ez a szellem ma is él, mivel organikus, nem gyilkolható meg, hanem ki kell fejezõdnie. Ez a szelleme az ázsiai bolsevizmusnak, amelyet jelenleg a maga céljaira felhasznál a gazdasági-technikai megszállottságban szenvedõ moszkvai bolsevista rezsim.

Ezzel eljutottunk ahhoz a szerephez, amelyet a bolsevista ideológia játszik a jelenlegi világhelyzetben. Már maga az is az orosz propaganda diadala, hogy a nyugati civilizációban egyenlõségjelet tesznek az osztályharc elmélete és Oroszország közé. A politikában az elméletek technikák. A politika hatalomra törõ tevékenység, nem okoskodás, érvelés vagy bizonyítás. Ha egy nyugati ember elhiszi, hogy Oroszország egyfajta társadalmi vagy gazdasági reformvágyat képvisel azáltal, hogy ezt vagy azt az osztályt jobban támogatni kívánja, mint a többit, ezzel már tanúságot tett arról, hogy teljesen képtelen a politikai gondolkodásra. Az sem gondolkodik helyesebben, aki úgy véli, hogy Oroszország az egész világon olyan gazdasági - társadalmi - politikai rendszert akar létesíteni, amilyen jelenleg Oroszországban fennáll. Az orosz küldetés a Nyugat lerombolásából áll, és minden agitáció, amely a nyugati világon belül folyik, ezt a küldetést támogatja. Az osztályharc, a faji harc, a társadalom elfajulása, az õrület mûvészete, a dekadens filmek, a vad elméletek és különbözõ vad filozófiai irányzatok mind ez az óriási orosz programot szolgálják. A kommunizmus nem egyéb, mint egyike ezeknek a filozófiai irányzatoknak, de ha holnap egy másik ideológia hatásosabbnak bizonyulna, az helyettesítené ezt.

A kommunizmus eszménye, mint a társadalom újjászervezésének elméleti programja a tények világában sem Oroszországban, sem Amerikában nem létezik. Ez a kommunizmus, amitõl a Nyugatnak félnie kell, két változatú, de ezek egyike sem elméleti jellegû, a legkisebb mértékben sem. Egyik változat az osztályharc, a másik a kommunista szervezkedés. Az elsõ teljesen ösztönös dolog, ami csakis az Etikai Szocializmus huszadik századi Eszméjével semmisíthetõ meg. Amíg ez a megsemmisítés nem történik meg, az osztályharc a Nyugat belülrõl kiinduló gyengítésének és széttagolásának orosz célját szolgálja. A második egyszerûen a Moszkvából jövõ politikai parancsok Nyugaton belüli végrehajtásának közvetlen eszköze.

Jelen pillanatban, 1948-ban, Oroszország egyetlen ellensége maradt a színen: Amerika. Oroszország Amerikában szemben minden szempontból fölényben van, a technika területét leszámítva. Oroszország Amerika elleni fegyvere a belsõ aláaknázás propaganda és társadalmi torzítás segítségével. Ezek a módszerek Amerikával szemben azért eredményesek, mivel abban az országban nagy ellentét van az amerikai nép igazi szelleme és a kultúratorzító felsõ réteg között. Az amerikai kultúrakésleltetés XIX. századi materialista propagandát és ebben az országban hatásos rendkívül ostoba szociális eszméket alkalmaz.

A kultúratorzító oroszországi jelenlétét Oroszországban az mutatja, hogy a rezsim urai közül aránytalanul sok kerül ki ebbõl a csoportból, az antiszemitizmus bûncselekménynek minõsül, és mindenekfölött a Palesztinával kapcsolatos orosz politika. 1914 és 1918 között az orosz politika minden pontban az amerikai politika tagadása volt, de Palesztina (az

iszlám világ egyik része) felosztásának kérdésében a moszkvai rezsim megosztott volt azt illetõen, hogy támogassa-e a zsidó kultúra-állam-nemzet-faj világpolitikáját, jóllehet az állt az orosz politikai imperializmus érdekében, hogy ebben a kérdésben ellenszegüljön Amerikának.

De a kultúratorzítás teljesen beteges természetét a pillanatnyi helyzet újra megmutatta. Párhuzamos belsõ helyzetük ellenére Oroszország és Amerika egymás ellen készülnek hadat viselni. Ez elõkészületi idõszakot jelent a harmadik világháborúra. A politikának, az emberi természet politikai oldalának a természete ösztönöz erre a háborúra, és a két létezõ politikai hatalomban az aktív idegen csoport jelenléte csak alárendelt szerepet játszik ehhez képest. Az õ szerepe a háborút úgy irányítani, hogy a világban elfoglalt hatalmi helyzetét ne károsítsa a háború kimenetele. Oroszország stratégiai helyzete Amerikánál sokkal elõnyösebb. Elõször is Oroszország bolygónkon elfoglalt helyzete felmérhetetlen elõnyt jelent. Amint már láttuk, az északkeleti környegyed a világuralom elsõdleges gyújtópontja az abszolút politika korában. Oroszország ebben a környegyedben foglal helyet, míg Amerika benne sincs a keleti félteke politikai világában, amely hatszor annyi hatalomnak a forrása, mint a nyugati félteke.

Az északkeleti környegyedet katonai értelemben részben az orosz, részben az amerikai csapatok tartják ellenõrzésük alatt. Az orosz érdekeltségek összefüggõek és egységbe rendezettek. Az orosz diplomáciai módszer a megfélemlítés, megszállás, emberrablás és orgyilkosság. Az amerikai módszer a degeneráló hatást kifejtõ propaganda, bábrezsimek, melyek saját terrorjukat irányítják és pénzügyi hódítás. E két módszer közül Oroszországé sokkal elõnyösebb. A háborúkat katonákkal vívják, nem pénzzel, a diplomácia pedig nem más, mint elõkészület a háborúra vagy a háború eredményeinek kiaknázása. Ezért a pénzügyi eszközök a katonai eszközökhöz képest másodlagos, járulékos jellegûek.
Az amerikai érdekeltségek az északkeleti környegyedben megvásároltak, de soha sincsenek végleg kifizetve. Az amerikaiak a bábkormányok hatalmon maradásától függnek. Ezek a kormányok Európa legértéktelenebb rétegébõl származó személyekbõl állnak: a bábkormányokat pártpolitikusok alkotják, akik pénzért árulják magukat. Ezért Európa amerikai érdekeltségû részein az életerõsebb és becsületesebb réteg által kezdeményezett forradalmak automatikusan véget vetnének Amerika felemelkedésének, míg az orosz érdekeltségû területeken a forradalmakat a jelenlegi körülmények között vérbe fojtanák. Amerika pénzügyi politikáját is természetesen - végelemzésben - amerikai szuronyok támogatják, de az amerikaiak továbbra is táplálják lelkükben a veszélyes illúziót, a pénz hatalmával kapcsolatban.

Az orosz diplomácia növeli az oroszok tekintélyét, míg az amerikai diplomácia az anyagi gyarapodás reményét kelti az alávetett népekben és a kapzsiság és lustaság alantas ösztöneihez folyamodik. Amerika óriási akasztási ünnepséget irányít, s ezt "háborús bûnöknek" hívja. Ez az õsi szemita bosszúvágy kielégítését célozza, és ezt úgy nevezi, hogy "háborús bûnök törvényszéke". Oroszország a neki alávetett személyeket annak megfelelõen értékeli, hogy & jelenben és a jövõben milyen értékekkel tudnak hozzájárulni az orosz tervekhez, és nem érdeklõdik elmúlt cselekedeteik iránt. De ha az oroszok mégis úgy döntenének, hogy lemészárolják a "háborús bûnösöket", az amerikaiak tanulhatnak tõlük technikai ismereteket. A Florinszkij-"per" precedense a kijevi vörös terror idején 1919 nyarán, tanulságos. Florinszkijt, a kijevi egyetem professzorát antiszemitizmussal gyanúsították. Mivel alázatosságának hiánya az egyik bírát, Róza Schwartzot felingerelte, a bírónõ elõhúzott egy revolvert és lelõtte a "tárgyaláson".

Oroszország helyzete az északkeleti környegyedben azt a lehetõséget megadja Oroszországnak, hogy magas fokon tudja alkalmazni az erõkoncentráció és erõgazdálkodás stratégiai elveit. Másrészt Amerikát a távolsága rákényszeríti, hogy óriási haditengerészeti és hajózási létesítményeket tartson, mielõtt akárcsak egy katonát el tud juttatni a háború színhelyére. Oroszország a belsõ vonal elõnyét élvezi Amerikával szemben.

És most megtehetõk a záró megjegyzések Oroszországgal, küldetésével és lehetõségeivel kapcsolatban.

Oroszország a Nyugaton kívül van, imperializmusa pusztán tagadása a Nyugat korlátlan szervezõ imperializmusának. Ezért Oroszország küldetése a Nyugat iránt kizárólag negatív. Oroszország nem utópikus remények hordozója a Nyugat számára, és bárki, aki ezt hiszi, kulturális téren ostoba ember. Oroszország bensõleg megosztott; az uralkodó rezsim nem képviseli az igazi, ázsiai, vallásos, primitív lelkiséget, hanem Nagy Péter szellemiségének technológiai karikatúrája és az orosz néphez való viszonya magában hordja azt a lehetõséget, hogy egy szép napon ugyanaz lesz a sorsa, mint a Romanov-dinasztiának. Oroszország belsõ megosztottsága éppen úgy felhasználható Oroszország ellen, mint ahogy a rezsim megkísérel belsõ forradalmi taktikákat alkalmazni a saját politikai ellenségeivel szemben. Ilyen taktikát alkalmazott sikeresen 1917-ben a Romanov-rezsimmel szemben a Nyugat. A Nyugat határán, földrajzi helyzeténél fogva Oroszország mindig a Nyugat ellensége lesz, annak kell szükségképpen lennie, mindaddig, amíg ezek a nyugati népek politikai egységként szervezett életet élnek.

JAPÁN

Japán világhatalommá válása a XIX. századi stílusú amerikai kereskedelmi imperializmus egyik következménye volt. Japán 1853-ban "nyitott" - a kereskedelmi szellemet mindig képmutató terminológia kíséri -, amikor egy amerikai hajóraj tüzet nyitott Japánra. Mivel Amerika és Japán között nem volt technikai egyenlõség, a japán császár azonnal fegyverszünetet kért. Ettõl kezdve Japán fejlõdése a Nyugat anyagi technikájának és a nyugati diplomáciai módszereknek japán utánzatából áll. Japán fejlõdése nagy politikai teljesítmény: ez az ország megtanulta a lehetõség mûvészetét és azt mindig sikeresen gyakorolta. Nem telt el még egy emberöltõ sem a "nyitás" után, és Japán már megvetette lábát az ázsiai szárazföldön, mivel vezetõi tudták jól, hogy a világpolitikai hatalom bázisa nem lehet egy túlzsúfolt szigetcsoport, hanem a bázisnak a szárazföld és az azon lakó emberek fölötti hatalomnak kell lennie, hasonlóan az Angol Birodalom indiai bázisához.

A XIX. század utolsó évtizedében Japán már felkészült a háborúra. A kínai-japán háborúban Japán gyõzött és kiterjesztette szárazföldi bázisát. 1904-ben úgy ítélte, a helyzet kedvezõ arra, hogy háborút indítson a legnagyobb nyugati szárazföldi hatalom ellen - abban az idõben Oroszországot a nyugati államrendszer egyik tagjának számították. Ebben a második nagy háborúban is Japán lett a gyõztes mind katonai, mind politikai szempontból. Hagyományosan jó politikai érzéke alapján tudta jól, hogyan kell kiaknázni egy katonai gyõzelmet. 1914-ben ügyes meglátással megtámadta a Távol-Kelet leggyengébb európai helyõrségét, és minden katonai veszteség nélkül megszerezte az egész Távol-Keleti Német Birodalmat. Szárazföldi pozíciója állandóan terjeszkedett. Az elsõ világháború után Angliával és Amerikával szemben diplomáciai vereséget szenvedett és várakozó álláspontra helyezkedett.

Több mint háromnegyed évszázadon át, 1853-tól 1941-ig Japán nem követett el politikai hibát. Ez világtörténelmi mércével mérve figyelemreméltó teljesítmény, ami a nemzeti hagyomány és a vezetés iránti erõs, hagyományos bizalmon alapult. Ezt a hagyományt erõsítette Japán primitív vallásossága: a japánok hisznek Isten emberi mivoltában a császár isteni mivoltában és Dai Nippon isteni küldetésében.

1941-ben a japán kormány új politikai helyzettel állt szemben. A Nyugat és Oroszország közötti háborúban Japán érdeke a Nyugat gyõzelmét követelte meg, mivel ez kiterjesztette volna Japán szárazföldi hatalmát óriási mértékben - Tibetre, Kínára, egész India határáig. De egy másik nyugati hatalom, Amerika birtokában volt a szárazföld egy részének, ezernyi szigetnek, amely Japán érdekszférájához tartozik, uralta a hatalmas Csendes-óceánt. Flottája volt, és eltökélte magát, hogy megsemmisíti Japánt. Japán elhatározta, hogy hagyja Európát Oroszország ellen harcolni, és minden katonai energiáját az Amerika elleni háborúnak szenteli. Ezt csak korlátozott értelemben lehet hibának nevezni, mivel egyáltalán nem biztos, hogy Amerika nem támadta volna meg Japánt, ha ez utóbbi Oroszországot támadja meg Amerika helyett. De általában, alapvetõen elõnyösebb megtámadni egy élet-halálküzdelmet folytató hatalmat, mint egy friss erõben lévõt. Az újonnan meghódított környegyedbõl azután minden lehetséges támadástól lehetõleg tartózkodni kell mindaddig, amíg az egyik ellenféllel nem történt meg a teljes leszámolás.

Mindenesetre a második világháború tárgyalásokon alapuló békével fejezõdött be Japán és Amerika között. Fennmaradt a japán nemzet és állam, a császár a helyén maradt, megmaradtak a japán intézmények is. A japán csapatokat tisztes módon fegyverezték le, és Japán megengedte, hogy Amerika megszállja Japánt. Ezt a döntést vallásos fegyelemmel hajtották végre. A japán vezetés, a japán nemzet és az egyes japánok nem vesztették el keleti arcukat, mivel az Isten-Császár parancsa volt, hogy alkalmazkodjanak az új körülményekhez. Amerika technikai fölénye következtében Japán fegyelmezetten átalakult ellenségbõl tanítvánnyá. Ezzel Japán számára néhány nap alatt visszatért az 1853-as lelki helyzet. Japánnak tanulási idõszakra volt szüksége. Amerikának még egyszer meg kellett tanítania a világhatalomhoz szükséges technikát. Úgy tûnt, mintha az amerikai csapatok a japán császárnak teljesítenének szolgálatot azzal, hogy az õ népét tanítják.

Van-e olyan nyugati ember, aki azt gondolná, hogy a szamuráj hagyomány egy hét alatt megszûnik? Elképzelhetõ-e ez egy olyan nemzet esetében, amelynek olyan erõs, egységbe forrott szellemisége van, mint a japánnak? Egy olyan nemzet esetében, amely a kamikáze pilóták végtelen sorát adta, melynek a tábornokai letették a fegyvert, hogy megmentsék katonáik életét, s aztán harakirit követtek el? Aki mégis úgy gondolkozik, nem értette meg a Történelmet és annak hallgatag, ellenállhatatlan erejét, a Rendeltetést. A japán nép szellemiségének van Rendeltetése. Japán küldetése - hasonlóan Oroszországhoz és a többi nem nyugati erõhöz - egyszerûen a Nyugat tagadása és elpusztítása.

Még egy összehangolt és intelligens amerikai Japán-politika sem lett volna képes elpusztítani ezt a lelkiséget, hanem legfeljebb abban reménykedhetett volna, hogy monopolizálja a japán szellemiség politikai-katonai kifejezõdését. De az amerikai kultúratorzításból eredõ amerikai politika újjáélesztette és támogatta a japán hagyományt, elismerte és megszilárdította a japán szellemiséget, hihetetlenül megerõsíti Japánt, s mindezzel még reményteljesebbé teszi Japán jövõjét. Senki sem tudja megmondani, hogy milyen lesz ez a jövõ. Egy amerikai forradalom erõteljesen megfordítaná az események irányát. A harmadik világháború is befolyásolhatja Japán jövõjét valamilyen módon. Amikor egy hatalom elsüllyed, mint lelkileg Japán, a saját akarata keveset nyom a latba. Japán jelenleg a Nyugat ellensége, és az is marad, mivel a külsõ erõk közé tartozik, és az

abszolút politika korában a világpolitika mozgató ereje a kultúrában rejlik. A világ nagy szellemi felosztásában Japánt a nem nyugati erõk közé kell sorolni. A földrajzi távolság mérsékli Európa Japántól való fenyegetettségét, de Japán Ausztrália felé irányuló fenyegetése reálisabbá teszi az amerikai-japán ellentétet, mivel Amerikának kulturális kötelessége Ausztrália védelme, mióta az ostoba nyugati diplomácia elvesztett minden európai befolyást ezen a területen.

Japán nem ahhoz a kategóriához tartozik, mint India és Kína, mert egységbe rendezett ország. A politika akarat harca akarat ellen; Indiának és Kínának, mint olyannak, nincs akarata. Ezek nem organikus egységek, hanem területek és népek közös, megegyezéses névvel megjelölt együttesei. Negatív akaratuk áthatja összes egyedeiket, míg Japán akarata egy nemzetet hordozó rétegben összpontosul és nyer határozott kifejezést. Ezért Japán a jövõ potenciális hatalma, míg India és Kína mindig külsõ hatalmak zsákmánya marad. Európa és az európai jövõ számára a külsõ erõknél fontosabb Amerika. Ezért meg kell vizsgálnunk Amerika külsõ helyzetét, terveit és lehetõségeit.

AMERIKA 2

A washingtoni rezsim irányítása alatt álló fegyveres erõk ellenõrzik Észak- és Nyugat-Európát, Délkelet-Európát, a Földközi-tenger egész térségét, a Közel-Kelet egy részét, a Közép-Keletet, a Távol-Keletet, egész Közép-Amerikát, Dél-Amerika legnagyobb részét. Ezenkívül ez a rezsim ellenõrzi az összes világtengereket. Ennek a birodalomnak a nagyságát azonban a lazasága ellensúlyozza. Ennek a birodalomnak a legnagyobb gyengesége az, hogy fizikailag távol van a politikai értelemben vett világtól. A másik abból adódik, hogy az amerikai vezetõkbõl hiányzik a politikai gondolkodás. A harmadik hátrány az idejétmúlt pénzügyi diplomácia, amely az egyedüli összekötõ kapocs a birodalom óriási területei között. A negyedik az iszonyatos belsõ feszültség, amely az amerikai nép igazi szellemisége és a kulturálisan idegen rezsim közötti ellentét hozott létre.

Az elsõ gyengeség parancsolóan megköveteli, hogy Amerika Oroszország ellen irányuló, világuralomért kifejtett háborús erõfeszítéseinek nagyobbnak kell lenniük, mit Oroszország erõfeszítéseinek. Amerika nem ébredt tudatára ezen gyengeségének, most egyáltalán nem ismeri a jelenlegi hatalmi viszonyokat. Még mindig azt a XIX. századi hitet táplálják, hogy a tengeri hatalmak fölényben vannak a szárazföldi hatalmakkal szemben. Talán az táplálta ezt a hitet, hogy Ázsia egész hátországa - a világ -- teljesen passzív volt, a tengerparton néhány hídfõállás és katonai kulcspont birtoklása automatikusan az egész hátország elérhetõségét és a fölötte való uralmat biztosította. De a jelenlegi megváltozott körülmények között, amikor a nyugati civilizáción kívüli erõk forronganak, mintegy a nyugati civilizáció fejlõdési fokának tükörképeként, amikor a világ valamennyi korábban alávetett népe politikailag mozgolódik vagy már aktivizálódott, egyedüli hatalomnak a szárazföldi hatalom tûnik, ehhez képest a tengeri hatalom csak másodlagos, járulékos jelentõségû. A tenger feletti uralom csak a közlekedést és a szállítást biztosítja, de a harc az, ami eldönti a hatalmi küzdelmeket. Ez hadseregeket tételez fel, és míg Oroszország teljes erejét bevetheti a szárazföldön, Amerikának óriási tengeri haderõt kell fenntartania, amely csupán elõfeltétele a világuralomért vívott harcának. Ezenkívül az orosz birodalom katonai szempontból legmegbízhatóbb emberei másfélszer annyian vannak, mint az amerikai birodalom legmegbízhatóbb katonái, ráadásul az orosz születési arányszám primitív módon magas, míg Amerikában a

besorozható személyek száma drasztikus csökkenést mutat.

Az amerikai birodalom ugyanezen gyengeségének másik oldala a technikai fölényre való támaszkodás. Ez más formában ugyanaz a tévedés, mint a tengeri hatalom fölényébe vetett hit. Mindkettõ mélyén a tévedés rejlik, hogy a hatalmi erõnek más bázisa is lehet, mint a harcoló hadsereg. Egy háborúban a fegyverek csak eszközök, elsõdleges, mint mindig, a szellem. Eme alapvetõ élettény felett a fegyverek nem diadalmaskodhatnak. A technikai fölény végelemzésben tehetetlen addig, amíg nem kíséri a hatalmat akarat, a hódító akarat fölénye. Ugyanaz a fegyver, ami katonai gyõzelmet biztosított, lehetséges, hogy hatástalan késõbb a "gyõztes" országnak azt kell tapasztalnia, hogy politikailag vereséget szenvedett.

Az amerikai birodalom második gyengesége az a tény, hogy az amerikai kultúrakésleltetés betegsége megakadályozta, hogy Amerikában kialakuljon az igazi birodalmi gondolkodás. Nem alakulhat ki imperialista gondolkodás egy olyan országban, amely pacifista propagandával telített, amely az élet tartalmának a gyönyörhajhászást tartja, melyben az értelmi átlag a szellemi eszmény. Imperialista gondolkodás nem építhetõ a piszmogó "Népszövetségre", nem építhetõ semmilyen ostoba idealizmusra, és még kevésbé építhetõ a vak gyûlöletre, mint a külpolitika szegletkövére. Ám külpolitikai szempontból a felsoroltakon kívül nincs semmi más Amerikában. A lakosságnak egyik rétege sem, egyetlen amerikai csoport sem érez semmi mást magasabb rendû életfeladatnak, mint önmaguk gazdagítását. Itt nincs szamuráj-hûség, nincs Komintern, nincs Fekete Sárkány Társaság, nincs nemesség, nincs Eszme, nincs nemzet, nincs állam.

A birodalmi gondolkodás már csak azért sem kezdhet kialakulni, mivel a lusta amerikai népet, mint biológiai egységet egy kulturálisan idegen csoport arra akarja felhasználni, hogy megvalósítsa a kultúratorzítók bosszúállási parancsszavát a nyugati civilizációval szemben. Az birodalmi gondolkodásnak spontán módon a társadalom magasabb rétegeiben kellene kialakulnia. De éppen azért nem alakulhat ki Amerikában, a közeljövõben igazi imperialista gondolkodás, mivel ezek a magasabb rétegek, mint irányító elit, hiányoznak.

A harmadik gyengeség, vagyis az elsõdlegesen pénzügyi eszközökkel és csak másodlagosan katonai eszközökkel biztosított bábrezsimekre való támaszkodás nem egyéb, mint a kultúrakésleltetés további következménye. A hódítás pénzügyi módszere divatjamúlt. Ez az abszolút politika kora, melyben a hatalom sem vásárolható, sem nem védhetõ meg gazdasági eszközökkel. Mindaz, akiben nem tudatosul a Kor Szelleme, váratlanul vereséget szenvedhet olyan óriási súlyú eseményektõl, melyeket nem láthat elõre.
Ebben a korban a pénzügyi diplomácia egyszerûen ostobaság.
A negyedik gyengeség a belsõ feszültség magában Amerikában. Az amerikai nacionalizmus jövõképe szellemi szempontból teljesen definiált: az amerikai nacionalisták részt kívánnak venni abban a harcban, amely azért folyik, hogy az Amerikai Rendeltetés, az Amerikai Sort amerikai irányítás alá kerüljön. Ez a harc a dolgok organikus természetébõl következik. A befogadó és a parazita egymás ellenségei, ez az ellenségeskedés nem szüntethetõ meg. Azt, hogy ez a harc hogyan, mikor, milyen kezdeti sikerekkel vagy sikertelenségekkel robban ki, nem lehet elõre megmondani.
Mindenesetre Európának tudnia és mélységesen tudatosítania kell, hogy mindkét megszálló hatalom (Amerika is, Oroszország is) bensõleg horizontálisan megosztott ország. Mindkét országban az uralkodó réteg bensõleg, szellemileg idegen az uralom alatt álló nagy tömeg számára. Ez elsõdleges, elemi tény. Ez lényeges a világlehetõségek hosszú távú szemléletéhez, egy olyan szemlélethez, amely félreteszi mind az optimizmust,

mind a pesszimizmust, a gyávaságot és a vakmerõséget, a lelkesültséget és az elkeseredést. Ezek a hatalmak Európa céljai számára abban különböznek egymástól, hogy az igazi Amerika a nyugati civilizációhoz tartozik, és az igazi Oroszország sohasem tartozhat ide. De a közvetlen, rövidtávú szemlélet számára, amely csak a következõ negyed évszázadot fogja át, az egyik hatalom nagyobb mértékben veszélyes, mint a másik.

Oroszország Európa-idegenségének egész Európa tudatában van, mind horizontálisan, mind vertikálisan. Ha egész Európa orosz megszállás alá kerülne, még az igazi európai kommunisták is azonnal egy nagy, véget nem érõ lázadásba kezdenének a Barbár ellen. Az európai "Mihály" elem a maga gyenge parlamenti fecsegõ és pénzimádó hajlamaival, és a maga utálkozásával a szilárd, erõs, porosz-európai hatalmi akarat iránt azon venné magát észre, hogy lelki betegségétõl megtisztult a mongol korbácsütései alatt. Európaivá válna. Egy orosz megszállás nem tudná Európát mindörökre leigázva tartani. Elõször is, az európai akarat és értelmi színvonal erõsebb, mint a Barbár akarata és értelmi szintje. Másodszor, a Barbárnak nincs elegendõ embere ahhoz, hogy a nyugati civilizációt leigázza éppen akkor, amikor a nyugati civilizáció abban a fejlõdési szakaszban van, amikor a Belsõ Parancsszava a hatalmi akarat formájában jelentkezik és a korlátlan, tekintélyelvû imperializmust sürgeti.

Másrészt Amerikát általában nem értik meg Európában. Még a Nyugat kultúrahordozó rétege sem látja kellõ világossággal, hogy a kultúratorzító vezetés alatti Amerika Európa totális ellensége. Csak a történelmi gondolkodás kialakulása tette lehetõvé, hogy Európa megértse a kultúra és a kulturális patológia organikus természetét. Európa elsõ ízben láthatja most Amerikát a maga kettõsségében: alul helyezkedik el Alexander Hamilton, George Washington, John Adams, a vidéki emberek, a felfedezõk, Alamo embereinek Amerikája, felül van a kultúratorzítók Amerikája, a maguk mozi-, sajtó-, rádió-monopóliumával, az értelmi és érzelmi világot befolyásoló hatalmával, és a maguk bosszúállás-parancsszavával, amely a nyugati civilizáció teste és lelke ellen irányul. Az európai kultúrakésleltetést felhasználva az amerikai kultúratorzító a nyugati embereket képes megosztani, és egymás ellen fordítani régi, elavult, XIX. századi nacionalista vonalon. Európa szellemi megosztása és balkanizálása az õ céljait szolgálja. Azok számára, akik ellenzik ezt a célt, megmutatja a "háborús bûnösök" lemészárlásával, hogy milyen szankciókat fog alkalmazni ellenük.

Ezért Európa számára Oroszország és Amerika egyszerûen abban különbözik egymástól, hogy Oroszország - még ha meg is akarja osztani - csak egyesíteni képes Európát. Ám az amerikai megszállás következménye a megosztás, mivel az amerikai megszállás az Európa-alattiakra, a késleltetõkre, a "Mihály" elemekre, a pénzimádókra, az ostobákra és a lustákra, minden európaiban a legrosszabb ösztönökre támaszkodik. Az orosz megszállást kísérõ anyagi károk jelentõsek, ugyanígy egy amerikai pusztítást kísérõk is. Miért lenne más Európa számára, ha az oroszok elszállítanak egy gyárat Turkesztánba, vagy az amerikaiak lebombázzák azt? A két megszállás szellemi hatása közötti különbség teszi az orosz megszállást kevésbé ártalmassá. Az éjjeli orosz õrizetbevételek, orgyilkosságok, Szibériába való deportálások senkit sem gyõznek meg. A "háborús bûnösök" amerikai legyilkolása egy másik technika Európa megosztására, mialatt a kultúratorzító bosszúállás-parancsszavát is megvalósítja.

A TERROR

"Gyengeség, szûkkeblûség jele, ha valaki nem mond semmi jót az ellenségérõl, és nem tiszteli benne azt, amire rászolgált."
Nagy Frigyes "A Hét éves háború " címû könyvének elõszava, 1764

Minden egyes magasabb rendû kultúrán belül az uralkodó érzés ugyanaz volt, mint II. Frigyesé, amit a fenti idézetben juttatott kifejezésre. A civilizációs válság kezdete egymagában még nem irányult ennek a ki nem mondott tiszteletérzésnek lerontására. Bármily hevesek voltak is az ütközetek, és bármilyen hosszú ideig is tartott a háború, miden gyõztes az azonos kultúrán belüli legyõzött ellenfele iránt mindig nemeslelkûséget mutatott és tisztelte korábbi ellenfelét. Ez egy magasabb rendû kultúrán belül a politika valódi természetének szükségszerû sajátossága, hiszen a politikának egyedül a hatalom a célja és nem a háború utáni tömegmészárlás akasztásokkal, éhínséggel. Ha a gyõzõ a hatalmat már megszerezte, a célját elérte, és a korábbi ellenség egyedei nem ellenségek többé, hanem egyszerûen emberi lények. A nyugati kultúra ezeréves története során természetesen volt néhány kivétel, becstelenség mindig elõfordult. De a legyõzött ellenség elleni rosszindulat sohasem volt széleskörû és nem tartott sokáig. Ez egyszerûen nem fordulhatott elõ két olyan nép között, melyek mindegyike a nyugati kultúrához tartozott.

Még az újabb idõkbõl is van nagyon jó példa erre az organikus parancsszóra. Például amikor Lee letette a fegyvert Appomattox-nál 1865-ben, a heves Grant, aki irgalmatlan volt a harctéren, gyõztesként nagylelkûnek és barátságosnak mutatkozott. Napóleon foglyul ejtõi ugyanennek az organikus parancsszónak engedelmeskedtek foglyukkal szemben Lipcse után, sõt még Waterloo után is. Korábban az angol kormány - még akkor, amikor hadiállapotban állt vele - értesítette Napóleont, hogy bizonyos személyek merényletet terveznek ellene. Ugyanígy: III. Napóleon elfogása után Bismarck mindent megtett azért, hogy korábbi ellenfele tiszteletteljes bánásmódban részesüljön és élete biztonságban legyen.

De amikor egy magasabb rendû kultúrához tartozó hatalom egy más kultúrához tartozó állam ellen harcol, ez az ellenfelet megbecsülõ magatartás sohasem volt általános, sem a hadviselés során, sem a legyõzött ellenféllel való bánásmódban. így például a gótika korában az egyház megtiltotta a nyíl használatát a nyugati kultúra tagjai ellen, de engedélyezte alkalmazását barbárok ellen. Ilyen esetekben a szembenálló csoportot nem tekintették puszta ellenfélnek, hanem benne valódi ellenséget láttak, ahogy a huszadik század újra használja ezt a szót a nyugati civilizáción kívüli elemek jellemzésére. A spanyol hadbíróság, amikor az utolsó inka ügyét "tárgyalta", és kimondta a halálos ítéletet, nem érezte, hogy ugyanazt a tiszteletet kellene tanúsítania vele szemben, mint amit bármely nyugati hadvezér irányában érzett volna. Még kevésbé terjed ki a kultúrán belüli általános ellenfél-megbecsülés arra a kívülállóra, aki semmilyen kultúrához sem tartozik, nem terjed ki a barbárra, így Jugurthát, Mitridatest, Sectoriust és Vercingetorixot halálukig személy szerint üldözték a rómaiak. Ugyanígy értették ezt a viszonyt a barbárok is, amint ezt Mithridates, Juba, a gótok, Arminius és Attila mészárlásai mutatják. Ebben az összefüggésben nem a nép, nem a faj a döntõ, hanem az a jelentõs tény, hogy valaki hozzátartozik-e, vagy sem egy magasabb rendû kultúrához, ahogy ezt a magasabb rendû kultúrán kívül álló Dzsingisz Kán mongoljainak és napjaink oroszainak tömeggyilkosságai mutatják.

Ezért, amikor a második világháború után egy óriási, a fizikai megsemmisítést és politikai-jogi-társadalmi-gazdasági üldözést magában foglaló program megvalósításába kezdtek Európa védtelenné vált teste ellen, nyilvánvaló volt, hogy ez nem kultúrán belüli jelenség, hanem a kultúratorzítás újabb, legátlátszóbb, legtanulságosabb megnyilvánulása.

A torzítás ebben az esetben sajátosan az ezer éves magasabb rendû nyugati hagyományok politikai-katonai becsületkódexét vette célba. Ezekhez a magatartási szabályokhoz Európa a második világháború alatt még mindig ragaszkodott, és a kis európai államok szellemi kiválóságainak és vezetõinek egész csoportja azért élte túl a második világháború alatt börtönben töltött éveit, mivel nem fért össze az európai gondolkodással, hogy ezeket "bíróság" elé állítsák és felakasszák. Ez a becsület odáig terjedt, hogy megóvták a barbár Sztálin fiának életét is, aki a háború alatt Európa foglya volt. A becsület és tisztesség szabályaihoz tartotta magát bizonyos esetekben még a barbár Japán is, amikor megóvta az életét magas rangú amerikai tiszteknek, akiket (bírósági tárgyalás útján vagy anélkül) meggyilkolhatott volna. De a kultúratorzító a második világháború után félretette a háborús tisztesség feltétel nélküli kötelezettségét, melyet mindaddig az egész nyugati civilizációban abszolút érvényûnek tekintettek.
Mivel a kultúratorzítás sohasem befolyásolhatja legbelül a kultúrszellemet, sohasem képes maradandó változást elõidézni a lélekben, de vég nélküli harcot folytathat ellene. Ebben a harcban nincs békekötés, nem lehetséges fegyverszünet. A kultúrösztönök mindig ellen fognak állni ezeknek a parazita, késleltetõ, illetve torzító elemeknek. Ezért volt az, hogy a kultúratorzító európai terrorhadjáratot folytatott Európában, mégpedig abban az idõben, amikor már semmilyen politikai harc nem folyt a nyugati civilizáción belül.

A "háborús bûncselekményekkel" kapcsolatos program története megmutatja ennek a természetét. Alapja abban az Európa-ellenes propagandában lett lefektetve, amely 1933-tól kezdve elárasztotta Amerikát. Maga a propaganda kultúrán kívüli befolyást mutatott, mivel elvetette a nemzetek között kötelezõ udvariasság és politikai tisztesség szabályait. Ez a propaganda Európa vezetõit közönséges bûnözõknek és szexuálisan perverz lényeknek mutatta be, és az egész aljas propaganda azt terjesztette, hogy ezeket a vezetõket meg lehet és meg kell ölni. Ezt a tételt fokozatosan szélesítették és az Etikai Szocializmus huszadik századi Eszméjét azonosították magával a gonosszal, a szolgálatában élõ népeket úgy jellemezték, mint akik tömeges elmebetegségben szenvednek és rászorulnak Amerika "nevelõ" hatására.

A kultúratorzításnak mindig elfogadott eszközöket, bevett eszméket és szokásokat kell felhasználnia, hogy eredményes legyen, így Amerikában az amerikai patriotizmusra és törvénytiszteletre hivatkoztak. A második világháború alatt a propaganda kifejezetten követelni kezdte az európai vezetõknek és a Nyugat kultúrahordozó rétegének "pereit". A háború alatt egy sereg "hazaárulási pert" rendeztek Amerikában, amelyek keretében olyan amerikaiakat állítottak bíróság elé, akik ellenezték a kultúratorzítást és baráti viszonyt akartak létesíteni a Nyugattal. Annak érdekében, hogy - legalábbis átmenetileg - leküzdjék a nyugati emberrel veleszületett tisztesség-ösztönt, a háborút olyannak mondta a propaganda, mint "egyetlent, aminek nincs párja", amelyet a "humanitás" vív az "erkölcstelenség" ellen, a "béke" vív a "háború" ellen. Ezért ezt a háborút olyan intézkedéseknek kell követniük, amik páratlanok a történelemben. Ez olyan háború, amelyben az ellenséget nemcsak legyõzni kell, hanem fizikailag is meg kell semmisíteni, "bûnhõdésül" "bûneiért". Mint rendesen, törvényeket alkottak ennek a struktúrának alátámasztására, és a jogászokat kioktatták, hogy készítsenek elõ új büntetõ jogszabályokat, gondoljanak ki újfajta törvényszékeket, eljárásokat, joghatóságokat, büntetéseket. Nemcsak a politikai vezetõket, hanem a katonákat, sõt még a lakosságot is meg kell vádolni ezekkel az újfajta "bûnökkel".

Alacsonyabb értelmi szinten ezt a tevékenységet nyíltan bosszúként mûvelték, de ez szükségessé tette, hogy új "tényeket" koholjanak, mivel ehhez a programhoz hasonló még sohasem fordult elõ a magasabb rendû kultúra ötezer éves történetében. Ezért találták ki a

hírhedt "koncentrációs tábor"-propagandát, ezzel tüzelték a tömeg képzeletvilágát. A fantázia ténnyé vált, a hazugság igazsággá, a gyanú bizonyítékká, és az üldözési mánia vérszomjjá alakult át. Mivel Európa nem rendezett ilyen pereket, amelyekért bosszú járt volna, a propaganda azt mondta, hogy ilyen pereket rendeztek volna, ha megnyerték volna a háborút, és ezt a bebizonyítható hazugságot tényként kezelték.

A kultúrán belüli beteg elemeknek természetes rokonságát mutatta, hogy a kultúrakésleltetõ csoport vezetõi, különösen Amerikában támogatták ezt a programot. Az Amerikában lévõ kultúrakésleltetõ erõk nélkül az egész "háborús bûnösök pere" lehetetlen lett volna. Amint várható volt, a legjobb elmék mind Amerikában, mind Európában elvetették az egész tervezetet, de a hatalom mégis keresztülvitte azt.
A "háborús bûnösök"-tervezet három nagy csoportot kívánt bíróság elé állítani. Elsõnek a legmagasabb rangú európai vezetõknek tervezte a tömeges pereit, akik az 1933-as Európai Forradalom véghezvivõi voltak. Másodszor következtek a minden rendû és rangú katonák tömeges perei, az olyan katonáké, akiket a második világháborúban kitüntettek, és az olyanoké, akik a koncentrációs táborokat õrizték. Bíróság elé tervezték állítani azokat a polgári személyeket is, akik a polgári légvédelemben részt vettek. Harmadik helyen álltak a nagy politikai tömegszervezetek milliós tagságának kis, egyéni perei.

Noha ezeket az eljárásokat bírósági pereknek nevezték, ezek ténylegesen egyáltalán nem azok voltak, mivel nem létezett semmiféle olyan jogrendszer, ami törvényesítette volna ezt a tevékenységet. A nyugati nemzetközi jog kizárta annak a lehetõségét, hogy egy ellenséges állam vezetõit bíróság elé állítsák és kivégezzék, mintegy a gyõzelem kiaknázásának részeként, mivel a nemzetközi jog alapelve az államok szuverenitásának elve volt. Ezért a nemzetközi jog kizárólag íratlan szabályokon és nem az erõn alapult. Egy valódi bírósági eljárás feltételezi pusztán jogi szempontból az elõzetesen létezõ jogrendszert, elõzetesen létezõ bíróságot, amely törvényesen fel van hatalmazva a törvény megtartásának kikényszerítésére, amelynek joghatósága van a szóban forgó ügyben, a szóban forgó személyekkel kapcsolatban. Elõzetesen létezõ törvény nélkül nem lehetséges vádemelés, bíróság, és nem lehet szó semmilyen joghatóságról sem. A puszta õrizetbe vétel nem azonos a bíráskodással, mert ha azonos lenne, egy emberrabló is azt mondhatná, hogy bíráskodik az áldozata felett.

Az ilyen jellegû perek nem újak a kultúra történetében, de azonos kultúra tagjai között ez egyszerûen becstelenség, és nem az áldozatok, hanem e perek megrendezõi számára jelentenek szégyellni való dolgot. Becstelenséget jelentenek ezek a "perek", mert csalárdságon és jogi hamis kibúvókon alapultak, és jogi formát akartak adni olyasminek, amit az emberi ösztön és lelkiismeret egyaránt tilt. Ezért a XVI. Lajos francia király és Károly angol király kivégzésének elõzményeit sem lehet pernek nevezni, még ha annak is nevezték azokat, mivel az akkor fennálló francia, illetve angol jog értelmében az uralkodó szuverén volt, nem lehetett tehát bíróság által felelõsségre vonni.

A szigorú jogi alapoktól és a kultúrán belüli általános tisztességtõl teljesen eltekintve is van egy teljesen független értelmi bizonyíték arra, hogy a "háborús bûnösökön" lefolytatott eljárásokat miért nem lehet bírósági pernek nevezni. Ezt a bizonyítékot az ember pszichológiája szolgáltatja. Egy igazi bírósági per feltételezi a bíróság pártatlanságát - a tényleges szellemi pártatlanságot, eltekintve az ártatlanság jogvélelmétõl. De a szóban forgó eljárások (bevallottan vagy nyíltan) ellenségek ellen folytak. Az áldozatok jogilag ellenségnek voltak nyilvánítva, és a háború jogilag nem ért véget. Az ellenségeskedés kizárja a pártatlanságot, és ez sehol sem volt jelen a "háborús bûnös"-programban. A korábbi idõkben azok a "perek", melyek által Szép Fülöp kiiktatta

a Templomosokat mint hatalmat, valamint Jean d'Arc, Lady Alice Lisley és D'Enghien herceg "perei" sem voltak igazi perek, mert a bírák részrehajlók voltak. Még kevésbé lehettek "bíróságok" azok, melyek elõtt két különbözõ kultúra csapott össze egymással. Nem lehet kérdéses, hogy tényleges "bíróság" volt-e az, amelyen Jézus Krisztust elítélte a római helytartó és Atahualpát egy spanyol hadbíróság. A nürnbergi színjáték egy újabb (és legmeggyõzõbb) példája volt két kultúra kibékíthetetlenségének, és annak, hogy milyen mélyre süllyedhet a kultúra betegsége. Még folyt a "per", és a rendezõk utasították a sajtójukat, hogy arról képzelegjen nyilvánosan, milyen kivégzési módot kellene alkalmazni az áldozatok ellen.

Természetesen egy kultúra teljes népességét nem lehet mindörökre megtéveszteni. Van egy bizonyos réteg, amely átlát a csaláson és meglátja az igazságot. Ezeknél a "háborús bûnös"-propaganda és a "perek" a kívánt hatásnak éppen ellenkezõjét váltották ki. Mindenki, aki történelemben csak egy kicsit is jártas, tudja jól, hogy - felszíni vagy átmeneti sikerrel - bárkire rá lehet sütni, hogy "bûnös", aki egy másik csoport hatalmában van. A nyugati történelem ezer éve alatt több száz alkotó embert vádoltak bûnrõl, illetve börtönöztek be. A Szent Római Birodalom császárát, Konrád Hohenstaufent lefejezték, noha õ volt a legmagasabb rangú keresztény világi személy. Néhány más, bûnösséggel vádolt vagy bebörtönzött személy: Coeur de Lion, Roger Bacon, Bresciai Arnold, Giordano Bruno, Kolumbus, Savonarola, Jean d'Arc, Galilei, Cervantes, Károly angliai király, Shakespeare, Oldenbarneveldt, XVI. Lajos, Lavoisier, Napóleon, Maximilián mexikói császár, Thoreau, Wagner, XII. Károly, Nagy Frigyes, Edgár Poe, III. Napóleon, Garibaldi.

Az 1793-ban kezdõdõ francia terror alig uralkodott tovább, mint egy esztendõ, bár állandósuló, hosszan tartó bel- és külpolitikai tevékenységbõl nõtt ki, és olyan fokra emelkedett, ami addig ismeretlen volt Európában. Az új francia köztársaság ezt a terrort az életért vívott harc során gyakorolta, miközben a saját népe többsége ellen is harcolt. Ilyen hatalmi harc körülményei között a terror borzalmai történelmileg nézve beleillenek a politikai dramaturgiába. A terror drámai tulajdonságai nem homályosíthatják el azt a tényt, hogy ellenfelei szerint is csak 2000-4000 embert végeztek ki guillotine alkalmazásával.

Egészen más volt a második világháborút követõ terror. Egész motivációja túlmutat a politikán, ha ez a szó a kultúrán belüli hatalmi tevékenységet jelenti. Ez a terror nem volt a hatalmi harc része. A legyõzött Európa teljesen ki volt szolgáltatva a kultúratorzítóknak. Fizikai ellenállás nem volt. Ezért kizárólag a bosszú parancsolta az üldözés és tömegmészárlás programját.

A jogszerûség finoman kidolgozott látszata egy másik jele a kultúra betegségének. Ilyen hosszúra nyúlt önbecsapási orgia, ami a nyilvánvaló becstelenséget próbálja fedezni lehetetlen lenne egy magasabb rendû kultúrához tartozó csoport számára egy kultúrán belüli ellenféllel szemben. Elég annyit mondani, hogy nincs dokumentum arról, hogy ehhez hasonló eljárás elõfordult volna valaha is a magasabb rendû kultúra ötezer éves történetében.

A kultúratorzítás jelenlétét mutatja a gyilkolást program határozatlan idõre szóló meghosszabbítása is. Ennek a tervezetnek az alkotói nem álltak becsület-közösségben azokkal, akiket halálra szántak, és mindörökre képesek lettek volna folytatni a programot. Három évvel a kezdet után a program szélesebb körû, mint amikor megkezdõdött. A kulturálisan idegen nem csömörlött meg a programtól, pedig megcsömörlöttek a gyilkosságoktól még a kérlelhetetlen jakobinusok és a párizsi csõcselék tagjai is.

A nevetséges jogi apparátus, melyet kizárólag a forma kedvéért alkalmaztak, s amely egy esetben sem tette lehetõvé a "bizonyítás" vagy az "ítélet' megkérdõjelezését, további jele a kultúrán kívüli eredetnek. A nyugati jogi gondolkodás sohasem terjedt ki a nyugati tisztesség megsemmisítésére, még ha visszatetszõ is volt gyakran a "tiszta" jogi gondolkodásnak politikai, gazdasági vagy vallási alkalmazása. De a kulturálisan idegen számára a korlátozás finom érzéke hiányzik: a leleplezõdés után is viseli az álarcot.

A "háborús bûnösökkel" kapcsolatos program nem nevezhetõ a barbárság megnyilvánulásának sem, mivel a barbár még jobban gyûlöli a jogászok bûvészmutatványait, mint a magasabb rendû kultúra becsületérzéssel rendelkezõ felsõbb rétege. Európa megszállása során az oroszok nem öltek "bûnösöket", hanem egyszerûen gyilkoltak, amikor kedvük támadt, látszatperek nélkül.

A francia terrornak is volt pozitív nemzeti eszménye: a gyilkosságok és a pusztítás azzal a céllal történtek, hogy a régi rezsim megfélemlítésével és elpusztításával egy új rezsimet teremtsenek. Amikor elérték a politikai célt, a terror megszûnt. Amikor azonban a második világháborút követõ terror megkezdõdött, már elérték a politikai célt, így ennek a terrornak nem volt kulturális-politikai létjogosultsága. Ennek motívuma az egzisztenciális gyûlölet, és a célja egyszerûen a teljes, apokaliptikus bosszú volt, de a bosszú nem része a kultúra talaján lévõ politikának.

A kultúrán belüli csoportok a megelõzõ történelem folyamán mindig kiterjesztették a nemeslelkûséget az azonos kultúrához tartozó ellenségre, még akkor is, ha megsemmisítõ háborúról volt szó. Ilyenkor is csak az ellenséges állam volt megsemmisítendõ, nem az összes személyei. Éppen a "perek" hosszúsága mutatja a kulturális betegséget. A francia terror még olyan fontos személyt is, mint a francia királynõ, két nap alatt ítélt halálra. A hírhedt "koncentrációs perek" azonban sok hónapon át tartottak, és egy évig húzódott a Nürnbergi Per is.

A nagy program legkegyetlenebb oldala kétségtelenül a kis emberek ellen irányult, mivel több millió embert érintett. Az amerikai rezsim által teremtett bábrezsimek "nácitlanító" bíróságokat hoztak létre a tömegek üldözése nagy programjának teljesítésére. Az áldozatokat minden formában megfosztották minden tulajdonuktól. Magas végzettségû embereket arra kényszerítettek, hogy fizikai munkával keressék kenyerüket. Fiatal embereknek megtiltották, hogy egyetemi hallgatók legyenek. Alacsonyabb élelmiszer-fejadagokat állapítottak meg a számukra, ezt a technikát Lenin programjából vették át, aki a "burzsoázia" kiirtását tûzte ki célul Oroszországban. A kultúratorzítás ellenfeleit évekre börtönbe zárták. Az áldozatok családtagjai hasonló elbánásban részesültek, ezért nem tudtak segíteni nekik.

Természetesen az egész program minden szempontból ellentétben állt a dokumentumban rögzített nemzetközi megállapodásokkal, amelyek minden nyugati államot köteleznek a politikai-katonai tisztességet tiszteletben tartó kulturális-nemzetközi közösség közös törvénykönyve szerint. Ezek a megállapodások a nyugati érzéseket tükrözik, különben nem kötötték volna meg azokat. így ezek teljes mértékû semmibevevése Amerika részérõl Európa háború utáni megszállása után a végsõ bizonyítéka a hatalmas terror-program kulturálisan beteg természetének. Egyetlen nyugati hatalom sem bonyolódott volna sohasem ilyen hosszú idõn keresztül abba a csalárd próbálkozásba, hogy a nyugati nemzetközi jogot büntetõ törvénykönyvnek tüntesse fel, mivel annak sohasem volt egyetlen büntetõjogi kikötése sem. De a kulturálisan idegen elemek végelemzésben sohasem hatoltak a nyugati eszmék és szokások mögötti érzésekig, mint ahogy a nyugati

emberek sem képesek felfogni valaha is a Kabbala vagy a majmonideszi filozófia finomságait.

Az utolsó és szellemileg legfontosabb az a kétségbeesett próbálkozás, amelyet a terror fejtett ki az összes nyugati értékek átértékelése végett. A befogadó élete és egészsége a parazita halála, és a parazita virágzása a befogadó lény betegségét és torzulását jelenti. Ezért a nyugati kultúrahordozó elemek minden természetes és normális igyekezetét, amely arra irányult, hogy szembeszálljanak a nyugati civilizációban tapasztalható, kulturális betegség-tünetekkel, bûnösnek és erkölcsileg rossznak nyilvánították. A kultúratorzítóval és eszközeivel való szembeszállást "bûnnek" kiáltották ki, és kinyilvánították, hogy az 1933-as Európai Forradalom támogatóit halállal kell büntetni. Az értékek átértékelése során egy amerikai tiszt, aki nem volt tagja a nyugati civilizációnak, odáig ment, hogy hivatalosan azt a kijelentést tette, hogy ha Bismarck élne, õt is "háborús bûnösként" bíróság elé állítanák az amerikai erõk. Végül a hírhedt "Bíróságoknak Iránymutató 10. számú Törvény" valóban szó szerint "bûnösnek" definiálta Európában és a keleti szövetséges államokban a politikai, katonai, ipari és pénzügyi vezetõket.
A terror megmutatja Európa amerikai megszállásának jelentõségét. Amerikának mint a nyugati kultúra anyaföldjétõl a nagy távolság által különválasztott gyarmatnak a természete teljesen megmagyarázza, hogy a kultúra betegsége miért tudott ott olyan uralkodó szerepet játszani. A korábbi tisztesség-szabályok, amelyek Amerikára is kiterjedtek, sohasem vertek mély gyökeret ebben az országban, így a kulturálisan idegen képes volt bevinni a maga bosszú-parancsszavát az amerikai organizmusba. Ez a folyamat organikus, ezért iránya van. Ez nem mehet így mindörökké anélkül, hogy ki ne hívná az amerikai nép mély és hatalmas ösztöneit, de ebben a döntõ korban Amerika jelentõséget Európa számára kultúratorzító terror programja jelképezi. Amerika szabadította rá ezt a programot Európa korábbi államaira, amelyek most a második világháború után az õ gyarmataivá váltak.

A MÉLYSÉG

Európa szellemi-politikai mélységben van. A Nyugat 1914 óta lejátszódott történelme most nyújtja be a szégyen és borzalom számláját. A határ-megszállottság odáig fejlõdött, hogy nincsenek többé Európának határai, az Európán kívüli erõk Európában találkoznak. Általános szegénység, betegség, éhínség, fosztogatás, a Nyugat kultúrahordozó rétege tagjainak kirablása, hideg fejjel véghezvitt, tudatos legyilkolása - ezek a nacionalizmus és a tegnapi patriotizmus örökségei. Ez utóbbiak gondolkodásának határa a Rajna volt, nem az Amur, az Ob, a Jangce, a Gangesz, a Nílus, a Niger. Ennek következtében Európa a külsõ, fosztogató hatalmak zsákmányává vált: azok rendelkeznek az európaiak életérõl, kincseirõl, sõt még a legbensõbb lelkiségét kifejezõ mûveirõl is.

Láttuk-e az elmúlt kilenc évben azt az eseménysorozatot, amely a nyugati civilizáció végét jelenti? Kultúránk megszentelt földjét a barbárok, valamint a kulturális ösztöneink és örökségünk eltorzító-inak seregei szállták meg. Egykor Rollo, Normandiai Vilmos, a Hohenstaufenek, Oroszlánszívû Richárd, Bouillon Gottfried, a teuton lovagok, Rajnáid van Dassel, Gustav Adolf, Wallenstein, Álba, Cromwell, Richelieu, Turenne, de Saxe, Nagy Frigyes, Pitt, Napóloen, Bismarck jártak e földön. Ma, amikor e sorokat írom, Európa földjét kirgizek, mongolok, örmények, turkesztániak, szenegáliak, négerek, amerikaiak, zsidók tartják megszállva. Ezek a kulturálisan idegen katonák uralkodnak az áruló kormányokon, melyek tagjai az utcaburkolat repedéseibõl ugrottak elõ, és kérkednek

azzal, hogy a korszellemet gyûlölik.

Európa világhatalma 1900 óta folytonosan hanyatlott. Az elsõ világháború óriási mértékben felgyorsította a Nyugat elleni külsõ lázadást, és a második világháború teljesen kiiktatta Európát a világhatalmi kombinációkból. Az 1933-as Európai Forradalom Európa reménysugara volt. Úgy tûnt, hogy Európa is képes részt venni a világuralomért folytatott küzdelemben és vissza tudja hódítani világhatalmi helyzetét, ami biztosítani képes az európai milliók fizikai életét, nem pedig csupán kifosztandó áldozat legyen a kívülrõl jött barbárok számára.

Milyen erõforrásokkal rendelkezik Európa a szellemi és fizikai túlélésért folytatott harc számára? Vagy másképpen fogalmazva: mik Európa belsõ lehetõségei?

II.

A második világháború hamis, torz formája talán azt a gondolatot sugallja egyeseknek, hogy a kultúra nem mozgató ereje a politikának az abszolút politika jelen korában. Ám valójában éppen a második világháború bizonyítja a kultúra mozgató erejét. A valóságban három különbözõ háború folyt a második világháborúnak nevezett jelenségen belül. Az elsõ volt a kultúratorzító csoport háborúja a nyugati civilizáció ellen. A második a nyugati civilizáció háborúja Oroszország ellen. A harmadik pedig Amerikának mint a nyugati civilizáció gyarmatának a háborúja Japán ellen. Mindhárom háborúnak kulturális indítéka volt.

Azok a konfliktusok, amik most folynak a világban, szintén kulturális ellentéteken alapulnak. Az egész nyugati civilizáción végigvonul egy horizontális küzdelem: alul a huszadik század életerõs, hõsi Eszméje, az Etikai Szocializmus, felül a parazitizmus, késleltetés és torzítás kórtünetei. Ehhez járul Japán küzdelme Amerika ellen, ami szintén kulturális harc, valamint az Amerika és Oroszország közötti konfliktus.
Európa jelenlegi helyzetét az a tény uralja, hogy mélyebb értelemben a második világháborúban a huszadik század eszméje diadalmaskodott, és csupán a felszínen lettek gyõztesek a kapitalizmus, materializmus, nacionalizmus és az idejétmúlt patriotizmus XIX. századi eszméi. A Kor Szelleme egész Európában jelen van nem csak Poroszországban-Németországban, az Etikai Szocializmus huszadik századi Eszméjének szülõföldjén. Vannak törekvések, amelyek azt célozzák, hogy ezt az Eszmét elhomályosítsák, eltorzítsák, energiáit álproblémák felé fordítsák. Különösen azt a technikát alkalmazzák, hogy megkísérlik felkelteni az Európa öngyilkosságát jelentõ XIX. századi nacionalista gyûlölködést és a régimódi patriotizmust. A megsemmisítõ háborúk elsõ menetében Európa összes nemzetei a megsemmisítés áldozatai lettek, és a külsõ erõk az egész civilizáció felett gyõzedelmeskedtek. Ezt a folyamatot nem lehet meg nem történtté tenni. Mindaz, ami egyszer megtörtént, tény marad, amihez alkalmazkodni kell. Ilyen tény, hogy - anyagi és szellemi okok folytán - a XIX. századi típusú nacionalizmus halott. Szellemileg azért halott, mert Európa elérte a maga kulturális fejlõdése során azt a szintet, melyen Birodalommá kell alakulnia. Még ha nem is létezne ilyen félelmetes külsõ fenyegetés, ami ténylegesen fennáll, ennek akkor is irányító felismerésnek kellene lennie. De ráadásul minden egyes régi nyugati nemzet hatalmi bázisa romokban hever. Egyetlen európai nemzetnek sincs elegendõ (szellemi illetve anyagi) erõforrása arra, hogy független világpolitikához kezdjen. Európa nemzetei elõtt ez a választási lehetõség áll: vagy kollektív módon vazallusai lesznek a külsõ erõknek vagy kulturális-állami-nemzeti-faji-népi egységgé alakulnak. Ez automatikusan megteremti a gazdasági-politikai-katonai egységet.

Ugyanakkor Európa azt is megteheti, hogy ellenáll az Etikai Szocializmus huszadik századi, porosz-német Eszméjének, és folytatódik a jelenlegi káosz. Ennek az elhatározásnak a következménye lenne, hogy a nyugati civilizációt mindörökre kiiktatják a világhatalomért folyó küzdelembõl. A Nyugat romjai feletti hatalomért ez esetben Oroszország, Japán és a többi, jelenlegi hatalom fog egymással harcot folytatni, mint ahogy a külsõ barbárok is vég nélküli háborúkat folytattak egymással az egyiptomi, babilóniai, kínai, római és iszlám birodalom maradványai feletti hatalomért. A kultúránkra háruló, pusztán szellemi-intellektuális feladatok önmagukban véve barbár uralom alatt is elvégezhetõk, de ilyen körülmények között a legnagyobb feladat, a Történelem által ismert legerõsebb hatalmi akarat legkomolyabb Parancsoló Szükségszerûsége, a Nyugati Birodalom megteremtése elvégezetlen marad.

Európa minden rétegének tudatára kell ébrednie annak, hogy a Nyugat egysége csak egy alapon hozható létre. 1940-tõl 1944-ig majdnem egész Európa egységes volt, és a második világháború végsõ kimenetele az egész világnak megmutatta Európa egységét, mivel egész Európa legyõzötté vált, noha csalárd igyekezettel a Nyugat bizonyos részeit "gyõztessé" nyilvánították. Európa egysége csak erõ alkalmazásával teremthetõ meg, mivel ez az egyetlen fegyver, amelyet a Történelem ismer. Ugyanolyan módon szabadulhat fel és egyesülhet újjá Európa, ahogy a külsõ erõktõl vereséget szenvedett. Annak, hogy ez polgárháború vagy nemzetek közötti háború formáját ölti, nincs jelentõsége, a két front ugyanaz. Az egyik oldalon áll a barbár és a kultúratorzító, a káosz és a halál, a másik oldalon a Kor Szelleme, a porosz-európai Eszme.

Ez az Eszme nem "nemzeti" a régi, XIX. századi értelemben - ez volt a parazita elemek propagandája, és csupán az Európa-alatti embereket gyõzte meg. Ez az Eszme áttöri a Nyugat régi "nemzeti" megosztottságát. Ez egyszerûen egy új Nemzetnek a lelkisége, küldetése, erkölcsi formája, olyan nemzeté, aminek a lakossága és területe azonos a Nyugat régi "nemzeti" alakulatainak, Spanyolországnak, Franciaországnak, Olaszországnak, Angliának és Németországnak lakosságával és területével. Ez nem államszövetség, nem "vámunió", nem gazdasági mesterkedés annak érdekében, hogy Európát olyan marginális létszinten tartsa, ami elég arra, hogy visszatartsa a barbárok és kultúratorzítók elleni lázadástól. Ez szellemi egység, ami természetes következményként gazdasági egység is. De ennek a szellemi egységnek még akkor is létre kell jönnie, ha gazdaságilag elõnytelen lenne, mivel a gazdasági élet nem indítéka többé a Történelemnek.

BIRODALOM

A Nyugati kultúra nemzeteinek történelme nagy, hármas fejlõdési ütemet követ. A Tézis a nyugati egység volt, a keresztes háborúk, valamint a Pápaság és a Császárság korának egysége. Ez az egység nagy lényegi vonásaiban megmaradt - a barbárokkal szemben egészen a XVIII. század közepéig. Az Antitézis a politikai nacionalizmus idõszaka, melynek kísérõjelensége volt a materializmus. Ez olyan nagy hatást gyakorolt, hogy egy idõben az emberek azt gondolták, hogy a nemzetek teremtették meg a kultúrát, és nem a kultúra a nemzeteket. Végül a nacionalizmushoz való ragaszkodás oly naggyá vált, hogy bizonyos áruló vezetõk hajlandók voltak inkább Európán kívüli erõk szövetségesévé tenni nemzetüket, mint egy egyesített nyugati organizmushoz csatlakozni. A Szintézis a Jövõ idõszaka. Ez mindenütt ott él a Nyugat kultúrahordozó rétegének lelkében, és egy rövid idõre a maga elsõ nyers, ideiglenes formájában valósággá is vált a második világháború

alatt. A Szintézis visszatérés a Tézishez, de egyben megtartása az Antitézis alkotásainak is, mivel ez a nagy Szintézis nem egyszerûen tagadás. Ezen új Eszme hatása alatt egyetlen hatalmi törekvés sem tûzheti ki célul többé egyetlen régi típusú európai "nemzet" helyi sajátosságainak megváltoztatását vagy megsemmisítését sem. A Szintézis szellemi realitásként értelmezve nem terjeszthetõ fizikai erõszakkal.

A Szintézis a nyugati civilizációnak nem csupán a nemzeti vonatkozásait, hanem életmegnyilvánulásainak teljességét áthatja a maga új értékeivel, magasabb rendû elképzeléseivel és új alkotó erejével.

A Nyugat egyre fokozódó faji széttagoltságának idõszakában a különbözõ Eszmék egymás elleni éles küzdelme mániákussá fokozódott. A kereskedelem harcolt a Tekintély ellen, a Harmadik Rend a társadalom ellen, a protestantizmus a katolicizmus ellen, az Észak a Dél ellen, Anglia Spanyolország ellen, Franciaország Spanyolország ellen, Anglia Poroszország ellen, természettudomány a vallás ellen, a racionalizmus a Lélek ellen, az osztályharc a Tekintély és a magántulajdon ellen. A legrosszabbat, a nacionalista hevületet a nagy Napóleon vezetése alatti francia seregek mindenüvé elterjesztették. A francia csapatoknak ugyanaz a nacionalista lelkesedése nyilatkozott meg ezzel, mint ami 150 csatában gyõzelmet biztosított Napóleon számára, mivel ez volt a kor szelleme. Ez a szellem az egész Nyugatra átragadt, áthatotta a spanyol ellenállást és a porosz felkelést, amely végül a bukás elõidézõje lett.

A nacionalizmus korszaka nem tette bensõleg szükségessé a borzalmas végkifejletet, a megsemmisítõ háborúk korát. Nem sorsszerû Rendeltetés, hanem kulturális patológia volt az oka, hogy az egész Nyugat hanyatlóvá vált, idegen erõk jöttek, hogy európai földön európai vért ontsanak. Mindazonáltal ez megtörtént, és a második világháború borzalmas következményei új gondolkodásmódot hoztak létre a Nyugat egész kultúrahordozó rétegében. Ezzel szemben bensõleg szükséges a nacionalizmusnak és a megsemmisítõ háború korszakának végleges eltûnése. A nagy Szintézis, a Birodalom lép annak a helyébe. A Szintézis önmagában tartalmazza a Tézis és az Antitézis régi összetevõit. A nyugati kultúra õsi gótikus ösztönei még mindig jelen vannak a Birodalom-eszmében. Ez nem is lehet másként. Jelen vannak a különbözõ eszmék is, amelyeket ezek az ösztönök ennek a kultúrának a keretén belül formáltak a maguk számára: a vallások, a nemzetek, a filozófiák, a nyelvek, a mûvészet és a természettudományok. De már nem mint ellentétek, hanem csupán mint különbségek vannak jelen.

Elavulttá vált - mindörökre elavulttá vált - minden olyan elgondolás, hogy ezen - nemzeti, nyelvi, vallási, szociális - Eszmék bármelyikének az a küldetése, hogy gyökeresen kiirtson egy másik Eszmét. A Császárság hívei még mindig különböznek a Pápaság híveitõl, de ez a különbség most nem uralja a gondolkodást, mivel most a legfontosabb a Birodalom Eszméje, a visszatérés a személyfeletti eredethez, és e hatalmas Eszmék mindegyikének ugyanaz a szellemi forrása. A protestánsok és a katolikusok közötti különbség, amely egykor háborús ok volt, ugyanezt az utat járta. Mindkét vallás továbbra is létezik, de elképzelhetetlen, hogy ez a különbség újra megoszthatná a nyugati civilizációt. Faji és vérmérsékleti különbségek is vannak a teutonok és a latinok, az északiak és a déliek között. Lehet, hogy egykor ezek a különbségek történelemformáló indítékok voltak, de többé nem azok. Mindkét fél újra a Nyugat része, még ha különböznek is egymástól. A Birodalom-Eszme egyedüli indítéka immár a Történelemnek.

A korábbi nemzetek, a vallások, a fajok, az osztályok - most a megalakuló nagy Birodalom építõkövei. A helyi kulturális, szociális, nyelvi különbségek fennmaradnak -

nem szükséges, hogy a Birodalom-Eszme megsemmisítse az alkotóelemeit jelentõ Eszméket, a Nyugati Történelem ezer évének kollektív termékeit. Ellenkezõleg: a Birodalom-Eszme igent mond mindezekre, magasabb értelemben mindörökre tartósítja ezeket, de ezek immár az õ szolgálatában állnak, és nem középpontjai a Történelemnek. A Birodalom-Eszméjét nem szabad összetéveszteni semmilyen ostoba racionalista tanítással, gondolatrendszerrel, semmiféle gyáva boldogságvárással. Ez nem program, nem parancsok sorozata, nem jogrendszer, nem jogi csûrés-csavarás a nemzeti szuverenitás fogalmával. Ahogy a Jövõnek is mindig küzdenie kell a Múlt elsáncolt erõivel, éppen úgy ennek a hatalmas, egyetemes Eszmének is. Elsõ szakasza nem egyéb, mint Nyugat kultúrahordozó rétege elméinek és lelkeinek szellemi meghódítása. Ez teljesen elkerülhetetlen. A következõ szakasz a külsõ megvalósulása az Eszmének egy új nemzet és állam formájában. Ebben a szakaszban elõfordulhatnak polgárháborúk, talán hosszúra nyúló, "nemzetek közötti" háborúk is a korábbi nyugati nemzetek között, esetleg felszabadító háborúk is a külsõ erõkkel szemben.

Az elsõ szakasz már megkezdõdött lassú, ellenállhatatlan ritmussal. Ezt követnie kell a második szakasznak, akár eléri a megvalósult Eszme végsõ tökéletességét, akár nem. A fontainebleau-i szerzõdés 1763-ban, Napóleon születése elõtt kötötték meg, és végzetes következményei voltak Napóleonra nézve. A hatalomra került Napóleon küzdött ellene, de hiába. A Nyugatnak is küzdenie kell a két világháború öröksége ellen, ezek fosztották meg Európát világhatalmi helyzetétõl és tették a barbárok és gyarmatiak vazallusaivá. Európának vissza kell hódítania világhatalmát, melyet a Hõs féltékeny kis ellenfelei Európán kívüli erõk kezébe adtak.

A siker egyetlen reményét az elsõ szakasz megvalósulásának erõteljessége és mindent átható mivolta adja: a Birodalom-Eszme gyõzelme a jelentõs személyek értelmében. Akkor a civilizáción belül nem lesz erõ, amely ellenállhatna a kulturális egyesülésnek, ami egyesíteni fogja Északot és Délt, a teutont és a latint, a protestánst és a katolikust, Poroszországot, Angliát, Spanyolországot, Olaszországot és Franciaországot a rájuk váró feladatokra.

II.

A katonai erõ alkalmazása a külsõ erõk ellen történik, mivel azok nincsenek alávetve a Nyugat sorsszerû Rendeltetésének. Minden nem nyugati politikai organizmus a puszta létével tagadja a Nyugatot, annak Parancsszavát, Rendeltetését és a fizikai létezéshez való jogát. Ezt a hatalmi harcot nem lehet elkerülni.

Mint már láttuk, a Nyugatnak jelen helyzetében nemcsak a hatalomért kell küzdenie, nemcsak azért, hogy ne legyen a barbár rabszolgája, hanem Európa lakosságának további biológiai létéért is. Európa lakossága 100 millióval több, mint amennyit területe elbírna. Ezeknek a millióknak kell elvégezniük a nyugati organizmus hatalmas életfeladatát. Korábban az ipar és a technika nyugati monopóliuma tartotta életben õket. A két végzetes és ostoba világháború megsemmisítette ezt a monopóliumot. Ezeknek a millióknak a munkájára nincs igény. Jelenleg a szétszóratás, éhínség és szolgaság vár rájuk. Ha a jelen helyzet tovább tart, sorsuk nem kerülhetõ el. Európa Persepolisa kezd formát ölteni.

Száz éven belül Berlin, London, Róma, Párizs, Madrid, Tenochtitlan, Luxor, Szamária, Tel-el-Amarna sorsára juthat, ha Európa jelenlegi, hódoltsági helyzete még akkor is fennáll. Így kell-e ennek lennie?

A küzdelem szellemi elõfeltételeit már láttuk. Az egész világ elszánta magát, hogy külsõ kifejezést adjon annak az egyedüli világszemléletnek és annak az egyedüli Belsõ Parancsszónak, aminek szerepe lehet a Nyugat e szabadságharcában. A felszabadult Nyugat hogyan oldhatja meg ezt a nagy feladatot, 100 millió ember életének megmentését? Csak egy megoldás van, a legközelebbi megoldás. Oroszország megmûvelhetõ területei képesek eltartani a Nyugat lakosságát, és a szükséges bázisát nyújtani a nyugati civilizáció világuralmának, ami egyedül képes megmenteni a Nyugatot attól, hogy megsemmisítsék a külsõ erõk. Ezért nincs más megoldás, mint a katonai. Kereskedelmi-ipari-technikai monopóliumuk a múlté. Maradt a katonai-technikai felsõbbrendûségünk, erõsebb a hatalomra törõ akaratunk, nagyobb a szervezési tehetségünk és a fegyelmünk. 1941 és 1942 dicsõséges napjai megmutatták, hogy mire képes a Nyugat a barbárral szemben, bármilyen számbeli fölényben van is az. Oroszországhoz hasonlóan a nyugati civilizáció is az északkeleti környegyedben helyezkedik el. Ezért Oroszország a Nyugattal szemben nem élvezi ezt a katonai elõnyt, amivel Amerikával szemben rendelkezik. A közös szárazföldi határ lehetõvé teszi a Nyugat számára, hogy mentesüljön a tengeri erõ óriási méretû összevonásától, ami a szárazföldi harc elõfeltétele Amerika esetében. A Nyugat képes arra, hogy minden erejét azon a szárazföldi területen fejtse ki, ahol a Jövõért folytatott harcot vívja.

Ez a katonai megoldás felszabadított és egyesített nyugati kultúrát tételez fel. Ennek elõzetes követelménye, hogy a nyugati lélek megszabaduljon az árulók és paraziták uralmától. A magam részérõl a következõ kettõt látom a Nyugat Belsõ Parancsszava két nagy cselekvési feladatának:

Elõször meg kell szüntetni a XIX. századi eszmék zsarnoki uralmát. Ez azt jelenti, hogy meg kell tisztítani a nyugati lelket a materializmus minden formájától, a racionalizmustól, az egyenlõségkultusztól, a szociális káosztól, a kommunizmustól, a bolsevizmus-tól, a liberalizmustól, minden fajta baloldaliságtól, pénzimádattól, a demokráciától, a pénzügyi kapitalizmustól, a kereskedelem uralmától, a nacionalizmustól, a parlamentarizmustól, a feminizmustól, a fajtisztaság eszméjétõl, a "boldogság" üres eszményétõl és más hasonlóktól, az osztályharc minden formájától. Ezeket az Eszméket az Abszolút Politika Korszaka erõs, férfias Eszméinek kell helyettesíteniük: a Tekintélynek, a Fegyelemnek, a Hûségnek, a Felelõsségtudatnak, a Kötelességnek, az Etikai Szocializmusnak, a Termékenységnek, a Rendnek, az Államnak, a Hierarchiának - a Nyugat Birodalma megteremtésének.

Másodszor: meg kell oldani a Nyugat közvetlen életproblémáját. Meg kell hódítani a keleti területeket, melyek megalapozzák a nyugati civilizáció további életét, és lehetõvé teszik, hogy világra szóló küldetését teljesítse.

III.

Megengedi-e még az 1948-as helyzet nekünk, hogy errõl a nagy Parancsoló Szükségszerûségrõl, a Történelem Nagy Parancsszaváról legalább álmokat szõjünk? Mikor ezeket a sorokat írom, Európában milliók éheznek, és a külsõ világban senki sem törõdik ezzel. Más milliók ember-alatti körülmények között élnek börtönben, koncentrációs táborban vagy a társadalomtól kivetve, vagy páriasorban emberi méltóságuktól megfosztva. A Nyugatnak nemcsak hadserege nincs, hanem korábbi vezetõit vagy felakasztották, vagy börtönbe zárták. A hatalmat Európában jelenleg kétféle ember gyakorolja: a kulturálisan idegen és az áruló. Meghalhat-e így egy civilizáció? A két alaktalan hatalom megfojthat-e egy kultúrát, éh-halálra ítélheti és szétszórhatja-e annak népességét? Ez a könyv azt a hitemet fejezi ki, hogy nem képesek erre. Meggyõzõdésem,

hogy a Rendeltetés kifürkészhetetlen ereje felülkerekedik majd a külsõ erõkön és a Múlt örökségeként ránk maradt akadályokon. Éppen akkor, amikor úgy tûnik, hogy a külsõ erõk gyõzelme teljes, és tartóssága biztosítva van, Európa mozgolódni kezd. A tragédia, a vereség és a katasztrófa hatására tágabb látókörûvé válva, fegyelmezetten emelkedik ki a romokból a nyugati szellemiség, töretlen akarattal és tisztább szellemi egységben, mint korábban valaha. Leibnitz nagy álma és célja, Európa összes államainak egyesítése Európa veresége által közelebb került a megvalósuláshoz, mivel ebben a vereségben érzékeli Európa az egységét. Ennek a nemzedéknek a küldetése a legnehezebb az összes nyugati nemzedékek küldetései között. Meg kell törnie a hallgatásra kényszerítõ terror uralmát, elõre kell tekintenie, hinnie kell, amikor a látszat szerint nincs remény, engedelmeskednie kell, még ha az a halált is jelenti, inkább a mindhalálig tartó harcot kell választania, mint a megadást. Erõforrása az a meggyõzõdés, hogy a hõsiesség szelleme ellen nem gyõzhet materialista világnézetet valló erõ. A mórok ellen harcoló Aragon és Castilia hõseihez és a szlávok ellen küzdõ Teuton Lovagokhoz és poroszokhoz hasonlóan nemzedékünk embereinek a Nyugat további létéért kell küzdelmet folytatniuk. Végsõ soron semmi más nem gyõzheti le õket, mint a belsõ dekadencia.

A Nyugatnak van valamije erre a küzdelemre, amivel sem a barbár, sem a parazita nem rendelkezik: ez nem más, mint a leghatalmasabb, személyfeletti Rendeltetésének ereje, ami mindig megnyilvánult földgolyónkon. Ennek a személyfeletti Eszmének olyan félelmetes ereje van, hogy a perek és az akasztások, a tömeggyilkosságok, a tömeges éhínség és a koponyahegyek sem képesek gyengíteni azt.

A Nyugatnak kétszáz év és az eljövendõ nemzedékek tízmilliói állnak rendelkezésre a barbár és a kultúratorzító ellen vívandó háborúra. Van akarata, amely nemcsak nem tûnt el a második világháborúval, hanem jelenleg egész Európában még céltudatosabb is, és ereje évrõl évre, évtizedrõl évtizedre egyre növekszik. A puszta anyagi fölény nem sokat számít egy olyan háborúban, amely szükség esetén évszázadokig tarthat. Napóleon tudta jól, és a Nyugat még mindig tudja, hogy a hadviselésben a szellem a legfontosabb.

Európa földje, melyet temérdek hõs vére szentelt meg és tett ezer évre termékennyé, újra hõsi vérrel áztatott lesz mindaddig, amíg a barbárt és a kultúratorzítót el nem ûzik Európából, és nem lengenek a Nyugat zászlói Európa hazai földje fölött Gibraltártól az Északi-sarkig és a sziklás francia hegyfokoktól az Uraiig.
Ennek beteljesülése nem csupán emberi elhatározáson alapul, hanem egy magasabb rendû Rendeltetésen, melynek nem sokat számít, hogy a beteljesülés idõpontja, 1950, 2000, vagy 2050. Ez a Rendeltetés nem fárad el, nem törhetõ össze, és erejének oltalma örökségként száll minden nemzedékre, amely beteljesülését szolgálja.

"AMI NEM TÖR ÖSSZE, MEGERÕSÍT."

VÉGE

Francis Parker Yockey

(1917-1960)

A Chicagóban született fiatal Yockey állandóan bámulatba ejtette szüleit fürge értelmével. Amerikai egyetemi évei után kitüntetéssel szerzett diplomát a Notre Dame-on 1941-ben. A háború alatt rövid ideig az amerikai hadseregben teljesített szolgálatot, majd helyettes

> államügyész lett Wayne-megyében (Detroit, Michigan).
> 1946-ban ezt az állását feladta, mert beosztást nyert a Háborús Bûnösök Törvényszékén, amelyet az amerikai liberálisok és orosz kommunisták hoztak létre a nácik megbüntetésére. Errõl a beosztásról lemondott, és 1948-ban az írországi Brittas Bay-ban jegyzetek nélkül megírta az IMPERIUM-ot.
>
> Miután az eredeti két kötetes mûvet sikerült 200 példányban kinyomtatni Londonban, utazásokba kezdett. Az Amerikai Külügyminisztérium nem volt hajlandó megújítani útlevelét. De ez láthatóan nem állította le külföldi utazásait.
> 1960. június 6-án Oakland-ben letartóztatták. San Francisco-i börtönben helyezték el, és 50000 dollár óvadék ellenében helyezték volna szabadlábra. Tizenegy nappal késõbb holtan találták zárkájában. Egy vétke volt: megírta ezt a könyvet és ezért meg kellett halnia.
>
> --- 1. rész ---